

પહેલું વર્ષ
પહેલો અંક

જુલાઈ ૧૯૪૧
અંક ૧૬૮૭

વસિષ્ઠ જાણતા પ્રાપ્ય પરાન્ નિવોધતા ।
ભેદો સાધક ! જાણો ને આચાર્યવર મેળવો.
આત્મજોધે મળે એવા વિદ્યાવિજ્ઞાન દેખવો.

૫૨

ત્રી
સ્વા. સ્વયંભ્યોતિ તીર્થ
જ્ઞાનસાધન આશ્રમ, છોટા ઉદેપુર (૫૨ ગુજરાત)

અનુક્રમશિઃક્રમ

પૃષ્ઠ--

૧ ઉત્થાન સ્વામી સ્વયંજયોતિ તીર્થ	૫
૨ સ્વા. રામતીર્થ શ્રી જયંતીલાલ મ. ઓજા ૨૨ બી, એ., બી, ટી., એલએલ. બી,	
૩ જીવનનો હેતુ શ્રી. શાન્તિલાલ ઠાકર	૩૮
૪ ત્રીજી આંખ ધ્ર. શ્રી. સાગર મહારાજ	૪૬
૫ ધર્મ મીમાંસા સ્વા. શ્રી. અદ્વૈતાનંદજી	૫૩
૬ ભક્તિ મીમાંસા સ્વા. શ્રી. માધવતીર્થજી	૬૬
૭ અધ્યાત્મ વર્ણમાલા	સ્વા. શ્રી. આત્માનંદ સરસ્વતી જી	
૮ અન્યસ્વીકાર	૮૧
૯ પ્રાસંગિક સમાચાર	૮૩

ખાસ વાંચો

- ૧—ઉત્થાનનો પ્રથમ અંક આપની સેવામાં હાજર થાય છે. જુલાઈની પાંચમી તારીખે એને ટપાલમાં રવાના કરવાની ધારણા હતી, પણ ડેકલેરેશન તથા પોસ્ટખાતાનું રજીસ્ટ્રેશન કરાવવામાં અણધાર્યો વિલંબ થયો, તેથી થોડો મોડો રવાના થયો છે, સૌ દરજુલર કરશે એવી આશા છે.
- ૨—હિતૈવીઓએ ખૂબ પરિશ્રમ બિઠાવ્યો છે. છેલ્લાં બેએક વર્ષથી આવું સાહસ કરવાની મિત્રોની સૂચના હતી; એ સૂચના ધીરે ધીરે આગ્રહના રૂપમાં પરિણામ પામી અને છેવટનો નિર્ણય થયો.
- ૩—વિજ્ઞાપનો છપાવવાની શરૂઆત કરી; છપાયાં, અને આશ્રમ સાથે સંબંધ રાખનારાઓને પ્રથમ રવાના થયાં; એમણે પોતાના મિત્રોનાં નામઠામ મોકલ્યાં તેમને પણ મોકલાવ્યાં; કામની શરૂઆત કરવા ઘણાઓએ લવાજમ મોકલી આપ્યાં, પ્રકાશનફંડમાં પણ નાણાં આવ્યાં અને કામ શરૂ કર્યું.
- ૪—કાગળ વગેરેના ભાવ વધ્યા છે. બીજી પણ સુશીળતીઓ હતી, પણ ઈન્ટકુપાથી એ પાર પડી, પહેલો અંક તૈયાર થયો અને રવાના થયો.
- ૫—હજુ ઘણું કામ બાકી છે, અને જેઓને અંક મોકલ્યા છે, તે બધાને વિનંતિ છે કે આ અંક સોને એમના મિત્રોના

૩૭
નારાયણ

ઉત્થાન

વર્ષ પહેલું:] વૃષાઠ ૧૯૪૨-અષાઢ ૧૯૪૭ [અંક પહેલો

ईश्वरी गुरुरात्मेति मूर्तिभेदविभाजिने ।
व्योमवद व्याप्तवेद्याय दक्षिणावर्त्तये नमः ॥

શ્રી મુરેશ્વરાચાર્ય

શ્રી સદ્ગુરુનાં કૃપા અને પ્રેરણાથી 'ઉત્થાન' પ્રકટ કરવાનું સાદસ
ધ્યુ' અને એમના જ આશીર્વાદથી પહેલા વર્ષનો પહેલો અંક
પ્રકટ થાય છે.

x

x

x

અધ્યાત્મવિદ્યાનો પ્રચાર એ 'ઉત્થાન'નો મુખ્ય ઉદ્દેશ; આત્મ-
ભાવના આત્મજ્ઞાન દારૂજ મળે છે, દટ થાય છે અને અનુભવાય છે:
એ આત્મભાવના (Self-reliance) વિના મનુષ્ય મનુષ્યજ દહેવાતો
રહેતો, દે બનતો નથી. એ આત્મભાવના, આત્મશ્રદ્ધા, આત્મનિષ્ઠા,
મનોબળ, સંકલ્પબળ, ધારણા, વ્યકિતત્વ, વિશિષ્ટતા અથવા શ્રી.
કૈલાસાસ્ર મુનશીલએ શોધેલો, અને પતંજલિરૂપિએ અજ્ઞાનમાંથી

ઉત્પન્ન થાય છે, એવા અર્થવાગો સહ 'અસ્મિતા'-જાધાનો અર્થ એક જ ભાવનામા અત્યારે થો નય છે એ આત્મભાવના એટલે ન્વર્મ અને સ્વકર્તવ્યનુ ભાન મુજાડે, સમાગ પગમાર્થમા પથેજ સિદ્ધિ અપાવે, અને મયમગીવ શક્તિ વધારે એવી આત્મગત્તિ

*

*

*

આત્મજ્ઞાન વિના આત્મગત્તિ અસંભવિત છે, વેદોક્ત કર્મકાંડ, પૌરાણિક ભક્તિ, તત્ત્વોક્ત ઉપાસના, પનજલિ અને શાસ્ત્રોનો યોગમાર્ગ-અને એ સૌની પીઠમાં ગહેડું આત્મજ્ઞાન આપણા ભાગત-વર્ષની સનાતન ત્રિદા અને આર્યોનું સાચુ ધન છે

x

x

x

આવો 'ઉત્થાન'નો ઉદ્દેશ છે, ઉદ્દેશ જેટલો ત્રિશાગ છે, એવોજ પ્રયત્નકાગ વસમો છે, રાજકીય અને સામાજિક નિયમોમા ઉત્કાન્તિ થઈ, અને એને લીધે રાજ્યનોભ તથા સમાજસત્તાનો મ વધી પડ્યા આર્થિક પરિસ્થિતિ તગ બની અને ધર્મભાવના જે એ બધાના સયમ અને સુધારણા રૂપ હતી, તે સત્તાના મદમા અસ્તવ્યસ્ત થઈ, ધર્મભાવનાની શિયિનતામા બાણાચાગ અને બાણધર્મને પ્રનએ પકડી ગખ્યા, ક્રિયાગડની પાછળનું આત્મજ્ઞાન ગયું, અને સમસ્ત પ્રગ્તનો જીવન વ્યવહાર યત્રમનુષ્યના જેવો અજ્ઞાનમૂલક બન્યો

*

*

*

જ્ઞાનશક્તિ હણાઈ, એટલે ક્રિયાશક્તિ ઉપરનો કાણુ ગયો, ક્રિયાશક્તિની સ્વચ્છદ પ્રવૃત્તિમા સકપમગનો દુરુપયોગ થયો, અજ્ઞાનને લીધે ઊંધા સકપો થયા, ધર્મભાવના દમાઈ ગઈ, અને સત્તાના મદમા સુધારણાને બદલે કુધારણા વધી, વિદ્યાને બદલે અવિદ્યા કુળવણીને બદલે સમજણ વગરની ખીલવણી, ગણતર વગરનું લાણતર, અનુભવ વગરનું વાગ્દેહાન્ત, સમજ્યા વગરનું કર્મકાંડ, -આમ બધે,

ધર્મસંકરતા વ્યાપી; પરિણામે દુઃખ, ચિંતા; કલેશ, લોભ અને મોહનાં પ્રચંડ વાયાઓડાં શું પૂર્વ કે શું પશ્ચિમ,—શું ઉત્તર કે શું દક્ષિણ,—પૃથ્વીના ચારે ખંડમાં વ્યાપ્યાં—વધ્યાં—અને યુદ્ધની જ્વાળાઓ પ્રકટી.

*

*

*

ભારતવર્ષ એતે, પોતાનો સ્વધર્મ સમજે, અને સ્વધર્મ પ્રમાણે વિદ્યા મેળવે અને કેળવે; વ્યવહાર સુધારે, અને જીવનના સમસ્ત પ્રદેશમાં સર્વાંગી વિકાસ કરવાનાં સાધન શોધે

*

*

*

‘ ઉત્થાન ’ આ માર્ગમાં નિમિત્ત બને એમ આપણે ઈચ્છીએ; વિદ્વાન લેખકોનો અને સહૃદયી જિજ્ઞાસુઓનો સહકાર એમાં જોઈએ; માસિક પ્રકાશનની સાથે સાથે મન્યમાળા શરૂ થાય, અને બીજી પશુ જ્ઞાનપ્રચારની અવનવી દિશાઓ સૂઝે અને એમાં સફલતા મળે એવી શ્રીકૃષ્ણ પાસે પ્રાર્થના અને વાચકવર્ગને વિનંતિ.

*

*

*

પશ્ચિમમાં બાહ્યયુદ્ધ વેગથી વધતું જાય છે; એના પડછંદારૂં આખા વિશ્વમાં મનોમન્થન ચાલે છે; સૌ સૌનું સંભાળે છે; ભારતવર્ષ પોતાનું સંભાળે; અને એનું પોતાનું ધન જોટલે અકલ્પ્ય કાળથી વારસામાં મળેલી, વિશ્વના કોઈ દેશે ન સાંભળેલી કે ન અનુભવેલી એવી અભવિદ્યા.

*

*

*

અભાવિદ્યાનાં સાધન ન બદલાય; દેશદેશની સીમાઓ તૂટી અને ભૂગોળ બદલાય; રાજ્ય વિખેરાયાં અને પ્રજાની આર્થિક, સામાજિક દશા ફરી ગઈ; વ્યવહારનાં સાધનો બદલાયાં અને બાહ્યસુખના વિષયોનાં

ઉપાન્તર થયાં; પણ માનવ-મનન કરી શકે એવા મનવાળું પ્રાણી-
એવી અને એટલી જ હૃદયો અને હૃદોનું ભાન ભોગવતું
અનાદિશક્તિ એવું ને એવું જ છે.

+

+

+

મનને કેળવે, સુધારે, સુખદુઃખથી પાઠ કરે, અને આનંદચુદ્ધન
રસાવે એ જ વિદ્યા; મનનું મિથ્યાત્વ અને જેમાં એ અધ્યસ્ત છે, એ
અધિષ્ઠાન સ્વરૂપ આત્મતત્ત્વને ઓળખે એટલે હૃદયશાન્તિ ! અખંડ
આત્માની ઓળખાણ એટલે અખંડ આનંદપ્રાપ્તિ અને અખંડ
આનંદ પ્રાપ્તિ એટલે જ અન્નયાશાસ્ત્ર !

x

x

x

પરમાત્મા આપણને મૌને આવી દષ્ટિ કેળવવાના અધિશરી
બનાવે !

ઉત્થાન

૫૬

ઉત્તિષ્ઠત જાગ્રત પ્રાપ્યચરાન્ નિવોધત ।

જોડો, જંગો, જિભા યાઓ, આગસ છોડો, પ્રમાદ છોડો, ધર્મ-પરાધણ યાઓ, કર્મ કરો, પુરુષાર્થ કરો, બ્યવહાર અને પરમાર્થ બંને સાધો, બંને ક્ષેત્રમાં ધ્યાન કામ પાર પાડો, એવું જ્ઞાન મેળવવા જ્ઞાનીઓની શોધ કરો, તેમજ એમનાં મેવાશુશ્રૂષા કરી એ જ્ઞાન મેળવો ।—આવાં શબ્દબાળુ આપણને વેદના વારાથી વાગતાં આવ્યાં છે; અધોરીની પેઠે આપણે જાણ્યા કરીએ છીએ, પણ એ લોકહિતની ઋષિમુનિઓએ આપણને અજ્ઞાનનિગ્રમમાંથી જાણીને જગાડ્યાં, અને સર્વાંશે સમ્મિત સુખનો લ્હાવો લેવા પરાપૂર્વથી કહ્યો હતો છે અને હજુએ કહે છે.

ખરી વાત એ છે કે આપણે અજ્ઞાનમાંથી ઝાંતીએ છીએ એટલે આગમુ અને એટી છીએ. મતાં કે બેઠાં બેઠાં વિષયસુખ મળે તો જિભા ચઢીને આંગળી પણ જોતી ન કરવાની આપણી વૃત્તિ છે; અને વારંવાર ચેતવણી મળવા છતાં પણ ઘડીએ ઘડીએ બૂલ કરીએ તેવા છીએ,

એના, માનવસ્વભાવનું એમને પૂરું જ્ઞાન હતું. તેઓ જાણતા હતા, કે માનવ સ્વરૂપે તો સચ્ચિદાનન્દ છે, છતાં અવિદ્યાને અધીન બની અસાની અને વિધથી સ્વભાવનો થઈ આ પૃથ્વીપર અવતર્યો છે. કીટ પતંગથી માંડીને હિંસક પશુમાંના ટોળાનો આ છવ, સહવામે સ્વભાવે, જાણે અજાણે પણ પશુસ્વભાવનો વંશવારસ હોય એવ આચરણ કરે છે; દુઃખ પામે છે, કલેશ ભોગવે છે, વારંવાર હારે છે ધારુ સુખ મેળવી શકતો નથી; જગતના દૈભવો પાછળ આંધળો બનીને દોડે છે, હવામાં બાયકા ભરીને ગાંસડી બાંધવાનું સાહસ કર્યા કરે છે, અને આવી આવી ગમમથકમાં જ જીવન વેકરી, જે અસાન-ભાથી અવતર્યો છે—નીચે જિત્યો છે, તેમાં પાછો નીચેને નીચે વિશેષ અસાનમાં ચાલ્યો જાય છે: આમ અસાનતા અમ્ભણ પ્રદેશમાંથી આવી એના જ અસાનમાં જવું, એ પશુધર્મ જ જાણે માનવ-સમૂહે અત્યારસુધી પોખો-પાખો હોય, એવું એમર નગર ફેરવતાં દેખાય છે.

જે કોપનિષદનું શ્રુતિવાક્ય ઉપર જિતાયું છે, એના સમર્થનમાં એ જ ઉપનિષદ બીજે સ્થળે માનવસ્વભાવનું સુંદર સમ્બોધન કરે છે,

૧ “પરાઞ્ચિ જ્ઞાનિ વ્યતૃણત્ સ્વયંભૂઃ
તસ્માત્ પરાહ્ પશ્યતિ જાન્તરાત્મન્ ।
કશ્ચિદ્ ધીરઃ પ્રત્યાગાત્માનમૈક્ષત
આવૃતચક્ષુરમૃતત્ત્વમિચ્છન્ ।
પરાચઃ કામાનનુપન્તિ ચાલાઃ
જ્ઞે મૃત્યોર્યન્તિ વિતતસ્ય પાશમ્ ।
અથ ધીરા અમૃતત્વં વિદિત્વા
ધ્રુષમધુવેષ્વિદ્ ન પ્રાર્થયન્તે ॥

૨-૧-૧

૨-૧-૨

ભાવાર્થ:-પરમેશ્વર બાહ્ય વિષયોનું જ્ઞાન થાય એટલા માટે સમર્થ

માનવીનાં આસુરી અને દૈવી સ્વભાવનું રહસ્ય આમાં સમગ્રન્યું છે. પરમાત્માએ સૃષ્ટિકાલે સૌનાં પૂર્વકર્મોનાં ફલરૂપે મનુષ્યની ઇન્દ્રિયોને બહિર્મુખ બનાવી છે. અને તેથી એ નિત્ય સુખસ્વરૂપ આત્મા તરફથી મોં ફેરવી, હમેશાં અનિત્ય એવા બાહ્ય વિષયોને બેસા-મેળવવા અને ભોગવવાનું કામ કર્યા કરે છે. આમ સાંસારિક બુદ્ધિવાળા મનુષ્યો બહાર વિષયો તરફ ખેંચાઈ જાય છે અને પરિણામે વિનાશી વિષયોના મોહમાં ને મોહમાં પોતાને પણ વિનાશી અનુભવે છે; જાણે જન્મમૃત્યુવાળા આ દેહમાં જ વારંવાર દીખાવામાં જ એમને એમ મજા આવતી હોય ! એમને શાંતિ હોતી નથી, સુખ મળતું નથી, ચંચલતા જ એમનો સ્વભાવ બની જાય છે, વિષયો અને વાસનાઓનો છેડો આવતો નથી, આ કહું કે તે કહું, આમ થાય તો હીક અને તેમ થાય તો સાઈ.

આમ મનુષ્ય સંસાર ભોગવે છે એમ કહેવા કરતાં વિષયો મનુષ્યને ભોગવી રહ્યા છે એમ કહેવું વધારે યોગ્ય લાગે છે. પરંતુ એ વિષયોના

ઇન્દ્રિયોને ઢાળી નાખી; (આત્માથી નિમુખ કરી-કારણ કે આત્માથી નિમુખ થયા વિના અને એનું વિસ્મરણ થયા વિના જગત્ અને જગત્ના વિષયોનું જ્ઞાન સંભવતું નથી. (એક કાંઢે બે જ્ઞાન બની શકે જ નહિ.) તેથી એ બાહ્ય વિષયોને જ ઓળખે છે, અંતરઆત્માને નહિ. પરંતુ કોઈ વિવેકવાન ઇન્દ્રિયોને રોકીને (એને અંતરમુખ બાળીને) અમૃતને (વિષયભોગથી મળતાં અનિત્ય સુખમાંથી ઇંદી નિત્ય સુખને) પામવાની ઈચ્છાવાળો અંતરઆત્માનું દર્શન (સચ્ચિદાનંદનો અનુભવ) કરે છે. (૨) સામાન્ય સાંસારિક બુદ્ધિવાળાઓ બદારના વિષયો પ્રતિ ખેંચાય છે, ચારે તરફથી ધસી આવતા (વિષયોના ભોગમાંથી આત્મહાનતો નાશ, અને દેહની દીન-ભૂતારૂપી) મૃત્યુના બંધનમાં જંખાય છે; અને વિવેકીઓ અચળ અમૃત-પણાને ઓળખીને અહીં (આ સંસારમાં ને દુઃખમય ભોગ છે તેવા) અનિત્યની ઈચ્છા કરતા નથી.

અમનથી થોડો સ્વત ન થયેનો કોઈ ધીમજીર, વિવેચી અને વિશુદ્ધ હૃદયવાળો હ્યાત્મા સમજે છે કે આ વિષયસુદ્ધમા કોઈ દેશાને માર નથી, નથી એ મેળવવામા સુખ કે નથી ધાર્યા વિષય ન મળે ત્યારે શાંતિ એને તો એ બન્નેમા મિનાશ જ દેખાય છે અને તેથી હા-
જીત, કે લાભાલાભનો વિવેક ઠી, એ મન્નેથી પર સાચુ અમરપણુ શોધે છે. હૃદમા કે દૈતમા અમરપણુ નથી, પણ સાચુ અમરપણુ કે જેને ઉપનિષદો અને ગીતામા “ અમૃત ” ને નામે વર્ણવ્યુ છે. એ અમૃતપ્રાપ્તિનો અધિકારી થવા મહેનત કર છે એ અમરપણુ એટલે જ જન્મમૃત્યુ, સુખદુઃખ, ગમદેષ, હર્ષશોક, હાનિવાલ, જયા-જય, ઈત્યાદિ વિકારો દ્વેષોથી માનવચિત્તને પ્રાપ્ત થતી નિત્ય મુક્તિ અમૃત એ જ મોક્ષ અને મોક્ષ તે જ અમૃત પ્રાપ્તિ અને એ જ અમૃત પ્રાપ્તિ તે બ્રહ્મપ્રાપ્તિ. અમૃતપ્રાપ્તિ, મુક્તાવસ્થા, નિર્વાણ અભયપદ, સ્વરૂપસ્થિતિ, દૈવત્વપદ, આ બધા એક જ અવસ્થા બતાવનાગ પમાય સંદેહ છે.

આ પૃથ્વી ઉપર આપણે માનવ શરીર ધરીને આવી અડધા, અથવા કહો કે અગ્નાનમા આવી પડ્યા, અને ત્યાગપત્રી સુખની શોધમા ને શોધમા સત્તા અને શક્તિ મેળવવાની મરીને પણ મહેનત કરનારા પુરુષાર્થી તરીકે જોગખારીએ છીએ, સંજિતના આદિ કાળથી સત્તાના શોખીનોએ વિગ્રહો મચાવ્યા, પરંતુ કોઈ સામાન્ય હલ્લુ સુધી એક હથ્થુસત્તામા, એક જ દેશમા કે એક જ પ્રગ્લને અધીન થઈને ન્દુ નથી સંપૂર્ણ સત્તા, વિશાલ રાજ્ય, અવિયગ સુખ, અવિગ્ત શાંતિ અથવા ઇષ્ટ પદાર્થોની પ્રાપ્તિ આ સસારમા કોઈને સદાને માર મળ્યા હોય એમ ઇતિહાસના પાના વાંચી સહાનુભૂતિ નથી.

મનુષ્ય જ્યારે બહિર્મુખ રહીને વિાષો તરફ જ ધસડાતો જાય છે,

ત્યારે ઐશ્વર્યની પરાકાષ્ઠા રૂપે રાજ્યલોભ સુધી પહોંચે છે; આમ ખંડરાજ્યમાંથી ચક્રવર્તીપણાનો લોભ-મોહ માનવ પ્રાણીને ઉત્તરોત્તર હિંસક પશુના નમ્ન સ્વરૂપમાં ઉધાડો કરી આ મનુષ્ય કેવળ પશુનું જ રૂપાન્તર છે એવો ભાસ કરાવે છે.

ધર્મ અને અધર્મ, દૈવી અને આસુરી તેમજ નીતિ અને અનીતિની હારણત બતાવતાં હમ્મરો યુદ્ધ ચર્ષ મયાં, શરવીરોની ગાથાઓ ગવાઇ, એમનાં પરાક્રમના રોમાંચકારી ઇતિહાસો લખાયા, અતિશયોકિત પણ જાંખી પડે અને કલ્પના પણ ન પહોંચે એવાં અદ્ભુત વર્ણનો ઇતિહાસને પાને ચડ્યાં, પરંતુ સામ્રાજ્ય અને સત્તા મેળવવામાં જ કીમતી માનવજીવનને વેડફી નાખવાનો પુરપાર્ય માનનારાઓની દશા દેવી થાય છે તેનું સ્વા. રામતીર્થ આમ વર્ણન કરે છે:-

“ એક દિવસ એવો હતો કે ગ્રીકોના સૈન્યોની દોડધામથી પૃથ્વી કંપી જાતી; આજ ફિલિપ્સ અને રિક્તંદરના દેશનું માત્ર કહાણી કહેવા જેટલું જ નામ બાકી રહ્યું છે. એક વખત એવો હતો કે ભ્યારે રોમની રાજધાનીની ખુમ ઝૂમંડળના લગભગ બધા દેશોમાં ફરકતી ત્યારે આજે સીઝરનાં સિંહાસનો ઉપર તો કરોળીઆ બળાં ગૂથે છે. એક દિવસ હતો કે અફરાસિયાજ, ફેરદુન અને ફેકાઉસ (પારસી સમ્રાટો)ની અસંખ્ય સેનાઓ અને ઘોડાઓની કુચકદમથી જોડાં જંગલોમાં પણ એમ કહેવાતું કે પૃથ્વીના ટૂકડે ટૂકડા ચર્ષ ગયા અને આકાશ બીચે બડચું. આજ એ જ ગણ્યાગાંઠ્યા ત્યાંના મોગજીજી રૂસ્તમજી કે નવરોજી નામધારી વતનીઓ ભારતવર્ષને પોતાનું વતન માની રહ્યા છે. મોગલોનો ચમકતો ચાંદ ચાગ દિવસનું ચાંદરણું દેખાડીને તદ્દન જાંખી પડી ગયો છે. આમ અનેક શક્તિશાળી સામ્રાજ્યો સમુદ્રના મોજાંની પેડે બીચે ઉછળીને હતાં નહોતાં ચર્ષ ગયાં છે.

“પરંતુ જે જાતિ ગ્રીકોના જ્ઞાનનું પણ મૂળ હતી; જે વખતે રોમના સામ્રાજ્યનો પાયો પણ નહોતો નખાયો, એ બધાં સામ્રાજ્યો પહેલાં

જેની હયાતી હતી અત્યારના યુરોપના મત્રારો કે સત્તાધીશોના આપ-
 દાદા જર્મનીના જર્ગલોમા નામો ઉઘાડા કરતા હતા, તે જાતિની ઉત્પ-
 ત્તિનું મૂળ શોધવા જતા તો ઇતિહાસની આખે પણ જાખ વળે
 એવું છે આ હિંદુ જાતિ આપણા દેશમા અત્યારે પણ
 ત્રીસ મેરોડ સખ્યામા મોજૂદ છે, અને ફૂલતી
 ફળતી જાય છે એનું કાગળુ ?--મગલુ એ જ કે એનાં શાસ્ત્રોનું
 પ્રત્યેક વાક્ય એના જીવનના પ્રત્યેક વ્યવહાર ઝૂં આનદથી શરૂ થઈને
 ઝૂં શાન્તિ શાન્તિ શાન્તિ થી સમાપ્ત થાય છે --કાગળુ એ જ કે
 યુદ્ધ અને વિગ્રહ જમાવવાના નહિ પણ વૈરાગ્ય અને ત્યાગ સમવ-
 વાના એના શસ્ત્રાસ્ત્ર છે --મગલુ એ જ કે દેશો પર રાજ્ય ભોગવવાને
 બંને પોતાની જાત પર કાબૂ મેળવવાનો અને આત્મજ્ઞાન દ્વારા સ્વ-
 (આત્મા) રાજ્ય (સયમ દ્વારા જ્ઞાન) મેળવવાનો એનો આદર્શ છે
 આ જાતિ ઉપર હિંદુઓ અનુગ્રહ હમેશા રહેતો આવ્યો છે અત્યારે
 છે, અને અનન્તકાળ સુધી ચાતુ રહેશે આ એ જ ઉદાર (હિંદુ)
 જાતિ છે કે જે મુસલમાનોને મરજી બનાવવામા ફાળો આપે છે અને
 ખ્રિસ્તીઓને દેવળો બનાવવામા સક્રિય સહાયતા કરે છે

સ સારમા પ્રત્યેક દેશ પોતપોતાનું કર્તવ્ય જાળવવા માટે નિર્માઈ
 થયેલો છે ભાગ્યવર્તને બ્રાહ્મણપણા (Priesthood of Nature)
 નું કર્તવ્ય સુપ્રત થયું છે કોઈ દેશને સાસારિક તૃષ્ણાએ વ્યાકૂળ બના-
 વ્યો છે, તો કોઈને ભોમ અને ઐશ્વર્યની વાસનાએ ચંચલ કરી મૂક્યો
 છે, સાચો હિંદુ તો એ છે કે જે રામની ઉપર પોતાના પ્રાણુ ઓવારી
 નાખે બ્રાહ્મણ તો એજ કહેવાય કે જે પોતાની વાણીથી હમેશા બ્રહ્મ-
 પંથના સોત્ર ભણ્યા કરે "

સ્વામીજીના આ વાક્યો કોયેપનિ ની શ્રુતિનો જુસ્સાવાળો વાણીમાં
 ભાવાર્થ સમજાવે છે ઇન્દ્રિયો બાહ્ય વિષયો ભણી જ દોડ્યા મેં અન્ત-
 ગતમા ભલી વળે જ નહિ તે પુરૂષ મદી અમૃતનો સ્વાદ ન કરી સકે

આવા અવિવેકીઓ અનિત્ય પદાર્થમાં જ નિત્ય પદાર્થની શોધ કર્યા કરે છે. ભારતવર્ષની પ્રજા, એનો સ્વભાવ, એનું કુદરતી વલણ, એની સરળ અને નિષ્કપટ રહેણીકરણી, એની ભુગર્ભની સંસ્કૃતિ અને વિદ્યા, એનું આત્મજ્ઞાન, એ બધાનું જેટલું વિસ્મરણ થયું અને પશ્ચિમનો મોહ વળગ્યો, તેટલા પ્રમાણમાં આપણે એ દેશની આંધળી વાનર નકલ કરી; પરિણામે ધણું ગુમાવ્યું, ધણું ભૂલ્યા, ધણું આડે માર્ગે ચડ્યા, અને કલહ અને કંઠાસ જીવનના પ્રત્યેક ક્ષેત્રમાં નોતરી લીધાં.

ભાષા ભાષિવચ્ચે, કુટુંબકુટુંબ વચ્ચે, નાતગતમાં, ગામેગામ, દેશે-દેશ, તેમજ સમાજના પ્રત્યેક ક્ષેત્રમાં ઝગડાઓ વધી પડ્યા; એ બધાના મૂળમાં આપણી બહિર્મુખ વૃત્તિ જ ખાસ કારણ હોય એમ જણાય છે. આપણે આપણો સ્વધર્મ ભૂલ્યા. સ્વધર્મ ભૂલ્યા એટલે સ્વભાવ અવળે ચીલે ચડ્યો; સ્વભાવે ઉઘટી દિશા પટ્ટી એટલે સ્વકર્મમાંથી ભ્રષ્ટ થયા, અને સ્વકર્મ એ જ સત્કર્મ છે એવું જ્ઞાન ન રહ્યું તેથી સત્કર્મને બદલે દુષ્ટકર્મ, દુષ્ટકર્મને લીધે દુઃભાવ, અને દુઃભાવને લીધે દુઃખના અધારા અરણ્યમાં આંખે પાટા બાંધીને સુખ શોધનારના જેવી સ્થિતિ થઈ પડી.

પરિણામે ક્રોધ, કંઠાસ, ભોગમાં સ્પર્ધા અને ખોટી ચડસાચડસીનો અંત જ આવતો નથી; પણ શ્રુતિ આપણને સમજાવે છે કે જેઓ અમૃતના જિસાસુઓ છે, તેઓ આ અનિત્ય પદાર્થોની ઇચ્છા જ કરતા નથી, કારણ કે તેઓએ અમૃત એટલે નિત્ય વસ્તુ મેળવી લીધી છે.

એ અમૃત મેળવવા આપણે આપણી બંધ ઉગાડવી છે; વિવેચની આ વિકારી વાસનાઓ, અને પદાર્થો મેળવવાની આંધળા અયગમન-માંથી આપણે હાલુ છે; આગસ છોડીને ઉઠવું છે-અને પછી-જગવાનું-જાગતિ મેળવવાની, મેળવીને પણ સાચી રાખવાની છે; ઘેર ઉંઘણી નગાડ્યા પછી પણ આગમનો માર્ગો બંધી જાય છે, આપણે

એ પ્રમાણ, એ આગસ, એ ઘોર નિદ્રામાથી જાગવું છે, તેમ જ જાગ્યા પછી ફરી વાર ન બેઠી જવાય એની સાવચેતી રાખવાની છે કે જેથી દેવદ, દેશમ, દેવેશ અને કુસંપના વાતાવરણમાથી નિત્યને માટે ગતી શકાય. સ સારી વિષયોના જ્ઞાનને જ જ્ઞાન માની બેઝવું, અસંખ્ય પુસ્તકોના જ્ઞાના થવું, નવનવી વિદ્યાઓમા પારગત બનવું, વ્યવહારોની ઉચ્ચપાયે દરવામા કુશળી ગણાવું, વાણી, મન, અને વર્તનમા ભેદ ગમી જગતમા ફાવ્યા કહેવનવવું, વૈભવ અને વિલાસ મેળવવા-ભોગ-વવામા જ ખુદિને ખરવી નાખવી, એ બધી વિદ્યા નહિ પણ અવિદ્યા છે, એ જ્ઞાન નહિ પણ અજ્ઞાન છે, એ કેળવણી પૂર્વના પ્રગટની ભાગત વર્ણની નહિ પણ પશ્ચિમના આયમના સૂર્ય પાછળ આવતી અમાવા-સ્યાની રાત્રિના ઘોર અધારા જેવી છે. એમા નથી રહેતું સ્વધર્મનું લાભ કે નથી સચવાતું સ્વધર્મનું પાલન, સ્વધર્મ, સ્વકર્મ, સ્વકર્તવ્ય, એવા કશા માનવજીવનને પુણ્ય પથે ચડાવે એવા સત્કર્મ થાય એવો સ્વભાવ જ જેમાં કેળવાતો નથી, એ વિદ્યા નહિ પણ અવિદ્યા અને જ્ઞાન નહિ પણ અજ્ઞાન જ છે.

સાચી વિદ્યા, સાચું જ્ઞાન, અને સાચો ઉપદેશ મળ્યા કે મેળવ્યા વિના સ્વધર્મ સૂઝતો નથી સ્વધર્મ સૂઝ્યા વિના સ્વભાવ સુધરતો નથી, સ્વભાવ સુધર્યા વિના સત્કર્મ થતાં નથી, સત્કર્મ કર્યા વિના આપણી પ્રવૃત્તિમાં અંકુશ રહેતો નથી, નિગ્રહ પ્રવૃત્તિમાં આત્મ વિદ્યાનો ઉદ્દેશ સચવાતો નથી અને એ આત્મજ્ઞાનના ઉદ્દેશ વિના માનવસ્વભાવમા જે પશુ ધર્મના લક્ષણો છે, તેનો જ ઉત્તરોત્તર વિકાસ થતો જાય છે, અને છેવટે જગતમા કલ્લહ અને ક્રોધેશ સિવાય બીજું કશું હાથ લાગતું નથી.

શ્રુતિ એટલા માટે કહે છે કે બ્રહ્મા અને જગ્યા પછી આચાર્યો પાંચે જાઓ, તેજ પુરોહિત શરણ લ્યો, અમૃતનો ઉપદેશ તેઓ જ આપશે, સાચી વિદ્યા એ આચાર્યો જ શીખવશે, સાચું જ્ઞાન એ તત્ત્વ-

જાનીઓ જ લણાવશે, અને તમને એવા દેવનરો જનાવશે કે આ સમસ્ત જગત રાગ-દ્વેષના લયવાળું સ્વર્ગ નહિ, પણ અમૃતભોગનું અભિધામ જ બની જશે.

આવી આત્મવિદ્યા લણાવે તે આચાર્ય ! આતું જ્ઞાન આપી જ્ઞાત્રાત્રાની લધુતા ટાળે તે સદ્ગુરુ, આતું શિષ્યણ આપીને જે ચિત્તના દાહ શમાવે અને સ્વધર્મ તેમજ સત્કર્મ શીખવે તેજ શિક્ષક, અને જે જ્ઞાન સર્વોંશે આત્મસ્મૃતિ કરાવી દેત દુઃખ ટાળે એ જ વિજ્ઞાન.

પરંતુ એમાંયે શાસ્ત્ર સાવધાન થવાનું કહે છે; કારણ કે એના ઉપદેશકે પણ વિરલા હોય છે. “ જ્ઞાનીનાં ન હોય ટોળટોળ, મુક્તના ન હોય સર્વ મજકપોળ ” અર્થે ભક્ત-કહે છે કે જ્યમ બધા દ્વાયીઓના કપાળમાંથી મોતી નીકળતું નથી તેમ જ્ઞાનીઓનાં કંઈ ટોળેટોળાં હોતાં નથી. ઉપદેશ આપે, પુસ્તકોના અર્થ કરી બતાવે, તર્ક વિતર્કોની સુંદર ગોઠવણી કરી આપી કદપનાને શિખરે ચડાવી થોડી વાર બુદ્ધિની રસિક વૃત્તિને પોપણ આપે, અનુભવ કરવાનાં સાધન શીખવવાને બદલે મંથોની વિદ્વત્તા વધારાવે, ત્યાગ વૈરાગ્યનાં કેવળ બાહ્યંગ સમજીને અદ્વંકાર ગાળવાને બદલે ત્યાગ અને તપનું મિથ્યાભિમાન વધારે—એવા પંડિત-મન્યો અને અજ્ઞાનીઓથી જ્યવાની ચેતવણી આપે છે, કારણ કે શ્રુતિ પોતે જ બીજે ઠેકાણે કહે છે કે:—

૧ અયળાયામપિ યહુમિર્યો ન લભ્યઃ

જ્ઞાળ્ળન્તો ડપિ યદયો યન્ન યિયુઃ ।

આશ્ચર્યો ચક્તા કુશલોઢસ્યલભ્યાઃ

આશ્ચર્યો જ્ઞાતા કુશલાનુશિષ્ટઃ ॥ ૨-૭

ભાવાર્થ—અનેક પુરૂષો એ આત્મજ્ઞાન સાંભળ્યા કરે, છતાં એનું જ્ઞાન-એને અનુભવ એવાને યોગ નથી. (કારણ) એ (આત્મજ્ઞાનનો અનુભવ) વક્તા આશ્ચર્ય થપ હોય છે, (અર્થાત્ એ વિરલ હોય છે; એ આત્માનુભવીનું

તત્ત્વજ્ઞાન કેવા પાત ઠગનારો પામે નહિ, પણ અનુભવીએ પામેથી જ મળી શકે છે. એના વક્તા અને શ્રોતા બન્ને બુદ્ધિ અને હૃદયથી અધિકારી હોવા જોઈએ, મુક્તિથી સમજી શકે એવી બુદ્ધિની સક્ષમતા, અને ભક્તિપૂર્વક આચાર્યના અભ્યુદયિષ્ટ કરી પોતાનું દેહ-બિમાન ગાળી શકે એવી હૃદયની શુદ્ધિની એમા આવશ્યકતા છે એમ ન હોતા સસારના અનેક રંગથી રંગાયેલા હોય, અહ્યાં ૫૨ સામાન્ય ભોગવનાની વાસનાથી બધાયેસો હોય, આકાશ પાતાળને જાય઼ાવી પાડનારા વિજ્ઞાન (Material Sciences) વડે પ્રકૃતિનાં તત્ત્વોને અધીન બનાવી શસ્ત્રાઓ સજ્જારો કાર્પાઈમિયાગર હોય, ઇતિહાસ કે ખગોળખગોળના વર્ણનો જાણનારો ઠાળનો વહીવટો હોય, અણુ-પરમાણુના ગુણધર્મ જાણી બાલજગતમાં ચમત્કારો ચમકાવનારો હોય, અથવા એકાતમા જેસી બાજુ ઇન્દ્રિયોનો સંયમ કરી આત્મ ઇન્દ્રિયોનો વિકાસ કે વિસ્તાર વધારી સક્ષમ અહ્યાંમાં વિહાર કરનારા દેવદેવીઓના દર્શન કરનારો હોય, દૂરદર્શન, દૂરશ્રવણ, કે વીના પ્રસંગોને પુસ્તક વાચવાની પેટે કહી સંભળાવનારો હોય, ૧ ઈર્મભોગ પ્રમાણે આવનારા ભવિષ્યના સુખદુઃખોની આગાહી કરી શકેલા હોય કે અચાની તથા અણુધને બુદ્ધિ કે હૃદય

વર્જન શાસ્ત્ર વિધિ અને નિષેધ એમ બન્ને રીતે કરે છે એટલે સામાન્ય મનુષ્ય માટે એની વ્યાખ્યા બાધી સમાવી નથી કેવળ છદ્મસુ કે ગુપ્તસુ, જેનું કેવળ આત્મજ્ઞાન જ હૃદય હોય તે જ શ્રદ્ધા અને સદ્વાસદ્વાસ જ્ઞાનીને એજાબી શકે છે અને એજાબે છે ત્યારે એને આશ્ચર્ય થાય છે તેથી અહીં વક્તાને આશ્ચર્ય કહ્યો છે.) એ જ્ઞાન મેળવનારો નિપુણ હોય છે, (અર્થાત્ એની બુદ્ધિ સુક્ષ્મવસ્તુને સમજવા નેટલી એકાગ્ર અને શુદ્ધ હોય છે.) આવા કુશળ (બુધ્ધિશાળી) જ્ઞાની પાસેથી જ્ઞાન મેળવનાર પણ આશ્ચર્ય રૂપ હોય છે (કારણ કે આ જ્ઞાન મેળવનારા જ પાછળથી જ્ઞાન આપનાર બને છે)

આપુર્વના ખેલ બતાવી અવિદ્યાના ચક્રમાં વધારે ફસાવનારો હોય તે જ્ઞાની નથી; તે મુક્ત નથી; તેણે અમૃત ચાખ્યું જ નથી; એની વાસના શમી જ નથી; એને શાંતિ જ નથી; એને ન્હાના મોટાના, અશક્ત કે શક્તિશાળીના મોહ હજી ઊતર્યા નથી; આના દ્વૈતપ્રત્યયના કાવાદાવામાંથી પરવારીને અમૃતના અદ્વૈત સ્વરૂપમાં જે એકાકાર અનુભવીને પોતાનું અસ્તન જેણે આત્મજ્ઞાનદ્વારા જૂંસી નાંખ્યું છે, એવો વક્તા જ કુશળ છે, અને એવો આચાર્ય જ શરણ લેવા યોગ્ય છે.

એવા પરમતત્ત્વનો આત્માની સાથે અભેદ અનુભવ કરીને, બ્રહ્મ તથા બ્રહ્માંડનો પણ એવો જ અભેદ ઓળખી, જીવ જગત અને ઈશ્વર એ ત્રિપુટિનાં રહસ્યો બધાં એક જ પરમતત્ત્વના જ્ઞાનથી જેણે સમજીને દ્વૈત ભ્રાંતિને જેણે શાંત કરી હોય; સુખ, સંયમ, શીલ, અને સ્વધર્મને પોતાના જીવનમાં ઊતારીને કર્તા છતાં અકર્તા, બ્યવહારી છતાં અબ્યવહાર્ય આત્માનો અનુભવી તેમજ નિર્લેપ જગતનો ઉદ્ધારક કે સેવક છતાં જગતનાં સ્વખલાવથી મુક્ત, એવા આચાર્ય પાસે જવાથી જ એ સાચી વિદ્યા મેળવી શકાય છે.

માનવ પ્રકૃતિના સત્, રજ્સ અને તમસ્ એવા ત્રણ શુભ, અને ત્રણમાંથી ભેળસેળરૂપે અસંખ્ય પ્રકૃતિનાં માનવીઓ આ જગતમાં છે; જેવી જેવી પ્રકૃતિ તેને મળે તેવાં સાધન શાસ્ત્રકારોએ ગોઠવી મૂક્યાં છે; પણ સાવધાન ! આવી વિદ્યા મેળવવામાં, આવી રીતે ઈશ્વરપરાયણ થવામાં આવું આત્મજ્ઞાન લાભવામાં વાસના અથવા વિષયભોગને અણુમાત્ર પણ સ્થાન નથી. જ્યાં વાસના છે, ત્યાં ઈશ્વર નથી તે ઈશ્વરની ભકિત પણ નથી.

એક જ અંતઃકરણમાં ઈશ્વર ભકિત અને ઐશ્વર્યભોગની વાસના રહી શકે જ નહીં. એ બન્નેનો કુદરતી રીતે જ વિરોધ છે. ભોગ અને ઐશ્વર્ય એ અજ્ઞાન તથા અધેકાર છે; એ દુઃખ અને નારવાન છે. જ્યારે ઈશ્વરનું સ્વરૂપ સંપૂર્ણ સુખ અને પ્રકાશ છે. એ નિત્યજ્ઞાન

છે, ઇશ્વરભક્તિમાં ઇશ્વરની પામે સસારના કે માયાના પદાર્થો માગવા માટે લિખાગી બનવાનું નથી, જગત અને જગતના ભોગો પૂર્વકર્મ પ્રમાણે આવી મળ્યા છે નહિં સુખ કે નહિં દુઃખ કોઈને મળ્યા નથી કે મગવાના નથી અત્યારે દુઃખ હોય અને લવિષ્યમા સુખ જોઈતું હોય તો ઇશ્વરના વિરાટ સ્વરૂપ જેવા જગતના પ્રાણી માત્રને સુખી કરે, એટલે એ સદ્કર્મના ફલરૂપે તમને સુખ મળશે અત્યારે થોડું સુખ હોય અને લવિષ્યમા વધારે સુખની ઇચ્છા હોય તો પણ એ વિરાટ જગતને સુખી કરે, અને એ વિરાટ પરમાત્મા લવિષ્યમા તમને વિશેષ સુખ આપશે

પણ પરમાત્માની પ્રાપ્તિ માટે કદી સસારના સુખની બીજી માગશે નહીં, આવી ચેતવણી વારંવાર મળી છે છતાં આ માયાની જગતમા અજ્ઞાનનું આશ્ચર્ય તો હોયો ! જગતમા બીજાની તરીકે ઓળખાવવામાં રાગ માનનાન સંપત્તિમાન રાગ મહાતામ્યઓ, ધનાઢ્યતા-જિને દલ કરનારા વૈભવશાળીઓ કે વૈભવના ઇન્કારદાર હોવાનો ડોળ ગળીને વાફી કેડે અને જોડી આખે કરનારાઓ, જ્યારે કમાવ અને પામવ બનીને ઇશ્વર અથવા ઇશ્વરના દાસદાસીઓ જેવા દેવદેવીઓ પાસે વધારે વૈભવ વધારે સંપત્તિ અને વધારે સુખ મેળવના કર્મફલનો અટલ નિયમ બૂનીને છાની છુપી પ્રાર્થનાઓ, મન્ત્રજપો અનુષ્ઠાનો, યજ્ઞપારાયણો, તીર્થવ્રતો, જપ્તપો અને એવા કે કે કર્મ-જળના જળા ગૂથે છે અને પરિણામે લવિષ્યમા વિશેષ દુઃખના ફસાય છે, ત્યારે જેમ જગતમા પણ લિખાગી કે કમાવનું મો કોઈ જેવા ઇચ્છતું નથી, તેમ ઇશ્વર પણ એમનાથી દુર્ગતે બ્રહ્માડોમા ફૂગે દૂર જ રહે છે અને માયાના ચિત્રપિચિત્ર દ્રવ્યો જેઈ આવા અજ્ઞાની સકામ ભકતો અધારામા જ અચકાયા ક્રીયાયા કરે છે, આના બોળા માનની અને એને ભગવાનના અજ્ઞાની, તેમજ વિશ્રાન્ત શુવાત્માઓ એ બંનેની દશા મન મંદિપત સુખસ્વપ્નના

જનમજનમાન્તરમાં વિશેષ પામર, કંગાળ, અને બહીષ્કૃત થતી જાય છે, ભારતવર્ષની આવી અજાની, મોહગ્રસ્ત અને વહેમી દશાની ધર્મચેલી પ્રગતની મનોદ્રશાનું વર્ણન કરતાં સ્વા. રામ વાજપ્થી જ કહે છે કે;

“આજકાલ તો હિંદુસ્તાનમાં વૈરયવર્ગ (કેવલ સંસારના વૈભવો મેળવવા અને સાયવવાની વૃત્તિઓવાળો વર્ગ)ની વાહવાહ છે ! ક્ષત્રિયો (સમસ્ત જગતને પોતાનું ધર સમજી તેમાં વ્યવસ્થા અને ધર્મ સાયવવાની વૃત્તિવાળા)તો સમસ્ત દેશને પોતાનું ધર સમજવાને બદલે એકાદ ન્હાના સરખા ધર(દેશ)નેજ પોતાનો દેશ સમજે છે. બ્રાહ્મણો (કેવળ બ્રહ્મચિંતનમાંજ પોતાનું જીવન વીતાવી સર્વત્ર બ્રહ્મવિદ્યાનોજ પ્રચાર કરનારો વર્ગ) બ્રહ્મચિંતનમાં ધરઆરની ચિંતાને ભૂલી જવાને બદલે હૈયાંછોડરાં અને કુટુંબકળીલાની જંગળમાં બ્રહ્મને જ ભૂલી ગયા છે, અને ક્ષત્રિયો વૈશ્યોને રૂપીઆ પૈસાને ત્યાગ શીખવવાને બદલે (મહારાણા પ્રતાપ અને ભામાયાના દ્રષ્ટાંતનો વિચાર કરો.) એમની પાસેથી રાજસત્તાને જોરે અયોગ્ય દાન ગ્રહણ કરવાનું શીખી શીખવી રહ્યા છે, ન્યાં જુઓ ત્યાં વ્યવહારમાં બધે વૈરયધર્મ જ-વાણીઆવૃત્તિ જ વધી પડી છે ! વાહ વૈરયધર્મ ! આજકાલ તારા જ પોચાર છે ! રાજ્યકર્તા પણ વૈરય જ છે ! ”

“જગતને મોંઝે તમે બંદે રાજ મહારાજ કહેવરાવો હિંદના સપૂત કે ઉદ્ધારક તરીકે ઓળખાવરાવો, પણ ન્યાં સુધી તમે વાસનાઓ અને વિવેચનોગનાં મેલાં, ગંધાતાં અને સડેલાં વસ્ત્રોના વાધા તમારા અંતઃકરણરૂપી શરીર ઉપરથી નથી જિતારી નાંખ્યા, ન્યાં સુધી ચિંતાઓના સૂઝા દુકડા તમારા પેટમાં ચૂંકાય છે; ન્યાં સુધી તમે સ્વરાજ્ય (પોતાના મન અને ઇંદ્રિયો પર કાબુ) નથી મેળવ્યું; ન્યાંસુધી તમે કામવાસનાઓના અને જો પ્રમાણે ભોગ મેળવવા દેવદેવીઓના કંગાળ દાસ બનીને છૂપી દીનતા વધાર્યા કરો છો, ત્યાં સુધી તમે

પ્રતિબ્ધ પામેલા સત્તાધારીઓ શાના ?”

૨-ના રામ આપણને આમ ચેતવણી આપે છે કે ખબરદાર ! ઈશ્વર ભક્તિ કે આત્મજ્ઞાનનો અર્થ ભૌગૈશ્વર્ય કે વિભો મેળવવામાં આપણી સકલ્પ શક્તિ વધારવી એ નથી સમારનો સકલ્પ મૂકીને હું સચ્ચિદાનંદ, શુદ્ધ આત્માધુ-એવો સકલ્પ વધારવો એનું નામ આત્મજ્ઞાન, અને વ્યવહારમાં સમસ્ત યજ્ઞાડ તો શુ પણ કેવલ આ પૃથ્વીનોજ વિચાર કરીએ તો એમાં સમસ્ત પ્રાણીમાત્ર પગમાત્માના વિરાગ સ્વરૂપના ભિન્નભિન્ન રૂપો છે, એવું જ્ઞાન અને એમની સેવા એ જ ઈશ્વરભક્તિ આવું જ્ઞાન એજ આપણી અન્નવિદ્યા અને આપણા જનિપૂર્વજોનો આપણને પગપગદારા મળેનો અમૂલ્ય વારસો છે

ભૌગૈશ્વર્ય તો નરમગાર છે આત્મજ્ઞાન વિનાનો પૈલવ મહાત્મા શણગાર છે સયમ વિનાનું સુખ એ દુખના કાટાળા ઝાડના ખીજ વાનવાના છે અને આત્મજ્ઞાન વિનાનો વ્યવહાર એ કાટાળું અધકાર મૂકી લયકર જગત છે એવા માટે પ્રથમ આત્મવિદ્યા અને પછી વ્યવહાર વિદ્યા

પ્રાચીન સમયમાં અપાતી વિદ્યાની વિશુદ્ધ પ્રણાલિકાની જરા કલ્પના તો કરો ! આવી અન્નવિદ્યાને લક્ષમાં રાખીને જ પ્રાચીન સમયમાં અહ્મરિષિઓના તપોવન શોભી રહેતા અન્નવિદ્યા જેનું લક્ષ્ય છે એવા શિષ્યોને ખીજ વ્યાવહારિક વિદ્યાના અગ ઉપગિાં જ્યાં શીખવાતા, ત્યાં મેદા, શુશ્રૂષા અને સયમથી એમનું ચાગિત્ર ધડાતું એ વિદ્યાધીઓ ૧સમિતપ્રાણિ થઇને આચાર્યો પાસે જતા, એને લક્ષ્યમાં

૧ અહ્મરિષિઓ આશ્રમમાં ગૃહસ્થાશ્રમી તરીકે રહેતા, ત્યાં અનેક સાધનોમાં યજ્ઞ પણ એક સાધન તે વખતે મનાતું એમાં હોમ માટે જે સમિધ જોઈએ તે લઈને વિદ્યાધીઓ તે કાળે જતા, એક તો એમાં એ સૂચન હતું કે લાકડા લાવવા જેટલું લલકારમાં લલકું કામ કરવા જેટલી, પણ વિદ્યા મેળવવાની એમાં આતુરતા અને ઉત્સુક દેખાતી, અને ખીજું અન્નવિદ્યા

રાખીને જ પ્રાપ્યગરાન્ શ્રેષ્ઠ પુરુષો, (માનવ સમૂહમાં જેઓએ પરમ-તત્ત્વને જાણ્યું એ શ્રેષ્ઠ) ની પાસે જઈને ત્રિવેણી જ્ઞાન મેળવવાનો અદિશ શ્રુતિ આપે છે.

ચારે વર્ણને પોતપોતાના ગુણધર્મને અનુસરીને કર્મ કરવામાં ઉપયોગી થાય એવી નેદાંગ વિદ્યા અપાતી; તેથી વિદ્યાપ્રાપ્તિનું લક્ષ્ય લક્ષ્મી નહીં પણ શાંતિ હવું; વૈભવોની વિપુલતા નહીં, પણ વૈભવને આત્મજ્ઞાનનું સાધન મનાવું. સાંસારિક સાધનો આત્મજ્ઞાનના મંદિરમાં ચડવામાં પગથીઆં મનાતાં; વ્યવહારને સરલ અને મુગમ બનાવનારી આપણા વિષ્ણુ સ્વરૂપ આત્માને અનુમરનારી લક્ષ્મી સમા-જની માનુસરૂપે સેવા કરતી; પણ સાધ્ય અને ઉપાસ્ય તો શાશ્વત્ત્વભના અને વેદવિદ્યાના અવ્યક્ત સ્વરૂપને મૂર્ત રૂપ આપનારાં વીણા તથા અક્ષંકાર રૂપે પુસ્તકને હાથમાં રાખનારી મહાદેવી સરસ્વતી જ હતી.

એ સરસ્વતીને વિસારીને, એનું અપમાન કરીને, લક્ષ્મીને જ ઉપાસ્ય કે સાધ્ય માનીને એની પાછળ ઘેઘા બનનાગઓની દુર્દશા તો જુઓ ! પૈમો, વૈભવ, આ પદાર્થ અને પેલી વસ્તુ, આમ કરું તેમ કરું, આટલું મેળવ્યું ને આટલું મેળવવાનું છે, આવી જ દોડધામમાં લક્ષ્મીની જ રૂપા શોધનારાઓ, વૈભવ માટે જ લડી મરતા. સામાન્ય મનુષ્યમાંથી માંડીને પૃથ્વી પરના સાત્રાજ્યવાદીઓ કે સામ્યવાદીઓએ યુદ્ધો તોતરીને નરકાગાર બનેા કર્યા છે અને તેથી જગત્ ત્રાહિ ત્રાહિ યઈ રહ્યું છે ! શાંતિ, સુખ, સંયમ અને શીલનું સૂચન અને પ્રેરણાં આપનારી, સદ્વિદ્યા અને સદ્ગુણોની મૂર્તિ જેવી સરસ્વતીની ઉપાસના ભૂક્ષીને સંયમ, અને અનેક માયા રૂપ ધારણ કરનારી વિષ્ણુરૂપી આત્માની શુદ્ધ દાસી જેવી-લક્ષ્મીને જ ઇષ્ટ માનનાગ દેશની પામર દશા ન થાય

મેળવવા જ એ વિદ્યાથી આગ્યો છે એની એ બાધ નિરાની હતી; અત્યારે જેમ શીતા રૂપીયા એ નિરાળીઓની વિદ્યા પ્રાપ્ત કરવાની કિંમત છે તેમ.

તો બીજું સુખને !

પણ ફરી ફરીને ભારતવર્ષ બને છે, દિવસ અને રાત્રિના પ્રકાશ અધકારના ક્રમ પ્રમાણે યુગધર્મ બદલાય છે, અને જ્ઞાન અજ્ઞાનના પડખાની પેટે ધર્મ અધર્મના ક્રમ ચાલ્યા કરે છે. આપણી ગતિ હવે ચીતરા આરી છે, તેથી સમાજનો વિચાર ન કરતા પ્રત્યેક પોતાની અજ્ઞાન ગતિ પૂરી થરા આરી છે એમ માનીને હવે ઠોકે, જન્યત થાય, અને સ્વધર્મ પાળરા મારે, તો ભારતવર્ષને એના મૂળ ધર્મમા આવરામા વિવળ થાય એમ નથી.

કોઇ અજ્ઞાત કારણુવરા ભારતવર્ષ એ પશ્ચિમના મોહમા પડયુ, પશ્ચિમની વિદ્યા ત્યાની કેળવણી, ત્યાનો સસાર, ત્યાનું વિજ્ઞાન (Science) ત્યાની રહેણી કળી, ત્યાના રીત રિવાજ, એ બધાની પાછળ પાગલ બનેલા એ આર્યજાતિના સતાનો ! ખ્યાનમા ગાંધીને કે જૂના ઋષિમુનિઓના બ્રહ્મજ્ઞાન જ અજ્ઞાન નિદ્રામાથી તમને જગાડે અને એ પ્રાચીન ઋષિઓએજ તમને જગાડ્યા છે એમ નહીં,

તુ એ પશ્ચિમની કેળવણીનો પૂરો અનુભવ કરી, ગણિતવિદ્યા અને એમના વિજ્ઞાનની કસોટી પર આપણી વિદ્યાને કસીને જોણે પોતાના પચીસ વર્ષની તપશ્ચર્યાના અગ્નિમા બ્રહ્મવિદ્યાને સિગુદ્ધ કરી અને છેતરા આડેક વર્ષમા, વેદવિદ્યાનું નવનીત આપણને હજુ હમણા નીસ પાનીસ વર્ષ પહેલા જ આપ્યું છે, પોતાના જ્ઞાનચૈતન્યના પ્રયત્ન આદોલનથી ભા તની દરિદ્રી અને દિશાબૂલી પ્રગ્નને જોયે, જંગો, જંગલોના પડકારથી ઢંઢોળ્યા છે એવા એક આધુનિક બ્રહ્મર્ષિના મહાઘોષ સાંભળો.

એ આત્મજ્ઞાનનો પ્રત્યેક મનુષ્ય અધિકારી છે ગાંધી કે રાકે, બ્રાહ્મણ કે અબ્રાહ્મણ પુરુષ કે સ્ત્રી, બધા એ જ્ઞાન મેળવી શકે છે—શર્ત એ કે એણે એના અકાર્ય નિયમોનું પાલન કરવું જોઈએ જ્ઞાન વૈરાગ્ય અને ભકિતના રંગમા રંગાવું જોઈએ બ્રહ્મવિદ્યા જ સાક્ષી વિદ્યા છે

એવો નિશ્ચય કરવો જોઈએ.— આ આત્મજ્ઞાન પ્રત્યેક મનુષ્યને આ જન્મમાં જ મેળવવા જેવું, મેળવી શકાય એવું, અને મેળવવું જ જોઈએ એવો નિશ્ચય હોય તો અવશ્ય મળે એવું જ છે, એમ શાસ્ત્ર-કારો અનેક મુખે કહે છે. માટે જોડો, જાગ્રત થાઓ અને સાંભળો મહર્ષિ રામતીર્થના આ અમૂલ્ય શ્રવણો !

“હે વસિષ્ઠ, અત્રિ, ભારદ્વાજ, ગૌતમ અને એવા ઋષિઓ સાથે તમારું જોત્ર મેળવનારાઓ ! હે રામ, કૃષ્ણ, યુદ્ધ અને શંકરાચાર્યની જન્મભૂમિમાં દેહ ધારણ કરનારાઓ સાંભળો ! જેઓએ આત્મજ્ઞાન દ્વારા પ્રાપ્ત થતી ઉન્નતિનું મોં પણ નથી જોયું, એવા આજ્ઞાલક્ષના અનુભવ વગરના (પશ્ચિમના) બાળકોની (વિદ્યાની) નકલ તો કરો છો, પણ સાવધાન ! ગતારો પગમાંથી જૂદ અને માથેથી ટોપી, અને ભરખજારમાં માથે લાકડાનો ભારો ઉપાડી (સમિત્પાણિ યદ) ને (ભક્તિ અને વૈરાગ્યનાં) આંશુઓનાં પાણીથી ભરેલા તમારાં બે નેત્રકમલની ભેટ લઈને જાઓ;—જાઓ અને પડો લાકડીની પેટે (દંડવત) કોઈ શ્રોત્રિય જ્ઞાનિષ્ઠ અને તત્ત્વજ્ઞાનીના ચરણમાં; આમ કરશો તો જ તમારી અજ્ઞાનની ત્હાડ ગતરશે; તમારી અજ્ઞાનરૂપી રાત્રિ કપારશે; આવી જ રીતે તમારાં પાંચો બળોને ભરમ થશે; યાદ રાખજો ! સાચું જ કહું છું —તમારાં પ્રતિજ્ઞા અને ગૌરવ કોઈ મહાપુરુષનું ચરણ લેવામાં જ છે.”

સ્વામી રામતીર્થ:—નવયુગના સંન્યાસી

લેખક—શ્રી. જયંતીલાલ મં. ઝોઝા

ખી. એ ખી. ડી. એસએલ ખી.

આપણા દેશનાં સાધુ સંન્યાસીઓનો તોટો નથી. વેપ-
ધારીઓનાં ટોળાં ત્યાં ત્યાં જોવામાં આવે છે; પરંતુ
'સાધયતિ પરકાર્યમિતિ સાધુઃ' “ પરોપકાર સાધે તે સાધુ ” એ
સાધુ શબ્દની વ્યાખ્યા પ્રમાણે પરમાર્થવૃત્તિથી જીવન ગાળ-
નારાં વિરલાજ દેખાય છે.

અત્યારે ભારતવર્ષને સમર્થ સ્વામી રામદાસ, ગોસ્વામી
તુલસીદાસ, રામકૃષ્ણ પરમહંસ, અને વેદાન્તકેસરી સ્વામી
શ્રી વિવેકાનન્દ જેવા સંન્યાસીઓની જરૂર છે; જેઓના હૃદ-
યમાં દેશનાં દુઃખી, દરિદ્ર, અસાની જનો માટે પ્રેમ હોય,
અને જેઓ પોતાની પ્રતિભાના ગળથી ધર્મ, દેશ અને સમા-
જની સેવા ગળવવા શક્તિમાન હોય. સ્વામી રામતીર્થ પણ
આવી ઉચ્ચ કોટીના સંન્યાસી હતા. એમના જેવા કર્મયોગી
મહાત્માના જીવનના અભ્યાસથી હૃદયની દુર્ગંધતા દૂર થઈ
જ્ઞાનની જ્યોત પ્રકટે છે, અને મનુષ્યજીવનનો ખરો અર્થ
સમજાય છે.

પંજાબમાં ઘણા પ્રાચીન સમયથી ધર્મવીરો, રણવીરો
અને કર્મવીરો ઉત્પન્ન થતા આવ્યા છે. આજ પ્રાન્તના ગુજ-
રાનવાલા જિલ્લામાં મુરાલીવાલા નામના એક ગામડામાં ઈ.
સ. ૧૮૭૩ ની ૮ મી ઓક્ટોબર, વિક્રમ સંવત ૧૯૩૦ કાર્તિક

પ્રતિપદા બુધવારને દિવસે ગોસ્વામી હીરાનન્દજીને ત્યાં સ્વામી રામતીર્થનો જન્મ થયો હતો. નામાભિધાન સંસ્કાર વળતે તેમનું નામ તીર્થરામ પાડવામાં આવ્યું. તીર્થરામના નસી-ળમાં માતું સુખ હતું નહિ. તેમની વય નવ મહિનાની થઈ એટલામાં તો એમનાં માતૃશ્રીનો દેહાન્ત થઈ ગયો. તીર્થ-રામનાં એક વિધવા ક્ષીણાએ તેમને ઉછેરી મોટા કર્યા.

માતાનું દૂધ ન મળવાથી તીર્થરામ બાળપણમાં ઘણા જ દુઃખળા રહેતા, પણ ઉમ્મર વધતાં તેમણે પોતાના શરીરને એવું તો ઠસ્યું હતું કે એક દિવસમાં પગે ચાલીને તેઓ પચાસ માઈલ સુધીની મુસાફરી કરી શકતા, અને અમેરિકામાં દોડવામાં તો મેનિકોથી પણ આગળ નીકળી ગયા હતા.

શારીરિક શક્તિ નળળી હોવા છતાં બાળપણથી જ અભ્યાસ તરફ તેમનું વિશેષ લક્ષ્ય હતું. મુરાલીવાલા ગામમાં જ તેમનું પ્રાથમિક શિક્ષણ શરૂ થયું. ત્યાં ઉર્દુ પાંચ ચોપ-ડીનો અભ્યાસ પૂરો થયા પછી અભ્યાસ આગળ વધારવાને માટે તેમને ગુજરાનવાલા ગામમાં મોકલવામાં આવ્યા. આ ગામમાં ભગતજી ધેન્તારામ નામના હીરાનન્દજીના પરમ પ્રિય મિત્ર રહેતા હતા. તેમની સંભાળ નીચે તેમને રાખવામાં આવ્યા. આ ભગતજી વેદાન્તશાસ્ત્રમાં અતિ પ્રવીણ હતા. વિશ્વવિદ્યાલયની કોઈ પણ ઉપાધિ તો શું, પણ અક્ષર-જ્ઞાન પણ નહિ એવા આ ભગતજીનું જ્ઞાનબળ એવું હતું કે સદુપદેશરૂપી અમૃતનું પાન કરવા આસપાસથી ઘણાં માણસો

તેમને ત્યાં લેવાં થતાં. તીર્થરામ આટલી નાની ઉમ્મરથી આવા મહાત્માના સંસર્ગમાં આવ્યા એ તેમના મહદ્દલા-
ગ્યની નિશાની હતી.

ભગતજીને ઘેર સવાર સાંજ વેદાન્તની કથાવાર્તા થયા કરતી, તેથી અનાયાસે તીર્થરામને આ ચર્ચાનો લાલ મળવા લાગ્યો, અને વેદાન્તનાં ગૂઢ તત્ત્વો પણ તેમના દ્વારા જ તીર્થરામના સમજવામાં આવ્યાં. ધીમે ધીમે ભગતજી પ્રત્યે તીર્થરામનો ભક્તિભાવ એટલો ગાંધો વૃદ્ધિંગત થયો કે તેઓ તેમને સાક્ષાત્ ઈશ્વર રૂપે માનવા લાગ્યા, અને એમનામાં ગુરુશ્રુદ્ધિ ઉપજી.

પંદર વર્ષની ઉમ્મરે તીર્થરામે પંજાબ યુનિવર્સિટીની મેટ્રીકની પરીક્ષા પસાર કરી. તેમના પિતાશ્રીની ઇચ્છા તો એવી હતી કે તીર્થરામે હવે આગળ અભ્યાસ ન વધારતાં કંઈ નોકરી લઈ લેવી; પરંતુ ભગતજીના આગ્રહથી તીર્થરામના પિતાએ પોતાનો આ વિચાર ફેરવ્યો અને વિશેષ વિદ્યાભ્યાસ કરવા માટે તીર્થરામને લાહોર મોકલવામાં આવ્યા.

ત્યાં તેઓ ફૌરમેન ક્રિસ્ટિયન કોલેજમાં દાખલ થયા, અને કોલેજના વિદ્યાર્થી તરીકે ઇ. સ. ૧૮૯૩ માં બી. એ.ની પરીક્ષામાં પ્રથમ નંબરે પાસ થયા. તેમને વિશ્વવિદ્યાલયની રૂપીઆ ૬૦ ની સ્કોલરશીપ મળી, તેથી એમ. એ. નો અભ્યાસ કરવા તેમનો ઉત્સાહ વધ્યો, અને તેઓ ગવર્મેન્ટ કોલેજમાં દાખલ થયા. બે વર્ષ પછી ૨૧ વર્ષની ઉમ્મરે એમ.

એ. ની પરીક્ષા પણ તેમને પામ કઠી

કોલેજના તેમના વિદ્યાર્થીજીવનના સમયમા તેમને મળવા ધેન્નાભગત વારવાર આવતા અને એમની મલાળ રાખતા

આ કાળમા તેમણે ભગતજી પર જે પત્રો લખ્યા છે, તે પરથી તેમના વિદ્યાર્થીજીવન મળે છે આપણને માહિતી મળે છે મવારમા તેઓ પાત્ર વાગે ઊઠતા, અને માત્ર વાગ્યા સુધી અભ્યાસ કરતા, ત્યાગ પછી શૌચ આદિથી નિવૃત્ત થઈ કસરત કરી આનંદ કરતા કરતા પર ચાલતા ચાલતા પણ તેમને વાચવાની ટેવ હતી. કોલેજમાથી પાછા આવતી વખતે તેઓ દૂધ પીતા અને ઘેર આવી થોડી વિશ્રાંતિ લઈ નહીં તરફ ફરવા જતા, તે વખતે પણ તેમનું વાચન ચાલુ જ રહેતું. માટે ફરીને ઘેર આવ્યા પછી કસરત કરી તેઓ અભ્યાસ કરવા બેસતા, અને લોજન કર્યા પછી પણ સાડા દસ સુધી અભ્યાસ કરતા કસરત વિશે તેઓ કહેતા કે, “ જો આપણી પાત્ર શક્તિ સારી હોય તો આપણને આનંદ અને સુખ પ્રાપ્ત થાય છે, ચિત્ત એકાગ્ર રહી શકે છે. પરમાત્માનું પણ અભ્યાસ રહે છે અને અતઃકરણ પવિત્ર થાય છે તે સાથે બુદ્ધિ અને ધારણાશક્તિ પણ તીવ્ર જાય છે એક તો હું ખાતર છું થઈ જ આવું, અને વળી જેટલું ખાતર હું તેટલું બગેબર પથારી હું ”

કોલેજમા અભ્યાસ કરતા ત્યાગથી તીર્થરામને ખીન્ન વિદ્યાર્થીઓને ગણિત શીખવવાનો શોખ હતો. એમ એ ની

પરીક્ષામાં પાત્ર થયા પછી તેઓ સ્વિયાતકોટ મિશન કોલેજમાં પ્રોફેસર તરીકે રહ્યા. ત્યાર પછી ફોરમેન કોલેજિયન કોલેજમાં પણ તેઓએ બે વર્ષ સુધી ગણિતના પ્રોફેસર તરીકે કામ કર્યું. એ વિષય પર તેમને એટલો જાણે પ્રેમ હતો કે સિનિયર રેગ્યુલરી પરીક્ષા આપવાની ઇચ્છાથી મરહુમી શિષ્યવૃત્તિ મેળવી કોલેજના જવા માટે તેમણે ઘણા પ્રયત્ન કર્યો, પણ તે શિષ્યવૃત્તિ તેમને મળી નહિ, પરંતુ કેટલીક વખત અનિષ્ટમાંથી પણ માફ પરિણામ ઉદ્ભવે છે. અશુભમાંથી પણ શુભ જન્મે છે. તીર્થંગમને આ શિષ્યવૃત્તિ ન મળી એ ઠીક જ થયું. તેઓ બે સિનિયર રેગ્યુલર થયા હોય તો કદાચ સ્વામી રામતીર્થ ન થાય અને તેમના અમૂલ્ય ઉપદેશથી હુનિયા વચિત રહેત.

વિદ્યાથી જીવનની શરૂઆતથી જ એમને મંમાર પ્રત્યે નૈરાશ્ય ઉત્પન્ન થયો હતો. એ સમય દર્મમિયાન ભગતજી ઉપરના એક પત્રમાં તેઓ લખે છે કે: “પરમેશ્વર બહુ જ મારો છે, મને બહુ જ બહાલો લાગે છે. કેટલીકવાર એ આપણી તરફ સખ્તાઈ બતાવે છે પણ એ તો તેનો વિનોદ છે, તે આપણી માથે મળક કરવા માગે છે; તો પછી મળક કરનાર ઉપર ગુસ્સો ન કરવો એ આપણું કર્તવ્ય છે.” એ જ પત્રમાં આગળ જતાં તેઓ લખે છે કે: “જેમ બાદશાહની માથે સુલેહ કરવાથી આખા રાજ્યના અધિકારીઓ આપણા મિત્ર બની જાય છે, તેમ એક પરમાત્માને રાજી રાખવાથી સમસ્ત સંસાર આપણો પોતાનો થઈ જાય છે.”

તેમના એક સહાધ્યાયી એક લેખમાં લખે છે કે, “ એક દિવસ મેં ગોંસાઇજીને પૂછ્યું કે આપની ખરેખરી ઈચ્છા શી છે ? કોલેજના વિદ્યાર્થીઓને ભણાવવાની કે ખીજી કોઈ ? એ પ્રશ્નનો જવાબ તેમણે આપ્યો કે, “ આ ધંધો તો થોડા વખતને માટે જ છે. મારા કુટુંબકળીલાના ભરણપોષણ માટે થોડું ઘણું દ્રવ્ય ગયાવ્યા પછી રાત દિવસ મુસાફરી કરવાની અને ઉપદેશ આપવાની મારી તીવ્ર ઈચ્છા છે, ત્યાં જઈશ ત્યાં વિદ્યાર્થીઓને ઉપદેશ આપીશ અને દૂધને માટે તેમની પાસેથી પૈસા લઈશ. ખીજી કોઈ પણ વસ્તુ સાથે મારે સંબંધ નથી. ઉપદેશ દ્વારા અવિદ્યા દૂર કરવી એ જ મારું કર્તવ્ય છે.”

તેમના મનની આવી સ્થિતિ હતી એવામાં તેઓ વિશ્વ-વંદ સ્વામી વિવેકાનન્દના પરિચયમાં આવ્યા. અમેરિકા તથા ઈંગ્લાંડમાં વેદાન્તનો વિજયધ્વજ ફરકાવી સ્વામી વિવેકાનન્દ એ અરસામાં જ પાછા આવ્યા હતા. અને ભારત-વર્ષમાં રથે રથે ફરી વ્યાખ્યાનો આપ્યાં હતાં. તેમણે લાહોરમાં પણ ઘણું વ્યાખ્યાનો આપ્યાં હતાં, અને તે ગાંધીજી ગોઠવણ તીર્થરામે કરી હતી. એક વખત તેમનાં વ્યાખ્યાનોથી ખુશખુશ થઈ જઈ તીર્થરામે સ્વામીજીને સોનાની ઘડીઆળ ભેટ આપવા માંડી હતી ત્યારે એ ઘડીઆળ લઈ સ્વામીજીએ પાછી તીર્થરામના ખીસ્સામાં મૂકી હતી અને કહ્યું હતું કે, “હું આ ઘડીઆળનો મારા આ ખીસા દ્વારા ઉપયોગ કરીશ.”

સ્વામી વિવેકાનન્દના પરિચયને લઈને તીર્થરામની સંન્યાસ-ભાવના અતિ દૃઢ થઈ અને તેમણે સર્વસ્વનો ત્યાગ કરવાનો પાકો નિશ્ચય કરી લીધો.

ઇ. સ. ૧૮૯૭ ના ઓક્ટોબર માસમાં દિવાળીને દિવસે તેમણે પોતાનો આ નિશ્ચય સર્વને જણાવી દીધો, આ વખતે તેમની ઉમ્મર માત્ર ચોવીસ વર્ષની હતી. પોતાના પિતાને એ મંબંધી કાગળમાં તેઓ લખે છે કે:—

“ આપના પુત્ર તીર્થરામનું શરીર હવે વેચાઈ ગયું છે ! વેચાઈ ગયું છે ! રામચંદ્રજીએ ખરીદી લીધું છે ! તેનું પોતાનું રહ્યું નથી. આજે દિવાળીને દિવસે પોતાનું શરીર હારી જઈ મહારાજને (પરમેશ્વરને) તેણે જીતી લીધા છે, એ વધામણી હું આપને આપું છું. હવે જે ચીજની જરૂર હોય તે મારા માલિકની પાસે માગજો, તેઓ જલદી આપશે.... પરમેશ્વર જ આપણું ગોંસાઈનું ધન છે. ખરા ધનનો ત્યાગ કરી મંસારની ખોટી કોડીઓ પાછળ દોડવું એ યોગ્ય નથી. એ ખોટી કોડીઓ ન મળે તો અફસોસ કરવો એ તો ગંભીર ભૂલ કહેવાય. આપણા ખરા ખજાનાની મજા એક વખત તો ચાખી જુઓ. ”

આ નિશ્ચય કયાં પછી એ વર્ષ સુધી તેઓએ કોલેજના પ્રોફેસર તરીકે કામ કર્યું અને છેવટે ઇ. સ. ૧૮૯૯ માં સંસારની બંધી જાળાનો ત્યાગ કરી સંન્યાસ ગ્રહણ કર્યો, અને રામતીર્થ નામ ધારણ કર્યું. એ સંબંધમાં કોશીના ‘સુદર્શન’ નામના માસિક પત્રકમાં “યુવા સંન્યાસી” એ શીર્ષક નીચે એક કવિતા પ્રસિદ્ધ થઈ હતી, તેમાંથી થોડો ભાગ નીચે આપું છું:—

ધન્ય પંચનંદ ભૂમિ જહાં
ઇસ જડભાગીને જન્મ લિયા,

ધન્ય જનક જનની જિનકે,
ધર ઇસ ત્યાગીને જન્મ લિયા.

ધન્ય સતિ જિસકા પતી
ગરને સે પહિલે હો જાય અગર,
ધન્ય ધન્ય સંતાન પિતા
જિનકા જગદીશ્વર પર નિર્ભર.

* * * * *
લગે વર્ષને પુષ્પ ઓર
જયજયક્રી તણ હો ઊડી ધ્વનિ,
માનો લિ કુક ન હિ
વહાંએ ચલા વિશ્વકા કોઇ ધની.
જયોં નગરીગે હોય સ્વચ્છતા
જળ આતા હૈ કોઇ લાટ,
ત્યોં વન પર્વત પ્રકૃતિ પરિપૂત
હુએ સમજ માનો સમ્રાટ.

અન્યાસ ગ્રહણ કર્યો પછી સ્વામી રામતીર્થ એકાન્ત
સેવન કરવા માટે હિમાલય પર આજ્યા ગયા. ત્યાં રહીને
તેઓએ ‘અલીફ’ નામનું વેદાન્તની ચર્ચા કરતું માસિકપત્ર
શરૂ કર્યું. આ માસિક લાહોરમાં છપાતું. અહીંથી જ
તેમણે હિમાલયનાં દરેયો નામનું નાનું અંગ્રેજી
પુસ્તક પણ બહાર પાડ્યું હતું. ‘સુમેરૂ દર્શન’ના
મધાજા નીચે સ્વામી રામ હિપદેશ આપે છે કે “અસાદી
મનુષ્યો ! ધ્યાનમાં રાખો કે યુવતીઓના કપોલની લાલિમા,

મનોહર રત્નો અને ગહુમૂલ્ય આભૂષણો તથા મોટા મહેલોમાં મુમેડની કાર્પનિક મુદરતાનો અશ્વ પણ નથી, અને જ્યારે તમને આત્મસ્વરૂપનું જ્ઞાન થશે, ત્યારે આવા અગણિત મુમેડ તમારા પોતાનામાં તમને દેખાવા લાગશે, તમને પ્રકૃતિ તમારી પૂર્ણ દેશે ”

આજ નિષ્કર્ષમાં સ્વામી રામતીર્થે ‘માયા’ના મથાળાનીચે લખે છે કે ‘રામની સમક્ષ એક યુવકે યુવવાને માટે શુભાળનું ફૂલ તોડ્યું વામ લેવાને માટે લેવો તે એ ફૂલને નાક પામે લા ચો કે અદર બેઠે રી મધમાખીએ તેના નાક પર ડખ માર્યો એ ડખની પીડાને લઈને તે યુવાન ગડવા લાગ્યો અને તેના હાથમાંથી ફૂલ પડી ગયું

શુ દરેક શુભાળમાં મધમાખી રહેતી હશે ? ચોક્કસ, આસારિક વાસનાથી ભરેલું એવું એકદે યુવાળ નહિ હોય કે નહીં । હું ખરૂંપી મધમાખી છુપાઈ રહી ન હોય જે વામનાઓ રામી શકાતી નથી તેમને માટે પીડાડપી દડ ચોક્કસ મળવો જ જોઈએ ”

સ્વામી રામતીર્થે હિમાલય પર ઉચ તપ તપી હૃદયને અતિ ઉચ્ચ ભાવથી ભરી દીધું મન્યામ લીધા પહેલાં પણ તેમના વ્યાખ્યાનોની ઘણી અસર થતી, પણ આ તથથી તેમની શક્તિમાં ચોર વધારો થઈ ગયો

ઈસ ૧૮૦૧માં મથુરામાં ધર્મ મહોત્સવ ઉત્તરવામાં આવ્યો હતો આ ઉત્સવમાં સ્વામી રામતીર્થને પ્રમુખસ્થાન આપવામાં આવ્યું હતું સભાપતિ તરીકે સ્વામીજીએ જે ભાષણ

આખું હતું. તેમાં સર્વેને તેમણે પ્રેમનો સંદેશો સુણાવ્યો. હતો. “ પ્રેમ શબ્દ કેવો ખ્યાલો છે ! ખરા હિન્દુને તો કેવળ પ્રેમની (ભક્તિની) જ ઈચ્છા હોય છે. કેટલાક એવા પવિત્ર આત્માઓ હોય છે કે જેઓ પ્રસન્નતાપૂર્વક પોતાના સર્વ-સ્વનો પવિત્ર ઈશ્વરી પ્રેમને ખાતર ત્યાગ કરી દે છે. ખરા પ્રેમમાં મનુષ્ય પોતાની જાતને ભૂલી જાય છે. તેને કોઈ વાતની શરમ રહેતી નથી, તેને હુનિયાનું કંઈ ભાન રહેતું નથી. એ પ્રેમ જ ધર્મ છે.”

મથુરાના ધર્મ મહોત્સવ પછી થોડે વખતે ટિહરીનગરના સાંભળવામાં આખું કે જાપાનમાં એક ધર્મ પરિષદ ભરાવાની છે. તેમણે સ્વામી રામને ત્યાં જવા અને પરિષદમાં ભાગ લેવા આગ્રહ કર્યો. સ્વામી રામને પણ એ વિચાર પસંદ પડ્યો.

પરિષદ માટે સુકરર થયેલી તારીખ ઘણી નજીક હોવાથી થોડાજ વખતમાં સ્વામી રામ જાપાન જવા નીકળ્યા. ત્યાં તેમને શ્રીયુત પૂરણસિંહ નામના શીખ યુવક સાથે પરિચય થયો. એ પૂરણસિંહે જ થોડાં વર્ષો પહેલાં અંગ્રેજીમાં સ્વામીજીનું જીવનવૃત્તાંત બહાર પાડ્યું છે.

જાપાન પહોંચ્યા પછી સ્વામીજીને માલમ પડ્યું કે ધર્મ પરિષદની વાતમાં કંઈ સત્ય નથી.

જાપાનમાં સ્વામીજીએ ઘણું વ્યાખ્યાનો આપ્યાં હતાં. તેમાંથી “સદ્ગતિનું રહસ્ય” એ નામનું વ્યાખ્યાન ભારત-વાસીઓ માટે ઘણું જ બોધપ્રદ છે. સદ્ગતિ મેળવવા માટે

સ્વામીજી માત્ર માધનોની આવશ્યકતા જણાવે છે (૧) નિરંતર ઉદ્યોગ (૨) સ્વાર્થ ત્યાગ (૩) આત્મવિસ્મૃતિ (૪) સર્વ-વ્યાપી પ્રેમ (૫) પ્રમદતા (૬) નિર્લયતા (૭) સ્વાવલમ્બન

જાપાનથી સ્વામીજી અમેરિકા ગયા ત્યાં બાદશાહ તો આખી દુનિયાને પોતાની મમજતા હતા, અને પોતાને આખી દુનિયાના મમજતા હતા. આવા પ્રકૃત ત્યાગી ઉચ્ચ આદર્શ મન્યાસીનું ત્યાં પણ સ્વાગત થાય એમાં નવાઈ ન હતી. સ્વામીજીના વ્યાખ્યાનો પર અમેરિકનો તો એવા ફીદા ફીદા થઈ ગયા હતા કે તેમને એક દિવસમાં છ છ વ્યાખ્યાનો આપવા પડતા હતા, છતાં પણ અમેરિકનોની જ્ઞાનપિપાસા તો અતૃપ્ત જ રહેતી !

જ્ઞાન ક્રાન્તિસ્ફોમાં સ્વામીજીએ ‘સદ્ગુણતાની ચાવી’ એ મનુ ઉચ્ચ વિચારોથી ભરપૂર વ્યાખ્યાન આપ્યું હતું એ ભાષણમાં સ્વામીજી ધર્મવિષયક ઝગડાનું મૂળ કારણ શોધી કાઢે છે. જુદીજુદી ભાષાને અગે નામભેદ એ જ બધા ઝગડાનું કારણ છે એ સત્ય સ્પષ્ટ કરવા સ્વામીજી એકબીજાની ભાષાથી અપરિચિત હિંદુ મુસલમાન અને અંગ્રેજ બાળકોનું દષ્ટાન્ત આપે છે એ ત્રણે બાળકોને કોઈ ખાવાની ચીજ લેવા માટે પાત્ર સેટ આપવામાં આવ્યા હતા. દરેકને તરબૂચ લેવાની ઇચ્છા હતી પણ ભાષાભેદને લઈને એક બીજાને સમજાવી શક્યા નહિ અને માહોમાહો ઝગડો કરવા લાગ્યા. જુદાજુદા ધર્મસંપ્રદાયોના વિદ્રેષનું કારણ પણ આવું જ છે જો નામ ભેદના પડદાને દૂર કરવામાં આવે, તો પછી વસ્તુની અદર

કોઈ પણ જાતનો ભેદ નથી.

એ જ ભાષણમાં આગળ જતાં સ્વામીજી કેવળ નામ સાંભળીને જ કોઈ ધર્મથી ન ભડકવાની સલાહ આપે છે. કોઈ ધર્મ સૌથી જુનો છે; અથવા તો દુનિયા પરનાં માણસોનો મોટો ભાગ તેમાં માને છે, ખાટે તે ધર્મ સાચો નથી થઈ જતો. સ્વતંત્ર બુદ્ધિથી દરેક ધર્મના સત્યાસત્યનો નિર્ણય કરવો જોઈએ.

સત્ય કોઈ એક જ ધર્મપંથની માલિકીની વસ્તુ નથી, એ તો દરેક મનુષ્યની સંપત્તિ છે, અને જો કોઈના પણ તરફથી આપણને આધ્યાત્મિક અથવા ધાર્મિક ખજાનો મળતો હોય, તો આપણે તેનો સહુઈ સ્વીકાર કરવો જોઈએ.

ત્યાર પછી સ્વામી રામ એવા વેદાન્ત ધર્મનો ઉપદેશ કરે છે કે જે હંમેશા વ્યવહારમાં ઉપયોગી થઈ શકે. વેદાન્ત સર્વના જીવન માર્ગને સુંદર અને નિર્ભય બનાવે છે. કેટલાકનું કહેવું એવું છે કે વેદાન્તથી નિરાશા આવે છે, વેદાન્ત આળસનો બોધ કરે છે, તેઓને રામની પ્રાર્થના છે કે વેદાન્તના ઉપદેશ અનુસાર ચાલવાની શક્તિ, જળ અને યશ અથવા તો જીવન પદાર્થોની પ્રાપ્તિ થાય છે કે નહિ તેનો પ્રયોગ પોતે કરી જોવો.

"An appeal to Americans" 'અમેરિકનોને એક ચિનંતિ' એ સ્વામીજીનું જીવનું મહત્વપૂર્ણ ભાષણ છે. એમાં સ્વામીજીએ ભારતવર્ષની વર્તમાન દયાજનક સ્થિતિનો ખરો ચિતાર આપ્યો છે અને અમેરિકનોને ભારતવાસીઓની

સ્થિતિ સુધારવામાં સહાયભૂત થવા વિનંતિ કરી છે.

તે ભાષણની શરુઆતના ભાગમાં પ્રાચીન ભારતના ગૌરવનું વર્ણન કરતાં સ્વામીજી કહે છે કે:- “પ્રાચીનકાળમાં જે ભારતવર્ષ નૈતિક, આધ્યાત્મિક તેમ જ શારીરિક બળમાં હુનિયાના સર્વ દેશોમાં થેઠ મસ્તક રૂપ હતો, તે જ અત્યારે આખી હુનિયાના પગ રૂપ થઈ પડ્યો છે. આજે ભારતવર્ષ આમ સર્વના દાસ રૂપ છે. એટલા માટે રામ આપને પ્રાર્થના કરે છે કે, હે મસ્તક ! જે તારે બળવાન રહેવું હોય તો તારા પગ (ભારતવર્ષ) ની પછુ સંભાળ રાખજે.”

આગળ ઉપર એ જ વ્યાખ્યાનમાં સ્વામીજી કહે છે, “આર્યપરિવારની સૌથી મોટી બહેન આજ બિમાર છે, શું તે આપની સેવા નહિ કરે ? અરે ઈંગ્લેન્ડ અને યુરોપીયન મહાશક્તિઓ ! તમારે તેના સ્વાસ્થ્યની સંભાળ લેવી જોઈએ.”

ભારતવર્ષની અવનતિનું કારણ પણ સ્વામીજીએ એ જ વ્યાખ્યાનમાં બતાવ્યું છે. એ કારણ તેનાં પૂર્વનાં કર્મ છે. જેવો વ્યવહાર હિંદુ જાતિએ ભારતવર્ષના પ્રાચીન નિવાસીઓની સાથે રાખ્યો હતો, તેવો જ વ્યવહાર કર્મકૃણ સ્વરૂપે તે વિજેતા તરફથી અનુભવી રહ્યું છે.

એ જ વ્યાખ્યાનમાં સ્વામીજી વર્ણોત્તમ વ્યવસ્થા વિષે કહે છે કે, “ફેક્ટરી અથવા મીલોમાં વધારે સારી રીતે કાર્ય થઈ શકે એટલા માટે કાર્યના વિભાગ કરવામાં આવે છે. મનુષ્ય દેહમાં પણ આવા વિભાગો જોવામાં આવે છે. દરેક

ઇન્દ્રિય પોતપોતાનું કામ કરે છે. દરેક કાર્ય સારી રીતે કરવા માટે શ્રમવિભાગની જરૂર છે. આ સિદ્ધાન્તને અનુસરી ઘણા પ્રાચીન કાળમાં ભારતવર્ષમાં વર્ણવ્યવસ્થા કરવામાં આવી હતી; ધર્મપ્રચારનું કાર્ય કરનારા બ્રાહ્મણ, પ્રજાપાલનનું કાર્ય કરનાર ક્ષત્રિય, વેપાર કરનાર વૈશ્ય અને મજૂરી કરનારા શૂદ્ર કહેવાયા. આ ચારે કામમાંથી જેને જે પસંદ પડે તે કરવાની આગળના વખતમાં પૂરેપૂરી છટ હતી, પણ હાલમાં તો આ વર્ણવ્યવસ્થામાંથી ખડું રહસ્ય ભીડી ગયું છે, તેમાંથી ખડું જીવન નષ્ટ થયું છે. હિંદુઓની સૌથી ગંભીર ભૂલ એ છે કે, તેઓ શૂદ્રના છોકરાને શૂદ્ર જ રાખવા માગે છે. અને વૈશ્યના પુત્રને વૈશ્ય જ ણનાવવા માગે છે. આત્માની શક્તિ અનન્ત છે તો પછી શા માટે શૂદ્ર કે વૈશ્ય બ્રાહ્મણત્વ પ્રાપ્ત ન કરી શકે ? ”

‘ભારતવર્ષના ઉદ્ધારને માટે સ્વામીજીએ વેદાન્તના વ્યાવહારિક જ્ઞાનના પ્રચારની આવશ્યકતા ળતાવી છે; આધ્યાત્મિક નિયમોથી જન-સમાજને પરિચિત કરવો એ જ એક માત્ર રામભાણુ ઔપધ છે.

ભારતવર્ષમાંથી શ્રેષ્ઠ્યુએટોને બોલાવીને અમેરિકાના વિશ્વવિદ્યાલયોમાં વિવિધ વિષયોનું જ્ઞાન આપવાની પણ સ્વામીજીએ અમેરિકાવાસીઓને પ્રાર્થના કરી હતી.

આ પ્રમાણે વેદાન્તનો વિજયધ્વજ ફરકાવતા સ્વામીજી ઇ. સ. ૧૯૦૫ માં ભારતવર્ષમાં પાછા આવ્યા. જાપાન અને અમેરિકાની મુસાફરી કરી આવ્યા પછી સ્વામીજીએ એક વર્ષ મુધી ભરતખંડના મુખ્ય મુખ્ય સ્થળોમાં દેશની ઉન્નતિ

જવનનો હેતુ

લેખક શ્રી. શાન્તિલાલ ઠાકર એમ એ બી ટી

સામાજિક, ગમકારીય, આર્થિક, કળા તથા કેળવણી ધર્મ તથા સંસ્કૃતિ—આમ અનેક ક્ષેત્રોમાં માનવ જાતિએ અત્યાર સુધી જુદાજુદા દેશોમાં જુદાજુદા પ્રયોગો કર્યા છે. છતાં માનવ મનને શાન્તિ મળી હોય તેમ લાગતું નથી. હજી સુધી તે બધા જ ક્ષેત્રોમાં ભાગફેલ થાને છે. નવીન અખતરા અજમાવી જોવાની વૃત્તિ સામાન્ય પદે પ્રચલિત દેખાય છે, જુદીજુદી પ્રવૃત્તિએ માટે જુદાજુદા હેતુઓ દષ્ટિ સમક્ષ રાખવાની હિમાયત કરવામાં આવે છે એક પછી એક વધારે ને વધારે ભયંકર વિસ્ત્રવિસ્ત્રહો રચાતા જાય છે. શાન્તિને બદલે સહાર અને સુખને બદલે કલેશની પરપગ માનવજાતિની દષ્ટિ સુખ ખડા થાય છે અને તેની મધ્યાણુ સુદ્ધિને ગુમગાવી નાખતા હોય તેમ લાગે છે. આ બધી ભાગફેલ શાને માટે? વિશ્વની યોજના પાછળ કોઈ સચેતન હેતુ કામ કરી રહ્યો છે કે નહિ? વિશ્વયોજનાનો નિયંત્રક હસ્તી ધરાવે છે કે પછી આ સધળું દરમિયાન જગત એક અધ, નિર્ઘર્ષક અકરમાત જ રહે? આવા પ્રશ્નો કોઈ પણ સુર વિચારકના મનમાં સુરે તે સ્વાભાવિક છે.

જગતમાં આટલા આગલા પયગજરોએ અવતાર લીધો, અનેક ધર્મચક્રો પ્રવર્તિત થયાં નીતિ તથા કાયદાના નિયંત્રણને વ્યાપક બનાવવાના પ્રયત્નો ગતિમાન થયાં સંગીત, ચિત્ર, નૃત્ય આદિ સંસ્કાર પોષક અને સૂક્ષ્મ લલિત કલાઓએ વિધિવિધ રીતે માનવના અસંસ્કૃત તથા પાશવી ભાગેને સંસ્કૃત તથા બિર્ધંગામી બનાવવા માટે મધુર પ્રયત્નો કર્યા પણ આ બધા ઇતિહાસમાં નોંધાયેલા પ્રયત્નો પછી

પણ જો અત્યારે યુરોપમાં ચાલતા મહાસંગ્રામ જેવી યાદવાચ્ચળી શક્ય હોય, તો તો માનવના ઉત્થાન તથા ઉદ્ધાર માટે માત્ર નિરાશાજ સેવવાની બાકી રહે ! અરેબર, માનવજાતિ એક ભૂલકણો અને ઠોઠ નિશાળિયો છે. હજી પણ આટલાં વેરઝેર, આટલો લોભ, આટલો ક્રોધ, આટલી અહંતા-આ બધી દલેશોની કુળદ્રવ્ય ભૂમિ તો કુશળ ક્ષેત્ર ભેવામાં આવે છે ! કારણ્યમૂર્તિ ભગવાન યુદ્ધ, પ્રેમમૂર્તિ ઈસુખ્રિસ્ત, મર્પાદા પુરુષોત્તમ રામભદ્ર, યોગમૂર્તિ કૃષ્ણચંદ્ર, ધ્યાન-મૂર્તિ મહાવીર-આ બધા માનવોત્તર મહાત્માઓ સ્વાર્પણ અને ત્યાગનાં બીજ વાવી ગયા, તે શું આવાં વિશ્વયુદ્ધોની લણણી કરવા માટે ? માનવજાતિને લાગુ પડેલા આ અસાધ્ય દેખાતા રોગનો ઈલાજ શો ?

પશુ પંખીની તિર્પક યોનિમાંથી ઉત્કાન્તિ પામેલા માનવની વિશિષ્ટતા એ છે કે તિર્પક યોનિના છવો અધવાસનાને તાબે હોય છે, સ્પૂલ પ્રાયમિક વૃત્તિઓના વેગો તેમને જે દિશામાં ધસડે તે દિશામાં તે અવશ ધસડાય છે, તેમનામાં મનોમય ભૂમિપર પ્રકાશતો વિવેકસૂચ્ય ઉઘો હોતો નથી; ન્યારે 'માનવ' શબ્દની વ્યુત્પત્તિ જ સૂચવે છે કે માનવી એટલે મનનશક્તિવાળું પ્રાણી; તેનામાં ચારીરિક ભૂમિકા તથા પ્રાણમય ભૂમિકા ઉપર દબાણ કરી, તેમને વશ વર્તાવી જનગૃહ તથેશું મનનું તત્ત્વ કામ કરી રહેલું છે; તે વિવેકશક્તિ ધરાવે છે. અને તેટલા જ માટે અંધ વાસનાઓનું રમકડું જ માત્ર ન બનતાં, સચેતન હેતુ દષ્ટિ સમીપ રાખી, તેને સિદ્ધ કરવાનો પુરુષાર્થરૂપી પરમ હક્કનો લાગીદાર છે. એટલે માનવજાતિના સમર્થ નેતાઓ તથા ચિંતકોનો એ ધર્મ છે કે તેમણે ઉપર વર્ણવેલા મહાન દલેશ-માંથી માનવજાતિને બચાવવાના ઈલાજની ઓજા કરવી, પછી તે હિપાય માનવજાતિ આગળ ઠોકી ઠોકીને રજૂ કરવો, અને માનવજાતિના અંતિમ હેતુનું ત્રિગતવાર સ્પષ્ટીકરણ પોતાના લાનશુભેલા લાઘ્યોને

કરી બનાવવું.

ત્યારે હવે પ્રશ્ન ધાર છે કે-માનવજીવનનો હેતુ ગો ? આ પ્રશ્ન બહુ અગત્યનો છે કારણ કે માનવીના સઘળા પ્રયત્નોનો પ્રભાવ તથા દિશા તેણે દષ્ટિસમગ્ર નખેલા હેતુના સ્વરૂપથી નિર્ણયિત થાય છે સદૃશ્યતાથી દષ્ટિ સમગ્ર રાખી, આયજ્યુમા સિદ્ધ કરવા મથત હેતુ માનવના મધ્યમા આત્મમાત્ર પ્રયત્નોને પોતાના વિનશાયુ ગણે એ છે, અને પોતાની વિચ્છેદન દિશામાં આકર્ષે છે.

માનવજનિતિએ અત્યાર સુધીમાં અને પ્રમાણના હેતુઓ પોતાના દષ્ટિસમગ્ર ગણ્યા છે, અને જુદાજુદા દેશોમાં જુદાજુદા જીવનવીરોએ તે પ્રમાણે પોતાના પ્રયાગો કર્યા છે તત્ત્વજ્ઞાન તથા ધર્મના ઇતિહાસમાં તેવા પ્રયોગવીરોના નામ અમર છે. પોતાના હેતુને સિદ્ધ કરવા માટે ધણા મહાત્માઓએ જીવનના સર્વ વૈભવને તિલાંજલિ આપી છે, અને અનેક પ્રકારની પાતનાઓને આમની, ત્યાગ તથા તિતિક્ષાને પોતાના જીવનસાથી બનાવ્યા છે તેઓ પોતાના આદર્શ ખાતર પાગલ બની મરી પીટયા છે, અને સવા માટે સાડા નણુ હાથ જમીન તથા ઓસીકા માટે પોતાનો જમણો હાથ ગળી, અનંતતાની યાત્રામાં સન્યાસ દહને જ માત્ર પોતાનો મિત્ર બનાવી આગેફૂલ કરી ગયા છે તેવા માનવજનિતિના મહાન વિચારકોએ જીવના હેતુ તરીકે જે સત્યો આપણી આગળ ગજુ કર્યા છે, તેની હવે આપણે દ્રઢતામાં સમીક્ષા કરીએ.

(૧) કેટલાક વિચારકો માને છે કે, 'જ્ઞાન' એ માનવ જીવનનો સર્વોત્કૃષ્ટ હેતુ હોવો જોઈએ કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ અભિમાન ઇત્યાદિ અનર્થો અવિદ્યા અર્થાત્ અજ્ઞાનમાથી ઉત્પન્ન થાય છે જેટલા પ્રમાણમાં જ્ઞાનની માત્રા મનુષ્યમાં પ્રગટે છે, તેટલા પ્રમાણમાં તેના કલેશો ન્યૂત થતા જાય છે-જેમ સૂર્યના પ્રમશથી અધકારનું થાય છે તેમ, અધકારનાં આયડતા મનુષ્યનું માથું અંધારાપ કે હાથપગ

ઉપરના હેતુને જ અનુસરતી હતી.

(૩) ત્રીજા પ્રકારના વિચારકો માને છે કે, માનવજીવનમાં 'સુખ' એજ સાચો હેતુ છે. અવ્યયેતનના ખાડામાં ફૂંએલા કીટથી માંડીને તે સજિતા રચનાર ધ્રુવા સુધી સઘળી જીવકોટિઓ 'સુખ' માટે જ પ્રયત્ન કરી રહ્યા હોય એમ દેખાય છે. અલ્પજ્ઞ, દરેક માનવીની 'સુખ'ની કલ્પના તેની આંતરબુદ્ધિ તથા વિવેકબુદ્ધિ ઉપર આધાર રાખે છે.

બાળકને રમકડાં ઉપર પ્રીતિ હોય છે. પછી તે વિદ્યાપ્રાપ્તિ માટે પુસ્તકો ઉપર સુખના સાધનની બુદ્ધિ ટરે છે. યુવાવસ્થામાં તેને સર્વ સુખની પન્થિપ્રાપ્તિ પોતાની પ્રેક્ષાના મુખકમલમાં જ કેન્દ્રિત થઈ હોય તેવો અનુભવ થાય છે. મૂઢ વિષયી જનને સ્થૂલ વિષયભોગમાં જ સુખ સમજાય છે સૂક્ષ્મ વિષયી જનને વૃત્ત, સંગીત, ચિત્ર, વગેરે કોઈ લલિત કળા આનંદદાયી થઈ પડે છે, અથવા તો શાસ્ત્રવિચારણા કે કોઈ અમૂર્ત વિચાર અથવા તો ભાવ તેના ચિત્તમાં પ્રીતિ ઉપજાવે છે. જેના કળાય દીણ થઈ ગયા છે, જેનું ચિત્ત વિરક્તિની ઉત્કૃષ્ટ દશાને સ્વાભાવિક રીતે જ પ્રાપ્ત થયું છે; જેનાં અનેક જન્મોનાં પુણ્ય પરિષકવ થઈ ફલોન્મુખ બન્યાં છે, તેના કોઈ મહાન રોગીને આત્મધ્યાનમાં અને નિર્વિકલ્પ સ્થિતિમાં જ સર્વ સુખોની સીમા આવી રહેલી અનુભવાય છે. આ સુખનો તેને ત્રિકાળમાં કોઈ વખત પણ વિયોગ થતો નથી, અને તેની નિષ્પત્તિ કોઈ બાહ્ય ઉપકરણ પર નિર્ભર નથી, તથા જેનાથી અધિક માત્રાનું બીજું કોઈ સુખ નથી, તેથી તેને 'નિર્લય પદ' કહ્યું છે.

આ રીતે માણસની વિવેકબુદ્ધિની માત્રા ઉપર તથા તેના અંતઃકરણની ચોમ્પતા ઉપર તેની સુખબુદ્ધિનો આધાર છે, અને તે પ્રમાણે જ તેના પ્રયત્નો થાય છે. " કેવળ સ્થૂલ વિષયોનો જ ભોગ એ સુખ

છે, તથા આ દેહથી ભોગવાય તેના ઈન્દ્રિય મુખથી જીભુ ઝાઈ પારલૌ-
કિક સુખ છે જ નહિ ' એના મતનુ પ્રતિપાદન આપણા દેશમાં ચાર્વાક
યોકોએ તથા પાશ્ચાત્ય દેશોમાં ભૌતિક સુખવાદીઓએ કરેલું છે

(૪) ચોથા પ્રકારના વિચારકો દહે છે કે - ' શક્તિ ' એ જ
જીવનનો હેતુ છે અને હોવો જોઈએ એક સામાન્ય એન્જિનિયર પણ
પોતાનું એન્જિન ચલાવી શકે છે, અને તે શક્તિને લીધે વીજળી તથા
જળ તથા વાયુ ગેરે મહાન તરવેને પણ કાળૂમાં ગામી તેમને કાર્યની
ધૂસરીએ જોડી, તેમની પાસેથી મેરા લઈ શકે છે. જે માણસમાં મનોમજ
વધારે હોય છે તે જોજા મનોમજનાના મનુષ્યો પર પ્રભાવ નાખી
પોતાનું ધાયુ' કમી શકે છે એક મજૂર તનતોડ મહેનત કરી દિન
સના પૂગ છ આના પણ કમાઈ શકતો નથી, જ્યારે કોઈ શુદ્ધિશાળી
ઉદ્યોગપતિ થોડા જ કલાકની મુશ્કેલ મહેનતથી કરોગે રૂપિયાનો
રનામી થઈ શકે છે તેમાં પણ આ ' શક્તિ 'જ કા-જૂત છે તાત્ત્વિક
લોકો દહે છે તેમ ' શક્તિ ' સિવાય તો શિવ-પરમાત્મા પણ આ
જગતની રચના કરવા શક્તિમાન ન થાત અગ્નિને તેની દાહક શક્તિ
વગરનો કાપો જોઈએ શક્તિ વગર નો માણસ એટલે મુકદ્દ !

અલ્પમત્ત, આમાં પણ ચિત્તની અવસ્થા અનુસાર, અભ્યાસ અનુ-
સાર, કલ્પના અનુસાર જુદાજુદા માણસો જુદીજુદી માત્રામાં
જુદાજુદા પ્રકારની શક્તિ ધરાવે છે શરીરશક્તિ
મનશક્તિ, વિદ્યાશક્તિ, ધનશક્તિ, સાહસશક્તિ કુદરતની તથા તેના
બગોની શક્તિ, આત્મશક્તિ, યોગીને જ પ્રાપ્ત એવી સમાધિને આનુ-
વગિક સિધ્ધિશક્તિ-આમ અનેક પ્રકારની શક્તિઓ હોઈ શકે છે-
જે કે તાત્ત્વિક દષ્ટિએ વિચાર કરતા આ બધા એક જ ' શક્તિ 'ના
ભિન્નભિન્ન સ્વરૂપો છે માટે અવગમ્ય તપશ્ચર્ય શક્તિસંયમ કરી
આત્મસમાદ અને વિશ્વસમાદ થવું તે જ જીવનનો મોગમાં મોટો હેતુ
છે ભગવાનનું ઈશિત્વ અને વશિત્વ આ જ વસ્તુ મુસવે છે અપ્રતિ

હન અગાધ સામર્થ્ય-એ-૪ નરવીરનો મુદ્રાવેષ હોવો જોઈએ જ્ઞાન અને શાન્તિ તથા સુખ શક્તિ સિવાય પ્રાપ્ત કરી શકાતા નથી. માટે શક્તિના પૂજારી બની સાચા 'શાકિત' બનવું એવો મત આ પ્રકારના લોકો પ્રતિષ્ઠાન કરે છે હક્યોગમા માનનારા લોકો નાદીશુદ્ધિ તથા પ્રાણશુદ્ધિદ્વારા પોતાના શરીર ઉપર તથા વિશ્વના તરવો ઉપર શક્તિ ધરાવવાની ઉમેદ રાખે છે ગજમોગના અનુયાયીઓ પણ ચિત્તવૃત્તિના નિરોધદ્વારા અષ્ટ સિદ્ધિ તથા અનેક બીજી સિદ્ધિઓ સમેત, પોતાના કેવલ સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ કરવાનો હેતુ રાખે છે જ્ઞાન-માર્ગીઓ જ્ઞાનશક્તિદ્વારા અવિદ્યાનો નાશ કરવા માગે છે, તથા ભક્તો હૃદયનો પ્રેમશક્તિદ્વારા ભગવાનની પ્રાપ્તિને ઝખે છે, પણ શક્તિ સિવાય કોઈનો આરો નથી

(૫) કેટલાં ચિત્કોનું એમ માનવ છે કે-માનવ જાતિનું ક'ચાણુ-એ માનવ જીવનનો પરમ હેતુ હોવો જોઈએ જેટલા પ્રમાણુમાં માણસ સ્વાર્થ મૂકી પરમાર્થ સાધવામાં વ્યાપૃત થાય છે તેટલા પ્રમાણુમાં તે પોતાની સકૃષિત, મુદ્ર અહતાની વાકમાથી બહાનના વિશાગ, નિર્મુક્ત પ્રદેશમાં પગ મૂકે છે, અને તેટલા પ્રમાણુમાં જ તે મહાન મહેવાય છે વ્યક્તિ કરતા સમષ્ટિ મહાન છે માટે સમગ્ર માનવજાતિ માટે-અરે આખા વિશ્વના દૃષ્ટાણુ માટે-માનવે ફના થઈ જવું તેમાં જ તેનો પોતાનો ઉત્કર્ષ તથા વિશ્વની ઉન્નતિ સમાયલા છે, પરમાર્થ માટે પ્રયત્ન કરતા કરતા જ જ્ઞાન, શાન્તિ શક્તિ તથા સુખ ઉપજે છે માટે આવું વિગટ દષ્ટિમિત્તુ ગણી, જીવન ગાળના કટિનધ્ધ થવું એ માનવનો મોળામાં મોટો હેતુ હોવો જોઈએ

ઉપર આપણે માનવજીવનના પાત્ર હેતુઓ વિચારી ગયા તાસ્વિ દષ્ટિએ જોતા તે લિન્નલિન્ન નથી, પણ પરપરપૂરક છે સાચા જ્ઞાન સિવાય શાન્તિ કયાથી હોય ? શક્તિના આધનનું તથા સ્વરૂપનું જ્ઞાન ન હોય તો તેની પ્રાપ્તિ થવાની આશા જ કેવી ? જ્ઞાન તો

શક્તિસ્વરૂપ છે. જે તત્ત્વનું જ્ઞાન હોય તે તત્ત્વ ઉપર જ કાબૂ હોઈ શકે, અને તેની શક્તિનો ઉપયોગ કરી શકાય. ચિત્તશાંતિ સિવાય આત્મજ્ઞાન તથા વિશ્વજ્ઞાન કેમ સંભવે? અશાન્ત ચિત્તવાળો કેવી રીતે શક્તિમાન બની શકે? જ્ઞાન, શાન્તિ કે શક્તિ સિવાય કુશળ કેમ સંભવે? વળી તે ચાર તત્ત્વોને પ્રાપ્ત કર્યા સિવાય મનુષ્ય આત્મ-સમ્રાટ ન બની શકે, તો પછી વિશ્વકલ્યાણ કરવામા તો કેવી રીતે જ સમર્થ નીવડે? વળી એ પણ જ્ઞાનમા ગમવાનું છે કે વિશ્વકલ્યાણની ભાવના તથા યોજના તે તે યોગી કે સિદ્ધની અહતામાથી જન્મેથી ન હોતી જોઈએ. પગમ સિદ્ધ યોગી તો માત્ર પુનઃપગ ચૈતન્યરૂપ ભગવાનની ઇચ્છા પ્રમાણે જ જીવન ધારણ કરે છે તથા પ્રવૃત્તિ કરે છે. માત્ર ભાગવત-દિવ્ય જીવન જીવુ, ભગવાનના હેતુને પોતાના દિવ્ય થયેલા શરીર, પ્રાણ, મન, તથા તેનાથી પણ ઉપર રહેલી શક્તિઓ દ્વારા સિદ્ધ થવા દેવો-તે મિરાય તે મહાત્માને બીજી કોઈ ઇચ્છા હોતી જ નથી.

ઉપર જણાવેલા મહાન હેતુને સિદ્ધ કરવા માટે ‘અમરતાના બાળકો’ એવા મનુષ્યોએ ભગીરથ પ્રયત્ન કરવાનો છે જેને ભગવાનનો એ દિવ્ય સાધન સંભળાયો છે, જેનો ગોપી-આત્મા તે દિવ્ય મોગ્નીનો ધ્વનિ સુણી થયેલો બન્યો છે, તેને તો જીવનની દરેક ક્ષણ એ મહાન ભાગવત દિવ્ય યજ્ઞમા આદ્યુતિ તરીકે આપવાની છે એવા દિવ્યવીર સાધકોની સેના સંગઠિત થઈ, પૃથ્વીની પીઠ પર જોડાઈ બળ જમા કરશે, તોટલા પ્રમાણમા કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ વગેરે આસુરી સંપત્તિનાં બળો પાછા હાંશે, અને તોટલા પ્રમાણમા માનવજાતિનો કલેશ ઓઢો થશે આ વસ્તુ સિદ્ધ થયા સિવાય, માત્ર બાલ પ્રયત્નો કરવાથી કે સંધ્યાઓમા ફેફસાર કે પગિવર્તન કરવાથી માનવજાતિનું કે-પ્રથમ તો માનવનું પોતાનું-ત્રેય થવાનું નથી. તેને માટે કમર કસવી, ‘ઉત્થાન’ કરવું તે માનવો તરીકે આપણી પ્રથમ ફરજ છે.

ત્રીજી આંખ

સપાદક શ્રી. યોગીન્દ્ર જગન્નાથ ત્રિપાઠી, એમ એ

ૐ સુ * * *

હાથીકેશ, ૨૦ : ૧૨ ૧૩

નિરંતર આનંદ વહાવતા અને આખા વિશ્વને સમ્પ્રિયદાનન્દમા
ઓગાળી નાખતા આ સરગર મહાતાજને તસાર પત્ર મળ્યું છે
હવે ૐ ॥

(૨)-વિસ્તારથી લખવાનું કહ્યું છે એ માન્યતાની પ્રેરી "શુભે-છા"
છે. સૌસાધર્મી માને સમાજની સેવા વિશે જે વિચારો જણાવે છે તે
સુંદર જણાતા હોવા છતાં કેવળ પોતા છે-આભાસ માત્ર છે વસ્તુતાએ
સમાજ જાતે પૂર્ણ છે અને નારાયણસ્વરૂપ છે નિરુપ્પ્રદાનુ સમુપ્પ
સ્વરૂપ બધા વિશ્વો છે અને એ સમુપ્પ સ્વરૂપમાં આખી અવશ્ય કુધાનને
અવકાશ લાગે છે એ ત્રીજી આંખ નહીં ઉઠાડવાનું જ પરિણામ
છે ગોયા વસ્તુને જેમ છે તેમ નહીં જોતા અન્યથા આરોપીને જોવાનું
પરિણામ છે રાત્રે ઊઘીએ છીએ ત્યારે સામાજિક વિશ્વ ધ્યા જતું
ગહે છે ? અહોનિશ એમ હોવું એ વસ્તુસ્વરૂપની પિતાન માટે અતિ-
શય આવશ્યક છે, એા નિજરૂપ ! ૐ ॥

(૩)-માપુ ! સાચી મુમુક્ષુતા મળ્યા વિના-કાયમનો આનંદ પિછા
નવાને તીવ્રમા તીવ્ર વેદના એક વાર થયા વિના, સન્તના શમ્ભો અગ
અર્થમાં સંભળવાને અન્દરના કાન ઊધડતા જ નથી, અને એવી દશામાં
લાગે અન્યથા વાચવા છતાં વસ્તુ નિરીક્ષણાર્થ પાવતા પમાતી નથી
કોડહ ? કો સંસાર ? એ પ્રશ્નના ઉદ્ભવ પછી એનું નિગ્રહણ થાય

નહી ત્યાં સુધી જીવને સંતોષ રહે શી રીતે ? એને ઉંઘ આવે શી રીતે ? જીવો યોગવામિષ્ઠમાં પહેલું જ પ્રકરણ. એ પ્રશ્નનો જિંદગી જીડા આન્તરમાથી ઉદ્ભવ થવાની સાથે જ રામચંદ્ર જેવા સત્વસંપન્ન ગાઝકુમારની શી સ્થિતિ થઈ છે ? મૂળ દષ્ટિએ વસ્તુને જોવા માટે તો સ્મશાનમાં શબનું દહન કર્યા પછી, ભોજન કર્યા પછી અને સભોગ કર્યા પછી જેની વિગડિતની લાગણી ઉદ્ભવે છે તે જ લાગણીને દ્વિગ્ના ધનીમૂત થવા દેવી જોઈએ અને તો જ ત્રીજી આંખ ઉઘડે; નાનાયણ ! સમાજ-મમાજની ખૂમ બિલકુલ ગલત છે, અને Self Perfection is the Highest Religion એ વાસ્તવિક વિચારણા છે, અદિત, અસત અને અધર્મો જેને જણાતા હોય તે ભલે તેને દૂર કંવાને મધ્યા કરે, પણ સાચું તો તે જ કે ત્રીજી આંખે જ જોવું અને વસ્તુ સિવાય કશું વિધમાન નથી એ સત્યમાં ભળી જવું અને પોતાના દેહ ઉપરાંત આખા વિશ્વને હાખિયી ભડભડાટ બળતામાં ઝળકવું અનુભવવું. ॐ ॥

(૪)-પોતાને જાણવા મથનાર પશિષ્ટામે પોતાના સ્વરૂપ ઉપગ્રન્ત આખા વિશ્વને જાણે છે, અને નાનાયણના ચિદાનન્દ સ્વરૂપમાં-એની લીલામાં એને કશી ન્યૂતતા જ લાગતી નથી અને વસ્તુતઃ ન્યૂતતા છે જ નહીં તો પછી સેવા શી કંવાની અને કોની કંવાની ? અન્ધાર હોય ત્યાં પ્રકાશ જોઈએ પણ ત્રિઠાલાખાધિત બ્રહ્મસૂર્યનો પ્રકાશ જ અજવાળું ફેલાવ્યા કગતો હોય ત્યાં દીવો લઈને ફરનાર તો હાસ્યને પાત્ર છે. માયાનો મહિમા એવો જ છે અને એ અધ્યારોપણોમાં જ જગતનું જીવન છે-વસ્તુસ્વરૂપ સ્થિતિમાં જગત અને બ્રહ્મ એવા બે પદાર્થો નથી એમ વેદો અને ઉપનિષદો કહે છે. સ્વાનુભવ પણ એ જ સાક્ષી પૂરે છે.

“હગતો રે ત્રિકમ, જીવ થઈ પડ્યો જાળમાં

હું કોને કહું કેમ, જો પોતાથી પર કો નહીં ?”

અને આ મિથિતા બ્રહ્મતિ વિસ્તરણ ! હરિ ॐ તત્સત્ ॥

(૫)-માયાનો પરંતુ તે એવડો મોટો છે કે લાંબો દરોડો મેડ કરતા પણ જિયો ને માતમગ એ જોતા તો ખૂટે નહીં જ પણ સમજાવ્યુંથી, જ્ઞાનથી, સ્વરૂપમા શમવાથી બેશક ઓગળી જાય-અદૃશ થાય કેમકે એ જાતે જ વસ્તુમા તો વન્ધ્યાપુરે આમરામા બનાવેનો અને ઉધનારાને જ નડતો છે ॐ ॥

(૬)-આપી કઈ વધારે માગો છો ? માગો તો આપવાને સાગરરાજ હાજર છે કેમકે તે પોતે જ અનેક પ્રકારે આપ્યા જ કરે છે-ઠાઈલે મા ન લે એની મથી પન્વા વગર જ તે નિરન્તર આનન્દ લહરિઓનો અગાધ સમૂહ ઉપરાઉપરી વદા યા જ કરે છે અને ઠાલાજાધિતપણે તેનું કાર્ય સનાતન છે-પૂર્વના જમાનાઓમા તેણે એમ જ અદ્ય સિતપણે વલ્લા દ્યુ છે-વર્તમાનમા તે વલ્લા કરે છે અને ભવિષ્યમા તે વલ્લા કરતો કદાપિ વિન્ધવાનો નથી, કેમકે તે અનન્તમા છે અને રીતે તે વિહરે છે વિનમે છે, વિચરે છે અને આ શરીરમા પણ એમ જ હીલા નાન્યા મરે છે આવું બધું યવું એ બાહ્યમા દૃશ્ય છતાં વસ્તુ-તાએ કશું બન્યું જ નથી, બનવાનું નથી એ મિધ્યાન્ત છે પોતાપોતાનો વિવિધ પ્રનારને આ હપીમત રચે છે, અને એ રચેતામાં ભળવા માટે ઉપનિસ્ત મહે છે તેમ

“ૐ મનુજ, તીર અસ્માનુ, લક્ષ્ય બ્રહ્મ બનાવવું
ત્વગથી વીધવાને હા ! તીન્વત્ તન્મય યવું ”

એ જ આનાદ ઈલાજ છે દેહાલિમાન જેમ અહજન્ય શ્રમ છે, તેમ સામાજિક અને અવેશવું અલિમાન પણ વસ્તુત તો ગલન જ છે ॐ ॥

(૭)-કાશુ મુવી અહીં શરીર નેરો એનો દરો નિર્જુય નથી

કેમકે નિર્ણય કરવાની એટલી આસરથતા નથી જ લાગી અન્દર
અને બાહ્ય પગમ શાન્તિ છે-પગમ વ્યવસ્થા છે-પગમ આનન્દ છે
જેમ આનન્દમાં તેમ જ બાહ્યમાં પણ હૃદય પુષ્ટી છે અને એ
હિત છે ॐ ॥

(૮)-સાથે ત્રણ ભગ્નો છે ઉપભોગી લાગે તો રાખી લેજો-ન
તો નાનપણના પેલા છોટા સ્વરૂપોને રમવાને આપી દેશો ॐ ॥

(૯)-“ જ્ઞાન નિસંગી ” ના એ ત્રણ પગધિયા છે તે પહે-
લાના ભગ્નો યોગાદ છે પણ નહવ કળીને મોખવાનું અત્યારે
બનવું નથી ॐ ॥

(૧૦)-ટુંકામાં, જે ઘર મૂવા પડી સૂએ કે ન ચે સૂએ તે જીવતાજ
જીતી લેવું એ નરતનુધારીનું સર્વોપરિ પુરુષાર્થ છે અને બાકીનું બધું
તા આળપ પાળ છે મોમાઈગી (સમાજ) ની સેવાના નામ નીચે
અનાત્મભાવનાને પોષણ મળી જાય નહીં, એ ખાસ સલાહવાળું છે
કર્મયોગ અને જીવનમુદિત એ તો જાણે પર્યાય શબ્દો જ છે, પણ
વધારે શા માટે ? શરીરમાં રહીને જોવનાર કોણ છે, એને જોળખો-
ખ્યારાઓ ! અને તો જ તમારો બેડો પાડે છે એ વિના તો
જોવવું કે લખવું એ માત્ર વાઝિવાસ છે અને એ વળગી
ગૂંચાનાથી કરોળિયાની પેઠે આત્મવિનાશ થરા ઉપગત કરશે
સાર્યક નથી જ ॐ ॥

(૧૧)-ખરા હરિજનની ગતિ હમેશા નદીની પેઠે ઈષ્ટની સન્મુખ-
વાહિની જ હોય છે અને તે જ્યાં જ્યાં વહે છે ત્યાં ત્યાં અનાયાસે-
સ્વભાવત જ વહ્યા કરે છે, માર્ગમાં જે જે એને મળે છે તે તે દરેકને
એનો યથેચ્છ ઉપયોગ કે ઉપભોગ કરવાની પૂરી છૂટ છે સુન્દર પુષ્પો
અને દધિ, દુગધૃતાદિથી એનું પૂજન કરે કે એમાં મળી ધુવે, એથી

એની ગતિમા કરો અન્યથા ફેરફાર થવાનો સંભવ નથી. પૂજન કરવાથી ખુશ થઈને પોતાની ગતિ અટકાવીને કોઈ સ્થાને એ ફરી જશે નહીં કે મગના ટોપડા ફેંકવાથી ગુસ્સે થઈને માર્ગ અવરુદ્ધ નહીં એ તો ઈષ્ટરમરણનું પ્રથમ સંગીત ગાયા જ હતી હરદમ એ જ માર્ગે વહ્યા કરશે સતજનો પણ એ જ મુતામિક જગતને અને પ્રાણને અલિન્ટ એળખવાની શ્રેણીએ વહ્યા જનાર છે અને સ્વભાવત એ શ્રેણીએ જે જે મગે તે તે ભલે એમના આત્મસોતનો મથેચ્છ ઉપયોગ કે ઉપભોગ કરે એમ અમણપણે જે થયા કરે તે જ ખરી સેવા છે, કેમકે એ ત્રિગુણાતીત પ્રાણના સગગ વહનમાથી ઉદ્ભૂત થયેલી અને નિરંતરની પરિત છે નિશ્વરમા વિખ્યાતી પામેડા પૂણું પુરુષો જીવો અને તમે જોઈ શકશો કે અનાયાસે થયું તે સિવાય અધિક કરું કયું નથી પોતે દુષ્ટાન્તરપ થયું અને પોતાને જ જાણવા મથ્યા કરવું એ જ ધર્મોના મૂળ ધર્મ છે કૃષ્ણ, જનક, રામ, હરિ-શ્યંદ્ર, વસિષ્ઠ, યાજ્ઞવલ્કય જેવા પૂણું પુરુષોએ નૈમિત્તિક ઠાપોમા જ સ્વભાવત જ આત્મસોતના ધોમ વહાવ્યા છે અને કોઈ પણ રીતે પાકિત્ય કયું નથી આચાર્યો અને ધર્મોપદેશકો એથી નીચેની પકિતમા વિગળે છે અને મુક્તાત્માઓની લીડા તો ખુબ પ્રાણની જ લીડા છે એટલે એ વિશે કિં વહુવા ? ૐ ॥

(૧૨)-તમે કોણ છો ? તમે શું છો ? એ તમે જાતે જ નિરંતર શોધ્યા કરો અને જીવો કે આપદાદાના જે શરીરો છૂટા પડ્યા તેમને હાવના જગત સાથે શો સંબંધ રહ્યો છે ? તમે પણ એક કાને એવા જ અસંબંધ થનાર છો અને “આપ મુદા પિછે ફૂન ગઈ દુનિયા” એનું થનાર છે તો આ વયમાનો બધો ગામલો શું છે ? શરીર જન્મ્યા પહેલાં સંબંધ ન હતો અને છૂટવા પછી કરો સંબંધ રહેવાનો નથી ત્યારે ચાળીસ, પચાસ કે પોણાસો વયસની આ વયની બાજુ શું છે ? સાચી છે કે કોઈ જાદુગરની ઈન્દ્રજાળ છે ? કે મૃગજાળની પેડે કેવળ

આલાસ છે ? હૃદયપ્રધાન પ્રકૃતિ હોય તો શાસ્ત્રોને અને સન્તની વાણીને શ્રદ્ધાથી આદર આપો અને બુદ્ધિપ્રધાન પ્રકૃતિ હોય તો જાતે શોધો અને સતત પ્રયત્નથી એ એક જ મૂળ પ્રશ્નની પરંપરાનું બધું નિરાકરણ પામો. હરિ ૐ ॥ તત્સત્ ॥

(૧૩)-એ નિરાકરણ થયા પછી જે શાન્તિસ્વરૂપનું સ્વાનુભવકરણ પોતામાં ઉધડે છે તે પિછાણવાને બહુ કરીને ઉરની એકાન્ત બેઠેલ છે અને તીરની પેઠે તન્મયતા સાચવી પડે છે. એવા એકાન્તનિવાસી આરણ્યકના સંકલ્પમાત્રથી લાખો સમાજોનું આધ્યાત્મિક હિત વહાં કરે છે. એ હિત અને એ સેવા સ્થૂલ સહવાસગ્રન્થ કાર્યોથી થાય તે કરતાં અનેકગણી બળવત્તર છે અને જે કે સ્થૂલ ઇન્દ્રિયોને ગમ્ય થઈ શકતી નથી, કેમકે સૂક્ષ્મ છે, છતાં તે અલ્પકાલિક નહીં પણ અમર છે. ૐ ॥

(૧૪)-સાગરરાજનું શરીર બ્રહ્મસાગરમાં નિરન્તર નિમજ્જન કર્યા જ કરે છે અને દેવદેવીઓનો દિવ્ય સમૂહ એની સેવા કર્યા જ કરે છે, એ જાણીને ખૂશ થશો. એકાન્તનિવાસનો નિર્ણય કેઈ કાયમનો નથી અને કદાપિ ન હતો; પણ અનન્તમાં નિર્ણય કેવો ? હર-પણે શાન્તિ જ વહાં કરે છે. શરીર કાયમ જ હશે તો બેસકે, ત્યાં પણ આવશે, ખીજે પણ જશે અને ચદ્મઝ વિચરણ એ તો મસ્તોની મૌજ છે. હરિ ૐ ॥

(૧૫)-તમે કાષ્ટ કે પાપાણુનું જડ રમકડું નથી જ, એ નારાયણ ! દેશ, કાલ અને સ્થિતિથી તમે તો સદૈવ સ્વતંત્ર સંવિતાનું સ્વરૂપ છો અને બ્રમણનો પડદો ઊઘો કરીને બેસો, એટલે આખા વિશ્વને યથાર્થ પૂર્ણ બેવાશે. એ જ સાચી દૃષ્ટિ છે, એ નિજરૂપ ! તમારા પોતાના જ મહાનમાં અનન્ત દ્રવ્ય દાટેલું છે અને તમે દીનતા શાને માનો છો, બાપુ ? શ્રધ્ધા, સદ્ભાવના અને પ્રણવધુનમાં આન્તરની તન્મયતાનાં ઓગરો પણ તમારી હૃદયમાં હાજર છે, હુકમ ફરમાવો

અને એ જ્યાં સાર્વજનિક મન, ભુષિ અને હૃદય જેઓ તમારા મોડે
ચલાવેલા નોકરો છે તેઓ એકદમ રૂબૂ કંશે, એ આગરોથી ચિદા-
નન્દનો ખજાનો ખોળી કહાડે અને જસ-કૃતકૃત્યતા. ॐ ॥ તત્સત્ ॥

ॐ શાન્તિ શાન્તિ શાન્તિ

નિશ્ચિત પ્રેમ અને શાન્તિમા

તમારું જ અસલ સ્વરૂપ

સાગરરાજ

ॐ ॥ નારાયણ

ધર્મમીમાંસા

લેખક : સ્વા. શ્રી અદ્વૈતાનંદજી

વિશ્વના આરંભથી તે સાંપ્રત કાળ સુધી મનુષ્યજાતિના સર્વોચ્ચ વિકાસમાં જે જે શક્તિઓએ કામ કર્યું છે, અને અત્યારે પણ કામ કરી રહી છે, તેમાં જે શક્તિને આપણે ધર્મ નામથી સંબોધન કરીએ છીએ, તેનો અત્યંત પ્રભાવ-તેની પ્રાણીમાત્ર ઉપર પ્રત્યક્ અસર સર્વ જીવિશાળા મનુષ્યો સ્વીકારે છે.

પ્રત્યેક પ્રગતિશીલ પ્રવૃત્તિના મૂળમાં આ વિશ્વકાળ શક્તિ વ્યક્ત અથવા અવ્યક્ત રૂપમાં વિદ્યમાન હોય છે. સ્પષ્ટ નિરીક્ષણ કરનારાઓને તરત જ જણાય આવે છે કે ધર્મનું બંધન માનવસમૂહોને એકત્રિત કરવામાં વિશેષ શક્તિમાન છે, એટલું જ નહિ પણ મનુષ્યો પોતાના ધર્મને ખાતર સર્વસ્વનો ત્યાગ કરવાને અત્યારે પણ તૈયાર છે. જડવાદના હિમાયતીઓ ગમે તેટલી દલીલો રજુ કરે પણ “Man does not live on bread alone” નો સર્વમાન્ય સિદ્ધાન્ત

નિર્વિવાદ છે મનુષ્ય સર્વ સમય કૃત ઉદરનિર્વાહનો જ વિચાર કરવામા ગાળવા માટે સમર્થનો નથી શારીરિક પોષણ અને રક્ષણ મનુષ્યના સમસ્ત જીવનનુ એક આવશ્યક અંગ બેસક છે જ, પણ તેજેથી જ જો મનુષ્ય અટકી ગહે તો તેનામા અને પશુમા કાંઈ પણ તફાવત ગહેતો નથી

ધર્મ એવે શુ ? એ શબ્દનો શુ અર્થ છે તે વિશે આપણે જરા વિચાર કરીએ બુદ્ધપતિની દૃષ્ટિએ જોતા ધર્મનો અર્થ 'ધારણ કરનાર' થાય છે શ્રીમ લિન્નલિન્ન અર્થ આ ઉપન્યાસ જ નીમ્ન્યા છે કાંઈ ઈશ્વરદત્ત પવિત્ર પુસ્તકમા શ્રદ્ધા રાખીને વર્તન કરવુ એને ધર્મ કહે છે કાંઈ દાન કરવામા, પરાપકાર કરવામા-જનસમાજની સેવામા ધર્મ માને છે સામાન્ય રીતે દરજ બ્રહ્મવવાની અથવા અમુક સંપ્રદાય કે પંથની પ્રજ્ઞાવિકા પ્રમાણે ચાલવાની બુદ્ધિને ધર્મનુ નામ અપાય છે સંપ્રદાય કે પંથના બાહ્યચારો પ્રમાણે જ વર્તન કરવામા ધર્મની પગમોહા છે એવી માન્યતા વધારે પ્રમાણમા પ્રચલિત હોય છે, આ મધ્ય અર્થો જીડી દૃષ્ટિથી વિચારવા યોગ્ય છે સૂક્ષ્મ વિચારકો આ પ્રતીત યતા વિશ્વના અવિષ્કાન તરીકે જે નિત્ય તત્ત્વ છે તેનો પ્રત્યક્ષ અનુભવ કરવાના પ્રયત્નને ધર્મ કહે છે આ અર્થમા ઈશ્વરના અસ્તિત્વમા શ્રદ્ધા અને તે અનુભવગમ્ય છે એ જાનેમા શ્રદ્ધા અતર્ગત છે આજ અર્થ બુદ્ધિને સતોતકારક, હોનાથી મદલુ કરવા યોગ્ય છે, અને આજ ધર્મ શબ્દનો મુખ્યાર્થ છે ઈશ્વરને ઓગળવાની બુદ્ધિ-અનન્ત અવિકૃત પરમાત્મની પ્રાપ્તિ માટે મનુષ્ય બુદ્ધિમા જે નૈસર્ગિક ઈચ્છા હોય છે, તેને સતુષ્ટ કરવાના માર્ગને જ આપણે વસ્તુતઃ ધર્મનુ નામ આપી શકીએ પોતાનુ અસ્તિત્વ મર્યાદિત છે, પોતાનાથી પર કાંઈ અપરિમીત વસ્તુ છે, અને તેને પામનાથી નિત્યાનંદની-પૂર્ણ સ્વાતંત્ર્યની મુક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે, આ ઉચ્ચ અભિલાશના પ્રભાવથી જ મનુષ્ય ધર્મ તરફ વળે છે તે

જ્યાં સુધી આ ગિરુષ્ટ ધ્યેયથી વિમુખતા રહે છે, ત્યાં સુધી જીવનમાં અસંતોષ પણ અનિવાર્યપણે રહે છે.

ધર્મની શુદ્ધિ મનુષ્યમાં પ્રથમ કેવી રીતે જાગ્રત થઈ અને કેવી રીતે તેમાં વિકાસ થતો ગયો તે વિશે વિદ્વાનોમાં ઘણો મતભેદ છે. કોઈ માને છે કે સૃષ્ટિ રચનાના ચમત્કારોને ઈશ્વરસ્ત આરોપી મનુષ્યે ધર્મ ચલાવ્યો છે; કોઈ એમ માને છે કે મૂએલાં સગાંવહાલાં કોઈ સદ્ગુણ પણ આનંદમય સ્થાનમાં જાય છે ને ત્યાંથી દુનિયામાં રહેલાં પોતાના સગાં-સંબંધીઓને મદદ કરી શકે છે, એ વિચારથી ઉત્પન્ન થયેલી પિતૃપૂજન-માંથી જ ધર્મનો વિચાર મનુષ્યમાં પ્રથમ સ્વપ્નઅવસ્થામાંથી આવ્યો હશે, એ વધારે સંભવિત છે, કારણ કે તે અવસ્થાની સ્થિતિ અજળ છે. જ્યારે સ્પૃશ્વ દેહાભિમાન હોતું નથી ત્યારે પણ મન પોતાના કાર્યમાં શકાયેલું રહે છે, ને સુખદુષ્ણતા મનઃકલ્પિત અનુભવો ભોગવે છે. આ જ્ઞાન સર્વ મનુષ્યોને થાય છે, ને મનુષ્ય દેહથી પૃથક છે તે વિશે આના કરતાં સ્વતઃ સિદ્ધ પ્રમાણ બીજું જોઈએ પણ શું, એવો કેટલાક વિચારશીલ પુરુષોનો મત છે. ધર્મની ઉત્પત્તિ વિશે આ જુદી જુદી વિચારશ્રેણીઓ ઉપલક્ષ્ય દૃષ્ટિએ જોનારને પરસ્પર, વિરોધી લાગે તે સ્વાભાવિક છે; પણ વાસ્તવિક રીતે તેમ નથી. આ બંધીય માન્યતાઓમાં એક સત્ય તરી આવે છે અને તે એ છે કે મનુષ્યમાં ઇન્દ્રિયાતીત થવાની ઉત્કંઠા કુદરતી છે. ઇન્દ્રિયોના સંકુચિત ક્ષેત્રથી તેને તૃપ્તિ થતી નથી. ગમે તેવી જંગલી અને એકાંત સ્થિતિમાં પડેલું માણસ હોય, તેને પણ પોતે ને પોતાની આસપાસ જે હોય, તે જન્મેને સરખાવતાં તરત જ બળાબળનો વિચાર ઉત્પન્ન થાય છે; ને તે વિચારની સાથે જ એક સર્વ શક્તિમાન નિયંતાની લાવના પણ સહજ જ સ્ફુરી જાય છે, અને આને જ આપણે ધર્મશુદ્ધિ કહી શકીએ. તે નિયંતાનું સ્વરૂપ શુણ, શક્તિ, ઈત્યાદિ બાબત ઉપર કેળવણી-શુદ્ધિવિકાસની અસર થાય છે ને જુદા જુદા મતો બંધાય છે; પણ મૂળ લાવના સર્વમાં ઉચ્ચ

થાય છે ઈશ્વર સર્વનો અત્યાગી હોવાથી આ ધર્મભુક્તિ પણ જન્મ સિદ્ધ છે એમ કહેવામા જગા પણ અતિશયોક્તિ નથી. વિશ્વોત્પત્તિ, મનુષ્યોત્પત્તિ, ધર્મોત્પત્તિ, એ સર્વ અનાદિ છે આ ઉપરથી જ જર્મનીના મુખ્યસિદ્ધ તત્ત્વચિંતક મેક્સમુલરે કહ્યું છે કે “ ધર્મવિચારના આલના વાસ્તવિક સ્વરૂપ વિશે આપણે કાંઈ પણ નિશ્ચય કરી શકીએ તેમ નથી. ધર્મોલના સ્વરૂપ વિશે આપણો ગમે તેવો વિચાર હોય છતાં તે વિચાર ખૂબ પાયા જ કેપ નહીં પણ અનંત વિચાર શ્રેણિના એ આકારરૂપ છે, એમ આપણને લાગ્યા વગર રહેતું નથી ”

વસ્તુ કેમ થઈ એ આપણે સમજી ન શકીએ તેમા કાંઈ હાનિ નથી, પણ તેનું હાલનું સ્વરૂપ કેવું છે, તેના શા શા નિયમો છે, તેનું પાલન કરવાથી શું ફલ થાય છે તે બધું તો જાણી શકાય એવું છે આ વિશે આપણે કાંઈ ચોક્કસ નિર્ણય ઉપર આવી શકીએ તો આપણને પરમાનંદ પામવાને, આ લોક અને પગેનોક મુધારવાનો માર્ગ મુગમતાથી મળી આવે તથા નિર્ગેરસકર અને અબ્યુદય બંને ય સાધી શકાય ઇતિહાસ દ્વારા આપણને સ્પષ્ટ સમજાય છે કે જ્યાં સુધી પ્રજામા ધર્મની એકતા થતી નથી ત્યાં સુધી, તે પ્રજા ઉન્નતિના માર્ગમા વિકાસ કરી શકતી નથી એકસપ ને પન્સપ પ્રેમ તથા દેવમુક્તિ, અનીતિ અને ભીરુતાનો સંતર'ત્યાગ, ધર્મની લાવના પ્રજાના જીવનમા ઓતપ્રોત ચલાથી જ થાય છે આધુનિક પાશ્ચાત્ય સંસ્કૃતિના બહારના આડબગથી અજાણ જઈને આપણે ધર્મને બાજુ પર મૂકવાનો ગમે તેટલો પ્રયત્ન કરીએ તો પણ સમાજ, રાજ્ય અવસ્થા તથા નીતિ ધર્મના બંધન વિના નભી શકે નહિ તે સમજવું સહજ છે.

સ્પેન્સર, કૉન્ટ, મીડ જેવા પશ્ચિમના આધિભૌતિક પડિતો પણ પ્રતિપાદન કરે છે કે તરતના મુખને ન પૂછતા માનવજાતિના ચિરસ્થાપી

સુખને માટે પ્રયત્ન કરવો એ પ્રત્યેક મનુષ્યનું નૈતિક કર્તવ્ય છે. મનુષ્ય માત્રમાં તત્ત્વજ્ઞાનની જે સ્વાભાવિક જિજ્ઞાસા છે તેને કાંઈપણ રીતે રોકી શકાય તેમ નથી. તત્ત્વજ્ઞાન આધિભૌતિક સૃષ્ટિજ્ઞાનની પાછળ હંમેશા દોડતું જ રહે છે ને રહેવાનું જ કાર્ય રહેવાનું ત્યાં સુધી મૂળ કારણ જાણવાની જિજ્ઞાસા પણ રહેવાની જ. બુદ્ધિનું પ્રયોજન પણ તે જ છે. કાર્ય ઉપરથી મૂળ કારણ શોધવું ને મૂળ કારણમાંથી કાર્યની ઉત્પત્તિનાં ક્રમનો નિશ્ચય કરવો. મૂળ કારણ શોધ્યા વગર બુદ્ધિને શાન્તિ મળવાનો સંભવ જ નથી. અને તેની સાથે સાથે તેનો પ્રત્યક્ષ અનુભવ કરવાની ઉત્કંઠા પણ યરાની જ. ફક્ત બૌદ્ધિક જ્ઞાન (પરોક્ષ જ્ઞાન) થી કોઈ પણ ક્ષેત્ર (આધિભૌતિક કે આધ્યાત્મિક) માં મનુષ્યને સંતોષ થતો નથી. વિજ્ઞાનશાસ્ત્રમાં પણ બુદ્ધિના નિર્ણયને પ્રયોગશાળામાં અનુભવની કસોટી ઉપર ચલાવવો પડે છે, અને તે જ નિયમ આધ્યાત્મિક વિષયમાં પણ લાગુ પડે છે. હજારો વર્ષો પૂર્વે આજ રીતિ દત્તી ને અત્યારે પણ આજ પ્રકાર દષ્ટિગોચર થાય છે. જે દિવસે મનુષ્યની બુદ્ધિમાં આવી જિજ્ઞાસા પ્રગટશે તે દિવસે કાંતો મનુષ્ય મુક્ત થશે અથવા પશુની અવસ્થાને પહોંચશે.

બીજી રીતે વિચાર કરીએ તો પણ આપણને એમ જ જણાય છે કે સમગ્ર વિશ્વ જગતના પ્રારંભથી જ તે આજ પર્વત અસંતુષ્ટ જણાયું છે. મનુષ્યના મનમાં અમુક ઈચ્છા થાય છે તેને પૂર્ણ કરવા આપણે કટિબદ્ધ થઈ પ્રયત્ન કરીએ છીએ; પણ તે કામમાં અર્ધે જ પહોંચીએ છીએ તેટલામાં બીજી જ ઈચ્છા મનનો કબજો લઈ લે છે અને અસંતોષની લાગણી પહેલાં જેટલી જ તીવ્ર બને છે. અમુક ધ્યેયની પ્રાપ્તિ થઈ એટલે તે તરફનો મોહ આપણને ઉતરી જાય છે ને આપણું મન બીજી જ દિશામાં વળે છે. આપણને કશાની જરૂર નથી, આપણે સ્વાથથી છીએ, સંતુષ્ટતાની પગલાબદા આપણે પ્રાપ્ત કરી છે એવી ભાવના આપણામાં ભાગ્યેજ ઉત્પન્ન થાય છે. આ

આદ્ય સ્થિતિથી અસત્કૃતતા તથા તેથી અધિક સારી સ્થિતિની પ્રાપ્તિની તીવ્ર ઇચ્છા જ સર્વ પ્રગતિનું મૂળ છે. સંપૂર્ણ સ્વાતંત્ર્ય, પ્રાકૃતિક બંધનોમાંથી મુક્તિ, એ જ આદર્શ જનણ્યેઅનણ્યે આપણા સમસ્ત જીવનને દોરે છે. પૂજનની સર્વવિધિઓ, સર્વ આચારો, સર્વ ક્રિયાઓ જે જે આપણને દષ્ટિગોચર થાય છે તે સર્વના મૂળમાં એ જ ઇચ્છા ગહેલી છે. કોઈવાર આ અતૃપ્તિની ભાવના વિશેષપણે જનમત થાય છે ને કોઈ વાર મુમપણે અતરૂના બિડાણમાં સચાર કરે છે. જ્યારે વિશેષ રૂપે પ્રગટ થાય છે ને જનસમાજમાં મનુષ્યો આ આદર્શથી પ્રેરાઈ સ્વાર્થનો અને પદાર્થમાં મમતાનો ત્યાગ કરી ધ્યેયની પ્રાપ્તિ માટે સર્વસ્વ અર્પણ કરવા તૈયાર થાય છે, ત્યારે વ્યક્તિ અને સમાજની પ્રગતિ ઘણી જ તરારથી થરા મોકે છે. જ્યાં સુધી આપણે જગતના નિયમોને અધીન થઈને જ વર્તન કરવામાં સુખ મानीએ છીએ ત્યાં સુધી આપણામાં અને અનેક પદાર્થમાં જાણે કે નથી પરંતુ નિયમોની અધીનતા એ જ પરતંત્રતા છે. સ્વકૃત નિયમોનું સ્નેહાથી પાલન એ જ સ્વતંત્રતા છે. જેને લીધે આ સમસ્ત વિશ્વ ભાગમાન થાય છે તે સર્વદા મુક્ત છે અને તેને આપણે ઈશ્વર કહીએ છીએ. મુક્તિની દૃષ્ટના ને ઈશ્વરની દૃષ્ટના સાથે સાથે જ જોડાયેલી છે. જો સસાર બંધનરૂપ હાજતો હોય તો તેનાથી અધિકતાવાળા કોઈ પશ્ચિર્વસ્તુ અસ્તિત્વમાં હોવી જ જોઈએ. જ્ઞાનને અજ્ઞાન, અંધકારને પ્રમાણ સુખ ને દુઃખ, બંધન ને મુક્તિ, પાપ ને પુણ્ય આ પરસ્પર વિરોધી પ્રતીત થતી ભાવનાઓ મનમાં એકી વખતે જ ઉદ્ભવે છે અને એકનું અસ્તિત્વ આપણે સ્વીકારીએ તો બીજાનું પાડી રીકડાવું જ જોઈએ, એવો માનવશાસ્ત્રનો અનુ નિયમ છે. બંધન અને એમાંથી ઉપજતી અસતોતાની ભાવના જેટલી સત્ય છે તેટલા જ આપણે સ્વભાવથી મુક્ત છીએ, અને તેથી નિત્ય મુક્ત વસ્તુનું અસ્તિત્વ આપણે ભુધિથી સ્વીકારે જ હરકો છે. જ્યાં સુધી ઈશ્વર-

રૂપી લક્ષ્યમિંદુને આપણે પ્રાપ્ત થતા નથી, ત્યાં સુધી આપણામાં અસંતોષ અવરમ રહેવાનો જ. એટલું જ નહિ પણ આપણા આંતરિક અને બાહ્ય જીવનમાં ઈશ્વર તરફ લઈ જતી દેવી ભુદ્ધિને બંધન તરફ લઈ જતી મનુષ્ય ભુદ્ધિ વચ્ચે સંઘર્ષ પણ ન્યુનાધિકાંશ પણ રહેવાનું જ. આજ અશાંતિનું કારણ છે. મુક્તિની ભાવનાને અનુભવસિધ્ધ કરવા માટે જ આ બધી દોડાદોડ છે ને તેની પ્રાપ્તિ વિના આ જિજ્ઞાસાનો નાશ થાય તો મનુષ્યનું જીવન રહેવું ઠકિન છે. આ પ્રયત્નનું વ્યક્ત-સ્વરૂપ એનું જ નામ જીવન. જેટલા પ્રમાણમાં આ ઈચ્છા તીવ્ર થતી જાય છે તેટલા જ પ્રમાણમાં મનુષ્યના ક્રિયાત્મક જીવનનું ઘડતર થતું જાય છે, વિદ્વાની સ્થાને થવામાં જ ખર્ચ મનુષ્યત્વ છે. આપત્તિઓ સંહન કર્યા વિના પ્રિય પદ્મચેતિ-ભાવનાઓનો ત્યાગ કર્યા વિના મુક્તિના રાજમાર્ગ ઉપર પ્રયાણ કરવાની શક્તિ સંપાદન થઈ શકતી નથી.

સામાન્ય રીતે હાલના જનસમાજમાં આ પરમ મુક્તિની તીવ્ર જિજ્ઞાસા વ્યક્ત થયેલી દેખાતી નથી તેનું કારણ ગહન વિચારની બેજુથ છે. પ્રાકૃતિક બંધન એ જ સર્વ દુઃખાનું કારણ છે, આ વિચાર જનસમૂહમાં ધણે કાળે ઉદ્ભવે છે ઊંડી દષ્ટિથી વિચાર કરી મૂળ કારણ શોધવા કરતાં બાહ્યદષ્ટિએ પ્રતીત થતાં કારણો શોધી તેનું નિવારણ કરવા આપણે પ્રયત્ન કરીએ છીએ. આમ કરવાથી પણ જ્યારે આપણને સંતોષ થતો નથી, ત્યારે જ યુક્ત મ વિવેકભુદ્ધિનો ઉદય થાય છે. સાધારણ રીતે શરીરરક્ષક અને શરીરપોષક પ્રવૃત્તિઓમાં રમ્યાપર્યા રહેવાનું આપણને મન થાય છે. જેમ જેમ મનનો વિકાસ થતો જાય છે, તેમ તેમ આપણા આદર્શો પણ ઉચ્ચ થતા જાય છે, ને છેવટે સુખ શું છે, દુઃખ શું છે, સત્ય શું છે, અસત્ય શું છે, ઈત્યાદિ વિચારો આવવા માંડે છે ને પરમશાંતિનો કોઈ માર્ગ છે કે નહીં એ વિચાર પણ આવવા માંડે છે; આને જિજ્ઞાસા કહે છે, ને

જેમ જેમ આ જિજ્ઞાસા વીણ થતી જાય છે, તેમ તેમ આત્માની ઉપગતો પડે પાતળો થવા માટે છે અને જ્ઞાનરૂપી સૂર્યનો ઉદય થવા માટે છે

આટલા વિવેચન ઉપરથી આપણે એવા નિશ્ચય ઉપર આવીએ છીએ કે મુક્તિની ઇચ્છા જ પ્રાણી માત્રની સર્વ ક્રિયાનો ગુપ્ત પ્રેરક હેતુ છે આ ઇચ્છા વિના ક્રિયા અસંભવિત છે, ને ક્રિયા વિના જીવન પણ અશક્ય છે. સૃષ્ટિ એટલે નામ, રૂપ અને કર્મ. વળી આ ઇચ્છાની સાથે સાથે જ એક સ્વપણ, નિરાકાર, સર્વજ્ઞ, સર્વશક્તિમાન, સર્વ વિશ્વના અધિષ્ઠાન રૂપ એક અસ્તિત્વની કલ્પના પણ ઉદભવે છે. મુક્તિની ઇચ્છા જોડેને દરજ્જે નૈસર્ગિક છે તેટલે જ દરજ્જે આવા અસ્તિત્વમા માન્યતા પામુ છે સર્વ ધર્મો આવા ત્રિકાલાબાધિત સત્યનો સ્વીકાર કરે છે અને સર્વ ધર્મોના ઉપદેશ પણ એ જ છે કે એવું સ્વાતંત્ર્ય, એવી દશા પ્રાપ્ત કરવી કે જ્યાં સુખદુઃખના દ્વંદ્વના આધારો કેમ પણ રીતે સ્પર્શ કરી શકે નહીં આ પૂર્ણવિરથા આપણને અનંતત્વમાથી એકત્વમા લઈ જાય છે જોડે બુદ્ધિનો સદતઃ ત્યાગ અને અજોડબુદ્ધિનો અનુભવથી સ્વીકાર, એ જ સર્વ ધર્મોનો સાર છે તુદ્ર અહંકારનો નાશ કરવો, સર્વજ્ઞ, સર્વભય, સર્વમા છીએ એવી ભાવના દૃઢ કરવી એ જ ધર્મનો હેતુ છે જ્યાં સુધી આ ધ્યેયની પ્રાપ્તિ થતી નથી ત્યાં સુધી પરમ શાંતિની આશા રાખવી ફાકટ કાશ છે

પ્રચલિત સર્વ ધર્મો પ્રતિપાદન કરે છે કે, મનુષ્ય માત્રમા એક એવી શક્તિ જોડી છે કે જે દ્વારા તે મન-બુદ્ધિની પર જઈ હિન્દ્રો ને વૃત્તિને અગમ્ય એવા સત્યનો સાક્ષાત્કાર કરે છે. સર્વ ધર્મના સરથાપકોએ પોતે એવો માર્ગ ક્યો છે કે આવા નિરપેક્ષ સત્યનો પ્રત્યક્ષ અનુભવ થયા પછી જ તેઓએ જગતને જ્ઞાન આપ્યું

છે. આ સત્ય બુદ્ધિની પર છે, એનો અર્થ એવો નથી કે તે બુદ્ધિનું વિરોધી છે. બુદ્ધિની કસોટી ઉપર આવાં આત્મવાક્યોને સદાયવાનો આપણને સંપૂર્ણ અધિકાર છે. સ્થૂલ ઇન્દ્રિયજન્ય પ્રત્યક્ષ, અનુમાન અને ઇન્દ્રિયાતીત પ્રત્યક્ષ, આ ત્રણેય જ્ઞાનપ્રાપ્તિનાં સાધનો આપણી પામે છે. તે પરસ્પર વિરોધી નથી, પણ એકબીજાનાં સહાયક છે.

નીતિશાસ્ત્રનો પણ મુખ્ય સિદ્ધાંત એ છે કે “હું નહીં પણ તું” “સ્વ” નો ત્યાગ કરી “પર” ને આગળ રાખવો. નીતિશાસ્ત્રના સર્વ ગ્રંથો આ સનાતન સત્યનો સ્વીકાર કરે છે. વાસ્તવવાદીઓને પણ આ સિદ્ધાંત માન્ય છે. સમાજના કલ્યાણ માટે - માનવજાતિના હિત માટે પ્રત્યેક વ્યક્તિએ પોતાના સ્વાર્થની ભાવના ઉપર અંકુશ મૂકી પરકલ્યાણ જોવું; કાશ્ય કે સર્વના કલ્યાણમાં જ પોતાનું કલ્યાણ પણ સમાયેલું છે, એ તો આધિભૌતિક સુખવાદીઓનો પણ મત છે. આટલું સ્વીકાર કરવાની સાથે જ તેઓ એ પણ માને છે કે “સ્વ” ની પર જવાની ભાવના મનુષ્યમાં કુદરતી છે, “આદર્શ જન-સમાજ” નૈતિક કાયદો, આદર્શ એકત્વ, આ બધા વ્યાપક આદર્શોનો અંગીકાર બતાવી આપે છે કે એક પ્રકારની આદર્શ એકતા તો તેઓને માન્ય છે, ધર્મ આ બધી કૃત્રિમ મનઃકલ્પિત એકતાની ભાવનાઓની પર જઈ અનુભવગમ્ય નિરાકાર, નિર્વિકાર એકતાના અસ્તિત્વનું પ્રતિપાદન કરે છે. ધર્મની ભાવના આ બધી સંકુચિત ભાવનાઓથી વધારે વ્યાપક તથા પ્રત્યક્ષ અનુભવનો વિષય હોવાથી વધારે સતોષકારક છે. વાસ્તવવાદીઓના સિદ્ધાંતો માનવ પ્રકૃતિના સમગ્ર ક્ષેત્રને સ્પર્શ કરતા નથી. મનુષ્યની પ્રકૃતિ દ્વિધા હોય છે. આંતર અને બાહ્ય. વસ્તુતઃ સ્થૂલ પ્રકૃતિ સૂક્ષ્મ પ્રકૃતિના આધિપત્યમાં હોય છે. સ્થૂલ પ્રકૃતિ ઉપર વિજય પ્રાપ્ત કરવો તે સુગમ છે; પણ સૂક્ષ્મ પ્રકૃતિ ઉપર સત્તા પ્રાપ્ત કરવાના સતત પ્રયત્નમાં જે આનંદ ને પરિ-

શ્રમ પડે છે તે પહેલાંની અપેક્ષાએ ઘણોજ ચડીઆતો છે, મનુષ્યની મનોવૃત્તિઓ, લાગણીઓ, અવ્યક્ત મનમાંથી દાણે દાણે ઉદ્ભવતા અસંખ્ય શુભાશુભ વિચારોનું નિરીક્ષણ કરવું, તેના ઉપર ઠાણૂ મેળવવો, તેનું મૂળ તપાસવું, સૂક્ષ્મ પ્રકૃતિને જીતવી, ને તે દ્વારા સ્વૃક્ષને તામે કરવું, આ બધું ધર્મનો ખાસ વિષય છે. ધાર્મિક વૃત્તિના મનુષ્યોની અભિરુચિ અતીન્દ્રિય ભૂમિકા પ્રાપ્ત કરી તેમાં નિષ્ઠા રાખવામાં હોય છે. દરેક સમાજના મનુષ્યોનો અમુક વર્ગ એવો હોય છે કે જેમને વિષયોમાં આનંદ તથા રસ પડતો નથી. માનવજાતિના ઇતિહાસનું આપણે આરીક વૃત્તિથી નિરીક્ષણ કરીશું તો આપણને જણાશે કે જે પ્રગ્નમાં આવા અધ્યાત્મમરત મનુષ્યોની સંખ્યા વધારે પ્રમાણમાં હોય છે તે પ્રગ્નની ઉન્નતિ થાય છે, અને જ્યારે તેમનું પ્રમાણ ઘટે છે, ત્યારે પ્રગ્ન અવનતિના માર્ગ ઉપર પ્રયાણ કરવાનું શરૂ કરી દે છે. પ્રત્યેક જનસમૂહનું ખરું એવન તેની આધ્યાત્મિકતામાં જ રહેલું હોય છે.

એક રીતે વાસ્તવવાદીઓની દૃષ્ટિએ પણ ધર્મની વૃત્તિ ખીલવાની ખાસ આવશ્યકતા છે, તેમનું ખ્યેય પણ સુખની પ્રાપ્તિ છે. ઇન્દ્રિયલોભ મનુષ્યોને વિષયભોગપોષક પદાર્થોને મેળવવામાં આનંદ પડે છે; તેમ અધ્યાત્મગતિક મનુષ્યોને આત્મચિન્તનમાં, ઉપાસનામાં, ધ્યાનમાં, નિદિધ્યાસનમાં, સત્સંગમાં, શાસ્ત્રના અધ્યયનમાં આનંદ પડે છે. સુખની વૃદ્ધિ તો મનુષ્યના મનની સંસ્કારિતા ઉપર આધાર મળે છે કેટલાકને સ્વૃક્ષ ઇન્દ્રિયપોષક વિષયમાં, કેટલાકને માનસિક ભોગોમાં-સાહિત્ય, કલા, સંગીત છત્યાદિમાં આનંદ પડે છે. આધ્યાત્મિક વલણની વ્યક્તિઓને ઈશ્વરમરણમાં-ઉપાસનામાં આનંદ પડે છે. અને તેમને તેમ કરતાં અટકાવવાનો કોઇને અધિકાર નથી. અધ્યાત્મચિન્તકોની દૃષ્ટિ વધારે મહન અને વ્યાપક હોય છે. તેઓ વાસ્તવિક આનંદ ક્યાં છે અને કેવી રીતે પ્રાપ્ત થાય તે યથાર્થ

રીતે જાણે છે, અને અજ્ઞાનજન્ય વિચારપ્રવાહોની તેમના ઉપર કાંઈ પણ અસર થતી નથી.

મનુષ્ય માત્રમાં અનંત શક્તિ, અનંત જ્ઞાન, અનંત આનંદ રહેલો છે. તેનો સાક્ષાત્કાર કરવો તે તેનો સર્વ રીતે આવિર્ભાવ કરવો એ પ્રત્યેક ધર્મનો મુખ્ય ઉદ્દેશ છે. ચારિત્રના વિકાસ માટે, પરમશાંતિની પ્રાપ્તિ માટે, સમાજની ઉન્નતિ માટે ધર્મનું સાધન ઉચ્ચતમ છે; પણ તે માટે ધર્મનો ખરો અર્થ સમજવાની અને હાથમાં સર્વ દેહાણે પ્રચલિત સંકુચિત ભાવનાઓનો ત્યાગ કરવાની અત્યંત આવશ્યકતા છે. કુંઠિત ધર્મ સંબંધી વિચારોને તિલાંજલિ આપવાનો સમય હવે આવ્યો છે. ત્યારે જ ધર્મનું યથાર્થ સ્વરૂપ પ્રકટ થશે તથા જનસમાજની સર્વદેશીય ઉન્નતિમાં તે પોતાનું સ્થાન પુનઃ પ્રાપ્ત કરશે. વાસ્તવિક ધર્મ એક જ છે, કારણ કે સર્વનો ઉદ્દેશ આત્મસાક્ષાત્કાર યા ઈશ્વરદર્શન છે. આ ધ્યેયની સિધ્ધિ માટે માર્ગો ભિન્નભિન્ન છે અને હોવા જોઈએ, કારણ પ્રાકૃતિક વિશ્વજાળના પાયા ઉપર સૃષ્ટિ રચાયેલી છે. પ્રત્યેક મનુષ્ય પોતાને અનુકૂળ આવે તેવો માર્ગ શોધી કહાડવાને સમર્થ થશે ત્યારે જ ધર્મનો સંપૂર્ણ વિકાસ થશે. આ સત્યનો સ્વીકાર હાર્દિક થવો જોઈએ. જુદા જુદા ધર્મના અનુયાયીઓ વચ્ચે દ્રઢ ભાવના નહીં પણ એકતાભાવની વૃદ્ધિ થવી જોઈએ. આપણે અનેક માર્ગ ઉપર ચાલનારા હોઈએ, અનેક મંત્રીકૃત્યોમાંથી પસાર થતા હોઈએ, તથાપિ સર્વને ભેટવાનું સ્થાન નામ રૂપથી પર જે પરમાત્મા છે તે છે, એ ભાવના દૃઢ થવી જોઈએ. આ પરમાત્માના સાક્ષાત્કાર માટે શુદ્ધ, પર્ણકુટિ, દેવાલય, કે મરણ સાધન રૂપ છે. તે જ પ્રમાણે દુકાન, કારખાનું, ખેતર, સુદક્ષેત્ર, રાજ્યશાસન, પણ સાધનરૂપ છે. વ્યવહાર અને પરમાર્થનો ભેદ અજ્ઞાન કલ્પિત છે. જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ માટે આંતરિક ત્યાગની, અહંતા-મમતાના ત્યાગની જ આવશ્યકતા છે. અમુક પ્રકારના જ બાહ્યચારની તે માટે

જરૂર નથી. જ્ઞાન ગમે તે વર્ણનો મનુષ્ય ગમે તે સ્થિતિમાં મેળવી શકે છે. આશ્રમ વ્યવસ્થા અદિતમત અને સામાજિક જીવન સુવ્યવસ્થિત કરવા માટે જરૂરની છે, અને તેનો સમયાનુસાર ખાલજીવનમાં થોડો ઘણો ફેરફાર કરી પુનઃ ઉદ્ધાર થવો જોઈએ ખરો; પણ અમુક આશ્રમમાં જ જ્ઞાન થાય તેવો કાંઈ અચ્છ નિયમ નથી. માનવજાતિની યથાર્થ મેવામાં અને પગમાત્માની પૂજામાં જરા પણ ભેદ નથી. એક જ ધ્યેયની પ્રાપ્તિ પ્રકૃતિ અનુસાર નિષ્કામ કર્મ, જ્ઞાન અથવા ભક્તિથી થઈ શકે છે. આત્મસાક્ષાત્કારના આદર્શને માનસિક દષ્ટિ સમીપ ગમી, સર્વ પ્રકારની વાસનાઓનો અને આસક્તિનો ત્યાગ કરી કરેલા સર્વ કર્મો ધાર્મિક જ છે. અમુક કર્મ ધાર્મિક છે કે અધાર્મિક તેનો નિર્ણય મનુષ્યની પ્રેરક બુદ્ધિથી થાય છે, કર્મના ખાલ સ્વરૂપથી નહિ. સર્વ ધર્મોના મહાન આચાર્યો માટે એકસરખો પૂજ્યભાવ જીવવો જોઈએ, તથા સર્વ ધર્મોમાં પ્રમાણભૂત ગણાતા શાસ્ત્રોને સમદષ્ટિથી જોવાં જોઈએ સર્વ ધર્મોમાં ઋષિઓ, મત્રદેવતાઓ યથા છે અને સર્વ ધર્મો એક જ સનાતન સત્યનું પ્રતિપાદન કરે છે. આધુનિક સમયમાં . ૧ સમન્વયની અત્યંત આવશ્યકતા છે.

ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે ધર્મનો વ્યાપક અર્થ કરવાથી લિન્નલિન્ન ધર્મો, સંપ્રદાયો, પથો વચ્ચે, લિન્નલિન્ન જાતિઓ વચ્ચે, લિન્નલિન્ન દેશના નિવાસીઓ વચ્ચે અત્યારે જે વૈમનસ્ય દેખાય છે, તેનો સદાને માટે ત્યાગ થશે, અને યથાર્થ ધર્મને તેનું યોગ્ય સ્થાન માનવસમાજના વિકાસમાં પ્રાપ્ત થશે.

આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિ અને આધિભૌતિક સંસ્કૃતિમાં મુખ્ય તફાવત એ છે કે પહેલીમાં આત્મસાક્ષાત્કારને મન-બુદ્ધિથી પર જઈ નિરોક્ષ સત્તાના અનુભવને જીવનમાં ખ્યેષ માનવામાં આવે છે. પ્રકૃતિના સર્વ બંધનોમાંથી મુક્ત થઈ સ્વરાત્ય-સામ્રાજ્યની પ્રાપ્તિને જ જીવનનો હેતુ ગણવામાં આવે છે. આધિભૌતિક વિચાર શ્રેણીના અનુ-

યાથીએ સમક્ષ કાંઈ સ્પષ્ટ ધ્યેય નથી. સમસ્ત પ્રકૃતિના બંધનમાંથી મનુષ્ય છૂટી શકે એમ તેઓ માનતા નથી. તેમના મત પ્રમાણે પ્રાણી માત્ર સદાને માટે પ્રકૃતિના શુભામ તરીકે રહેવાને જ સર્ગાયેલાં છે. તેઓને અહંતાના ત્યાગમાં સ્વ-સ્વઅપાનુભવમાં શ્રદ્ધા નથી, અને ‘ અહંતા ’ હોય ત્યાં સુધી બંધન છે તે પણ સ્પષ્ટ જ છે. આ પરિમીત આદર્શ સર્વ રીતે અસ્વીકાર્ય છે, એ વિષે કોઈ પણ વિચાર-શીલ મનુષ્યને શંકા હોઈ શકે જ નહિ.

ૐ

આપણા આર્થાવર્તમાં ન જિભી યાથ એટલા માટે નાની ઉંમરમાં જ વિદ્યાર્થીઓને જીવનનો હેતુ, ધ્યેય વગેરે ઋષિકૃષ્ણમાં અને શુરુકૃષ્ણમાં આગળના વખતમાં સમજાવવામાં આવતાં હતાં, હાલના વિદ્યાર્થીઓને પૂછીએ કે તમારા જીવનનું લક્ષ્ય શું છે, તો નિમ્ન્યપૂર્વક જવાબ જ આપી શકશે નહિ, કારણ કે હાલની હાઈસ્કૂલો અને કોલેજોમાં એ બાબત સ્પષ્ટ રીતે સમજાવવામાં આવતી નથી, તે શાળાઓ કામ કરે તો માણસને સારો માણસ બનાવી શકે પણ માણસને પ્રભુ બનાવવાની વિદ્યાકળા ત્યાં મળી શકતી નથી. ઘણા માણસો શેરલો રણવાના હેતુથી લણે છે અને તે અર્થ પણ હવે તો લણવાથી સરતો નથી અને લણેલાને જૂએ મરવાનો વખત આવી લાગ્યો છે.

પેટ ભરવાની ઉપાધિ ઉપરાંત ઈશ્વરોએ અંકુશમાં ગ્રામવાની જરૂર વધારે હોવા છતાં હાલની કેળવણીમાંથી સંયમ હિપ્પન થતો નથી, બદ્ધચર્ચ નિયમસર પાળી શકાયું ન હોવાથી વસ્તી વધે છે, અને નબળા બાંધાવાળા અને નબળા મનની વસ્તી વધવાથી સમાજનું લક્ષ્ય માત્ર પશુની પેઠે ભોગપ્રધાન થવા લાગ્યું છે. વળી જેટલી ઇચ્છા વધે છે; તેટલી બ્હીક પણ વધે છે, અને બ્હીક વધે છે તેટલી ઇચ્છા વધે છે તેથી જે સંસાર આનંદરૂપ લાગવો જોઈએ તે બચરૂપ થઈ પડે છે.

જેને પોતાને સુધરવું છે તેને માટે તો હંમેશાં સત્યુગ છે, અને સત્સંગથી તે પોતાનું જીવન સુધારી શકે છે, પણ સમસ્ત સમાજનું જીવન ઉત્તમ બનાવવા માટે ઘણા મહાત્માઓ, ઘણા સદ્ગુણી ધણા ધણા વિચાર કરી રહ્યા છે, છતાં કૃત્રિમું મના ધર્મ એવા વ્યાપી ગ્રપેલા છે કે કોઈ એક સીધો માર્ગ, સાચું સાધન તરત જોવામાં આવતું નથી, અને જોવામાં આવે તો પણ થકાનું પ્રમાણ ઓછું થઈ જવાથી અને તર્ક વધી જવાથી માણસોના મનમાં શંકા ઉપર શંકા ઉત્પન્ન થવા કરે છે. ભગવાન પોને સમાધાન કરવા આવે તો પણ આગનો

વિદ્યાર્થી તેને પૂછે કે “ તમે ભગવાન છો એની ખાતરી શી ?” સત્ય, તપ, બુદ્ધિ, “યત, દાન, ધ્યયનયત”, ઘણું યોગ થઈ ગયા છે, અને આગસ, અરાન, કામ અને ક્રોધનું જે વધતું જાય છે સધમ અને નીતિ વગર ભકિતનો માર્ગ ખુલે એક શક્ય નથી શ્રીમદ્ભાગવતના આહાત્મ્યમા શરૂઆતમા કહેવ છે તે પ્રમાણે જ્ઞાન અને વૈરાગ્ય વૃદ્ધ થઈ ગયા છે અને તેની માતા ભકિત યુવાન હોવા છતાં જર્જરિત થઈ છે આ બામત એટલી સ્પષ્ટ દેખાઈ આવે છે કે તે માટે વધારે કહેવાની જરૂર રહેતી નથી

છતાં પૃથ્વીનો બાર શેર ઉપર છે નામરૂપ જતા બાકી રહે તે સચ્ચિદાનંદને શેર કહે છે તેણે પૃથ્વીને છોડી દીધી નથી તે દયાળુ છે, ને પ્રત્યક્ષ દેખાતા વિરૂદ્ધ ધર્મમા તેની કૃપા ચાતુ હોય છે તે કાગળને લઈને અસત્તની વચ્ચે સત્ય જોઈ કરી રહે છે, કોપની વચ્ચે પ્રેમ જાગી ઊઠે છે, અન્યાયની વચ્ચે ન્યાય જાગી નીકળે છે અને અંતે સત્યની, સાચા પ્રેમની, ભગવાનની શકિતની છત ચોકકસ થાય છે. અને એવો વખત નજીકના જ ભવિષ્યમા જરૂર આવવાનો છે કે ત્યારે આત્મજ્ઞાનની, ભકિતની એટલે સાચા જ્ઞાનની અને સાચા સુખની કિમત યશો જેમ ખાદીનો ઉપયોગ બૂલાઈ જવાથી પાડી તે જાણે નવી શોધ થઈ હોય તેમ લાગે છે, તેમ બૂલાઈ ગયેલું સત્યજીવન નવા રૂપમા પાછું આવવાનો પૂરો સંભવ છે, તેને માટે જેવા સંજોગો જોઈએ તેવા ઉત્પન્ન થવા માડશે, તેને માટે જેવા ઉપદેશો જોઈએ તેવા જન્મ લઈ લેવાય યશો ભગવાનના વૈકુંઠમા સાચા સેવકની બોધ નથી અને ત્યારે જેની જરૂર પડે છે ત્યારે તેવા તેવો જન્મ લઈ પોતાનું કામ કરી સાચા જાય છે

કોઈને એમ પણ પ્રશ્ન થાય છે કે ત્યારે હાલમા એવા સા. માણસો કેમ જન્મ લેતા નથી ? પણ હાલમા સમાજ માત્ર માયાનું

મુખ વધારે આપી શકે તેવી છે, તેથી હાલ સટાવાળા અથવા વકીલો અથવા એવા ધંધાવાળા વધારે જોવામાં આવે છે. એવાં નવાં પ્રાણી હાલની સમાજને લાયક હોવાથી જન્મેલાં છે. ત્યારે સમાજને સાચા જ્ઞાનની અતે સાચા પ્રેમની બુદ્ધ લાગશે, ત્યારે તે માલ આપનારા વેપારીઓ પણ ઉત્પન્ન થવા લાગશે.

શાસ્ત્રોમાં કહેલ છે કે નારદજી કાઈ જગ્યાએ કહ્યા ઉત્પન્ન કરાવે છે અને કાઈ જગ્યાએ ભક્તિ વધારે છે. સમાજની ગેરવ્યવસ્થા થવા લાગે ત્યારે જ્યાં જે કામની જરૂર પડે, ત્યાં બ્રહ્મા પોતાના પુત્ર નારદજીને મોકલે છે. સમાધિ લાધામાં નારદજીને Intuition-પ્રજ્ઞાન કરે છે, તે નવાં નવાં રૂપ પણ ધરી શકે છે. વળી કલ્કિના અવતારની આગાહી માનીએ તો પણ તેનો ઘોડો બહુ વેગવાળો, કલ્કિના પહેલાં ઉત્પન્ન થવો જોઈએ અને તે Horse power-અશ્વશક્તિના રૂપમાં સમાજમાં દાખલ થઈ ગયો છે.

સંસારના દુઃખનો મુખ્ય હેતુ ખોટો મોહ છે, અને તે ખોટા મોહનું ખરું કારણ ખોટી વિદ્યા છે. ખોટી વિદ્યાથી અજ્ઞાન વધે છે અને તે બધા અનર્થનું મૂળ છે. જેવું જ્ઞાન હોય છે તેવી ઇચ્છા થાય છે, અને જેવી ઇચ્છા થાય છે તેવાં કર્મ થાય છે; તેથી સારાં કર્મ માટે સારું જ્ઞાન મળે એ ખાસ જરૂરી સાધન છે.

જીવ જન્મે છે ત્યારે તેને ખજર નથી કે પોતે જન્મેયો. પહેલાનાં કર્મથી પ્રાપ્ત થયેલ દેહ વગેરેને અહંભાવથી પૂર્ણ-પણે સ્વીકારી લેવું એ જીવનો જન્મ છે. અને તે વખતે પહેલાનાં શરીરોનું વિસ્મરણ થાય છે. તે સિવાય જીવનનો વાસ્તવિક જન્મ થતો નથી. જેમ સ્વપ્નમાં પોતાનું જાગ્રત જીવન હયાત હોવા છતાં પણ તેને બૂલીને પોતાને અપૂર્વ એટલે નવો જીવ માની બેસે છે, એટલે પોતાને જેવો દેખે છે એવો સાચો માની બેસે છે; તેમ જાગ્રતમાં પણ પોતાનો આનંદ રૂપ આત્મા પ્રાપ્ત છતાં તેને બૂલીને

પોતાને અપૂર્વ એટલે નવો જીવ માની એસે છે, તેમ જાગૃતમાં પણ સાચા જ્ઞાનથી જોતાં બહારબહારનો ભેદ ન હોવાં છતાં તેવો ભેદ જૂઝથી સાચો થઈ જાય છે.

વળી વધારે મુશ્કેલીનું કારણ તો એ છે કે એવા અજ્ઞાનમાં પડેલાનો સ્વભાવ બદલે છે, તેથી જૂઝ શોધવાનું કામ બહુ કઠણ થઈ પડે છે. પશ્ચિમની વિદ્યા દેહમાં થયેલી આત્મશુદ્ધિ દૂર કરી શકતી નથી. સૌને પોતપોતાનું સુખ મેલું ગમે છે, અને દેહ હું છું એમ નકકી થયું એટલે દેહને સુખ આપવામાં ધણાનું આખું જીવન ચાલ્યું જાય છે. આવી મેદવી જૂઝ માત્ર સત્સંગથી દૂર થઈ શકે છે. દાનવામાં દોષ જ આ માર્ગે ચડે છે, એટલે કે અજ્ઞાન દૂર દરવાનું સાધન કરે છે; અને તેમાં પણ દોષક જ રૂળ મેળવવા સુધીની દસા પ્રાપ્ત કરી શકે છે.

ચુરોપમાં હાલમાં જે લડાઈ ચાલે છે તેવી લડાઈમાં લડવું એ સહેલું છે. તેમાં રાગ દોષ જીતવા પડતા નથી; ધણા માણસો દોષ તેથી ઉત્સાહ રહે છે; સાથે બેન્ડ વાગતાં હોય છે, ન્યુસપેપરો અને રેડીઓમાં પોતાનાં વખાણુ આવ્યા કરે છે; પણ પોતાના સ્વભાવ પ્રમાણે લડાઈ કરીને માયાને સ્વભાવ જીતીને આત્માને આનંદ લેવો એ અઘરું કામ છે, તેમાં રાગદોષ જીતવા પડે છે; મારે એટલાનું તે કામ છે; તેમાં ડોઈ વખાણુ કરવાવાળા મળતા નથી. છતાં જેઓ આ અંદરનું મુદ્દ જીતી શકે છે તેમનું સુખ જ કાયમ રહી શકે છે.

એવા કામ મારે એરોપ્લેન કે બોમ્બની જરૂર નથી, પણ જ્ઞાન-વૈરાગ્યયુક્ત લકિતની જરૂર છે. એવી લકિત જે કરે છે તેને કલિયુગના દોષ અસર કરી શકતા નથી. એવા લકિતો નિર્ધન છતાં પણ ધનવાન છે. જ્યાં લક્ષ્મીના પતિનો અનુભવ મળે છે, ત્યાં સુખ મળે છે, ત્યાં બહાગના ધનની કિંમત રહેતી નથી. લકિત એ હિંદુનું સાચું ધન છે, અને તેથી ખીજા દેશો જીતીને બાહ્ય ધન મેળવવાની મહે-

નત આ દેશના લોકોએ કરેલી નથી. ખરા આનંદના રસમાં પોતાના દેહ કે ધરતું પણ ભાન રહેતું નથી, તો પોતાના નાના દેશનું ભાન શી રીતે રહી શકે ? આવા ભક્તને વિશ્વ એ પોતાનું ધર બની જાય છે. બધા લોકમાં તે પોતાની ઈચ્છા પ્રમાણે ફરી શકે છે કારણ કે તેના વિરોધમાં કોઈ રહેતું નથી. હાથ જેને સ્વદેશાભિમાન કહે છે તેમાં કોઈ બીજા સામે રહી જાય છે અને તે સામેવાળા કોઈ કોઈ વાર હેરાન થયા વગર રહેતા નથી. જેના વિરોધમાં કોઈ રહેતું નથી એવું સ્વરાજ્ય મેળવવા તરફ આર્યોની વિદ્યાનું લક્ષ્ય હતું.

જાપાન, જર્મની અને ઈટાલી પણ હાલ નવો ઓર્ડરની વ્યવસ્થા માગે છે. વેપારીઓનાં રાજ્યોએ પ્રજામાં અજ્ઞાન વધારીને વિષયના ભોગી બનાવી દીધેલા હોવાથી હવે આત્મજ્ઞાન વધારી બધા વચ્ચે પ્રેમ ઉત્પન્ન થાય, ઈર્ષ્યો ઉપર સંયમ ઉત્પન્ન થાય એવા નવા ધર્મની જરૂર જણાવા લાગી છે. વેપારીનાં રાજ્યોએ અને સાયન્સના સંસ્થાઓએ બધા દેશોને નજીક લાવી મૂક્યા છે પણ હવે તેમનું કામ પૂરું થયું છે, હવે વેપારીઓનાં રાજ્યોની જરૂર રહી નથી. હવે પરસ્પર પ્રેમ વધે તેવા ઓર્ડરનો-તેની વ્યવસ્થાની જરૂર છે અને તે માટે બધા દેશોમાં રહેલા પવિત્ર હૃદયવાળા સાધુ પુરોહોની સલાહની, મદદની જરૂર પડશે. તેઓ નિઃસ્વાર્થ હોવાથી સાચો માર્ગ બતાવી શકશે, અને હંમેશને માટે લડાઈ અટકાવવાના ઉપાય શોધી શકશે. તેમની મદદ વગર માત્ર સ્વાર્થ દેશોના સ્વાર્થી નેતાઓની મંડળીના કાચા દરાવોથી જગતમાં શાન્તિ રહી શકશે નહીં. તે ઉપરાંત ન્યુસ-પેપરો, રેડીઓ, કેળવણી, સીનેમા વગેરે જે હાલ રાગદ્વેષ વધારે છે, તેમનો ઉપયોગ રાગદ્વેષ ઓછા થાય તેવી રીતે કરવો પડશે. માણસના હૃદયની અંદર જે રાગદ્વેષ રહે તો તેને બહાર કઢાડવા માટે બહારની લડાઈની જરૂર પડશે; અંદર જે રાગદ્વેષ ન રહે તો બહારની લડાઈનું કારણ રહે નહિ.

પણ ન્યાં સુધી પ્રજ્ઞના પ્રારબ્ધમાં દુઃખ હોય છે ત્યાં સુ જિંયા વિચાર સ્મૃતિ નથી, તેથી કોઈ મહાપુરુષને જન્મ લેવાની જ પડે છે. જગતમાં જે ખરા અને સારા ફેરફાર થયા છે તે થોડા મહા પુરુષોની આત્મશક્તિથી થયા છે; પણ સમાજનાં માણસો પાછળ તેમના આદર્શો બગાડી નાખે છે, તેથી ધણાં કારખાતાની જરૂર નથી પણ ધણાં ભક્તોની જરૂર છે. જે જ્ઞાન નિરાળ અને કોલેજમાં મગ્ન નથી, તે મહાત્માઓ પાસેથી વિનામૂલ્યે મળે છે. શાસ્ત્ર પ્રમાણે તો દેશમાં ખરા સાધુ મળતા નથી તે દેશમાં રહેવું નહિ એમ માનેલ છે.

ખરું સુખ ઇંદ્ર પાસે નથી, અને ચક્રવર્તી રાજા પાસે પણ નથી. ખરું સુખ વૈરાગ્યવાન અને જ્ઞાની-ભક્ત પાસે છે. હાડકાં, માંસ અને લોહીયં ભરેલા નમ્બર દેહમાં મમતા છે ત્યાં સુધી ખરું સુખ દૂર જ રહે છે માત્ર હાનર જે હાનર વર્ષની અથવા બસોઆરસો વર્ષના રાજાની રમતથી ખરું સુખ મળી શકતું નથી. આ મગમૂગ ભરેલ શરીરમાંથી અને વૃદ્ધાવસ્થાથી અને મરણને પ્રાપ્ત થનાર શરીર જેવા સાધનમાંથી જે સુખ લેવા ઇચ્છે છે, તેને સાચું સુખ શું છે તેની ખબર નથી. આ સંસારરૂપી સાગરમાં બીજા યાત્રે તેમ ચાલે, તેમ ચાલવાથી જીવનનું રહસ્ય સમજાયે નહિ. મહાત્માઓ જે રીતે ચાલે છે તેમના જીવનનું અનુકરણ કરવું જોઈએ; તે સાચા સુખનો માર્ગ બતાવનાર નાવિક છે. પરીક્ષામાં કેટલાક વિદ્યાર્થીઓ પરીક્ષા આપવા બેઠા હોય તે વખતે બીજા શું લખે છે તે જોવા બેસીએ તો આપણા પ્રશ્નનો જવાબ લખવાનો વખત નકામો જાય છે. માટે સૌએ પોતાની મુશ્કેલી દૂર કરવાની છે. જન્મતી વખતે બેગા થઈ જન્મી શકાય છે પણ મરવામાં બેગા મરી શકાતું નથી. અને સાચો પ્રેમ પણ બેગા થઈને લઈ શકાતો નથી. સાચું સુખ અને સાચું જ્ઞાન થોડા સત્સંગીઓની મંડળીમાં ઉત્પન્ન થાય છે. ત્યારે કોઈ એમ પણ કહેશે કે પોતાના સુખની જ પરવા કરવી એ તો સ્વાર્થ થયો પણ એ પ્રજા બોદી વિદ્યાના સંસ્કારથી ઉત્પન્ન થાય

છે, આ સંસારમાં ચાર પ્રકારના સ્વાર્થ છે તેને ધર્મ અર્થ, કામ અને મોક્ષ એ પ્રમાણે કહે છે. તેમાં મોક્ષ એ મુખ્ય સ્વાર્થ છે, અને તેથી તે મેળવવાનો પ્રયત્ન એ મુખ્ય પુરુષાર્થ કહેવાય છે. પહેલા ત્રણ પુરુષાર્થનું ફળ અનિત્ય છે અને ચોથા પુરુષાર્થનું ફળ નિત્ય છે, માટે માણસના જીવનનો હેતુ સમજ્યા વગર જીવન શરૂ કરવાથી જીવનને અતિ સુખને બદલે દુઃખ નજરે પડે છે, અને તે દુઃખનો અંત જણાતો નથી.

તેથી જ શાસ્ત્રોમાં કહેલ છે કે સૌ કામ પડતાં મૂકી જમી લેવું, હજાર પડતાં મૂકી સ્નાન કરવું, લાખ પડતાં મૂકી દાન કરી લેવું અને કરોડ કામ પડતાં મૂકીને હરિનું સ્મરણ કરી લેવું. સામાન્ય સંજોગોમાં પોતાની ફરજ જાણી શકાય છે. પણ જો ત્રણ ફરજ એક જ વખતે ઉત્પન્ન થાય ત્યારે તેમાંથી જાંચી ફરજ શોધી કઢાડી તે પ્રમાણે પોતાનું જીવન ગોઠવવું એમાં બુદ્ધિવાનની બુદ્ધિની કસોટી છે. તે કસોટી સમજીને પ્રહ્લાદે ભક્તિ વધારવા માટે પિતાનું કહેવું માન્યું નહીં, ભરતે માતાનું કહેવું માન્યું નહીં, મીરાંબાઈએ પતિનું કહેવું માન્યું નહીં, બુદ્ધે રાજ્ય અને સ્ત્રી પુત્રો છોડ્યાં, વિશ્વમિત્રે ભાઈને છોડ્યો, બલિરાજાએ ગુરૂને છોડ્યા; અને હાલના કાળમાં ત્રીસ વર્ષ પહેલાં શ્રી અરવિંદ ઘોષે ભક્તિ વધારવા માટે કેંગ્રેસને અને દેશ સેવાને છોડી; તેમ જ તેમના પ્રાંતના બીજા નેતા શ્રી શુભાષ્યાજીએ પણ કેંગ્રેસને છોડી. પહેલાં ચાર પાંચ દષ્ટાંતો સ્વામી રામતીર્થજીએ પોતાનાં વ્યાખ્યાનમાં આપેલાં છે. વળી શાસ્ત્રમાં એમ પણ કહેવું છે કે કુટુંબના લાભ માટે પોતાનો લાભ જતો કરવો, ગામના લાભ માટે કુટુંબનો લાભ છોડવો, દેશ માટે ગામનો લાભ છોડવો, અને આત્માના લાભ માટે પૃથ્વીનું રાજ્ય પણ છોડી દેવું. ભર્તૃહરિ, ગોપીચંદ, ભરત, રામ વગેરેને રાજ્યની કિંમત આત્માની કિંમત કરતાં જુદું અનુભવ લાગી હતી. એ બધા

મહાન સુખ પ્રાપ્ત કરવા માટે હલકા સુખવાળા જીવનમાં નીકળી ગયા છે.

તે છતાં હાલ બુદ્ધિનું પ્રમાણ વધી જવાથી ધણા એમ પણ પ્રકરે છે કે જીવન સુધારવા માટે કોઈક સારું સાચું પ્રમાણ તો શોધવું પડશે. અને જો શાસ્ત્રોમાં આપેલ મહાત્માના અનુભવો પ્રમાણ રૂપે નહિ માનવામાં આવે તો તેનાથી હાંસુ બીજું પ્રમાણ મળવું મુશ્કેલ છે. તેઓને બીજો કોઈ દેકારો શ્રદ્ધા બેસશે નહીં.

બેદબુદ્ધિ ગયા વગર સુખ મળવાનું નથી; કાન્થ કે બેદબુદ્ધિવાળાને કોઈક સામે રહી જાય છે અને જો સામે રહે છે તે કોઈ વખત વિધ્ન કર્યા વગર રહેશે નહિ. We cannot increase in any of our powers or faculties of life unless we constantly make the effort to understand even more and more clearly what we are in completeness or wholeness of our nature, while our brain is turned only to the lower and slower vibrations of the practical and divided affairs of our material Sense-life, it is not able at the same time to receive the higher and finer vibrations of Cosmic mind.

બ્રહ્મભાવ અથવા આત્મભાવ જાગૃત થયા પછી આપું જગત પોતાના સ્વરૂપે અનુભવમાં આવશે. હિંદનાં વિદ્યાકળા, દરેક માણસને તેની ઇચ્છા હોય તો પ્રેમ વધારીને આપ્યા જગતનું રાજ્ય મેળવવાનો રસ્તો જતાવે છે અને યુરોપની વિદ્યા દુરમનો વધારીને આપણું જીવન હલકું કરી નાંખે છે.

સાચું સુખ મોટાંદેએ શરૂ કરેલી ઇંગ્લેન્ડના વહીવટી મળવાનું નથી માયારૂપ પિશાચિનીએ જો ધોર અધશર દેલાવી દીધેલ છે, અને ખોટા

સુખમાં તથા જોરા સ્થાનમાં અસંખ્યને મૂક્યા છે તે અંધકારરૂપી નિદ્રામાંથી જાગીને બહુત યથા માટે માત્ર આર્યોની અધ્યાત્મવિદ્યા સાધનભૂત થાય એમ છે. તે વિદ્યા પ્રમાણે હાલના સંજોગોમાં માણસ કેમ પોતાનું જીવન સુધારી શકે તે બતાવવું, તે હાલના કાળના મહાત્માઓનું કામ છે. જેને વારંવાર જન્મ લેવાની ટેવ પડી ગઈ છે, તેમને એક રોગ થયો છે; એ રોગ દૂર કરવાનું ઔષધ જ્ઞાન-વૈરાગ્ય પૂર્વક લખિત છે. એવી લખિતનું સ્વરૂપ જો કે શ્રીમદ્ ભાગવતમાં સારી રીતે સમજાવેલ છે અને તેનાથી પરીક્ષિત રાજાને ૭ દિવસમાં મોક્ષ થયેલ છે. તો પણ દરેક કાળે નવી નવી પ્રકૃતિનાં માણસો જન્મેલાં હોવાથી તેમને નવીનવી જાતની સંકાઓ થયા કરે છે અને તેથી લખિત-તત્ત્વ નવી નવી રીતે નવાં દૃષ્ટાંતોથી સમજાવવાની જરૂર પડે છે.

સંસારમાં સુખદુઃખ સાથે રહે છે. જે સંસારનું દુઃખ ન જોઈતું હોય, તો સંસારનું સુખ પણ જોઈતું જોઈએ. સંસારનું સુખ માયિક છે, તેની સાથે દુઃખ રહેતું જ છે. તેથી સંસારનાં સુખ એમને એમ રાખીને લખિત થઈ શકે નહિ પણ લખિતનું સ્વરૂપ સમજીને લખિત વધે એવી રીતે સંસાર ચલાવવો જોઈએ. ભગવાન બધે છે તેથી સંસારમાં પણ છે, પણ બધું સુખ એ ભગવાનનું સુખ નથી.

The greatest reformers are the reformers of the soul rather than of the body.

જીવન સુધારવા માટે લખિત એ સાધન છે, તેના નવ પ્રકાર છે.

- ૧ પરીક્ષિત રાજાએ શ્રવણભક્તિથી સાત દિવસમાં મોક્ષ મેળવ્યો છે.
- ૨ શુક્રદેવજીએ ભગવાનના ગુણનું દીર્ઘન કરી લખિત કરી છે.
- ૩ પ્રહ્લાદે ભગવાનની સ્મરણરૂપી લખિત કરી છે.
- ૪ હાલજીએ ભગવાનનાં ચરણનું સેવન કર્યું છે.
- ૫ પૃથુગાનએ સેવાથી લખિત કરી છે.
- ૬ અક્ષરે વંદનથી લખિત કરી છે.

૭ હનુમાનજીએ ભગવાનના દાસ થઈ ભક્તિ કરી છે.

૮ અણ્ણને મિત્રભાવે ભગવાનની ભક્તિ કરી છે.

૯ અધિરાજએ આત્મનિવેદન કરીને એટલે પોતાનું સર્વસ્વ અપીને ખરી રીતે ને ભગવાનનું હવું, તે ભગવાનને આપીને ભક્તિ સિધ્ધ કરી છે.

આ પ્રમાણે ભક્તિના અનેક પ્રકાર છે અને અધિકાર પ્રમાણે જેને જે માર્ગ ભાવે તે તે માર્ગ અહણુ કરી પુરુષાર્થ સાધી શકે છે. અખે ભગત પણ કહે છે કે “ સુતર આવે ત્યમ ઘું રહે, જેમ તેમ કરીને હરિને લહે. ” એટલે કોઈ પણ રીતે નિત્ય વસ્તુમાં પ્રીતિ વધારવાથી તે પ્રેમ નિત્ય રહે છે. તેનું સુખ પણ નિત્ય રહે છે અને અનિત્ય વસ્તુમાં પ્રીતિ વધારવાથી તે પ્રેમ અનિત્ય રહે છે અને તે પ્રેમથી મળતું સુખ પણ અનિત્ય રહે છે. આ વાત ઘણાં સંતો જણી હોય છે છતાં તે વિચારે ઉપર મનન કરીને આત્મસાક્ષાત્કાર તરત થાય એવું જીવન ગોઠવવું તેમાં ખરો પુરુષાર્થ રહેલો છે. ભક્તિનું ફળ આત્મપ્રસાદ છે.

ભગવાનનું સ્વરૂપ કેવું છે તેનો હવે વિચાર કરીએ,

અપૂર્ણ.

અધ્યાત્મ વર્ણમાળા

લેખક : સ્વા. શ્રી આત્માનંદ સરસ્વતી

કંકડા કર સદ્ગુરુની પ્રીત, ચરણકમળમાં રાખી ચીત;
વાટ બતાવે સદ્ગુરુ સન્ત, નથી પાધરો પોથે પન્થ;
ને ઈચ્છે નિજરૂપ ખચીત, કંકડા કર સદ્ગુરુની પ્રીત.—૧

ખખખા ખરી પ્રીત ન્યાં હોય, કશી કામના અંતર નહોય,
ગમત્વનો આપી દે ભોગ, 'સદ્ગુરુ ઇચ્છા' સાધે ભોગ;
પ્રેમમસ્ત આપોડુ' જાય, ખખખા ખરી પ્રીત ન્યાં હોય,—૨

ગગ્ગા ગાદક્ષતા ત્યાગવી, પળપળ એતનતા રાખવી;
કામક્રોધ યદ્ગ્રિપુ છે ચોર, લૂટે આતમધન દરી ભોગ;
વીરા ! વૃત્તિ રિયર રાખવી, ગગ્ગા ગાદક્ષતા ત્યાગવી.—૩

ધંધા ધર અસહી એ જાણુ, સદ્ગુરુચરણે બહાપિછાણુ;
વિશ્વ બધું લાસે શિવરૂપ, સદ્ગુરુકરુણા એજ અનુપ;
ભોગે અંતર અનુભવભાણુ, ધંધા ધર અસહી એ જાણુ—૪

ચમ્ચા ચતુરનું એ એંધાણુ, મુવઆધાર ચલાવે વહાણુ;
સદ્ગુરુ શબ્દ કસોટી ધરે, અસંગ એ વ્યવહારો દરે;
મૂકે હું-નું' ખેંચાતાણુ, ચમ્ચા ચતુરનું' એ એંધાણુ;—૫

છછા છત શિરે ઓમકાર, તો ભવસિંધુતણા શા ભાર ?
વાર પાર ને ચૌદે લોક, બહાણુ ચમ્ચાને કોની રોક ?
સદ્ગુરુ શબ્દે સુખદ વિચાર, છછા છત શિરે ઓમકાર—૬

જજ્જા જગતરૂપ જંજળ, સદ્ગુરુઓથે રહીને ટાળ;
સદ્ગુરુદષ્ટે સકલ વિનાશ, છટે ઐહિક દૈહિક પાશ;
બુકિતબુકિત સૌ ખોટા ખ્યાલ; જજ્જા જગતરૂપ જંજળ.—૭

અર્જુન ઝીણો વસ્તુ વિચાર, સદ્ગત જુદિયી હો નિર્ધાર,
વેળુ મહી વેગણી ખાડ, કીડી બાળે, ન કાવે સાક,
નાડહમ્પી આવે અધિકાર, અર્જુન ઝીણો વસ્તુવિચાર —૮

દદા દેકન દષ્ટિ સ્થિર, પહોચે જ્યા કો વિગ્ધા વીર,
નામરૂપ ના શોધ્યા જડે, પાછા પછી ન ફરવુ પડે;
અબુલિગી હો ઉન્મન વીર, દદા દેકવ દષ્ટિ સ્થિર —૯

હંડા હીક સમજ રાખવી, તદનુસાર રહેણી રાખવી,
સમજણુવાળો સદ્ વિદ્વાન, અણુસમજુ જાણો હેવાન,
જડી છુટી આ જાણો નવી, હંડા હીક સમજ રાખવી —૧૦

હંડા હંડાપણુ મૂઝી દે, ગુરુ નયવે તેમ નાચી લે,
સદ્ગુરુ જાણુ સગુણુ અવતાર, મેલ્યે રહેજે ભવ નિસ્તાર
'હરિગુરુ હરિગુરુ' સતત કહે, હંડા હંડાપણુ મૂઝી દે —૧૧

હંડા દોલ વગાડી કહ્યુ તે જનનુ આપોધુ ગયુ,
જે અબુલિગી આશક થયા, લિગી નામરૂપમા વલા
શ્રુતિનુ હારદ એ અણુચ યુ, હંડા દોલ વગાડી કહ્યુ. —૧૨

તત્તા તીર શબ્દનુ લગે, ખીજથી ડગલ્યો નવ ડગે,
ડગી ગયા તે અધવચ નહા, મયાં નહી તે માદ થયા,
માયા ભ્રમ તે જનથી લગે, તત્તા તીર શબ્દનુ લગે —૧૩

થય્યા થોડામા તુ લહે, કારણુ વિષુ કાપા શે દહે,
રામવાના ના સ્થાન વિશેષ, મર્ધન ખાસ દેશ કે વેષ
જ્યા ખેડો ત્યા મશગુલ ગહે, થય્યા થોડામા તુ લહે —૧૪

દદા દેહ ઇન્દ્રિયો દમે, મન મર્કટ શુ એથી થમે ?
સદ્ગુરુ ચરણે કરવી પીત, વચ કન્વાની ઉત્તમ રીત,
અન્ય ઉપાયે બલગે ભમે, દદા દેહ ઇન્દ્રિયો દમે —૧૫

ધૃદા ધન્ય પિતા ને માતા, સાને જે સમજે આ વાત;
પડિત પોતાં બોળા મરે, તેમ ન તેનું કારજ સરે;
સમજે સીધી જો આ વાત, ધૃદા ધન્ય પિતાને માતા.—૧૬

નન્ના નન્નો એવો ભણો, મોહ પ્રલોભ કશે ન ગણો;
રિદ્ધિ સિદ્ધિ સૌ સમજે સાધ, તપસી લપસી થયા બેદાવ;
લાભ બ્રહ્મનો બાબા ! લણો, નન્ના નન્નો એવો ભણો.—૧૭

પપ્પા પરગટ પામ્યે પાઠ, વિષ્ણુપરગટ વાધે વ્યવહાર;
નિશ્ચિત પરગટ નાખી દૂર, કલ્પિત પાછળ પડતા કૂર;
સેવો સદા સદ્ગુરુ ઓમકાર, પપ્પા પરગટ પામ્યે પાર.—૧૮

ફેફડા ફરકે જ્ઞાનમાં જોય, હરિગુરુ સમરણ મીઠી એય;
'હું નહિ' 'તું નહિ' 'તે નહિ' સાર, તોયે સદ્ગુરુ સર્વાધાર;
સકલ દશામાં સદ્ગુરુ છે જ, ફેફડા ફરકે જ્ઞાનમાં જોય.—૧૯

બખ્યા બલનું ત્યાં નહિ કામ, હારો તો હાજર છે રામ;
દામચામથી યા ઉપરામ, બિભય સમજવાં આપદ ધામ;
અળગો સૌથી આતમરામ, બખ્યા બલનું ત્યાં નહિ કામ—૨૦

ભૂખા ભવનું ભટકણુ જાય, નૌકા નામ તણી લેવાય;
અદાવિણુ ના સાધન જોય, તર્કવિતર્ક વધારે રોગ;
ગા ગુરુનામ તણો મહિમાય, ભૂખા ભવનું ભટકણુ જાય,—૨૧

મમ્મા મમ સ્વરૂપે રહે, સદ્ગુરુ શિર તેને શો ભે ?
દિદરે થાય ફટીરી દૂર, આતમ ! બૂધ ન આતમનર;
એ ઉપદેશ અનુપમ લહે, મમ્મા, મમ સ્વરૂપે રહે.—૨૨

યમ્યા યતિ સતીની સાધ, એકે ઉપાસન એકજ ખ્યાલ;
પતિમાં સતીની પૂરણુ પ્રીત, યતિ લીન નિજઆતમ નીત;
હાલ એક ને ઉભય નિહાલ, યમ્યા યતિ સતીની સાધ --૨૩

માના પડ્યા છે ત્યાં ચાઠ દિવસમાં લગભગ ૨૫૦૦ જેટલા
યાનાગુઓ મરી ગયા (૮) દિ હી વિદ્યાર્થીપણિ મા બે કલાક સુધી
તોફાની દેખાવો થયા, લાગેલો હિંગી અને પોલીસને મડપનો કમળે
લેવો પડ્યો (૯) પબ્લિકના ગુન્ગત પ્રાતની એ જમીનદાર કોનેજના
આચાર્ય અને અધ્યાપકોએ સાદાતનો કાખનો બેસાડવા માટે હવેથી
સ્વદેશી પહેરવેશ પહેરવાનો નિશ્ચય કર્યો વિદ્યાર્થીઓ પણ કોનેજના
વખત દરમ્યાન સાદો દેગી પહેરવેશ પહેરશે કોનેજના મુરોપીયન ઢમના
પહેરવેશની મનાઈ થઈ છે (૧૦) ભાવ ઔદિચ્ય યુવકસંગત
વાર્ષિક અધિવેશન રોજકા ગામે યયુ, ચાતિ સુધારણા, કેળવણી પ્રયા
વગેરે બામતના ઠરાવો મળુર થયા (૧૧) અવગેરિઆ ધણો જ ગરીબ
દેશ છે તાના શિક્ષકો અને સીપાઇનો પગાર લગભગ પાંચ રૂપિયા
જેટનો જ હોય છે (૧૨) જામનગરમાં બધા નાના મોગા હિન્દુ કોમના
મડળોને એકઠા કરી સમસ્ત હિન્દુ યુવકદળની સ્થાપના કરવામાં આવી
(૧૩) અમીગડમાં શીખ નેતા માસ્તર તાગસિહના અધ્યક્ષપદે

ગોની પરિષદ ભરાઈ ૪૦ હજાર જેટલા શીખ ભાઈઓ એકઠા થયા
તા ૨૦ હજાર જેટલા હિન્દુ સ્ત્રી પુરોએ શીખ ધર્મનો અંગીકાર
કર્યો (૧૪) અંકનેશ્વરના એક દગળના ધરમાથી શકર, પાર્તી અને
ગણપતિની ભુની મૂર્તિઓ નીકળી છે (૧૫) હાંસોટના દાસેશ્વર મહા
દેવનું બાગલ તોડી ચોરો બાગલાના નકુચા, મદિરનો ઘટ વગેરે લઈ
ગયા મૂર્તિને પણ નુકસાન થયું છે

(૩) અમદાવાદના રેડીઓ રોચનથી પ્રો થી જયેન્દ્રગાય દરકાને
“સારકારિતા” ઉપર વાર્તાવાપ ય્યો તેમણે કહ્યું કે—“આપણે એક જ
ઈશ્વરના બાગકો છીએ, એટલે એક બીજા પ્રત્યે આપણને સ્વાભાવિક
પ્રેમ, મૈત્રી અને સહાનુભૂતિ થાય છે આવી સ્વાભાવિક સહભાવનાનો
વિમસ એ સારકારિતાનું મુખ્ય ચિન્હ છે આવી ભાવના કેળ
વવાને માટે મુખ્ય પ્રેરક મળ એ છે કે આપણામાં ઈશ્વર પ્રત્યેનો
ભક્તિભાવ આવવો જોઈએ આખી માલખતિ એનો પરિવાર છે,
એવી માન્યતા દર યરી જોઈએ

ગ્રન્થસ્વીકાર

- ૧ ધર્મ્યમૃતમ-અર્થાત્ શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતાનો ૧૨ મો અધ્યાય-શ્રી પરમહંસ વૈદિકમુનિ સ્વામી હુગ્રિપ્રસાદજીકૃત વૈદિક ભાષ્ય અને શ્રી નલિન મ. ભટ્ટ દ્વારા ગુજરાતી અર્થ તથા વિવરણ: પ્રાપ્તિ સ્થાન:-શ્રી નલિન મ. ભટ્ટ એમ. એ. શીતલા-માતાની શેરી વલ્લસાડ-મધ્ય રે. ૦-૪-૦.
 - ૨ પુરુષોત્તમયોગ-અર્થાત્ શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતાનો ૧૫ મો અધ્યાય. ભાષ્ય, વિવરણ તથા પ્રાપ્તિ સ્થાન ઉપર પ્રમાણે મૂલ્ય અમૂલ્ય.
 - ૩ અથ પુરુષસૂક્તમ્-અનુપ્રવક્તા શ્રી નલિન મ. ભટ્ટ-મૂલ્ય રે. ૦-૧-૬.
 - ૪ શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતા નીતિશતક:-અનુવાદક ઉપર પ્રમાણે મૂલ્ય રે. ૦-૬-૦
- આ બધાં પ્રકાશનો કેવલ વિદ્યાપ્રેમને લીધેજ શ્રી નલિન મ. ભટ્ટે લખેલાં છે એટલુંજ નહિ, પણ સ્વદેશી કાગળ ઉપર, સ્પષ્ટ અક્ષરથી છપાવવાની, અને બહુ જ યોડી કીંમતે ગ્રંથાલુઓને મળે તેવી વ્યવસ્થા કરી છે. ભાગ્ય સરળ, ભાવવાળી અને પ્રેરણાવાળી છે; ભગવદ્ગીતાનું પ્રત્યેક શ્લોકનું વિવરણ એટલું તો સરળ અને સચોટ છે કે વાંચનાર એકધારે રસ મેળવી શકે; ઉપરાંત વર્તમાન જીવનને બંધ બેંધે એવી એની વિચાર શ્રેણી છે. ભગવાનની કૃપા, આત્મ-સાક્ષાત્કાર, ઈશ્વરનાં દર્શન, ભગવાન એટલે કેવળ કૃષ્ણાવતાર કે રામાવતાર આવી એકદેશી માન્યતાઓમાં જેઓ અટવાઈ પડ્યા હોય, એમને સાચી સમજણ મેળવવા આ વિવરણ ખાસ વાચવાં જેવું છે. નિરાકાર કે સાકારનો વિરોધ, જગત સત્ય કે અસત્ય, જીવ જ્ઞાનનો બેઠ છે કે અબેઠ-આવી ગ્રીણવટનો વિચાર ક્યાં વિના

પણ ને કાઈ જિજ્ઞાસુ આ વિવરણુનો જીવનસુધારણામાં ઉપયોગ કરે
તો એને અવશ્ય લાભ થાય એમ છે; મુક્તિની વ્યાખ્યા કયા મંપ્રદાય
કે મતની સાચી એ વિષયમાં હમરો મતબેદ છે ને રહેશે, પણ
જિજ્ઞાસુએ જ્યાં પ્રથમ ભગવદ્ભાવને જીવનને ગતારીને આત્મદર્શનની
યોગ્યતા કેળવવાની છે એમને મારે ગીતાનું આ વિવરણ બહુ સારું છે

પુરસ્કૃતનો યુગ્મગતી લાભાનુવાદ, તેમજ ભવદ્દરિના નીતિશતકનો
અનુવાદ તો સસ્કૃત રાજતારાને પણ ખૂબ ઉપયોગી થઈ પડે
એવો છે. અમે લેખક પ્રકાશકના સાદસને ઉત્તેજન મળે એમ
ઇચ્છીએ છીએ.

સ્વા. સ્વયંજયોતિ, તીર્થકૃત પુસ્તકો.

કિરણકલાપ—વૈરાગ્યની વિકાસ પામતી ભાવનામાંથી લખાયેલાં, પ્રાર્થના અને પ્રકૃતિમાં પરમાત્માના દર્શનદ્વારા પરમપદ પ્રતિ વાળનારાં કાવ્યોનો સંગ્રહ.

કિંમત આઠ આના

ભર્ગદર્શન—જ્ઞાન, વૈરાગ્ય, ભક્તિ અને વિશુદ્ધ અદ્વૈત ભાવનાને, પોષણ આપનારાં ઉપદેશપૂર્ણ ભજનોનો સંગ્રહ; આમાંનાં ઘણાં ખરાં પરમહંસ શ્રી સ્વામી રામતીર્થજીનાં અંગ્રેજી તથા હિન્દી ભજનોના અનુવાદરૂપે છે.

કિંમત ૭ આના

શ્રીસદ્ગુરુસ્તુતિશતક—શ્રી ઇશ્વરાભિન્ન પરમ કરુણાકર શ્રી સદ્ગુરુ પ્રતિ અદૈતુષ્ટી ભક્તિ વધારી, જ્ઞાનવૈરાગ્યનો બોધ કરનારો અને તત્ત્વમાં તત્ત્વીન કરે એવો, નિત્યપાઠમાં ઉપયોગી થાય એવો અનુષ્ટુપ વૃત્તમાં ગીતારેલો સ્તુતિસંગ્રહ.

કિંમત ત્રણ આના

શ્રીસદ્ગુરુશિક્ષાશતક—શ્રવણ, મનન અને નિદિધ્યાસનના અન્તરંગ સાધનદ્વારા સાધકને તત્ત્વજ્ઞાનનો અધિકાર અપાવી લક્ષ્યબોધ કરાવનારો, શુદ્ધ વૃત્તમાં ગીતારેલો શિક્ષાસંગ્રહ.

કિંમત ત્રણ આના

મીરાં અને રાણો—મીરાંની અદૈતુષ્ટી ભક્તિ અને વૈરાગ્યની ચર્ચા કરતો એક અધ્યાત્મજ્ઞાનનો સંવાદ.

કિંમત બે આના

વ્યવસ્થાપક :

જ્ઞાનસાધન આશ્રમ

છોટાઉદયપુર, પૂર્વ ગુજરાત.

“વેદાન્ત મનુષ્યોને નેશામા અને આળસુ બનાવી દે છે એમ કહેવું
 શકું છે. જેમ જેમ હિંસુ પદ મળતું જાય છે, તેમ તેમ સ્થૂલ, સૂક્ષ્મ
 અને સૂત્રાત્મક બને છે. ઉચ્ચ આત્મિકારી મનુષ્ય મનુષ્યોની પેઠે હાથ
 ન હલાવતાં માત્ર જીવ (અર્થાત્ સદ્ગુણધર્મો) હોવાને કારણે
 તેની એકાદ, આઠા પછી હજારો મનુષ્યોને નાસભાગ કરાવી
 છે છે. એ જ પ્રમાણે એક સાચો મહાત્મા જેનાં વિચારો માત્રમાં જ
 ગત સ્થિત થઈ રહ્યું છે, તે સાંસારિક કામો તો જી ક્યાં કરે, પણ
 જી સરખી થી ન હલાવે, ઉપદેશ પણ ન કરે, તો પણ તેનો સત્ય-
 વિદ્યુત સેક્ટોર અને હજારો ઉચ્ચ સત્તોધારીઓનાં હૃદયો, જિવ્હાઓ,
 અને ચરીરોને નાસભાગ કરાવવાં શકે છે, પછી તમે બધે ગમે, તો તેને
 ક, મદ, આગમુ કે એવી કહો. અથવા ચેતન્યપન સહિતનું, મૂળ
 ન બળનું કેન્દ્ર કહો. જ્ઞાતા આલેપ કરનાર, એક વખત જન્મે
 જ સાચા અદ્વૈતનિષ્ઠ મહાત્માનાં હૃદય તો ઠરી આવ. પછી જોઈશું
 તારા આલેપો અને તોઈ ક્યાં સુધી ટકી રહે છે.”

સ્વા. રામતીથ

(લોકોને વેદાન્ત કેમ નથી ગમતું—એ લેખમાંથી)

પહેલું વર્ષ
બીજો અંક

ઓગસ્ટ ૧૯૪૧

શ્રાવણ ૧૯૩૭

ઉત્તિષ્ઠત જાગ્રત પ્રાપ્ય પરાન્ નિવોષત ।
ઊઠો સાધક ! જાગો ને આચાર્યવર મેળવો
આત્મગોધ મળે એવા વિદ્યાવિજ્ઞાન કેળવો

તત્રી

સ્વા. સ્વયંજ્યોતિ તીર્થ

જ્ઞાનસાધન આશ્રમ

છોટાઉદેપુર, (પૂર્વ ગુજરાત)

અનુક્રમશિકા

		પૃષ્ઠ
૧ પ્રાસ્તાવિક....	તંત્રી	૮૧
૨ ઉત્થાન	શ્રી. વિદ્યુતરાય દેસાઈ	૯૬
૩ ગાયત્રી-રહસ્ય	શ્રી નલિન મ. ભટ્ટ	૧૦૧
૪ ભક્તિભીમાંસા	સ્વા. શ્રી માધવતીર્થજી....	૧૧૮
૫ નીતિકથાઓ	શ્રી. નર્મદાશંકર હ. વ્યાસ	૧૨૮
૬ શ્રી મુકુન્દરાજ	તંત્રી....	૧૪૧
૭ પરમામૃત	તંત્રી....	૧૫૬
૮ સદ્ગતંત્રના નિયમો	પ્ર. શ્રી માગરમહારાજ	૧૭૩
૯ એક શુભેચ્છા	શ્રી સ્વા. શિવાનંદ સરસ્વતી	૧૭૭
૧૦ પ્રાસંગિક સમાચાર	૧૭૮

વિનંતિ

ગ્રાહકોને,

૧ પહેલા વર્ષનો બીજો અંક આપની નેવામાં હાજર થાય છે. નમૂના તરીકે મોકલી, ગ્રાહક ધવાની આશાએ જેમને પહેલો અંક રજીસ્ટ્રેશન નહોતું થયું, એટલે એક આનો ટપાલનો ખર્ચોને સ્વાના કર્યો હતો, તેમાંના ધણીઓએ લવાજમ મોકલી આપી ગ્રાહક બનવાનું મતકાર્ય કર્યું છે, બીજાઓએ એક યા બીજા કારણે 'ગ્રાહક નથી થવું' એવી સૂચના આપી છે, અને એક એવો વર્ગ હજુ બાકી રહ્યો છે, કે જેમણે એ બેમાંથી કશું પણ નથી કર્યું. ત્રીજો ધન્યવાદ !

૨ અને હજુ આ અંક વી. પી. ન કરતાં, જેમની નેવામાં અંક તો સ્વાના કરીએ છીએ. આશા છે કે તેઓ લવાજમ મોકલી આપશે અથવા ત્રીજો અંક વી. પી. થી

મોકલવાની આજ્ઞા કરશે.

૩ અત્યાર સૂધી જેઓએ પરિશ્રમ કર્યો છે, જેઓ થાડક થયાં છે, એક યા બીજી રીતે પ્રચાર કરવામાં નિમિત્ત બન્યા છે, તે સૌ પ્રશંસાને પાત્ર છે.

૪ પણ હજી આ આખું વર્ષ મહેનત કરવાની છે, વર્તમાનપત્રોમાં કે બીજા મામયિકોમાં છૂટી જાહેરખબર છપાવવા જતાં માસિક પત્ર પર ખર્ચનો બોજો વધી પડે એમ છે. તેથી અત્યાર સૂધી જે રીતે પ્રચારકાર્ય થયું છે, એજ પદ્ધતિથી મિત્રો દ્વારા કાર્ય ચાલુ રહે તો કામ સરલ બન્યા કરશે.

૫ જિજ્ઞાસુઓ તરફથી એની પ્રશંસા આવે છે, સામયિકોએ એની સારી નોંધ લીધી છે, હજી પણ એના ઉપર સારી ખોટી ટીકા ટીપ્પણીઓ આવશે. બનશે તો એ વાતગી આવતે મહીને આપવા ધરાદો છે.

લેખકોને,

(૧) વિદ્વાન્ લેખકોને અધ્યાત્મવિદ્યાને પોષક હોય, ધાર્મિક જીવનમાં ઉપયોગી બને એવા લેખો મોકલવા વિનંતી છે. ધાર્મિક વાર્તાઓ, સંત મહન્તોનાં ચરિત્રો- (ખાસ કરીને જૂજરાત કાઠિયાવાડનાં) તીર્થયાત્રાનાં વર્ણનો, તીર્થસ્થાનનાં ઐતિહાસિક સંશોધનો, ઐતિહાસિક દૃષ્ટિથી લિન્નલિન્ન સપ્રદાયો, પંથો તથા મતોનાં રહસ્યો સમજાવતા લેખો,

જૂના લક્ષ્મી કવિઓનાં લગ્નનો અને એના ઉપરનાં વિવેચનો—
આ અને આવી વાર્તાના લેખો ‘ઉત્થાન’ માં લઈ શકાય
એમ છે.

તંત્રીઓને,

(૧) આપને અંકો મોકલાય છે તેની યોગ્ય સમાલોચના
લેવડાવશે, અને એ અંક મોકલાવવા કૃપા કરશે. યોગ્ય લાગે
તો હમેશાંને માટે વિનિમય તરીકે આપતું સામયિક પણ
રવાના કરાવતા રહેશે.

છેવટે સૌને શક્ય એટલી સહાયતા કરવા વિનંતી છે.

સ્વા. સ્વયંજ્યોતિ તીર્થ

જ્ઞાન સાધન આશ્રમ

છાયાઉદેપુર

તોફાન મચાવ્યું કે તાર, ટપાન અને રેવેઓના સમખેા તોડ્ય તૈયાર અકોનું પાસાંલ વડોરા પડી રહ્યું, એક પૈસાને બંને એક આં ટપાલ ખર્ચ કરતા પણ ધારેલી તારીએ પહેલો અંક રવાના ન થયે અને જે નિયમિતતા પ્રથમથી જ લાવવાની હતી તેમા વ્યવસ્થા ગહી, ગ્રાહકો પ્રસંગોતે સમજે અને ક્ષમા કરે.

*

*

*

લેખસામગ્રીમા વિરિધતા લાવવાનો ઉદ્દેશ છે ધણી નવીનતા લાવતી છે પ્રથમ અકમા સ્વતંત્ર વિચારપ્રધાન લેખો લખાં હતા. આ અકથી શ્રી સુયામી રામતીર્થની નીતિકથાઓ અને પ્રાચીન મગરી લક્ષ્મી સુકુન્દરાજ પ્રણીત પદમામૃતના ગૂઢગતી અનુવાનો ઉમેરો થાય છે.

*

*

*

કદ ન્હાનું ગખ્યુ છે પણ પૃષ્ઠ ગમે મહીને ૮૪ હતા, આ મહીને પૂરા ૯૬ છે કદ ન્હાનું રાખવાનું કારણ એ છે કે પુસ્તકની પેઢે એ સાચવી શકાય, મોટા કદના પહોળા પાનાના માસિકના પૂઠા ફાળી જાય છે, અને માસિક જેવા કાયમ સાચવી રાખવા જેવા લેખ સમ-હની કિંમત દૈનિક સમાચાર આપતા પત્રોની સાથે આકવા જતા ધણુઓના ધરમા જૂની ફાઈલો સચવાતી નથી તેમણે નિત્ય સાચવી રાખવા જેવા અધ્યાત્મસાનના લખાણોની પણ એ દશા ન થાય, ગ્રાહકોના પુસ્તકાલયમા બાર મહીને પૂરે ૧૦૦૦ પાનથી પણ વધારે પાનાનું સુદર વાચન સધરાય-એ દષ્ટિથી પુસ્તકનો આકાર ગખ્યો છે કદ મોહુ રાખીએ તો પાના ઓના કરતા બીજા માસિકના જેટલા-આનાથી અધાં જ થાય એ સૌએ વિચારવા જેવું છે ગ્રાહકોના લાભ તપાસીને જ પુસ્તકકાર ગખ્યો છે, એટલું જ દે કામા કહેવું છે અને તે સૌ સમજશે એવી આશા છે

*

*

*

આપણો ચિત્રોનો શોખ પણ વિચિત્ર છે. માસિકમાં ચિત્રો હોવા જ નોંધ્યો, એ દષ્ટિ રાખવા જતાં તો ઘણે ઠેકાણે એવી મનો-વૃત્તિ નોંધ્યો છીએ કે ધાર્મિક માસિકોમાં પણ કોઈ પણ અવતાર-પુરુષ કે દેવદેવીઓનાં નવનવાં ચિત્રો મૂકવાં, અર્થ વગરના ભાવ ગોઠવવા, અને વાચકોની લેખો તરફ રુચિ વધારવાને બદલે નહાનાં બાળકોની પેઠે જાણે ચિત્ર જોતાં જ કરી મૂકવાનાં હોય એવી મનોદશા બહુ વધી પડી છે.

*

*

*

અવતારો, સંતમદતો, કે દેવદેવીઓનાં સદ્ધર્મપોષક ચિત્રો જોઈ એમનાં ગુણધર્મનું સ્મરણ થાય, એમના દિવ્ય ધર્મનો અંશ આપણા હૃદયમાં ઊતરે, સ્વધર્મનું ભાન થાય, પ્રાચીન ધાર્મિક યુગની કદરના આપણા શુદ્ધિપ્રદેશમાં ધાર્મિક સ્વદેશભક્તિ તથા પરાપકારી સત્કર્મનો ઉત્સાહ જગાડે, એ આવાં ચિત્રોનો ઉદ્દેશ હોઈ શકે; તેને બદલે ભગવાન એટલે જાણે કોઈ અવતાર જ હોય એમ શ્રીરામચંદ્ર કે કૃષ્ણચંદ્રનાં શૃંગારવૈષ્ણવ યૌવનકાલીય અવનવાં ચિત્રો અપાયાં કરે, એ આપણો કેવલ રૂપભોજ જ છે.

ભગવાન માનવદેહે આપણી વયમાં ઊતરી આવે અને એ ઉદ્ધાર કરે તો જ આપણો ઉદ્ધાર થાય; આપણે તો દીન, દીન, પામર કંગાલ ભકત કે સેવક; આવી મનોદશાએ જનતામાં સાચાં ભગવદ્-ભાવ, ભગવદ્ભક્તિ અને ભગવદ્પૂજનને બળ ક્યાં હોય એવું જણાય છે; તેના કલરૂપે સમસ્ત દેશની હિન્દુ જનતાને અકર્મવૃત્તિ, પામરતા અને પરાધીનતાના પારો પણ કરતાં પણ વિશેષ ઉદરપોષક અને બંધન બોગવતી કરી છે.

*

*

*

ભગવદ્જ્ઞાન આપણે દિશાસ્ત્ર છે, ભગવદ્ભક્તિ આપણું સંકલ્પબલ છે, ભગવદ્પૂજન આપણી શ્રવણે છે, અને ભગવદ્શરણ એટલે પ્રત્યેક શ્રવણકર્મ અને કર્મફલમાં ચિત્તની સમતા છે, ભગવાનના આવા દિવ્ય જાવનો શ્રવણમાં મંચાડ કે વિકાસ નથી થતો, ત્યાં સુધી આપણા હૃદયક્ષેત્રમાં ભગવાન કેવી રીતે અવતરે ?

*

*

*

ભગવદ્શરણ વિના ભગવદ્ભાવ અસંભવિત છે, ભગવદ્ભાવ વિના ભગવદ્જ્ઞાન અસંભવ છે, અને ભગવદ્જ્ઞાન વિના ભગવાનનો અવતાર આકાશકુસુમવત્ છે,—પરંતુ આવા અવતાર વિના, એવી ભગવદ્પ્રાપ્તિ વિના આપણું દેહચર્ચન, કર્મકાંડ, પાકપૂજન, ભક્તિના આર્તસ્વર, કે કરુણ પ્રાર્થનાઓ કેવળ ચક્રા ઝાઝમે પાણી પાવા જેવા છે.

*

*

*

ભગવાન શબ્દ બોધતા જ કોઈ અવતારી મૂર્તિનું જ સ્મરણ થાય અને એ ભગવાન જ આપણા દુઃખાલુકર્તા અને ઉદ્ધારક છે, એવી પરાધીન મનોદશા કેવલ અકર્મણ્યતા અને પામરતા જ પોષે છે. પુરુષાર્થ અને સ્વપ્રયત્નથી ભગવાનના દિવ્ય અશોભા આપણા સમસ્તશ્રવણમાં જ્યાં સુધી વિકાસ થતો નથી, ત્યાં સુધી ભગવાન એમાં પ્રવેશ જ કેવી રીતે કરી શકે ?

*

*

*

આવશ્યકતા છે આપણું હૃદયના પરિવર્તનની અને એત કરણમાં આત્મભાવ જાગ્રત કરવાની, આત્મભાવ જાગ્રત કરવા માટે એમાંથી સ્વાર્થનો અંશ નીકળી જવો જોઈએ. ‘હું’ અને ‘મારું’ નહિ પણ સમસ્ત વિશ્વ જો ભગવાનનું હોય તો આ શરીર અને આ

અંતઃકરણ, કે જેમાં આપણે એ ભગવાનનું દર્શન કરવા ઈચ્છીએ છીએ, તે પણ ભગવાનનું જ છે એવી સમજણ આવવી જોઈએ.

*

*

*

ભગવાન એટલે દેવળ જ્ઞાનમૂર્તિ, સુખસ્વરૂપ, પરમપવિત્રતા, સંસારના રાગદ્વેષ કે વિષયોના લોભમોહથી મુક્ત, કેવળ લોક-હિતના કલ્યાણમાં જ નિરંતર પોતાના ચિત્તને રાખનાર અને પરોપકારની જ સાક્ષાત્ પ્રતિમાઃ એ ભાવ આપણામાં ઊતરે એવું ભગવાન ઈચ્છે છે, પણ આપણે એ ભાવ ઊતારવા પ્રબળ પુરુષાર્થ કરવો જોઈએ.

*

*

*

ભગવાનનો સર્વવ્યાપક ભાવ આપણા અંતઃકરણમાં ખીસ્યા વિના ઉપર લખ્યું રહસ્ય સમજાય એવું નથી, અને એવી સમજણ વિનાનાં ભકિત, પાઠપૂજા, કે કર્મકાંડનું કર્યું ફળ નથી. જે ભારતવર્ષમાં કરોડો મનુષ્યો રોજ ભગવદ્ગીતાનો પાઠ, ત્રિશ્લોકધ્યા, નિયમિત દેવદર્શન, યાત્રાજમણ, તીર્થસેવન, સંતમહાત્માઓનો સત્સંગ, એવાં એવાં ભગવદ્ભકિત અને ભગવદ્દર્શનનાં અસંખ્ય ખાણ સાધનો કરે છે છતાં, પણ જ્યારે ભારતવર્ષની ધાર્મિક દહેવાતી પ્રજામાં કુંસંપ, રાગદ્વેષ, અને સ્વાર્થજ સર્વવ્યાપક બન્યો છે એવું પ્રત્યેક સમજી માણસને દષ્ટિગોચર થાય છે, ત્યારે એનું કારણ એ જ જણાય છે, કે આપણે અંતઃકરણ પવિત્ર નથી કર્યું. ભગવદ્ભાવ, ભગવદ્દેશુ અને ભગવદ્કર્મ આપણા જીવનમાં ઊતારવા, ઓતપ્રોત કરવા, અને ભગવાનનું દર્શન આપણા જીવનમાં પ્રત્યક્ષ અને પ્રતિક્ષણ થાય કે એનો સર્વત્ર પ્રકાશ પડે, એવું આપણું હૃદયક્ષેત્ર ખેડાયું જ નથી.

*

*

*

ભગવાનનું દર્શન એ પ્રકારે થાય એમ ભગવાન ગીતામાં
કહે છે

યો મા પદ્યતિ સર્વં ચ સર્વં ચ મયિ પદ્યતિ ।

તસ્યાહ ન પ્રણયમિ સ ચ મે ન પ્રણયતિ ॥

ભ ગી અ ૬-૩૦

અર્થ જે મને બધે લુએ છે અને બધું માગમા લુએ છે તેને
માટે નાશ પામતો નથી અને તે મારે માટે નાશ પામતો નથી

*

*

*

આ ભગવદ્દર્શનનું ફળ એ ફળ તથા એની પ્રાપ્તિના
સાધન કાર્ત્તવ્ય નથી પ્રથમ ભગવાન એમ મહે છે કે જે મને બધે
લુએ છે તેના માટે નાશ પામતો નથી એટલે કે પ્રત્યેક પ્રાણી-
પદાર્થના કાળે કરીને બદલાતા જે રૂપ છે, જે નિત્ય નવો નવો આકાર
ધાર કરે છે, અને રૂપ બદલાતા વ્યવહારની ખાતર આપણે એને નવા
નવા નામ આપ્યા કરીએ છીએ, એ ભગવાનનું સ્વરૂપ નહિ પણ કેવળ
ભગવાનનું બાહ્ય અંગ છે ભગવાનનું બાહ્ય અંગ એટલે તો અચિન્ત્ય,
અવર્ણનીય અને અલૌકિક માયાશક્તિ, એ તો એમની લીલા માત્ર
છે નટના લિન્નલિન્ન વેશમાં નટનું વ્યક્તિત્વ એકનું એક રહે છે, તેમ
ભગવાન સર્વવ્યાપક છે, એટલે સમસ્ત વિશ્વના નામરૂપો એમના
લીલાશરીર છે, અને સત્ત્વ રજસ્ અને તમોગુણ પ્રમાણે કર્મ કરીને
બધો વ્યવહાર ભગવાન પોતે જ કરે છે

*

*

*

આપણે એમને એ ત્રણે ગુણમાં ઓગળવાના છે, અને એમને
ઓગળવા માટે જ આ બધી જગદ્દરૂપી લીલા છે ભગવાનના એક જ
ગુણની આસક્તિ આપણને પક્ષપાતી બનાવે છે, સત્ત્વ ગુણને જ શોધવા
જતા આપણે એમના નાનસ તામસ સ્વરૂપોના દેવ કરીએ છીએ,

સત્સ્વરૂપિના મોહમાં ને મોહમાં ભગવાનના આ વિરાટ સ્વરૂપ જગતનો તિરસ્કાર વધારી પરિણામે સંકીર્ણ મનોદશામાં એવા એકલા અને અટૂલા બની જઈએ છીએ, કે ભગવાનને આ વિશ્વથી દૂર, પાર, કોઈ એકાન્ત, આકાશથી પણ પર પ્રદેશમાં શયન કરતા, બેસી રહેલા, કે સાંસારિક નરનારીઓનાં જેવાં આચરણ કરતા કલ્પી, ઇન્દ્રિયનિરોધ કરી, સૂક્ષ્મ અંતઃકરણમાં એવું જ કોઈ માનસ ચિત્ર બિંબું કરી મિથ્યા એકાન્તપ્રેમી બનવા જતાં વિશ્વદ્રોષી બની જઈએ છીએ.

*

*

*

આવો એકાન્તરાગ જગતનો તિરસ્કાર ઉપેન્નવે છે; માનવસમૂહનો ભય પેદા કરે છે અને પ્રેમાળ બનવા સર્ગભિલો માનવ, ઉલટો સમાજ-ભીરુ બની દુર્બળ મનોદશાને અધીન બને છે; એટલા માટે ભગવાન પ્રથમ સર્વન ભગવાનનું દર્શન કરવા કહે છે.

*

*

*

એ યાપ કે ન યાપ ? યાપ, અવશ્ય યાપ. ભગવાન પોતે સત્ય સ્વરૂપ છે એટલે એમનું વચન અસત્ય હોય જ નહિ; પણ એ પોતે આજ્ઞા કરે છે તેમ એમનું દર્શન કરવાનું છે, એમાં હાન્ના કે આપણી સ્વાધી વૃત્તિ ન આવે, બધામાં એમનું દર્શન કરો, બધા વેપ એમના વેપ, બધાં શરીરો ભગવાનનાં શરીરો, એ ત્રણે ગુણવાળાં શરીરોને જે જે યથાધર્મ જોઈએ તે આપો, એટલે એમનું દર્શન અને એમની પૂજા. એમનું જ નિરંતર મનમાં સ્મરણ, એ જ આપણા અને સમસ્ત સમાજના જીવનમાં ભગવાનનો અવતાર.

*

*

*

ત્યારપછી ભગવાનમાં બધું જોવાનું કહે છે; એ છે આપણી નિત્યપ્રતિની એકાન્ત ધ્યાનની સાધના. એકાન્તમાં ઇન્દ્રિયોને વિષયોથી વાળી લઈ, મનને સંસારનાં સમસ્ત પ્રાણી પદાર્થોનું વિસ્મરણ કરાવી,

ભગવાનના અવતારી દેહનુ, એમના જ સ્વરૂપ જેવાં દેવદેવીઓનું,
કે એ ભગવદ્ભાવ જેનામા વિશેષરૂપે આવિર્ભાવ પામી ચૂક્યો છે એવા
મંતમહન્તોનું કે કોઈ બ્રહ્મવિદ્નું સ્વરૂપ અંત કંઈકુમા જિતારો
એમના પ્રતિ અનન્ય પ્રેમ કરો, એમના ગુણ કર્મના કીર્તનો હા।
ભગવાન પ્રતિ અનુગમ હિતવન્ન કરો, અને ભગવાન કહે છે તેમ
એવી ભાવના કરો કે એ ભગવાનમા જ આપ્તુ વિશ્વ સમાયેલું છે

*

*

*

ભગવાન એટલે સાદાત્વ, શ્રદ્ધા, શ્રદ્ધાનો સકંપ એટલે જ
સમસ્ત વિશ્વ, આપણા સકલ્પમા—આપણી મમતામા—આપણા
અત કંઈકુમા જેમ આપણો સંસાર સમાયેલો છે, તેમ ભગવાનનો
સકંપ એટલે વિશ્વ તેથી સમસ્ત વિશ્વ ભગવાનના અતઃ
કંઈકુમા છે એવી ભાવના ધ્યાન કરતી વખતે દદ કરો.

*

*

*

આપણા નિત્યકર્મમા આવી સાધના છે, એકાન્ત ગૃહપ્રદેશમા
કે તીર્થયાત્રાદિ સ્થળોમા જ્યાં જ્યાં અત્યારે નિત્યકર્મ, ધ્યાન,
પાઠપૂજા, કે એવી ધર્મક્રિયાઓને મહત્વ અપાયેલું છે તે
એટલા જ માટે કે આપણા અંત કંઈકુમા જિડાણમા સમસ્ત સંસાર-
ના નામરૂપનું મિથ્યાત્વ સમજી અને અનુભવી, કેવળ ભગવાન જ
સત્ય સ્વરૂપ છે, એવી આપણા ચિત્તમા અને પ્રાણમા પ્રતિષ્ઠા કરવાની
છે. ભગવાનમા સમસ્ત વિશ્વ છે, એટલે ભગવાનનું દર્શન વિશ્વમા
અને વિશ્વનું દર્શન ભગવાનમા એમ સમજવાનું છે

x

x

x

કેવળ બાહ્ય દર્શન કરનારો પણ ભગવદ્દર્શનની નિત્યતા સાચવી
શક્તો નથી, કારણ કે ભગવાનના ત્રિગુણાત્મક સ્વરૂપોની સેવા કરતા
કર્તા, ભગવાનની માયા અને એના ત્રિગુણાત્મક કર્મો એવા છે કે

આપણને નિત્ય ભુલાવામા નાખે છે, આપણે પોતે ત્રિગુણાત્મક, એટલે ત્રિગુણ અને એના કર્મ જેવા અને અનુભવવા જ ટેવાઈ ગયા છીએ, તેથી જે વિરાટની એવા જ કર્મા કરીએ તો ભગવાનને ભૂલી વિશ્વને જ જેવા કરીએ અને ગગદોષ વધે, દેહાધ્યાસ દદ થાય, જન્મ-મરણની સાકળના આકડા વધે અને આ ઘટભાગનો અંત જ ન આવે

*

*

*

એટલે ભગવદ્દર્શન આત્મ જ્ઞાને બાહ્ય એમ બંને પ્રકારે કરવું જોઈએ, નિત્યપ્રતિ ધ્યાન હાગ એકાન્તમા પોતાના અંત કરણમા આત્મ દર્શન એટલે આત્મદર્શન અને બાહ્ય સમસ્ત વિશ્વના પ્રાણી પદાર્થ ભગવાનના જ સ્વરૂપ છે એમ અનુભવી એમની સેવારૂપી કર્મયોગ એ ભગવાનનું બાહ્ય દર્શન.

x

x

x

બંને પરસ્પર એક મીળના પોષક છે, વિરોધી નથી, સમન્તે કે આપણે ધ્યાનમાં એમ છીએ, ત્યાં જે ભગવાનનું સ્વરૂપ નિહાળવા ઇચ્છીએ છીએ તે રિચ્છ થતું નથી અને બીજા દરેકો આનન્દદષ્ટિ સમીપ આવે છે, તો તરત જ આપણને આપણું બાહ્ય ભગવદ્દર્શન સહાયતા કરશે, તરત જ આપણે વિચારી શકીશું કે બધું ભગવદ્ભય છે, કેને દહાડું ? અને કેને રાખું ? આવી પ્રેમમય ભાવનામા ચિત્ત તરત જ ભગવદ્ભાવથી ભરાઈ જશે અને ભગવાનનું જે વિશુદ્ધ, નિગમગ, નિરજન, સન્નિધાનદ આત્મસ્વરૂપ છે એના ભાવથી અંત કરણ એવું તો રેડમહેડ થઈ નદેગે કે કયા સદૃશ્ય વિદૃશ્ય નહીં મે, —અને ભગવાન સન્નિધાનદ સ્વરૂપ છે એનો અનુભવ થશે—દર્શન થશે.

x

x

x

આ આત્મ આત્મદર્શન ચિત્તમા ભગવાનનો આનન્દ જમાવશે, એનાથી આત્મજન્ય વધશે, એટલું જ નહિ પણ એ આત્મજન્ય પવિત્ર

હશે, એનાથી મન અને ઇન્દ્રિયો તૃપ્ત રહેશે, ભગવાનના આનંદથી મન
અને ઇન્દ્રિયો તૃપ્ત રહેશે એટલે વિષયોનો આનંદ નીરસ લાગશે ખપ
પૂરતો જ શરીર વિષયોનો ઉપયોગ કરશે શરીર દ્વારા ભગવાનની સેવા
કરવાની છે માટે એને પવિત્ર અને નીરાગી રાખવું એ સ્વધર્મ છે
એમ મમજશે, વિચિત્ર રોગી આનંદ અને આત્માના વિશુદ્ધ આનંદની
સરખામણી થશે એટલે જીવન પવિત્ર થશે વ્યવહાર સુધરશે અને
અદર આનંદની સ્થિતિ રહેશે એટલે દિવસભરના વ્યવહારમાં જ્યાં
ભગવાનના બાહ્ય દર્શનરૂપી કર્મયોગના પગથીઆ જેવી લોકસેવાનો
સ્વધર્મ મળવતા જે હૃદયો સાથે યુદ્ધ કરવું પડે છે એની કશી અસર
ચિત્ત ઉપર નહિ થાય કારણ કે ભગવાન અદર અખડ અને
સમ્યક્દાનદ સ્વરૂપ નિત્ય નિઃતર વિરાજમાન છે

*

*

*

આ બેભાષી જે કેવળ એકમાર્ગી અને છે તે સાચો સાધક નથી
અવતારોના લીલાચરિત્રો, આચાર્યોના પુણ્યકર્મો, મંત્રમહાન્તોની
જીવનમ્યાઓ, દેશરીરોની શોધક વાર્તાઓ આપણને શીખવે છે અને
સમજાવે છે કે ભગવાન સર્વત્ર છે, દેહપોષણ, કુટુંબપોષણ, કે
પોતાની જ કીર્તિ માટેનું અભિમાનપોષણ એ શુદ્ધ ધર્મ છે નીચા
તિનીચ નિષ્ઠ જીવન છે

+

+

+

લોકસેવા એ ઈશ્વરસેવા છે, ઈશ્વરસેવામાં જ ઈશ્વર-
દર્શન છે, ભગવાન સર્વત્ર છે તો જેમ આપણા અંતરનાં
બિડાણમાં એ સમ્યક્દાનદ સ્વરૂપ છે, અને એનું મગળ દર્શન આપણે
એમાં કરીએ છીએ કે કરવાનું છે, તેવીજ રીતે સર્વ દેહોમાં એ
સર્વવ્યાપક હોવાથી સમ્યક્દાનદ રૂપે વિરાજમાન છે, એવો જાતે
અનુભવ કરવો, અને બીજાને દર્શાવવો—એ આપણી બ્રહ્મવિદ્યાનો
આદર્શ

x

x

x

એ આદર્શ પ્રમાણે આપણે આચાર ધર્મ ગોઠવાયો છે. વ્યવહારનું બાહ્યાંગ જે આપણામાં બ્રાહ્મધર્મ ન લાવી શકે તો આપણો આચાર ખોટો છે; ધર્મ ખોટો નથી; શાસ્ત્રોની વિદ્યા ખોટી નથી; એ રહસ્ય જાણું કે ખોટું નથી; પણ આપણી સમજણ ખોટી છે.

+

+

+

ભગવાનનું આવું આંતરબાહ્ય દર્શન એટલે જ ભગવાનની આપણા અંતરમાં અને બાહ્ય સર્વત્ર નિરંતર હાજરી, જ્યાં જ્યાં જઈએ ત્યાં ત્યાં બધે ભગવાન, અને બધે ભગવાન એટલે ભગવાનની નિત્યતા; એ નિત્યતા એ જ એનું અવિનાશીપણું; આવું ઇશ્વર-દર્શન જે કરે એને માટે ભગવાન કહે છે કે હું કદી નાશ પામતો નથી.

x

x

x

ભગવાનનો વાસ્તવિક નાશ ન હોવા છતાં પણ ભગવાનનો નાશ આપણે આપણા અજ્ઞાનથી કર્યો છે. આપણું આ અજ્ઞાન દૂર થાય એ જ ભગવાનનું અવિનાશીપણું આપણે પામવાનું છે; અને ભગવાન સર્વવ્યાપક છે, એટલે ભગવાન જ બધું છે, આવો અનુભવ થાય એટલા માટે જ વેદધર્મમાં જન્મથી મૃત્યુ સુધી અને મરણ પછીની શ્રાદ્ધાદિ ઉત્તરક્રિયામાં પણ બધું કર્મકાંડ ભગવદ્-લાવથી અને ભગવાનના નિમિત્તથી કરવાનું કહ્યું છે.

x

x

x

બાહ્ય પ્રદેશના આવડા ભગવદ્દર્શન વિના જ આપણને દુઃખ સાંપડે છે. સ્વા. રામતીર્થ કહે છે કે:—“જ્યાં સુધી જગતના પદાર્થોને સાચા માન્યા છે (એને ભગવદ્દર્શન નથી જોયા) અને એમાં જ ચિત્ત રમી રહ્યું છે ત્યાં સુધી તમે મને તેટલું માયું ફાડશો તો પણ એ પદાર્થ પ્રાપ્ત થવાના નથી અને કદાપિ પ્રાપ્ત થશે તો પણ સુખ નહીં આપે. જ્યારે આપણા પુરુષાર્થથી એ પદાર્થમાંથી ચિત્ત (એમાં ભગ-

વહલાવ પામીને) ઉપનયમ થાય છે, અર્થાત્ આત્મારૂપી અગ્નિકૃદ્મા એ પદાર્થ પડે છે, મનમા તેનો થરા થઈ જાય છે, ત્યારે સ્વાભાવિક રૂપ પદાર્થો હાન્ય થાય છે હિમાલય કદાચિત પવનના વાવ-ટોળથી દડાની જેઠે ઉછળવા માંડે તો બલે, પણ આ નિયમમાં કદી ભંગ પડતો નથી.”

x

x

x

બૃહદાગ્નિસૂત્ર ઉપનિષદ્ કહે છે કે —

બ્રહ્મ તત્ત્વપરાદાધોઽન્યગ્રાત્મનો બ્રહ્મ યેદ ક્ષત્ર તત્ત્વપરાદાધોઽન્યગ્રાત્મન ક્ષત્ર યેદ લોકાસ્ત્ત્વ પરાદુર્ધોઽન્યગ્રાત્મનો લોકાન્ત્વ યેદ દેવાસ્ત્ત્વ પરાદુર્ધોઽન્યગ્રાત્મનો દેવાન્ત્વ યેદ ભૂતાન્ત્વ તત્ત્વપરાદુર્ધોઽન્યગ્રાત્મનો ભૂતાન્ત્વ યેદ સર્વે તત્ત્વપરાદાધોઽન્યગ્રાત્મન સર્વે યેદેદ બ્રહ્મેદ ક્ષત્રમિમે લોકા इमे દેવા इमानિ ભૂતાનીદ્ સર્વે યદયમાત્મા ॥ અધ્યાય ૨

અર્થ — જે કોઈ પોતાના આત્મસ્વરૂપે કરતા બ્રહ્મણને જુદો સમજે છે તેને બ્રહ્મણો દૂર રાખે છે જે કોઈ ક્ષત્રિયને પોતાના આત્મા કરતા જુદા ગણે છે તેનો ક્ષત્રિયો ત્યાગ કરે છે જે કોઈ આત્માને લોક, લોકાન્તર અથવા લોકસમૂહથી જુદો માને છે તેને લોકો દૂર રાખે છે, જે કોઈ આત્માને દેવદેવીઓ કરતા જુદો માને છે તેને દેવદેવીઓ પણ છોડી દે છે જે પુરુષ જૂતો (પ્રાણીમાત્ર અથવા પચતરત્વો) ને પોતાના આત્માથી જુદા ગણે છે તેને જૂતો ત્યજી જાય છે, જે પુરુષ સર્વને-એટલે સમગ્ર વિશ્વને પોતાના આત્મસ્વરૂપથી જુદુ જુએ છે તેને સમસ્ત વિશ્વ દૂર રાખે છે આમ આ આત્મા તો સર્વ (બ્રહ્મણ, ક્ષત્રિય, લોક, દેવદેવતા, અને જૂત-માત્ર) રૂપ છે

x

x

x

કેવો સુંદર ઉપદેશ ? ! આપણને વર્તમાન દશામાં આવોજ અનુભવ થાય છે; મનુષ્ય મનુષ્યની પ્રીતિ કરતો નથી; પણ દેહનો મોહ રાખે છે. બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, લોકલોકાન્તર, દેવદેવીઓ કે ભૂતમાત્ર, ભગવદ્સ્વરૂપ સમ્યક્દાનંદ આત્માથી જુદાં છે: અને આપણે તો એમનાથી ભુદા, ભગવાન વિનાના; આકાશ કે પાતાળમાં ભગવાનને રાખી, એના એકાદ અવતાર કે દેવદેવીનાં દર્શન ઈચ્છી એની પાસે વિશ્વના પદાર્થો કે જે એનાં જ સ્વરૂપો છે એની પ્રાપ્તિની માગણી કર્યા કરીએ—તો એ પદાર્થો દૂર ન રહે તો બીજું શાથ શું ?

x

x

x

બેદુષ્ટિ આમ આત્મવિદ્યાત્મક છે; આપણો નાશ કરનારી છે, ભગવાનનો નહીં; અને તેથી જ ભગવાન કહે છે કે મને બધે અનુભવો એટલે મારા અવિતાશી આત્મસ્વરૂપનું—કે જે સ્વરૂપ તમે પોતે જ છો; તમે જ આત્મા છો; એનો કદી નાશ તમારા અંતઃકરણમાં અને આસપાસ સર્વથા નહીં અનુભવો; સમ્યક્દાનંદ મહાસાગરમાં એના અમૃત સ્વરૂપનું જ અહોનિશ પાન કરશો એટલે હૃદય તૃપ્ત રહેશે અને એ તૃપ્તિ એટલે જ શોક, મોહ, રાગદ્વેષ વગેરે ઢાંઢો કે દુઃખોની નિવૃત્તિ; પરમાનંદની પ્રાપ્તિ પણ એ જ.

+

+

+

આવી ધર્મભાવના કેળવાવી જોઈએ: સમસ્ત મંતાપનું કારણ ધાર્મિક જીવનનો અભાવ છે:—સ્વા. રામ એક સ્થળે આપણને સમજાવે છે કે, “ધણા લોકો દરિયાદ કરે છે કે અમે ભકિત કરીએ છીએ, ધાર્મિક જીવન ગાળીએ છીએ છતાં દુઃખ અને દરિદ્ર તો જતાં નથી અને બધે અધર્મોની જ બોલબાલા છે એનું શું કારણ ? આવાં બોળાં અને અણુસમજી કાર્યકારણનો સિદ્ધાંત જ સમજતાં નથી. કર્મકળનો નિયમ જ તેઓ જાણતાં નથી. ધર્મ કે ભકિત શું છે એની એમને ખબર જ નથી. સ્વાર્થ, ઈર્ષ્યા, અને

દેહ જ આત્મા છે એવું અજ્ઞાન તો તેમણે છોડ્યું નથી કે જેનો ત્યાગ કરવાથી જ તેઓને ધર્મી કહી શકાય. એ સિદ્ધાન્તને અમરમાં મુક્યા વિના જ તેઓ કહે છે કે અમે ધર્મ પાળીએ છીએ છતાં દુઃખી છીએ. શું આમ બોલવું વાગ્યું છે? કદાપિ નહિ: જો તેઓએ ધર્મપાલન કર્યું હોત તો આવાં અયોગ્ય વાક્ય બોલવાનું એમને સૂઝત જ નહીં. જેનાથી અહંકાર વધે, મિથ્યાદંભ જીવનમાં હોય, એવાં લજ્જન કે કર્મકાંડનો ધર્મમાં સમાવેશ નથી.”

+ + +

આમ સર્વત્ર ધૃત્વદર્શન થાય, ઉપર કહ્યું છે તેવો દિવ્ય ભાવ ઉપજે, જીવનના પ્રત્યેક વ્યવહારમાં ભગવાનનું દર્શન—એના સમ્બિદાનદ સ્વરૂપનો અનુભવ થાય એવા લેખો જ આપણને ધાર્મિક બનાવે છે. ચિત્રોની સહાયતા આમાં મર્યાદિત છે, અને તેથી જ અમે ચિત્રોના ગાલ આકર્ષક કે મોહકરૂપ કરતાં, લેખોની ગંભીરતા અને આંતરિક આત્મભાવની નિઃશયિતા થાય એના લેખો ઉપર વિશેષ લક્ષ આપવા ધાર્યું છે.

+ + +

પહેલો અંક વાંચ્યો હશે: બીજો પણ આપના હાથમાં છે. ઉત્તરોત્તર એમાં વિકાસ કરવાનો અમારો ઉદ્દેશ છે; આપનો સહકાર જોઈએ; અમે આપનો સહકાર ઇચ્છીએ છીએ; તેટલો જ આપને યોગ્ય સૂચના કરવાનો અધિકાર છે; કારણ કે માસિક આપનું જ છે; અમારે નિમિત્તમાત્ર બની મહેનત કરી છૂટવાની છે. સહકાર આપશો એવી આશા છે; થકા છે, સફળતા મળશે.

* + *

પરમાત્મા આપણને સૌને આવી આત્મદષ્ટિ કેળવવાના અધિકારી બનાવે !

ઉત્થાન એટલે આત્માની જાગૃતિ

લેખક:—શ્રી વિદ્યુતરાય દેસાઈ

અખંડ જાગતા આત્મા પાસેથી પરમતત્ત્વના જાગૃત સ્વરૂપને બેવા માટે જાગવું એટલે જ ઉત્થાન.

સનાતન સત્યના નિત્ય નિયમે સૂર્યદેવ પણ ઉપા પાસેથી પોતાનાં ઉત્થાન મેળવી ઉદય પામે છે એમ કહી શકાય.

માતા યશોદાજીએ બાળક કૃષ્ણ (પરમાત્મા)ને જાગૃત કરવા:—

—“ જાગને જાદવા કૃષ્ણ જોવાળિયા ”—કહીને જ પ્રાતઃ ઉત્થાનનું તત્ત્વ ગૂંચું છે—ગાયું છે.

રામ માટે પણ,

—“ અખ જાગિયે રઘુનાથજી, બોર તો ભધ ”—

એવી જાગૃતિનાં સૂર વહાવતી કવિતા કોઈ હિન્દી કવિએ થોજી નથી છે.

રામ અને કૃષ્ણ પણ જન્મ લઈ દેહધારી મનુષ્ય બન્યા એટલે તેમને સંસારલોભની વિચિત્ર નિદ્રામાંથી જાગૃત કરવા પડ્યા છે. તેઓએ જન્મ લઈ, જાગી, જાગતને જાગૃત કર્યું છે, તે પ્રશ્ન ત્યાં જ રાખી, આત્માની જાગૃતિ માટે એ અવતારોની જાણના અનુસરણે જ સરીએ.

ગૂંજરાતી ભાષામાં સૌને જાણીતી ચચેલી કવિતા, પ્રત્યેક માતા પોતાનાં વહાલસોયા બાળકને લાવથી સવારમાં સાદા સંગીતથી, “જાગ મુજ જાલા બાળ પંખી વન બોલે” ગાઈ નિદ્રામાંથી જાગૃત કરે છે. એ પણ ઉત્થાનનાં સ્થૂળ અર્થવાળી કલ્પના સાથે કંઈક આધ્યાત્મિક સંસ્કાર બાળકમાં રેડવા પ્રયાસ કરતી ગણાય.

ભાગતીય તન્નકારોએ વેદને પરમ પ્રમાણ તરીકે અપનાયા છે, કેમકે વેદ પરમ આત્મ છે, ઈશ્વરપ્રણીત છે પ્રાણીમાનના પગમ કે વાણ માટે અવતર્યા છે મનુષ્ય માનના અભ્યુદય અને શ્રેયની એમા ચારી છે આ વાક્યો અર્થવાદ નથી

તો એ વેદવિદ્યામા શુ છે ? એમા જીવ, જગત, અને પરમાત્માને લગતા નિસંશય નિર્ણયો છે. એ નિર્ણયોને આધારે માનવ જીવનની પ્રત્યેક પ્રવૃત્તિ પ્રસરે છે જગતના બવાએ શાસ્ત્રો પ્રત્યક્ષ વા પરંપરાએ આ ત્રિપુત્રીનો જ-જીવ, જગત અને જગતપિતાનો જ અનેકવિધ દષ્ટિએ વિચાર કરે છે

આ પ્રત્યેક શાસ્ત્રનો ઉદ્દેશ મનુષ્યને સુખ કેની રીતે મળે તે જ નેવાનો છે એ સુખના અનેક ભેદો છે કેટલાક શાસ્ત્રો જગતના સુખ કેવી રીતે પ્રાપ્ત થાય તેની મીમાસા કરે છે કેટલાક પારલૌકિક સુખની પ્રાપ્તિ અને ઉપાયોનું ચિન્તન કરે છે વગી બીજા પારલૌકિક સુખ દોનયુક્ત, નાશવત, અને અશુદ્ધ હોવાથી નિર્દોષ, અવિનાશી અને વિશુદ્ધ સુખની શોધમા પ્રેરાયા છે શાસ્ત્રોનું આ તાત્કાલિક વિવેકની શુદ્ધિ અને વૃદ્ધિ ઉપર છે માણસ વિવેકી છે-હોવો જ નેહ્યો, અને વિવેકીએ તો એવો ઉપાય શોધવો જોઈ, એવી વિચારસરણી સાચી રહી કે જેથી તેને આ લોક, પરલોક, અને એ બન્નેથી પર એના અનન્ત સુખની પ્રાપ્તિ થાય શાસ્ત્રીય પગલાવામા દહીએ તો પ્રેમ અને શ્રેય બન્નેની જેથી સિદ્ધિ થાય એવા ઉપાયો વિવેકીએ શોધવા નેહ્યો વેદે એ બન્નેની પ્રાપ્તિ માટે ધર્મનું વિધાન કર્યું છે એ વેદ-ધર્મના પાલનથી વ્યક્તિ અને સમાજ બન્ને એકમીનના પોતક ચર્ચ કમશ પ્રેય અને શ્રેયને સાધી શકે છે

ભગવાન વેદે એ ધર્મનું દોહન જીવ, જગત અને પરમાત્માનું યથાર્થ નિરીક્ષણ કરી કર્યું છે જીવ પ્રકૃતિને છોડી પરમાત્માને પ્રાપ્ત

કરે ત્યારે તેને અવરચાંભાવી અને અવિનાશી સુખની પ્રાપ્તિ થાય છે. એ ત્રણેનો સ્વરૂપે અને ધર્મે વિવેક થતાં મનુષ્યને ધર્મની યથાર્થ સમજણ પડે છે. તો એ વણેનાં સ્વરૂપ અને ધર્મનું અતિ ટૂંક વિવેચન કરી લઈએ. ગાયત્રી મંત્રનું રહસ્ય સમજવા એ અતિ ઉપ-યોગી છે.

પ્રકૃતિ

ત્રિગુણાત્મિકા પ્રકૃતિ એ તમામ કાર્ય સમુદાયનું મૂળ છે. ત્રિલોકમાં એકે અણુ એવું નથી જ્યાં પ્રકૃતિનો પ્રસર ન હોય. વૈદિક સિદ્ધાન્ત મુજબ પ્રકૃતિ પરમાત્માની અચિન્ત્યવિલવા, મહાશક્તિ છે. પરમાત્માના ઇક્ષણથી સર્વેશ્વરને જન્માવે છે. પરમાત્માના સાન્નિધ્યથી ત્રિલોકની સ્થિતિ છે. પરમાત્માની ઇચ્છાથી તમામ સૃષ્ટિ પાછી સકે-લાઈ જાય છે.

આ પ્રકૃતિ જીવાત્માને સાર છે, એટલે કે જીવને યથાર્થ ભોગ અને અપવર્ગ સમર્પે છે. સુખદુઃખનો અનુભવ એટલે ભોગ. અપવર્ગ એટલે કૈવલ્ય-મોક્ષ. પુરુષાર્થે પ્રકૃતિ વ્યક્ત થાય છે, એટલે કે ભુદ્ધિ વગેરે રૂપે પરિણામ પામે છે. પ્રકૃતિ ત્રિગુણાત્મિકા છે, જડ છે. આ પ્રકૃતિએ જીવને સુખ-દુઃખ વગેરે ગજણથી બાંધ્યો છે. સ્વરૂપને ભૂલાવ્યું છે, અને આથી પ્રકૃતિના સંગને લઈને, સ્વરૂપે નિર્ગુણ અને અજન્મા છતાં પુરુષ સદ્-અસદ્ ચેતનમાં જન્મ લે છે, સુખ દુઃખ અનુભવે છે. ધીમેધીમે પ્રાકૃતિક સુખદુઃખોથી પર થવા, વિવેકી હોય અને પરમાત્માની કૃપા હોય તો પુરુષ પ્રવલ્ન કરે છે, અને છેવટે જ્ઞાનના બળે પ્રકૃતિથી પર થાય છે.

પ્રકૃતિથી પર થવાને માટે પુરુષે વિવેકજ્ઞાનની હડે પહોંચવું રહ્યું. મુક્તિ વિવેકજ્ઞાન અને પરમાત્માપ્રસાદ ઉપર જ અવલંબે છે. આથી, જેથી વિવેકજ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય અને પરમાત્માના પ્રસાદની લાવકાત મળે

એવા ઉપાયો જ શોધવા અને સાધવા રહ્યા.

જીવ

જીવ શુદ્ધ ચેતન સ્વરૂપ છે, અર્થાત્ સ્વરૂપે જ સમ્યક્જ્ઞાનન્દ છે. પ્રકૃતિના ધમેનિ જ્યત ઉપર આરોપીને જેવો સ્વરૂપે તે નથી તેવો પોતાને માને છે, અને એ માન્યતા એટલી તો દૃઢ છે કે ભાગ્યે જ કોઈ એનાથી મુક્ત હોય. આપું ઉત્તરું જ્ઞાન-વિપરીત જ્ઞાન જ સર્વ દુઃખોનું મૂળ છે. આવી અવળી સમજને દૂર કરવાને સમ્યક્ જ્ઞાન-સાચું જ્ઞાન જ સમર્થ થાય છે. આમ સાચા જ્ઞાનને સંપાદિત કરવા જીવે જ પ્રયત્ન કરવો રહ્યો.

પરમાત્મા

સમ્યક્જ્ઞાન પ્રયત્ન તથા પરમાત્મપ્રસાદથી પ્રાપ્ત થાય છે. પરમાત્મા સમ્યક્જ્ઞાનન્દ છે. જીવ અને પ્રકૃતિનો શાસક છે. અંતર્યામી છે. સર્વવ્યાપી છે. સર્વપ્રાણુ છે. અનન્ત જ્ઞાન અને ક્રિયા સંહિત શુદ્ધ છે. ધર્મમૂર્તિ છે. આ પરમાત્માના દર્શનથી જ જીવને શ્રેય અને પ્રેય જન્મેની પ્રાપ્તિ થાય છે. ઇશ્વરનું દર્શન કેમ થાય એ માટે શાસ્ત્ર માત્રનો પ્રયાસ છે, વેદનું અસ્તિત્વ જ એ માટે છે.

સમ્યક્જ્ઞાન વિવેકથી થાય છે. વ્યક્ત, અવ્યક્ત તથા પુરુષ-પરમાત્માના વિજ્ઞાનથી વિવેક સધાય છે. શુદ્ધિ, અહંકાર, અગીઆર ઇન્દ્રિયો, પંચતન્માત્રા તથા પંચ મહાબૂત—આટલાં તત્ત્વોનો વ્યક્તર્માં, પ્રકૃતિનો અવ્યક્તર્માં તથા પુરુષર્માં જીવ અને પરમાત્માનો સમાવેશ થાય છે. વ્યક્તર્માં શુદ્ધિ, ભીર્મ્ જર્માં તત્ત્વોનું સાક્ષાત્ વા પરંપરાએ કારણ છે. કારણની જો શુદ્ધિ હોય તો તેનાં કાર્યોની પણ શુદ્ધિ થાય છે જ એવો નિયમ છે; જો શુદ્ધિની શુદ્ધિ થાય તો શુદ્ધિથી જન્મેલાં દેહ પર્યન્તનાં તમામ તત્ત્વોની પણ શુદ્ધિ આપ મેળે જ થાય. અને શુદ્ધિની શુદ્ધિમાં વિવેકની પ્રસૂતિ છે. તેથી

જીવનમાં બુદ્ધિશોધન એ જ મુખ્ય છે, એને જ ચિત્તશોધન કહે છે. તો આપણે બુદ્ધિની શુદ્ધિનો જ વિચાર કરીએ. ગાયત્રી મંત્રનું અંતિમ શ્લોક પણ બુદ્ધિની શુદ્ધિ જ છે.

મૂળ પ્રકૃતિ ત્રિગુણાત્મિક છે. એટલે તેનો પહેલો વિકાર—બુદ્ધિ પણ ત્રિગુણાત્મિક જ હોય. વિવેકની દૃષ્ટિએ એ ત્રણે ગુણમાં સાત્ત્વિક ગુણ પ્રશસ્ત છે. રાજસ અને તામસ ગુણ ત્યાજ્ય છે. એટલે બુદ્ધિ પણ એ પ્રકારની હોય છે. સાત્ત્વિક અને તામસ.

તો બુદ્ધિ એટલે શું ? એનું સ્વરૂપ શું છે ? સાંખ્યકારિકાકાર મહામુનિ ઈશ્વરકૃષ્ણે કહ્યું છે :—

અધ્યવસાયો યુદ્ધિઃ ધર્મો જ્ઞાનં વિરાગ પેશ્વર્યમ્ ।
સાત્ત્વિકમેતદ્ધૂપં, તામસમસ્માદિપર્યસ્તમ્ ॥ ૨૩ ॥

અર્થઃ—બુદ્ધિ એટલે અધ્યવસાય—દૃઢ અક્ષર નિશ્ચય. ધર્મ, જ્ઞાન, વૈરાગ્ય અને ઐશ્વર્ય એ બુદ્ધિનું સાત્ત્વિક સ્વરૂપ છે. એનાથી ઉલટું એટલે કે અધર્મ—અજ્ઞાન—રાગ અને અનૈશ્વર્ય એ બુદ્ધિનું તામસ સ્વરૂપ છે.

અર્થાત્ ઉપલી કારિકા મુજબ ધર્મમાં—જ્ઞાનમાં—વિરાગમાં અને ઐશ્વર્યમાં દૃઢ નિશ્ચય એનું નામ સાત્ત્વિક બુદ્ધિ. અધર્મ વગેરેમાં દૃઢ નિશ્ચય એનું નામ તામસ બુદ્ધિ. પ્રાણીમાત્રમાં બુદ્ધિ છે. મનુષ્યનું તો એ જ લક્ષણ છે. આથી પ્રત્યેક મનુષ્યમાં સાત્ત્વિક અને તામસિક બુદ્ધિનું અસ્તિત્વ હોય છે જ. જેનામાં જે જાતની બુદ્ધિની અધિકતા, તે તેવો ગણાય. અને વિવેકદૃષ્ટિએ તો સાત્ત્વિક બુદ્ધિ જ બ્રાહ્મ છે. આમ ધર્માદિ મનુષ્યની બુદ્ધિનું સ્વરૂપ છે, બુદ્ધિનો સ્વભાવ છે; અને સ્વભાવનો કદી અભાવ થતો નથી. અને આથી જ ધર્મ વગેરેનો કદી નાશ નથી. માત્ર વૃદ્ધિદાસ થાય છે.

તો ધર્મ એટલે શું ? ભુગવાન કહ્યાદે ધર્મની વ્યાખ્યા આપી છે -
 યતોઽમ્યુદયનિ થેયસસિદ્ધિ સ ધર્મ । અર્થાત્ સાત્તાત્ અમ્યુ
 દયની અને પરપરાએ નિ થેયસની પ્રાપ્તિ જે ઉપાયોથી યાવ તે ઉપાયોનું
 આચરણ એવે ધર્મ આ ધર્મ એ પ્રમાણે છે યાગાદિનું અનુધ્યાન
 અર્ગ વગેરેનું સાધન છે પણ આપણુ પ્રકરણુ વિવેકનું છે એટલે બીજા
 વિવેક પ્રાપ્તિના ઉપાય રૂપ સાધનોનું અનુધ્યાન તે આપણે માટે અહીં
 ધર્મ છે એ બીજા ધર્મમા યમ, નિરામ, આસન, પ્રાણાયામ, પ્રત્યાહાર,
 ધ્યાન અને સમાધિનો સમાવેશ થાય છે

યમ

યમો પાત્ર છે અહિસા સત્ય, અસ્તેય, ક્ષત્રચર્ય અને અપરિ
 ગ્રહ ઇન્દ્રિયોને વિપયોમાથી ઉપરામ કરે તે યમ આ પાત્રગા અહિસા
 માધ્ય છે બીજા ચાર સાધન રૂપ છે યમો સાત્ત્વિક સુદ્ધિના ધર્મ છે
 અને સુદ્ધિ હમેશા તત્ત્વપદાર્થાતિની હોય છે ગન્ત્વ-તામસ ધર્મોની
 આડખીલી ને ન હોય તો સુદ્ધિ હમેશા તત્ત્વચામિની જ થાય
 અર્થાત્ પ્રાણીમાત્ર તત્ત્વાભિમુખ જ છે તત્ત્વને જ નિરતર શોધે છે
 પરમાત્મા એજ તત્ત્વ છે એટલે કે પરમાત્માની પ્રાપ્તિ પ્રાણીમાત્ર
 જાએ કે અનિચ્છાએ પણ વાગે છે ગાયત્રી મંત્રનું ગદસ્ય પામવા
 આ બધાયનું દૃઢ વિવેચન જરૂરી છે

અહિસા

અહિસા સાત્ત્વિક સુદ્ધિનો ધર્મ છે-સ્વભાવ છે અહિસા એટલે
 કોઈપણ રીતે કોઈ પણ વખત કોઈપણ પ્રાણીને ઇલાએ ન પીડવું
 અર્થાત્ મનથી વાણીથી કે દર્મથી દદી કપાયે જાતને કે બીજાને ન
 પીડવા એનું નામ અહિસા પ્રેમ અને દયા એ અહિસાના સક્રિય
 સ્વરૂપ છે. પ્રાણીમાત્ર ઉપર આત્માના જેટલો જ પ્રેમ અને દયા એ
 એનું ગદસ્ય છે

ભગવાને પણ એ જ કહ્યું છે :—

આત્મોપમ્યેન સર્વં સમં પश्यति योऽर्जुन ॥

સુમં ચા यदि वा दुःखं स योगी परमो मतः ॥ ૬-૩૦

કેનોપનિષતની પણ અહીં મંત્રાતિ છે—તદ્ હ તદ્દનં નામ । તદ્દનમિતિ ઉપાસિતવ્યમ્ । સ ય ઇયં વેદાભિ દ પનં સર્વાણિ મૃતાનિ સંવાઙ્છન્તિ ॥ (કે.૦ સ્વં. ૪-૬) તદ્દન=સર્વ પ્રિય પરમાત્માના ઉપાસકને પ્રાણીમાત્ર આહે છે. એ અહિંસાની પ્રતિષ્ઠાનું ક્ષેત્ર છે. ભગવાન પતંજલિ કહે છે :—અહિંસાપ્રતિષ્ઠાયાં તત્ સન્નિધૌ ચૈરત્યાગઃ ॥ (૨-૩૨)

સત્ય

પરંતુ અહિંસાનું પૂર્ણ પાલન સત્યના વિરહમાં શક્ય નથી. એટલે અત્ય સિદ્ધાંતની અહિંસા પાંગળી છે. સત્ય એટલે કે યથાર્થ મન અને વાણી. અર્થાત્ જેવો જે પદાર્થ તેણે જ તેણે ચિન્તન અને તેણે જ તેને લગતું વાણીદ્વારા કયન. યથાર્થ ચિન્તન અને યથાર્થ વચન બહુ સૂક્ષ્મ ધર્મ છે. સત્ય ચિન્તન અને સત્ય વચનમાં અમોઘ શક્તિ છે. માણસ પણ જે સત્યનો પૂરો સેવક થાય તો તેના સંકલ્પમાં અને વાણીમાં અવન્યતા આવે છે. વેદમાં અને ઉપનિષદોમાં ઠેરઠેર સત્યનો અદ્ભૂત ગદિમા ઋષિઓએ ગાયો છે. જેને વિવેક પ્રિય હોય તેણે સત્યનું યથાવિધિ પાલન કર્યું જ છુટકો.

અસ્તેય

સત્યની સેવામાંથી જ અસ્તેય ફળે છે. સત્યમેવી માણસ કદી ચોર ન હોય. કેમકે તેને પોતાનું અને પારકાનું—બીજાનું શું છે તેનો વિવેક હશે, અસ્તેય એટલે અચોરી. કેમ પપ્પ પદાર્થની સ્પર્શ દોરી, તેને માટે મન વલખાં મારે, ઝખ મારે એ ચોરીનું ફળ છે. અસ્તેય પાળવા માટે માણસે નિરુદ્ધી થવું રજું. નિરુદ્ધના એ અચોરીનું

મૂળ છે. ચોરી એટલી સર્વવ્યાપી ચીજ છે કે હાથે જ તેમાંથી કોઈ
જાતી શકે, જગતની ન્યાયી વ્યવસ્થા ઉપર અસ્તેયનું વ્રત નમે. સાધો
જગતની વ્યવસ્થા ન્યાયી છે એ શ્રદ્ધાથી જ આગળ ધપવું રહ્યું. પું
ળીભને વિશ્વાસની દ્રષ્ટિએ જો, બીજા તને વિશ્વાસુ માનશે, આ
અસ્તેયનું રહસ્ય છે. પરમાત્મા સત્ય છે એટલે ચોર નથી આવી
તો આપું જગત તેનામાં વિશ્વાસ મળે છે. પરમાત્મામાં જ
આપું જગત નિહિત છે. પ્રકૃતિનાં સર્વ રત્નોનો આથી જ પરમાત્મા
માલિક છે. મનુષ્ય પણ એ ફળ મેળવે જો તે ચોર મટે તો.

અહમ્યર્થ

(

માણસ ઇન્દ્રિયોદ્ધાર પદાર્થો, પછી તે પોતાના હોય કે પારખ
હોય-તેમનું ગ્રહણ કરે છે. સત્યની દૃષ્ટિએ માણસનામાં છેવટની
નિઃસ્પૃહતા હોવી જોઈએ. કેમકે કોઈ પદાર્થ તેનો પોતાનો નથી,
પારકાનો છે, પ્રભુનો છે. કોઈનું લેવું એટલે ચોરી, સત્યનો સેવક
કદી ચોર ન હોય અને લેવાય તો ઇન્દ્રિયો દ્વારા. આથી અંદરના કે
બહારના તમામ પદાર્થોનું હૃદયમાં-બુદ્ધિમાં ઠાલવનાર ઇન્દ્રિયોનો સંયમ
કરવો રહ્યો. બસ એકી વખતે તમામ ઇન્દ્રિયોના ઉપર પોતાનો કાબુ
જોવો એનું જ નામ અહમ્યર્થ છે. અસ્તેયમાંથી આ રીતે અહમ્યર્થ
રજે છે. એકઢી જનનેન્દ્રિયનો જ નહીં પણ બીજા બધી ઇન્દ્રિયોનો
સંયમ એટલે અહમ્યર્થ. વિવેક પ્રકરણમાં મૂળ અર્થને સંકુચિત
કરવામાં અનેક અનર્થો છૂપાયેલા છે. આથી વિવેકીને માટે તમામ
ઇન્દ્રિયોનો સંયમ એટલે અહમ્યર્થ, એવો અસંકુચિત અર્થ જ
ઉપયોગી છે. અહમ્યર્થના પાલનથી મનુષ્યમાં અમોઘ વીર્ય પેદા
થાય છે. શરીર, મન અને આત્માએ તે અમોઘ થાય છે.

અપરિગ્રહ

અપરિગ્રહ એટલે પ્રાપ્તમાં સંતોષ. અધિક મેળવવાની સ્પૃહાનો

અભાવ અને પ્રાપ્ત વસ્તુમાં પણ અનાસક્તિ. માનવ સંમેહકુશળ છે. હવનયાત્રાને અનિવાર્યથી વધુનો સંગ્રહ એ ચોરી છે. એ ગુન્હો છે. વિવેકની જગરજસ્ત આડખીલી છે. પરમાત્મા જતે અપરિગ્રહી છે. સમસ્ત પ્રકૃતિ એને પ્રાપ્ત છે છતાં એ ઉદાસીન છે. પરિગ્રહની અવિવેકી વૃદ્ધિમાં આત્મા બંધાતો જાય છે એવું સચોટ જ્ઞાન જો માનવને થાય તો તે પણ ઉદાસીન રહે. આપ્તકામ થાય. અસ્તેમ અને અપરિગ્રહના વિશ્વનિયમોના અજ્ઞાનને લઇને સમસ્ત જગત આજે પીડાઈ રહ્યું છે.

ઉપદ્ધાં પાંચ વ્રતોનો લંગ લોભ ક્રોધ કે મોહથી જ થાય છે. અને આથીજ ભુગવાને ગીતામાં તેમને તમોદ્ધાર તરીકે ઓળખાવ્યાં છે. તમોદ્ધારથી મુક્ત પોતાનું શ્રેય આચરે છે એમ પણ ત્યાં જ બતાવ્યું છે.

યમો પછી નિયમો. યમોનું પાલન જેમ સાર્વર્ણિક છે તેમ નિયમોનું પાલન પણ સાર્વર્ણિક છે. અર્થાત્ નિયમ એટલે કર્તવ્ય તરીકે જેમનું વિધાન કરવામાં આવ્યું હોય તે. એટલે નિયમનું તો પાલન ક્યેં જ છૂટકો. યમોની સિદ્ધિ માટે જ નિયમોનું પણ વિધાન છે. અર્થાત્ અહિંસા-વિશ્વવ્યાપી પ્રેમ અને દયાની સિદ્ધિ માટે જ યમનિયમ વગેરેનો ઉપયોગ છે. નિયમો પણ પાંચ છે. શૌચ, સતોષ, તપ, સ્વાધ્યાય અને ઈશ્વરપ્રણિધાન.

શૌચ

શૌચ એટલે જાલ અને આંતર પવિત્રતા. ચાલુ જમાનામાં જાલ શૌચ બહુ સમજાવવું પડે એમ નથી. છતાં એમાં ભાવનાની વિપરીતતા જણાય છે. આથી ભાવનાની શુદ્ધિ માટે આગ્રહ રાખવો મોઝ્ય છે. નહીંતર જાલ શૌચનું પ્રયોજન જ માયુષ્ જાય છે. માટીને બદલે ભલે સાબુ વપરાય, પણ સાબુ શોષને માટે નહીં પરંતુ સારીદિઠ

સ્વચ્છતા માટે વિચારપૂર્વક વચગતો રહ્યો, નિરતર સાધુ વાપગ્વાથી
 પણ શરીર હમેશને માટે શુદ્ધ થતુ નથી કારણ કે એ સ્વભાવે જ મેથ
 છે એ મલિનતાનો સાક્ષાત્કાર કરી શરીરનો મોહ ઓટો કરવો એ
 વિચારીને સાધુ વાપગ્વાથી નીપજે, એટલે બાહ્ય શૌચનુ કૃણ દેહા
 ધ્વાસની નિવૃત્તિ અને પવિત્રતાનુ ગદસ્ય ન બાળુનાગઓ સાથે
 અસ સર્ગ, એ લામે ગાળે પણ આવવુ જોઈએ હાથ એ જણાવુ નથી
 મૈત્રી, દુરુણા વગેરે ાભાવનાના મેવનથી મનના રાગદ્વેષ વગેરે મુખ્ય
 કલેશો તથા ધર્મ્યા, અસુચા વગેરે ઉપકલેશો નિવૃત્ત થાય છે આથી
 ઈન્દ્રિયોનુ નિયમન થાય છે હૃતેન્દ્રિય વિવેકવાર્તામા અધિભરી
 ગને આજે નહીં તો કાલાન્તરે પણ માણસને આત્મપવિત્રતા સિવા
 શાંતિ નહીં વળે એ સિદ્ધ જ છે સાત્સારિક ધ્રુવનના અને દુષ્ટો
 ધ્રુવનની કડવાશ-કલેશો એ આત્મ પવિત્રતાના અભાવને લઈને થાય
 છે આજે સપ નથી, ભાતુભાવ નથી, ભાવના નથી, સત્વશુદ્ધિ
 નથી, સમષ્ટિ મનમા શાંતિ નથી-આ બધુ રાને પગિણામે નીપજે
 છે ?-શૌચના ભગને લઈને મનની શિવસંપત્તા ઉપર તો વેદે ખૂમ
 ભાર મૂક્યો છે-તન્મે મન શિષસંસ્કરણમસ્તુ-એ જ વેદનો નહિ
 બૃહાય એવો આદેશ છે અદરની પવિત્રતાથી સત્વશુદ્ધિ-મનની
 પ્રસન્નતા-એકાગ્રતા-ઈન્દ્રિયજય-અને આત્મદર્શનની ચોગ્યતા આવે
 છે-વ્યક્તિ અને સમાજ બન્નેમા

સન્તોષ

પ્રાપ્ત પદાર્થમા મનની પ્રસન્નતા એટલે સન્તોષ કર્મના સિદ્ધા
 ન્તમા જેને અટલ શ્રદ્ધા હોય તે જ સન્તોષી થઈ શકે વિશ્વની વ્યવસ્થા
 ન્યાયી છે એવી જેની શ્રદ્ધા હોય તે ઇષ્ટ પદાર્થની અપ્રાપ્તિમા
 મુકાતો નથી અનિષ્ટની પ્રાપ્તિમા ઉદ્વેગ ઠગતો નથી મળેલામા તે
 સતુષ્ટ જ રહે છે છતા અનાસક્ત રહે છે સન્તોષ પરમ શુખ્ત
 સાધન છે. સન્તોષમા પ્રવૃત્તિનો નિષેધ નથી અવિરત પ્રવૃત્તિનુ એમા

વિધાન છે છતાં દેહની પ્રાપ્તિ માટે વિદ્યુત્તત્ત્વનો એમા નિષેધ છે પ્રવૃત્તિશલ્યતા તો તામસ ધર્મ છે સતોત્ર સાત્ત્વ દશામા ઉપજો છે એટલે સતોત્ર એ અનૈશ્વર્યનુ-દરિદ્રતાનુ મૂળ છે એ અરેફિક મત છે

તપ

તપ એટલે દ્વદ્વસહન સુખ દુઃખ, દાદ તન્મ વગેરે જે અનિવાર્ય જોડાઓ છે તેમને સાતિથી મહન કરી લેવા એટલે તપ તપમા સરીગ, મન અને વાણીની નિયમિતતાનો સમાવેશ થાય છે ગીતામારે આ તથે પ્રમાણ તપનો મહિમા પૂરે સમજાવ્યો છે (ભુજો ગીતાઇ અધ્યાય ૧૭ સ્તોત્ર ૧૪-૧૬) સાત્ત્વિક તપનુ નિઃસ્ય સમજી તે મુજબ જીવનનો કાર્યક્રમ ધડવો ગ્યો સાધે એક જાવચેતી રાખવી ધો તપ સરીગ વગેરેનુ શોધ છે, ગોત્ર તથી આથી સરીગ વગેરેનુ ગોપક તપ તે આચરે તપસ્વી જીવનની કિમત જીવે તેને સમજાય એવી છે કાયા અને ઈન્દ્રિયોની સ્વચ્છતા એ તપનુ દેશ છે

સ્વાધ્યાય

સ્વ એટલે પોતાની જાત એટલે કે આત્મા અધ્યાય એટલે જ્ઞાન પોતાના આત્માનુ જેનાથી જ્ઞાન થાય તે સ્વાધ્યાય અર્થાત્ આત્મજ્ઞાન કરાવે એવા સત્-ચાત્ત્વોનુ પ્રતિદિન નિયમિત પદ્મ પાઠન એટલે સ્વાધ્યાય, સત્ત્વગ એ મહાન સ્વાધ્યાય છે તે ઉપજાન સ્વાધ્યાય એ મહર્ષિઓની નિત્ય સંગતિ છે સ્વાધ્યાયમા ઉચ્ચતમ વાત્સવ ભુ પેત્ર કરવાની શક્તિ છે આત્મચતુરને જોવવાની શક્તિ છે, જીવન-દર્શનને સ્પષ્ટ કરવાની શક્તિ છે સ્વાધ્યાયમા અતેક પ્રયત્ન શક્તિઓ છપાઇ છે સ્વાધ્યાયમા અતે મુદિત છપાઇ છે એટલે તપ ધરે

ઈન્દ્રિયપ્રજિધાન

ઈન્દ્રિયપ્રજિધાનનો અર્થ તો મનમાનસા અર્ચસ્વત્ત્વે ન્યાસ-

પોતાની અંગે જ તેણે પોતાનાથી અલિન સમ્યક્ત્વનું દર્શન પુરમાત્માના દર્શન થયાં એ દર્શન તે કૃતકૃત્ય થયો પ્રકૃતિ ત્યાગી પુરમાત્મા મળ્યો એટલે શ્વાનુભવે તે બોલી ઉઠ્યો 'ईशावास्यमिदं सर्वं
 “ तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा ” આમ પ મધિતાના દર્શન અને તેના કૃષ્ણ કે નિરતિશય ત્યાગ—એ એના જીવનમા વણાઈ ગયા બસ અહીં વેદ થતી જાય છે અને આગળ જવાનું પણ કયા ?

આમ શુદ્ધિની શુદ્ધિમા પુરમાત્મદર્શન દ્વિપાય છે અને પુરમાત્મ દર્શનમા સાચુ સુખ સમાય છે સાત્ત્વિક શુદ્ધિનું જે કૃષ્ણ તેનાથી ઉધુ તામસ શુદ્ધિનું કૃષ્ણ એટલે દુઃખ—એ હવે સમજવા જેટલું નથી શુદ્ધિની શુદ્ધિ વા અશુદ્ધિ એ જ વ્યક્તિ કે સમાજની પ્રગતિ કે પ્રતિગતિ માપવાનું એક ધોરણ છે પ્રગતીય જીવનના ઉદ્ધવાસ્તનો આધાર પણ એના ઉપર જ છે

પુરમાત્માની કૃપા શિવાર શુદ્ધિની પુરમ શુદ્ધિ થતી નથી એવો સાવક માત્રનો એકતાન અનુભવ છે પુરમાત્માની પ્રાર્થના એ એની કૃપા મેળવવાનું સાધન છે આથી ભગવાન વેદે પ્રાણીમાત્રને માટે ઉત્તમોત્તમ પ્રાર્થનાનું વિધાન કર્યું છે એ પ્રાર્થના તે ગાયત્રી મંત્ર
 જમા શુદ્ધિની શુદ્ધિ માટે પ્રાર્થના છે સર્વ પ્રાર્થનાઓમા એ કેમ ઉત્તમ છે એ હવે સમજશે ઉપધા વિવરણને અનુસરીને જ એ પ્રાર્થના સાંનૃતિક કરનામાં આવી હતી એને રહસ્યની સગા આપવામા પણ એ જ હેતુ છે

છાંદોગ્ય ઉપનિષદની નીચેની ઋચાઓ ગાયત્રીનો અર્થ રજૂ કરવામા ઉપયાગી થશે —

“ प्रजापतिर्लोकान् अभ्यतपत्, तेभ्य अभितप्तेभ्य
 त्रयी विद्या संप्राप्तवत्, ता अभ्यतपत्, तस्या अभितप्ताया
 पतानि अक्षराणि संप्राप्तवन्त-भू भुव स्व इति । तानि

અમ્યતપત્ ; તેમ્બ્યઃ અભિતપ્તેમ્બ્યઃ ઐકારઃ સંપ્રાસવત્ । તદ્
 યથા શંકુના સર્વાણિ પર્ણાણિ તૃણાણિ યથા ઐકારેણ સર્વા
 ધાક્ સંતૃણા । ઐકારઃ યથા દ્વં સર્વમ્ ઐકારઃ યથા દ્વં
 સર્વમ્ । ” (છા.અ. ૨. પ્ર. ૨. સં. ૨૩)

અર્થઃ—“પ્રભુપતિએ (બ્રહ્માએ) (સરળયેલા) લોકોને (પૃથ્વી,
 અંતરિક્ષ ઘૌ) ચારે તરફથી તપાવ્યા (ધ્યાનપૂર્વક જોયા). તપાવેલા
 લોકોમાંથી વેદવિદ્યા ઝરી-પ્રકટ થઈ. તે વેદવિદ્યાને તેણે ચોમેરથી
 તપાવી (ધ્યાનપૂર્વક ચિન્તવી). તે ચિન્તિત વિદ્યામાંથી આ ત્રણ
 અક્ષરો મૂઃ ભુવઃ સ્વઃ (સત ચિત્ આનન્દ) પ્રસ્પ્રુયા, આ ત્રણ અક્ષરોને
 તેણે ચારે તરફથી તપાવ્યા (ધ્યાનપૂર્વક ચિન્તવ્યા) તે પ્રસ્પ્રુગિત
 અક્ષરોમાંથી ઐકાર પ્રસ્પ્રુયો આ સમગ્રું એકાર છે, એકાર છે.”

અર્થાત વિવેકી મનુષ્યે સ્પષ્ટિતું ચિન્તન કર્યું. સ્પષ્ટિના ચિન્તનમાંથી
 તેની સ્થિતિ માટે વેદવિદ્યા સ્પ્રુગી. વેદવિદ્યાનું જ્ઞાનમય મન્યન કરતાં
 સચ્ચિદાનન્દરૂપ નવનીત તર્યું. એ સચ્ચિદાનન્દરૂપી નવનીત
 ઐકારનું વાચ્ય છે. અર્થાત્ પરમાત્મા સચ્ચિદાનન્દ છે એ સત્ય વેદ
 અને લોકોનોજ સમ્યક્ વિચાર કરતાં નિશ્ચિત થયું. આ જ વાત
 ગાયત્રી મંત્ર કહે છે:—

ગાયત્રી મંત્ર

“ ઐ ભૃમ્ભુવઃ સ્વઃ । તન્ સવિતુઃ ઘરેણ્યં ભર્ગઃ દેવસ્ય
 ધીમહિ । ધિયો યો નઃ પ્રચોદયાન્ (યજુઃ ૩૬-૩)

ઐ=હે પરમાત્મા ! આપ ભૃમ્ભુવઃસ્વઃ=સત ચિત્ આનન્દ (છા)
 હમો આપનાં આગ્રહો તત્=તે દેવસ્ય=દેવોના દેવ સ્વયંપ્રકાશ
 સવિતુઃ=જગત્ સૃષ્ટા પરમાત્માનાં ઘરેણ્યં=સર્વથી શ્રેષ્ઠ ભર્ગઃ=(પાપ
 નાશક) તેજોમય (પ્રકાશમય) સ્વરૂપનું ધીમહિ=ચિન્તન (હૃદયમાં
 એકાગ્રતાથી ધ્યાન) કરીએ છીએ. યઃ=જે (તેજોમય પરમપિતા)

લકિતમીમાંસા

લેખક . સ્વા. શ્રી માધવતીથાજી

જેમ ગંગાનો પ્રવાહ સમુદ્રમાં સતત વહે છે તેમ ભગવાનના શુભ સાંભળતાં જ, સર્વના અત્યાગી રૂપે સર્વના હૃદયમાં રહેલ ભગવાનના સ્વરૂપમાં અવિચ્છિન્ન મનની ગતિ રહે તેને લકિતયોગ કહે છે. લકિતમાં ખીન્ને કોઇ હેતુ રહેતો નથી. લકિત એજ લકિતનો હેતુ છે. સાચા અને હાચા પ્રેમનું નામ જ લકિત છે.

જીવન એ એક કળા છે. કળાનો મહિમા ધણો મોટો છે અને ભોક્તાની વૃત્તિ ઉપર તેનો આધાર છે. કેટલીકવાર ખોટી કળા પણ આપણા જીવનમાં જીવી સાવના ખડી કરી શકે છે. લકિતોનાં ચરિત્રવાળાં નાટકો, સીનેમા વગેરે ખોટાં હોય છે તો પણ લકિત ઉત્પન્ન કરે છે અને વિષયવૃત્તિ વધારે એવા નાચરંગની કળામાં જો જોનારો સાવધાન ન રહે તો તેનામાં હૃદયની વૃત્તિ જગમગ થાય છે. તેથી કેવા પ્રકારની કળાથી કેવા પ્રકારની લાગણી ઉત્પન્ન થાય છે, કેવા શબ્દોથી કેવી વૃત્તિ જાગે છે, તે તરફ ખાસ ધ્યાન રાખવું જોઈએ. જે વસ્તુ

સારી હોય તે ગમે છે એવો નિયમ નથી પણ જે ગમે છે તે સારી લાગે છે, તેથી આપણને જે વસ્તુ ગમે તે નિત્ય રહે તેવી હોય તો ખર્ચ સુખ મળે છે અને તે નિત્ય રહે છે. જેમ સાચું સુખ ભોગવવામાં કળા છે તેમ ખોટું સુખ હોડવામાં પણ કળા રહેલી છે.

આ કારણને લઈને ભક્તિની સાથે સાથે જ્ઞાન અને વૈરાગ્ય કેળવવાની ખાસ જરૂર છે. ખોટી નાશવંત વસ્તુનો મોહ અસાનથી ચાલે છે અને તે અસાનને બાધ કરે એવું જ્ઞાન ફક્ત આત્મજ્ઞાન છે. બીજાં જ્ઞાન કે જે હાઈસ્કૂલો અને કોલેજોમાં શીખવવામાં આવે છે, અથવા જે જ્ઞાન વ્યવહાર શીખવવા માટે આપવામાં આવે છે, તે જ્ઞાન અજ્ઞાનનું બાધક નથી. સાચું જ્ઞાન, સાચો પ્રેમ, સાચું સુખ, અને ભગવાનનું સ્વરૂપ એ એક જ વસ્તુ છે. સાચા જ્ઞાનથી મળતું સુખ લેનારા મુનિઓ જે સુખ ભોગવે છે તે સુખ ઈન્દ્રિયે અથવા ચક્રવર્તી રાગને પણ મળતું નથી. ઈશ્વારની એક વખત ગાદી ભોગવતા આઠમા એકવર્ગે એક સાધારણ સ્ત્રીના સુખ ખાતર સામ્રાજ્યની પદવી છોડી, અને આર્યાવર્તના એક પુત્ર નચિકેતાને યમરાજ્યએ એનાથી અનંત-ગણું સંસારનું સુખ આપવાનું કહ્યું તો પણ તેણે લીધું નહીં, એ અન્તે દેશના સંસ્કારનો તદ્દાવત બતાવે છે. નચિકેતાએ યમ-રાજને કહ્યું, કે મારે તો એજ જાણવું છે કે મર્યા પછી માણસનું શું થાય છે? યમરાજ્યએ જવાબ આપ્યો કે “માણસનો આત્મા જન્મતો નથી, મરતો નથી, માત્ર જેનામાં ભેદબુદ્ધિ રહી જાય છે તેને જન્મ-મરણનો અનુભવ દેખાય છે.”

માટે ભક્તિ કરવાની ઈચ્છાવાળાએ આત્મજ્ઞાન તરફ ખાસ લક્ષ રાખવું જોઈએ. જે અદ્વય જ્ઞાન છે, જેની અંદર બહાર કંઈ નથી, જે પ્રત્યક્ષ આત્મા રૂપે સૌને નિત્ય પ્રાપ્ત છે, તેને જ ભગવાન અથવા પરમાત્મા અથવા બ્રહ્મ કહે છે. એવું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવા માટે સંસારના જ્ઞાન તરફ અને સંસારના સુખ તરફ વૈરાગ્ય બરાબર થવો જોઈએ,

ખોટો સગ છોડી સાચા સગ તરફ એટલે સત્સગ તરફ વળવું જોઈએ સત્સગમા જ સતનો સગ થાય છે તે બીજાનો સગ છોડાવી દે છે અને તેથી બીજાના શુભદોષમા પડવાથી થતી ચિત્તની વ્યથતા શાંત થાય છે જ્યારે અહ કારને લાગમે કે તેનું જ્ઞાન એ બધું અજ્ઞાન છે ત્યારે અહ કારનો મોક્ષ નહીં આવશે

જેમ જળમા અનેક મચ્છર અને માછલા ઉત્પન્ન થઈ જન્મે છે અને મરે છે, તેમ આ સસાગમા અનેકવાર જન્મવું અને મરવું, એવા જીવનથી મોઢ પુરુષાર્થ સિધ્ધ થતો નથી કે ખ દેખવા છતાં કે ખમાથી નિષ્ઠાવું નથી આહાર, નિદ્રા લય અને મૈથુન તો પશુઓને કાઈ પણ વિદ્યા લક્ષ્યા વગર, કાઈપણ પુરુષાર્થ કર્યા વગર મળે છે અને જે માણસને વિદ્યા લક્ષ્યવાથી અથવા પુરુષાર્થ શ્રવાથી એટલો જ લાજ મળતો હોય તો તે પશુના જીવનથી આગળ વધ્યો છે એમ કહી શકાય નહિ માણસનું જીવન ખરા જ્ઞાન માટે, ખરા સુખ માટે છે એવું સાચું જ્ઞાન આગળના વખતમા ઋષિમુનિઓના આશ્રમમાં મળતું હતું, અને હજુ પણ કાઈ ખરા જિજ્ઞાસુને એવું જ્ઞાન આપનાર ખગ સાધુ મળી રહે છે વળી જ્યારે એવું જ્ઞાન મળે ત્યારે તેના ઉપર મનન અને નિદિધ્યાસન કરી તેને દૃઢ કરી લેવું જોઈએ જે જ્ઞાન દૃઢ થવું નથી તે નષ્ટ થઈ જાય છે જેમ વ્યથ ચિત્તથી કરેલો જપ વ્યર્થ થાય છે તેમ જ્ઞાન મળ્યા પછી પણ જે પ્રમાદ રહે તો જ્ઞાનનું ફળ મળતું નથી

આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યા વગર માયાનું જોગ નરમ પડે તેવું નથી લક્ષિત, દેશગ્ય અને નિષ્કામ કર્મ આત્મજ્ઞાનમા મદદરૂપ થાય છે માણસને મોટામા મોટો લય મૃત્યુનો છે અને મૃત્યુ અજ્ઞાનીની પાસે જાય છે અજ્ઞાનીને કબજે કરે છે આત્મજ્ઞાની પુરુષ પાસે જતા તો મૃત્યુ પણ ખીંચે છે તેથી આત્મજ્ઞાન માટે પૂરી જિજ્ઞાસા જોઈએ જેમ ભૂખ્યા માણસને અન્ન વગર બીજું કાઈ ગમતું નથી તેમ આત્મજ્ઞાન માટે ભૂખ લાગવી જોઈએ

શ્રીમદ્ ભાગવતમાં ચોથા સ્કંધના ૩૦ મા અધ્યાયમાં કહેલ છે કે, “જે કર્મથી હુરિને સંતોષ થાય તે જ કર્મ છે, જે વિદ્યાથી હુરિમાં મન રહે તે જ ખરી વિદ્યા છે. હુરિ સર્વ પ્રાણિમાત્રના આત્મા છે અને પ્રકૃતિના ઈશ્વર છે.”

પણ હાલના કાળમાં એવી વિદ્યા ઓછી થઈ ગઈ છે અને તેથી એવાં કર્મ પણ ઓછાં થઈ ગયાં છે. હાલના કાળમાં માણસ બહુ પુરુષાર્થ કરે તો સમાજસેવામાં અથવા દેશસેવામાં જોડાય છે. તેમ કરવાથી તે એમ સમજે છે કે પોતાનું અભિમાન ઓછું થઈ શકશે; પણ બરાબર તપાસ કરતાં જણાશે કે તે દશા અજ્ઞાનયુક્ત હોવાથી ધણે ભાગે તેમાં એક અભિમાન છોડી બીજું અભિમાન ધારણ થાય છે. આયોની વિદ્યામાં તો બધા પ્રકારના અભિમાનથી જીવને છોડાવી તેને રાજાનેા રાજા બનાવવાની કળા છે. બહારની લડાઈ હાલ જેવી ચાલે છે તેમાં બહુ હિંમતની જરૂર પડતી નથી, ઘણા માણસો લડવામાં સાથે હોય છે, ન્યુસ પેપરોમાં પોતાનાં વખાણ આવે છે, રાગદ્વેષ ઓછા કરવા પડતા નથી, તેથી તે લડાઈ સહેલી છે; પણ એકાંતમાં રહીને પોતાના કામ કોધ જીતવા, કે જે માટે કોઈ ન્યુસ પેપરોમાં વખાણ આવે નહિ, પોતાના રાગદ્વેષ ઓછા કરવા એ અંદરની લડાઈ બહારની લડાઈ કરતાં વધારે મુશ્કેલ છે. બહારની લડાઈથી દેશ જીતાય છે, અંદરની લડાઈથી કાળ જીતાય છે. અને માણસના જીવનમાં દેશ જીતવા કરતાં કાળ જીતવો એ વધારે ઉપયોગી કામ છે. કાળ જીતવા માટે પોતાનો અહંકાર તદ્દન નિર્મૂળ કરવો પડે છે, ગવાનને શરણુ રહેવું પડે છે અને તેનો અનુગ્રહ માગવો પડે છે.

ભગવાનને શરણુ રહેવું એટલે ભગવાન તરફ દીનતા રાખવી, ભક્તિને અનુકૂળ સંકલ્પ કરવા, ભક્તિને પ્રતિકૂળ સંકલ્પનો ત્યાગ કરવો, ભગવાન મારું રક્ષણુ કરશે એવો નિશ્ચય રાખવો, ભગવાનને પોતાના કરવા, ભગવાનનું ભગવાનને અર્પણું કરવું વગેરે વગેરે.

પણ દીનતા ભગવાન તરફ રહે તે માટે ખાસ સંભાળ રાખવાની છે. એ દીનતા વિષયો તરફ વહી ન જાય તેટલા માટે વિષયો તરફ શરવીરતા રાખવી. જેમ વિજ્ઞાની બતી કરતી વખતે Positive અને Negative અને હેડ બેગા કરવા પડે છે, તેમ ભગવાન Positive હોવાથી ભગવાન તરફ જીવનો Negative ભાવ એટલે શરણુ ભાવ જોઈએ અને વિષયો Negative છે તેથી વિષયો તરફ જીવનો Positive ભાવ એટલે શરવીરતા જોઈએ. એમ કરવાથી અંદર અને બહાર બંને તરફ નવા તેજનો અને નવા આનંદનો અનુભવ થશે.

શરૂઆતમાં એ પ્રકારની ઇચ્છા ઉત્પન્ન થશે. એક ઇચ્છા જીવને બહારના વિષયોમાં ખેંચે છે એવું લાગશે અને બીજી ઇચ્છા ભગવાનના સ્વરૂપના જ્ઞાન માટે ઉત્પન્ન થશે અને તે બંને ઇચ્છાઓ સામસામી આવીને ઊભી રહેશે; પણ તે વિચલમાં જો બરાબર ધીરજ રહેશે તો સત્વગુણી ક્રિયા રત્નેશુણી અને તમોશુણી ઇચ્છાને તાબે કરશે અને છેવટે સત્વગુણી સત્વગુણુ બાળીને વૃત્તિ આત્માકાર થઈ શકશે. ખોટી ઇચ્છાના સંકલ્પો અદ્ય સ્વાર્થમાં ધસડે નહિ તેની સંભાળ શરૂઆતમાં રાખવી જોઈએ, અને જગતના દાણિક સૌંદર્યમાં જતી દષ્ટિને જડમૂળથી ઉખેડી નાંખવી, તે એટલે સુધી કે બ્રહ્માનું પદ, સ્વર્ગ, પૃથ્વીનું રાજ્ય, યોગસિદ્ધિ વગેરે કોઈપણ લાલચ આપે એવું પદ સાચો લક્ષ્ય સ્વીકારતો નથી. તે માત્ર ભગવાન પાસે પોતાની ઇચ્છા બળી જાય તેવું માગે છે, અને તેની લલિત અખંડ રહે એવી એક ઇચ્છા રાખે છે. એવી એક ઇચ્છા એ ઇચ્છામાં ગણાતી નથી. એ ઇચ્છા અદ્યજિજ્ઞાસાનું સ્વરૂપ છે અને એવી જિજ્ઞાસા થયા વગર અદ્યજ્ઞાન થવું મંભવતું નથી.

એવી જિજ્ઞાસા થવા માટે વિવેક, વૈરાગ્ય, પદસંપત્તિ અને મુમુક્ષતા એ ચાર જ્ઞાનમાર્ગનાં સાધન છે, તે સાધન સિદ્ધ થયા પછી અથવા સાથે સાથે શ્રવણ, મનન અને નિદિધ્યાસન પણ કરવું જોઈએ.

શ્રવણથી ખોટું પ્રમાણ દૂર થઈ સાચું પ્રમાણ મળે છે, મનનથી સાચું પ્રમેય મળે છે, નિદિધ્યાસનથી સાચો પ્રમાતા મળે છે. તેની સાથે સાથે પદાર્થ શોધન એટલે તત્ત્વ (જીવ) અને તત્ત્વ (ઈશ્વર) ના સાચા સ્વરૂપનું જ્ઞાન વેદાંતવિચાર દ્વારા મેળવી લેવાથી બ્રહ્માકારવૃત્તિ ઉત્પન્ન થાય છે અને તે આચરણ લગ કરે છે. આચરણલગ થવાથી આત્મા પોતાનું સ્વરૂપ પોતેજ પ્રગટ કરે છે. એ અનુભવ થાય છે ત્યારે હૃદયની ઝંચિ ભેદાદ્ય જાય છે. બધી શંકા છેદાઈ જાય છે અને બધાં કર્મનો ક્ષય થાય છે. છતાં અંતઃકરણ તદ્દન નારા પામતું નથી અને જ્યાં સુધી અંતઃકરણ નાશ પામતું નથી ત્યાં સુધી તત્ત્વવિતર્ક કરવા એ અંતઃકરણમાં રહેલ મનનો સ્વભાવ છે. પણ એ મનનો સ્વભાવ છે, આત્માનો સ્વભાવ નથી, તેથી મનના સ્વભાવનો સાક્ષી થઈ રહે તો તેને મનના ધર્મ અસર કરી શકના નથી. મનને અનાત્મા માન્યા પછી તેની અસંગતા ઓછી થવા લાગે છે અને આત્મદૃષ્ટિમાં-આત્મજ્ઞાનમાં સ્થિરતા આવવા લાગે છે. એટલી નિષ્ઠા થવા પછી એમ લાગે છે કે દૃષ્ય પણ દૃષ્ટામાં સ્વપ્નાની પેઠે આરોપિત હતું. આત્મામાં આરોપિત સત્ અને અસત બન્ને જે અવસ્થામાં આત્મજ્ઞાનથી બાધિત થઈ જાય છે તેને બ્રહ્મદર્શન અથવા ભગવદ્દર્શન કહે છે. એવા બ્રહ્મદર્શી પુરુષોની પરીક્ષા કોઈ કોઈ વાર બીજા દ્વારા અને પોતા દ્વારા થતી જ રહે છે. શુદ્ધેવજી આત્મા જતા હતા ત્યારે વ્યાસ ભગવાને પુત્રને જોઈને, "હે પુત્ર !" એમ કહી બોલાવ્યા ત્યારે શુદ્ધેવજીની વતી વનનાં વૃક્ષોએ જવાળ આપ્યો; કેમકે શુદ્ધેવજી સર્વાત્મા હતા, સર્વાના આત્મારૂપ હતા. આવા કેટલાક અનુભવ હમણાં પણ સાચા બ્રહ્મજ્ઞાની-ઓને થયા કરે છે. આવા યોગી પુરુષોને આત્મસાક્ષાત્કાર મુલત્ત છે, છતાં જેના કપાળ પાક્યા નથી અને જેની વાસના શાંત થઈ નથી એવા કુયોગીને આત્મા પામે હોવા છતાં તેનો સાક્ષાત્કાર દુર્લભ થઈ જાય છે.

ભગવાન શ્રદ્ધાવાળાને મુલત્ત છે. તે પરીક્ષા માટે વિદ્યો પણ નાંખે

છે. ભગવાન આપણને નીરસ બનાવે તેમાં પણ તેનો જે હેતુ હોય તે સમજવો જોઈએ. ભગવાન પહેલાં આપણુ મન અને આપણી ઈચ્છાઓ ઘર્ષિતો છે અને જો તે ભગવાનને અર્પણ કરી શકાય તો એમ સમજવું કે આપણે આપણુ જાણુ ભગવાનને અર્પણ કરી આપણું છે પણ એ કામ ચહેવું નથી આપણા કલિપત ભાવોને તુચ્છ માની નમ્રતાથી મોહ છૂતવે એ મોટી લક્ષણ છે. તે બળતા અગ્નિમાં બળતા જેવું છે ખરા સાધુ જગતની કોઈ વસ્તુમાં મુખ માનતા નથી અને માત્ર એકાંત ચાહે છે, બધા તેમને જુવી જાય એવું તે ઇચ્છે છે, તેમને પોતાના અહંકાર ઉપર ધિક્કાર ઉપજે છે, તેઓ મોટા દુઃખમાં પણ સમતા ગમે છે કોઈ સંસારના સમાચારથી કે લગાઈના સમાચારથી તેમને હર્ષ થતો નથી કે શોક થતો નથી. જે બને છે, જે બનવાનું છે તેમાં તે ભગવાનની ઇચ્છા જોઈ શકે છે. શમ્ભુગતિ રાખવી એ સહેવું છે પણ જે જીવ શમ્ભુગતિ ગમે છે તેને પણ શમ્ભુગતિમાં રાખવો એ બહુ મુશ્કેલ કામ છે. એ જીવના વાચ્યાર્થનો ત્યાગ છે, એમાં પહેલાં જાણે કે જીવ શન્ય થઈ જતો હોય એવું લાગે છે, જાણે કે તેનું જગત કોઈ લઈ જતું હોય તેવું લાગે છે. પણ તેણે ધીમજ રાખવી જોઈએ. એવી શન્યતામાંથી દિવ્ય જીવન ઉત્પન્ન થશે મનથી ઉચી દશાએ પહોંચવાનો રસ્તો અને પૂર્ણ શાંતિ ભોગવવાનો રસ્તો શન્યતાનો છે. મનનો શન્ય ભાવ અને ઈચ્છાનો તુચ્છ ભાવ આશ્ચર્યકારક કામ કરે છે. તેને પરિણામે મધુરતા જન્મે છે. તે સધુગતામાંથી તેને કોઈ કગારી શકવું નથી. એવી દશામાં ભગવાન સિવાય બીજું કોઈ રહેવું નથી જીવ, જગત અને ઈશ્વરની એકતા યામ છે. અધારી રાત્રિમાં દિવ્ય પ્રકાશનો અનુભવ, પ્રેમની એકતા અને બધાના પ્રાણની એકતા થવી એ એક મહાન અનુભવ છે.

ત્યારે ભગવાન જ મને અને બીજું કોઈ ન મને ત્યારે ભગવાન મળ્યા છે એમ કહી શકાય, જે મુનિજન આત્મારામ અને જીવન્મુક્ત

હોય છે તે પણ ભગવાનની અદ્વૈતી ભક્તિ કર્યા વગર રહી શકતા નથી. કારણ કે ભગવાનના ગુણ આકર્ષણ કરે તેવા છે. શુદ્ધેવજી નિર્ગુણ સ્વરૂપમાં પરિનિષ્ઠિત હતા, છતાં ભગવાનની લીલાથી મોહિત થઇ ભગવાનની અદ્વૈતી ભક્તિ કરતા હતા. સમાધિ દશામાં નિર્ગુણ સ્વરૂપનો સાક્ષાત્કાર હીક રહે છે પણ વ્યુત્થાન દશામાં ભગવાનની લીલાનો અનુભવ લઈ શકાય છે. જેમ નાટકવાળો પોતાનું સ્વરૂપ જાણતો હોવા છતાં અનેક વેશ લઈ લીલા કરે છે અને પ્રેક્ષકોનાં મન રંજન કરે છે, તેમ ભગવાન પોતાનું સ્વરૂપ જાણતા છતાં જાણે કે પોતે પોતાને ન જાણતા હોય એવું દેખાડી અનેક પ્રકારની લીલા કરે છે, એવો અનુભવ થવા લાગે છે. ભગવાનનું મુખ્ય શસ્ત્ર સુદર્શન છે અને ખરા ભક્તનું મુખ્ય સાધન પણ સુદર્શન એટલે સમ્યક્દર્શન છે. બધામાં પોતાને જોવા અને પોતામાં બધાને જોવા એ સમ્યક્દર્શન છે. તે શક્તિનો ઉપયોગ કરવાથી આપણી સામે બીજા કોઈ છે એવું લાગતું નથી.

આવા અનુભવ માટે હૃદય વાસનાઓ છૂતી લેવી જોઈએ, કારણ કે તે આપણને નાના બનાવી દે છે. જે માણસો અને જે વસ્તુઓ રહેવાનાં નથી તેને બૂધવાં જોઈએ. આત્મજ્ઞાન માટે જે દુઃખ અને અગવડો આવે તે વધાવી લેવાં જોઈએ. એવી અગવડોમાં ભગવાનની સહાયતા અનુભવમાં આવતી જાય છે અને ભગવાનનો અપરોક્ષ અનુભવ થતો જાય છે. તે અનુભવ થાય ત્યારે જીભ સુખની વગર રહેતી નથી. જેમ ભગવાન નિઃશ્વાસપૂર્ણ રહે છે તેમ જ્ઞાની ભક્ત પણ નિઃશ્વાસપૂર્ણ રહે છે. તેને બહારના કોઈ લાજની ધૃષ્ટિ રહેતી નથી. એ દશાની મસ્તીમાં ઘણ રહેતો નથી, બધા લોક પોતાના થાય છે, છતાં નવા નવા બદલાતા જગતમાં ભગવાનની નવી નવી લીલાનો અનુભવ થવા કરે છે.

ભગવાનના વિરમરણમાં જગત દેખાય છે, તેના રમરણમાં જગત દેખાતું નથી, પણ જગત ભગવાન રૂપે દેખાય છે; તેથી જો કાળવાર પણ ભગવાનનું વિરમરણ થશે તો જગતનાં હૃદય અસર

કરવા લાગશે, કાંઈક સારું, કાંઈક ખનખ લાગશે અને જેમ ગ્રાણી
વગરનું શરીર મહા જેવું લાગે છે. તેમ ભગવાનના વિસ્મરણમાં
જગત અને તેના બનાવો હંદ્રાળા લાગવા માંડશે. તેથી જ ભગવાને
અર્જુનને ગીતામાં કહેલ છે કે મામનુસ્મર યુદ્ધ્યચ માર્ગં સ્મરણ
કરતો જીવનનું યુદ્ધ કર. આમ કંવાથી જીવન નવા રૂપમાં એટલે ખરા
રૂપમાં જેનામાં આવશે, એવો ભક્ત દિગ્વિજય કરી શકે છે, બધી
વિશાઓમાં તેનું રાજ્ય આવી શકે છે, તેની સામે કોઈ વિરોધમાં રહી
શકતું નથી. આવા ભક્તોનું જીવન સામાન્ય માણસોને સમજવું બહુ
મુશ્કેલ પડે છે.

જીવનને અંતે શક્ત નારાયણનું સ્મરણ રહે એ મોટો લાભ છે
તેટલા માટે સતત નારાયણનું સ્મરણ રહેવું જોઈએ, જે હમેશા ભગવ-
દ્સ્મરણ રાખ્યું નહિ હોય તો જેવટના મહવાડ વખતે એવો સંજીવન
ધરો કે, “૨૫ શેઠ તાતાના ખરીદને અચવા ૫૦ ઈંપીરીઅલના
વેચાને” વગેરે વગેરે.

જેઓ ભગવાનથી વિરુદ્ધ છે અને સ સાગ્ના વિષયોમાં આસક્ત
છે તેમને મહુ લાણુ જીવન મળ્યું હોય તો મહુ શો લાભ છે ? અર્થાત્
કાંઈ લાભ નથી ભગવદ્ ભક્તિવાળું દ્રુંક જીવન પણ પરમશ્રેયની
પ્રાપ્તિ કરાવી આપે છે. હિંદુધર્મમાં સર્વઆત્મીજ સંસારના સુખને
સાચુ સુખ માનેલ નથી. એ સુખ માટે જેટલો જેટલો પુરુષાર્થ ધાયછે
તેમાં અનાત્મવૃત્તિ વધે છે. હિંદુધર્મના મૂળમાં અનાત્મવૃત્તિ વધે એવું
શિક્ષણ જેનામાં આવતું નથી

હિંદુઓનો ધર્મ ત્યાં ઉપર આત્મભાવે પ્રેમ કરવાનું કહે છે,
તેથી તે જાણેલા જાણે ધર્મ છે પણ તેની કિંમત લાલના કાળની
વિદ્યામાં પુરી અંકાતી નથી. લાલના કાળની વિદ્યાનું લક્ષ્ય સમાજ-
સેવા અને દેશસેવા કરાવવા તરફ છે, તેમ કરવામાં બીજા દેશનાં
માણસો દુખી થતાં હોય તેનો વિચાર થતો નથી. પશ્ચિમની વિદ્યા

એવું શિખડાવે છે કે આપણા આપદાદા વાંદરા જેવા પશુ હતા અને હજુ આપણે પૂગ નીતિવાન માણસ થઈ શક્યા નથી. હિંદુઓનાં શાસ્ત્રો એમ શિખડાવે છે કે માણસ પોતે આત્મસ્વરૂપે પ્રભુરૂપ છે અને આપણા આપદાદાઓ ઋષિમુનિઓ હતા. તેમ ન હોત તો ગીતા અને ઉપનિષદ જેવાં શાસ્ત્રો આપણને મળી શકત નહિ. જે કે ભગવાન બધે છે, બધામાં છે પણ બધું સુખ એ ભગવાનનું સુખ નથી. સંસારના સુખમાં ભગવાનના સુખનો લેશ માત્ર અનુભવ નથી, એટલુંજ નહિ પણ સંસારનું સુખ લેવાની વૃત્તિ એ ભગવાનનું સુખ લેવામાં બાધક છે.

જે માણસો ખરા પ્રેમને સમજ્યા વગર સંસારમાં પડે છે અથવા ખરા પ્રેમને જાણ્યા વગર સંસારથી જીને મસારનો ત્યાગ કરે છે તે બંને પ્રકારના માણસો પ્રેમથી હારી જાય છે. કોઈ વસ્તુમાં કે કોઈ માણસમાં ખાસ સૌંદર્ય નથી પણ તેને જોતાર કંઈ દ્રષ્ટિથી જુએ છે તે ઉપર બધો આધાર છે. બાળકને ક્યાં ખબર છે કે તે તેની માને કેવો લાગે છે ? અજ્ઞાનીને ક્યાં ખબર છે કે જગત ભગવાનને, કેવું લાગે છે ? સામાન્ય દષ્ટિ રૂપ જોઈ શકે છે પણ ગુણ જોઈ શકતી નથી. ખરા ભક્તો સર્વત્ર ભગવાનનું સૌંદર્ય જોઈ તેના આનંદમાં મસ્ત રહે છે. તેમની પાસે સંસારનું સુખ હોતું નથી છતાં, તેમના હૃદયમાં ભગવદીય આનંદ હોય છે અને તે તેમના સુખ ઉપર જીભાઈ આવે છે.

અપૂર્ણ

પરમહંસ સ્વા. શ્રી રામતીર્થજી ની નીતિકથાઓ

કથક :—નર્મદાશંકર હરિશંકર વ્યાસ બી.એ.

નિવેદાન્તના તત્ત્વજ્ઞાનને સરળતાથી સમજાવવા માટે સ્વામીજીએ
૧. અને નાની ટુંકી વાર્તાઓનો ઉપયોગ બહુ સાદી રીતે કર્યો છે.
ધરગચ્છુ દૃષ્ટાન્તો દ્વારા, પચાવવામાં પાગ જેવું વેદાન્તનું તત્ત્વ,
સ્વામીજીએ એવી સુંદર રીતે સમજાવ્યું છે કે સાધારણ સુદ્ધિવાળા
માનવી, જાળકો કે સ્ત્રીઓ પણ સહેલાઈથી એ તત્ત્વને પકડી શકે;
અહિં ઉતારવામાં આવનારી બધી વાર્તાઓ સ્વામીજીનાં પુરતકો
(લખાણો અને વ્યાખ્યાનો) માંથી લેવામાં આવશે. ખાસ કરીને
સ્વામીજીએ અમેરિકામાં વ્યાખ્યાનો આપતી વખતે જે દૃષ્ટાન્તોનો
ઉપયોગ કરેલો, તેનોજ વિશેષતઃ ઉપયોગ કરવાનો આશય છે. આશા
છે કે વાચકોને આ બંગ રસિક અને આદહાદક જણાશે; શિક્ષકો અને
મામાપો આ વાર્તાઓ પોતાનાં જાળકો સમક્ષ ખૂબ લાભપૂર્વક મૂકી
શકે તેવી છે.—તંત્રી]

મહાવાકાંક્ષા :—

[૧]

કારાગૃહમાં શાહનશાહ શાહજહાન

શાહજહાન મોગલકાળના સુવર્ણયુગનો શાહનશાહ હતો. તેના જીવન ઉપરથી, માનવજીવનમાં કેવા કેવા ફેરફારો થાય છે અને કુદરતનો કાનુન કેટલો અચળ ને અડગ હોય છે તે બરાબર સમજાય છે. શાહજહાનના પુત્ર ઔરંગઝેબ પિતાની રાજ્યગાદી મેળવવા માટે તેને કારાગૃહમાં ધકેલી દીધેલો. સત્તા અને સમૃદ્ધિની ક્રુષા મિટાવવા માટે શાહનશાહ નિપિતાને, રાજ્યલોભી પુત્ર કેદમાં નાખે છે ! એક વખત એ કારાગૃહમાંથી શાહજહાને ઔરંગઝેબને પત્ર લખીને માગણી કરી કે તેની પાસે કારાગૃહમાં, કોઈ કોઈ વખત થોડા વિદ્યાર્થીઓને મોકલવામાં આવે તો, તે તેમને કંઈક બોધ આપી પોતાનો વખત આનંદથી પસાર કરી શકે. પુત્રે જવાબ લખી મોકલ્યો કે “આખી જિન્દગી આપે રાજ્ય કર્યું છે અને હજી પણ આપ શાસનવૃત્તિ ત્યાગી શકતા નથી. હવે વિદ્યાર્થીઓ ઉપર આપને હકુમત ચલાવવી છે, કાં ? જીવનભરની હકુમત ચલાવવાની ટેવને આપ છોડી શકતા નથી. ”

આ નર્યું સત્ય છે. આપણે આપણી જૂની ટેવોને—જીવન સાથે વણાઈ ગયેલી ટેવોને કેવી રીતે તજી શકીએ ! તે તો આપણી સાથે ઓતપ્રોત થઈને આપણને વળગી રહે છે. અને આપણે પણ તેમને કોઈ રીતે છોડી શકતા નથી. તમારું પોતાનું ખર્ સ્વરૂપ—આત્મસ્વરૂપ—આરાયે વિશ્વતું સ્વામી છે.

તમે એ મહાન શાહનશાહને તમારા શરીર રૂપી કારાગૃહમાં પૂરેલો છે. પણ એ પોતાનું ખરું સ્વરૂપ-એ મહાન શાહનશાહ પોતાની જૂની ટેવને કેમ ભુલી શકશે ? તે પોતાનું સ્વત્વ કેવી રીતે જતું કરી શકશે ? જગતની કોઈ પણ શક્તિ તેના-આત્માના ખરા સ્વરૂપને ભુલ્લી શકે તેમ નથી. તમે જો કે તેને કેદમાં નાંખેલો છે પણ એ સ્થૂળ કારાવાસમાં પડ્યાં પડ્યાં તેને સારા વિશ્વને પોતાની અંદર સમાવી દેવું છે; તે એનો ખરો સ્વભાવ છે, તે જ એનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ છે. એ તમારે આત્માની આ મહાન શક્તિને ઓળખવી હોય તો તમારે તમારા સાંસારિક લોભને જતો કરવો પડશે.

બોધ :—આત્મિક મહત્વાકાંક્ષા માનવીનો. કુદરતી સ્વભાવ છે. આત્મા એ જ તેનું ખરું સ્વરૂપ છે. માનવી તેના વાસ્તવિક અને મૂળભૂત સ્વરૂપને કોઈ રીતે છોડી શકતો નથી.

[૨]

લોભનું મૂળ

એક નાની સરખી ઝુંપડીમાં સુખી દંપતી રહેતું હતું. તેઓ ખૂબ સુખી હતાં. પુરૂષ આખો દિવસ મનુદી કરતો અને ઉદરપોષણ પૂરતું મેળવી લેતો. બીજી કોઈ પણ ભૌતિક મહત્વાકાંક્ષા તેમને નહોતી. એ અરેખર પ્રમાણિક શ્રમજીવી હતો. તેમની પડોશમાં એક શ્રીમંત કુટુંબ રહેતું હતું. એ શાહુકાર સતત ચિંતાગ્રસ્ત રહેતો, શાન્તિ અને સુખની તેના જીવનમાં ઝાંખી પણ નહોતી.

એક વખત કોઈ વેદાંતી સાધુ ત્યાં આવી ચડ્યા. પેલા સુડીદારને સાધુએ સમજાવ્યું કે તેનાં દુઃખ અને ચિંતાના મૂળમાં તેની સમૃદ્ધિ અને પરિગ્રહવૃત્તિ છે. તેની સમૃદ્ધિનો તે ગુલામ છે અને સમૃદ્ધિના ભાર નીચે તેનું સત્વ ચગદાઈ રહ્યું છે. ગરીબનાં ઘર તરફ નિર્દેશ કરતાં સાધુએ કહ્યું “ જુઓ, ત્યાં સમૃદ્ધિ નથી, સંગ્રહ નથી, છતાં તેના મુખ ઉપર મુખ ને શાન્તિની રૂપરેખાઓ તરી આવે છે. તે પોતાનું જીવન ખરેખરાં મુખ અને આનંદમાં પસાર કરે છે.”

આવું નિર્લેખ મુખ શ્રીમંતોનાં ભાગ્યમાં નથી હોતું. સાધુના શબ્દોની પરીક્ષા કરવાની સુડીદારની ઇચ્છા થઈ. સાધુના કહેવા પ્રમાણે સુડીદારે છૂપી રીતે ગરીબના ઘરમાં રૂ. ૬૬૭ ની થેલી સેરવી દીધી. બીજે દિવસે તેમણે જોયું કે જુંપડીની અંદર ગુલામાં રાત્રે આગ જળાતી નહોતી. સારાથે દિવસના પ્રમાણિક શ્રમને પરિણામે જે કાંઈ મળતું, તેમાંથી જોઈતી વસ્તુઓ ખરીદી તેઓ હંમેશાં લોજન સામગ્રી બનાવતાં. પણ આજ રાત્રે ગુલાનો અગ્નિ શાન્ત હતો. રાંધ્યા અને ખાધા વિના જ આજ રાત્રે તેઓ સૂઈ ગયાં. બીજે દિવસે સવારે સુડીદારને સાથે લઈ સાધુ મહારાજ ગરીબની જુંપડીએ ગયા, અને આગલી રાત્રે ગુલો ન સળગાવવાનું કારણ પૂછ્યું. સાધુ મહારાજની હાજરીમાં શ્રમજીવીથી ખોટું બોલવાની હિંમત ન આવી. તેણે સત્ય હકીકત કહી દીધી. ગઈ કાલ સુધી તે દરરોજ થોડા પૈસા હંમેશાં કમાતો અને તેમાંથી લોટ, શાકભાજી વગેરે ખરીદી લોજન બનાવતાં. પણ ગઈ

કાલે તેમને એક પેટી મળી છે અને તેમાં રૂ. ૬૬૭ છે. જ્યારે તેમણે રૂ. ૬૬૭ જોયા ત્યારે તેમને વિચાર થયો કે એકસોમાં માત્ર એકજ રૂપીઆ ખૂટે છે. એ એક રૂપીઆની બચત કરવા માટે તેમણે એક ટંક જમવાનું જતું કરી પૈસા બચાવવાની શરૂઆત કરી છે.

શ્રીમંત લોકોનાં દુઃખ અને અશાન્તિના મૂળમાં આ સંગ્રહવૃત્તિ રહેલી છે. નેટલું વધારે તેમને મળતું જાય છે, તેટલા તેઓ વધારે ગરીબ થતા જાય છે, કારણ કે વધારે મેળવવાની ઇચ્છા વધતી જાય છે. જ્યારે તેમને રૂ. ૬૬૭ મળે છે ત્યારે રૂ. ૧૦૦૭ ની ઇચ્છા થાય છે, જો રૂ. ૬૬૦૦૭ હોય છે તો રૂ. ૧૦૦,૦૦૦ ની આકાંક્ષા રાખે છે.

બોધ :—પરિશ્રદ્ધ પરિશ્રદ્ધને પોણે છે, જેમ વધારે મળતું જાય છે તેમ લોભની માત્રા વધતી જાય છે, અને સુખની માત્રા ઘટતી જાય છે. વાસ્તવિક સુખ સંપત્તિના સંગ્રહમાં કે પરિશ્રદ્ધમાં નથી પણ સંતોષમાં રહેલું છે.

ઇચ્છાઓ :—

[૩]

છબી પાડનાર

એક વખત કોઈ સ્ત્રી પોતાની સુંદર છબી પડાવવા માટે સારા આલીશાન છબીઘરમાં ગઈ. છબી પાડનારે કેમેરો બરાબર ગોઠવ્યો, અને જ્યારે કાચની તકતી ઉપર સ્ત્રીનો અંદરો તપાસ્યો ત્યારે માલુમ પડ્યું કે તેના સુખ ઉપર બળિયાના કાપ દેખાતા હતા. છબી પાડનારને ખુબ અચંબો

થયો. તેનું મુખારવિંદ તદ્દન ચોકખું જણાતું હતું, છતાં છળીમાં એ ભયંકર દર્દની નિશાનીઓ નિઃશંક જણાતી હતી. છળી પાડનારે બળિયાના ડાઘ ન જણાય તેવી રીતે છળી લેવાની ખુબ કૌશિય કરી પણ ડાઘ અનિવાર્ય જણાતા હતા. છળી પાડનારે કંટાળીને છેવટે તેને કહ્યું કે 'બેન ! કોઈ બીજે દિવસે આવજો, તમારો સુંદર ફોટો પાડી આપીશ.' સ્ત્રી પોતાને ઘેર ચાલી ગઈ અને થોડા કલાકો પછી તેને બળિયા દાઢા દેખાયા. આમ એકાએક આ દર્દ થવાનું કારણ શું હતું ? વિચાર કરતાં તેને યાદ આવ્યું કે તેની બેનને બળીઆ નીકળેલા છે અને પોતાના ઉપર આવેલા તેના પત્રનું પરખી-ડીયું તેણે તેના થુંક વડે બીડેલું હોયું જોઈએ, જે ઉઘાડી વાંચતાં તેને પણ એવ લાગેલો છે. નરી આંખે શરીર ઉપર જેની ઠંઠ પણ નિશાની જણાતી નહોતી, તે કેમેરામાં ધરાળર પકડાઈ ગઈ.

તેજ પ્રમાણે અંતરની ઇચ્છાઓ આવતી ઘટનાઓના પડઘા રૂપે હોય છે.^૧

બોધ :—ઇચ્છાઓ આગામી ઘટનાઓના સંકેત રૂપે હોય છે.

[૪]

એક લાંબો પત્ર

એક સજ્જન ધણા લાંબા કાળથી વિખુટા પડેલા મિત્રને લાંબો પત્ર લખી રહ્યો હતો. પત્ર લખવામાં તે એટલો બધો મગ્ન થઈ ગયેલ કે એક સપ્ત માટે પણ લેખન તેને

કુદસદ નહોતી. પત્ર લખતાં લગભગ એક કલાક પસાર થઈ ગયો. ત્યારે તેણે પત્ર પૂરો કર્યો અને જાંચું બેંચું, ત્યાં તે તેનો પથારો દોસ્ત તેની સમક્ષજ ઉભેલો જણાયો. તે ખુશી ઉપરથી એકદમ કુદકો મારી ઉઠ્યો અને પોતાના મિત્રને લેટી પડ્યો. “તમે અહિં છો ?” એમ લેટતાં લેટતાં મિત્રને પૂછ્યું. “હું તો અહિં અડધા કલાકથી બેલો છું” મિત્રે જવાબ આપ્યો.

“તમે અહિં એટલી બધી વારથી બેલા છો ને મને કહ્યું પણ નહિ ?” સંજ્ઞન બોલ્યો.

“તમે તમારા કામમાં એટલા બધા રૂબેલા હતા કે તમને તેમાં બેલેલ પાડવાનું મને યોગ્ય ન લાગ્યું.” મિત્રે જવાબ આપ્યો.

માનવજીવનની ઇચ્છાઓ પણ આ પત્રલેખન જેવી છે. માનવી ઇચ્છા કરે છે, યાતના સેવે છે, આશાઓ બાંધે છે, મહત્વાકાંક્ષાઓ ઘડે છે, અનેક પ્રકારની ચિંતાઓ-ઝંખનાઓ, વેદનાઓમાંથી પસાર થાય છે; આ બધું પત્રલેખન જેવું છે. જેને તમે પત્ર લખો છો, જેની તમે આશાઓ સેવો છો, જેને માટે તમે ઝંખો છો તે તો, કર્મની ગહન ગતિ પ્રમાણે, તમારી સામેજ હોય છે. પણ ત્યારે તમને તેની પ્રતીતિ કેમ નથી થતી ? કારણ કે તમે તેની ઇચ્છા કરી રહ્યા છો-પત્ર લખી રહ્યા છો.

જે ક્ષણે તમે ઇચ્છાથી પર થાઓ છો, પત્ર લખવાની સમાપ્તિ કરો છો, તેજ ક્ષણે તમારી ઇચ્છિત વસ્તુ તમારી

સામને ખડી થયેલી જણાશે.

બોધ:-ઈચ્છાઓથી પર થતાં ઈચ્છાઓની પરિતૃપ્તિ આપોઆપ થાય છે.

[૫]

વડા પ્રધાન અને લક્ષ્મીજી

લક્ષ્મીદેવીનાં સાક્ષાત્ દર્શન કરવા માટે કોઈ એક વડા પ્રધાને દરેક જાતની કૌશિય-ચમ, નિયમ, તપ, યજ્ઞ વિગેરે-કરી ભેદ, લક્ષ્મીદેવીના સાક્ષાત્કાર માટે જપવા પડતા મંત્રો હાજરો અને લાખોવાર તેણે જપી કાઢયા. પણ લક્ષ્મીજીનાં દર્શન થયાં નહિ. આટલા મહાન પ્રયત્ન પછી તેની શ્રદ્ધા ઊડી ગઈ અને તેણે જગતની સર્વ વસ્તુઓનો ત્યાગ કરી સંન્યસ્ત લઈ લીધું. જેણે તેણે દુન્યવી વાત્રનાઓથી પર થઈ સંન્યસ્ત ગ્રહણ કર્યું, તેજણે તેને સાક્ષાત્ લક્ષ્મીજીનાં દર્શન થયાં. “ દેવીજી અત્રેથી આવ્યાં જાઓ, મારે તમારું કામ નથી. હું તો સંન્યાસી છું, મારે હવે ભૌતિક સમૃદ્ધિનું શું કામ છે ? જ્યારે મેં તમારી ઈચ્છા કરી ત્યારે તમે આવ્યાં નહિ, અને હવે ત્યારે મારે તમારી જરૂર નથી ત્યારે તમે પધાર્યો છો. ”

લક્ષ્મીજી બોલ્યાં “ તું ચોતેજ તારા માર્ગમાં અવરોધ રૂપ હતો. ત્યાં મુખી તું મારી ઈચ્છા કરતો હતો, ત્યાંમુખી તારામાં ભેદ જુદાઈ હતી, તું તારી જાતને બિખારી બનાવતો હતો, અને એમ બીજા માગવાથી શું મળે ? પણ જે પગથી

તું ઇચ્છાઓથી મુકત થયો—પર થયો તેજ પળથી તું તારા
ખરા સત્વનો, તારી અંદર રહેલી અભુતાનો સાક્ષાત્કાર
અનુભવે છે.” માનવજીવનનું આ ખરું અને છુપું સત્ય છે.

બોધ—વાસનાઓથી પર થતાં ઇચ્છાઓનો ક્ષય થાય
છે અને તૃપ્તિની અખતા શમી જાય છે. વાસનાના સેવનથી
તૃપ્તિ દૂર ને દૂર ભાગતી જાય છે.

[૬]

કાલીય મર્દન

એક વખત ભગવાન શ્રી કૃષ્ણ કિશોર અવસ્થામાં
યમુનાને કાઠિ રમતાં રમતાં કુદકો મારી નદીની અંદર ફૂદી
પડ્યા. આ જોઈ તેમનાં માતાપિતા, મિત્રો તથા સગાં
સ્નેહીઓ આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયાં અને કલ્પાંત કરવા લાગ્યાં.
તેમને લાગ્યું કે હવે તેમનો લાડીલો કૃષ્ણ પાછો નહિ આવે.
સારાથે મથુરામાં વિપાદ અને શોકનું મોજું ફરી વળ્યું.

ભગવાન તો નદીને તળીયે ગયા અને ત્યાં રહેતા હજાર
મસ્તકવાળા કાલીનાગને પોતાની મધુર બંસીથી જાગૃત કરી,
તેની સાથે પ્રચંડ યુદ્ધ કરવા લાગ્યા. ભગવાને બંસીમાં
મંત્રનો રણકાર ઉતાર્યો અને એક પછી એક કાલીનાગની
ફેણ નાથવા માંડ્યા. જેમ જેમ મસ્તકનું મર્દન કરતા જાય
તેમ તેમ નવાં મસ્તકો જિભાં થતાં ગયાં; કિશોર કૃષ્ણ માટે
આ કાર્ય ઘણું કઠિન હતું. પણ તે કંઈ ગભરાય તેમ ઓછા જ
હતા? કલાકો મુઠી પ્રચંડ યુદ્ધ ચાલ્યું અને છેવટે કાલીનાગ-

તું સંપૂર્ણ મદન કરી ભગવાન નદીની બહાર આવ્યા,
 યમુનાનાં ઘેરાં નીર રકતવર્ણી થઈ ગયાં, બાણે કે સંસારની
 વાસનાઓનું સઘળું ખૂન ન નીચોવી કાઢ્યું હોય ! કાલી-
 નાગની બધી પત્નીઓ ભગવાનનાં દર્શન કરવા તથા તેમના
 સહવાસનું અમૃતપાન કરવા આવી. આ દશ્ય નિહાળી કાંઠે
 ઉભેલાં સગાં સંબંધી તો તાણુળ થઈ ગયાં અને તેમના
 આનંદનો ઉદ્ધિ ઉછળવા લાગ્યો.

આ વાતો દ્વિઅર્થી છે. પોતાની અંદર રહેલી પ્રભુતા
 પીછાણવાની કોશીય કરનારાઓને આમાંથી ઉત્તમ પાઠ
 મળે છે.

સરોવર અથવા નદી એ માનવીનું પોતાનું મન છે. જેણે
 કૃપણ થવું હોય એટલે કે પ્રભુમય બનવું હોય, પોતાની અંદર
 રહેલી પ્રભુતાનો આવિર્ભાવ અનુભવવો હોય, શુભાચેષ્ટું સ્વર્ગ
 ફરી પ્રાપ્ત કરવું હોય, તેને પોતાના માનસસિન્ધુમાં ડૂબકી
 માર્યા વિના છટકો નથી, પોતાના ઉંડાણમાં ઊતર્યા વિના
 બીજો ઉપાય નથી. સ્વપ્રકૃતિના ઊંડા અને ઘેરા, ધરના થર
 વિંધી સ્વત્વને તળીયે જઈ, અંદર રહેલી વાસનાઓ રૂપી
 રાક્ષસણીઓ સાથે-ભૌતિક-માનસ રૂપી કાલીનાગ સાથે પ્રત્યક્ષ
 યુદ્ધ કરી વિજય મેળવવાનો હોય છે. દુન્યવી વાસનાઓ,
 મહત્વાકાંક્ષાઓ, આશાઓ અને ભૌતિક માનસ પ્રકૃતિને ઠોકરે
 માર્યા વિના, કચર્યા વિના, નાશ કર્યા વિના એ વિજય દુઃસાધ્ય
 છે. વાસનાઓને મોહવશ કરી તેનો સંપૂર્ણ નાશ કરવાથી જ
 તેનું મનોમન્દિર પ્રભુતાની પ્રતિષ્ઠા માટે યોગ્ય બને છે.

માનસસિન્ધુની શુદ્ધિજ પ્રભુતાને પંથે પગલાં પડાવી શકે છે. આ કાર્ય માટે ભગવાન કૃષ્ણને પગલે અનુસરવું જરૂરનું છે. પોતાની જીવનજાંત્રીમાં જે નો મંત્ર ઉતારવાથી, સારાથે જીવનને એ દેવી સંગીતમય બનાવી દેવાથી પોતાની અંદર રહેલી પ્રભુતા પ્રગટાવી શકાય છે.

આ જાંસરી શું છે ? એ માત્ર એક પ્રતીક છે—પ્રેમનું, મધુરતાનું, તદ્દલીનતાનું. ક્યાં એવાં સત્કર્મોથી એ જાંસરી ભગવાન કૃષ્ણના ચુંબનની અધિકારી થયેલ ? કૃષ્ણ પોતે પ્રેમભૂતિ હતા અને એ પ્રેમભૂતિના અધરે ખીરાજી અમૃતનું પાન કરવાનું સદ્ગુણો એ જાંસરીને પ્રાપ્ત થયેલું. જાંસરીમાં એવું તે શું હતું કે કોઈને પણ ઈર્ષ્યા આવે એવી સ્થિતિ પ્રાપ્ત થયેલી ? જવાબ માત્ર એટલો જ હતો કે જાંસરી નિર્લેપ હતી, વાસનાથી પર હતી, ભૌતિક પદાર્થનું—માનસનું તેનામાંથી સંપૂર્ણ વિસર્જન થયું હતું. જાંસરી માથાથી તે પગ સુધી ખાલી હોય છે; પદાર્થવિહીન, વાસનાવિહીન આવી જાંસરીને અધરે રથાન આપવું એટલે હૃદયશુદ્ધિ કરી, મનને પ્રભુતામાં પરોવવું, દુન્યવી વાસનાઓનો ક્ષય કરી આખુંજે જીવન પ્રભુને ચરણે ધરવું, પ્રભુમય બનવું. હૃદયના ઉંડાણમાંથી વાસનાઓને હાંકી કાઢો, તમારા શરીર ઉપરનો સઘળો અધિકાર જતો કરો, સ્વાર્થ અને સ્વાર્થસંબંધો તોડી નાંખો, મારા અને તારા, અને દુનિયાના વિચારોને કૂંકી દો, દુનિયાથી પર થઈ જાઓ અને પ્રભુતા તમારી જ છે.

સંસારના કોઈ પણ પ્રેમીને આંજી દે તેવું સંવનન—પ્રભુસાથે સંવનન, પોતાનાં ખરાં અને વાસ્તવિક સ્વરૂપને

પિછાનવા માટેની કુધા અને તૃષા, દૈવી સત્ય માટેની ઝંખના, એવું જીવન ખંસરીના મધુરા અને સુરીલા સંગીતની જમાવટ છે. મનની આવી સ્થિતિમાં, હૃદયની આવી શાન્તિમાં, આત્માના આવા વિશુદ્ધ પ્રકાશમાં ॐ નો જપ કરવાનું શરૂ કરો, ॐ મય ળની જાઓ, અને સ્વાભાવિક રીતે જ તમારી જીવનખંસી ॐ ના ભવ્ય સંગીતમાં રાચવા માંડશે. સ્વાર્થના પરિત્યાગે અને દૈવી શ્વાસની સ્વીકૃતિએ માનવતામાંથી પ્રભુતા પ્રગટે છે. સ્વાર્થનો, દુનિયાદારીનો અંચળો દૂર થતાં પ્રભુતા તમારી જ છે.

ॐ નો જપ મતલ કયાં કરો અને જપ કરતાં કરતાં તમારા મનની જડતી શરૂ કરો. અંદર રહેલા ઝેરી સાપને શોધી કાઢો. એ ઝેરી સાપની હજબજા જાણો, માથાંઓ, ફેણો, માનવીની અગણિત જરૂરીયાતો, ઇચ્છાઓ, અમંજ્ય વાસનાઓ, સ્વાર્થી વલણ અને દુનિયાદારીપણું છે. એક પછી એક એ બધાને કચરી નાખો, તમારા પગ નીચે દાખી દો, છૂટાં પાડી નાંખો, વિખેરી નાંખો, ફેંકી દો અને ॐ નો મન્ત્ર જપતાં જપતાં તે સર્વનો સ પૂર્ણ વિનાશ કરો.

ચારિત્રનું ઘડતર કરો, મકકમ નિર્લુપ્ય કરો અને ગંભીર શપથ લો, કે જ્યારે તમે માનસસિન્ધુમાંથી વામનાઓના મર્દન પછી બહાર આવો, ત્યારે જીવનના જળ ડોળાયેલાં, ઝેર મિથિન થયેલાં ન જણાય. અને જેને પરિણામે એ જળનું પાન કરનારાઓ પણ વિશુદ્ધિને પામે. સંસારમાગરમાંથી બહાર નીકળો, તેને પરમ વિશુદ્ધિ બક્ષીને. જનતા સાથે ભલે

તમારો મતભેદ થાય, જનતાનો ભલે તમારે ખોટું વેરી લેવો પડે, ભલે લોકો તમારા માર્ગમાં સુફલેલીઓના કુંગરો ઊભા કરે, ભલે તમને હેરાન પરેશાન કરે. પણ તેમના ગમા અને અણુગમાઓની પરવા કર્યા વિના, તેમની ધાક અને ધમકીઓને ગણુકાર્યા વિના, તમારા માનસસિન્ધુમાંથી સતત અને અરુખલિત પ્રભુતાનો દૈવી પ્રવાહ વહેવા દેજો. તમારા જીવનના અણુએ અણુમાંથી અમૃતની ધારાઓ વરસાવે. જેથી સંસારનો કેાઈ પણ સંસર્ગ તમારી વિશુદ્ધિને, તમારી પ્રભુતાને પ્રાપ્ત કરે. હૃદયને પવિત્ર બનાવો, ૐ નો સતત જપ કરો, જીવનમાંથી વીણી વીણીને નિર્બંજતાઓને ફેંકી દો, અને ખરા જીવનવિજેતા તરીકે સર્વોગસુંદર ચારિત્ર ધરી પ્રભુતા પ્રાપ્ત કરો. ત્યારે વાસનાના રાક્ષસનો વધ કરવામાં આવશે ત્યારે વાસનાઓ તમારી દાસી થઈ રહેશે, જેવી રીતે કાલીનાગની પત્નીઓ કૃષ્ણની દાસીઓ થઈ રહી હતી તેમ.

બોધ :—ચિત્તની શુદ્ધિ, વાસનાના ક્ષયથી અને જરૂરી-યાતોના લોપથી પ્રાપ્ત કરી શકાય છે. ચિત્તની શુદ્ધિ સાથે ૐકારમય બનવાથી પ્રભુમય જીવન બની જાય છે.

અપૂર્ણ

મહારાષ્ટ્રના આદિકવિ

શ્રી મુકુંદરાજ

(સંક્ષિપ્ત જીવનવૃત્તાંત)

તત્ત્વજ્ઞ કવિ મુકુંદરાજ મહારાષ્ટ્રના આદિકવિ મનાય છે; વિક્રમની ૧૨ મી સદીમાં એ હતા એવી મહારાષ્ટ્ર દેશમાં લોકવાયકા છે. ‘વિવેકસિંધુ’ નામનો ગ્રન્થ જીવનના અંતભાગમાં એમણે લખ્યો છે, તદુપરાંત કેાઇ જયત્પાલ નામના રાજાને ઉપદેશ આપવાના નિમિત્તે એમણે ‘પરમામૃત’ નામનો ગીત્તે ગ્રન્થ લખ્યો છે.

છતાં ઇતિહાસકારો એમના સમયનો હલ્લુ આખરનો નિર્ણય કરી શક્યા નથી. વિવેકસિંધુની હસ્તલિખિત બધી પ્રતોમાં એમની એ એવી શોધી મળતી નથી, કે જેમાં પોતે પોતાના જીવનકાલનો ઉલ્લેખ કર્યો છે. આ દૃષ્ટિએ પ્રસિદ્ધ જ્ઞાનેશ્વર મહારાજના કરતાં પણ તેઓ સોએક વર્ષ પહેલાં થઇ ગયા હોય એમ કહેવું પડે. છતાં આશ્ચર્ય એ છે કે શ્રી જ્ઞાનેશ્વર

મહારાજ તેમજ એમના વખતના ખીજા કોઈ પણ મંત્રીએ
 પોતાની પ્રસાદવાણીમાં એમનો કશો ઉલ્લેખ કર્યો હોય
 એમ જણાતું નથી. ઉપરાંત જ્ઞાનેશ્વર મહારાજના ગ્રંથોની
 ભાષા જેટલી સુકુન્દરાજની ગ્રંથભાષા અઘરી નથી. આમ
 ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ હવતુ મહારાષ્ટ્રમાં એમના સમય માટે
 કશો નિર્ણય થયો નથી.

એક ખીજા વાત પણ ઇતિહાસકારોને મુઝવે એવી છે,
 અને તે એ છે કે ઇતિહાસમાં કોઈ જયત્પાલ નામના
 રાજાનો ઉલ્લેખ આવતો નથી. આમ એમના જીવનકાળનો
 કશો નિર્ણય થતો નથી, છતાં એમના ગ્રંથો, એમની સચોટ
 અનુભવસિદ્ધ વાણી, એમની ઉપદેશકળા, ગહન ગંભીર
 વસ્તુને પણ સરળ દૃષ્ટાન્તથી સહજભાવે સમજાવવાની શક્તિ;
 એ બધું એવું અદ્ભુત છે, કે ઇતિહાસકારો એમનો કાળ
 નિર્ણય કરે કે ન કરે, પણ અનંતકાળને ય ઘોળીને પી જનાર
 એ સંતની જીવનકળા કોઈ અદ્ભુત રહસ્યોથી, વિદ્વતા અને
 અનુભવથી, તેમજ તે સમયના લોકોમાં બહુ જ પૂજ્યભાવથી
 ખીલી રહી હશે એ તો નિર્વિવાદ છે.

શ્રી, સમર્થ સ્વા. રામદાસ મહારાજના ભક્ત વર્ગોએ
 એક રામદાસી કીર્તનસંગ્રહ બહાર પાડ્યો છે, તેમાં
 જયત્પાલ રાજાનો ઉલ્લેખ આવે છે, અને જયત્પાલ તેમજ
 સુકુન્દરાજને પરસ્પર સંગ્રંથ હતો એવી પણ એમાં કેંઈ
 હકીકત છે.

સંતો, અવતારી પુરુષો, શૂરવીરો, કે એવા લોક પ્રસિદ્ધ

પુરુષો જ્યારે જગતનો કોઈ દિશામાં ઉદ્ધાર કરી જાય છે, ત્યારે એમના પ્રતિ લોકસમૂહનો અપ્રતિમ ભક્તિભાવ ઉપજે છે. ભક્તિનો ભાવજ એવો છે, કે જેના પ્રતિ ભક્તિ હોય એમના જીવનનાં પ્રત્યેક આચરણ અને વ્યવહારનાં કાર્યોમાં, એમનાં ભક્તોને હમેશાં અલૌકિકતાજ દેખાય, અને પ્રાચીન જમાનો એવો જ હતો, કે ખાસ કરીને સૂતોના ચારિત્રોમાં સામાન્ય મનુષ્યથી ન સમજાય, સાધારણ વિજ્ઞાનબુદ્ધિથી જેનો ઉકેલ ન આવી શકે, એવા ચમત્કારો ભરપૂર ગૂંથી દેવા એ સાધારણ રિવાજ હતો.

શ્રી મુકુન્દરાજના વિષયમાં પણ એવી જ દંતકથા મહારાષ્ટ્રમાં પ્રચલિત છે. વસ્તુ સાચી હોય કે ન હોય, ગનાવ ગન્યો હોય કે ન ગન્યો હોય, પણ પૌરાણિક દબથી લખેલાં ચરિત્રોમાં બહુધા જીવનકથાને આવીજ રીતે વર્ણવેલી હોય છે; પ્રથમ આપણે એ દંતકથાને આધારે એમનું જીવન-ચરિત્ર તપાસીએ.

મલ્લય નામનો એક અત્યંત વિષયાસક્ત ગંધર્વ હતો; એ પોતાની સ્ત્રીઓ સાથે કોઈ સરોવરમાં ઉન્મત્ત બનીને નિર્લંબજ રીતે સ્નાનકીડ કરતો હતો, એટલામાં વિશ્વવિહારના સ્વભાવવાળા, ઐશ્વર્યના માનસપુત્ર નારદમુનિ ફરતા ફરતા એ રસ્તે નીકળી પડ્યા. નારદજીએ ગંધર્વને મર્યાદાલંગ દશામાં જોયો, અને પરસ્પર દષ્ટિ મળવા છતાં પણ એ મદોન્મત્ત ગંધર્વે નારદજીની કશી પરવા ન કરી અને હુલ્લંઘ્ય કર્યું.

ભગવાનના શુણ્ણાનુવાદમાંજ નિમગ્નચિત્ત રહેનાર

ઉમર કેઈ કહે છે કે માત્ર બાર વર્ષનીજ હતી; કેઈ મહોત્રી ઉમર હતી એમ પણ લખે છે; ગમે તેમ હોય, પણ બ્રહ્મના સાક્ષાત્ તેજોપુંજ જેવા, જ્ઞાનભાસ્કરની પ્રચંડ પ્રતિભાવડે દેદીપ્યમાન, વિભૂતિભૂષિત, જ્ઞાનોન્મત્ત દશામાં, આખા વિશ્વને પોતાની વિહારભૂમિ સુમનસનારા એ દિવ્યમૂર્તિ સુકુન્દરાજ ગામમાં જ્યાં પ્રવેશ કરવા જાય છે, ત્યાં લોકોએ એમને રોકીને કહ્યું કે “મહારાજ! ગામમાં પ્રવેશ ન કરશો, અહીં તો અમારા રાજા જધાને આત્મસાક્ષાત્કાર કરાવી આપો, નહિ તો જાઓ કેદખાનામાં અને તળાવમાં માટી ખોદવાની મજૂરી કરો, એવી સજા કરે છે; આપ તો બાલક વયના છો, માટે સલાહ આપીએ છીએ કે ગામ બહારથી જ જલદી ખીજે ગામ ચાલ્યા જાઓ, અમને તો આપના સુકુમાર શરીરની દયા આવે છે; આપની પણ ખીજના જેવી દશા ન થાય એટલા માટે ચેતવીએ છીએ.”

સુકુન્દરાજ મહારાજ હસતે ચહેરે આ ચેતવણી સાંભળી રહ્યા, અને તળાવની દિશા પૂછી; ત્યાં જધાને જુએ છે તો મહાત્મા કહેવાતા બ્રાહ્મણસાધુઓ માટી ખોદવાના કામમાં પડ્યા હતા; એમને આવું કરણુ દૃશ્ય જોઈ લાગી આવ્યું, અને તરત જ જધાઓને પૂછી જોતાં પોતે સાંભળેલી હકીકત સાચી નીવડી. એમણે એ જધાને તરત જ પોતાને રાજા જયત્યાલ પાસે લઈ જવા કહ્યું, પણ જહીકના માર્યા બ્રાહ્મણોએ જવાબ આપ્યો કે, “અમે જો તમારી સાથે ચાલી નીકળીએ, તો આ ચોડીદારો અમારા ઉપર લોકડીઓ અને

આબુક વડે તૂટી જ પડે. ”

મુકુન્દરાજ મહારાજે એમને વિશેષ આગ્રહ કર્યો, અને નિર્ભય રીતે પોતાની સાથે આવવા કહ્યું, એટલે બધા પંડિતો એમની સાથે રાજદરબાર ભણી જવા નીકળ્યા; ચોકીદારો જેવા એ બધાને શેકવા ન્તય છે, ત્યાંજ એક મોટો ચમત્કાર થયો; જેવા એ પંડિત વિદ્વાનોએ પાવડા ‘કેદાળા અને બીજાં હથીઆર મૂકી મુકુન્દરાજ સાથે ચાલવા માંડ્યું, કે એ હથીઆર સજીવન હોય તેમ પોતાની મેળે કામ કરવા મંડી પડ્યાં; માટી જોદાય છે, પાળ બંધાય છે, અને હથીઆરોનું કામ કરે છે, એવું અલૌકિક દશ્ય જોતાં દેખરેખ રાખનારા ચોકીદારો વિસ્મય પામ્યા, અને આકામ આ કિશોર મહાત્માના પ્રભાવનું છે એમ સમજ્યા; બધાને આશ્ચર્ય થયું. મુકુન્દરાજ ધીરે ધીરે વાતો કરતા કરતા અને બીજા હકીકત પૂછતા પૂછતા રાજદરબાર તરફ ન્તય છે, એટલામાં તો ચમત્કારથી મુગ્ધ અને વિબુધ બનેલા રાજસેવકો રાજદરબાર તરફ દોડ્યા, અને રાજાને જઈને નજરે જોયેલો વૃત્તાંત કહી સંભળાવ્યો.

રાજા જયતપાલના આશ્ચર્યનો પણ પાર ન રહ્યો; આ કામ કેઈ અલૌકિક, દિવ્ય પ્રતિભાશાલી, ઈશ્વરશક્તિસંપન્ન મહાત્માનું જ હશે, અને જલ્દી જઈને હવે હું એમને મારો પ્રશ્ન પૂછું એવી ઉતાવળમાં, ભરદરબારમાંથી પોતે એમની સામે જવા નીકળી પડ્યા. મળતાં વેંતજ રાજાએ સન્માન-પૂર્વક મુકુન્દરાજને દંડવત્ પ્રણામ કર્યો, પછી રાજસભામાં

લઈ જઈને એમની પ્રતિષ્ઠાને યોગ્ય આમન આપીને પૂજા-સત્કાર કર્યો; મુકુન્દરાજે રાજાને ઉપદેશ આપ્યો કે “ મહારાજ આ શું કરો છો ? બ્રાહ્મણો અને સંતસાધુઓને કારાવાસમાં પૂરી આવી શુદ્ધોના જેવી સખત, હલકા પ્રકારની મજુરી કરાવો છો, એથી તો રાજકુલનો ક્ષય થાય ! ક્ષત્રિયનાં પ્રતિષ્ઠા અને પુણ્ય બળીને ભસ્મ થઈ જાય. ક્ષત્રિયોનાં ધર્મ અને શોભા તો પોતાનાથી શ્રેષ્ઠ એવા બ્રાહ્મણો અને સંતોનાં માન સત્કાર અને પૂજા કરવામાં છે. એમને દંડ કે પીડા આપવાથી તો ક્ષત્રિય પોતાના વંશનો વિનાશ નોતરી લે છે. પાપને આમંત્રણ આપે છે, અને એવી અપ્રોજતિએ પહોંચે છે કે જેમાં એનાં સ્વધર્મકર્મ અને જન્મભરણ બન્ને ળગડે છે.”

જયતપાદ કહે છે:—“મહારાજ ! એમાં મારો શો અપરાધ છે ? એ બધા આત્માતુલવી છે એમ કહે છે, તેથી મેં આત્માતુલ્ય કરાવો એમ કહ્યું, અને જ્યારે એમાંથી કેાઇ આત્માતુલ્ય તો શું પણ એનાં સાધન પણ ઠીક નથી બતાવી શકતા, તો પછી આવા દલીલોને સખત મજુરી તથા કારાવાસ મળે એમાં મારો શો અપરાધ ? આ પાંડિતો તો મહા ગર્વિષ્ઠ છે.”

૧. શ્રી કેન ઉપનિષદની નીચે લખેલી શ્રુતિ આ રહસ્ય બહુ સુંદર રીતે સમજાવે છે.

यस्यामतं तस्यमतं मतं यस्य न वेद सः ।

अविज्ञातं विज्ञानतां विज्ञातमविज्ञानताम् ॥ खं० २ श्रु ३

બ્રહ્મનિષ્ઠ સુકુન્દરાજ મહારાજાની હતા; રાજાનું કહેવું
એ કે યોગ્ય હતું, પણ એથી એ પંડિતોને આવી સજા
કરવાથી કાંઈ જ્ઞાની બતાવી શકાય તેમ નહોતું; એમણે એ
પંડિતોને કોઈ બ્રહ્મવિદ્ આચાર્યની શોધમાં મોકલીને એમની
પાએથી બ્રહ્મજ્ઞાન મેળવવાની સગવડ કરી આપવાની હતી.
જન્મથી અને પાંડિત્યથી તેઓ બ્રાહ્મણ હતા; માત્ર બ્રહ્મ-
જ્ઞાનથી બ્રાહ્મણ નહોતા, એમ ન મમજતાં રાજાએ એમના

શાવાર્થ:-જો વિદ્વાન્ મન તથા વાણીના અવિષયરૂપે બ્રહ્મને જાણે છે,
અને મન, વાણી તથા ઇન્દ્રિયોથી નથી જાણતો એમ જાણે છે, તેણેજ બ્રહ્મ
ઓળખ્યું છે. અને જો મન, વાણી તથા ઇન્દ્રિયો વડે મેં બ્રહ્મને જાણ્યું એમ
જાણે છે-તો બ્રહ્મને નથી જાણતો; મરણ કે મન, વાણી અને ઇન્દ્રિયો તો
પરિચિન્ન છે, તેથી એ અપરિચિન્ન બ્રહ્મને કેવી રીતે ઓળખી શકે? માટે
તેઓ અમે બ્રહ્મને જાણ્યું છે એમ અભિમાન ધારણ કરે છે, તેઓએ બ્રહ્મને
જાણ્યું જ નથી એ નિઃશય છે, અને જેણે મન બુદ્ધિ, ચિત્ત, અને અદ્ભુત કાર
આદિ અંત કરણ તથા વાણી અને ઇન્દ્રિયોથી બલ જાણી શકાય એમ નથી,
બ્રહ્મને તો આત્મસ્વરૂપે અભેદ છે અને જ્યાં મન, વાણી કે ઇન્દ્રિયો રહેતા
નથી, એવું એ બ્રહ્મસ્વરૂપે તો સ્વસંદેશ-પોતે જ પોતાને જ્ઞાનસ્વરૂપે જાણે
એવું છે, એટલે દુઃસંદેશી બોલાતો અને ઓળખાતો જે દેહાધ્યાસરૂપી
અદ્ભુત કાર એને નથી જાણતો; બ્રહ્મમાં નથી વાણી, નથી મન, કે નથી ઇન્દ્રિયો:
એમાં જ્યાં મનુ દેવજ નથી, ત્યાં કોણ કોને કહે કે દુઃસંદેશી જાણે છે?
અને આત્મ દેવ જાણે છે એટલે એ બ્રહ્મજ્ઞાની રહેતો નથી. આમ જે નથી
જાણતો, અને મૌન જ રહે છે-આચર્યં મુગ્ધ દરાજ-મૌન અવસ્થા જ જેવું
બાળ ચિન્હ છે, તેજ બ્રહ્મને જાણે છે એવું શ્રુતિ સમજાવે છે.

પેલા પંડિતો અજ્ઞાની હતા, બ્રહ્મના સ્વરૂપને જાણતા તો શુ પણ
બુદ્ધિથી જે સમજતા નહોતા; તેઓ બ્રહ્મને અમે જાણીએ છીએ એમ કહેતા
હતા તેથી દબી દતા, એમ રાજાના કહેવાનો આશય હતો.

વર્ણથી વિપરીત એવું મનુરીનું કામ સોંપ્યું, અને તેથી જ એ પાપકર્મ હતું, એવો શ્રી સુકુન્દરાજનો કહેવાનો અર્થ હશે એમ અનુમાન થાય છે.

શ્રી સુકુન્દરાજ તત્ત્વજ્ઞ હતા; શાસ્ત્રના મર્મજ્ઞ હતા; સમ-દર્શી હતા; પુણ્યપાપની વાસ્તવિક સમસ્યા સમજતા હતા; અને તેથી એમણે જયતપાલ રાજાને કહ્યું:—“આત્મજ્ઞાન તો આપને થશે, પણ પ્રથમ આપે મારી આજ્ઞા માનવી જોઈએ. આત્મજ્ઞાન આપની ઇચ્છા, કે શરતો, પ્રમાણે આપ માનો તે રીતે ન થાય. આત્મજ્ઞાન ન કરાવી શકે એ અજ્ઞાની છે અને તેથી એ ક્ષમા કરવા યોગ્ય છે; એ દષ્ટિએ આ બ્રાહ્મણો અજ્ઞાની છે, તો એમને દંડ ન કરતાં આત્મજ્ઞાનનાં સાધન કરી આપવાં એ રાજાનો ધર્મ છે; એમને દંડ કરવાથી એમનું અજ્ઞાન દૂર નહીં થાય. બ્રાહ્મણોને ગુરૂ ધર્મનાં કામ કરવાની સજા કરવાથી તો એ ઊલટા વધારે અજ્ઞાની બનશે અને જેટલી વિદ્યા તેઓ ભણેલા હશે તે પણ ભૂલી જશે. ઉપરાંત બ્રહ્મજ્ઞાન શિષ્યભાવે અને નમ્રતાપણે મેળવી શકાય છે; ભર રાજસભામાં પોતે રાજસિંહાસન પર બેસી, સામે બ્રાહ્મણો, પંડિતો કે સંત સાધુઓને આજ્ઞા કરીને બોલાવી બેસાડીને કાંઈ બ્રહ્મજ્ઞાનનું શિક્ષણ મેળવી શકાતું નથી. વસ્તુ મૂળેજ જ્યાં વાળીને વિવેચ નથી, એનું હે રાજા ! આમ ભરસભાની ચર્ચામાં કેવી રીતે જ્ઞાન મેળવાય ? પ્રથમ શિષ્યભાવ આવે, નમ્રતા આવે, “હું કશું નથી જાણતો” એવી નિરંકાર બુદ્ધિ થાય, રાજપણાનું કે એવું કોઈપણ પ્રકારનું સાંસારિક અભિમાન નિર્મૂળ થાય, અને તદ્દન શરણાગત દશામાં જો આપણે સંત-

સાધુઓ કે બ્રાહ્મણો પાસે જઈએ, તો આપણા નમ્રતાદિ ગુણોના પ્રભાવે પણ કૈંક એમના ચિત્તમાં પરમાત્માનો પ્રકાશ સ્ફુરે. એટલે જો આત્મસાક્ષાત્કારની આપની સાચીજ ઇચ્છા હોય, મુમુક્ષુતા જો તમે કેળવીજ હોય, અને જો પરમપદની પ્રાપ્તિના સાચા નિઃસાધુ હો, તો પ્રથમ હું કહું તેમ કરો; મારી આજ્ઞા માનો; આ વિદ્વાનોને કારાવાસ આપીને અને એમની પાસે મજુરી કરાવીને જે પાપસંચય કર્યો છે એનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરો. જો બધાને છોડી મૂકો અને યથાધિકાર સત્કાર સાથે વિદાય કરો.”

જમત્પાલ રાજાની મોક્ષેચ્છા સાચી હતી; માત્ર એમણે ધારણ કરેલી પદ્ધતિમાં ખામી હતી; પણ રાજસિંહાસને બેસીને અધિકાર ચલાવવામાં ટેવાઈ ગયેલા રાજામાં આટલો રજોગુણ તો ક્ષન્તવ્ય ગણાય એમ મુકુન્દરાજ સમજતા હતા, અને તેથી મુકુન્દરાજની કટ્યાણુમયી ઉપદેશવાણીથી રાજા વિનમ્ર બન્યા, સ્વધર્મનું ભાન આણ્યું, અને મહાત્માની આજ્ઞાનુસાર બ્રાહ્મણોને છોડી મૂકી સત્કાર સાથે વિદાય કર્યા.

હવે ઉપદેશ આપવાનો વિધિ કરવાનો સમય આણ્યો. પેલો અશ્વનો અવતાર પામેલો ગંધર્વ, જમત્પાલની અશ્વ-શાળામાં હતો. ‘ પાગડે પગ ને બ્રહ્મઉપદેશ ’ જેવી રાજાએ માગણી કરી હોય કે કોણ જાણે, પણ એમ કહેવાય છે કે શ્રી મુકુન્દરાજ રાજાને અશ્વશાળામાં લઈ ગયા અને અશ્વ બનેલા ગંધર્વને લાવી એના ઉપર સવારી કરવાની આજ્ઞા કરી. સદ્ગુરૂની આજ્ઞાનું યથાવિધિ અને વિના વિચારે પાલન

કર્યા વિના તત્ત્વજ્ઞાન ન થાય, એ નિયમે રાજા ઘોડેસ્વાર થતા માટે જ્યાં પાગડામાં પગ રાખે છે, એટલામાં તો સુકુન્દરાજે રાજાને પણ ઘોડો વાગે તેવી રીતે પોતાનો સોટો એવો તો ઘોડાને માર્યો કે, ઘોડો સ્થિર સ્તબ્ધ ઊભો રહ્યો; રાજા અને ઘોડો બન્ને મંત્રમુગ્ધ બની ગયા હોય તેમ ઘોડાની પીઠ પર તદ્દન ધ્યાનસ્થ, હાડ્યાચાડ્યા વગરના સમાધિસ્થ સ્થિતિમાં ઊતરી પડ્યા; ઘોડો પણ શાંત, સ્થિર, અને રાજા સ્વરૂપનિમગ્ન -આમ બન્ને પ્રાણી બાહ્ય જગતનું ભાન ભૂલીને સ્વરૂપમાં નિમગ્ન થયાં, તેથી એ દૃશ્ય જોનાર બ્રાહ્મણ તેમજ ઇંતર વર્ગ આશ્ચર્યમુગ્ધ થયા; આવી રીતે મહાત્માના સ્પર્શમાત્રથી રાજાને અધારોહણ કરતાં જ સ્વરૂપ જ્ઞાન થયું બાણી, બારેક વર્ષના બાલક મહાત્મા શ્રી સુકુન્દરાજ પ્રતિ અલૌકિક લાવથી સૌ નમી પડ્યા.

*

*

*

આવી દંતકથા મહારાષ્ટ્રમાં સુકુન્દરાજના વિષયમાં ચાલે છે. ઇતિહાસકારોને તપાસ કરતાં જણાયું છે, કે એ સમયમાં કે પછી પણ, જયતપાલ નામનો કોઈ રાજા જ મહારાષ્ટ્રમાં થયો નથી; પરંતુ જયતપાલના નામનો ઉલ્લેખ સુકુન્દરાજના ગ્રંથમાં સ્વમુખે એમણે કરેલો છે, તેથી એમ અનુમાન થાય છે કે, રાજા નહિ તો કોઈ ધનિક સજ્જન જયતપાલ નામનો અવશ્ય થઈ ગયો હશે, કે જેને સુકુન્દરાજે આત્મજ્ઞાન કરાવ્યું હશે.

આ કથામાં એક બીજી પણ શંકા ઉપજાવે તેવી વાત છે.

રાજા જનકની ' પાગડે પગ ને બ્રહ્મઉપદેશ ' ની વાત પણ એટલીજ મશહૂર છે. અવધૂત આઘાવકે રાજા જનકને બ્રહ્મજ્ઞાન આપ્યું હતું અને પોતાના પિતાને બાંધન મુક્ત કરાવ્યા હતા, એ તો પુરાણ પ્રસિદ્ધ કથા છે. મુકુન્દરાજના વિષયમાં પણ એવી જ વાત આવે છે, એટલે પણ રાજા જયત્પાલની કથાની સત્યતા વિષે શંકા અને આશ્ચર્ય ઉપજે છે.

*

*

*

ગમે તેમ હોય, પણ મુકુન્દરાજની મહત્તા, આ દંતકથા ન સ્વીકારીએ તો પણ ઓછી થતી નથી; વિવેકસિંધુ અને પરમામૃત જેવા બે ગ્રન્થ-એમના લખેલા કહેવાય છે, એ એવા સચોટ અનુભવથી લખેલા છે, કે એમના બ્રહ્મવિદ્વણા વિષે ભાગ્યે જ કોઈને શંકા થાય. જયત્પાલ નહિ તો બીજા કોઈને પણ એમણે પરમામૃત ગ્રન્થનો ઉપદેશ કર્યો હશે, એ તો પરમામૃતની લેખનગૌલી પરથી જ સમજાય છે. સાધકને વેદાન્તની પ્રક્રિયા દ્વારા એમાં ત્રણ દેહ, ત્રણ અવસ્થા, દસ ઇન્દ્રિયો, અંતઃકરણ ચતુષ્કય, - અને આવી બધી ભેદ વ્યવસ્થાથી આત્મસ્વરૂપ તદ્દન પૃથક્ અને સ્વરૂપથી અલિન્ન છે, એવું પ્રથમના છ-સાત પ્રકરણોમાં સમજાવી, ત્યાર પછી નિદિધ્યાનન માટે જે રીતે તૈયારી કરીને અહંબ્રહ્મ ઉપાસના કરવાની હોય છે, તેને માટે બહુજ અનુભવસિદ્ધ વર્ણન કર્યું છે. સહૃદયી જિજ્ઞાસુ વાંચતાં વાંચતાં જ જાણે એકાન્તનો અનુભવ કરી, ધ્યાનમગ્ન થવા માંડે, એવું એમના શબ્દોમાં બલ છે. દંતકથા પણ આ વાતનું સમર્થન કરે છે, એટલે જ

એનો પૂરાવો બમ છે

*

*

*

વળી ‘વિવેકસિધુ’ ગ્રંથમા રાજા શારંગધરનું નામ આવે છે, પણ બારમી સદીમા એ નામના કોઈ રાજા થયો નથી હોય એમ જણાતું નથી એમના જન્મ અને નિવાસ સ્થાન માટે પણ મતભેદ છે “લોગાઈએ અળ” અથવા બાણગગાને કાઠે અલોર એમ બેગામ એમના નિવાસસ્થાન માટે મશહૂર છે “લોગાઈએ અળ” ગામની બહાર હુગરાઓમા સુકુન્દરાજનું સમાધિસ્થાન છે, એમ ત્યાંના લોકો કહે છે, તેમજ અલોર ગામમા સુકુન્દરાજના પરમ શુર હરિનાથની સમાધિ છે એમ પ્રસિદ્ધ છે આ બીજું ત્યાં વરાડ પ્રાન્તના દિન્દવાડાની પાસે છે, અને દિન્દવાડા પાસે સુકુન્દરાજના શુર રઘુનાથનું સમાધિસ્થાન છે ત્યાં પાસેના બેતુલ જંગલના એક ખડેલા નામના નાના ગામડામા કોઈ જૂના ખડેર જેવા કિલ્લામા સુકુન્દરાજની સમાધિ છે, એવી પણ લોકવાયકા છે આવી રીતે એમનો હયાતીકાળ, તથા તેઓ ક્યા થઈ ગયા, એ વિષયમા કશો આખરનો નિર્ણય હજી સુધી મહારાષ્ટ્ર દેશમા જ થઈ શક્યો નથી

શ્રી સુકુન્દરાજે પોતે વિવેકસિધુ નામના ગ્રંથમા થોડી માહિતી આપી છે, તેમા પોતે લખે છે કે —

“મારા આદિશુર શ્રી આદિનાથ (શ્રી રાંકર) છે, તેમના શિષ્ય શ્રી હરિનાથ છે, અને એમના સર્વશુણ્ણકાર શિષ્ય રઘુનાથ તે મારા સદ્ગુરુ છે બાણગગાને કાઠે

અંગાનગરી (અંભોર) છે, ત્યાં મને ભગવાનનાં દર્શન થયાં. યજુર્વેદની વાજસનેયી માધ્યંદિની શાખાનો દેશસ્થ પ્રાક્ષણ હું છું. ”-એ ઉપરાંત પોતાના ‘પરમગુરુ’ બીજું પણ કેટલુંએક વર્ણન એ ગ્રંથમાં આપે છે; અને એ ઉપરથી જણાય છે કે શ્રી હરિનાથજી કોઈ પ્રખર વિદ્વાન, ગૃહસ્થાશ્રમી જ્ઞાની હોવા ભેધે. મુકુન્દરાજ તો એમને અવતારી પુરુષની ઉપમા આપીને એમની વિદ્વતાનું અને એમણે કરેલા યજ્ઞથી ભગવાન્ શંકરે પ્રસન્ન થઈને વરદાન આપ્યાનું વર્ણન કરે છે.

યજ્ઞથી પ્રસન્ન થઈને ભગવાન્ શંકર યજ્ઞના કુંડની ત્વાલામાં પ્રકટ થયા અને શ્રી હરિનાથજીને એવું વરદાન આપેલું કહેવાય છે કે-“ જા, તારી વંશ કે શિષ્યપરંપરામાં કોઈને આત્મજ્ઞાનની ઊણપ નહિ રહે. તારા વચનમાં જે શ્રદ્ધા રાખશે, તેને પુનઃ ગર્ભવાસ નહિ ભોગવવો પડે. મારું આપેલું પ્રાક્ષજ્ઞાન તારા મુખદ્વારા તારા શિષ્યોને પ્રાપ્ત થશે અને મોક્ષદાયક નીવડશે. ” શ્રી હરિનાથને યજ્ઞની ત્વાલામાં દર્શન આપનાર શ્રી આદિનાથ અપ્રકટ થયા, અને એ ઉપદેશના પ્રભાવે હરિનાથ ત્યાં જ સમાધિસ્થ થયા. યજ્ઞના કુંડમાં ત્યારે ભગવાન્ શંકર પ્રકટ થયા, ત્યારે બીજા ઋત્વિજે એમનું કરાળ સ્વરૂપ ભેધે સ્તબ્ધ બન્યા, અને મૂર્છા પામ્યા હતા; ત્યાર પછી તેઓ જાગીને જુએ છે, તો ભગવાન્ શંકરનું તિરોધાન થયું હતું ને હરિનાથ સમાધિસ્થ દશામાં બેઠા હતા. પ્રાક્ષણેને લાગ્યું કે યજ્ઞમાં કોઈ પ્રદારાક્ષસ પ્રકટ

થયો હતો અને હરિનાથ પણ એ બ્રહ્મરાક્ષસના લયથી સ્તબ્ધ થીનીને અવાકૂ થીની ગયા છે. પરંતુ ણાવીસ દિવસ સૂઢી જ્યારે એમના એમ સમાધિમાં રહીને ઊઠ્યા, એમની મુખકાન્તિ પર બ્રહ્મપ્રતિભા ખીલી નીકળી; અને ત્યાર પછી એમની વૃત્તિમાં અમત્કારિક પરિવર્તન જોયું, ત્યારે એ ઋત્વિજોને એ બધો ભગવાન શંકરનો અનુગ્રહ છે એમ મન-જાયું. મુકુન્દરાજ એનું વર્ણન કરતાં લખે છે કે, એ “ભગવાન શંકરે શ્રી હરિનાથને ઉપદેશ દીધો; એમણે પોતાના શિષ્યો ઉપર અનુગ્રહ કર્યો; ત્યાર પછી મારા પરમગુરુ, શાસ્ત્રમાં વર્ણન કરેલું છે તે પ્રમાણે જડવત્, પિશાચવત્, નિબનંદમાં ડાલવા દિનચર્યા કરતા હતા : વગેરે.”

એમના પ્રધાન શિષ્યમાં એક મુરેન્દ્રભારતી કરીને મહાત્મા થઈ ગયા છે. એક ખીજ રામચંદ્ર નામના શિષ્યની ઉપર પણ એમની કૃપા ઊતરી હતી. એ રામચંદ્ર ઉપદેશ મળતાં જ સમાધિમાં પડ્યા તે અઢાર દિવસે જન્મ્યા એમ કહેવાય છે. એ રામચંદ્ર તે જ શ્રી મુકુન્દરાજના ગુરુ શ્રી રઘુનાથ. આ બધા મહાપુરુષો સમર્થ રાજયોગી થઈ ગયા છે, એવી મહારાષ્ટ્રીય લોકોની શ્રદ્ધા છે.

એમણે વિવેકસિંધુ, પરમામૃત, મૂળસ્તંભ, પવનવિજય આ ચાર ગ્રંથ આવીમાં, અને ખીજાં છૂટક પદો તથા અલંગ કાવ્યો લખેલાં છે એમ કહેવાય છે. અત્યારે તો વિવેકસિંધુ અને પરમામૃત બેજ ગ્રંથ મળી શકે છે.

એ પોતે શંકરાચાર્યના અદ્વૈત મતાનુયાયી છે. એમના ગ્રંથમાં “શંકરોક્તિને મેં મરાઠીમાં ઉતારી છે” એવો

ઉલ્લેખ પણ આવે છે મગ્ધુ ઉપાસનાને એ ખૂબ મહત્ત્વ આવે છે “ કોઈપણ જાતના અવલંબન વિના ચિત્ત જો સ્થિર ન રહેતું હોય-અર્થાત્ નિરાલંબ અહ અહ ઉપાસનાથી ચિત્તમાં પ્રજ્ઞાદાર વૃત્તિ ન રહી શકતી હોય, તો મગ્ધુ ઉપાસના કરવી, અતઃ કચ્છુમા દેવતું ધ્યાન ધરવું, માનસિક પોઝશો પચ્ચાર પૂજા કરીને શ્રી હરિની અનન્ય ભાવે ઉપાસના કરવી,” એમ એ સમજાવે છે

આવી દત્તકથાઓથી ભરેલી એમની જીવનશૈલી છે, પરંતુ એમાં એમનો અનુભવ ઠામી ઠાસીને ભરેલો છે એમના જે અન્યનો આપણે અનુવાદ વાચવાનો અને અભ્યાસ કરવાનો છે, એનું અવલોકન કરતા જ એમની જ્ઞાનપ્રતિભાની ખાતરી વાય છે વેદાન્ત જેવા ગહન વિષયના, અને ઉત્તમ અધિકારીને ધ્યાનમગ્ન અને વિચારમગ્ન થવા માટે એમાં જે અનુભવપૂર્ણ સાધન બતાવે છે, એ એવા તો મચોટ છે કે સાધક જો શ્રદ્ધા અને કાળજીપૂર્વક એનો અભસ કરે, તો અવશ્ય શ્રી સુકુન્દ રાજનો અક્ષરદેહ સાધકના ઉપર આશીર્વાદની વૃષ્ટિ કરે

એઠ ખીજી મહત્ત્વની વાતનો ઉલ્લેખ કરી આપણે હવે આ સંક્ષિપ્ત જીવનકથા સમેટી લઈએ પચ્ચમામૃત અન્યના છેવટના ૧૪મા પ્રકચ્છુમા, એ ગુરુલક્ષિત કચ્છાથી, અન્યની વિદ્યાને ગુરુ ગણવાથી અને ગુરુનેવા દ્વારા જ આ આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત થઈ શકે છે એમ ભાર મૂકીને કહે છે વાત અક્ષરશઃ માયી છે બ્રહ્મવિદ્યા કેવળ પુન્નકોના પઠનપઠનથી મળતી નથી, સુકુન્દરાજ એને ‘ ગુરુખીજ કથન ’ એટલે સદ્ગુરુ રહસ્યજ્ઞાન કહે છે

સંપ્રદાયશુદ્ધિ વિના ચિત્તશુદ્ધિ થતી નથી; ચિત્તશુદ્ધિ વિના બ્રહ્મજ્ઞાનનાં કિરણો અંતઃકરણમાં પ્રકટતાં નથી; મેઘાચ્છન્ન આકાશમાં જેમ સૂર્ય કે ચંદ્રનો પ્રકાશ પડતો નથી, તેમ રાજસતામસ અંતઃકરણમાં આત્મજ્ઞાનનો સૂર્ય પોતાનો પ્રકાશ ફેંકી શકતો નથી. શ્રી સદ્ગુરુની કૃપા મેળવવા એમની નિર્ભયભાવે સેવા, એમની મૂર્તિમાં ઇશ્વરની ભાવના, સગુણ બ્રહ્મનું એ સાક્ષાત્ સ્વરૂપ છે એમ માની એમના વિના બીજા બધા ચિંત્વનથી વિરક્તિ, અને એમનું બ્રહ્મભાવે ચિંત્વન કરતાં, એમની બ્રાહ્મો મૂર્તિનો શિષ્યના વિશુદ્ધ સ્ફટિકમય હૃદયમાં પ્રાણ પ્રતિષ્ઠા થતાં જ, શિષ્યના 'ભવસંતાપ' શમે છે, જીવ-શિવના ભેદભાવનો અંત આવે છે; અજ્ઞાનનું આવરણ દૂર થાય છે, અને અખંડ આત્માનુભવની સદોદિત જ્ઞાનજ્વાલા શિષ્યના અંતઃકરણમાં એવી તો પ્રેક્ષ્યવત્ રહે છે કે એના ભવોભવના અંધકાર નિત્યને માટે નહિવત્ થાય છે.

આવું એમનું અદ્ભુત ચરિત્ર, અને અલૌકિક ગ્રન્થ-જ્ઞાન છે.

છેવટે એ મહાપુરુષના આ જીવનવૃત્તાંત, અને એમના પ્રાસાદિક ગ્રન્થ 'પરમામૃતના શ્રવણ, મનન અને નિદિધ્યાસન દ્વારા સહુદયી જિજ્ઞાસુઓને આત્મલાભ થાય એવી શ્રી સદ્ગુરુને પ્રાર્થના કરીને વિરમીએ છીએ.

ॐ
 નારાયણ
 પરમામૃત

ॐ
 પ્રકરણ પહેલું

મંગલાચરણ

હે સદ્ગુરુનાથ ! આપને નમસ્કાર ! સૌથી શ્રેષ્ઠ એવી
 મોક્ષપ્રાપ્તિના આપ દાતાર છો; આપ કૃપાના સાગર છો;—
 તેમજ અનંત અને અધાર છો. (૧) આપ આનંદમય છો;
 સ્વયંપ્રકાશ છો; દૈવદ્ય આપનાર પરમેશ્વર છો; સ્વરૂપે
 અવિનાશી અને નિરાકાર છો. (૨) આપ નિઃશંક અને
 નિરંજન એટલે અજ્ઞાનાંધકાર રહિત છો : અંતરાય રહિત
 અને અભિન્ન છો, આપના સમાન કોઈ દેવદેવતા નથી. (૩)
 આપ જ્યારે કૃપા કરો છો ત્યારે સંસારબંધન છૂટે છે,

અવિદ્યામાથી છોડાવો છો અને જીવોને તારી લ્યો છો (૪) દેવ અને અસુરો જે ન કરી શકે તે હે દાતાર ! આપ કરી શકો છો, આપના વિના હું કોઈ બીજામાં એ શક્તિ ભેતો નથી (૫) આપના વિના બીજા કોને હું નમસ્કાર કરું ? કોનું સ્તવન કરું ? જય ! જય ! હે મહાગુરો ! આપનો મહિમા અગાધ છે (૬) જેમ આખા વસુમા એકજ તત્ત્વ વ્યાપેલું હોય છે, તેમ આપ સમસ્ત વિશ્વમાં ભરેલા છો, અને સર્વવ્યાપક હોવા છતાં પણ આપ એનાથી રહિત છો, આપ ખરેખર અલિપ્ત છો (૭) આપ આપના (માયાના) વ્યાપકપણાવડે આ અનેક મણુજીવ ધરો છો, આપજ શિવ અને શક્તિના સાકારરૂપ ધરીને દર્શાવે આપો છો (૮) આપના વિના બીજું કોઈ મારી દૃષ્ટિએ પડતું નથી, તેથી મન બીજા કોઈને માનતું જ નથી, ખરેખર, આ મસ્તક આપના ચરણમાં જ મેં તો મૂક્યું છે (૯) આપ વિશુદ્ધ આત્મા, સ્વયંપ્રકાશ છો, આપનો જ જ્ઞાનપ્રકાશ સર્વત્ર પડેલો છે જ્ઞાનદમ્બરૂપ, ગુરુમૂર્તિ ! આપને નમસ્કાર ! (૧૦) આપજ પ્રજ્ઞા બનીને ઉત્પત્તિ કરો છો, વિપ્લવરૂપે રક્ષા કરો છો, અને વળી પાછી સૃષ્ટિની રચના માટે આપજ ઉદ્ધરૂપે સહાર કરો છો (૧૧) આપ બધાના આશી છો, મર્વજ છો, બધી વિદ્યાના જાણકાર છો, જ્ઞાની છો, તત્ત્વ પદનો અર્થ સર્વજ્ઞ (ઇશ્વર) અને ત્વમ્ પદનો અર્થ જીવ પણ આપજ છો, આપ હે ગુરુ ! સર્વેશ્વર છો (૧૨) આપને સ્વરૂપનું જ્ઞાન છે તેથી આપ જ્ઞાન સ્ફુરાવો છો, અને આ જાણવાના ઉપાધિને લીધે જ આપ આપને પરમાત્મા કહેવરાવો છો

(૧૩) આ ચરાચરનો વિસ્તાર આપની ઇચ્છાનોજ વિસ્તાર છે. આપ જ અમંય જીવઅંશરૂપે સ્ફુર્ચો છો, (૧૪) જ્યાં જીવોની જ્ઞાનકળા, જગતનું સમસ્તજ્ઞાન, અને એ ત્વમ્ પદ-રૂપ જીવના પ્રિય જ્ઞાનાત્મારૂપે આપજ છો. (૧૫) માયા અને અવિદ્યાના સંબંધને લીધે જીવ અને ઈશ્વર એવા જે ભેદ થાય છે, તે આપના વિનોદ માત્ર માટે કેવળ ખેલ-લીલાજ છે. (૧૬) આપ સદ્બોદ્ધિત આત્માનંદ છો; તત્ત્વ પદના લક્ષ્યરૂપનો અસ્તિ પદની માથે એટલે કે તે-તું-છે-એવી એકતાને લીધે અભેદ હોવાથી આપ અલિપ્ત છો; વળી તત્ત્વ અને ત્વમ્ પદથી પણ પર-એટલે કે તે-તું એવા વાગ્યાર્થથી પર, કેવળ લક્ષ્યાર્થ હોઈને આપ સ્વયં પૂર્ણ છો અને આપ કેવલ્ય છો. (૧૭) આપની આવી રીતે સ્તુતિ કરતા કરતાં વેદ અને શ્રુતિ મૂળાં જાન્યાં, ત્યાં મારી પ્રાકૃતની આપનું વર્ણન કરી શકવાની યોગ્યતા કેટલી ? (૧૮) આપ પ્રેમથી ભરેલા પરમ પુરૂષ છો, ચારે પ્રકારની વાચા (પરા, પશ્યન્તી, મધ્યમા, અને વૈજરી) ના ઈશ્વર છો; તેથી હે દેવ ! મારી જીવિમાં પ્રકાશ પાડજે કે જેથી આપનું જ્ઞાન થાય. (૧૯) આપ કૃપામિધુ જ્યારે વરદાન આપો છો, ત્યારે જ જીવોનું અજ્ઞાન ફેડાય છે, અને પછી અવ્યક્ત રહેલું શિવત્વ આપ સિદ્ધરૂપે પ્રકટાવો છો. (૨૦) એટલા માટે હું શરણાગત થઈને આપને વિનવું છું કે આપ જ્ઞાનસૂર્ય રૂપે હૃદયમાં ઊગી નીકળો, એટલે હે સ્વામી ! (અવિદ્યારૂપ) અંધકાર ક્ષણમાત્રમાં દૂર થાય. (૨૧) આટલું સાંભળતાં તો શ્રી સદ્ગુરુ પ્રમન્ન થયા અને મારા મુખે પરમાર્થનું વર્ણન કરાવે છે, સમસ્ત શાસ્ત્રોનું મંથન કરીને

જે સાર હશે તે જ હું બોલીશ અને એ સારજ મોક્ષ છે. (૨૨)

卐

પ્રકરણ બીજું

અન્યમતખંડન

જેને જાણી લીધા પછી જ બીજું બધું (સાધન) કરવાનું છે, જેનો સદા અભ્યાસ કરવાનો છે, જેમાં ચિત્તને પાછા ફરીને નિમગ્ન જાનીને પડ્યા રહેવાનું છે, (૧) આવા જે અધ્યાત્મજ્ઞાનમાં યોગીજન નિરંતર રમ્યા કરે છે, તેનાં સાધન હું હવે પ્રકટ કરું છું. (૨) સમુદ્રમંથનમાંથી જેમ અમૃત, અને દહી વલોવીને જેમ માખણ કઢાડે, તેમ હું બધાં શાસ્ત્રોને તપાસીને સાર માત્ર કહી સંભળાવું છું. (૩) આ ઉપરાંત બીજું કશું કરવાનું નથી; અનેક પ્રકારના બીજા અભ્યાસ, કે બીજાં સંકલ્પવિકલ્પાત્મક સાધનો, બધાં છોડી દેજો. (૪) ત્યાં સૂધી મહાવાક્યનું વિવરણ ચિત્તમાં અનુભવ્યું નથી, ત્યાં સૂધી સંકલ્પવિકલ્પાત્મક મતો અને જૂઠાં જૂઠાં દર્શનો બધું કષ્ટદાયક છે. (૫) જે નિરુપાધિક સ્વરૂપ-પોતે પોતાની મેળે અનુભવ્યું નથી, ત્યાં સૂધી જે જે કષ્ટ પડે છે, તેનું કોણ માપ કઢાડે ? (૬) વ્રત, તપ અને નિયમોની ભાંજગડમાં ગૂંથાઈ રહેલો જિયારો જીવ જે સંશયની જાળમાં ફસાયેલો છે, તે સંસારરાગરની પેટ્ટી પાર કેવી રીતે પહોંચી શકે ! (૭) પૂજા, સ્નાન, તીર્થજીમણ, દાન, મંત્ર, યંત્ર, યાગ, હવન એ જેટલા પ્રમાણમાં કરો તેટલું સ્વર્ગ કે પરલોક

આદિનું જ ક્ષણ ભોગવવાનું મળે છે. (૮) જપ, તપ, અને અનેક પ્રકારનાં અનુષ્ઠાન કે એવાં જે સાધનો છે, એનાથી આત્મજ્ઞાન મેળવ્યા સિવાય મોક્ષ કદી પંજી મળતો નથી. (૯) જ્યાંસૂધી જીવ અને ઈશ્વરની ઉપાધિનો ભેદ દૂર થઈને-એકતા થઈને, એકતારૂપી સિદ્ધિ (અનુભવ) ન થાય; શબ્દ (સગુણ) બ્રહ્મમાં વિરોધી લાગતા ભેદ છોડીને જ્યાં સૂધી શુદ્ધ સ્વરૂપનો પ્રકાશ ન પડે, (૧૦) ત્વમ્ પદ અને તત્ પદનું જે લક્ષ્ય (શુદ્ધ બ્રહ્મ) તેમાં જે શબ્દ (માયાવાળું બ્રહ્મ-ત્રિગુણાત્મક વિશ્વમાં વિહાર કરનાર ઈશ્વર અને જીવ) છે, તેના પરોક્ષ ભાગ (વાચ્યાર્થ)નો ત્યાગ કરીને, જે શુદ્ધ છે તેનો અપરોક્ષ અનુભવ ન થાય, ત્યાં સૂધી મોક્ષ કેવો ? (૧૧) જ્યાં સૂધી તે (ઈશ્વર) એક જૂદો છે અને હું એક જૂદો છું એ કલંક તૂટતું નથી, ત્યાં સૂધી સમ્યક્ જ્ઞાનનો પ્રકાશ પડતો નથી, ત્યાં સૂધી પરમપ્રાપ્તિ થતી નથી. (૧૨) જ્યાં સૂધી ત્રિપદ (તત્ત્વમસિ-મહાવાક્યના તત્, ત્વમ્ અને અસિ એ ત્રણ પદ) નું શોધન ન કર્યું હોય (રહસ્યને ન જાણ્યું હોય), ત્યાં સૂધી (ઙ્કારના ઉકાર, મકાર, અને અર્ધમાત્રા ણિંદુની પારનું સ્થાન મળતું નથી; દૂર (નાશવાન) અને અદૂર (અવિનાશી) નો નીવેડો આવતો નથી અને તૃતીયપુરુષ (પુરૂષોત્તમ) બ્રહ્મનું સમરસમણું આવતું નથી. (૧૩) સત્ ચિત્ આનંદનું વિવરણ, તેમજ કાર્ય-કારણની સમજણ ન પડે, અને શુદ્ધ આત્મજ્ઞાન ન પમાય, ત્યાં સૂધી મોક્ષ કેવો ? (૧૪) શ્રી સદ્ગુરુના મુખથી કરેલું વેદાન્તશ્રવણ, એનું મનન, અને એના ઉપર જ્યાં સુધી નિદિધ્યાસન ન કર્યું હોય ત્યાં સૂધી મોક્ષ કેવો ? (૧૫) વેદાન્તનો

સિદ્ધાન્ત છોડી દઇને જે કોઈ બીજા પાખંડ મતનું પ્રતિપાદન કરે છે તેની વાત ન સાંભળતાં મહાવાક્યના અર્થનો અનુભવ કરવો. (૧૬) વેદોના પૂર્વ ભાગમાં સૃષ્ટિનો ક્રમ વર્ણવ્યો છે અને એ પ્રમાણે જે ધર્મો વર્ણવ્યા છે, (પરમાર્થી આધકે) તે બધા છોડીને, વેદના અંત ભાગ (ઉપનિષદ્) નું એટલે વેદાન્તનું રહસ્ય ગુરુમુખથી જાણી લેવું. (૧૭) વેદાન્તને જ્યાં કશું વધારે બોલવાનું રહેતું નથી, તેમજ સિદ્ધાન્તી પણ જાણીને ન જાણ્યા જેવો થઈ રહે છે, એ જાનેનો જ્યાં મેળ થાય છે, તે કેવલ્યપદ મેળવી લેવું. (૧૮) જીવ અને ઈશ્વરનો જ્યાં મેળાપ (એકતા) થાય છે, એજ નિર્વાણરૂપી પરમપદની પ્રાપ્તિ કહેવાય છે, અને ત્યાં દેવપ્રુદ્ધિની અકલણ દૂર થાય છે. (૧૯)

પ્રકરણ ત્રીજું

મહાવાક્ય વિવરણ:-

જે સર્વસાક્ષી અને સર્વેશ્વર જ્યારે આદિશક્તિનો અંગીકાર કરીને સૃષ્ટિ, સ્થિતિ, અને સંહાર કરે છે ત્યારે તે શબ્દ (માયોપાધિક બ્રહ્મ) કહેવાય છે, (૧) સ્પષ્ટ દૃષ્ટિથી જે જે જોવાયાય છે (જે જે પદાર્થનું જ્ઞાન થાય છે) તે બધાંને છોડી દેવાં. અને પછી દૃષ્ટોપણ તરીકે જે એક અદૃશ્ય બાંધી રહે છે, તેજ શુદ્ધ પરમાત્મા છે. એમ જાણવું. (૨) એ

સર્વજ્ઞ અને સર્વેશ્વર છે એવો બધાં શાસ્ત્રોનો નિર્ણય છે;
 મેને જ્ઞાનમાત્ર, અને પરાત્પર બાણવાનો છે. (૩) અનંત
 કિતનો એ દૃષ્ટ છે; સ્થાન કે માપ વગરની એની પ્રતિષ્ઠા
 , જે બધે અપરિમિત ધન (નદર) ભરેલો છે, તેનો પાર
 હં પામી શકે એમ નથી. (૪) તેને જ શુદ્ધ બાણવો અને
 અશુદ્ધ અને શબલપણું છે, તેનો નિરાસ કરવો. એ જ
 નધન, આનંદ અને સિદ્ધ પરમેશ્વર છે. (૫) બ્રહ્માંડ,
 રણ્યગભ (બ્રહ્મા), માયા અને વ્રણ દેહથી જે વેગળો છે
 ને મહામાયા, મૂલ પ્રકૃતિથી જે વિલક્ષણ (વિરૂધ્ધ લક્ષણ
 ળો) છે. (૬) ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ, અને સંહાર, તેમજ
 ક્ષીપણું જે બધા વ્યવહાર થાય છે, તે બધી અવસ્થાઓમાં
 ચોતે ચોતારૂપે અપાર રહેલો છે, (૭) બ્રહ્મા, વિષ્ણુ,
 અને ચોથો આ સર્વેશ્વર, એનાથી પણ જે વેગળો છે
 અપરંપાર શુદ્ધ બ્રહ્મ છે. (૮) આવી રીતે જોતાં જીવ
 વેદાથી રહિત અને કામ્યકર્મોત્તીત છે એમ બાણવું.
) રમ્બલ, સૂક્ષ્મ, કારણ અને ચોથો મહાકારણ દેહ; જાતિ,
 જન, મુખુષ્ણિ અને ચોથી તુરીયા; (૧૦) વિશ્વ, સૈવસ,
 રા, અને પ્રત્યગાત્મા સર્વજ્ઞ, આ બધી અભિમાનીઓની
 શા શબલતા ત્વમ્-પદના અર્થમાં વપરાય છે. (૧૧) જ્યારે
 ત્વનો નિરાસ થાય છે, ત્યારે આ બધાનો દૃષ્ટ જ્ઞાનધન
 ટ થાય છે અને શુદ્ધ (બ્રહ્મ) ની પ્રતિષ્ઠા થાય છે.
) શબલ (બ્રહ્મ) નો વાચ્ય (જોલતાં વેંતજ જે સમજાય
) પક્ષ છે અને શુદ્ધ (બ્રહ્મ) નો લક્ષ્ય પક્ષ છે. આ લક્ષ્યની
 તા જ્યારે સમજાય છે; જ્યારે સિદ્ધિ (મોક્ષ) નો લાભ

છે. (૫) તે કેવી રીતે સાધી લેવું કે જેનાથી નિત્ય તૃપ્તિ થાય, એ નિશ્ચયાત્મક યુક્તિ એકાગ્રતાથી માંલજ. (૬) પણ તે પહેલાં આત્મસ્વરૂપના પરિજ્ઞાન (જોળખાણ) નું સાધન કહું છું, કે જે જાણ્યા વગર તું ધ્યાન કેળવું ધરીશ ! (૭) એટલા માટે પહેલાં આત્માની સમજણ મેળવવી; પછી એનું સાધન કરવું; એ વિના કેવલ એનો અનુભવ કેવી રીતે મેળવાય ! ? (૮) જે યુક્તિથી તે એક છે એવી બુદ્ધિ થાય છે તે સાંભળ; “ હું છું ” એવું તો તું નિઃશંક જાણે છે, ના ! (૯) “ હું છું ” એટલું માત્ર જાણે છે, પણ “ હું કેણુ છું ? ” એ તું જાણતો નથી. ત્યારે તું તને પોતાને શા માટે જાણતો નથી ? લલા ! (૧૦) તું કેણુ ? ક્યાંથી આવ્યો ? ક્યાં જવાનો છે ? અનેક વખત આવ્યો અને ગયો, છતાં એનો વિચાર પણ તારે પડેલે પડ્યો કે હું પોતાને જાણી લઉં ! (૧૧) તું દેહ છે કે દેહનો છું ? તું કેણુ છે ? દેહ તને જાણે છે કે તું દેહને જાણે છે, એનો વિચાર કરી જોતાં તને સમજાશે કે તું પોતે દષ્ટા છે અને આ દેહ તારું દૃશ્ય છે. (૧૨) તું વિચાર કરીને જો એટલે તને જાણાશે કે જહાર અને અંદર જે દેહ છે, તેનો તું જ્ઞાતા છે અને તેને તું અજ્ઞ-કારની પેઠે ધારણ કરીને ફેરવે છે. (૧૩) ‘યતસ્તુ’ આ જોગિયું પહેરીને તું ખીજા ભૂતો (દેહધારીઓ) ની વચમાં એને ફેરવ્યા કરે છે; પણ એ દેહનું જ તને કાંઈ જ્ઞાન છે ખરું ! (૧૪) આવી રીતે જે દૃશ્ય ગુણ છે, તેનો નિરાસ કરીને તું તને પોતાને જાણ અને ‘હું દેહ છું’ એવી જે ભ્રાન્તિ છે તે છોડી દે. (૧૫) દેહના સમસ્ત અવયવોનો તું એક જ જ્ઞાતા છે; તું

જૂદો છે અને એ (અવયવો) જૂદા છે એ વિચાર કરીને જરા
 નેતાં શીખ. (૧૬) વાળ, ચામડી, નાડીઓ, માંસ અને હાડકાં
 એ પાંચ કઠિણ ભાગ પૃથ્વી તત્ત્વના છે અને તું એનો જ્ઞાતા
 છે. (૧૭) લાળ, મૂત્ર, લોહિ, મળા અને વીર્ય એ પાંચ
 પ્રવાહી અંશ જળતત્ત્વના છે અને એનો તું દૃષ્ટા છે. (૧૮)
 લૂખ, તરસ, આળસ, નિદ્રા અને મૈથુન આ પાંચ
 અંશનો અગ્નિ તત્ત્વને લીધે વ્યવહાર થાય છે એનો તું
 જાણનાર છે. (૧૯) ચાલવું, દોડવું, સ્થિર રહેવું, ફેલાવું કે
 મંકાય થવો એ પાંચ અંચળ ગુણ વાયુ તત્ત્વના છે એ તો તું
 જુએ છેજ. (૨૦) કામ, ક્રોધ, શોક, લોભ અને ભય એ પાંચ
 ગુણ આકાશ તત્ત્વનાં લક્ષણ છે એ તને પ્રત્યક્ષ દેખાય છે.
 (૨૧) આ પાંચ તત્ત્વોના પચ્ચાસ અંશોને તું જાણે છે, તેથી
 એ બધાં તારાં દૃશ્ય છે અને એજ સ્થૂલ દેહ કહેવાય છે. (૨૨)
 જન્મે છે, પછી રહે છે, વધે છે, બદલાય છે, ઘરડો થાય છે
 અને મરણ પામે છે—આમ જન્મ, અસ્તિત્વ, વિવર્ધન, પરિ-
 છામ, જરા અને મૃત્યુ—એ સ્થૂલ દેહના છ વિકાર છે. (૨૩)
 એવી જ રીતે એનો રંગ, નામ અને રૂપ પણ તું જાણે છે,
 તેથી એવા એ વિજ્ઞાતીય દેહની, તું જે આત્મા છે, તેની સાથે
 એકતા કેવી રીતે થઈ શકે ? (૨૪) તું તો નિરાકાર આત્મા
 છે; દેહ આકારવાળો છે એમ તું જાણે છે; લાકડામાં અગ્નિનો
 સંચાર છે—સર્વત્ર અગ્નિ વ્યાપક છે—છતાં લાકડાં કરતાં
 અગ્નિ જૂદો છે એમ તું જાણે છે. (૨૫) એ જ રીતે આ
 સ્થૂલ દેહમાં તું—આત્મા—વાળના છેડા સૂધી વ્યાપીને
 ભરપૂર ભર્યો છે, એ તું જો તપાસી જોઈશ તો તરત જ ખબર

ધડથે. (૨૬) છતાં આ દેહ તને જાણતો નથી; તું એને જાણે છે અને એ જે જાણવાપણું એટલે જ્ઞાન છે તેજ તું પોતે આત્મા છે; પરંતુ તું નથી પુરુષ કે નથી સ્ત્રી. # (૨૭) આત્મા જ્યારે જાગૃત હોય છે ત્યારે દેહનો જાણે બાહ્ય વ્યવહાર થાય છે અને ઇન્દ્રિયો દ્વારા વિષયોના લોભ લોભવાય છે. (૨૮) હું અમુક નામનો કે અમુક રૂપવાળો છું, એ અભિમાન ધારણ કરનાર તો વિશ્વ (જાગૃત અવસ્થાના કર્તા લોકતા અહંકારતું એ નામ) છે. તું તો એનાથી વિલક્ષણ, એ જાણનો જાણનાર જ્ઞાનમાત્ર આત્મા છે. (૨૯)

પ્રકરણ પાંચમું

લિંગદેહનિરસન

જ્ઞાનથી સાંભળવું, સ્વચ્છથી સ્પર્શ જાણવો અને નેત્રથી જૂઠાં જૂઠાં રૂપ જોવાં; એ જ પ્રમાણે (૧) જીભથી તું સ્વાદ લે છે, નાકથી સુગંધ જાણે છે, વાચાથી તું બધા અક્ષરો ઉચ્ચારે છે, (૨) હાથથી લેવડદેવડ કરે છે, પગથી હાલેચાલે છે, ગુહો-

* નામ, રૂપ, વર્ણ, આશ્રમ, પુરુષ, સ્ત્રી, અવસ્થા, જગેરે બધા દેહ (સ્પૃશ, સ્પર્શ અને કારણ)ના ધર્મ છે. સમાધિ કે સુષુપ્તિ (નિદ્રાવસ્થા)માં એ કરા ભેદ રહેતા નથી. કેવલ સ્વપ્ન, અને જાગૃત અવસ્થા, કે જે દેહ અને અંતઃકરણની છે, એમાં જ એ ભેદ અને ભેદબુદ્ધિનો વ્યવહાર થાય છે, એ જાણનો દૃશ્ય જ્ઞાતા, સાક્ષી, નિર્લેપ, લિંગભેદ વગરનો આત્મા કેવલ, ચૈતન્ય, સુખ, સત્તાસ્વરૂપ, એક, અર્થહીન, નિત્ય અને અવિકારી છે. ૧

ન્દ્રિયથી રતિભોગ ભોગવે છે અને ગુદાદ્વારથી મલત્યાગ કરે છે;
 (૩) આ ઇન્દ્રિયોની ઓથે રહીને તું જ તારું અસ્તિત્વ ઓળ-
 ખાવે છે. (ઇન્દ્રિયોને પ્રકાશ એટલે કે જ્ઞાન આપે છે.) તું
 તો ઇન્દ્રિયોથી વિલક્ષણ—જૂદો કેવળ સાક્ષીરૂપ છે. (૪)
 સાંભળવું, સ્પર્શ કરવો, ભેવું, ચાખવું અને સૂંઘવું આવી
 ક્રિયા જ્ઞાનેન્દ્રિયો કરે છે, અને એના પાંચ વિષય છે. (૫)
 શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ અને ગંધ એ જ્ઞાનેન્દ્રિયના વિષય છે.
 બોલવું, લેવડદેવડ, ચાલવું, રતિભોગ અને મલત્યાગ એ કર્મે-
 ન્દ્રિયોનાં કર્મ છે, અને એ કર્મેન્દ્રિયોને તું બાંહે છે. (૬)
 પ્રાણ, અપાન, વ્યાન, ઉદાન અને સમાન આ પાંચ વાયુનાં
 સ્થાનતું તને પોતાને એકલાને જ જ્ઞાન છે. (૭) અંતઃકરણ,
 મન, બુદ્ધિ, ચિત્ત અને અહંકાર આ પાંચ ભેદે તું સ્ફુરણ
 પામે છે અને એને બાંહે છે, એવો તું આદિકાલથી સ્વયંભૂ
 જીભો છે. (૮) અંતઃકરણની સ્ફુરણ સૂક્ષ્મ હોઇને એમાં
 વૃત્તિના તરંગો જાડયા કરે છે. એનો જાણનારો જે અક્ષર
 (અવિનાશી આત્મા) તો સ્વયંસિદ્ધ છે. (૯) પહેલાં
 વૃત્તિનું સ્ફુરણ થાય છે, પછી એની સમજણ પડે છે એમ
 કહેતો નહીં; જ્ઞાન તો પ્રથમથી જ પોતે પોતાની મેળે વિરા-
 જમાન છે. (૧૦) અંતઃકરણની વૃત્તિનું એ સ્ફુરણ થયું તે
 જ સંકલ્પવિકલ્પાત્મક મન અને નિશ્ચયાત્મક થાય ત્યારે એ
 (સ્ફુરણ) જ બુદ્ધિ કહેવાય છે. (૧૧) નિશ્ચય કરીને
 બુદ્ધિએ જે અર્થ (વિષય) પકડયો અને એમાં અનુસંધાન
 કરનારી જે વૃત્તિ તે ચિત્ત, અને એ ચિત્તની ત્યાર પછીની જે
 પ્રવૃત્તિ થાય છે તે અહંકાર. (૧૨) આવી અંતઃકરણની

પાંચ પ્રકારે સ્ફુર્તિ થાય છે, તેને સ્વયંપ્રકાશ આત્મા જાણે છે, તેથી સ્વસંવેદ (ચોતે ચોતાને જાણનાર) મૂર્તિ આત્મા તું જ છે. (૧૩) રૂમાંથી જેમ દોરો નીકળે છે, છતાં રૂથી જૂદો દેખાય છે, તે જ પ્રમાણે મન, બુદ્ધિ, ચિત્ત અને અહંકાર સ્વરૂપમાંથી નીકળેલાં હોવા છતાં પણ (આત્માથી) જૂદાં જણાય છે. (૧૪) દોરાનો વળ ઉકેલાય નહીં ત્યાં સુધી એ દોરો જ છે, પરંતુ વસ્તુતઃ એ રૂ જ છે. વળ ઉકેલાય કે ન ઉકેલાય પણ રૂ કરતાં એ જૂદો પદાર્થ નથી. (૧૫) અથવા પાણી ઉપર તરંગ ઊઠે છે, છતાં એ પાણી કરતાં કંઈ જૂદી વસ્તુ નથી, એ તરંગ બેસીને ગળી ગયો કે પાણીમાં પાણીરૂપ થઈ જાય છે. (૧૬) પરંતુ એ તરંગમાં પાણી સિવાય બીજું કોઈ વિજાતીય (સ્વરૂપે જૂદી) વસ્તુ નથી, તેવી જ રીતે મન પાછું વળીને આત્મામાં લીન થયું, એટલે મન, મન જ રહેતું નથી. (આત્માકાર જ થઈ જાય છે.) (૧૭) એ દોરો વળને લીધે અને તરંગ વાયુને લીધે જેમ જૂદો દેખાય છે, તેવી જ રીતે આ લિંગદેહ (અંતઃકરણ વગેરે)ના ઉભરાતું કારણ માયા છે. (૧૮) દોરો ઉકલી ગયો અને તરંગ બેસી ગયો, એટલે વળ અને વાયુનો જેમ આપોઆપ લય થાય છે, તેમ આત્મજ્ઞાન થતાં જ (લિંગદેહનું કારણ) માયા મિથ્યા બને છે. (૧૯) તરંગનું પાણી સાથે, તેમ જ દોરાનું રૂ સાથે એકથ થતાં જેમ દ્વૈતનો ભાસ નીકળી જાય છે (અને રૂ તથા પાણી એક જ વસ્તુ રહે છે), તેમ મન સ્વરૂપમાં (પાછું વળીને) સમરસ થતાં જ અજ્ઞાન (માયા, દ્વૈતભ્રમ ઇત્યાદિ) નાશ પામે છે. (૨૦) વાત્પર્ય એ કે આ સ્ફુર્તિકદ્વૈપતા-

*સદ્વર્તનના નિયમો

[સૂક્ષ્મ તરીકત મુજબ]

લેખક:-પ્ર. શ્રી. સાગરમહારાજ

૧. પ્રકારની દુનિયામાં હવવું; અને, નહીં કે પ્રમાણની દુનિયામાં. પ્રમાણમાં હવનારા ભૌતિક જગતમાં હવે છે, તેને હમેશ જ ખોટ જાય છે; (ટારણ કે,) નિરન્તરનો અને નિશ્ચિત લાભ કોઈ પણ પદાર્થમાં હોતો જ નથી: (પરંતુ) દિવ્ય અને આધ્યાત્મિક દુનિયામાં એટલે પ્રકારના વિશ્વમાં જે હવે છે, તેનું અસ્તિત્વ સ્થાયી છે; કેમકે, તે દિવ્ય લક્ષણોનાં દર્શનનો ગ્રાહક હોય છે, કે જે ભૌતિક તત્ત્વવિષયક નહીં, પણ નિરન્તરના અવકારી દિવ્ય તત્ત્વસ્વરૂપ જ નિરન્તરનો ગ્રાહક છે. જ્યાં કશી જ ખોટ કદાપિ જતી નથી.

*પ્ર. શ્રી સાગર મહારાજ પોતાના મિત્ર અને શિષ્ય વર્ગને સૂક્ષ્મ સાહિત્યમાંથી આવી અમૂલ્ય જ્ઞાનકંડિકાઓ અવારનવાર મોકલવા કરતા, જેમાની થોડી એક એમના પુત્ર શ્રી. યોગીન્દ્ર જગન્નાથ ત્રિપાઠી એમ.એ. તરફથી મળી છે; એમાંના પ્રકાર જેવા કેટલાએક શબ્દો આપણાં સાંજોની પરિભાષા સાથે બંધ બેસે એવા નથી, છતાં પણ જે અર્થમાં એ શબ્દો વપરાય છે એનો લક્ષ્યાર્થ આર્થ સાંજોની તત્ત્વજ્ઞાનના પરિભાષાના અર્થથી જરા પણ ભ્રૂંદો પડતો નથી. વાચકવર્ગને આ ભાગ અવશ્ય પસંદ પડશે એવી આશા છે:-તાંત્રી

વિજ્ઞા અને આ ત્યાગ જ “દિલ્લિનું દર્દ;” કારણ કે તેમાં ચિત્તને “પાછા વળવાપણું”--ચિત્તશમન (અધ્યાત્મ સુખપ્રાપ્તિ) છે કે જે વિષયી જીવાત્માની અને ઉચ્ચતર આત્માની વચ્ચેની માધ્યમિક સ્થિતિ છે--“નિરુપ” થી “રૂઢ” તરફ.

૧૬:--તમારો વિષયો જીવ તમને એવા બનાવવાને ઇચ્છે છે કે જાણે જુએ મરણું ગળેડું. જે તમે તેનું સંભાળશો તો તમારી તમામ આધ્યાત્મિકતાનો વિનાશ થશે.

તમારા વિષયી જીવાત્માને મૂલ્યે મારો અને એમ કરીને તમારા જ્ઞાનાત્માને ધર્મપરાયણ રહેવાને શક્તિમાન બનાવો.

૧૭:--જે જીવાત્મા દુનિયાદારીમાં રમી પડી રહેલો હોય, અભિ-માની હોય અને વિષયો હોય, તે પદાર્થોના સ્વાસ્થ્યને જોઈ શકતો નથી, પણ પદાર્થોની ખોટી અને અવળી રીતે જ જુએ છે.

૧૮:--જે જીવાત્માનું વલણ સ્વભાવથી જ મૂર્ખતા તરફ હોય છે, તે ફેરવું દર્શન અને ફેરવું જ્ઞાન પામી શકતો નથી; અને તેથી કરીને તેને ધર્મની અને જ્ઞાનની વાતમાં અંધાપો જ રહે છે.

૧૯:--જીવાત્મા માત્ર પોતાના હૃદયના અંધાપાને લીધે અને અજ્ઞાનને લીધે જ જ્ઞાનના પ્રકાશને, સત્ત્વ પુરુષને અને પરમાત્માને ઓળખી શકતો નથી.

૨૦:--આ દુનિયાની જીવંતી તો માત્ર એક રમતગમતનું નાટક છે, પણ લોકો જે જાણે તો, સદૃશ જીવન તો હવે પછીના પરમાત્માના અમરગદમા છે, એટલે કે માણસજાત સાથે આ લોકના સુખ માટે વ્યવહાર રાખવો, તે કરતાં, ફેરવ સાથે પરલોકના સુખ માટે વ્યવહાર રાખવો એ જીવને માટે ધણું જ વધારે અગત્યનું છે.

૨૧:--પરમેશ્વર તરફ સરા પ્રેમનો અગ્નિ ઉત્પન્ન થયા વિના, વ્રત, તીર્થ, ઉપવાસ વગેરે કર્મકાણ્ડના વિધિઓ દેવળ નિષ્ફળ છે, અને જીવાત્મા જ્યારે દિવ્ય ગુણો વડે પરમેશ્વરનો પ્રકાશ સ્વીકારવાને વાત્ર થાય, ત્યારે જ, પરમેશ્વર તરફના સરા પ્રેમનો અગ્નિ તેનામાં ઉત્પન્ન થાય છે.

એક શુભેચ્છા

‘ ઉત્થાન ’ એ જ્ઞાનસાધન આશ્રમ-છોટાઉદેપુરથી શ્રી સ્વામી સ્વયંજ્યોતિષ મહારાજના તંત્રીપણા નીચે પ્રકટ થતું ગુજરાતી ભાષાનું માસિકપત્ર છે. ઘણા લાંબા સમયથી ગુજરાતને એવા માસિકપત્રની જરૂરીયાત હતી. એ દ્વારા ગુજરાતી જનતાને અધ્યાત્મવિદ્યાનું મહત્ત્વપૂર્ણ વાચન મળશે એ નિર્વિવાદ છે. વિદ્વાન્ વિચારકો, અનુભવી મહાત્માઓ અને જ્ઞાનવાન સંન્યાસીઓએ લખેલા મહત્ત્વના આત્મજ્ઞાનના લેખો એમાં આવશે, અને પ્રત્યેક જિજ્ઞાસુને તો એ જ્ઞાનમાર્ગનો એક ભોમીઓ થઈ પડશે.

શ્રી સ્વામી સ્વયંજ્યોતિષ સંયુક્ત પ્રાન્ત અને ગુજરાતમાં જિજ્ઞાસુઓને વાતચીતદ્વારા સત્સંગનો, સાધન માટે અંગત ઉપદેશનો અને પોતાના શિષ્ય સમૂહનાં ચરિત્ર-ગઠન થાય તેવા શિશ્યજનો લાભ આપીને એકંદરે આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય તેવું શાંત, અને એકાંત છતાં સ્થાયી કામ કરી રહ્યા છે. પરમાત્મા એમના શરીરને નિરોગી રાખીને દ્વીર્ધાસુધી કરે ! અને જે આવી ઉત્તમ તેમજ નિઃસ્વાર્થ પ્રકારની ધાર્મિક પ્રવૃત્તિઓ કરે છે, તે ચાલુ રાખવાનું એમને મનોબળ આપે !

‘ ઉત્થાન ’ ની ખૂબ ઉન્નતિ થાઓ ! એનો ગહોળો ફેલાવો થાઓ ! એ હમેશાં ચાલુ રહો ! એ ઉત્થાન શાંતિ, જ્ઞાન, પ્રેમ, આનંદ તથા આત્માનુભવનું પ્રચારક થાઓ અને માનવસમૂહને અધ્યાત્મમાર્ગમાં લક્ષ્યસ્થાને પહોંચાડવામાં માર્ગવાહક બનવામાં નિમિત્ત બનો !

આનંદ કુટિર
હાપીકેશ તા ૨૦-૪-૪૨

} સ્વા. શિવાનંદ સરસ્વતી.

પ્રાસંગિક સમાચાર.

(૧) પાલીતાણા-આગામી પૂનમની રાત્રી કરવા માટે આ

વર્ષે સુમારે ત્રણેક હજારથી પણ વધારે યાત્રીઓ આવ્યા હતા.

(૨) રાજકોટ-વિવેકાનંદ ગુરુકુલનો વાર્ષિક ઉત્સવ તા. ૬ જૂલાઈએ

ઉત્સાહભરે ઉજવાઈ ગયો. (૨) અમદાવાદ-ગ્રાવલુ માસમાં રાજા-

મતીમાં સ્નાન કરવા જનાર ભાવિકોની બીડમાં ડોઢ અનિચ્છનીય

ખનાવ ન ખનવા પામે, એટલે ત્યાંની હિન્દુ સભાએ સ્વયંમેવકોની

ભરતી કરવાની અને એમની સલામતી માટે સવારના ચારથી દસ

વાગતા સુધી સ્વયંમેવકોને રાખવાની વ્યવસ્થા કરવાનું નક્કી

કર્યું. (૪) ઠાંકરીઆ તળાવ પાસે ત્રણેક માસથી ચંદનદાસ

ગુરુ સુન્દરદાસ નામનો બાવો રહેતો હતો. મ્યુનિસિપાલિટીએ ત્યાં

બાગ તૈયાર કરવાના વિચારથી એને ઊંડી જવા હતું, પણ બાવાએ

આમે ચતાં પોલીસને બોલાવવી પડી; જપાજપી થઈ, બાવાએ ત્રિશૂળ

જિંઘામ્યું; પટાબાજારે દેશ માંડી; અને પોતાને તથા એકાદ પોલીસને

ધમકી આપી દિવ્ય શુ પકડાયા, અને એમના પર કેસ ચલાવાયો.

~~એમના પર કેસ ચલાવાયો.~~

(૫) લાહોર-પાંચ પંદર બાળકો દીંગણાદીંગણીનાં લગ્નની રમત કરવા એકઠાં થયાં; સાચાં લગ્નની પેટે રમતનો દાહમાદ કરવા જતાં ફટાકડા ફેડવા માંડ્યા, અને પરિણામે પોટાશની શીશી ફાટતાં અકસ્માત થયો; આદ બાળકો અને બીજાં ચારેક માણસોને ઇજા થઈ; સોને ઇસ્પીતાલમાં લઈ જવાં પડ્યાં. (૬) લંડન:-મરજીદ બાંધવા અને ઇસ્લામી સંસ્કૃતિના પ્રચાર માટે કેન્દ્ર બાંધવા બ્રિટિશ સરકારે જમીન ભેટ આપવાની જાહેરાત કરી છે. (૭) અમરેલી-જૂહાઈના પહેલા અઠવાડીયામાં વરસાદની સાથે આકાશમાંથી લોહીનાં ટીપાંની વૃષ્ટિ થઈ; એકાદ માઇલના વિસ્તારમાં આમ બન્યું અને ખેડૂતોએ નજરે જોયું એમ સંભળાય છે; બીજે દિવસે એમાંથી અસંખ્ય લાલ રંગનાં શુદ્ધાં ઉત્પન્ન થયાં. (૮) હાંસોટ:-એક શિવાલયને તોડી અંદરથી કોઇ પાર્વતીની મૂર્તિ ઉપાડી ગયું; પોલીસની તપાસમાં થોડા પકડાયા, અને દૂવામાંથી મૂર્તિ મળી આવી (૯) ભાવનગર-રાજ્યના કાંઠે-વેળાવદર રસ્તા ઉપર નાના એવા બાવળા નામના દુર્ગરમાં એક ભોંયડું છે, ત્યાં થોડા દિવસો પહેલાં ઘડાકા થતાં એએક આંગળ પહોળો અને સોએક હાથ લાંબો ખાડો પડી ગયો; ગરમ હવા એમાંથી નીકળ્યા કરે છે એમ કહેવાય છે. (૧૦) સુરત-ઐાધાનના કેટલાએક વણિક મહાજનો કેરીના કંડીઆ લઈ હોડી વાટે સુરત આવતાં, વાવાઝોડાનું તોફાન થયું; શેડીઆઓ ગલરાયા; “ ગમે તેટલા રૂપીઆ લો પણ અમને જીગરો ” એવી કાકલુદી કરી, એટલે જીવના જોખમે એમને બીજા માણસોએ બચાવ્યા; કાંઈ જિતરતાં જ “ ગમે તેટલા રૂપીઆ ” ને બદલે થોડા આના આપીને એ ઉદાર મહાજનોએ પતાવ્યું. (૧૧) ઉનાવા-આશ્રમ તરફથી કલોલ, વીજપુર, દહેગામ વગેરે તાલુકામાં તથા ઉનાવાની આસપાસ દર વર્ષના રિવાજ મુજબ આ વરસે પણ મહત્ત દવાઓ વહેંચાય છે. (૧૨) દુધરેજ-અહિંના મંદિરના મહન્ત શ્રી જીવરામદાસનો

તા. ૧૭-૭-૪૧ ને રોજ યુવાન વયે દેહાન્ત થયો. (૧૩) ગુજરાત
 તથા કાશ્મિરમાં અતિવૃદ્ધિને લીધે આશરે ૧૦૦૦૦ મકાનો પ
 ગયાં અને ૫૦૦ પશુઓ તથા ગયાં છે. (૧૪) બનારસ-હિં
 નેતાઓની પરિષદમાં ભારત ભૂવલ્લ પં. માલવીયાજીએ કહ્યું
 “ મનુ તથા વેદવ્યાસે એવા નિયમો પડ્યા છે, કે જ્યારે માણસ ઉપ
 હિંસાત્મક હુમલો થાય તો તે પોતાનો બચાવ હિંસાથી કરી શકે. ”
 (૧૫) કલકત્તા-અહીંની યુનિવર્સિટીએ સર સર્વપલ્લી રાધા
 કૃષ્ણનને ‘ ડોક્ટર ઓફ લોઝ ’ ની પદવી આપવાનું નક્કી કર્યું છે.
 (૧૬) સુબર્ધ-શ્રી આનંદીલાલ પોદાર આયુર્વેદિક કોલેજની
 ઉદ્ઘાટન ક્રિયા ગયા મહિનામાં સુબર્ધ સરકારના સહાયક-
 ચી. નાઈટના હાથે થઈ. શેઠ આનંદીલાલ પોદારની ઉદાર રકમમાંથી
 આ કોલેજ સ્થપાઈ છે. (૧૭) ગોંડલ-આવાઓનો વેસ મારણ
 કરીને વાઘરીઓ આસપાસ ગામડામાં બધે ફર્યા કરતા, તેમને પકડવામાં
 આવ્યા છે. (૧૮) સિંધ-શ્રી. સીંધવાને કોમી એકતાના પ્રચાર
 માટે સિંધનાં ગામડામાં ફરતાં મહિઆરી નામના એક ગ્રામમાં હિંદુ-
 મુસ્લીમ પ્રગતો અદ્ભુત મેળ દેખાયો. ત્યાં મરજુદ અને મહિર
 એક જગ્યાએ આવેલાં છે, એટલું જ નહિ પાંચ વચ્ચે એક નાની એવી
 દિવાલ જ છે; મંદિરની આરતીથી મુસ્લિમોને અને મસ્જિદની બાંગી
 હિન્દુઓને કશી દખલ ત્યાં થતી હોય, એમ જણાતું નથી. અદ્ભુત
 ભાઈઆગની લાગણીથી એ જાને કામ ત્યાં રહે છે. (૧૯) પાટણ-
 આગ્રજીની તેર વરસની એક છોકરીને પ્રભુદર્શન થાય છે એમ વાત
 ચાલે છે. છોકરી કહે છે કે “ મને લગવાનું દેખાય છે અને મારાં
 મા-આપને એક મહીના પછી દર્શન થશે એમ લગવાનું કહે છે. ”
 (૨૦) હાદા-ત્રિપુરા નરેશ હાદાના કોમી દુસ્લગથી મુકદ્દમમાં
 ઉતરેલા હિન્દુઓને સહાયતા કરવા માટે રૂા. ૪૦૦૦૦ ની ઉદાર રકમ
 આપવાની જાહેરાત કરી છે.

સ્વા. સ્વયંજ્યોતિ તીર્થકૃત પુસ્તકો

કિરણકલાપ—વૈરાગ્યની વિદ્યાસ પામતી ભાવનામાંથી લખાયેલાં,
પ્રાર્થના અને પ્રકૃતિમાં પરમાત્માનાં દર્શન દ્વારા પરમપદ પ્રાપ્ત
વાળનારાં કાવ્યોનો સંગ્રહ.

કિંમત આઠ આના

ભર્ગદર્શન—જ્ઞાન, વૈરાગ્ય, ભક્તિ અને વિશુદ્ધ અદ્વૈત ભાવનાને
પોષણ આપનારાં ઉપદેશપૂર્ણ ભજનોનો સંગ્રહ; આમાંનાં ઘણાં-
ખરાં પરમદેવે શ્રી સ્વામી રામતીર્થજીનાં અંગ્રેજી તથા ગુર્જરી
ભજનોના અનુવાદરૂપે છે.

કિંમત છ આના

શ્રીસદ્ગુસ્તુતિશતક—શ્રી હનુમાલિન્ન પરમ કરુણાકર શ્રી
સદ્ગુરુ પ્રતિ અદ્વૈતજી ભક્તિ વધારી, જ્ઞાનવૈરાગ્યનો બોધ કરનારો
અને તત્ત્વમાં તક્લીન કરે એવો, નિત્યપાઠમાં ઉપયોગી થાય એવો
અનુષ્ઠુપ વૃત્તમાં ગીતારેલો સ્તુતિસંગ્રહ.

કિંમત ત્રણ આના

શ્રીસદ્ગુરુશિક્ષાશતક—શ્રવણ, મનન અને નિદિધ્યાસનના અન્તરંગ
સાધનદ્વારા સાધકને તત્ત્વજ્ઞાનનો અધિકાર અપાવી લક્ષ્યબોધ
કરાવનારો, જુજંગ વૃત્તમાં ગીતારેલો શિક્ષાસંગ્રહ.

કિંમત ત્રણ આના

મીરાં અને રાણો—મીરાંની અદ્વૈતજી ભક્તિ અને વૈરાગ્યની ચર્ચા
કરતો એક અધ્યાત્મજ્ઞાનનો સંવાદ.

કિંમત બે આના

વ્યવસ્થાપક : જ્ઞાનસાધન આશ્રમ
છોટાઉદયપુર, પૂર્વ ગુજરાત

‘‘ હત્તિપ્પત જાગ્રત પ્રાપ્ય ધરાન્ નિધોધત ।
છિદો સાંધક ! જગો ને આચાર્યવર મેળવો,
આત્મખોધે મળે એવાં વિદ્યાવિજ્ઞાન દેખવો.

પ્રતી
સ્વા. સ્વયંભ્યોતિ તીર્થ
જ્ઞાનસાધન આશ્રમ
છોટાઉદેપુર, (પૂર્વ ગુજરાત)

વડોદરા રાજ્યનાં પુસ્તકાલયો માટે મંજુર

ઉત્થાન—અધ્યાત્મવિદ્યાનું માસિક પત્ર.

વાર્ષિક લવાજમ ચોસ્ટેજ સાથે

હિંદ	જમો	આફ્રિકા	એક અંકની કીમત
રૂ. ૩-૮-૦	રૂ. ૪-૦-૦	શિં. ૮-૦	રૂ. ૦-૬-૦

પુસ્તકાલય માટે ખાસ રૂ. ત્રણ

નિયમો:—(૧) ઉત્થાનનું વર્ષ જુલાઈથી શરૂ થાય છે. અને વર્ષ વચ્ચે ગ્રાહક યનારને પાછલા અંકો મોકલેલી આપવામાં આવે છે. (૨) પ્રત્યેક અંક અંગ્રેજી મહીનાની ૧૬ મી તારીખે રવાના થાય છે. અંક ન મળે તો પ્રથમ પોતાની નજદીકની પો. ઓ. માં તપાસ કરવી અને પછીજ દાર્પણમાં લખવું. મહીનાની આખર તારીખ સુધી લખનારનેજ અંક મળી શકશે; ત્યાર પછી કીમત લઈને અપાશે (૩) પત્ર વ્યવહાર કરનારાઓએ પોતાનું નામ તથા ઠેકાણું સ્પષ્ટ અક્ષરે ગ્રાહકનજર સામે લખવું. જવાબ માટે હમેશાં પૂરતી ટીકટો મોકલવી. (૪) મ. ઓ. થી લવાજમ મોકલનારાઓએ કુપનમાં પોતાનું નામ ઠેકાણું સ્પષ્ટ અખરે લખવું. (૫) પુસ્તકાલયોએ મ. ઓ. થી નાણાં મોકલવા ઉપરાંત પ્રમુખ તથા મંત્રીના હસ્તાક્ષરનો પ્રમાણભૂત પત્ર ખીડવો. (૬) ' ઉત્થાન ' વડોદરામાં છપાય છે અને ત્યાંથી રવાના થાય છે પરંતુ એ સંબંધે જોયો પત્રવ્યવહાર નીચેના સરનામે કરવો.

નમૂના અંકની કીમત મળ્યા પછીજ અંક મોકલાશે.

પ્રગલ્ભક, ઉત્થાન

છાટા ઉદેપુર, (૫૧૭૪૨)

વિનંતી

ગ્રાહકોને:-

૧. ત્રીજો અંક આપને મળશે. વાચકોને ‘ ઉત્થાન ’ ઠીક પસંદ પડ્યું છે એમ એમના સંતોષપત્રો પરથી જણાઈ છે. પરમાત્મા અમને એમાં ઉત્તરોત્તર વિકાસ કરવાની અનુકૂળતા કરી આપે એ જ પ્રાર્થના છે.

૨. અમારો ઉત્સાહ એના જહોળા પ્રચાર ઉપર આધાર રાખે છે. કશા પણ ધનભંડોળ વિના, કેવળ મિત્રોના આશ્રયથી અને મિત્ર લેખકોના સહકારથી સાહસ ખેડ્યું છે. સાહસ એટલા માટે કહીએ છીએ કે એમાં જે પૂરતી ગ્રાહક મંજૂર ન થાય તો વરસ આખરે જરૂર જોટ આવવાનો ભય છે.

૩. સારા કાગળ, સુઘડ છાપકામ, શુદ્ધ મંરકારી ભાષા અને વિવેચનાપૂર્ણ લેખો, એ બધું ખૂબ પરિશ્રમ અને નાણાંની છત ઉપર આધાર રાખે છે. એટલે અમારો તો એ નો એ જ આશ્રય-એકની એક જ વાત-કે જે આપને ઉત્થાનના લેખોથી લાભ થાય છે એમ લાગતું હોય, તો એ લાભ ખીલને મળે એ દૃષ્ટિથી-ઉત્થાન ચાલુ રહે અને તે દ્વારા જે જ્ઞાનસેવા કરવા ધારી છે તે યથાશક્તિ થાય, ગૂઝરાતી

યુદ્ધતરંગે વાયુવેગે ઊડતા ઊડતા આપણા ઠાનના પડદા ચીરે છે; માનવહૈયાને હાયવરણથી દબાડે અને મૃત્તવે છે; કુદરતમાં કશું પણ કદી અકુદરતી હોવાનો સંભવ જ ન હોવા છતાં પણ, ટૂંકી માનવયુદ્ધિને આ સંહારકાંડ એવી રીતે ગભગભી મારે છે કે, બધું જાણે કુદરતથી વિરુદ્ધ જનતું હોય! પાંચ પાંચ હજાર વર્ષના ગાળા પછી ઘ્ર્ણાંડનાયક પુનઃ જાણે પુકારતો હોય કે—

કાલોઽસ્મિ લાંકક્ષયકૃત્પ્રવૃદ્ધો, લોકાન્સમાદર્તુમિહ પ્રવૃત્તઃ ।

“હું, લોકોનો સંહાર કરનાર, ખૂબ વધી ગયેલો કાળ છું; અત્યારે લોકોનો ભક્ષક (ચાક નહિ) થઈને પ્રવૃત્તિ કરું છું.”—
એવું પ્રત્યક્ષ આપણે અનુભવીએ છીએ વિજ્ઞાનની સહાયતા વડે, પૃથ્વીનાં પેટાળ અને આલનાં ઊંડાણમાંથી અવનવી વિદ્યાઓ શોધી શોધીને જાણે માનવકુલે સંહારજ માડયો હોય, એવો મતિશ્રમ માનવભક્ષી માનવોને ચક્રડાળે ચકાવી રહ્યો છે !

x

x

x

આવી તો કેટલીએ યુદ્ધલીલા આ પૃથ્વીપટ પર રમાઈ ગઈ હશે ! આપણને અત્યારે પણ એ નવીન અને અપૂર્વ લાગે છે; ઇતિહાસ વાંચનારાઓ નવાજૂતાની સરખામણી કરે અને આશ્ચર્ય પામે ! પણ કાલનો સ્વભાવ અને પ્રકૃતિનાં પરિણામ ઓળખનારાને એમાં કશી નવીનતા નહિ લાગે ! અત્યારનાં આયુષોમાં ફેરફાર હશે, શસ્ત્રાઓમાં નવાજૂતી હશે, લડવાની રીતભાત ફેરવાઈ ગઈ હશે, પણ એનું કારણ તો એજ જુગજૂનું-પૃથ્વીપટને ઝહેચી લેવાનું, પૃથ્વીપટના સમસ્ત વૈભવને એકદંથુ બોમવવાની વાસનાનું અને સક્ષેપમાં આશ્ચર્ય રચનાવના પ્રદર્શન જેવું જ છે, એમ વિવેકશીલ મનુષ્યને ચોક્કસ સમજાય એવું છે.

x

x

x

માનવમનને એમ થાય છે કે જગત હમેશાં કે' ને કે' અપૂર્વ, નવું, અને નિત્ય નવો અનુભવ આપે એવું એક પ્રયોગમંદિર છે. પરંતુ પ્રસંગોનાં રૂપાન્તરથી કાંઈ જગત નવું થતું નથી; કારણ કે એથી કાંઈ પ્રકૃતિનો સ્વભાવ બદલાતો નથી; એના એજ અનાદ્યનન્ત તણુ ગુણ, એની એજ દેવી અને આહુરી સપદ, એની એજ મોહતૃષ્ણા, એની એજ ભોગવાસના માનવ માનવ વચ્ચે પૈરવૃત્તિ ઉપ-ન્તવે છે, અને યુદ્ધની નોખતો ગડગડે છે. અજ્ઞાનના સ્વભાવમાં નહિ, પણ એના પ્રસંગોના રૂપાન્તરમાં મનુષ્યને નવીનતા અવશ્ય લાગે એ સ્વાભાવિક છે, પરંતુ આવો નવીનતાનો રંગ મનુષ્યના ભોગભૂખ્યા હૃદયને ન સ્પર્શે, તો એક ફાણ પણ એ જીવી શકે ખરા કે ? ! જગત નવું નથી, પણ મનુષ્ય નવો છે; પૃથ્વી નવી નથી, પણ એના ઉપરનો કે લોકલોકાન્તરનો પ્રવાસી આ જીવાત્મા નવો છે, એટલે એને જગત નવું લાગે છે. આમ વિરોધાભાસમાં જીવતો મનુષ્ય, પોતે નવો હોવાનું બૂલીને જગતને નવું જુએ છે; અવનવી રચનાઓ ગોઠવે છે, અને નવું ભોગવવાની ગડમથકમાં ધરતીમાતાની ગોદમાં અવનવાં રમકડાંથી રમત મારે છે; હસે છે, લડે છે, રમે છે, ઈત્યાદિ ભાવોના વલણમાં અચડાય દીચાય છે; રીખાય છે; અને છેવટે પ્રકૃતિથી હારે છે.

x

x

x

એને નવીનતા લાગે છે ત્યારે તો એ જીવી શકે છે કે; ત્યારેજ એ આગળ વધી શકે છે; આમ ન યામ તો નિરાશા અને નિરુ-ત્સાહ એને પાતાળના પત્થર જેવો જડ બનાવી, આળસુ અને એટીના જેવાં જગાસાં ખવરાવી, છતી ઈંદ્રિયોએ પણ એને અપંગ બનાવી મૂકે—એવી આ અવદિત્તધટનાપરીયસી માયાની ત્રિગુણત્મક લીલાનો પ્રભાવ છે.

x

x

x

ગૂંચાયેલો, આસુરી સ્વભાવનો છવાત્મા કેવા અને ઠેઠકેટલા ધમપ-
જાડા અને ઉધામા કરે છે, એનું સ્પષ્ટ કથન ભગવાને આપણને
ભાખી મૂક્યું છે, અને વર્તમાન યુદ્ધમાં આપણને એવું જ પ્રત્યક્ષ
દર્શન થાય છે.

x

x

x

જે પહેલાં બની ગયું છે, તેનું તેજ, તેવુંજ પાછું બન્યા કરે
છે; સંસાર એટલે ચક્રાકાર મતિમાં વહેતો કાલપ્રવાહ; તથા શુભો,
અથવા દૈવી અને આસુરી એમ બે સ્વભાવ વારા ફરતી ઋતુઓના
કાલક્રમ પ્રમાણે, પૃથ્વીના વિસાદ પટપર હેર ફેર કર્યાંજ કરે છે;
માનવ એ ભુએ છે ને મૂંઝાય છે, એને બધા પ્રસંગો અશ્રુતપૂર્વ
લાગે છે, બધું એને નવું નવું લાગ્યા કરે છે; પણ એમાં આપણા
વિચારની ઉણપ છે. અસંખ્ય યુદ્ધો બેલાઈ ગયાં છે, એમાં શું
પશ્ચિમ કે શુ પૂર્વ-એવા કયા દેશભેદ નથી કે નથી કાઢપણ ભાતના
પ્રત્યક્ષેદ. જે પ્રજા જોટલી વધારે જૂની એટલા એના અનુભવભંડાર
વધારે સમૃદ્ધ. યુદ્ધ યઈ ગયાં છે, અત્યારે થાય છે, અને ભવિષ્યમાં પણ
ચરે, અને આપણા અનુભવરત્નોમા ઉમેરો ચરો.

x

x

x

આપણે આપણા આત્મવિકાસ માટે દૈવી પ્રકૃતિની ઓયમાં રહીને
લડવાનું છે, સમસ્ત જગતમાં શાંતિ ઈચ્છવી, પરમાંતમા પામે સંપ
અને પ્રેમનું વાતાવરણ થાય એવી પ્રાર્થનાઓ કરવી, સર્વત્ર ભાઈ-
ચારો કે શાંતિના પડછંદા પાડવા, પ્રેમ પ્રેમ અને પ્રેમના પોકાર
કરવા કે સંકલ્પો કરવા, એ આપણા સાત્તિક સ્વભાવની પ્રતિભા
અને પરીક્ષા છે; સાચો લડવૈયો શત્રુના દલનું જોર જોઈ બમણો
લડે-તેમ આપણી સામે જોટલું આસુરી શક્તિનું પ્રાગલ્ભ્ય વિશેષ,
તેટલુંજ આપણે દૈવી સ્વભાવના જોરે કમર કસીને યુદ્ધમાં સામે
મુખે જોલા રહેવાનું છે. જગતમાં જો યુદ્ધ અનિવાર્ય હોય તો આપણી

દેવી સ્વભાવની સહિષ્ણુતા, શરવીરતા, શાંતિ તથા પ્રેમના વાતાવરણને વ્યાપક બનાવવાની ઝંખના પણ સ્વાભાવિક છે.

x

x

x

આવી સત્ત્વઝંખનાથી મુદ્ધ બંધ પડે, આસુરી સ્વભાવ દબાઈ જાય અને દેવી સંપેદની છૂત થાય, એ બધું થાય તે મહેલાં, આપણે એ મુદ્ધમાં વિજેતા થવા માટે, પ્રથમ આંતરમુદ્ધ શમવવાની જરૂર છે. આપણી પ્રાર્થના કે મંત્રલ્પો મુદ્ધ અટકાવવા માટે નહિ, પણ સત્ત્વના વિજય માટેની હોવી જોઈએ મુદ્ધ એટલા માટે સમે કે જોથી ભવાટવીનો માનવપ્રવાસી પોતાનો માર્ગ સુખપૂર્વક કાપે, અને પરમપદને પથે ચડેલો સન્માર્ગી જીવાત્મા ધન્યકલ્યાણનો ઉત્તરોત્તર અધિકારી બનતો જાય.

x

x

x

મહાભારતના મુદ્ધમાં ભગવાન કૃષ્ણચંદ્રે અર્જુનને કેવીરીતે જ્ઞાન-માત્રા પાઠ, અને વીરતા વહોરાવીએતું સુંદર વર્ણન સ્વા. રામભીર્ષ કરે છે: ‘મહાભારતના મુદ્ધમાં શ્રી કૃષ્ણ અર્જુનના સારથિ હતા. મુદ્ધની તૈયારી જોઈ અર્જુનને વિપ્રાદ-ખેદ થયો. દયા અને કૃપણતાથી એ કંપી ઊઠ્યો, દુર્બલતાએ એને દીન બતાવ્યો અને ગાંડીવ હાથમાંથી સરી પડ્યું, એ વખતે ભગવાને પ્રેરણા આપી—
“વીર અર્જુન ! તું આ દેહ નથી; તું આ વ્યક્તિ નથી, આ લીલા તો પરમાત્માની છે. તું તો નિમિત્ત માત્ર છે.....દેહનો નાશ થવાથી આત્માનો નાશ થતો નથી..... કૃપણતા દૂર કર, આત્માનો અનુભવ કર; તારું કર્તવ્યકર્મ મુદ્ધ કરવાનું છે, માટે સુખેથી કર; હું, દેવોનો પણ દેવ કણે કણે લાખો ને કરોડો કીટપતંગાદિ જોવા જીવોનો સંહાર નથી કરતો ? જતાં હું નિર્લેપ, નિર્દોષ છું. ઈશ્વરજ કર્તાહર્તા છે. પરમાત્મા તો પરમ પવિત્ર છે.....તું આત્મજ્ઞાન કેળવ;.....એટલે તને સમગ્રી કે તું તો પરમાત્માના યંત્રનું એક

પૂતણું માત્ર છે.....સત્ય, ન્યાય, અને ધર્મને માટે અસંખ્ય શરીરોનો તું સંહાર કરે, તો પણ તું સદા વિશુદ્ધ જ છે, તને એમાં કશો પણ દોષ કે પાપ લાગવાનાં નથી.” આ સમજણ તે આત્મજ્ઞાનની ઓળખ પછીની છે: અભુતનું આંતરયુદ્ધ આત્મજ્ઞાનથી ભગવાન શાંત પાડે છે: કર્માકર્મ, ધર્માધર્મ, સત્યાસત્ય-જેવા સામેક્ષક ગૂચ-વાડાની ભ્રાંતિથી એને મુક્ત કરે છે, અને પરમતત્ત્વ કે જે નિરપેક્ષ સત્ય અને ધર્મ છે, એનું એને જ્ઞાન કરાવે છે.

x

x

x

ઓ માનવદેવ ! જરા અંતર્મુખ થા; યુદ્ધ છૂટવા નીકળ્યો છે, પણ તારા મનોમન્યનની તેં પરીક્ષા કરી જોઈ છે ? અંતરના મગજે, મારા-તારાના ભેદભાવ, જન્મમૃત્યુના લોભમોહ, કીર્તિ અપકીર્તિના ભયાભય, અને લાલહાનિના ત્રાજવામા તું તોળાય છે, ત્યારે તારા જ્ઞાનસમૂતની વિકંબળા તપાસી જોઈ છે ? જરા વિચાર કરીને જો કે તારું આંતરયુદ્ધ કેવું છે ? તારામાં સમત્ત્વ આવ્યું છે ? યુદ્ધને તેં દૈવી સ્વભાવ અને ધાર્મિક ભાવનાથી તપાસી જોયું છે ? માનવીના મનમા જો લોભમોહની મહત્વાકાંક્ષા-આસુરી વાસનાએ ઉરકેરળી ન કરી હોય, તો આવા બાહ્ય યુદ્ધની સભાવનાજ ક્યાં છે ? અને બાહ્ય

યુદ્ધની ગમે તેટલી તોળતો ગગડતો હોય, પરંતુ તારા માનસસરનાં અમૃત વણુડોળાયા રહે, તો દૈવી સંપદની જ છૂત થાય છે, એવો વિશ્વાસ તારા હૈયામા જન્મ્યો છે ખરો ? સત્તા અને ભોગને માટે માનવ મનનો રાક્ષસી સ્વભાવ લોહીતરસ્યો બને છે; પ્રકૃતિનાં સમસ્ત તત્ત્વોને દરાવી-દબાવી, એને પગ તળે છૂંદી કચરી, એની ઉપર સંહાર-નૃત્ય જોલી, પોતાની રક્ત-પિપાસાને તૃપ્ત કરી, સત્તાના મદમા તિરસ્કારનું અદહાસ્ય કરવા માટે ભૂખ્યો ડાંસ બને છે, ત્યારે આવી બાહ્ય યુદ્ધની જરાવા પ્રકટે છે.

પ્રથમ આંતરબાહ્યનો ભેદ જૂઠી જા; અંતરમાં છે તેજ બાહ્ય છે;

આલ્ય વિશ્વ આંતરમનની છબી માત્ર છે, અંતરમાં ધ્વનિ છે, તેનોજ
 આલ્ય પ્રતિધ્વનિ છે. મહાભારતના યુદ્ધમાં પાંડવ મેનાનો અગ્રગણ્ય
 વીર અર્જુન યુદ્ધભૂમિ ઉપર આવતાં વેંતજ, પોતાનાજ મોહના-
 અજ્ઞાનના પાટા આંખે બાધે છે; વીરત્વ વિસારે છે; કાષ્ટરૂપ બને છે;
 એનાં અંગ કંપે છે; એનાં અજ્ઞેય આયુધ હાથમાંથી સરી પડે છે;
 એની આંખે અંધારાં આવે છે, એનું મન ચક્રોળે ચડે છે અને દીલો
 બનીને, ધર્માધર્મમાં દિગ્મૂઢ બનેલા અર્જુનની ભુદ્ધિ બહુર મારી
 જાય છે. દિશાભૂદયો અને કર્તવ્યભ્રાન્ત એ ધનંત્ય એવી તો
 પામગ્તા દેખાડે છે, કે નિત્યસખા ભગવાનને મહેલું માગવું
 પડે છે કે:—

कलैम्य मा स्म गमः पार्थ !

અસ્થા પૃથાપુત્ર ! બાધલાપણું છેડા ! વીર થા ! તુ ક્ષત્રિય છે;
 વીરનર છે ! ધર્મયુદ્ધમાં ખેલવું એ તો તારો સ્વભાવ અને સ્વધર્મ છે !
 યુદ્ધ અને યુદ્ધભૂમિ તો તારાં કીડાંગણ છે; તારી તો એ વિહારભૂમિ છે;
 લડવું તો તારે મન રમત છે. અને આવે વખતે, અત્યારે, અહીં આવીને
 જિભા ચલા પછી જ્યાં આસુરી સ્વભાવના શત્રુઓ હથીઆર સજ્જને
 ઉગમવા સામે આવી જિભા છે, ત્યાં તને આવી હૃદયની દુર્બલતા
 ક્યાંથી સૂઝી ? આરી વૈશ્યસ્વભાવની દુર્બલતા ક્યાંથી વહેગી
 આવ્યો ?

એ દુર્બલતા શહાડવા માટે, કૃષ્ણેત્રનું—કર્મભૂમિનું ધર્મયુદ્ધ
 લડતાં પહેલાં અર્જુનના અંતરમાં જે યુદ્ધ આશુ, એનો નીવેડો
 લાવવાનું કામ ભગવાનને શિરે પ્રથમ આવી પડ્યું, અને એ આંતર
 યુદ્ધ આત્મજ્ઞાનદ્વારા સમી ગયા પછી, અર્જુન ધર્મયુદ્ધમાં
 વિજેતા થયો.

x

x

x

આશુ મહાભારતનું યુદ્ધ ખેલાઈ ગયું; હારનારા હાર્યા અને

જીતનાગ જીત્યા, શસ્ત્રાત્મો ખડખડયા અને માગતાગતા, તથા સગા
સબધી કે રોહી મિનોમા કોણુ મિત્ર કે કોણુ શત્રુ—એ બધા બેભાન
ભૂતીને સૌ લડી ચૂક્યા, મરનાગ મરી પરવાયા, જીતનારા જીતીને પણ
વિષાદ પામ્યા, અને સાર એ દુઃખડો કે યુદ્ધ અનિવાર્ય હતુ, કાળુ
કે ગાવપણથી કૈાગવ-પાંડવો વચ્ચે નામ-દેના આતરયુદ્ધ મારે ખીજ
રોપાયા હતા રણભૂમિનુ બાલ યુદ્ધ તો આતરયુદ્ધના પ્રતીક જેવું
હતુ. આતર યુદ્ધ નહોતુ શમ્યુ તેથીજ બાલ યુદ્ધ અનિવાર્ય
બન્યુ હતુ

એમ સારો વિજેતા બન્યો અર્જુન, યુદ્ધ કરતા પહેલા એણે
ભગવાનનો આદેશ ઝીંત્યો, જન્મ મૃત્યુની ભાતિ ટાળી, આત્માનુ
અમૃત પીધુ, ધર્મની ધારણા મેળવી, અને યુદ્ધ કરવા છતા, પણ એ
અકર્તા, અસખ્ય દેહરંધ કરવા છતા પણ એ અહિંસક, કર્મ કરતા
છતા એ નૈષ્કર્મી, અને દેવની પ્રત્યક્ષતા છતા એ નિષ્કામ
નીવડયો

x

x

x

એ મહાભારત આપણને ભગવદ્ગીતા આપી ઉપનિષદ્ગ્રંથી
ધેનુઓને દોહી દોહીને ભગવાને એ અમૃત અર્જુનને પાણુ
અને ત્યાર પછી ભારતવર્ષની પ્રજાને વારસામા મળ્યું
ભગવાને અર્જુનના આતર યુદ્ધને સાત પાઠ્યું, અને બાલ
પ્રદેશમા દૈવી સપદની જીત યર્ષ, કારણ કે અર્જુને આત્મચાનકારી
સમતા કેળવી, અહ મમત્વના બેભાનવાળા રાગદ્વેષને મારી, આતરિક
પ્રદેશમાથી યુદ્ધ લડતા પહેલા જ આસુરી સ્વભાવને હતો નહોતો
કરી નાખ્યો હતો. ભગવાને અર્જુનનો આતરદાહ બૂઝાવ્યો, એના
રાગદ્વેષ ધોઈ નાખ્યા ભગવદ્ગીતાનો એ સનાતન સંદેશ યુદ્ધની
સ્વભાવશીલા સમજાવે છે, દૈવી આસુરીના જેવ એળખાવે છે,
માનસ્વભાવની પરીક્ષા કરવાનુ શીખવે છે, અને યુદ્ધમા જીતવું

હોય તો પ્રથમ સ્વભાવ અને સ્વધર્મ ઓળખવાનું અદ્ભુત ગાન આપે છે. મૂઝાઈને દગલો થઈ પડેલા અર્જુનને વાગવા લગવાનું યુદ્ધયસ્ત્ર કહે છે અને એ ઉપદેશની સચોટ અસર તો, જ્યારે એના અતરના દાઢ શમે છે ત્યારેજ થાય છે. આખી ભગવદ્ગીતાનો નીચોડ એના જીવનમાં અમૃત સીચે છે અને અતમા એ કહે છે કે કરિષ્ય વચન તત્ત્વ ।

*

*

*

બાહ્ય યુદ્ધભૂમિપર આસુરી સપદની પ્રત્યક્ષ પ્રતિમાઓ જેવી કૌતુક્યેના પગ જીત મેગવતા પહેલા, ભગવાન અર્જુન પામે એના આત્મ-યુદ્ધમાં જીત અપાવે છે. એનો ઉદ્દેશ્ય શમાવે છે અને એના ચિત્તમાં સમતા અપારી એની કાયગતા દલાડી નાખે છે. એના હૃદયની તુદ્ધ દુર્બલતા નિત્યન માગે ધોઈ નાખી, કર્મધાગના સમત્વ વડે એના ચિત્તને કાન્જીત વગેરે કન્દથી પગ થતા લીખવે છે.

ત્રીજા અધ્યાયનો ત્રીસમો શ્લોક એનો શોકજ્વલ દૂર કરે છે. ભગવાન યુદ્ધયસ્ત્ર તો કહાજ કરે છે, પણ તે પહેલા કેટલીએક શરતો એની પામે મૂકે છે. આ ન્હા એ શ્લોક —

મયિસર્વાણિ કર્માણિ, સંન્યસ્યાઘ્યાત્મચેતસા ।

નિરાશી નિર્મમોમૂન્યા, યુદ્ધયસ્ત્ર વિગતઙ્ગર ॥

યુદ્ધ કરવાની તો જરૂર ના કહેતાનથી, કાગળ કે યુદ્ધ તો પ્રકૃતિના -માનવસ્વભાવના તાણાવાણા જેવું છે, યુદ્ધ માનવ જીવનમાં શક્તિનો દિવ્ય સત્કાર કરી, વીજતાનું વર્ચસ્વ અપાવી, મનુષ્યને ઉન્નતિને પથે નિર્ભય પ્રયાણ કરાવે છે. પ્રકૃતિની લીલાજગત જીવજીવની, જન્મત તો દૈવી આસુરી સપદનો ખેત છે. પ્રાણીમાત્ર એ પ્રવાહમાં પડ્યાં છે અને જવા-ત્માઓ તો પન્વશ બનીને એ પ્રવાહમાં આ આસુરીમાથી દૈવીમાં અને દૈવીમાથી પગમાદમાના સ્વરૂપના અનુભવ બણી ધમ્મા જાય છે. પગમાં તમાના સ્વભાવ અને સ્વ-રૂપના નમૂના જેવો માનવ જીવાત્મા એમાં

એવા માટે ઉતર્યો છે—અતર્યો છે, કે આમુરી સ્વભાવની સામે હી એને જીતતો અને દેવી સ્વભાવની શક્તિ વધારતો જાયે ને જાયે પગ-માત્રમાના સ્વરૂપ સાન્નિધ્યમા પહોચવા, હસની પેડે જાયે અને જાયે, આગળ અને આગળ જીતતો જાય, પરમાત્માના સ્વ-મા પોતાના સ્વ-ને વિશુદ્ધ કરી એની સાથે અબેદ અનુભવવાનો—સાંન્યતાનદના સ્વરૂપમા તદાકાર થવાનો અધિકારી જાને

ઉપર ઉતારેલા શ્લોકમા ભગવાન પ્રથમ એવી આજ્ઞા કરે છે, કે માનવે સ્વપ્રકૃતિદ્વારા યતા નધા કાર્યેનો ભગવાનમાં સન્યાસ કરવાનો છે સન્યાસ એટલે કર્તાભોકતાની શુદ્ધિથી યતા સમસ્ત કર્મોનું ભગવદ્બુદ્ધિદ્વારા ભગવાનમાં સમર્પણ નક્ષેપમા પ્રકૃતિની ભાવનાનો ત્યાગ અને ભગવદ્દર્શનનો પ્રાદુર્ભાવ પરમાત્મા સર્વવ્યાપક છે પ્રકૃતિ પણ પરમાત્માનું જ સ્વભાવે રૂપાન્તર છે, એટલે માનવ પ્રાણી પણ પ્રકૃતિનો જ વિભાગ, પરમાત્માનો જ અવિચ્છેદનશીલ અંશ છે જે જે કર્મ થાય, તે બધાં અધ્યાત્મદષ્ટિથી, અતઃકરણમા ભગવદ્ભાવ ભરીને, કરવાનાં છે. પ્રેરક પોષક પરમાત્માને જ બધી બાગતમા લક્ષ્યમા નજીકને, પોતે માત્ર દેવી મંપ દેના માર્ગમા નિમિત્ત મનવાનું છે એમ માની, સ્વભાવને વશવર્તી બનેવો જીવાતમા કર્મ કર્મે જાય એ જ ભગવાનની આજ્ઞા છે પ્રકૃતિ ગુણાત્મક છે, તેવી જ ક્રિયાત્મક છે. એની વ્યક્ત અને અવ્યક્ત દશામા જ્યાં એ ચયન અને શાત સ્થિતિમા બદલાયા કરે છે, ત્યાં પ્રકૃતિનો અંશ અને પરમાત્માના પ્રતિબિંબ જેવો માનવ જીવામા પણ જન્મે દશા અનુભવે છે ઝાઝા અનિર્વચનીય અનાદિ સ્વભાવના સ્વરૂપની પ્રેરણા વડે એના ચિત્તમા શુભા શુભ પ્રેરણા થાય છે, દરમિયાનમા એ ભોગવિહાર ખેલે છે, સ્વભાવ પ્રમાણે શુભાશુભ કર્મો કરે છે અને ફળ ભોગવતા ભોગવતા થાકે છે, ત્યારે પરમાત્માની જ પ્રતિબિંબમૂર્તિ જેવો એ, પ્રકૃતિના ગુણાત્મક

ક્ષેત્રથી નિગત થઈ, પગ્માત્માના સ્વરૂપ લક્ષી સ્વાભાવિક રીતે વળે છે. જીવાત્માનું આવાગમનચક્ર આમ નિગત ચાલ્યા કરે છે, અને પ્રવૃત્તિ નિવૃત્તિના ભેદમાથી એ છેવટે નીકળવાનો-છૂટવાનો પ્રયત્ન કરે છે, આ એની જિજ્ઞાસુ વૃત્તિનો સમય કહેવાય છે.

*

*

*

ત્યાર પછી પ્રકૃતિની શુભાશુભ કર્મજન્યતા એને બંધન લાગે છે, આ કર્મભાર અને કર્તવ્યભારનો અતઃ જ નથી આવતો એમ એને સમજાય છે, દૈવી અને આસુરીના શુભાશુભ ફળ ભોગવી ભોગવીને થાકે છે. ‘ આ ચક્રવ્યૂહમાથી કેમ છૂટવું ’ એવો પ્રશ્ન ભુદ્ધિમા વિવેક અને વિચારની ગહનતા મૂઝાડે છે, ત્યારે એને થોડો સમય નિગત મેળવી, એકાન્ત દ્વાગ અતર્મુખ થવાનો અધિકાર મળે છે પગ્માત્મા એવા કૃતકૃત્ય જીવાત્મા પર કરુણાવૃષ્ટિ કરે છે અને પ્રકૃતિના પાશમાથી જૂની જે નીરવ શાંતિ શોધવાની એને વૃત્તિ થઈ છે, એને ભગવાન પોપણુ આપે છે. પ્રકૃતિના બંધન એને સાથે છે અને ‘ હુ ’ પ્રકૃતિ કે કૈંક એનાથી પર, ખીલુ વિશ્વક્ષણુ છું, એવો વિવેકપ્રશ્ન ઉદ્ભવે છે આવી જિજ્ઞાસાવૃત્તિ ચાલ ત્યારે એને બાહ્ય યુદ્ધમા જિતવૃત્તા કે સડો વાતા પહેલા આત્મયુદ્ધની સાગસાગતાનો વિચાર આવે છે અર્જુનની આવી મનોદશા, આ જિજ્ઞાસાવૃત્તિનું-પ્રકૃતિના યુદ્ધમાં વિપાદ અને-ફલાશાની મૂંઝવણુમાથી કર્મ-અકર્મનું ગહસ્ય સમજવાની વૃત્તિનું-આપણને ભગવદ્ગીતાના પ્રારભમા વ્યાસદેવ દિગ્દર્શન કરાવે છે.

*

*

*

અને પોતાના સ્વરૂપમા સમાવવા સદા તત્પર ભગવાનને જાણે જીવાત્માના જીવનમા આવી પણ ઝાઈધન્ય અને પૂણ્યમયક લાગતી હોય તેમ, તત્ત જ ભગવાન એને આત્મજાગૃતિ અપાવે છે. એમના ઉપદેશામૃતની ઝડી વરસવા માંડે છે. તત્કાળ ભગવાન કહે છે કે “ તુ

પણ ગુણનો સમૂહ નથી, તું પંચબૂતનું જોળીયું નથી, વિના વિચારે કે વિના સંસ્કારે ધરણી તું નિર્જીવ પૂતળું નથી. તારા પ્રત્યેક કર્મની પાછળ સ્વરૂપ ભરેલું છે, વિકારી માયાના પ્રદેશમાં વિહાર કરતો તું તો નિર્વિકારી સમ્વિદાનંદ આત્મા છે. તું પ્રકૃતિનો નહિ પણ મારો સનાતન અંશ છે. તું નિત્ય, ચૈતન્ય, આનંદસ્વરૂપ આત્મા છે. અજર છે. અમર છે. ક્રિયા તો પ્રકૃતિનો સ્વભાવ છે, તારો નહિ. પ્રકૃતિ તો કેવળ તારી હાથ છે, હાથના વિકારથી તું ભય ધાતો પામે છે ? કર્મ માત્ર મનોમન્યનનાં પરિણામ છે. હાર કે જીત, સુખ કે દુઃખ, લાલ કે હાનિ, હાર કે શોક એ બધાં તારાં-તારા સ્વરૂપને ન ઓળખવાનાં કારણ છે. વિચારી જે એટલે જણાશે કે એ બધાં હંદોને તો તું જે દષ્ટિએ જુએ, તેવાં તને લાગશે, અને અચાની દષ્ટિથી દેખાતાં એ બધાં આણસમાત્ર અનુમાનો છે એમ સમજશે.

*

*

*

તું પ્રકૃતિ નથી, શરીર નથી. હું એ શરીર નથી. તું આત્મા છે, હું પણ એ જ અજર, અમર, નિર્વિકારી, સમ્વિદાનંદ, સનાતન, સત્ય સ્વરૂપ, એક, અખંડ, રસધન, વિશુદ્ધ પરચલ હું. આપણે બન્ને કેવલ સ્વ-છીએ સ્વરૂપ નહીં, અને બધાં દરથો, બધાં રૂપચિન્હો, સમસ્ત નામ સમૂહો, કેવળ ગુણમયી લીલા અને મનોવિદ્યાગ્ની હંદ ગૂંચણી છે. આ કર્મ અને કર્મફળની આણ તૃપ્તિ-એ બધું તો તારા સ્વરૂપ સુખથી વિપરીત છે-વિવશ છે. આ બધી વર્તમાનકાલની મધ્યવર્તી લીલા પહેલા હું-તું-તે કે મારા તારાના કરા બેદ નહોતા. હવે અને છે માત્ર એક સત કે જેનો નથી કદી અભાવ કે નથી સ્વપ્ને પણ વિનાશ. આદિ અને અંતે તો એક જ, જેમાં હું-તું-તે એવું કશું ગણવાતું નથી. આ મધ્યવર્તી ખેલ તો વિનાશી-પરિણામી, અરે બ્રાંતિ માત્ર; તું તો નિત્ય, નિર્વિકાર, દૃઢસ્થ આત્મા-સદા સર્વથા એક અને

અર્ખંડ !

*

*

*

માટે આત્મજ્ઞાન પામ, આત્મજ્ઞાન કેળવ, કર્મ તો પ્રકૃતિની સ્વભાવની ચંચલતા માત્ર છે અને એ છાયાની ચંચલતાને તું તારા આત્માની નિશ્ચયતામાં કાં આરોપી લે ? બધાં કર્મ મને અર્પણ કર, મારામાં બધાનો સંન્યાસ કર, અંતઃકરણમાં અધ્યાત્મભાવ રાખ, આમ થાય તો હીક અને તેમ થાય તો હીક, એવી આશાતૃષ્ણનાં બંધનો છોડી નાંખ; અને તારા જેતાના સંબંધિનો વિચાર કરતાં અમુક માર્ગ, અને મારે જીતવું છે, લડવું છે, આવા મનોરથ અને કામનાઓના ઉકળાટમાં તું બળેજી છે, જાણે કે તને જ્ઞાન આવ્યો હોય તેવો તું તપી જઈયો છે, એ તાપ શમાવી દે.

*

*

*

સમસ્ત વિશ્વ એક અર્ખંડ અનિર્વચનીય સત્તાને અધીન ચાલ્યા કરે છે; દેવી અને આસુરી સંપેદના પ્રવાહો સતત લડ્યા કરે છે, એમાં હંમેશાં દેવી સંપેદ જીતે છે; તું ન ડર, તું દેવી સંપેદમાં જન્મ્યો છે. પરમ તત્ત્વની પ્રાપ્તિને માર્ગે છે, આસુરીને હરાવવાનું તારામાં સામર્થ્ય છે, પણ તે પહેલાં અંતરનો જ્ઞાન કહાડી નાંખ; મારાતારનો ઉકળાટ શમાવ, સમસ્ત બ્રહ્માંડનો અધિષ્ઠાતા ધૃત્વ છે. ધૃતિનું નિર્માણ એ તારું નિર્માણ સમજ, એનો પ્રેર્યો જે થાય તે કર્મ કર; જગતને જીતવાના જ કોડ કાં રાખે ? જગતને જીતવું હોય, તો જે પ્રથમ તારા મનને જીત; મૂઝાવું મન ટટાર જીતું રહી શકે ખરું ? તારો ગભરાટ સૂચવે છે કે તારામાં આત્મજ્ઞાન નથી, તું જાણે છે કે અર્જુન એટલે આ પંચતત્ત્વનો દેહ; આ સર્ગ સંબંધી અને શત્રુ મિત્રો એટલે પંચતત્ત્વનાં પૂતળાં; આ બધાં જન્મ્યાં અને મરશે હતાં ન હતાં થઈ જશે, અને પછી-તને અધકાર દેખાય છે નહિ વાર ?

+

+

+

એ જ્યારે ઉઠામવા માટે છે-એવ દરવા માટે છે, ત્યારે
 (વસ્તુત) અણુછતા (અસત) દૃશ્ય દેખાવા માટે છે, અને
 જ્યાં જાણવાપણાનો નિરાસ કયો છે આત્માનો લાભ થાય છે
 (૨૬) એ જ્ઞાનશક્તિ-જાણવાપણ જાણત થતા તેની મમક્ષ
 જેનો આભાસ થાય છે, એનો દૃશ્ય માનીને ત્યાગ કરતા જે
 ણાકી રહે તે જ આત્મા છે (૩૦) એ જ્ઞાનને જે જે લાભમાન
 થાય છે, તે બધું જ્યારે નહિવત્ થાય છે-તેનો નિરાસ થાય
 છે, ત્યારે જ્ઞાન એકલુજ રહીને પોતે પોતાને જુએ છે-અનુભવે
 છે (૩૧) દીવો જે પ્રમાણે પોતાના પ્રકાશથી પોતાને જ
 પ્રકાશે છે, તે રીતે એ જ્ઞાન આત્માનો પ્રકાશ (પ્રભા) છે અને
 એ આત્મા પોતે પોતાને જ આધારે જીલો છે (૩૨) જે કાઈ
 દૃશ્ય છે તે મૃગજળની પેઠે આભાસમાન છે, એનું નિરસન
 કરીને હે ભાઈ, તું કાણુ અને કેવો છે તે જો (૩૩)

卐

પ્રકરણ છઠું

કારણદેહનિરસન

‘ મને કાઈ સમજાતું નથી ’ એમ જે તું જાણે છે એ જ
 અજ્ઞાન છે પણ એ બધો મિથ્યા ભ્રાન્તિનો ભાવ છે કેવી
 રીતે ? જેવા આકારના અવયવ હોય છે તેવી જ તેની છાયા
 હોય છે તેવી રીતે (૧) પોતાને જાણનારો પોતે તો સદા
 સર્વથા હોય છે જ એમ ન હોય તો ‘હું જાણતો નથી’ એમ
 ન જાણવાની અવસ્થાનું જ્ઞાન કેને થાય છે એમ કહેવું ? (૨)
 શી રીતે જોતા જેનો એ પોતે જ જાણનાર છે, તેમા ‘ નથી

જાણુતો ' એ અજ્ઞાનની જ આડખીલી છે, છતાં પણ આ ' ન જાણુવા'તું જાણુવાપણું—અજ્ઞાનનું જ્ઞાન છે, એમ કોણ કહે છે ? (૩) ' મને નથી સમજાતું ' એમ જે આપણને સમજાય છે (જ્ઞાન થાય છે), તે આપણા અજ્ઞાનને નહીં પણ જ્ઞાનને જ જ્ઞાન થાય છે; એટલા માટે અજ્ઞાનનું જ્ઞાન જેને થાય છે, તેનેજ આત્મા તરીકે જાણખી લે. (૪) તુ પોતાને જાણખીને (જ્ઞાનસ્વરૂપ રહીને) જ ન જાણુવાનો (અજ્ઞાનનો) ભાવ ધારણ કરે છે, તેથી જ આ બધી ગડગડ વધી પડી છે. (૫) “ હું મને જાણખતો—જાણુતો નથી ”—(હું અજ્ઞાની છું) એ અજ્ઞાન જે ભાવ (જ્ઞાન) થી સમજાય છે તે જ્ઞાન છે. એટલે કે “ ન જાણુવાપણું ”—અજ્ઞાન તો કેવલ મિથ્યા પ્રાપ્તિ જ છે. (૬) એ અજ્ઞાનનું જ્ઞાન થયું, એટલે એ અજ્ઞાન તરત જ મિથ્યા ઠરે છે, અને આત્માની પ્રભા (જ્ઞાન—પ્રકાશ—ચૈતન્ય) જ કેવળ બાકી—શેષ રહે છે. (૭) ' હું મને નથી જાણુતો ' એ તું જ તને જાણુ છે એમ થયું, તો પછી વિના કારણ શા માટે અજ્ઞાનમાં અટવાઈને ફાફા મારે છે ? (૮) તું તો સ્વયંપ્રકાશ આત્મા છે, એમા આ અજ્ઞાન—'નથી જાણુતો ' એ મિથ્યા ભાસમાત્ર છે, એ મિથ્યા અજ્ઞાનનો નિરાસ કરતાં તું સ્વતઃસિદ્ધ અવિનાશી આત્માજ રહે છે. (૯) આ બધા (દૃશ્ય જગત) ને જે જાણુ છે, એ પોતે પોતાને—આત્માને નથી જાણુતો એમ કેમ બને ? આ અજ્ઞાન-નું જ્ઞાન તો સંભવી શકે એવું જ નથી. (૧૦) આ અજ્ઞાન જ કારણ દેહ છે, સૂક્ષ્મ અને સૂક્ષ્મ દેહ એનાં કાર્ય છે (એમાંથી જ આવિર્ભાવ પામ્યાં છે). આ અજ્ઞાનનું કારણ જે સુષુપ્તિ

છે, તેનાં લક્ષણ હવે તું આંભળ. (૧૧) મન ઇન્દ્રિયરૂપી દ્વારવડે
 ગાદી વિષયનો વ્યવહાર કરે છે, ત્યારે એ જાગ્રત અવસ્થા
 કહેવાય છે. (૧૨) એ (જાગ્રત અવસ્થા) નો આભાસ ગ્રહણ
 કરીને મન જૂદા જૂદા પ્રકારની જે સૂક્ષ્મ કલ્પનાઓ કરે છે,
 એ સ્વપ્ન અવસ્થા કહેવાય છે. (૧૩) પણ જ્યારે એ બન્ને
 (જાગ્રત અને સ્વપ્ન) માં જે એક જ જ્ઞાનશક્તિ છે,
 અને જ્યારે એનો નિઃશેષ લોપ થઈ જાય છે—જ્ઞાન,
 જ્ઞાતા અને જ્ઞેયની ત્રિપુટિ શાંત પડી જાય છે—ત્યારે
 સુષુપ્તિ અવસ્થા કહેવાય છે; એ જ ગાદી અજ્ઞાન છે.
 (૧૪) વાસ્તવિક રીતે તો એ જે અજ્ઞાન છે, તે જ (જાગ્રત
 અને સ્વપ્નમાં) જ્ઞાન બને છે; પરંતુ અજ્ઞાનને લીધે વિપરીત
 ભાવ ધારણ થાય છે, તેથી યોગે યોગે (આત્મસ્વરૂપને)
 ભૂલી જાય છે. (૧૫) યોગે યોગે ભૂલી જવાય છે, ત્યારે જ
 એ અજ્ઞાન પ્રપંચના આભાસની કલ્પના કરવા માંડે છે અને
 સુષુપ્તિ અવસ્થામાં “હું છુ” એવી ભૂલ પડે છે. (૧૬)
 જેવી રીતે સુવર્ણનો મેલ ભૂમિમાં નાખવાથી બળી જઈને
 શુદ્ધ સુવર્ણ રહે છે, તેવી જ રીતે આ અજ્ઞાન—ન જાણવાપણું
 જ્યારે દૂર થાય છે, ત્યારે સ્વયંભૂ સ્વરૂપ આત્મા જ (વિશુદ્ધ
 સ્વરૂપે) પ્રકટે છે—પ્રતીત થાય છે. (૧૭) આ અજ્ઞાનમાંથી
 ઉત્પન્ન થનારું અભિમાન જે ધારણ કરે છે, તે ‘પ્રાણ’
 (સુષુપ્તિ અવસ્થાનો અભિમાની) કહેવાય છે; આ બધું
 કારણ હેતુની વ્યવસ્થાનું વર્ણન થયું. (૧૮)

પ્રકરણ સાતમું

મહાકારણદેહનિરસન

જાણવાપણું અર્થાત્ જ્ઞાનશક્તિની સમક્ષ જેટલા દૃશ્ય આકાર દેખાય છે, તેનો નિરાસ કરીને કેવળ જ્ઞાનસ્વરૂપ તું જ બાકી રહે. (૧) “ ન જાણવાપણું ” ના—‘ ન જાણવાના ’ ભાવનો, એટલે અજ્ઞાનીપણાના અજ્ઞાનનો જાણનાર તું સ્વયં પોતે જ છે. (૨) પોતે પોતાને જાણી લીધા પછી ન ‘ જાણવાપણું—અજ્ઞાન રહે છે ખરું ? ’ તું સ્વતઃ (પોતે જ) જાણનારો—જ્ઞાતા બનીને ન જાણવાપણું (અજ્ઞાન) નો નિરાસ કર. (૩) જ્યાં-જે અવસ્થામાં અજ્ઞાનનો નિરાસ થાય છે (દૂર થાય છે), ત્યાં એ અવસ્થામાં કેવળ જ્ઞાન જ એકલું રહે છે અને આત્મદૃષ્ટિથી જોતાં એ જ આત્મસ્વરૂપ છે એમ (શાસ્ત્રો) કહે છે. (૪) જે પોતાના જ્ઞાનના-જાણવાપણાના સંયોગથી સમસ્ત પ્રપંચને જાણે છે, તેને પોતાને-આત્મસ્વરૂપને જાણવામાં ન જાણવાપણાની-અજ્ઞાનની અડચણ આવી પડે છે ! (૫) આ ન જાણવાપણારૂપી અજ્ઞાન શુરુગમથી દૂર થાય છે અને પોતાને પોતાનું જ્ઞાન થાય છે; અંતઃકરણની આ સ્થિતિ મહાકારણ દેહ કહેવાય છે. (૬) અજ્ઞાનને ક્રીડાડી નાંખીને પોતે પોતાને જાણી લેવું-આત્માથી આત્માને ઓળખવો; સ્થૂલ, સૂક્ષ્મ, અને કારણ એ ત્રણે દેહોનો જે સાક્ષી છે, તે મહાકારણ દેહ છે. (૭) ત્રણે અવસ્થા (જાગૃત, સ્વપ્ન, અને સુષુપ્તિ)નું જ્ઞાન જે અવસ્થામાં હોય છે તે ‘ તુચ્છ ’ અવસ્થા છે એમ જાણવું; અને ત્રણે દેહનું અવલોકન કરનાર મહાકારણ દેહ છે. (૮) હું પોતે સર્વનો સાક્ષી છું એવું

અભિમાન કરનાર પ્રત્યગાત્મા કહેવાય છે. વિશ્વ, તેજસ, પ્રાણ અને આ પ્રત્યગાત્મા એ ચારે અભિમાનીઓનું જ્ઞાન જ્યાં કુઠિત થઈ જાય છે તેજ શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ છે. (૯) કાર્ય (સ્રષ્ટિ-વ્યક્તાવસ્થા) અને કારણ (મૂલ પ્રકૃતિ-અવ્યક્તાવસ્થા) એ બન્નેનું પણ એ કારણ છે તેથી એ મહાકારણ કહે કહેવાય છે. કારણ કે કાર્ય અને કારણ એ બન્ને શૂન્યવતઃ થઈ જતાં-બન્નેનો અંત આવતાં-પછી જે રહે તેને મહાકારણ પણ કહેવાય છે. (૧૦) આપણે પોતે તો સ્વયંભૂ પરબ્રહ્મ, નિર્વાણ આત્મસ્વરૂપજ હોઈને, 'હું' એટલીજ ગમ માત્ર આપણને પડે છે. (૧૧) આવું આત્માની સાથે અનુસંધાન કરતાં વિજ્ઞાન (આત્માના અનુભવ) ની પ્રાપ્તિ થાય છે અને આ પ્રપંચનું મિથ્યાપણું ઓળખાય છે. (૧૨) હું પોતે શુદ્ધ આત્મા (કોઈપણ જાતના દેહ, અવસ્થા કે અભિમાન વગરનો) હું, એવું જે (અંતઃકરણ) માં અભિમાન સ્ફુરે છે એનો તારા પોતાના સિવાય બીજો કોઈ સાક્ષી છે કે ? (૧૩) એટલે કે-જાણવાપણાનું પણ જે જ્ઞાન વિશેષ જ્ઞાન છે-જ્ઞાનનું પણ જ્ઞાન છે એટલેજ વિજ્ઞાન) તેજ આત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ છે; જાણવાપણું અને ન જાણવાપણું-જ્ઞાન અને અજ્ઞાન એ બન્નેનો હું નિરાસ કર એટલે હું પોતેજ પરિપૂર્ણ આત્મા છે. (૧૪) જ્ઞાન જ્યાં સ્ફુરે છે તેજ સ્વભાવે આત્મા છે. આવી રીતે સ્વસ્વરૂપનો અનુભવ કરવાનો છે એ લક્ષ્યમાં રાખજો. (૧૫) જ્યાં જ્ઞાનની ગતિ પણ પૂરી થાય છે તે તારું-આત્માનું સ્પષ્ટ સ્વરૂપ છે; ત્યાં નિમિત્ત ઘન આનંદ ભરપૂર ભરેલો છે; એમાં કદી ભરતી-

ઝોટની પેઠે વધઘટ થતી નથી. (૧૬) જે અમર્યાદ-સીમા વગરનું અમાપ-આવું, આવડું કે આટલું છે એવા માપ વગરનું અવિનાશી, અખંડિત સ્વસ્વરૂપ છે, તેને પોતે પોતાનાથી- (આત્માને આત્માથી) ઝોળખી લેવું. (૧૭)

પ્રકરણ આઠમું

શૂન્યખંડન

એ (આત્મા) ની શૂન્ય છે એવી ભાવના કરીએ તો યહી એની કલ્પના કરીને (શૂન્ય એવું) નામ આપી શકાય છે, અને જે પોતે પોતાને બાણી શકે છે, તેને શૂન્ય કેમ કહેવાય ? (૧) જે બધી શૂન્યો (અભાવ અવસ્થા) ને બાણે છે એને શૂન્ય એમ કોણ કહે ? જેનું મૂળમાં કશું અસ્તિત્વ (કશી હયાતી) જ નથી, એ (અભાવ-શૂન્ય) આપણને કેવી રીતે બાણી શકે ? (૨) જે સ્વરૂપમાં દશ્ય જેવું કશું ઊગરતું જ નથી, દશ્યનો દૃષ્ટા પણ જ્યાં અદૃષ્ટ થઈ જાય છે, એવું સ્વસ્વરૂપ નિત્ય જેમનું તેમ પ્રકાશી રહ્યું છે. (૩) જ્ઞાન (બાણવાપણા) નો નિરાસ (બાણું છું, જ્ઞાન છે, એવી વૃત્તિનું સ્વરૂપમાં શમાઈ જવું.) અને અજ્ઞાન (નથી બાણતો એવા ભાવ) નો ત્યાગ કરતાં જે જ્ઞાન અવશિષ્ટ-બાકી રહે છે તેને બાણવા માટે કોઈપણ ભાવ યહી સ્ફુરવાનો રહેતો નથી. (અર્થાત્ એ અંતિમ જ્ઞાનનું જ્ઞાતા કે જ્ઞાન કોઈપણ યહી

હોતું જ નથી) (૪) એથી એ અભાવ (શૂન્ય) રૂપ જેવું જણાય છે પણ જે એ શૂન્ય સાથે બીજા બધાને બાંધે છે, તે (જ્ઞાન) ને બધા શૂન્ય કેમ કહેવાય ? (૫) શૂન્યતા શૂન્ય-પણાની કલ્પના જ્ઞાન કરે છે, પરંતુ તે જ્ઞાન શૂન્યની સાથેજ આત્મસ્વરૂપમાં લીન થઇ જાય છે. (૬) તે (આત્મસ્વરૂપ) નથી શૂન્ય કે નથી (બાહ્યવાપણાનું) જ્ઞાન, નથી દ્રશ્ય કે નથી કશાનું (ન બાહ્યવાપણા રૂપી) અજ્ઞાન. એ તો સ્વસ્વરૂપ કેવલ સંસિ માત્ર છે. (૭) જે નિરંતર, નિર્મલ, જ્ઞાનધન, કેવલ, ચિદાકાશ, અખંડ, અગોચર છે, (૮) જેમાં સમસ્ત દ્રશ્ય આકાર શૂન્ય બને છે, અનિવાર્ય અજ્ઞાનનો પણ નિરાસ થાય છે, જે ભરપૂર સૂક્ષ્મ કરતા પણ સૂક્ષ્મ છે તે આત્મા જ્ઞાનસ્વરૂપ છે. (૯) જે નિષ્કલક જ્ઞાનાકાશ હોઇને શૂન્યાકાશનો આસ કરી જાય છે (અર્થાત્ જે જ્ઞાનસ્વરૂપમાં શૂન્યનો લય થઇ જાય છે) જે પોતે પોતાનો દૃષ્ટા, સ્વયંપ્રકાશ છે, તે પરમાત્મા તું છે. (૧૦) તેજ તું નિરાલંબ (સ્વતંત્ર) સર્વનો સાક્ષી, બધાથી નિર્લેપ (માધારહિત), અનંત, અપાર, સર્વનો પ્રેક્ષક આત્મા છે, અને એનું તું નિરીક્ષણ કર. (૧૧) જે જ્ઞાનનું રહસ્ય, આસ્તિહોનું ઘર (સ્વરૂપ), સુખનો સમુદ્ર અને ધનાનંદ છે તે તું છે. (૧૨) સર્વ સાક્ષીનો પણ માક્ષી, પ્રકાશને પ્રકાશ આપનાર, અને સ્વરૂપના આનંદનો ભંડાર, કેવલ્ય સ્વરૂપ તું આત્મા છે. (૧૩) બધાનો નિરાસ થતાં જે શુદ્ધ, પુદ્ગલ રહે છે, જ્યાં ' સ્વ ' પદ- (તું/પણું-જીવભાવ) પણ રહેતું નથી. ' તત્ત્વ ' પદ (ઇંધર ભાવ)ની સાથે ' અસિ ' પદ (જીવ અને ઈશ્વરના અસ્તિત્વનો અને અભેદનો નિર્ણય

કરનાર શબ્દ અથવા લાવ) પણ સરી પડે છે-શાંત થાય છે, (૧૪) એવો તું પરમાત્મા છે. પણ તું તારો મહિમા તારી પોતાની મેળે (તારા પોતાના અજ્ઞાનથી) જ ખોઈ બેઠો છે, હવે એ તારા સ્વરૂપ-નિબંધામને મેળવીને એમાં કેવી રીતે રહી શકીશ ? (૧૫) એ લક્ષ્ય લાગ હવે કહું છું; વિશુદ્ધ અંતઃકરણ કરીને સાંભળજે. એનો જે રીતે નિત્ય અભ્યાસ કરવાનો છે તે (વિગતવાર) કહું છું. (૧૬) જે અભ્યાસવડે સ્વરૂપનો નિશ્ચય થાય છે, શુદ્ધ પરમાત્મા (અંતરમાં) પ્રકાશી બેઠે છે; કેવલ્ય-મોક્ષસ્વરૂપમાં ચિત્ત હમેશાં રમ્યા કરીને સમરસ રહે છે. (૧૭)

પ્રકરણ નવમું

નિદિધ્યાસન

હવે ઉપર કહ્યું છે તે પ્રમાણે પ્રથમ “ સ્વરૂપ ” નો નિર્ણય કરી લે; પછી એનોજ નિત્ય નિયમપૂર્વક અભ્યાસ કર્યો કર. (૧) જ્યાં બેસતાં મન જરા થે અચલ ન થાય એવું એકાન્તસ્થાન બેઠને ત્યાં મનની સમસ્ત વૃત્તિઓને વાળી (અંતર્મુખ કરીને) લઈને ધ્યાન માટે બેસવું. (૨) વિષયોમાંથી મનને નિવૃત્ત કરવું, ચિત્તને અંતરાત્મા ભણી વાળવું, અને સમસ્ત દૃશ્ય (આત્મા કરતાં જે જે વિબાતીય-અનાત્મા હોય તે બધા) માં મનને વૈરાગ્ય તથા ત્યાગ બુદ્ધિ ધારણ કરાવવી. (૨) આસન ઉપર શાંત ચિત્તે બેસીને, જે મનોવૃત્તિ ઇન્દ્રિયોનાં દ્વારે (ઇન્દ્રિયોનાં ગોલકો અથવા

દશામાં અંતઃકરણ, વૃત્તિઓ, વિષયો, વામનાઓ કે એવો કશો દૈતભાસરૂપી વ્યવહાર રહેતો નથી. (૧૮) કાચ્યો જેમ પોતાનાં અંગોને સંકેતોથી લઈને પોતાનાં હાથ, પગ, માથું વગેરેને પોતાનાં શરીરની અંદર શમાવી દે છે, ત્યારે માત્ર એક પીઠ જ અખંડિત બાકી રહે છે; (૧૯) તેવી જ રીતે અતરાત્રમામાં અંતઃકરણનો વૃત્તિસમેત પ્રવેશ થતાં કેવળ આત્મસ્વરૂપ જ શેષ રહે છે. (૨૦) પોતે પોતાના સ્વરૂપે એકલો જ છે, બીજો કોઈ જોવામાં આવતો નથી; આમ જ્ઞાન-માત્ર આત્મારામ જ સર્વત્ર ભરેલો છે, એવી સ્થિતિ અનુભવની છે. (૨૧)

પ્રકરણ દસમું

દશ્યભાસખંડન

આવી સમજણ ન હોવાથી ગાઢ અજ્ઞાનમાં રહીને બ્રહ્મને ઓળખી શકતો નથી એવો ભ્રમ કરે છે, એ ગાંડપણ નહિ તો બીજું શું છે? (૧) ‘હું બાણુતો નથી’ એવો ભ્રમ જીવ પોતાની બુદ્ધિમાં પોતે જ ઉત્પન્ન કરે છે, જે છે જ નહિ, એવા અમત અજ્ઞાનને પકડીને બેસી રહે છે અને પછી હું નથી બાણુતો એવા અંદેહમાં પડ્યો રહે છે. (૨) અજ્ઞવાણામાંથી મનુષ્ય જ્યારે ધરમાં આવે છે, ત્યારે અધિકારને હીધે દાણુભર એની દૃષ્ટિમાં અધાપો આવે છે, અને ત્યાં છતી આંખે એ

આંધળો બને છે. (૩) અથવા રાત્રિના બીજા પહોરે એટલે મધ્યરાત્રિએ આંખોને બધે અંધારું જ દેખાય છે, તેમ તું અજ્ઞાનરૂપી અધિકારમાં અટવાઈ ન પડતો; (૪) એ (ધ્યાનની) અવસ્થામાં મનમાં જે જે કલ્પના ઊઠે છે, તે તે વસ્તુઓ આંખની આગળ ખડી થાય છે; એ બધાં દ્રશ્યોનો નિરાસ કરીને, નિશ્ચલ લાવે આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થા. (૫) બોલવું હોય તો પોતે પોતાની સાથે બોલવું, પોતે પોતાને જ ઉપદેશ આપવો; વિવેકપૂર્વક બેતાં બેતાં એવો અનુભવ થશે કે (જેની સાથે તું બોલે છે અથવા જેને ઉપદેશ આપે છે તેનો) ત્યાં કશો આકાર જ નથી. (૬) બ્યાંથી વિવેકરૂપી માતાની સ્પુરણા થાય છે, તે સ્થલ અંતઃકરણ છે; એ જ અંતઃકરણ જ્ઞાનનો હેતુ ધારણ કરીને જ્ઞાની બને છે. (૭) આપણા શરીર સાથે આ સમસ્ત બ્રહ્માંડ શૂન્યરૂપ થતાં જ પાછળ દેવલ પરિપૂર્ણ જ્ઞાનસ્વરૂપ જ બાકી રહે છે. ત્યાં કશું ઠામ-ઠેકાણું કે માનમાપ રહેતું નથી. (૮) આકારવાળા આ ત્રણે લોક (સ્વર્ગ, મૃત્યુ અને પાતાલ) હોણ બંને ક્યાંના ક્યાં લોપ થઈ જાય છે; ફક્ત હું એકલો-એકનો એક ચિદાકાશ-જ્ઞાનસ્વરૂપ શેષ રહે છે. (૯) અંદર અને બહાર દ્રશ્યનું જે જ્ઞાન હતું તે શૂન્યવત્ બની જાય છે કે તરતજ પોતે પોતાની મેળે એકપણની પણ કલ્પના વગરનો બાકી રહે છે. # (૧૦) આવી સ્થિતિ પ્રાપ્ત થતાં અધિકાર (અજ્ઞાન) જતો રહે છે,

• જ્યાં જે હોય ત્યાં એક અને જે એમ કહેવાય; પણ જ્યાં જે જ નથી, ત્યાં જે છે તેને એક પણ કેમ કહેવાય ?

મન અને બુદ્ધિનો લય થાય છે, ચિદાદિત્ય-ચૈતન્યરૂપી સૂર્ય-
ની આત્મપ્રભાનું અંગવાળું પ્રકટે છે. (૧૧) આમ સૂક્ષ્મ
દેહ અને જ્ઞાત અવસ્થાની પ્રવૃત્તિ બંધ પડી, એટલે એ જ
પ્રકારે લિંગદેહનો પણ નિરાસ કરવાનો છે. (૧૨) જ્યાંથી
સ્ફૂર્તિ સ્ફુરણા પામે છે, તે તો પ્રથમ જ સ્ફૂર્તિ વગરનું-સ્વદન-
વગરનું જ છે. સ્ફૂર્તિ તારી સમક્ષ જ ઊભી થાય છે અને
પાછી શમી જાય છે. (૧૩) એ સ્ફૂર્તિને જાણનારો-સાતા
તું છે, સંકલ્પવિઠલપાત્રક મનનું જીવન અને નિશ્ચયાત્મક
બુદ્ધિનું કારણ પણ તું જ છે. (૧૪) ચિત્તનું અનુસંધાન તો
પ્રથમથી જ છે; તેથી ઊપજતાં વેંતજ તને તેની ખબર પડે
છે, અહંતા પણ તારા પોતાના ચોગથી જ ઊભી થાય છે અને
તેને પણ તું જાણે છે. (૧૫) આમ પાંચ લેહવાળા અંતઃ-
કરણ (મન, બુદ્ધિ, ચિત્ત, અહંકાર અને અંતઃકરણ) કંપે
તું જ સ્ફૂરે છે, એને છોડી દેવાની વાત કરવી એટલે એ તારા
વિના કયા, કેમ, અને કેવી રીતે જુદું જઈને પડે? (૧૬) પાણી
તરંગનો કેવી રીતે ત્યાગ કરે? આકાશ વાયુને કેવી રીતે
છોડી શકે? તેવી જ રીતે તારા અંગભૂત જે આ સ્ફૂર્તિભાવ
છે, એનો તું ત્યાગ કેવી રીતે કરી શકે? (૧૭) તરંગ
પાણીમાં ગળી પડે, વાયુ આકાશમાં શમી જાય, તેવી રીતે
તારું સ્ફૂરણ આ અંતઃકરણપંચક તારામાં જ લય પામી શકે
(ખીજે નહિ). (૧૮) આપણા હાથ આપણે ખંખેરીએ, તો
તે કાંઈ આપણા શરીરથી જૂદા પડતા નથી, કારણ કે એ
શરીરને વળગી રહેલા છે; તેવી જ રીતે અંતઃકરણની સ્ફૂર્તિ
તારી અંગભૂત-તારું જ અંગ હોવાથી એનો ત્યાગ કેવી રીતે

તું કરી શકે ? + (૧૯) એ સ્ફૂર્તિ (અંતઃકરણપ્રચલ) નો ત્યાગ કરવાનો તું વિચાર કરીશ તો એ (વૃત્તિ) પણ સ્ફૂર્તિ-માંથી જ ઉત્પન્ન થયેલી જણાયે; જે કંઈ કરવા ધારીશ એ બધું એ વૃત્તિનું જ પરિણામ હશે અને વિચાર કરવા માંડીશ એટલે તે જ બુદ્ધિ ને તે જ મન હશે. (૨૦) ચિંતન કરીશ તો એ સ્ફૂર્તિ ચિત્ત હશે; ‘ હું પણ ’ ધારણ કરીશ તો એ અહંકાર હશે, અમસ્તો સ્વ-સ્થ (સ્વ એટલે પોતાના આત્મામાં સ્થિરતા થાય તેમ એટલે શાંત) બેસી રહીશ, તો સ્વસ્થતાનું સ્ફૂરણ પણ એ સ્ફૂર્તિનું જ રૂપ હશે. (૨૧) તું ખરેખર સ્વસ્થ બેસી રહીશ, તો તને સ્વસ્થપણના ભાનની સ્ફૂર્તિ ક્યાંથી આવી ભલા ? અને સંઘર્ષવિક્કર્ષ ક્યાંથી ભલા થાય છે ? (૨૨) છવ એક જ નિશ્ચય કરીને બેસી રહે, તો પણ એને ફરી ફરીને શા માટે ચિંતન કરવાનું સૂઝે છે ? અને દેહરૂપે ‘ હું છું ’ એમ કહેવાની ટેવ શા માટે પડી છે ? (૨૩) તેથી એ હોવા છતાં ન હોવા જેવું-સત્ જેવું દેખાતાં છતાં અસત્ જેવું છે એજ એનું રહસ્ય છે. આમ વિચાર કરી જો, કે એ જ્ઞાનસ્વરૂપ ન હોય તો ‘ અહંકાર ’ કેવી રીતે ઉત્પન્ન થાય ? (૨૪) ચિત્તમાં જે સ્મરણ હોય છે એ જ્ઞાન નથી તો બીનું શું છે વારુ ? અને જ્ઞાન વિના બુદ્ધિમાં સ્થિરતા ક્યાંથી

+ વાતપય એ કે જેઓ મનની કલ્પનાઓ અને ચિત્તની સ્મૃતિઓના ધ્યાન કરતી વખતે ત્યાગ કરવા મથે છે એ જોઈ છે; એનો ત્યાગ કરવાનું નહિ, પણ એ બધી આત્મસ્વરૂપની સ્મરણ છે, તેથી આત્માજ છે, એની જ્ઞાનદષ્ટિથી સ્વરૂપમાં એનો લય કરવાનો છે. એ લય જનાંજ તારંગ પાણીમાં મળી જતાં જેમ પાણી ન રહે છે, તેમ રૂચિઓ ધીન થઈને કેવલ શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ ન રહે રહે છે.

આવી શકે એમ છે ? (૨૫) એ જ્ઞાન આ બધાનું અધિ-
 પ્તાન છે તેથી જ-તેની જ સત્તાથી મન સંકલ્પવિકલ્પ કરી
 શકે છે; પરંતુ એ જ્ઞાન પોતે તો પરિપૂર્ણ છે તેથી એનું
 એકલાનું સ્ફૂરણ સંભવી શકતું નથી. (૨૬) આયુષ્ એ પરિ-
 પૂર્ણ જ્ઞાન છે, એનું સ્મરણ કરતાં-ચિંતન કરતાં સ્મરણ-
 શક્તિ એટલે કે ચિત્ત રહેતું નથી, કારણ કે એનું સ્મરણ
 કરવું એટલે જ એનું વિસ્મરણ કરવા જેવું છે. (કારણ કે
 સ્મૃતિરૂપ વૃત્તિ લય પામી લય છે એટલે કેણું કેણું સ્મરણ
 કરે ?) તે જ્ઞાન પણ નથી અને અજ્ઞાન પણ નથી. એ તો
 કેવલ ' સમિમાત્ર ' છે. (૨૭) એકાદી વૃત્તિનો ભાસ થાય
 છે કે તે ભાસ તો સ્ફૂર્તિ થાય ત્યારે જ જણાય છે. પરંતુ એ
 પોતે (સ્ફૂર્તિ વગરનો હોય છે ત્યારે) તો કેવલ નિરાભાસ
 જ છે. (૨૮) ત્યારે આ જે નિરાભાસ છે એ કેણું છે ? એ
 તો કેવળ જ્ઞાન જ પોતાને પોતાનામાં શમી જઈને રહેનાર
 એક આત્મસ્વરૂપ છે. (૨૯) એટલા માટે એ નથી જ્ઞાન
 કે નથી અજ્ઞાન; ભાવસ્વરૂપ પણ નથી અને અભાવસ્વરૂપ પણ
 નથી. એ તો નિજાત્મરૂપ-પોતે એકલું અને એકજ છે. (૩૦)

卐

પ્રકરણ અગ્નીઆરમ્બું

અજ્ઞાનખડનું

હું મને નથી જાણતો, એમ પોતે જ પોતાને જાણે છે; જે
 જ્ઞાનથી પોતાને પોતે નથી જાણતો એવા અજ્ઞાનને જાણે છે,
 છતાં એ જ્ઞાનની જોળખાણું નથી પડતી, એ જ અજ્ઞાન છે.
 (૧) એ અજ્ઞાનનો નાશ કરીને—એનો આસ કરી જઈને,
 (અપૂર્ણ)

થોડા નિશ્ચયો

લેખક -સ્વા. શ્રી. શિવાનંદ સરસ્વતી

અધ્યાત્મજ્ઞાનનો માર્ગ કાટાળો, લપસણો અને ખાડાગેઢગવાળો છે તેથી એમાં અનેક લાવચો તમને સતાવશે, તમારું સંકલ્પમળ કોઈ માર નખળું થઈ જશે ઘણી વાર એમાં પડશે આખડશો, તેમ જ આસુરી સ્વભાવના પૂર્વ સંસ્કારો વિરોધ કરશે, અને તમને પાછા પડવાના પ્રસંગો આવશે પરંતુ તમારું નિમ્નચળ વધારવા આ પ્રતિકૂળ પ્રવાહોની સ્થાને થાશે. તમારે વાગવાગ નના સંકલ્પો કરવા પડશે યોગમાર્ગમાં ઉત્સાહ અને ત્વરથી આગળ વધવામાં તમને એથી ખૂબ સહાયતા મળશે નીચે થોડા નિશ્ચયો આપ્યા છે એને દૃઢતાથી વગગી રહેને મનની રોજી જીભવટથી તપાસ કરતા રહેને, અને આ અધ્યાત્મમાર્ગના અભ્યાસની નિત્યનોધ મળે

૧ ધ્યાનના અભ્યાસ માટે હું સવારે ધ્યાનમુર્તિમાં ચાર વાગે બેસીશ, અને એને માટે જરૂર પડે તો એલાઈ ધડિયાળ મળીશ

૨ એક મહિનાનું દુ અખંડ ધ્યાન કર્યા પાળીશ.

૩. આજ દુ કડા અથવા દવડા શમ્ભોવાળી ભાષા નહિ વાપરે.

૪. આજ ગમે તેમ થાય તો પણ દુ માગ વ્યવહારમાં સત્ય જ બોલીશ.

૫. આવતા ગવિવારે દુ ૨૦૦ માળા ફેંવીશ.

૬ આ ગવિવારે દુ આખો દિવસ સંપૂર્ણ મૌન પાળીશ.

૭ આવતી એકાદશીએ દુ કેવળ હૂમ અને ફલાહાર ઉપર રહીશ

૮ આવતા ગવિવારે દુ ભગવદ્ગીતાનો પૂરો પાઠ કરીશ, અને બે કલાક સુધી ગુરુમંત્ર અથવા ઈષ્ટમંત્રનો જપ કરીશ

૯. આ મહિનાની મારી આવડતો દશાશ ભાગ દુ દાનમાં વાપરીશ.

૧૦. આજ દુ ખોરાકમાં કેવળ ત્રણ જ વસ્તુઓ ખાઉંશ, સવારે દાળ અને શાખી અને ગર એકબું ફૂદ

૧૧. આજ દુ જોડા નહિ પહેરું, અને ગતે સૂવામાં ખાટલો કે પનમ ન વાપરતાં પથારી પર સુઈ રહીશ

૧૨. આજ દુ શુરસે નહિ યાઉં.

આ નિશ્ચયોમાથી જો એકાદનો પણ ભંગ થશે તો દુ તે દિવસે શત્રુ ભોજન નહિ લઉં, અને એના પ્રાયશ્ચિત્તરૂપે ૧૦ માળાના જપ કરીશ.

આ નિશ્ચયો કરતી વખતે ભગવાનની મૂર્તિ કે પ્રાણ છબી પાસે હાથ જોડીને એની કૃપા અને કરુણા માટે ભક્તિપૂર્વક પ્રાર્થના કરજો, આ નિશ્ચયો પાર પાડવાનું જળ ભગવાન તમને અવરધ આપશે.

તમારા પ્રયત્નમાં તમે પાછા પડો તો પણ નિરાશ ન થશો, કાન્યુ કે પ્રત્યેક નિષ્ફળતા તો સફળતા પ્રાપ્ત કરવાનું સીમાચિન્હ છે

વિશેષ દૃઢતા અને અક્ષર સંકલ્પથી નવો નિશ્ચય હાથમાં લેજો એટલે અવશ્ય તમે સફળ નીવડશો. નિર્જાતા પરની આપણી એકાદ હત આપણને નવું બળ આપે છે, અને હાવિષ્યમાં આવનારી બીજી નિર્જાતાને દૂર કરવાની શક્તિ વધારે છે. બાળક ચાલતાં શીખે છે, ત્યારે બાળક થાય છે અને પડે છે; વળી પાછું બેસી ચલાવે બીજો પ્રયત્ન કરે છે અને છેવટે એ ટટાર ચાલતાં શીખે છે. એવી જ રીતે અધ્યાત્મમાર્ગ પર ચાલનારો પ્રવાસી પણ આગળ વધતાં વધતાં વચમાં પડે આખડે છે અને અનેકવાર એમ પડતો ચડતો છેવટે સફળતા મેળવે છે. યોગ શિખર પર ચડવા માટે આ જ રાજમાર્ગ છે.

પરમાત્મા તમને આવા નિશ્ચયો કરવાનું અને એને પાગ પાડવાનું અસીમ બળ આપે !

પ્રસંગસ્ફૂર્તિ

૧. ઋષિ રવીન્દ્રનાથ ટાગોર

તા. ૭ મી આગસ્ટના બપોરે આધુનિક ભારતના આ દિવિ, સાહિત્યકાર, દલાકાર-એવા અનેકવિધ ભારસ્વામી ઋષિનું દેહાવસાન થયું. એમના સર્વદેશી વ્યક્તિત્વને સીમાઓ નહોતી; અને વ્યક્તિત્વની પૂર્ણતા તો ત્યારે જ દેહેવાય કે જીવનની સાત્ત્વિક મનાતી પ્રત્યેક દિશામાં એની પ્રતિભા પ્રસરે. કવિવર્ગને આ પ્રતિભા જન્મજાત તેમ જ સ્વભાવસિદ્ધ હતી. ઋષિકુલમાં એમનો જન્મ એમાં નિમિત્તભૂત હતો, અને પછી તો જગીનમાં પડેલું બીજ, પોતાના સુપુરવભાવ પ્રમાણે ઈષ્ટ રસકસને ખેંચીને, પોતાનામાં અવ્યક્ત રહેલા વિકાસને ખીલવવા માટે અનુકૂલ તત્ત્વોને પચાવીને, જેમ પ્રચંડ અને પ્રખર વ્યક્તસ્વરૂપ પામે છે; તેમ આ જૂગજૂના પૂર્યાત્માના દેહમાં- એમની વિરલ બુદ્ધિપ્રભા, વિભલ હૃદયભાવ, વિલક્ષણ મુક્તિપ્રેમ, અધીરિક કાવ્યપ્રીતિ અને સમસ્ત જીવનમાં દિવ્ય વિકાસ સાધી.

આપે એવી બ્રહ્મભાવનામાં-એવી તો પારલૌકિકતા હતી કે માનવ-દષ્ટિ તો કેવળ એમને નતમસ્તકે પ્રણામ કરી, એમના અક્ષરદેહની જે અમર યશોમૂર્તિ ભારતવર્ષને વારસામાં મળી છે, એનું સ્મરણ કરે; એમના શ્રુતિમંત્રોનો સ્વાધ્યાય કરે, એમના રસાનુભવને જીવનમાં ઉતારીને કૃતકૃત્ય થવાનો પુરુષાર્થ કરે-એમાં જ ભારતીય પ્રગતી કેર્તવ્યપરાયણતા; એ જ માનવસમૂહનો સ્વધર્મ । એમને શી ઉણપ હતી, એમનો કીર્તિકલશ કયાં ઝાંખો હતો, કે જનસમૂહનાં લૌકિક પ્રશંસા કે ભાવગાન એમની અસીમ પ્રતિભામાં પ્રકાશનું એક ઠિરણ પણ ઉમેરી શકે ? પરમાત્મા આવા વિષમયુગમાં પણ આપણને આવા ઋષિવર્યો આપ્યા કરે એ આપણી અભિલાષા અને વિનમ્ર પ્રાર્થના । ચિરંજીવ છે એમનું સ્વરૂપ, સ્વભાવ અને સ્વધર્મનું અમૂર્ત કીર્તિ-મંદિર પ્રત્યેક સંસ્કારશુદ્ધ માનવહૃદયમાં ।

૨. મહામંડળેશ્વર સ્વા. શ્રી જયેન્દ્રપુરીજી

અમદાવાદના સંન્યાસ આશ્રમના આઘ સંસ્થાપક સ્વા. શ્રી. જયેન્દ્રપુરીજી સ્વરૂપસ્ય યયા. ગૂજરાતની અને ખાસ કરીને અમદાવાદની જનતાના પુણ્યબલે સ્વામીશ્રી છેલ્લાં પંદરેક વર્ષથી શરૂઆતમાં અવારનવાર આવતા અને પાછળથી આશ્રમની વ્યવસ્થા થતાં તો એમના જ્ઞાનશ્રવણનો લાભ ત્યાંની જનતાને લગભગ પ્રત્યેક વર્ષે મળ્યા કરતો. એમના વ્યક્તિત્વની પ્રતિભાથી આકર્ષાઈ અમદાવાદની જનતાએ એમને આગ્રહ કર્યો અને એક સુંદર સંન્યાસ આશ્રમ તથા તેને અંગે સંસ્કૃત પાઠશાળાની યોજના ચર્ચ અને અત્યારે એ સફલતા-પૂર્વક ચાલે છે.

ગૂજરાત અને કાઠિયાવાડમાં છૂટીછવાયા અનેક સંતસાધુઓ સ્થાયી કે વિચરતા રહેતા જનતાને કે'ને કે' જ્ઞાનલાભ આપ્યા કરતા હશે, પરંતુ સ્વભાવે દાન અને લહિતપ્રધાન ગૂજરાતને વેદાન્તનો

રસાસ્વાદ ચખાડી, ઉપનિષદનું રહસ્યજ્ઞાન જ માનવજીવનના ઉદ્ધારનું સાચું અને શાસ્ત્રોક્ત સાધન છે, એ ઉપદેશના શ્રીગણેશ તો અત્યારના રાજકીય તેમ જ સામાજિક ઉત્ક્રાન્તિના વિષમકાલમાં રવા. શ્રી. જયેન્દ્રપુરીજીએ જ કરાવ્યા છે.

શ્રી. જયેન્દ્રપુરીજી સમર્થ વિદ્વાન અને સ્વભાવે શાંત, સૌમ્ય અને અનુભવની સાક્ષાત્ મૂર્તિ સમા હતા. ખૂણેખોયરે અનેક જ્ઞાનપ્રેમીઓ પડ્યા હશે, પણ રહેરોના ધમાલ-ધાંધલવાળા વસતિવિભાજમાં વિશુદ્ધ આત્મજ્ઞાનનાં શ્રવણ-મનન કરાવવાનું કામ તો આ મહામંડ-જેશ્વરના પુણ્યભાગે જ જાય છે.

અમદાવાદની તો શુ પણ ગુજરાતની જનતા એમના પુણ્યસંદેશ-દ્વારા પાવન બની છે; એમની પાસેથી જેમણે શ્રવણ કર્યું હોય તેઓ એ જ્ઞાનનું મનન કરે, અને નિદિધ્યાસન કરી, પોતાના જીવનને ધન્ય બનાવે. અંગત મુમુક્ષુઓનો ધર્મ છે કે એમના દ્વારા જે જે પુણ્યશાલી પ્રવૃત્તિઓ થઈ હોય તેને નિભાવી રાખીને વિકસાવવાનો પ્રયત્ન કરે—એ જ આવા જીવન્મુક્ત મહાપુરુષનું સાચું અને અમર સ્મારક છે.

૩ ગુજરાતીઓનું શરીરધન

મુ'બઈની ધી ગુજરાત રીસર્ય સોસાયટીએ દાનવીર સર પુરષોત્તમદાસની સહાયતાથી ગુજરાતીઓના શરીરે નબળાં પડતાં જાય છે, એવા શ્રી. પોપટલાલ શાહના રીપોર્ટ ઉપરથી તેનાં કાર્ય-કારણોની તપાસ કરવાનું કામ ઉપાડી લીધું છે. વ્યાધામથી શરીર કેળવાય એટલા માટે કેટલાંયે અખાડા અને યોગાશ્રમોની પ્રવૃત્તિ દેર દેર થતી સાંભળીએ છીએ; પરંતુ ગુજરાતની જનતાની શારીરિક મંપત્તિ નિર્ગળ થતી જાય છે, એ ફર્કાદ તો શું રહેર કે ગામડાં, બધેજ સંભળાય છે.

રહેરમાં હા કરતાં વધારે કરતી પડતી મહેનત, અને ખાનપાનમાં પોપક અને નીરાગી ખાનપાનને બદલે ખાલ ટાપટીપ, સીનેમા, નાટક

તેમજ એવાંજ વિલાસી સાધનોની પાછળ જે નાણું ખર્ચાય છે, તેનો વિવેક કરી, જે પોષક ખાનપાનમાં અને જીવનની રહેણી કરણીમાં સાદાર્થ આવે, તો એ દ્વારા શીલ, મંયમ અને સદગુણો વિકાસ થાય; મંયમ આવતાં વેંતજ મનુષ્ય જીવનની કીંમત સમજતાં શીખે; માનવજીવન ગમે તેમ વેડશે નાંખવા માટે નહીં, પણ એને ચારિત્ર-વાન બનાવી પોતાની જાત, ગૃહસંસ્થા, કુટુંબ, સાતિ, પ્રાન્ત, દેશ, અને સમસ્ત પૃથ્વીપરના કલ્યાણ માટે મળેલી એક અમૂલ્ય ઈશ્વરીય બક્ષીસ છે એટલું સમજાય (એવી કેળવણીનો જે અત્યારે બહુમા અભાવ છે) તો ગુજરાતીઓની નિંદાતી શિથિલતાનું લાંબન દૂર થાય; ગુજરાતીઓમાં ધનની જાણ નથી, પણ ધન વાપરવાના વિવેકની જાણ છે, એમાં વિવેક આવે એવી દિશા સૂઝાડવી એજ પરમ માર્ગ છે.

કસરત કે એમાં ખીમ્ત બાલ અંગો હીક કરવામાં પણ નીતિ અને સંયમ સુધારવાના ઉપાયોનો સમાવેશ થઈ જાય છે, કારણ કે સંયમી જીવન વિના વ્યાયામ માટે શરીર યોગ્ય બનતું નથી. એકંદરે આ જાગૃતિ આવી છે તે ખૂબ જ આવકારદાયક છે.

૪ રા. રમણલાલ વ. દેસાઈનાં મુખ્ય વિદ્યાપીઠમાં વ્યાખ્યાનો

શ્રી વસનજી માધવજી ઠક્કર વ્યાખ્યાનમાળાનાં વ્યાખ્યાનો આ વર્ષે ગુજરાતના લખપ્રતિષ્ઠ વિદ્વાન શ્રી. ર. વ. દેસાઈએ આપ્યાં છે. અનેકવિધ દિશામાંથી એમણે ગૂજરાતની આધુનિક સંસ્કૃતિનાં કાર્ય કારણો શોધી વિષયો પર સારા પ્રકાશ પાડ્યો છે. ગૂજરાતના મહાકવિ નહુનાલાલ વિષે એમણે મહત્ત્વનું વ્યાખ્યાન આપી ગૂજરાતના એ કવિસમ્રાટને પૂરેપૂરો ન્યાય આપ્યો છે.

એકંદરે એમનાં પાંચ વ્યાખ્યાનો થયાં છે, પરંતુ સાંભળનારની સંખ્યા આ વખતે ખૂબ વધી પડી હતી, એ એમની લોકપ્રિયતા સૂચવે છે. ગૂજરાત હવે ગૂજરાતને એટલે પોતાની સર્વદેશીય સંસ્કૃતિને ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ ઓળખે, અને વિશિષ્ટતા સ્થાપિત કરે

એમ અને ઈચ્છીએ છીએ.

૫ બલહીન હિન્દુઓ

તા ૬ હી ઓગસ્ટે પૂનામાં શ્રી કનૈયાલાલ મા. મુનશીએ, ત્યાંના રાષ્ટ્રીય સેવા સંઘના આચાર્ય નીચે વ્યાખ્યાન આપતા હતા હતા કે “ હિંદુ જીવાનોએ ખીક અને કર્પોદયથી કાઢી નાખવું જોઈએ. આપણે તેનીસ કરોડ જેટલા છીએ; આપણી પાસે મળ, સાધનો, શક્તિ અને સગદર છે, આપણી પાસે અભિમાન લેવા મોખ વાગસો ઇતિહાસ, ધર્મ અને સંસ્કૃતિ છે. ” આનું બીજીય સ્વમાન હિંદુઓને કરે એવું વ્યાખ્યાન આપી હિંદુઓને અન્ય પ્રકાર સાથે સ્વમાન, સંપ, અને સ્નેહથી વર્તતાં છતાં પણ પોતાની સંસ્કૃતિ ન ગુમાવવાનું સમજાવ્યું હતું.

૬ મદિરોના કોતરકામનું પ્રદર્શન

મુ મહામા ઓગસ્ટની આખર તારીખોમાં એક મદિરોના કોતરકામના ૮૦ ફોટોનું પ્રદર્શન ભરવામાં આવ્યું હતું. આ ફોટોનું પ્રથમ પ્રદર્શન તો લંડનમાં ભરવામાં આવ્યું, અને પાછળથી કલકત્તામાં એ ચિત્રો દેખાડવામાં આવ્યા હતા મુખ્યત્વે એમાં અગાળ પ્રાતના મદિરોના જ નમૂના હોય તેમ જણાય છે, સમસ્ત ભારત વર્ષના દરેક સપ્રદાયોના મદિરોની મૂર્તિથી માંડી એના મદિરોનું કોતરકામ તથા કારીગરીનું પણ જે આવી રીતે સંગ્રહસ્થાન ભરવામાં આવે, તો એ જગ્યામાં મૂળમાં રહેલી અવિભાજ્ય હિન્દુ સંસ્કૃતિની તેમજ વેદોક્ત સમયથી માંડી અત્યાર સુધીની ઉપાસનાપ્રણાલીમાં મૂર્તિપૂજાને જે અગત્યનો ભાગ ભજવ્યો છે, તેની સરોધનવૃત્તિ પ્રજામાં જનમૃત સાથે, અને તેની સાથે પ્રાચીન અસ્મિતામાંથી ભાવવર્ણની એક અને અખડ સંસ્કૃતિ પ્રત્યે હિંદુ પ્રજાની ભક્તિ ઉપજે.

ગ્રન્થસ્વીકાર

૧ દેશોપનિષદ્ ભાગ્યમ્-રચનાર શ્રી. નરસિંહ મ. ભટ્ટ એમ. એ.
વસસાડ. મૂલ્ય રૂ. ૦-૨-૬; પૃષ્ઠ ૨૮.

ધર્માવાસ્ય ઉપનિષદ્ ઉપર સંસ્કૃતમાં લખેલું આ એક લાખ્ય છે. લાખા સરલ છે, છતાં ગૂઝરાતી અનુવાદ સાથે જે આ છપાયું હોત, તો ગૂઝરાતી જનતાને પણ લાલ મળત. પંચમ પ્રાતના એક સંત શ્રી હરિપ્રસાદજી કે જેઓ વસસાડની જનતામાં ધાર્મિક જાગૃતિ લાવવામાં નિમિત્તભૂત થયા છે, એમના સહવાસ સત્સંગદ્વારા લેખકે પોતાનો અભ્યાસ કેવલ સ્વાધ્યાય દૃષ્ટિથી કરેલો છે અને સિદ્ધાન્તમાં એમના જ અનુયાયી છે. પરંતુ એમનાં ભગવદ્ગીતાના અધ્યાયોના છૂટક છૂટક લાપાંતરોની પેઠે, ખીન્ન આચાર્યોના મંતવ્યો સાથે મેદલાવ હોવા છતાં પણ, એમનાં પુસ્તકો શુદ્ધ વિવેકબુદ્ધિથી જ લખાયાં હોય એવી વાચનારના હૃદયઉપર છાપ પાડે એવાં છે. પુસ્તક એકંદરે સારું છે.

૨ પ્રસન્ન પંજો-(પ્રથમ ખંડ) લેખક ઉપર પ્રભાણે, મૂલ્ય રૂ. ૦-૪-૦ પૃષ્ઠ ૬૮.

લેખક પોતાના વક્તવ્યમાં લખે છે તેમ પોતાના સ્વાધ્યાયના પરિપાકરૂપે, પ્રસન્ન ચિત્તામાંથી જે સંકેતપો સૂચ્યાં છે, એનો આ સંગ્રહ છે. એમાં જેમ. ધણુ. સારા છે, તેમ. સામે કેટલાએક ખાલુ

સામારણ પણ આવી ગયા છે. કેટલાએક જરા વિશેષ વિવેક માગી લે એવા છે. લેખક પોતેજ સહભાવશાથી અને વિવેકી છે, એટલે જીગ્ન 'ખંડ' ઉપાવવાની એમને તક મળે ત્યારે વિશેષ લક્ષ આપે એવી વિનંતી છે.

૩ કાવ્યપૂર્વા. લેખક-પ્રકાશક: શ્રી ઉપેન્દ્રનાથ ન્હાનાલાલ વારા, સવાઈગરનો મઠ, માંડવી-કચ્છ. પૃષ્ઠ ૬૪ કિંમત રૂ. ૦-૮-૦.

આ એક યુવાન હૃદયની કૃતિ છે. લેખક ધાર્મિક ભાવનામાં પણ રસ લેતા હોય એમ એમનાં કેટલાંએક કાવ્યો ઉપરથી જણાય છે. અને છઠ્ઠીએ છીએ કે હજુ એમનો રાજભટ્ટોળ વધારે સમૃદ્ધ થાય. ઉપનિષદ, ગીતા, તેમજ જીગ્ન સાંસ્કૃતિકોને લક્ષ્યમાં રાખીને કેટલીક કૃતિઓ લખાએલી છે. લેખક પોતાનો ઉત્સાહ-પ્રયત્ન આપુ મળે અને કાવ્યોમાં ધોળું રથને ભાવની પૂરી સ્પષ્ટતા નથી, તેથી ભવિષ્યના પ્રયત્નોમાં વિશેષ ખ્યાલ રાખે એમ ઇચ્છીએ છીએ પુસ્તકના કળા પ્રમાણમાં કિંમત વધારે છે.

૪ પન્નાકુમારી-અપાટક; અમલુલાલ નાનાલાલ શાહ-ત્રી ખાલજીવન-બાગવાડા, વડોદરા પૃષ્ઠ ૬૬ કિંમત રૂ. ૦-૬-૦

આમાં બાળકોને માટે લખાયેલાં બે નાટકો છે, અને છપાઈ ગિરો, તેમજ જીજી બધી રીતે પુસ્તક સુંદર છે, અંદરની ભાષા પણ તેટલી જ સ્વચ્છ છે. જે વર્ગ માટે એ લખાયું છે, તેમને તો એ જોતાં વેત જ રાચના મંડી પડવાનું મન થાય એવું છે, બાલજીવન માસિક અને એ કાર્યાલય દ્વારા બહાર પડના પ્રકાશનો તો અત્યારે એટલાં બધાં લખ્ય-પ્રતિષ્ઠ થઈ ગયા છે, કે એમનો એ વિષયનો પાટક અનુભવ એમાં મધે ભાટ જલ્દાઈ આવે છે. મૂળગતનું બાલસાહિત્ય સમૃદ્ધ કરવામાં એમનો અમૂલ્ય ફાતો છે, અને આ પુસ્તક એમાં એક સુંદર ઉમેરો કરે છે.

સ્વા. સ્વયંજ્યોતિ તીર્થકૃત પુસ્તકો

કિરણકલાપ—વૈરાગ્યબોધક કાવ્યો	કિંમત રૂ. ૦-૮-૦
ભર્ગદર્શન—ભજનોનો સંગ્રહ	૦-૬-૦
શ્રી સદ્ગુરુ શિક્ષાશતક—નિદિધ્યાસન કરાવે એવું એક વેદાન્તશતક	૦-૩-૦
મીરાં અને રાણા—મીરાંનાં ભક્તિ અને વૈરાગ્ય સમન્વયનાર સંવાદ	૦-૨-૦
શ્રી સદ્ગુરુસ્તુતિશતક—નવી	રૂ. ૧-૩-૦

આરે પુસ્તકો સાથે લેનારને ટપાલ ખર્ચ માફ

સ્વામી રામતીર્થ—સંક્ષિપ્ત જીવન કથા;

મિત્રોમાં વહેંચવા માટે આ એક નાની પુસ્તિકા છે. તેમાં સ્વામીજીની સુંદર છબી છે. એક પ્રતની કિંમત ૦-૨-૦. દસની કિંમત રૂ. ૧-૦-૦. સો નકલની કિંમત રૂ. ૮-૦-૦. પોસ્ટેજ અલગ. થોડી જ નકલો બાકી છે. દીવાળીનો દિવસ સ્વા. રામતી જન્મજયંતીનો છે, એ ઉપર એની લ્હાણી કરીને એમની પૂજ્યસ્મૃતિ તાજ કરવાનો રામભક્તોને આ અમૂલ્ય પ્રસંગ છે.

— લખો —

પ્રબન્ધક, ઉત્થાન
છોટાઉદેપુર

“આપણા પ્રત્યેક ન્હાનામાં ન્હાના અતુલપર્મા પણ સમગ્ર
 ઇતિહાસ ભરેલો છે, પણ આપણે તે વાંચતા નથી જો આપણે
 સાચો માર્ગ લઈએ તો બુદ્ધ કે ઈસુ ખ્રિસ્ત થવું પણ સહેલું છે
 એ સાચો માર્ગ પકડવો એટલે આપણા ક્રોધ અહંકારનો ત્યાગ
 જે પરમાત્માને જીવન સમર્પણ કરવું એક જ મિયાનમાં
 તલવારો રહી શકે જ નહિ, સ્તુતિ અને નિંદાનો આપણા
 વરસાદ વરસે તો પણ તેના તરફ લક્ષ્ય ન આપતાં આપણે
 આપણી શક્તિ ખીલવ્યા કરીએ, કર્તાપણના જવરથી મુજ્જ રહીએ,
 ‘જીતવું અને મેળવવું’ એવો ઉદ્દેશ્ય રાખીએ, સત્યના દિમાયતી
 બનવા કરતા સત્યસ્વરૂપ બનવા ઇચ્છીએ, સુધ્ધ જેમ વગર
 માનની ઇચ્છાએ બધાને સરખો પ્રકાશ આપે છે, તેમ આપણે
 આપણી સમસ્ત શક્તિઓનો બીજને માટે ઉપયોગ કરવા છતાં
 પણ એને માટે માનની ઇચ્છા ન રાખીએ તો અવશ્ય આપણે
 ઇશ્વરના પણ ઇશ્વર થઈ શકીએ, જમત આપણે માટે થી બોલે છે
 એને જો ક્ષણે આપણે વિચાર કરવા માંડીએ છીએ કે તરત જ
 આપણે સત્ય જીવનથી-અહં મમત્ત્વ વગરના જીવનથી અલાયમાન
 થઈએ છીએ ”

સ્વા. રામૈતીથ

પહેલું વર્ષ
શાધા આ ૬

ઓક્ટોબર ૧૯૪૧
આસો : ૧૯૮૭

ઉપન્યાસ

ઉત્તિષ્ઠત જાગ્રત પ્રાપ્ય ઘરાનું નિબોધત ।
ઉઠે સાધક ! જાગે ને આર્યાર્થેવર મેળવો;
આત્મબોધ મળે એવાં વિદ્યાવિજ્ઞાન કેળવો.

તંત્રી
સ્વા. સ્વયંભ્યોતિ તીર્થ
જ્ઞાનસાધન આશ્રમ
છોટાઉદેપુર, (૪૩૧ ગુજરાત)

મીરાં અને રાણો

અધ્યાત્મવિદ્યાનો સંવાદ

આ સંવાદમાં મીરાના ભક્તિ, જ્ઞાન, અને વૈરાગ્યના
વર્ણન છે હવે માત્ર થોડી જ નકલો બાકી છે પોતાના
સ્નેહી વર્ગ અને મિત્રમંડળમાં વહેચારાઓની સગવડ
માટે એની કિંમત ઘટાડેલી છે

કીંમત

એક નકલ ૦-૨-૦

દસ ,, ૧-૦-૦

૧૦૦ ,, ૮-૦-૦

} દપાલ ખર્ચ અલગ

દરેક દસ નકલ માથે શ્રી રામતીર્થની આટ્પેપર
ઉપર છાપેલી છબી લેટ નીચી મગાવી લો.

પ્રમંદ,

ઉત્થાન

છોટાઉદેપુર

શ્રી સદ્ગુરુસ્તવન

ક્રી

(અનુક્રમ)

ૐ નમું ગુરુરૂપે શ્રી રામતીર્થે સ્વરૂપને;
અસ્ત્રાપી આદ્યતરવે જે આબ્યા રૂપ ધરી તને. ૧
વર્તમાન યુગે આબ્યા આદ્યર્ષિ નવ સ્વાંગમાં;
પ્રભા વિસ્તારની પ્રજા રેલી દેશ મમસ્તમાં. ૨
ૐ નમું આદ્યરૂપે એ સદ્ગુરુરૂપ દેવને
સચ્ચિદાનંદ મંજામાં ચોલે છે એકમેવ જે. ૩
ૐ ભત્રું શિષ્યશ્રેયાથે કૃપાકૈવલ્યથી ભર્યા,
શિષ્ય જ્યાં હોય ત્યાં તેવા સદ્ગુરુ દેવ છે ઠ્યા. ૪
પિતા માતા મળા વ્રાતા સ્નેહી સંબંધી મંડળે;
દૃષ્ટાન્તે ચોષતાં જેનું ત્રિલોકે કોઈ ના મળે. ૫

ભયો બ્રહ્માંડસિંધુ આ આપની કરુણા વડે
 ભવાબ્ધિ પાર પહોંચે જે નામનોકા પરે ચડે ૬
 આપ છે શિષ્યના ત્રાતા પિતા માતા સખા સુહૃદ્;
 શાસ્ત્રોની માફી એવી કે તત્ત્વ પ્રત્યક્ષ છે બહદ્ ૭
 કોટિ કોટિ કરે કર્મો આશયે દેવતા ગણ;
 તોયે ના બન્ધ છૂટે તે છોડે સદ્ગુરુ તત્ત્વણ. ૮
 તર્કો જે તરણી પામ્યા સદ્ગુરુ પાદ પદની;
 શ્રદ્ધા, મંથન સેવા ને ભક્તિ આત્મનિવેદિની. ૯
 શાસ્ત્ર ન્યાં અધુરું મૂકે ત્યાંથી સદ્ગુરુ શીખવે;
 પ્રભુ ન્યાં પડતો મૂકે ત્યાંથી સદ્ગુરુ તારવે. ૧૦
 જેવી જેની હશે દૃષ્ટિ તેવા તેને મળે ગુરુ;
 શાસ્ત્ર તો માફી પૂરે છે તત્ત્વદર્શીજ સદ્ગુરુ. ૧૧
 નામ શું આપને દેવું ? આપ તો મૌનરૂપ છો;
 રૂપ શું આપનું કહેવું ? રૂપે આપ સ્વરૂપ છો. ૧૨
 આપનો વ્યાપ બ્રહ્માંડે વિશ્વ તો આપની કલા;
 કિન્તુ ના આપમાં કિંચિત્, આપે આપજ એકલા. ૧૩
 શિષ્યત્વે યોગ્યતા આપો, સ્થાપો શ્રી ચરણે ભક્તિ;
 સદ્ગુરો ! શોધતો આવું સ્વયં શ્રી શરણાગતિ. ૧૪

ૐ
નારાયણ

ઉત્થાન

વર્ષ પહેલું.] ઑક્ટોબર ૧૯૪૨-આસો ૧૯૮૭ [અંક ચોથો

ईश्वरोगुरुरात्मैति मूर्तिभेदविभाजिने ।

वयोमघद व्याप्तदेहाय दक्षिणामूर्तये नमः ॥

ઈશ્વર, સદ્ગુરુ ને આત્મા, મૂર્તિમાત્ર વિભાજ ને;
વ્યોમશા વ્યાપ્ત એવા એ, દક્ષિણામૂર્તિ'ને નમુ'.

x

x

x

શ્રી સદ્ગુરુનાં કૃપા અને પ્રેરણાથી 'ઉત્થાન' પ્રકટ કરવાનું
સાહસ થયું અને એમના જ આશીર્વાદથી પહેલા વર્ષનો ચોથો અંક
પ્રકટ થાય છે.

x

x

x

મધ્યમતિ અમે આગળ ચાલતા જઈએ છીએ-આપના અત્યાર
સંધીના સહકારના બંને અને અવિભાજ્ય એ સહકાર વધતો જશે એવી
શ્રદ્ધાના ઉત્સાહો, પરસ્પર માન્યન્તઃ એ ન્યાયે આપણે એવસ્ પ્રાપ્ત
કરીએ એ ભગવાન શ્રી કૃષ્ણચંદ્રનો આપણને ભગવદ્ગીતાના ત્રીજા
અધ્યાયમાં મળેલો કલ્યાણમંત્ર ।

x

x

+

આ ચોથો અંક આપને મળશે તે દરમિયાન તો વિક્રમ સંવતનાં

૧૯૯૭ વર્ષ પૂર્ણ થઈ ૧૯૯૮ નું મગળ પ્રભાત બિઘડ્યું હશે કે હિવ
ડશે જ્યાં જ્યાં ગૂંજગતીઓ હશે ત્યાં ત્યાં એમણે દીનાળી અને બેસતું
વર્ષ બિજાવ્યા હશે યુગપ્રવર્તક ચિકિત્સાદિત્યની કઈ પગક્રમમાગાએ
કાળનો મહિમા કેળવ્યો અને કાર્તિક શુદ્ધિ પડવાને મગળપદ મળ્યું
એ તો ઇતિહાસ જાણે, પણ ગૂંજગતીઓએ તો એ દિવસને પોતાના
પ્રજ્ઞજીવનમા ધન્ય દિવસ ગણ્યો-મહાગણ્ય છે, ગૂંજરાતમા તો આપણે
વિક્રમ સવતથી જ પરિચિત છીએ, એની આસપાસના દિવસોમા ધન
ત્રયોદશીથી માડીને ચમદ્વિતીયા સુધીના પર્વની મહત્તા ગાયા કરીને
છીએ અને કે કે ઉત્સવોને બહાને હર્ષદેવા થપ્પે છીએ

+

+

+

પણ અમને અત્યારે એ દિવસ એક જુદું જ રમણ કળવે છે ।
આજથી પૂર્ણ ૬૭ વર્ષ પહેલા, આવા જ મગલમય બેસતા વર્ષ,
કાર્તિક શુકલ પ્રતિપદાને શુધવારે, અવત ૧૯૩૦ ના પ્રાગભદ્ધિ
પરમહસ સ્વયાં રામતીર્થે માનવદેહે દર્શન દીધા પંજનમના છેક
ઉત્તર વિભાગમા, નાનારા ગામડામા અને સામાન્ય સ્થિતિના બ્રાહ્મણ
કુટુંબમા એમનો આવિર્ભાવ થયો ।

+

+

+

આમ આપણું બેસતું વર્ષ એ અમારા જીવનમા બિઘડતી જ્ઞાન-
ભાસ્કરની બ્રાહ્મી ઉપા છે અને અમારી કેમ ? ભાગ્યવર્ષના અસંખ્ય
જ્ઞાનપિપાસુઓએ એમના વાકસુધા પીધા હશે એમના ઉત્સાહી ઉપ-
દેશમાથી આદોવન ઝીલી ઝીલીને પ્રાણમા પ્રેત્સાહન મેળવ્યું હશે
એ બધાના જીવનપ્રભાતમા રામના જ્ઞાનરશ્મિએ અદ્વૈતામૃત રેડ્યું છે
મીઠી અને સચોટ એમની વાગ્ધાગ હતી, શુભ અને સ રકારી એમનું
અભ્યાસ-શિક્ષણ હતું . જેઓએ દેહદર્શન કર્યો છે, તેઓએ તો મનભર
સત્સંગ માણ્યો છે, પરંતુ ૩૩ વર્ષની સ્વસ્થ શરીરલીલામા જેઓ એમના
દર્શનથી વચિત રહ્યા છે, તેમણે એમના ઉપદેશામૃતથી જીવનને ધન્ય

બનાવ્યું છે. ત્યાં જ્યાં એમનું નામ પહોંચ્યું છે, જે જે પ્રાન્તમાં એમની શિક્ષાસૌન્દર્ય પ્રસરી છે, ત્યાં ત્યાં એક સરખો જ અનુભવ સૌને થયો છે—એમ અત્યારે ૬૭ વર્ષે આપણને પ્રત્યક્ષપ્રમાણ જેવું લાગે છે.

+

+

+

આર્યાવર્તની એ લાનબીની પ્રજા ! ઋષિમુનિઓના અલોકિત શ્રવણસુધાની વારસ ! ભગવદ્ભક્તિ, અવતારપૂજન, સતમહિમા, આચાર્યોપાસના, એવી ટેકે જ્ઞાનભાવનાના સાધનોને તે નિસાર્યા નથી, વિસાર્યા વિસરે તેવા પણ નથી ધગતીમાતાની વ્હાલમેઈ પુત્રી હોય તો તે ભારતભૂમિ ! જ્ઞાનવિદ્યાની અખડ જનમતી જ્યોત જેવી હોય તો તે ભગતખડમા ! ત્યાં અને વૈરાગ્ય, ભક્તિ અને શ્રદ્ધા, તપ અને પુરાણ,—એવા સનાતન સત્યને તૈલધારાવત્ વહેતી રાખનારી ગંગાઓ જેવી હોય તો તે આ પૂરાપ્રાચીન આર્યાવર્તમા ! ઇતિહાસ ભણુ અને ભૂગોળ પણ દષ્ટિ દેવ એટલે સમજશે કે, માનવકૂળને દેવદુર્લભ મોક્ષ કથા સંભળાવી હોય તો તે આર્યાવર્તના ઋષિઓએ ! ભિન્નિષ્ઠ વખાણુ અને જોયણુ—એ તો સોપ્યું વિરોચનના વરવારમેને કે જેણે પશ્ચિમમાં પ્રકટાવ્યો છે પ્રયડ જ્ઞાનભૂમિ, અને વગોવે છે ધર્મ અને તત્ત્વજ્ઞાનની મોક્ષદાત્રી મહાજનની ભરતભૂમિને ! ૩૪

+

+

+

૨ના. રામ યુગપુરુષ હતા ૩૦ વર્ષની દૂટકી દેહલીલા તો હતી મોઈ કિરણપ્રેરુનો પ્રયડ પ્રકાશપુજા ! ઉપનિષદના તત્ત્વજ્ઞાનને એમણે ધરગત્યુ બનાવ્યું, વેદાન્ત જ શ્રવણનો મહામંત્ર છે એમ ઓગાખાવ્યું, અખડ આત્મગત્રિતિ, સચેતન દેશમેવા શ્રવણ આત્માનુભવ, પ્રે - શ્વાત્મક આત્મપ્રકાશ—એ તો રામના જાણે જ્ઞાનવિજ્ઞાનના અણુમોડ અને અભિનવ આવિષ્કરણ !

+

+

+

સસ્ય સાદિત્ય વર્ધક કાર્યાધયના સંસ્થાપક સ્વા. શ્રી અખં.
 ડાનંદજીએ રામનો મહિમા ગૂઝરાતમાં જાનારો. એમણે તો એમનો
 સત્સંગ સેવ્યો છે, એમનાં ઉપદેશમુધા પીધાં શ્રવ્યાં છે. રામપ્રેષા
 અખંડાનંદજીએ રામના વચનામૃતોથી ગૂઝરાતી પ્રગ્નને ન્હવરાતી છે.
 ગૂઝરાતની પ્રગ્નના હૃદયમાં-રોમરોમમાં રામને જિતારી આપ્યા છે.
 આમ રામનો મહિમા આપણને-ગૂઝરાતની પ્રગ્નને નવો નથી !
 એમની પુણ્યસ્મૃતિ આપણને પાવેન કરે ! એમનું નામરમરણ
 આપણને જાગ્રત રાખે, એમનાં શુભગાન આપણમાં આત્મગૌરવ ભરે,
 એ જ અભિલાષા અને આ મંગલ પ્રસંગે આંતરિક અભ્યર્થના !

+

•

+

+

બ્રહ્મા વાયક ! સતમહિમા તેં સાંભળ્યો છે ? સાંભળ્યો હોય
 તો સત્સંગ સેવ્યો છે ? સત્સંગ સેવ્યો હોય તો ભક્તિ ઉપજી છે ?
 ભક્તિના ભાવોદ્રેકથી હૃદયને ભરી જોયું છે ? સંતમહિમા શુરુ-
 ભક્તિ, આચાર્યોપાસના, એ એક અને અદ્વિતીય સાધન છે સર્વ
 ધર્મોના સારસમન્વય સમુદાય. જિજ્ઞાસુઓને તો એ છે દિવ્યજીવનનો
 આધારસ્તંભ. શુરુભક્તિ વિના તત્ત્વજ્ઞાન નથી, તત્ત્વજ્ઞાન વિના દ્વંદ્વ-
 વિમોચન નથી, દ્વંદ્વવિમોચન વિના નિત્ય શાંતિ નથી, નિત્ય શાંતિ
 વિના નિત્ય મુખ્ય નથી. ભગવાન ગીતામાં કહે છે કે-

અશાન્તસ્ય કુતઃસુખમ્ ?

+

+

+

આહાર પરિવર્તન કરી, વ્રત ઉપવાસ કરી, કે શીતોષ્ણ વેરી તપ-
 સ્વર્યા કરવી સહેલી છે; યાત્રાજમણ કરી સુષ્ટિસૌંદર્ય અને દેવ-
 દર્શન કરવા રમત વાત છે; મંદિરમાં કે ઘેરઘેર ભૂતિની સામે એમને
 પૂજન કે પ્રાર્થના કરવી એ સ્વભાવસુલભ ખેલ માત્ર છે; યજ્ઞયાગ
 કરવા કે દાનપુણ્ય કરવાં, લોકસેવા કરવી કે જીવસેવા આચરવી
 એમાં કષ્ટ નથી પણ-

હાલતી ચાલતી, માનવશરીરધારી. સત્ત્વ, રજસ, અને તમો-
ગુણથી વ્યવહાર કરતી, નિરંતર અંતઃકરણમાં આત્મગતિ રાખતી,
સત્યાસત્યથી માંડીને કર્માકર્મનાં હોંહોને ઋતંભગ પ્રગાથી નિહાળતી
અને જીવનમાં ઉતારતી ડોઈ બ્રહ્મની સાક્ષાત્ અનુભવમૂર્તિની મેવા-
લકિતની દરખા કરી બેઈ છે કદી તેં ? એમના ચરણોનું શરણ લીધું
છે ? એમનાં જ્ઞાનશરીરને નીરખવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે ? એમનાં મેવાશુશ્રુ-
વાનો સ્હાવો લીધો છે ?

+

+

+

ચિત્ત છે આ માર્ગ, જિજ્ઞાસુ ! ખરેખર ચિત્ત છે ! દેવદાર કે
મણિમય (હાકડાની મૂર્તિને દેવદાર અને પાપાણની મૂર્તિને મણિ-
મય મૂર્તિ કહે છે.) મૂર્તિના પૂજાઆરાધન કરી કરીને એમનાં દર્શન
ક્યાં હશે. સંસારમાં તારે મારે એ મૂર્તિદ્વારા અનેક ચમત્કારો
બન્યા હશે; અને સંસાર સત્ય છે, ભગવાને મારાં આ દામ ક્યાં,
પેલાં કરશે, એવી સકામ ભાવના વધારી હશે, પણ ડગલે ને પગલે તારા
માનવસુલ્લ ફૂપિત સ્વભાવના ખોડખાપણુ જીએ-તપામે, વિના
સંકોએ અને નિઃસ્વાર્થ ભાવે તારા ફૂપણે કહી સંભળાવે, તારી
દુર્બલતાના કંટકોને વીણીવીણીને ખેંચી દાઢવાનું કરે, તારો સંસાર-
મોહ છોડાવે, તારી ગંધાતી વાસનાઓના મેલને ધૂએ, તાગ દેહાલિ-
માનના ચૂરેચૂર થાય એવા તારા અહંકાર પર વજ્રપ્રહાર કરે; અને
એટલા એટલા કટોર થતાં પણ, પ્રેમથી તને આત્મામૃત પાય; તું
માનવ દેહ નથી, તું પુરુષ નથી, પણ અખંડ અવિનાશી બ્રહ્મ છે,
એક અને કેવલ અદ્વિતીય-એવું કાણે કાણે સમજાવે; અરે !
માતાના વાત્સલ્યથી પણ વિશેષ મમતાથી ત્હને પોતાના ભાવભાષાં
બ્રહ્મી હૃદયમાં સ્થાન આપી શીતલ શાંતિનો અનુભવ કરાવે,
એવી બ્રહ્મવિદ્ મૂર્તિની તેં ઉપાસના કરી બેઈ છે ?

x

x

+

યોગેશ્વર શ્રીકૃષ્ણુચક્ર જ્ઞાનપ્રાપ્તિ માટે અર્જુનને આગ્રહ કરે છે કે —

તદ્વિદિ પ્રણિપાતેન પરિપ્રશ્નેન સેવયા ।
ઉપદેક્ષ્યન્તિ તે જ્ઞાનં, જ્ઞાનિનસ્તત્ત્વદર્શિનઃ ॥
(મ ગી ષ ૪-૩૪)

ભાવાર્થ — “ પૂરા પ્રણામ કરીને, વારંવાર પ્રશ્ન પૂછીને, અને સેવા કરીને તેને યોગજ્ઞ, તત્ત્વદર્શી જ્ઞાનીઓ તને જ્ઞાનનો ઉપદેશ આપશે ”

અર્જુનની સમક્ષ પૂર્ણાવતાર શ્રી કૃષ્ણ સ્વયં બેસા છે જ્ઞાનનો મહિમા ગાય છે, પણ એ જ્ઞાનનો ઉપદેશ લેવાનું કહે છે તત્ત્વદર્શી જ્ઞાનીઓ પાસેથી અને એ જ્ઞાન તે કયું જ્ઞાન ?—સાલજો,

તેને જાણ્યું જેનું કોઈ નામ નથી, કોઈ રૂપ નથી; જે હું—તું, હી, અહીં કે આમ તેમ નથી, કશા એના સાપેક્ષક રાખ્યા યોગજ્ઞાવી શકાય એમ નથી, એવું સંકેતમાત્ર જે છે—તેને “ તે ” એવું ઈશાગથી સમજવીને કહે છે “ તે ” જાણી લે તત્ત્વદર્શી એટલે અનુભવીઓ, તત્ત્વને જીવનમાં ઓતપ્રોત કરનારો, અને જ્ઞાનીઓ એટલે સમજીને સમજવી શકે તેવાઓ તને એનો ઉપદેશ કરશે. તને એની દિશા સૂઝાડશે

પણ એમાં ત્રણ સંગતો છે, એ જ્ઞાનની પાઠશાળામાં—એનાં વિદ્યાર્થીઓમાં રૂપીઆ ટકાની શી નથી । એમાં પ્રવેશ શી, વાર્ષિક શી, પરીક્ષા શી, નથી, અસખ્યાવધિ ધનભંડાર આપીને પણ માસ્તર કે પ્રેક્ટિસર પા મેથી શીખી શકાય એવી એ વિદ્યા નથી અને શીખ્યા પછી પ્રમાણપત્ર, કે એના કશા માનપાત્રના સુવર્ણપદક નથી, ત્યાં ત્હારે આપવું પડશે ત્હારા અહંકારનું સંપૂર્ણ બિનિદાન, ભગવાન કહે છે કે પ્રણિપાત કરી નાંખ, પડી જા એમના ચરણસત્થુમાં—પૂરેપૂરો નિપાત કર, ભુદિની હાર કબૂલ, મનની ત્હારી માનવકલ્પના છોડ, ચિત્તની ત્હારી સામારિક

સ્મૃતિઓને ગાળી મૂક; અહંકારની ત્હારી અહંભાવનાને ઘોળી ઘોળીને પીળ; અને જાણે હું કશું જાણુતો નથી; મ્હારું જ્ઞાન તો બધું અજ્ઞાન-જ છે, એવી પોતાપણની હતાન્હોતાની ભાવના વડે, દંડવત્-સીધી સૂઝી લાકડીની પેઠે કોઈ બ્રહ્મવિદ્ના ચરણમાં સૂઝ જ, શાન્ત અને મૂકભાવે. એ છે પ્રણિપાતની શરત.

x

x

x

પણ પ્રણિપાતથી જ કેવલ સરવાનું નથી. બુદ્ધિને મારવાનો અર્થ, વિચારહીન થવું એમ નથી; મારવી છે સાંસારિક બુદ્ધિને, તેને ઘોઈ ઘોઈને એમાં સારાસારનો વિવેક ભરવો છે, નિત્યાનિત્યનું શોધન કરતાં એને શિખવવાનું છે; અહંકાર ગાળવો છે, પણ અહંભાન ગુમાવવાનું નથી; હું દેહ છું, હું સમજું છું, ડાહ્યો છું, સંસારની અનેક વિદ્યાઓમાં નિષ્ણાત છું, એવું અભિમાન ગાળીને હું અત્પર તત્ત્વ જિજ્ઞાસુ છું; હું કોણુ ? જગત્ શું ? એ બંનેનું અધિષ્ઠાન શું ?—એવું મહામૂલ્ય સત્ય તો હું જાણુતો જ નથી, એવું સાત્ત્વિક અહંભાન તો રાખવાનું છે; પ્રણિપાતથી મારવું છે સાંસારિક અભિમાન. ચરણમાં પડીને ગાળવું છે દુનિયાદારીના દોડાણા ડહાપણને. આમ ભગવાન કહે છે કે પ્રણિપાત કર-અને કોઈ જ્ઞાનીના ચરણમાં-એમની છાયામાં કોઈ બ્રહ્મવિદ્ની પ્રકૃતિમાં, ત્હારી પ્રકૃતિને હતીનહોતી કરી નાંખ; એમની પ્રકૃતિમાં ત્હારી પ્રકૃતિને ગાળી દે. તું અને તે એક ચર્ધ જાઓ: ત્વમ્ જ તત્ છે એવો ચોખ્ખો ઉપદેશ એમાં આમ ભરેલો છે.

+

+

+

હવે બીજું સાધન આવે છે પરિપ્રજનનું—વારંવાર પૂછીને તત્ત્વ જાણવાનું; એટલે એ પ્રણિપાત પછી, એ અહંકાર ગાળ્યા પછી, શું જડવત્, મૂકવત્, મૂર્ખવત્, મૂઢવત્ એમના ચરણચરણમાં પત્થર થઈને પડ્યા રહેવાનું છે ? નહિ; કંદાપિ નહિ; ત્હારી બુદ્ધિનું શોધન કર; એને શુદ્ધ બનાવ; પરમતત્ત્વની જિજ્ઞાસા માટે ઉદાપોહ કરી શકે

એવી તીક્ષ્ણ જો ત્હારી સમજશક્તિને, સંસારમાં જ જો તું જડ
જેવો હોઈશ, વ્યવહારમાં જ તું જાન બૂધદ્વેષો હોઈશ, ધર્મ અર્થ અને
કામના પુરુષાર્થવયમાં જ ત્હારી કશી કીમત નહીં હોય, તો સમજજો કે
અહીં પણ એવી સુદૃઢ અકલ્પનો ગજ વાગે તેમ નથી પામરનું અહીં
કામ નથી, અહીં તો બુધ્ધિને તત્ત્વચર્ચા કરે એવી તીક્ષ્ણ દરવાની છે.
અનેક સુક્તિ પ્રસુક્તિની સગણ પર ચડાવીને એને સતેજ કરવી છે.
કાગળ કે તારે સાત્ત્વિક જ્ઞાન મેળવવું છે. * અને તે માટે બુધ્ધિમાં સત-
શુભ ભરવાનો છે. એ બુધ્ધિના પણ ત્રણ જાતના બેદ છે, સાત્ત્વિક, રાજ-
સિક, અને તામસિક. ભગવદ્ગીતાના અંદારમાં અધ્યાયના શ્લોક ૩૦,
૩૧, અને ૩૨માં એ એવા તો સ્પષ્ટ વર્ણવ્યા છે કે પ્રત્યેક ગીતાપ્રેમીને
એ સુપરિચિત છે.

x

x

+

આવી સમજણ, આવી જ્ઞાનબુધ્ધિ કેળવવા માટે જો છે કે એ
નીઓ પાસે જઈને જડ જેવો બેસી ન રહેતો; જડ થતાં તો પથ્થર
જેવો બિલ્લો એ ચૈતન્યસાગર ઉપર પુષ્પની પાંદડીથી વિશેષ સુદામળ
ચિત્તપર એવડો મોટો હિમાલય યઈ પડીશ કે એ ઉદારાત્મા પણ ત્હને
કશું નાંદ કરી શકે! તત્ત્વદર્શનું હૃદય તો સંસારભાવનાથી વિમુક્ત
એટલે શુદ્ધ દર્પણ જેવું, દર્પણની સ્થાને જેવું દરમ હોય તેવું પ્રતિદર્શન
થાય. એટલે ત્હારી જડતા તે અસંગીને પણ મૂક બનાવશે, ત્હારી

* સર્વ મૃતેષુ ચૈર્નૈર્કં ભાવમવ્યયમીક્ષતે ।

અવિમક્તં વિમક્તેષુ, તજ્ઞાન યિદ્ધિ સાત્ત્વિક્રમ ॥

ગીતા અ. ૧૮-૨૦

અર્થ:-પરસ્પર જુદા જુદાં જણાતા બધા તત્ત્વોમાં (અથવા પ્રાણી
માત્ર કે મુર્તિઓમાં) બધે વ્યાપી રહેલા એકજ અવ્યય (અખંડ, અખૂટ
કે અવિનાશી) ભાવે (આત્મદૃષ્ટિ) વડે જે (પરબ્રહ્મને) જુએ છે, તે જ્ઞાનને
તું સાત્ત્વિક જાણજે.

જડતાના પ્રતિબિંબ જેવા એ હૃદયમાંથી તું ચૈતન્યનો ઉપદેશ કેમ
 ગ્રહણ કરીશ ? એમના અન્યેય અઘોષ કયાંથી સાંભળીશ ? એમના
 અંતરમાં ભરેલા રાતસરોવરનાં ઝરણાં વહેવરાવવાનાં છે ત્હારે તો.
 એની આડે દ્વિમાલ્ય જેવડી દિવાલ ન બની બેસતો તું ત્યાં.

અને એક બીજો પણ ભય છે ! ત્હારી જડતાને કદાચ એ તોડ-
 વાના પ્રહાર કરશે. ત્યારે એમના પુણ્યપ્રકોપમાં, એમનાં ઓન્મત્તવી
 વાગ્માણોમાં, એમનાં પ્રચંડ અનુભવવાક્રમોમાં ત્હને કોધનો ભાસ થશે.
 એમના વજ્રસમા વાક્યપ્રહાર હશે. ત્હારી જડતા ફેડવા ત્હારી શિલાવત્
 મૂઢશાને વિદારવા અને ચૂરેચૂરા કરવા માટે; પણ તું સમજીશ કે
 એ તો તમોગુણી છે, એ ક્રોધી છે; એમનામાં સત્વગુણ કે શાંતિ જ
 નથી. આવો મતિબ્રમ થવાનો સંભવ પણ છે.

x

x

x

માટે સંભાળજે; ત્યાં જન્મને સત્ત્વગુણ કળવજે; શુદ્ધિને સતેજ
 કરી વિનય અને વિવેક, સદ્ભાવ અને સદાચાર વડે એમને પરિપ્રજ્ઞ
 કયાં કરજે; તત્ત્વપ્રશ્નો પૂછજે; વારંવાર પૂછજે પણ વિવેકબહાર ન
 જપ્તય; અતિપ્રજ્ઞ ન થાય એ સંભાળજે; જેટલું શીખવે તેટલુંજ
 ત્હારા અધિકારનું છે એવી શ્રદ્ધા રાખજે, એ વિનાનું સાત્ત્વસાગરનું
 બધું જલ ત્હારે માટે વિપલંડાર છે એમ નિશ્ચય માનજે; જે શીખવે
 તે શીખજે, પૂછતાં પૂછતાં જેટલા ઉત્તર મળે તેજ ત્હારા હિત માટે છે
 એમ સમજી, વધારે ઉત્તર ન મળે, તો રખે એમને અચાની માની લેતો.
 રખે તને ગોતાને કહાપણનો ભંડાર સમજતો; કશું નથી શીખવતા કે
 નથી જાણતા, મ્હારે તો આ શીખવું છે ને પેલું, એવી કુબુધિ ન કરી
 બેસતો; પરિપ્રજ્ઞનો અર્થ મિથ્યા તર્ક નહી, અતિપ્રજ્ઞ નહીં, જેમ આવે
 તેમ બકવાદ નહીં, પણ પોતાને માટે ચોગ્ય હોય તેવું પૂછવાનો, સાંભ-
 લવાનો, અને જેટલું કહે, —વધારે કે પણ ન કહે કે ત્હારું મનમાન્યું ન
 કહે-તો શ્રદ્ધાભક્તિ ન શુભાવતો; ત્હારા માર્ગમાંથી આડો અવરો ન જતો,

x

x

x

ખીજું સાધન આપણે પરિપ્રચનું જોયું; પહેલું સાધન પ્રણિપાત-
નું તપાસ્યું; પ્રથમ સાધન દ્વારા નિરબિમાન થવાનું, અને ખીજા સાધ-
નદ્વારા ભુધ્ધિને શુદ્ધ કરી સાધન માર્ગે લાગી જઈ શ્રદ્ધા વધારવાનું
છે. હવે ત્રીજું જે એથી પણ મહત્ત્વનું છે તે કહે છે અને તે છે સેવા.

સેવાનું સ્વરૂપ જેટલું ઉચ્ચ છે, તેટલું જ અત્યારે ભુદ્ધિગમ્ય
થતું હોય એમ દેખાતું નથી. પરમાત્માની તન-મન-ધનથી સેવાના
અર્થને વ્યક્તિગત કે કુટુંબગત સેવામાં અત્યારે સંકુચિત કરીએ છીએ,
ત્યારે એમાંથી બધા અનર્થ ઊભા થાય છે. સેવાનો અર્થ કદી સ્વાર્થ
થતો નથી; સેવા એટલે તો નિઃસ્વાર્થ જીવનના શ્રી મણેશ.

x

x

x

આપણે તો અહીં આચાર્યસેવાની જ સમીક્ષા કરવાની છે; પેલા
પ્રણિપાત અને પરિપ્રજ્ઞ દ્વારા તત્ત્વદર્શીના પરિચયમાં આવ્યા; એમને
ઓળખતા થયા; એમની પાસે નિરબિમાની બન્યા; એમને પૂછીપૂછીને
તત્ત્વદર્શનને પથે પડ્યા અને સાધક બન્યા.

એમને અહંકાર આધો પણ તન ન આપ્યું; મનથી માન્યું અને
જોડ્યા કે ભગવાન હું આપનો છું. દેવમંદિરે ગયા અને જોડ્યા કે હું
ભગવાનના શરીર આપનું છે, પણ ભગવાન માયાના વાળ પકડે અને
એકાદ વાળ એમાંથી ખરી પડે ત્યાંતો જમાજમ કરાય; આચાર્ય શરી-
રથી કામકાજ બતાવે તો કહેવાય કે હું મનથી આપનો છું, પણ મારે
ખીજાં કામ કરવાનાં છે, આમ જવાનું છે ને તેમ જવાનું છે, પુરસદ
નથી; આપને નાણાં આપું આપ તોડરદાર કામ કરાવી લેશો; આવી
આવી દેહ રક્ષાની વાસના આપજુને ધનનો ત્યાગ કરારી ધનના અભિ-
માની બનાવે છે અને સેવાનો એક પ્રકાર આપણે વિસારીએ છીએ.

+

+

+

ખીજે પ્રકાર એવો પણ હોય છે કે શરીરથી કહો તેટલા ધણા
ખાઉ, કામ કાજ કરું, પણ મન નહીં છૂટે, પૈસો રોકો તો કુટુંબ-

કબીલા અને બેરી છોકરાં માટે છે । નાત જાતના વગ માટે છે । લોકમા
કીર્તિ કમાના માટે છે. ભગવાનને ધનની શી જરૂર ? આપ તો નિર્લેપ
છો—વગેરે બહાના સાધકનો લોભ સચવે છે, આમ ધનસેવામા લોભ
આડે આવે છે તનસેવામા દેહાધ્યાસ નડે છે અને રહી મન-
સેવા, એ તો સૌથી વિકટ છે

શરીરથી સેવા કરી છૂટીએ, અને ધનથી પણ સેવા થાય, કારણ
કે લોકમા ભક્તાવી પદવી મળે, કીર્તિ વધે, ધન આપીને દાતા કહે-
વાઈએ; તનથી સેવા કરીને મેનક કહેવાઈએ, પણ મન કાઢીને ન
આપીએ મનની વાત તો કોઈ ન જાણે । ન કરે નાગવણ ને પરમાત્મા
સાક્ષાત્ મળે તો પણ મનને અમજ ખાડીનું તાણુ મારી મૂકીએ
તન, ધન પરમાત્માના-સતોના-ગુરુદેવના-પણ મન-તો એવું જ
ગધાતા સહેલા ચીથળ જેવું, એમ એના એ જ મેલા આસારિક વિષય
વિચારના વટોળમા જવા ગૂંચરાયેવું, ભય કર પ્રપચી અને પ્રચક
ગદાસી સ્વભાવનું !

x

x

x

ખીજી નાજી જોઈએ જગ, તન મન ધનની સેવા લેનાગ પણ જો
નહસ્યવિદ્ ન હોય, તો દુરપયોગ થવાનો સભવ છે, તન મન ધનની
સેવામાં જાતિભેદનો પ્રશ્ન મુખ્ય ભાગ ભજવે છે, શાસ્ત્રમા વગોરાતા
અને અત્યારના કલિકાલમા દુરપયોગ કરતા કામિનીકાચનનો ભય
નાનોમુનો નથી. જિજ્ઞાસુ ભોજો ભટકા હોય તો જ્ઞાની દબી અને
મિથ્યાચારી હોય । જ્ઞાની સત્યદર્શી હોય તો જિજ્ઞાસુ ઠગ હોય, આમ
બન્ને બાજુ નિવેક, સદાચાર, અને શાસ્ત્રમર્યાદાનું બંધન હોય તો જ
શાસ્ત્રવાક્ય સાચા પડે છે. માટે સાવધાન ! સેવામા સ્વાર્થ, દેહાધ્યાસ
કે ભોગવાસનાને અણુમાત્ર પણ સ્વપ્નેય સ્થાન નથી.

x

x

x

આપણે પાછા મૂળ મુદ્દા પર આવીએ, પ્રશ્ન છે સેવાનો, અને

આપણો વિષય છે, સાધકનાં શિષ્યભાવ અને જ્ઞાનપ્રાપ્તિનાં સાધનો, ઉપગત ચર્ચાવાનો વિષય છે મુઠ્ઠલકિા ! સાધક એ સાચો સાધક હોય, સહૃદય જિજ્ઞાસુ હોય તો પ્રથમ તો એણે પોતે જ સાધનસંપન્ન થવાની જરૂર છે સાધનસંપન્ન જિજ્ઞાસુ કદી ઠગાતો નથી, સાધન સાધકની આખ છે, પ્રશ્નિપાત, પરિપ્રશ્ન અને સેવા એ જિજ્ઞાસુના અભ્યાસ છે, એટલા માટે જ સેવાના પહેલા એ પ્રશ્નિપાત દ્વારા વિશુદ્ધ જિજ્ઞાસા કેળવીને સાસારિક શુદ્ધિ અને વિષયવાસનાને નિર્મૂળ કરવાનું કાર્ય છે જિજ્ઞાસુ પોતે વાસનામુક્ત હોય તો એને ઠગાવાનો કે એની સેવાનો દુરુપયોગ થવાનો સંભવ જ નથી, ભય છે બન્ને ગ્રાસુ વાસનાના વિકારનો સેવા કરનાર અને સેવા લેનાર બન્ને વિકારી જ હોય ત્યાં વગોવાય છે એને સેવા કહેવી કે કમ એ જ પ્રશ્ન છે. દોષિત હોય તો બન્ને છે, એક નથી. અખડ સેવામાં તન-મન-ધન ત્રણેનો સંપૂર્ણ પલે આચાર્ય આરા પ્રમાણે ઉપયોગ કરવાનો છે, એમ જે શાસ્ત્ર કહે છે એમાં જન પણ શકાને સ્થાન નથી

x

x

x

સેવામાં અસખ્ય લાભ છે, મમત્વનો ત્યાગ થાય છે, આત્મસમર્પણ દ્વારા બધામાં ઈશ્વર શુદ્ધિ જીવજે છે અને માનાપમાન વગેરે કંઈ સહીસહીને તિતિદા જન્મે છે. સૌથી મુખ્ય લાભ છે આચાર્યનો સહવાસ સેવા વિના સહવાસ મળતો નથી સત્સંગ થઈ શકેનો નથી સત્સંગ વિના સતનો અનુભવ અસંભવિત છે, અને અનુભવ વિનાનું જ્ઞાન કેવળ વાણીનો વિદ્યાસ માત્ર જ બની રહે છે.

x

x

x

સેવામાં સ્થૂંડ આપીને સદ્ગુણ લેવાનું છે, આચાર્યની પ્રસન્નતા એ જ એમનો આત્મપ્રસાદ, એમનો આત્મપ્રસાદ એ જ અજ્ઞાનદ, અને એ અજ્ઞાનદની ગ્રાપ્તી એ જ આપણા અંતરમાં પડતી એમની દૈવી જ્ઞાનપ્રતિભા, પહે પહે આચાર્યના બોલ ત્રીલલા, કાણે કાણે

એમના જ્ઞાનનું રટણ કરવું, અને ધડીએ ધડીએ એમની ઉપદેશ-ગંગામાં સ્નાન કરવું, એ શિષ્યની અખંડ સાધના છે.

+

+

+

આટલી ચર્ચા તો કેવળ સ્થૂલ અને વ્યવહારદષ્ટિથી થઈઃ આચાર્ય-વાન્ પુરુષો વેદઃ । તદ્વિજ્ઞાનાર્થે સ ગુરુમેવાભિગચ્છેત્— આવાં તો અનેક વાક્યો ઉપનિષદોમાં, પુરાણોમાં અને બધા ધર્મગ્રંથોમાં છે, અને ગુરુ-ઉપાસના તો લગભગ પ્રત્યેક સંપ્રદાય, મત, કે પંથમાં—અરે હિંદુ-ધર્મમાં જ નહિ, પણ જગતના ઈતર ધર્મોમાં પણ એટલું જ મહત્ત્વનું સ્થાન ભોગવે છે. પરમતત્ત્વના દર્શનના માર્ગમાં દ્વૈત અને અદ્વૈત દષ્ટિના ભેદ છે, પરંતુ આચાર્યોપાસનામાં મતભેદ નથી.

x

x

x

વેપારી પોતાનો વેપાર વધારવામાં સર્વશ્રેષ્ઠ વેપારીનાં ગુણગાન કરીને પ્રેરણા મેળવે છે; કારીગર કલાવિદ્ કારીગરનું અનુકરણ કરે છે; વિદ્યાર્થી શિક્ષકની પ્રશંસાના પુષ્પ પાથરે છે; લઠવૈયો દ્વાનબલની સાક્ષાત્ મૂર્તિ જેવા કાઈ વીર યોદ્ધાની યશઃલગ્ની ભણી દષ્ટિ રાખીને વીરતા કેળવે છે, અને આમ જ માનવસૃષ્ટિ ઉચ્ચ જ્ઞાનમિદા પર આરૂઢ થવા માટે વ્યવહારમાં પણ જાણ્યે અજ્ઞાણ્યે ગુરુભક્તિનું જ સાધન સેવે છે.

x

x

x

બધીએ મહત્ત્વની વાતો એ સિદ્ધાન્તમાં છે, અને શાસ્ત્રોએ સર્વત્ર ભારોભાર ગુરુમહિમા ગાયો છે; વસ્તુનેા દુરૂપયોગ થાય તેથી સિદ્ધાન્ત ખોટો ઠરતો નથી, અને એમ તો વિદ્યાની કષ્ટ શાખામાં દુરૂપયોગ નથી થતો? પ્રથમ દીક્ષા અને પછી શિક્ષા એ સત્તાતન સિદ્ધાન્ત અને પ્રણાલિકા છે. વેદના સમયમાં વેદાધ્યયન માટે યજ્ઞોપવીતની દીક્ષા અપાતી, એ છે આપણી પ્રાચીન આચાર્યોપાસના. અવતારોએ વિનમ્ર ભાવે અનુ-ભવી ઋષિઓના સરણે સેવ્યા છે, એ છે આપણી જ્ઞાનપ્રાપ્તિની

સર્વોત્કૃષ્ટ પ્રણાનિગ

અને ત્યાં પછી તો ઇતિહાસ જોને છે કે પ્રાચીનમાં પ્રાચીન
આચાર્ય શ્રી મગધાર્યથી માડીને રામાનુજચાર્ય, મધ્વાચાર્ય, નિબકા
ચાર્ય, વલ્લભાચાર્ય, અને ભક્તસ્તોત્રા શ્રી ગૌરાગદેવ નગસિદ્ધ
મહેતા તુલસી સિદ્ધ, મીઝાચાર્ય, એકનાથ, જ્ઞાનદેવ, તુમારમ, રામ
દાસ એ બધાના જીવન-ધ્વન તપાસી જુઓ એટલે જણાશે કે ગુરુભક્તિ
અને ગુરુરૂપાએ જ એમના જીવન ઘડાયા છે

x

+

+

એ જ અત્યારે અમારા અંતરનો ભાવ છે તેના રામની ગુરુ
ભક્તિ અત્તિમ છે અક્ષર પણ પાત્રી પર નહોતો પાડ્યો એવા ભગા
રાનો ધધો કરનાર, ધન્યારામ ભગવત બાળ્યાવસ્થાથી જ એમના ગુરુદેવ
ધર્મેશ્વર ગૃહસ્થાશ્રમના પાવન સુધી એમણે ભગવતજીમાં બ્રહ્મદષ્ટિ કેળવી
અને દ્વા કાપીદેના તત્ત્વસીન શાકરાચાર્યની આજ્ઞાનુસાર સન્યસ્ત
મહાશ્વ કયુ , ત્યાર પછી પણ એમનો સદ્ભાવ ઓસર્યો નહોતો.

+

+

+

પણ હવે આપણે સિદ્ધાન્ત ચર્ચા આગેપીએ ! એમની જીવનલીલા
ના ૬૮ મા વર્ષનું મગધ પ્રભાત બિઘડે છે એ એમની જન્મજયંતી
છે અવિરત કાવને પણ યોગીને પી જનારને તો કશા દેશકાવના બર્ધન
નહોતા પરંતુ કાવને જીતીને પાર પહોંચવાનો પ્રયત્ન કરનારા આપણા
જેવા નિરાસુએને તો એમના જીવનકાવના ધન્ય પ્રસંગો મહાતીવ
ચવાના માર્ગના સીમાસ્તંભ છે, એ દષ્ટિથી એમની જન્મજયંતીનું
આપણે રમણ શ્રીએ આજની બિગતી ઉરાના તેજ આપણા અંત
રમાં રામના જ્ઞાનકિરણ પ્રગટે તે માટે એ મહર્ષિને પ્રાર્થીએ કે-
ગુરુદેવ ! અમારા જીવનમાં આપનું જ્ઞાન ઉતાળે ! અમારી
બુદ્ધિમાં પ્રજ્ઞા પૂરજે અમારા ચિત્તમાં આપનું અખંડ રમણરૂપા
વન્તે અમારા પ્રાણમાં સદૈવ શ્રોતસાદન બરજે, અને આપના પ્રજ્ઞા

અધ્યાત્મદીપાવલી

લેખક - સ્વા. શ્રી આત્માનંદ સરસ્વતી

શિખાગ્નિ

પરાગર્થમ્થ્યં કિં કથચિદપિ સુખસ્યાધિગમનમ્
નિમજ્જય સ્વાગતં તે સુખનિધિમવાપ્નુદ્યનવધિમ્ ।
તિરસ્કૃસ્યેતા યા તિવ્રટમતિ તે સ્વાર્ચિરતુલા
પ્રતીક્ષમ્યોપાસ્તિ પ્રવૃત્તનુદીપાવલિરિયમ્ ॥ ૧ ॥

અર્થ - મહારના અનાત્મ પદાર્થોમાંથી કોઈને કદી સુખ મળ્યું કે
ખર ? તોગ અત કમળમાં બેઠો બીતરીને સુખના અસાધ્ય સાગરનો
અનુભવ કરે પોતાના જે અત્યંત અનુપમ આત્મપ્રકાશનો અનાદ્ય
કરીને બાહ્ય દષ્ટિગોચર થતો દીપાળીનો આ ઉત્સવ તો કેવલ આત્મ
જ્યોતિના બાહ્ય પ્રતીક (ચિન્હ)ની ઉપાસના કરવા જેવો છે (૧)

કથચિત્તેષુ રૂપ મ્થગભિલપતિ સ્પર્શમથવા
રસ જિઠ્ઠા કથાપિ કથચિદપિ ચ દ્રાણ તુ સુરમિમ્ ।

દશાસ્યાણોર્થદ્વદ્ જલનિધિતરંગણુ ઘઘત
તથાઽશ્વાધિનાના કિમિદ પ્રિય દીપાવલિરિયમ્ ॥ ૨ ॥

અર્થ - કોઈ વાર આખો વડે સૌંદર્ય નિહાળવાની તો કોઈ વાર
ત્વચાથી કોમળ સ્પર્શ માણવાની તને અલિનાથ થાય છે, કોઈ વાર
જીભથી રસારવાદ આપવાની તો કોઈ વાર નાહિકાથી મનોહર સુગંધ
સૂંધવાની મઝા છૂ લૂટે છે । ઇ દ્રિયાધીન મનુષ્યોની દશા તો સમુદ્રના
તરંગો ઉપર અફળાતા લાકડાના જેવી છે એવાઓને આ દીપમા
લાથી શો લાભ ? (૨)

અશેષાનન્દાત્માં વિવિધ વિષયાસક્તમનસ
ન યાતો યોગો યૈ તનુમપિ વિદ્યાનન્દસમતામ્ ।

અનર્થવ્યાપ્ત્યૈ યદિર્ચિચરણે તેઽનવરતમ્

ભવેત્પ્રીતિસ્તાવત્ કિમિદં ન મનાગાત્મરમણે ॥ ૩ ॥

અર્થ:-વિવિધ વિષયોમાં આસક્ત અંતઃકરણના સમસ્ત વિપ-
યાનન્દની આત્માના ચૈતન્ય મુખ સાથે જડાથે સરખામણી થઈ શકે એમ
નથી. નિર્ચયક પ્રવૃત્તિઓમાં તને સતત રમ્યા કરવાનું મન થાય છે તો
પછી આત્મસ્વરૂપમાં શા માટે થોડો પણ આનંદ નથી મહાણતો ? (૩)

અનેકાનાલોકાન્નયનરમણીયાનભિમતાન્

નિરીક્ષ્યતાનલ્પાન્મનસિ યદિ મોદં ચ મનુતે ।

પ્રભાપુર્જતાવદ્ વિમલ નિજબ્રોધાત્મકમિમમ્

વિદ્યાયાસૌ મન્દો રચયતિ કથં દીપસરણિમ્ ॥ ૪ ॥

અર્થ:-પોતાની ઈચ્છાનુસાર ગોઠવેલા, આંખને આંશ નાંખી
આનંદ આપે એવા આ ન્દાનાં ન્દાના દીપપ્રકાશને લેઇને ત્હારું
મન હાઈથી જીજ્ઞે છે; તો પછી પવિત્ર નિજબ્રોધસ્વરૂપ આત્મ-
જ્યોતિના પ્રભાપુર્જને ઊડીને આ મંદમતિ મનુષ્ય શા માટે દીપ-
માળાની હાર ગોઠવતો હશે ? (૪)

ગતા નૈકા દીપાવલયે હૃદયર્પાસ્ત્વભિનયાઃ

કૃતા નૈકસ્વાદાસ્તદપિ ન ગતા તેષ્વભિરુચિઃ ।

ન જાને કિં રૂપા જગતિ જનતાયાશ્ચ જહતા

ગૃહં દીપૈર્દીપ્તં વત્ત હૃદયમજ્ઞાનગ્વચિતમ્ ॥ ૫ ॥

અર્થ:-અનેક દીવાળીઓ અને અસંખ્ય નવા વર્ષના મંગલ દિન
જગ્યા-આથમ્યા; લિન્નલિન્ન પ્રકારનાં મિષ્ટાનોના સ્વાદ મહાપ્રયા, છતાં
એમાંથી અભિરુચિ હજી નથી ગમ. પૃથ્વી પર માનવજાતની આ
જડતા (અવિદ્યા) કાણ જાણે કેવી વિચિત્ર છે કે, દીપમાલા ગોઠ-
વીને માટીના ઘરને ઝગઝગાટ કરી મૂકે છે; પણ અંતઃકરણરૂપી
ચૈતન્યમંદિરે તો અસાત્વત્ત અધિકારથી જ હારેલું પડ્યું છે. (૫)

ન યાત્યસ્તં નાવ્યમ્યુદયમથયઃ નો નિરસનમ્
 દશા ધૈવમ્યે યા પ્રકૃતિચિકૃતો નો ચિકુરતે ।
 અગદાત્મજ્યોતિર્નિગિલભુવનં ચજ્જલયતિ
 સ્થિરીકર્તવ્યં તે તદયગમને તાત નયનમ્ ॥ ૬ ॥

અર્થ:-આ અખંડ આત્મજ્યોતિને નથી થતો અસ્ત, નથી
 થતો એનો ઉદય કે નથી એને કદી દૂર કરી શકાયું. પ્રકૃતિના
 વિકાસમાં કે વિવિધ અવસ્થામાં એ બદલાયું નથી. અખિલ ભૂમંડલને
 જે અજવાળે છે તેના અનુભવમાં હે ભાર્ગવ તારી દૃષ્ટિને
 સ્થિર કર. (૬)

સ્વતોભાનુર્યદ્વદ ધિલમતિ ચિત્તિ સ્વાત્મપ્રમયા
 સ્યયુદ્ધસાંસાઽસ્તુ તદપિ ધિદિતા માસ્ત્યધિદુષા ।
 ધિમાત યદૂમાસા ચરમ ચરમાગ્રજ્ઞભુવનાત
 અસૌ દીપ્તિર્દિવ્યા સ્યગતમતિમાન્દં નિરસતુ ॥ ૭ ॥

અર્થ:-સ્વપ્રકાશ સુર્યની પેઠે એ આત્મચૈતન્ય પોતાની જ
 પ્રભાવડે અંતઃકરણમાં પ્રકાશિત છે; પોતાની બુદ્ધિમાં આશંક હોવા
 છતાં પણ (બુદ્ધિમાં એનું જ જ્ઞાનચૈતન્ય હોવા છતાં પણ) અસાનીને
 એનું કશું ભાન થતુ નથી. બ્રહ્મવેદ સુધીનું અસાચર વિશ્વ જેના
 પ્રકાશવડે પ્રકાશિત થાય છે એવી એ દિવ્ય જ્યોતિ સૌની આત્મ-
 વિષયક બુદ્ધિની મન્દતાનો નાશ કરે ! (૭)

અર્ધમાર્ગિની

અધિકમપિ ગુણાનામર્જનંચારમધ્યાનમ્
 દ્વદમભિનવર્ષર્ષે તે ધનાધિક્યમસ્તુ ॥

અર્થ:-આ નવા વર્ષમાં સૌને સદ્ગુણોની વૃદ્ધિ, આત્મધ્યાનમાં
 અભિરુચિ અને ધનની વિપુલતા થાઓ ।

લકિતમીમાંસા

આવરણભંગ

(ગતાંકથી ચાલુ)

લેખક:-સ્વા. શ્રી. માધવતીર્થજી

લકિત અને પ્રેમનો અર્થ એક જ થાય છે, પણ ' પ્રેમ ' શબ્દ ધણીવાર સંસારના પ્રેમ-માટે વપરાતો હોવાથી શાસ્ત્રમાં ભગવાનના પ્રેમને લકિત કહે છે. પ્રેમનું ખરું સ્વરૂપ એવું છે કે તે ઉભય પક્ષ-વાળો છે, એટલે કે આપણે જેના ઉપર ખરો પ્રેમ કરીએ તેને આપણા ઉપર ખરો પ્રેમ થવો જ જોઈએ, એટલું જ નહિ પણ તે પ્રેમ પર-સ્પર કાયમ રહે છે. સંસારનો પ્રેમ ઉભય પક્ષવાળો રહેતો નથી અને કાયમ રહેતો નથી; પ્રેમનું પાત્ર જ કાયમ રહેતું નથી, ત્યાં એક-ને બીજા ઉપર સ્નેહ થાય તો એ બીજાને સ્નેહ થતો નથી તેથી સંસારી પ્રેમને મોહ કહે છે.

ઉપર પ્રમાણે ખોટા પ્રેમનો અને સાચા પ્રેમનો અર્થ બરાબર

યાચના

લેખક:-શ્રી. બિપિન ચૈધ

વરસાવો અમીધાર, દયાનિધિ ! વરસાવો અમીધાર
તાપતણી ગરમી સહેવામાં એક હતી દિલ આશ,
કાલ થશે સઘળું હરિયાળું મેં પડતાં ચોપાસ
હૃદયમાં શે' ધરવો ઉથાટ-દયાનિધિ.
તાપ નથી તો ચે ગરમી છે, અંતરમાં વિખવાદ,
અમીવર્ષાણી વાટકી જોતાં, કરિયે તુજને સાદ;
હવે તું સાંભળજે ફરિયાદ-દયાનિધિ.
તાપ ગયો તન શિથિલ થયું રે ! ધટી ન દિલની આગ,
તાપ વિનાની આગ મુંઝાવે, જાગ, પ્રભુ ! તું જાગ:
અમારા છોડવવાને રાગ-દયાનિધિ.
જગાડવા પ્રભુ ! તુજને મેં તો કરિયાં અર્ચન આજ,
ચર-યાગ આદરિયા કંઈ કંઈ, રીઝવવા અહો ! રાજ;
સંજ્યા મેં ભક્ત તણા છે સાજ-દયાનિધિ.

ભક્તિ કરું તુજ તો ય ન કાં તું સાંભળ અરણ નાથ !

હે પ્રભુ ! ભાનભૂલ્યાને કાળે તું વિષુ કોણ જ સાથ ?

કૃપાનિધિ ! સહાને મારો હાથ-દયાનિધિ.

જીવન-તાપ સહેતાં સહેતાં શુષ્ક બની મુજ કાય,

ઝોમરતી માનવતા દિલથી સૂચવો કેઇ વિધાય;

અમારી દૃષ્ટિ તું પર જાય-દયાનિધિ.

અન્ય બહુ અમીવર્ષણ પામી રનેહસુધામાં ન્હાય,

એક જ શું અમીળિન્દુ ન પારવો સળગી રહ્યો છું હાય !

હવે પ્રભુ ! જોલવી જે આ દહાય-દયાનિધિ.

તારે શી પ્રભુ ખોટ અમીની સાગર તો છલકાય,

જલધારા માશું ન અદકેરી ઝરણું તો બસ થાય;

સરવડાં થોડાં બસ થઈ જાય-દયાનિધિ.

ભક્તિ મહીં છે મોડું થયું બહુ, હશે દીધી ભૂલથાપ,

સત્યતણે પથ ના ચૂકવાનું; કહી ય કર્યાં છે પાપ

છતાં ચે માફી પ્રભુ ! તું આપ-દયાનિધિ.

પરમહંસ રવા. શ્રી. રામતીર્થજી

ની

નીતિકથાઓ

(ગતાંકથી ચાલુ)

લેખક:-શ્રી. નર્મદાશંકર હરિશંકર વ્યાસ બી. એ.

卐

બે પત્નીઓનો ઘણી

[૧૨]

હિંદુઓ ઘણું ખરું એક પત્નીવૃત્ત પાળે છે જ્યારે મુસલ-
માન બહુ પત્નીવૃત્તના સિદ્ધાન્તને અનુસરે છે. એક મિયાં
સાહેબને બે બીબીઓ હતી. એક બીબી ઘરના નીચલા
ભાગમાં રહેતી અને બીજી ઉપલા ભાગમાં. એક રાત્રે ઘરમાં
ચોર ભરાઈ બેઠો. ઘરની માલમત્તા સાફ કરી લઈ જવાની
દાનત હતી પણ ઘરનાં માણસો આખી રાત જાગૃત
..થી ચોર પોતાનું કામ પાર પાડી શક્યો નહિ. દિવસ

જિગતાં ચોર પકડાઈ ગયો. અને તેને ન્યાયાધીશ સમક્ષ ખડો કરવામાં આવ્યો. ચોરી તો કંઈ થઈ નહોતી, તેણે માત્ર ગૃહ-પ્રવેશનો ગુનો કરેલો. ચોરીની દાનવધી ગૃહપ્રવેશ કરેલો હોવાથી ન્યાયાધીશ તેને શિક્ષા ફરમાવવા જતા હતા, તેવામાં ચોર બોલ્યો, “ સાહેબ, આપ મને ગમે તેવી આકરી શિક્ષા કરી શકો છો, આપ ધારો તો મને એકાંત અધારી ચોર-ડીમાં પૂરો, ફૂતરાઓ પાસે મને ફડાવી નાખો, મને છવતો ખાળી નાખો, પણ કૃપા કરી એક શિક્ષા મને ન ફરમાવતા. ”

ન્યાયાધીશે આશ્ચર્ય પામી પૂછ્યું, “ તે વળી શું છે ? ”

ચોરે જવાબ આપ્યો “ કૃપા કરી બે ઝેરીના ધણી થવાની શિક્ષા મને કદી ન ફરમાવશો. ” પછી ચોરે વિસ્તારથી આગલી રાતનો અનુભવ વર્ણવી જતાં બોલ્યો, અને પોતે કેમ પકડાઈ ગયો અને કેમ કંઈ ચોરી ન કરી શક્યો તે પણ કહી જતાં બોલ્યું. રાતભર ઘરઘણીની ઉપર અને નીચે બેચાતાણુ ધમા કરેલી અને દાદર ઉપર અર્ધા જિભા અને અર્ધા લટકતા રહેલા ઘરના માલિકને આખી રાત ટાઢમાં થયેલ ધૂજતાં પમાર કરવી પડેલી. તેથી આવી સચેત જાગૃતિમાં મને મારું ચોરીનું કામ કરવાનો અવકાશ કેવી રીતે મળે ? ! જાહેર એ છવલે જાગૃતિનો હું ભોગ થઈ પડ્યો અને આપની પાસે હાજર થવું પડ્યું.

આ પ્રમાણે ઇચ્છાઓના વિરોધમાંથી લયંકર ઉદ્દેગ જિભો યાવ છે અને વસ્તુતઃ ઇચ્છાઓ હંમેશાં એક જીજ્ઞાસા માથે અસંગત જ હોય છે.

જો તમાગમાં હિતુની એકતા અને તગન્ના, તથા ધ્યેયની

એકનિષ્ઠા હોય તો તમને હું જ કે ઉદ્દેગ સ્વપ્ને પણ નહિ માપડે, પણ જ્યાં વિરોધ છે, અમંગલતા છે ત્યાં હું ખનો દાવાનળ ફાટી જ નીકળવાનો.

બોધ:-વિરોધાભાસક વાગનાઓથી હું જ અને ઉદ્દેગ ઉપસ્થિત થાય છે, સુખ અને શાંતિ માટે ચિત્તની એકાગ્રતા અને ધ્યેયની એકનિષ્ઠા ખામ આવશ્યક છે

[૧૩]

શ્રદ્ધા

માનવી અને ભગવાન

એક પ્રમગે કોઈ વેદાતીના ઘરમાં, અપરિચિત માણુસ આવી ચડ્યોઃ ઘરમાલિકની ગેરહાજરીમાં અનજાયો. માણસ માલિકના મુખ્ય મ્યાન ઉપર ચડી બેઠો. ત્યારે ઘરમાલિકને આવતા જોયો ત્યારે અપરિચિત માણસે તેને પ્રશ્ન કર્યો, “ઓ વેદાતીજી, ભગવાન શું છે અને માણસ શું છે એ મને સમજાવો.”

વેદાતીએ મીઠે સીધો જવાબ ન આપ્યો, પણ તેના નોક રોને ખૂંમ મારીને બોલાવ્યા અને બહુ કડક શબ્દોમાં, અનજાયો માણસને ઘર પ્રવેશ કરવા દેવા માટે, તથા તેને પેકદમ ઘરની બહાર હાડી કાઢવા માટે, જોરથી ધમકાવવાનું

• કર્યું

આવી અણુધારેલી પરિસ્થિતિ ઉપસ્થિત થયેલી જોઈ, આવેલો માણસ એકદમ ગલરાઈ ગયો અને ખૂંજવા લાગ્યો, તે ગાદી ઉપરથી એકદમ નીચે બિતરી ગયો.

વેદાંતીએ, મુખ્ય સ્થાન ઉપર નીરાંતે ગોઠવાઈ, શાન્તિથી અને ગંભીરતાથી નવીન માણસને અંગોધી પ્રવચન શરૂ કર્યું.

પોતાની તરફ નિર્દેશ કરીને બોલ્યા કે, “ આ પરમાત્મા છે, ” અને અજ્ઞાન માનવી તરફ અંશુલિ નિર્દેશ કરી કહ્યું કે “ તે માનવી છે. જે તમે ગભરાઈ ન ગયા હોત, બેબાકળા ઘઈ તમારું સ્થાન ધોર્યું ન હોત, તમારું શારીરિક તેમજ માનસિક સમતોલપણું ન ગુમાવ્યું હોત, તો તમે પણ પરમાત્માના સ્વરૂપે ઓળખાત. પણ તમારા ગભરાટની ઘટના તમારા ઈશ્વરત્વને ઢાંછી દે છે અને માત્ર એક ઢંગાલ માનવી તરીકે જ ઓળખાવે છે. ”

તમે પોતે જ ઈશ્વરનો અંશ છો. તમારી અંદર રહેલ દૈવીતત્ત્વમાં અચળ શ્રદ્ધા રાખતાં શીખો અને નિર્ભય બનો.

ત્યાંસુધી તમે બાહ્ય આલંબનને વળગી રહેશો, ત્યાંસુધી નિષ્કળતા જ અનિવાર્ય પરિણામ રૂપે બેટવાની. તમારી અંદર રહેલા ઐશ્વર્યને ઓળખો, તેમાં શ્રદ્ધા કેળવો. અને પછી કોઈ પણ વ્યતનું કર્તવ્ય હાથ ઉપર લ્યો. વિનય તમારી સામે મોજાઈ હશે.

બોધ:- ત્યાં તમને તમારી અંદર રહેલા ઈશ્વરીય તત્ત્વમાં જીવંત શ્રદ્ધા હશે, ત્યાં તમેજ પરમાત્માનું સ્વરૂપ છો. બાહ્ય આલંબન ગમે તેટલું ગજબૂત હોય, તો પણ માનવીને દેવળ પંચુ બનાવી દે છે.

[૧૪]

સાચી શ્રદ્ધા

નાયાશાના પ્રચંડ ધોધમાં બે માણસો તણાતા હતા. એકના હાથમા મોટો લાકડાનો કડકો આવી ગયો. અને બચવાની આશાએ તેને જોરથી પકડી લીધો. બીજા માણસના હાથમાં, તેમના બચાવ અર્થે કાઠે બિભેલા માણસોએ નાંખેલું દોરડું આંબ્યું. તેણે એ દોરડાને શાંતિથી પકડી લીધું. પરિણામ એ આંબ્યું કે મોટા લાકડાને બાઝેલા માણસે પ્રચંડ વહેણમાં લાકડા સાથે રાક્ષસી ધોધની અસીમ ધારાઓમાં, ઘૂઘવતાં વિકરાળ બુદ્ધબુદો મહીં પરમ વિરામ લીધો, તે ડૂબી ગયો; બ્યારે નાના સરખા, નિર્જાળ દેખાતા દોરડાને ઝાલનાર માણસ બચી ગયો.

એજ પ્રમાણે બાહ્ય કીર્તિ, મોટાં નામ-ઇલ્લાખ, સમૃદ્ધિ, જમીન, માલ-મિલકત, રાષ્ટ્રિય વગેરે ભૌતિક જાણતોમાં રાચતો માનવી, લાકડાના કડકાની ઓથે ગયેલા જેવો છે. તે તેને બચાવી નહિ શકે, મુક્તિનો ખરો માર્ગ નહિ જતાવી શકે. મુક્તિનો માર્ગ તો નરમ અને નમ્ર દેખાતા દોરડા જેવો છે. તે ભૌતિક નથી, તે જોઈ શકાતો નથી, તેમાં પ્રાપ્તિનો, ઉપયોગનો સ્થૂળ આનંદ માલૂમ પડતો નથી. એ તો સૂક્ષ્મ તં અટળ સત્ય છે, સંસારસાગરના માયાફળી હજબરો

ત પ્રચંડ ધોધપ્રવાહોમાંથી બચાવનાર દેવી દોરી છે.

જગતની તમામ ભૌતિક પ્રતિજ્ઞાઓ અને પ્રાપ્તિઓ તમને તમારા નાશને માર્ગેજ દોરી જવાની, અને તમને અંધકા-

રના, નિરાશાના, દુઃખ અને અજ્ઞાનના ઊંડા ગર્તમાં ફેંકી દેવાની.

ચેતો ! ચેતો ! ! જાગૃત થાઓ, અને સત્યનું સાચું આલંબન ગ્રહણ કરો ! બહારની વસ્તુઓ ઉપર આધાર રાખવા કરતાં સત્યમાં પરમ શ્રદ્ધા રાખતાં શીખો. કુદરતનો કાનૂન એવો છે કે જ્યારે માનવી કેવળ બાહ્ય આલંબન ઉપર જ પોતાના જીવનની ઇમારત અણે છે, ત્યારે તે ગંભીર પાનાનાં મહેલની માફક કંઈ પણ એકાએક તૂટી પડે છે, તે કંઈપી શકાતું નથી. પણ જો આંતરિક દૈવી તત્ત્વમાં શ્રદ્ધા કેળવી જીવન ધડચું હોય, તો જીવનવિજેતા બની માનવ પોતાનું જીવન સફલ કરી શકે છે.

બોધ:-પરમાત્મામાં પરમ શ્રદ્ધા એજ મનુષ્યનો ખરો ધર્મ છે. બાહ્ય આલંબન-ભૌતિક આલંબન માનવીને અધર્મ અને વિનાશને માર્ગે લઈ જાય છે.

[૧૫]

બાળક અને પ્રેત

કોઈ અજ્ઞાન, અસંસ્કારી માણે, બાળકની અંદર બીતિ બેસાડવા, બાળુના ઘરમાં ભૂત છે—પ્રેત છે એવી માન્યતા તેના મનમાં ઠસાવી દીધી. બાળક તો ખૂબ ગભરાઈ ગયું અને ઘરમાં પગ સુધ્ધાં મૂકતાં ડરવા લાગ્યું. એક સાંજના બાળકના પિતાએ, ઠંથેરીમાંથી આવ્યા બાદ, બાળુના ઘરમાંથી કંઈ ચીજ લાવવાનું બાળકને ફરમાવ્યું. બાળક તો ખૂબ ગભરાયેલું અને બાળુના ઘરમાં જવાની કંઈપનાથી પણ

ત્રાસતું એકદમ તેના ગાપ પાસે દોડી ગયું અને કહેવા લાગ્યું
 “ વપ્પા, હું એ ઘરમાં નહિ જઈ, ત્યાં તો મોટો, જખ્ખર
 બાઘડો રહે છે. મને ત્યાં જતાં બીક લાગે છે. ” બાપને
 બાળકની આ બીકણુ વૃત્તિ ગમી નહિ અને કહેવા લાગ્યો;
 “ ના, ના, બેટા ત્યાં કંઈ ભૂતપ્રેત નથી, તને કોઈ ખાઈ
 જાય એમ નથી, માટે જા અને મેં કહ્યું તે લઈ આવ; ” પણ
 બાળક તો એક ડગલું પણ આગળ કેમ વધે ?

બાપ ઘણો ડાહ્યો માણસ હતો અને તેથી બાળકના
 મનની અંદરથી આ કાલ્પનિક ભીતિ દૂર કરવા તેણે એક યુક્તિ
 શોધી કાઢી. તેણે નોકરને બોલાવ્યો અને તેના કાનમાં કંઈક
 ન સંભળાય તેમ કહ્યું. પાછલે બારણેથી નોકર બાજુના
 ભૂતિયા ઘરમાં આવ્યો અને તેની અંદર એક ખૂણામાં તકિયો
 મૂકી, ઉપર કાળું કપડું ઢાંકી, બિહામણી આકૃતિ બનાવી તે
 આદ્યો ગયો. બાળકને, તેનો પિતા તે તરફ પોતાની સાથે
 લઈ ગયો અને એ બયાનક દશ્ય બતાવ્યું. બાળક એકદમ
 ભયથી બોલવા લાગ્યું, “ વપ્પા, મેં નહિ કહેલું કે ખરેખર
 આ ઘરમાં ભૂત રહે છે ? ”

બાપે કહ્યું, “ બેટા, તારી વાત સાચી છે, પણ બહાદુર
 બની જા અને હિંમતથી આ લાકડી તારા હાથમાં પકડી લે,
 તપણે એ ભૂતને હતું ન હતું કરી નાખશું. ”

બાળકોની અંદર વાસ્તવિક રીતે બીકણુવૃત્તિ સહજ કે
 સ્વાભાવિક નથી. પણ સાહસિક અને ધીંગામસ્તીની વૃત્તિ કુદ-
 રતી જ હોય છે. બાપાનું પ્રોત્સાહન અને સુંદર નેતરની સોદી

મળતાં તે તો બહાદુર ભૂતનો વિનાશક બની ગયો ! એક પછી એક, આડીને અવળી, તે તો ભૂતને સોટીઓનો સ્વાદ ચખાડવા લાગ્યો. પડખેના ચોરડામાંથી નોકર રડવાનો અને દુઃખનો અવાજ કાઢતો હતો. આ તરફ બાપ, બાળકને વધારે ને વધારે પ્રોત્સાહન આપે જતો હતો. “ શાબાસ ! બેટા, શાબાસ ! ! તું ઘણો બહાદુર છે, ભૂતનું બરાબર મત્યાનાશ કાઢવા જિલો થયો હોય એમ લાગે છે. ” બાળક આમ સાંભળતાં વધારે ઉશ્કેરાતો ગયો અને બનાવટી ભૂતની પાછળ પડી, તેની ઉપર પોતાની પ્રચંડ પ્રહારલીલામાં રાત્રિવા લાગ્યો. છેવટે બાપે તકિયા ઉપરનું કપડું ખેંચી લીધું અને બોલ્યો. “ અરે બહાદુર બેટા, તે તો ભૂતને મારી મારી તકિયામાં પલટાવી નાંખ્યું ! શાબાસ, ભૂતનો સંપૂર્ણ નાશ થઈ ગયો છે. ”

બાળકને ખાત્રી થઈ કે ભૂત નાશી ગયું હતું. ભૂતના વિનાશથી તેણે આરામ અને સંતોષનો દમ ખેંચ્યો. તેનાં ખોટાં કાલ્પનિક ભય અને વહેમ દૂર થઈ ગયાં અને બાળક બહાદુર બની નાચવા અને કૂદવા લાગ્યું. આનંદથી ગાતાં ગાતાં એ ઘરમાં જઈ તેના બાપને જે ચીજ બોધતી હતી તે લઈ આવ્યું.

આ ઘટનાની અંદર સમજવાતું એ છે, કે ભૂતનું વિસર્જન તકિયા ઉપર સોટીઓ લગાવવાથી નથી થયું, પણ બાલમાનસની અંદર, ભૂતની નાસ્તિને અંગે શ્રદ્ધાનો વિકાસ ભૂતની ભીતિને દૂર કરે છે તે છે. બાળકને ખાત્રીપૂર્વક બતાવવામાં આવ્યું કે ઘરની અંદર ભૂત છે જ નહિ, ભૂત હતું પણ નહિ, એ તો

માત્ર ભૂતનો આભાસ દેવળ કાલ્પનિક ભીતિ હતી.

એ જ પ્રમાણે માનવજીવનમાંથી એવી ઘણીએ કાલ્પનિક ભીતિઓ ને દૂર કરી દેવામાં આવે તો દુઃખ કલેપ, ગ્તાનિ, આયોઆપ નાશ પામે.

બોધ—કાલ્પનિક ભીતિનું નિવારણ, બીજી વિરોધી કલ્પના દ્વારા ખરા મત્ત તરફ લઈ જવું તે છે.

[૧૬]

શ્રદ્ધા અને મતપંથ

(ચમત્કારી ભાષો)

ચાલુદી અને ઈસાઈ ધર્મના ઝઘડાઓ વખતે ત્યારે ઈસાઈઓ પરાજિત થઈ માર જાતા હતા, ત્યારે ઈમાઈ લફકરના એક ધર્મોધ મૈનિકે બહાર કહ્યું કે તેના સ્વપ્નમાં દેવતા આવીને કહી ગયા કે ઈસા મમીહના ઢેહને અડેલો ભાલો તેના પગ નીચે દાટેલો હતો. એ શોધી કાઢવાથી ઈસાઈઓનો વિજય થયો. ધાર્મિક ઈતિ અને નામના મેળવવા માટે મૈનિકના કૃણદ્રુપ લેખમાંથી આ વાત ઘડી કાઢવામાં આવેલી. વાત તાજૂબી ભરેલી હતી અને એકદમ વાયુ વેગે આખા મૈન્યમાં પ્રસરી ગઈ. આવી ઘટનાના તથ્યા-તથ્યનો વિચાર કર્યા વિના બધાએ ખોટકામ શરૂ કરી દીધું. રાત અને દિવસ ઘણા વિસ્તારમાં અને જિંડાણમાં ખોદાણ કરવા છતાં કોઈપણ જગ્યાએથી ભાલો મળ્યો નહિ. છેવટે થાકી અને નિરાશ થઈ પ્રયત્ન છોડી દેવાની અણી પર હતા

તેવામાં એ જ સૈનિકે મોટી ખૂમ મારી જાહેર કયું કે તેને સ્થાનની માહિતી લાગી ગઈ છે. જે જગ્યાએથી ભાલો મળવાનો હતો ત્યાં બધા તેની સાથે ગયા અને તે સ્થાનેથી ભાલો મળ્યો. તે ઘણો જૂનો અને કાટથી ખવાઈ ગયેલો હતો. બધા જોઈ શકે તેમ હાથમાં લઈ, સૈનિક ઉત્સાહથી જોલવા લાગ્યો, “આજ એ ભાલો લાગે છે જે ઇસા મસીહના દેહને સ્પર્શેલો હોવો જોઈએ.” એ સાંભળી ઇસાઈઓના આનંદનો પાર ન રહ્યો અને બધા તેની આસપાસ નાચવા ને કૂદવા લાગ્યા. ચમત્કારી ભાલો મળવાથી સૈન્યમાં નવી પ્રેરણા અને નવો ઉત્સાહ આવ્યાં; દુશ્મનો ઉપર નવા જોશથી ફરી એક વખત તૂટી પડ્યા અને વિજયી નીવડ્યા.

જ્યારે ઇસાઈઓ ધર્મગુહમાંથી પાછા યુરોપ ફર્યા ત્યારે બાધાની એવી સચોટ માન્યતા હતી કે ચમત્કારી ભાલાના પ્રભાવે વિજય પ્રાપ્ત થયેલો. થોડો વખત જતાં એ જ સૈનિક જિમાર પડ્યો અને લગભગ મૃત્યુને ભેટવા તૈયારી કરતો હોય એવું માંદગીએ ગંભીર સ્વરૂપ પકડ્યું. જીવનની છેલ્લી પળોએ તેણે ધર્મગુરુની સમક્ષ કબૂલ કર્યું કે ભાલાની વાત સાવ ખનાવી કાઢેલી હતી. એ ભાલો તો તેના દાદાના વખતનો હતો અને તેને વારસામાં મળેલો. ઇસાઈઓ જ્યારે જેરુસલેમ ઉપર ચડાઈ લઈ જતા હતા ત્યારે તેણે એ ભાલો સાથે જ લીધેલો અને લડાઈમાં નિરુપયોગી જણાવોથી તેણે તેને ફેંકી દીધેલો. પણ એ ભાલા દ્વારા નામના અને કીર્તિ મેળવવાની યુક્તિ સૂઝી આવવાથી તેણે પોતે જ ભાલાને અમુક જગ્યાએ દાટી સ્વર્ગમાં દેવતા આવી ભાલાની વાત કહી ગયાની ગપ

ચલાવેલી.

વાસ્તવમાં ભાલાની અંદર ઠોઈપણ જાતનો ચમત્કાર કે શક્તિ નહોતાં, પણ લોકોની પરમશ્રદ્ધામાં નવી પ્રેરણા અને નવું જોમ રહેલાં હતાં. ભાલાને લીધે વિજય પ્રાપ્ત નહિ થયેલો, પણ લોકોની આંતરપ્રેરણા અને આંતરચેતના જીવંત શ્રદ્ધા દ્વારા ખીલવાથી વિજય મળેલો.

વેદાન્ત પણ એ જ પ્રમાણે જુદા જુદા ધર્મના માનવીઓ ને પુકારી પુકારીને કહે છે, કે દુનિયાના ણધા ધર્મોના સંસ્થાપકો દ્વારા તમારો ઉધ્ધાર નથી થતો, પણ તમારી પોતાના આંતરચેતના દ્વારા જ તમારી સુકિતનો માર્ગ મળવાનો છે.

ખોદ્ય:-આંતરચેતના અને જીવંત શ્રદ્ધા માનવીને સુકિતને માર્ગે લઈ જાય છે, નહિ કે મતપંથ.

અપૂર્ણ

*સર્વધર્મસમન્વય અને શ્રીરામકૃષ્ણ

લેખક:-જયંતીલાલ મં. ઓઝા
બી. એ. બી. ટી. એલએલ. બી.

“ ખરેખરા ધાર્મિક માણસે માનવું જોઈએ કે બીજા ધર્મો પણ એ જ સત્યને પહોંચવાના જુદા જુદા માર્ગો છે. આવા દૃઢ વિશ્વાસ-પૂર્વક બીજા ધર્મો પ્રત્યે આપણે બધાંએ હંમેશાં માનની દષ્ટિએ જોવું જોઈએ.”

શ્રી રામકૃષ્ણ દેવનું આ કથન સર્વધર્મસમન્વયના એ મુખ્ય મુદ્દા ઉપર ખાસ ધ્યાન ખેંચે છે. (૧) સર્વ ધર્મની સત્યતામાં દૃઢ વિશ્વાસ, (૨) અને તે વિશ્વાસમાંથી ઉત્પન્ન થતી સર્વ ધર્મ પ્રત્યે આદર ભુદ્ધિ.

તેમના આ ચળકેલ વર્તમાન સ્થિતિના અને સાચું કહીએ તો

૪૫૨ મદ્રાસ રેલ શ્રી રામકૃષ્ણની ૧૦૬ થી જન્મજયંતી પ્રસંગે શ્રી રામકૃષ્ણ આશ્રમ, રાજકોટ તરફથી થોળવામાં આવેલા ધર્મસંમેલન વખતે આપેલા બાજબાજ ઉપરથી.

અવાગીન માનવગતિના સત્યના ઉમદામા ઉમદા ઉચ્ચાગ્ય તરીકે સ ।
સર્વ પ્રકાશી નહેરો. આપણે જ્યાં જાણીએ છીએ તેમ વૈજ્ઞાનિક જમ
તલી મોઘો તો બેધારી તલવાર જેવી છે કલ્યાણનું માધન જનવાને
બદલે ધણી વખત તેમનો ઉપયોગ માનવસમાજનું અહિત સાધવામા
થયેલ છે. પરંતુ આધ્યાત્મિક જગતનો આ આવિષ્કાર તો સર્વત્ર
કેવળ પ્રેમની જ અભીધારા વર્ધાવે છે

હાલને સમયે ન્યારે યુરોપની વિનાશી સંસ્કૃતિનો પ્રવયામિ
ચોએર ભૂમૂકી ગણો છે, ન્યારે તે ખડમા એક દેશની પ્રજા પોતાની
વિરોધી ખીજ દેશની પ્રજા પર કાગે કેર વરસાવી ગઢેલ છે, ન્યારે
પ્રજુના સતાનોમાથી દયા, માયા, કામા જેવા દૈવી ગુણોનો લોપ થતો
જોવામા આવે છે, ત્યારે 'સર્વ ધર્મ સત્ય છે' એ બધા એક જ ઈશ્વર
પામે દારી જાન છે '-એ અર્થના શ્રી રામકૃષ્ણ પરમહંસના કાળો
યાદ કરી, સમગ્ર મનુષ્યજાતિ એક વિશાળ કુટુંબ છે, એક પિતાનો
પગિયાર છે, એમ અત કમળપૂર્વક માનવું, તે પ્રમાણે પોતે વર્તવું
અને અન્ય બધુઓને તેમ કરવા પ્રેરવા એ આપણી પવિત્ર ફરજ છે

વિશ્વના મોગ લાગ ઉપર અત્યારે તો નિગશાનો ગાદ અધકાર
મી મયો છે, ન્યા ત્યા વિપત્તિના વાળા પ્રેનાઇ મયા છે વેરઝેર,
અશાંત જુલમના ભડમ ભડભડી ન્યા છે અને શાંતિનું એક પણ
ચિન્હ નજરે પડતું નથી પરંતુ, ઈકોડહ વહુસ્યામ્, તરસ્ટવા તત્
પ્રાવિશત્ આદિ મહાવાક્યો જાહેર કરે છે તેમ, ઈશ્વરમાથી વિશ્વની
ઉત્પત્તિમા દૃઢ વિશ્વાસ નખીને આપણે ખી શકીએ કે સમય જતા
જરૂર ફરી સૌમ્ય પ્રભાતનો ઉદય થશે, સર્વત્ર સત્ય જ્ઞાનરૂપી દિવ્ય
સૂર્યના રશ્મિ કિરણો ફેલાશે અને જાણે આનંદમગ્ન થઈ રહેશે

તે સમયે હિન્દુ કે મુસ્લમાન, જૈન કે શીખ ધામી કે ખ્રિસ્તી
-દરેકે દરેક ભારતવ મી સર્વ ધર્મ સમન્વયના સિદ્ધાન્તનું સ્મરણ કરી
વિશ્વબધુત્વનું ભન્ય મદિર બિલુ કરવામા સહાયરૂપ થઈ વિશ્વની મહાન

સેવા બગતવી શકે એમ છે.

ભારતવર્ષને પોતાને માટે પણ પરમહંસ દેવનો આ સંદેશો કંઈ ઝોઘી અગત્યનો નથી. આપણા દેશમાં આજે ચારે તરફ અનેક પ્રકારના ઝગઝાએ ચાલી રહ્યા છે. હિન્દુ ધર્મની ઉદાર ભાવનાઓ ભૂલી નહીં, હિન્દુ ધર્મના વિવિધ સંપ્રદાયો માંહોમાંહે તકરાર કરી રહ્યા છે. તે ઉપરાંત આ હિન્દુ, તે મુસલમાન, પેલો ખ્રિસ્તી-એવા કામીવાદનાં વેરઝેર પણ આખા દેશમાં જ્યાં ત્યાં રેડાઈ રહ્યાં છે. એ એર ઉતાવળનો એક માત્ર ઉપાય એ છે કે, વિવિધ ધર્મપથના પ્રવાસી બંધુઓએ આ પ્રમાણે એકત્રિત થઈ પ્રેમપૂર્વક સર્વ ધર્મના કલ્યાણકારી સિદ્ધાન્તોની ચર્ચા કરવી, અને ખીન્ન ધર્મમતો પ્રત્યે કેવળ અહન-શીલતા જ નહિ, પણ આદર ભુદ્ધિ કેળવવી.

આવા શુભ કાર્યમાં આપણાં મંદિરો, આપણી મસ્જિદો, આપણાં યુવકમંડળો, આપણાં વર્તમાનપત્રો ધારે તો ઘણી મદદ કરી શકે એમ છે. તે ઉપરાંત આપણા વિશ્વવિદ્યાલયો પણ Comparative Religion-ગુણનાત્મક ધર્મના અભ્યાસને પોતાના અભ્યાસક્રમમાં અગત્યનું સ્થાન આપી, તેમ જ વિદ્વાન અધ્યાપકોની ધર્મ વિષયક વ્યાખ્યાનમાળાઓ ગોઠવી અનેક રીતે એમાં પ્રોત્સાહન આપી શકે તેમ છે. આજે તો એ દિશામાં પ્રથમ પગલા તરીકે શ્રી રામકૃષ્ણ દેવે સિદ્ધ કરેલા સર્વધર્મસમન્વયનો યોગે વિચાર કરી આપણે સતોષ માનોશું.

તેમના આ સિદ્ધાન્તને સમજવા સાર સર્વ પ્રથમ તો આપણે ધર્મ એટલે શું એ બરાબર જાણવું જોઈએ. દરેક ધર્મમાં એવું કશું તત્ત્વ છે કે જે તેના પ્રાણસ્વરૂપ છે, જેના ઉપર જ ધર્મ તરીકેના તેના રચીકારનો બધો આધાર છે ? પરમહંસ દેવ આ પ્રશ્નનો જવાબ આપે છે કે એ તત્ત્વ ઈશ્વરશાક્ષાત્કાર છે. બાહ્ય ધાર્મિક ક્રિયાઓ, દીકાં દપકાં એ બધું ગૌણ છે, એ બધી સાધનાઓ દ્વારા થતો ઈશ્વરનો અપરોક્ષ

ક્રતિદાસમાં અપ્રતિમ છે આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિના જુદા જુદા આદ-
ર્શોનો તેમનો સમન્વય પણ તેવો જ અનોકો છે જુદા જુદા ધર્મોનો-
માંથી સર્વાંધ વિનાના સત્યતા કહ્યાએનો ખીચડો કરી, તેમ જ તે
દરેક ધર્મમનમાંથી કહેવાતા વહેમો અને ખીચા નિર્દર્શ લાગતા ભાગો
ફેંકી દઈ, બાકીનાનું મેળ વિનાનું મિશ્રણ કરવાનો પ્રયત્ન પરમહસ
દેવે કરી પણ કર્યો નહોતો જ્યાં ધર્મોને અર્થ એમવાના સંચારમાં
નાખી તેમનો અર્થ કાઢવાથી કાંઈ ધર્મસમન્વય મળતો નથી, તેમ
કરવાથી તો મને છે કેવળ ધર્મનું નિષ્પ્રાણ દાડપિગ્ગ, જેને ધર્મનું
નામ જ આપી શકાય નહિ. એ તો એક જાતનો ભુલિનો તમામો
છે અને તેનું ધર્મ તરીકે કંઈ પણ મત્સ્ય નથી. ધર્મ એટલે જે સાધના
દ્વારા ઈશ્વરસાક્ષાત્કાર થાય તે—અગાઉ આપેલી આ બ્યાખ્યાના ઉપર
કહ્યા એવા ધર્મ સમન્વયનો ગાંઠ પણ રીતે સમાવેશ થઈ શકતો નથી,
માટે તે તદ્દન નિર્દર્શ છે.

ઝીણવટથી નિરીક્ષણ કર્યું તો આપણને માત્રમ પડશે કે દરેક
ધર્મમાં અમુક આદર્શ ગ્રહેયો હોય છે આ દર્શન તે તે ધર્મમતોમાં
અમુક પ્રકારના બદાના ઉપની અદ્ય પ્રકટ થયેલું હોય છે. એ બાબ
ઉપ, એ જીપલુ ફોતરુ પણ અદ્ય ગ્રહેલા દાખા જોટલુ જ અગત્યનું છે,
અને બાબ ધર્મોચારમાં નિગૂઢ નહેલા આદર્શ જોટલુ જ વાસ્તવિક છે
જે એ આદર્શ અનુસાર પરમ સત્યનો સાક્ષાત્કાર કરવો હોય તો એ
બધું જ સંપૂર્ણપણે પાળવું જોઈએ ફોતરામાં ગ્રહેલા ચોખ્ખા
ઉપયોગના છે એ સાચું, પણ ફોતરા ફેંકી દઈને ચોખ્ખા વારીએ તો
જોગે ખન ? તેવી જ રીતે જુદા જુદા ધર્મોમાંથી કહ્યાએ ભેગા કરી
કૃત્રિમ ધર્મસમન્વય ગ્યીએ તો એ જરા પણ હામનો નથી. પરમહસ-
દેવે બોધેલો સમન્વય આનાથી તદ્દન વિલક્ષણ છે તેમનો સમન્વય તો
સાક્ષાત્કાર ઉપર-અપરોક્ષ અનુભવ ઉપર-ગ્યાધેયો હોવાથી સ્વીકારવા
ચોગ્ય છે તેમની દૃષ્ટિએ ઈશ્વરસાક્ષાત્કાર એ જ ધર્મની એક માત્ર

કસોટી છે, અને એમ હોવાથી નો ઈશ્વરસાક્ષાત્કાર થતો હોય તો માર્ગની વિવિધતા તો ખૂબ ઈચ્છવા યોગ્ય છે. દરેક ધર્મને અભિયુક્તિ—આખો આખો—તેના સમગ્ર સ્વરૂપમાં સ્વીકારવો જોઈએ.

સ્વાનુભવ દ્વારા તેમને જણાયું હતું કે દરેક ધર્મ એ નિત્ય સત્ય, નિત્ય સુદર શુદ્ધ, શુદ્ધ, મુક્ત સનાતન તત્ત્વનું અવિલાજ્ય અંગ છે તે ઉપગત તેઓથી કહેતા કે એમ માનવાનું નથી કે ઈશ્વરનો અથ પૂર્ણ થઈ ગયો છે અખડ, અનન્ત, અપાર ઈશ્વરી સત્ત્વનું પ્રકટીકરણ હજી પણ ચાલુ જ છે અને કાયમ ચાલુ રહેશે કોઈ પણ મનુષ્યે હજી સુધી નિરજન નિરાકારને સંપૂર્ણપણે ઓળખ્યો નથી, અને સંપૂર્ણ ઓળખી શકે તેના પણ નથી શુ થોડી ઘણી કાઠીઓ ભેગી મળી, ખાસ મોટે સાદરનો મોટો હિમાલય પોતાના દગમાં લઈ જઈ શકે? ધર્મની વિવિધતા સમજાવના તેઓ કહેતા કે, પાણી જેના વાસણમાં તાપીએ તેવો આકાર ધારણ કરે છે ઈશ્વર પણ પાણી જેવો છે જુદા જુદા ધર્મરૂપી વાસણોમાં પડતા જુદો જુદો દેખાવ ધારણ કરે છે, ખરી રીતે પોતે તો એક જ છે, તેથી એ દરેકમાં એ જ ઈશ્વરના દર્શન થઈ રહ્યા છે.

વળી સમગ્ર માનવજાતિની જુદી જુદી પ્રકૃતિને બંધ બેસતી આવે એવી એક જ ધાર્મિક વ્યવસ્થા હોઈ શકે નહિ સરકાર, કેળવણી અને મનનું સાહજિક વલણ—એ બધાનો એક સામગ્રી રિચાર કરીને દરેક માણસે પોતાને માફક આવે એવો ધર્મ શોધી કાઢીને સ્વીકારવો જોઈએ આ ઉપરથી સમગ્રનો કે દુનિયામાં જેટલા વધારે ધાર્મિક પ્રદામો, જેટલા વધારે ધાર્મિક મતમતાતરો, તેટલા પ્રમાણમાં દરેક મનુષ્યને પોતાને અનુકૂળ ધર્મ મળી આવનાનો વિશેષ સંભવ નાસ્તિકતા, નિરીશ્વરવાદ, અજ્ઞેયવાદ એ બધાનો સાચો અર્થ પા! આપણને આ પંથી સમગ્રનો કોઈ પણ માણસ નાસ્તિક છે, ઈશ્વરમાં માનતો નથી એમ કહેવાનો અર્થ માન એટલો જ છે કે તે માણસને

પોતાને અનુકૂળ આવે એવો ઇશ્વર-સાક્ષાત્કારનો માર્ગ હજી સુધી સૂઝ્યો નથી

આવા ઉદાર ધાર્મિક ભાવને લીધે, તેમ જ તેમના સાક્ષાત્કારના ઉંડાણને લીધે પરમહસ દેવ દરેક જીવાત્માની પ્રકૃતિને પારખી લેતા, અને તે જીવાત્માને અનુકૂળ આવે એવે માર્ગે તેને ઇશ્વર તરફ દોરી શકતા

સાધારણ રીતે એવું જોવામા આવે છે, કે આવા ધાર્મિક ઉદાર ભાવવાળી વ્યક્તિઓના અંતરમા વહેતી ભાવસંગિતા વિશાળ હોય છે, પણ પ્રમાણમાં બહુ ઊંડી હોતી નથી બીજા શબ્દોમા કહીએ તો તેઓની ધાર્મિક ઉદારતા ભાવનાના ઉંડાણ અને વેગને બોંમં મેળવેલી હોય છે જો વિશાળતા સાથે ગભીરતા ન હોય, ઉદારતા સથે તીવ્રતા અને વેગ ન હોય, તો એવી વિશાળતા અને ઉદારતા કંઈ કામના નથી પરમહસ દેવની નજર બહાર આ વાત પણ ગઈ ન હતી આમ ન થાય એટલા માટે તેમણે ઇષ્ટનિષ્ઠાનો-પસંદ કરેલા આદર્શને યુક્તપણે વર્ણવી ગહેવાનો-ઉપદેશ કરેલો છે કેવળ જિજ્ઞાસુરસિને સતોષવા ખાતર જો કોઈ હાસવારે ઘડી પડી પોતાનો ધર્મમત બદલતો ગહે તો પછી એવા સ્વતંત્ર મતવાદથી ઝાઝો કાયદો થવાનો સંભવ નથી કાંતુ માણીનું દષ્ટાંત આપીને શ્રી રામકૃષ્ણ આ રહસ્ય સમજાવતા એ માણી હંમેશા પોતાનું મહો ખુલ્લું રાખીને પાણી ઉપર તરે છે, સ્વાતિ નક્ષત્રમા પાણીનું એક ટીપુ તેના મહોમા પડે છે કે તરત જ મોહુ બધ કરીને પાણીને તળીએ ચાલી જાય છે અને ફરી ઉપર આવ્યા વિના મોતી પકવે છે તે જ પ્રમાણે એક વખત પોતાનો આદર્શ-ધર્મ માર્ગ નહીં કર્યા પછી પોતાનું સમગ્ર ગણ કેદિત કરી દરેકે એ ગસ્તે આગળ વધવું જોઈએ-મોતી પકરતું જોઈએ-ઈશ્વર સાક્ષાત્કાર કરવો જોઈએ. જ્યાં સુધી એમ ન થાય ત્યાં સુધી સાધકે શેનાની સાધનાનો વેગ વધાર્યો જવો, 'કૂવો ખોદવા માટે ઘડી ઘડી જગ્યા

બદલીએ તો પાણી નીકળે નહિ, ઊગતા છોડને ઉછેરવા વાડની જરૂર છે, ' એમ કહી પરમહંસ દેવ આધ્યાત્મિક જીવનમાં ઈષ્ટનિધાની-એકાન્તિક લક્ષિતનો-આવરણક્રતા સમગ્રવતા.

આવી રીતે ધર્મનું રહસ્ય સમજી જો આપણે બધા પોતપોતાના આત્મ પ્રમાણે-ધર્મમત પ્રમાણે-સાચા હિન્દુ, સાચા મુસલમાન, સાચા ખ્રીસ્તી, પારસી, જૈન કે સીખ, બનીએ તો જરૂર બધા ઝગડાઓ શમી જાય, વિશ્વભરમાં સર્વત્ર શાંતિનું અમીવર્ષણ થાય અને સાથે સાથે આપણું પોતાનું પણ પરમ દરમાણુ સંધાય.

એક વખત બ્રહ્મનિષ્ઠ કેશવચંદ્ર મેને પરમહંસદેવને પૂછ્યું હતું કે " જો ભગવાન એક છે તો પછી જુદા જુદા સંપ્રદાયો વચ્ચે આદલા બધા ઝગડા કેમ જોવામાં આવે છે ? "

જવાબમાં પરમહંસદેવે કહ્યું હતું કે, ' જેમ આ પૃથ્વીમાં આ જમીન મારી, આ ઘર મારું એમ કહી માણસ આડ બીબી કરે છે, પણ ઉપર તો એકજ અનંત આકાશ છે, કે જેના કોઈ ભાગ પાડી ચકતું નથી, તે પ્રમાણે અજ્ઞાનને લીધે માણસો પોતપોતાનો ધર્મમત ચઢીઆતો છે એમ કહી નકામી મડળાડ કરે છે; પરંતુ બરાબર જ્ઞાન થયા પછી એક બીજાની સાથે ઝગડો મ્હેતો નથી. " જેમની તપસ્યામાં અનેક પ્રકારની ઉપાસનાઓનાં વહેણો એકરૂપ થઈ ગયાં હતાં જેમના જીવનમાં પરમ સત્યનાં લિન્ન લિન્ન પ્રક્ટીકરણના આનંદથી ધાર્મિક એકતાની સુંદર પ્રતિમા ઘડાઈ હતી, તે ધાર્મિક શાન્તિના પયમંબર શ્રીરામકૃષ્ણને અનેક ગ્રન્થામ !

પરમ પુરુષાર્થ

લેખક:-શ્રી. યોગીન્દ્ર જગન્નાથ ત્રિપાઠી એમ. એ.

જીવનના વ્હેણમાં આપણે ધસ્યા જ જઈએ છીએ. અનેક અભિલાષાઓ સેવીએ છીએ અને એની મિદિને અર્થે અનેક પ્રકારે પુરુષાર્થ કરીએ છીએ. એમાં કોઈ વાર આપણને સફળતા સાંપડે છે અને કોઈ વાર નિષ્ફળતા સાંપડે છે. એક અભિલાષા તૃપ્ત થતાં આપણે નવી અભિલાષા જન્માવીએ છીએ અને એની સિદ્ધિ પાછળ જીવનનાં વર્ષો અને શુદ્ધિની શક્તિ ખર્ચીએ છીએ. આમ ને આમ જીવનનો જથ્થો સમય વ્યતીત થાય છે. શાઓ, સતો અને આપણો આર્થધર્મ આપણને કહે છે કે જ્યાં સુધી મનુષ્યની આશાઓ અને નિરાશાઓના વિવિધ સંકલ્પો સમતા નથી, એની વાસનાનો દાવ થતો નથી, બંધે, એનો અહંભાવ-હૃષેણું પરમાત્મામાં સમી જતું નથી, ત્યાં સુધી એ જીવનમરણના ફેરામાંથી છૂટતો નથી અને એનાં સારાં કે માઠાં કર્મો અનુસાર વારંવાર પૃથ્વી ઉપર અવતાર લીધાં જ કરે છે, અને એની વાસના જ એને લવચકમાં રમણ્યાં કરે છે.

આપણે ડાહ્યા છીએ, સમજી છીએ, વિદ્વાન છીએ અને પ્રત્યેક કાર્ય, એના શુભ કે અશુભ પરિણામનો પૂરેપૂરો ખ્યાલ રાખીને જ કરીએ છીએ. મનુષ્યજીવન કે જેનો સમય હાલના યુગ પ્રમાણે સરેરાશ ૪૦ થી ૫૦ વર્ષનો ગણાય, તેટલા ગાળામાં આપણે સુખમાં જીવન ગાળી શકીએ, તે સારૂ આપણે પરીક્ષાએાની, નોકરીની, ધંધાની કે બીજા કોઈ પણ આપણા જીવનને લગના લાભની બાબતમાં પૂરેપૂરો પુરુષાર્થ કરીએ છીએ; આપણું તન, મન અને ધન એમાં જ હોમી દઈએ છીએ; તો શું જીવનના વિઠાસને અર્થે યત્ના અનેક પુરુષાર્થો કરનારાની ફરજ નથી કે એણે જીવન પછીની સ્થિતિનો પણ વિચાર જીવનકાલ દરમિયાન જ કરી લેવો જોઈએ ?

પ્રત્યેક વિચારશીલ મનુષ્યને લાગ્યા વિના ન જ રહે, કે જીવનના આયુષ્યકાલના સમયમાં સુખ અને ઉપભોગને અર્થે જે પુરુષાર્થો આપણે કરીએ છીએ, તેની સાથે સાથે જ હું કોણ છું ? ક્યાંથી આવ્યો ? મહેં શા માટે જન્મ લીધો ? આ સંસાર સાથેનો મહારો સંબંધ સાચો છે કે કાલ્પિક ? જે સાચો ન જ હોય તો કાની સાથેનો સંબંધ સાચો છે ? એ સાચો સંબંધ પામવા માટે મહારો શું કરવું જોઈએ ? એ પ્રશ્નમાળાનો ઉકેલ કરવો અને આ જીવનમાં જ પોતાનું ખરૂં સ્વરૂપ જોળખી લેવાનો પરમ પુરુષાર્થ આદરવો, એ પણ જીવનકાલ જ દરમિયાન કરી લેવું જોઈએ. એ પરમ પુરુષાર્થની સિદ્ધિ એ જ મનુષ્યજીવનની ખરી સાર્થકતા છે.

ઉપર દહેલી પ્રશ્નમાળાનો ઉકેલ મેળવવાની અને લવના બંધન-માંથી છૂટી જવાની ખરી અને પૂરી વૃત્તિ એ જ મુમુક્ષુતા. એવી મુમુક્ષુતા જેનામાં પૂરેપૂરી જાગે તેને એક જીવનકાલ દરમિયાન નહીં તો બીજે જન્મે પણ આત્મજ્ઞાન થાય જ. ખરો રસ્તો પકડીને ધીમે ધીમે પણ ચાલવા જ માંડવું છે, તે તો મોડો વહેલો પણ મુશ્કે

પહેંચે છે.

જેટલી મુશ્કેલી શરૂઆતમાં મુમુક્ષુને લાગે છે એટલી પ્રવાસ શરૂ કર્યા પછી નથી લાગતી. એકવાર રસ્તે ચાલવું શરૂ કર્યા પછી તો શસ્ત્રો, સંતો અને પોતાનો અનુભવ (અંતઃગો અવાજ) એ ત્રણેની એકતા પ્રવાસી અનુભવવા માંડે છે અને એનો માર્ગ સરળ થાય છે.

જ્ઞાન, ભક્તિ અને વૈરાગ્ય, એમ ત્રણ લિન્ન માર્ગો બે કાર્ષ જતાવે તો એની ત્રિવિધતાથી જગાં મેં ગભરાવાનું નથી. સાધક અથવા મુમુક્ષુના આંતરની લિન્નલિન્ન સ્થિતિઓ જ આ ભેદનું મૂળ છે. એક વસ્તુ પ્રત્યે અનન્ય ગમવૃત્તિ થતા બીજી વસ્તુઓ પ્રત્યેનો મોહ કુદરતી રીતે જ ઓછો થઈ જાય છે; એવી રીતે પ્રભુ પ્રત્યે પ્રીતિ અને ભક્તિ જન્મતા જ હૃદય પ્રભુપ્રીતિનું અનુરાગી અને અન્ય વસ્તુઓ પ્રત્યે વિગમી બની જાય છે; ભક્તિ અને જ્ઞાન તો એક બીજાની પૂર્તિતા-રૂપે હંમેશા જ મુમુક્ષુને એકની પછી બીજું આવી મળે છે. પરમ ભક્ત તે જ પરમ જ્ઞાની હોય. પરમ જ્ઞાની તે જ પરમ ભક્ત / ભક્ત કવિ નરસિંહ મહેતા પરમ ભક્ત-એનું જ દર્શન એનાં પ્રભા-તિયાંમા પરમ જ્ઞાની રૂપે નથી થતું ? લુલો:-

નિગ્ધ મે ગગનમાં કોણ ધૂમી રહ્યો,
તે જ હું તે જ હું શબ્દ બોલે;

x x +

નેત્ર વિણ નિરખવો, રૂપ વિણ પરખવો,
વણ નિબ્ધાએ રસ સરસ પીવો.
અકળ અવિનાશી એ નવ જ મન્યે કળ્યો,
અર્ધ હિરધની માંહે મહાલો,
નરસૈંયાનો સ્વામી સકળ વ્યાપી રહ્યો,
પ્રેમના તંતમાં સંત ઝાલે.

એવી જ રીતે જ્ઞાનાવતાર શ્રી શંકરાચાર્યજીનાં લક્ષિતલક્ષાં સ્તોત્રો એના અભ્યાસીને ભક્ત શંકર તરીકે જ દર્શન દે છે. આ બાબત ચર્ચાની સિદ્ધાન્તની કે કલ્પમની નથી પણ મુમુક્ષુના અનુભવની છે એટલે જાણ્યું.

વેદાન્તશાસ્ત્રો આપણને જણાવે છે કે વાસનાનો ક્ષય-મનનો નાશ એટલે કે અહંભાવનાના આપણા અનાદિકાળના અધ્યાસનો નાશ એ જ મોક્ષ. એ વાસનાનો ક્ષય કેવી રીતે થાય અને દેહભાવનાનો આપણો અધ્યાસ ટળી જાય આપણે કેવી રીતે 'આપણે' મટી જાય એ અને ચિરકાલ સુધી પૂર્ણ બ્રહ્માનંદ અનુભવીએ, એ શાસ્ત્રોમાં વિધિપૂર્વક પ્રતિપાદન કર્યું છે, અને જ્ઞાનની સાત ભૂમિઓ દ્વારા એનું સંપૂર્ણ માર્ગદર્શન કરાવવામાં આવ્યું છે. આમ જતાં એ વિષય કેવળ શાસ્ત્રનો અને અભ્યાસનો તો નથી જ, એ તો અનુભવનો વિષય છે, જાતે જીવી જોવાનો વિષય છે. જેમ સરકારની તીન્નેરીમાં લાખો રૂપિયા હોવા છતાં સરકારી નોકર તો માસિક જેટલું વેતન પોતાને ઘેર લાવે તેટલું જ એનું ગણાય; એવી રીતે જ્ઞાનના ભંડારો તો આત્મજ્ઞાનનાં પુરતકોમાં અને જ્ઞાની-એના હૃદયભંડારોમાં છે. સાધક પૂર્ણ પુરુષાર્થવડે, પ્રીતિભક્તિવડે અને સ્વાનુભવવડે જેટલું જીવનમાં ઉતારે એટલું જ એનું છે. રહેણી અને રહેણીમાં તો હજારો કોસનું અંતર છે. પૂર્ણ પુરુષાર્થવડે એટલે કે તીવ્રમાં તીવ્ર અને સતત વેગવન્તી એવી આવેગી અભિરચિવડે, મનુષ્ય એક વાર કામે લાગી જાય અને ખરે દરતે પ્રયાણ શરૂ કરે, કે તરત જ એને હરેક પ્રકારે દેવી મદદ માર્ગમાં સદાય થવા માટે મળી રહે છે.

અર્થ તો બંધનમાં કોઈ જ નથી. શુદ્ધ પરમાત્મચરણ સિવાય કશું જ કદાપિ કાળે અસ્તિત્વમાં હતું જ નહીં, છે નહીં અને હોઈ શકે નહીં, એ પરમતત્ત્વ પોતે જ પોતાનું સ્વાભાવિક બંધન અનેકવિધ

કર્પા જ કરે છે. જગતની ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ અને લય એનાં જ વિવિધ પ્રક્ટીકરણો અને અપ્રક્ટીકરણો છે. આમ છતાં ય વસ્તુતઃ કશું જ થતું નથી. અખંડાનન્દ અદ્વૈત પરબ્રહ્મ ‘જેમનું તેમ’ જ રહે છે. આવો એ પરબ્રહ્મનો રસમહિમા છે । આપણે એ વાત સત્ રૂપે જ આપણી જાતને અનુભવવા માંડીએ અને આપણું એ પરમ શુદ્ધ, પરમ પવિત્ર, નિરંજન, નિરાકાર અને છતાં પરમ આનંદમય ત્રિશ્ન-લાગાધિત સ્વરૂપ શ્રોત્રાગ્રી લઇએ એ આપણે પરમ પુરુષાર્થ હો.

॥

પરમામૃત

(ગતાંકથી આણું)

જે જ્ઞાન પાછળ બાકી રહે છે, એમાં પછી અજ્ઞાન-નથી જાણતો એવો ભાવ બાકી જ કંઈ રીતે રહી શકે ? (૨) જાણું છું અને નથી જાણતો-જ્ઞાન અને અજ્ઞાન, એ બન્ને ભાવથી રહિત હોવા છતાં પણ એનો આવિર્ભાવ કરીને વિસ્તાર કરનાર તે (આત્મા) છે, (૩) (એમ છતાં પણ) એ જ્ઞાન અને અજ્ઞાન એવા બન્ને ભાવમાં સપડાતો નથી; એનો સ્વરૂપનો આનંદ તો પોતાનો-મૂળનો જ છે. (૪) જેના પહેલાં કેાઈ પણ જાતનું રકુરણ થતું નથી, એવું એ અનાદિ સ્થલ છે, જે કેવલ જ્ઞાનનું જ રકુરણ-શક્તિમાત્ર જ છે. (૫) જે નિષ્કલંક, જ્ઞાનધન અને આનંદસ્વરૂપ હોઈને સ્વતઃસિદ્ધ, પોતે પોતાને જાણનાર (સ્વસંવેદ) અને નિજ સ્વરૂપ વિશુદ્ધ આત્મા છે. (૬) જેમાં જ્ઞાન છે તેથી એમાં ન જાણવાપણાનું અજ્ઞાન છે જ નહિ. તે પોતે પોતારૂપે એકલો જ હોવાથી, એમાં જાણવું-જ્ઞાન કે ન જાણવું-અજ્ઞાન-કંઈપણ નથી. (૭) તે પોતે એક પરિપૂર્ણ છે, તેથી એમાં બીજું કંઈ દ્રશ્ય છે-દેખાય છે-એવો સંભવ જ નથી. એ તો ધન આનંદથી ભરેલું સ્વસ્વરૂપ સર્વવ્યાપક છે. (૮) જે દેખાય છે-દ્રશ્ય છે એ તો (પોતાના કરતાં) જુદું દ્વૈત છે; એ લિન્નપણું તો એમાં ગળી જાય છે-શમી જાય છે, એટલે પછી જાણવાપણું પણ રહેતું નથી. કારણ કે એ એક જ્ઞાન માત્રમાં કેાણું કોને જુએ ? (૯) જેનાર જે આત્મસ્વરૂપ એ તો પોતે પોતાને જાણતું છે;

એટલા માટે જ જોવાનું-એ શબ્દ એમાં ઘટાવવો પડે છે. જે જાણી કે જોઈ શકાય તે (દૃશ્ય) નો નિરાસ થતાં, જોનાર (જાતા કે દૃષ્ટા) જ કેવલ એકલો બાકી રહે છે. (૧૦) દૃશ્ય (જોવાનું), દૃષ્ટા (જોનાર) અને દર્શન (જોવાની ક્રિયા) એ ત્રણે ભાવથી જે વિવક્ષણ છે, તે પોતે કેવલ જ્ઞાનસ્વરૂપ-રૂપિમાત્ર અને એક જ છે. (૧૧) દૃશ્ય અને જોવાની ક્રિયારૂપ દર્શન એ જાનેનો નિરાસ થતાં-એ બંને લય પામતાં પછી અખંડિત વિકારરહિત, એવું આત્મસ્વરૂપ જ માત્ર બાકી રહે છે. (૧૨) બધા જોવાનો-દૃશ્ય પ્રપંચનો લય થતાં-જોવાનું-(જોનાર એટલે દૃષ્ટા) છે તેનો પણ અંત આવે છે. પછી તો તે સંહોદિત પોતે પોતાને જ જોયા-અનુભવ્યા કરે. (૧૩) એ આત્મસ્વરૂપ અવિનાશી અને પરિપૂર્ણ છે એવું અંતર્મુખ થઈને પોતાની મેળે પોતાને જોવાની લેવું. (૧૪) ન જાણવાપણાનો અજ્ઞાનનો નિરાસ થયો કે કારણ-શરીરનો પણ નાશ થશે, અને જ્ઞાન મહાકારણ દેહની સાથે સમરસ-એકાકાર બની જશે. (૧૫) સુષુપ્તિ અને તુર્યા અવસ્થા તથા તેના અભિમાની પ્રાણ અને પ્રત્યાગાત્મા (અંતર્યામી) તેમ જ જાગૃત અને સ્વપ્ન અવસ્થા અને તેના અભિમાની વિશ્વ અને તૈજસ એ બધા ગયા પછી એકેય અવસ્થા શાની બાકી રહે? (૧૬) આવી રીતે ચારે દેહ (સ્થૂલ, સૂક્ષ્મ, કારણ અને મહાકારણ) નો નિરાસ કરીને જે અવિનાશી આત્મ સ્વરૂપને જાણ્યું એટલે પછી સ્વયંપ્રકાશ, જ્ઞાનધન, પોતે જ બાકી રહે છે. (૧૭) પોતાનું જાણવાપણું નહું જાણું છું એ જ્ઞાન છોડીને તું જ્યારે સ્વસ્થ-આત્મ-

સ્વરૂપે એકાકી-પોતે પોતાના સ્વરૂપે જ રહીશ, ત્યારે નિઃસંગપણે તું 'કેણ છે'—સાચું સ્વરૂપ કેવું છે—એની સમજણ પડશે. (૧૮) જાણવાપણારૂપી જ્ઞાનનો ત્યાગ થયો ત્યારે (જાણવાપણાના યોગથી થનારું) સ્ફૂરણ પણ બંધ થયું અને તારામાં જે સ્ફૂરણ જ્યાંથી ઊભું થયું હતું, એ ત્યાં જ—તારામાં જ લય પામ્યું. (સમુદ્રમાં લહરી શાંત થાય તેમ.) (૧૯) જે જાણવાપણા (જ્ઞાન) ને એના શૂન્યપણા (અભાવ) સાથે તારામાં સમાવી દીધું, તે તું સ્વયંભૂ મૂર્તિ, અપરિમિત આત્મા છે, (૨૦) ત્યાં જાણવા ન જાણવાપણારૂપી જ્ઞાન કે અજ્ઞાન નથી; શબ્દ નથી; નિઃશબ્દ નથી; રૂપ નથી તેમ અરૂપ પણ નથી. (૨૧) ત્યાં જોવાનું નથી, ન જોવાનું પણ નથી; પારકું નથી, પોતાનું નથી; સ્મરણ નથી તેમ વિસ્મરણ પણ નથી; એ તો કેવલ સ્મૃતિ માત્ર છે. (૨૨) તેમાં વૃત્તિ, કે પ્રવૃત્તિ નથી. અપૂર્ણતા કે પૂર્ણતા નથી. અભાવ કે ભાવ નથી; કેવલ પ્રતીતિ માત્ર છે. (૨૩) એને પકડી શકાય એમ નથી; ન પકડાય એમ પણ નથી. “નથી” એમ કહેવાનો પણ એમાં અવકાશ નથી; અનુભવ કરતાં અનુભવથી જાણી શકાય છે એમ પણ કહી શકાય એમ નથી. એનો પત્તો જ લાગે એમ નથી. (૨૪) આવો અભ્યાસ અંતઃકરણમાં—મનોમન—પોતે પોતાની મેળે કરી લેવો, અને મનને એ નિશ્ચલ સ્વરૂપમાં સ્થિર કરીને રાખવું

*આ બધા વિરોધી બાતો એમાં નથી એમ એટલા માટે કહેવું પડે છે કે આત્મ સ્વરૂપ કેવલ અને દૈતવિનાનું છે, તેથી એને કોઈપણ સંજ્ઞાથી ઓળખી કે ઓળી બતાવાય એવું નથી. ઉપનિષદમાં અનેક ઠેકાણે આવું નિષેધાત્મક વર્ણન આવે છે.

(આનું નામ જ અભ્યાસ છે.) (૨૫) સ્વસ્વરૂપને બાણી લેવું અને પછી એને આલિંગન કરીને-એમાં સમરસ થઈને રહેવું. કલ્પનાનો વ્યાપાર કરીને-મનના તરંગ ઉછાળીને અંચલપણું ઉત્પન્ન ન કરવું. (૨૬) આમ કરતાં કરતાં મન વિરામ પામશે; વિષયવ્યાપાર શાંત થશે, એટલે ચિત્ત ધીરે ધીરે અને થોડું થોડું પણ સ્વસ્વરૂપમાં રમવા માંડશે. (૨૭) ક્ષણભર કદાચ સ્વરૂપ વિસરી જવાશે, તો બીજી જ ક્ષણે તે પ્રકાશિત થશે; કોઈવાર આપોઆપ એનો લોપ થશે તો કોઈ વાર પોતે પોતાની મેળે જ અનુભવમાં આવશે; આમ આવી રીતે પ્રયત્ન-અભ્યાસ કરતાં કરતાં મન (અવશ્ય) સ્થિર થશે. (૨૮) નિર્વાતપણે-વાયુ વગરના નિશ્ચલ હીપકની પેઠે-મન સ્વસ્વરૂપનો ઉપલોગ કરવા માંડશે કે આપોઆપ એ આનંદથી ડોલવા માંડશે. પછી તો એ મુખનું માપ લલા કાણ કાઢી શકે એમ છે ? (૨૯)

પ્રકરણ પારમું.

સ્વાનુભવમુખવર્ણન

(પાછલા પ્રકરણમાં જતાવ્યા પ્રમાણે આત્માનુભવનું મુખ મેળવ્યા પછી) સ્વેદ, કંપ વગેરે આષ્ટ સાત્વિક લાવ ઉત્પન્ન થાય છે, અને લિખારીને સામ્રાજ્ય પ્રાપ્ત થાય તેવી

સ્થિતિનો અનુભવ થાય છે. (૧) ચિત્ત ચૈતન્યમાં લીન થઈને પોતે જ્ઞાનમાત્ર શેષ રહે છે, ત્યારે આપોઆપ અખંડ બ્રહ્માનંદનો અનુભવ થાય છે. (૨) એ સુખમાં સમરસ થતાં જ તેમાં જીવ લીન થાય છે. એ સુખનું કોણ વર્ણન કરી શકે ? એ તો અનુભવી જ જાણી શકે છે. (૩) અમૃત જેમ પોતે જ પોતાનો સ્વાદ અનુભવે, તેમ પોતે જ સ્વસુખનો અનુભવ કરે છે; ત્યાં સંસારનું સ્મરણ દોને થાય લક્ષા ? (૪) આત્માનંદનો જાણે વર્ષાદ વરસવા માટે છે, અને પરિપૂર્ણ સુખ પ્રાપ્ત થાય છે. એ સુખમાં જ્ઞાન અને અજ્ઞાનને ઓળખનાર વિવેક લય પામે છે. (૫) અહંકાર સ્વસ્વરૂપમાં ગળી જાય છે; વિષયતૃષ્ણા શાંત થાય છે, અને કોઈપણ જાતનું કર્મ કયાં વિના ઈદ્રિયોની (ભોગની) ઈચ્છા પૂર્ણ થાય છે. (૬) મહાન સુખરૂપી સુંદર શય્યા ઉપર સ્વાનુભૂતિ રૂપી સુંદરીને જીવ આલિંગન કરે છે અને આવી રીતે કેવલ જ્ઞાનમાત્ર એવા સ્વસ્વરૂપનો (જીવ) અનુભવ કરે છે. (૭) ‘ન જાણુવાપણા’ નો—અજ્ઞાનનો નિરાસ કયાં પછી જાણુવાપણું—જ્ઞાન સ્વરૂપમાં સમરસ—(એકાકાર—અભેદ) થઈ જાય છે અને એ યોગી (આવા જ્ઞાનનિષ્ઠ અનુભવી) ને એક છત્ર સ્વરાજ્ય (સ્વ= આત્મા, રાજ્ય=સ્વાધીન સ્વરૂપાનંદ) ની પ્રાપ્તિ થાય છે. (૮) પછી તો એ નિત્ય સ્વાનંદની મજા લૂંટે છે, વિજાતીય વિષયો હતા નહોતા થઈ જાય છે અને સ્વ-સ્વરૂપસુખ વડે ગંધી ઈદ્રિયોને તૃપ્તિ થાય છે. (૯) આ પરમ (આત્યન્તિક) સુખની ભરતીમાં એક પણ (ચિત્તની વૃત્તિ રૂપી દ્વૈત) સ્ફૂર્તિ ઉત્પન્ન થતી નથી અને નિમિષ માત્રમાં કર્મની

વિસ્મૃતિ થાય છે. (૧૦) યાત્રિકો કરોડો યત્ન કરીને સ્વર્ગ
લોકમાં પોતાની ધ્વજ્જ ફરકાવે છે, પણ આ બ્રહ્મમુખ ઉપર
તો એ મુખને ઓવાશે નાંખવા જોઈએ. (૧૧) આનંદ આનં-
દના ઘૂંટડા ભરે છે ! વર્ણન કરતાં પરાવાણી ગંધ પડી જાય છે
આમ વાચાજ મૂંગી જાને છે ત્યાં એ સુખની વાત જ કોણ
કરે ? (૧૨) મનનું જાણવાપણું-જ્ઞાનશક્તિ જ જ્યાં ખૂટી
જાય છે ત્યાં તે સુખનું વર્ણન કોણ કરવા આવે ? અનુભવીને
જ એ સુખની ખબર પડે છે, ખીજા તો સામું જ તાકી
રહે છે. (૧૩)

પ્રકરણ ત્રીસમું

મુક્તિરહસ્ય

આવી રીતે યોગનું રહસ્ય મેળવીને જે પરિપૂર્ણ સ્વાનંદ-
નો અનુભવ કરે છે, તેવા યોગીને પુનઃ સંસારનો ત્રાસ લોગ-
વવો પડતો નથી. (૧) આમ સહજ પરિપૂર્ણ બ્રહ્મસ્વરૂપ
થયેલો યોગી સર્વદા જ્ઞાનરૂપ આઃમાનંદમાં નિમગ્ન રહે છે. (૨)
સંકલ્પ અને વિકલ્પ એ જાન્નેનો જ્ઞેનામાં લવલેશ પણ રહેતો
નથી; કારણકે આત્યન્તિક (નિરુપધિ અને નિરુપમ) સુખની
જોને પ્રાપ્તિ થયેલી હોય છે. (૩) સાધન કરવું કે ન કરવું
એ બધું પૂરું થઈ જાય છે; કરવું ન કરવું બાકી જ રહેતું નથી.

તે પોતે જ પરબ્રહ્મ થયો છે. (૪) (પછી) ધારણા, ધ્યાન સમાધિ, આસન એવાં યોગનાં અષ્ટાંગની એને આવશ્યકતા જ રહેતી નથી. આનંદધન સ્વસ્વરૂપમાં જ એ તો નિમગ્ન થયેલો હોય છે. (૫) ત્રણે ભુવનમાં એ વિહાર કરે છે. ઇચ્છાનુસાર વર્તન કરે છે; કારણ કે એનામાં જ્ઞાન-તૃપ્તિનું અખંડ સ્ફૂરણ રહે છે. (૬) વિધિ અને નિષેધ (વિહિત કર્મ અને અવિહિત કર્મ) ના નિયમોનો વિચાર એના અંતઃકરણમાં ઉદ્ભવતો જ નથી, તેમ જ પાપપુણ્યની વાતની તો તેને ખગર જ હોતી નથી. (૭) શુભ કે અશુભ ક્ષણનો તેને બાધ આવતો નથી. છવન્મુક્ત એ બધામાંથી મુક્ત થયેલો હોય છે. (૮) બંધ (સંસાર બંધન) અને મોક્ષ એની એને વાત કરવી પડતી નથી; એ તો અખંડ અવિનાશી એવા બ્રહ્મના ચિંતનમાં સહજ સ્વભાવે રહે છે. (૯) જેણે મન (સંકલ્પ-વિકલ્પ) માંથી મુક્તિ મેળવી એને કોઈપણ વાતનો સંશય રહેતો નથી; કારણ કે કરવા જેવાં કે ન કરવાં જેવાં એનાં બધાં કર્મ તો નાશ પામ્યાં હોય છે. (૧૦) આવી રીતે નિર્બાન્ત થયેલો એ કોઈને પાર પામવા હેતો નથી; (કોઈ એને ઝાળખી શકતું નથી-અથવા કોઈ ઝાળખી જાય એવું એ કરતો નથી.) લોકોમાં તે ભકિત રહસ્યનો પ્રચાર કરે છે. (અર્થાત્ પોતે ભકિતમાર્ગમાં રહીને જનસમૂહને સન્માર્ગ દેખાડે છે.) (૧૧) ભકિત, જ્ઞાન અને વૈરાગ્ય સ્વદેહે આચરણ કરીને લોકોને દેખાડે છે (દષ્ટાંત રૂપ બને છે.) આવો તે તારક (તારનાર) યોગી જગતને સરલ માર્ગે ચડાવે છે. (૧૨) સદ્ગુરુની દાસ્ય-ભાવે સેવા કરતાં કરતાં પણ તે સ્વસ્વરૂપના રહસ્યનો અનુભવ

લીધા કરે છે. છતાં એના અંતઃકરણમાં ભેદબુદ્ધિ હોતી નથી.
 કારણ કે જીવ અને ઇશ્વર એક છે એમ એ બાણે છે. (૧૩)
 પરમાત્મપ્રેમથી તે નિત્ય ગદ્ગદ રહે છે. (નેત્રથી પ્રેમાશ્રુ વધા
 કરે છે.) તેને સ્મરણ કે વિસ્મરણ એ બેમાંથી કાંઈ પણ હોતું
 નથી. (કારણ કે એ જાન્ને ચિત્તના ધર્મ છે, આત્માના નહીં)
 ક્ષણે ક્ષણે તે સદ્ગુરુના નામનો ઉચ્ચાર કર્યા કરે છે. (૧૪)
 સદ્ગુરુ અને પરમેશ્વરની એકતા અનુભવીને સદ્ગુરુની
 સેવા કરતો કરતો અત્યંત પ્રીતિપૂર્વક સંતોનું સન્માન કરે
 છે. (૧૫) અને પરમેશ્વરશ્રી સદ્ગુરુ જ એકલા વિશ્વમાં
 સર્વવ્યાપક ભરેલા છે; તેથી જ્યાં પ્રાણી સાથે પ્રેમથી
 વ્યવહાર કરે છે. (૧૬) જેનું હૃદય કોમલ છે અને તે શુદ્ધ
 અને નિર્મલ હોઈને નિરંતર પવિત્રપણે આચારશીલ રહે છે.
 (૧૭) માન, અપમાન, નિંદા, સ્તુતિ કે એના સમાધાનની
 એ પરવા કરતો નથી; એનો મનોવ્યાપાર અત્યંત ધૈર્યપણે
 ગ્રાહ્ય કરે છે. (૧૮) સુખ, દુઃખ, લાલ, હાનિના સમાધા-
 નને એ ગણકારતો નથી. ઉદાર અંતઃકરણવાળો એ યોગી
 કશામાં ફસાઈ પડતો નથી. (૧૯) તેની ચિત્તવૃત્તિ હંમેશાં
 વિવેકથી ભરેલી હોય છે. આત્મસ્વરૂપની વિસ્મૃતિ થવા
 ન દેતાં અહોનિશ એમાં સાવધાન રહે છે. (૨૦) અથવા
 કદાચ (બાલોન્મત્ત) પિશાચવૃત્તિનો વ્યવહાર કરે, ત્યારે
 જગતના કરતાં જૂઠ્ઠા જ પ્રકારનાં આચરણ કરે છે અને
 પોતાના જ્ઞાનીપણાની જગતને ખબર પણ પડવા દેતો નથી.
 (૨૧) આવી રીતે લિન્ન લિન્ન પ્રકારે આચરણ કરે છે,
 ફલની અપેક્ષા જ મનમાં લાવતો નથી; એ એવી રીતે વર્તે છે

કે લોકો જ એને છોડી દે છે. (૨૨) સમસ્ત વિશ્વનો (અથવા
 જાત્રા અવસ્થાના વ્યવહારનો) એ સાક્ષી યોગીરાજ બધાના
 અંતઃકરણનો મર્મ જાણે છે, પરંતુ લોકોને તો ગાંડાના
 જેવો જ લાગે છે. (૨૩) લોકસમૂહની વચમાં રહેતો
 હોવા છતાં બધાં (સકામ) કર્મ ક્રિયાને છોડી દઈને સહજ
 સ્વભાવે નિષ્કર્મપણાના ભાવથી રહે છે. (૨૪) પોતે એક જ
 સર્વેશ્વર છે (બધે છે એટલે બીજાં બધાં પણુ ઇશ્વરસ્વરૂપ
 જ છે) એમ જાણીને કોઈને કશો વ્યવહાર બતાવતો નથી
 તેમ જ અસત્ એવાં ક્રિયા કર્મ કરવાનું કહેતો નથી. (૨૫)
 વિગ્રતા અને બળતા દેખાડે છે, કે જેથી લોકો તેને ભેળને
 હસે છે, પરંતુ તેના અંતરમાં અદ્વૈતભાવ ભરેલો હોવાથી
 એની એને કશી અસર થતી નથી. (૨૬) આવી સ્થિતિમાં
 રહેવું, સ્વરૂપનું જ્ઞાન મેળવીને એનો અનુભવ કરવો (એટલું
 જ એના લક્ષ્યમાં હોય છે.) જનતાનો ઉદ્ધાર કરવો કે એનો
 ત્યાગ કરવો એનું તો એને સ્મરણ જ હોતું નથી (કારણ કે
 જગત રૂપી દ્વૈતની એને સંપૂર્ણ વિસ્મૃતિ થયેલી હોય છે.)
 (૨૭) સમસ્ત વિશ્વ આદમશુબનો અનુભવ કરે કે ન કરે,
 પરંતુ એ સ્વસ્વરૂપ કેવું છે એવું વર્ણન કરવાના વિચારનો સ્પર્શ
 પણુ એના અંતરને એ થવા દેતો નથી. (૨૮) વિશ્વનો દાહ
 એના અંગને લાગતો નથી કારણ કે એ દ્વંદ્વને ઓળંગી ગયો
 છે; આ એકદેશી (બ્રહ્મના માયામય એવા એક અંગને
 આશ્રય કરીને રહેનાર) જગતને આ યોગી કદી ભેટો જ
 નથી. (૨૯)

પ્રકરણ ચૌદમું

સાક્ષાત્કાર

(અતે સુકુદરાજ કહે છે કે) હે સાધક, તુ કશો પણ મથય ન રાખીશ જે મુક્ત છે તે તો (આ પહેલાના પ્રકરણમાં કહ્યું છે તે પ્રમાણે વ્યવહારદૃષ્ટિ રાખીને વિશુદ્ધપણે તેમ જ વિશાચવૃત્તિ રાખીને ઉન્નતપણે એમ) બન્ને પ્રકારે રહેતા હોય છે, પરંતુ તું તો જે પ્રમાણે કહ્યું છે તે પ્રમાણે અભ્યાસ કર્યો ના (૧) તુ સહજ સ્વભાવે તેવો (પ્રદક્ષિણ) છે, પરંતુ તે પ્રત્યય (અનુભવ, જ્ઞાન) માં આવવું જોઈએ. એટલે તુ પરિપૂર્ણ જ્ઞાની જ થઈશ (૨) વેલ ઉપર ચીમડું પાકે એટલે શુ ડી ટાથી એને જૂદું પાડવું પડે છે કે ? (એ તો એની મેળે જ ગળીને છૂટું પડી જાય છે) તારી એવી સ્થિતિ થઈ, એટલે (આત્મ) જ્ઞાન મનમાં પાકી ગયું છે એમ કહેવાય (૩) એવી સ્થિતિ પાખ ધાય ત્યાં મુખી જે પ્રમાણે બતાવ્યું છે તે રીતે અત્યંત પ્રીતિથી સ્વરૂપનું ધ્યાન કર્યું કર, એટલે પરમવસ્તુની પ્રાપ્તિ થશે એમ ખરેખર સમજને (૪) આમ નિત્ય એવો નિયમ જ કરી લેવો, એમાં સંસાર બ્રાન્તિ મનમાં આવવા ન દેતો. સ્વસ્વરૂપની મનમાં વિજ્ઞાસાધારણ કરીને સાધન માર્ગે ચડી જા (૫) નિત્ય એનું જ શ્રવણ કરવું અને મનન કરીને નિદિધ્યામ (ધ્યાન) દ્વારા અનુભવ કરી લેવો. આજસ કરીને આયુધ્યને વૃથા ગુમાવતો નહીં (૬) એ વિષયમાં જે આજમ કરે છે તેને કત્પને અતે પણ પરમપદની પ્રાપ્તિ થતી નથી, અને એવાને ઉપદેશ લાગ્યો છે એમ કહેવાય જ નહીં (૭)

વધારે બોલવાનું કશું કામ નથી; શ્રી સદ્ગુરુને પોતાના જીવ
 અને પ્રાણ માનીને એમના વિના બીજું કશું સારભૂત નથી
 એમ અમજ. (૮) એમનાં વચન પ્રમાણે જ રહેવા માંડ,
 બીજું કશું કરીશ નહીં; એટલે વિના પરિશ્રમે તને સ્વસ્વરૂ-
 પની પ્રાપ્તિ થશે. (૯) જેનાથી સદ્ગુરુની કૃપા વધે એવી
 રીતે તું વ્યવહાર કરજે; સદ્ગુરુને જરા પણ કષ્ટ થાય એવું
 હે ભાઈ, કશું પણ વર્તન ન કરતો. (૧૦) સદ્ગુરુનો મહિમા
 અપરંપાર છે, પરાતપર પરબ્રહ્મ સદ્ગુરુ છે. તને એની ગતા-
 ગમ નથી તેથી ખાસ કરીને તારું ધ્યાન ખેંચવા વિસ્તારથી
 કહું છું. (૧૧) હવે તું તારાં તન, મન, ધન સદ્ગુરુના ચર-
 ણમાં અર્પણ કરી દે; આ જગતમાં એના વિના બીજું કંઈ
 પણ દેવત નથી. (૧૨) તત્ત્વમણિ મહાવાક્યમાં સદ્ગુરુ તત્ત્વ-
 પદ (શિવ સ્વરૂપ) છે; શિષ્ય ત્વમ્-પદ (જીવ) છે એટલા
 માટે તું એમના ચરણમાં ઐક્યતાનો ભાવ ધારણ કર. (૧૩)
 ગુરુ તત્ત્વ-પદ રૂપી મહાસાગર હોઈને શિષ્ય ત્વમ્-પદ રૂપ
 તરંગ છે; આ બન્ને પદ (જીવ-શિવ) નો નિરાસ કરીને તું
 નિર્વિકાર બ્રહ્મરૂપે થઈને રહે. (૧૪) ગુરુનો ભય રાખીને
 (એમને દુઃખ થશે એ ભયથી એમની ઇચ્છા વિરુદ્ધ આચ-
 રણ ન કરીને) એમની સાથે પ્રેમપૂર્વક (અભેદ ભાવે) વ્યવ-
 હાર કરીશ, તો અવશ્ય ક્રીટબ્રમર ન્યાયે તને આત્મસ્વરૂપની
 પ્રાપ્તિ થશે. (૧૫) ઇચ્છાને જેવી રીતે બ્રમરનું રૂપ પ્રાપ્ત
 થાય છે, તે પ્રમાણે ગુરુ તને સાયુજ્ય સુકિત (એમની સાથે
 અભેદ જ્ઞાન) આપશે, એટલે તું ખરેખર સુખી થઈને સ્વ-
 સ્વરૂપમાં રમ્યા કરીશ. (૧૬) તત્ત્વદષ્ટિથી જોતાં (બ્રહ્મ)

સ્વરૂપમાં કશે ભેદભાવ નથી, પરંતુ આત્મસ્વરૂપ એક માત્ર ધ્યાનથી જ મેળવી શકાય છે. ધ્યાન દ્વંયતાં જ અનુભવ દ્વારા તું સુખી થઈને સંસારલયમાંથી છૂટી જઈશ. (૧૭) આ શાસ્ત્રને શુદ્ધ રાખજો. કોઈને જામે તેમ અને જામે ત્યારે કદા ન કરીશ. આ શુરુગમ્ય વિદ્યાનો તું બંતે જ અનુભવ કર. (૧૮) કેવળ પશુની પેઠે જીવન ગાળનારાને જો તું આ જ્ઞાન સંભળાવીશ તો એમાં એમની શું શિદ્ધિ થવાની છે ? કોઈનો સદ્ભાવ જોઈ તપાસીને કૃપા કરવી જોઈએ એમ તને લાગે, તો ઉપર કહ્યું છે તેવો એનો અધિકાર હોયો જોઈએ. (૧૯) આવી શુરુસંપ્રદાયની પરંપરા છે, એ પરંપરા પ્રમાણે જો શિષ્યને શુરુચરણમાં ભક્તિ હોય તો તેને આત્મજ્ઞાન થવામાં, લાઈ, અધ્યક્ષીનો પણ વિલંબ થતો નથી. (૨૦) શુરુસંપ્રદાયની પદ્ધતિને છોડીને તું જો આ રહસ્ય પ્રકટ કરીશ, તો શુરુજ્ઞાન મને સમજાયું છે, એવી ચોવટ કરનારા જ નીકળી આવશે. (૨૧) એટલા માટે હૃદયમાં આ જ્ઞાનને શુદ્ધ રાખ, અને સ્વયં આ પરમામૃતનો સ્વાદ લે, એટલે તું બધા યોગીઓનો પણ મુકુટમણિ થઈશ. (૨૨) આ પરમામૃત અન્ય પ્રમાણુ-ભૂત છે; આમાં પરમાર્થતું જ વર્ણન છે, જેને શુરુગમ-શુરુ-રહસ્ય બાણુવું છે તેણે આ મન્યતું અવલોકન કરવું. (૨૩) આજ શુરુળીજ કથન છે-શુરુના શુદ્ધ ઉપદેશની જ્ઞાનકથા છે, તેથી એનું જતન કરવું, અને સદ્ગુરુના ચરણની સેવા કરીને સુખી થવું. (૨૪) મુકુન્દરાજ યોગી કહે છે કે આ જ્ઞાન (બુદ્ધિ) નો જો અનુભવ કરશે તે અંતર્મુખ થઈને પોતાના સ્વરૂપને અવશ્ય નિહાળશે. (૨૫) સંપૂર્ણ

પરમામૃત

નો

અભ્યાસ*

લેખક-શ્રી વિષ્ણુપ્રસાદ અ. ભટ્ટ બી. એ.

આ પરમામૃત વેદાંતનો પ્રમાણભૂત ગ્રંથ છે. વેદાંત એટલે ઉપનિષદો અને ઉપનિષદો એટલે વેદાંત એટલે શું? સનાતન સત્યોનો સમૂહ. જે પ્રજા સનાતન સત્યોને સમજતી નથી અને તે પ્રમાણે આચરણ કરતી નથી, તે પ્રજા ઉન્નાતિ મેળવી શકતી નથી.

* આ પરમામૃતનો એક અનુવાદ શ્રી વિષ્ણુપ્રસાદ ભટ્ટે ઇ. સ. ૧૯૨૮ માં કરેલો વ્યાખ્યાનગ્રંથી-છપાયો હતો. 'ઉત્પાન' માં છાપેલો અનુવાદ તદ્દન નવો છે; પરંતુ પ્રથમ અનુવાદકે પોતાના અન્યમાં પ્રસ્તાવના તથા અભ્યાસ લખાને એમાં સુદર ઉમેદો કર્યો હતો, જેનો ઉપયોગી ભાગ અહીં એમની પરવાતગીચી, વાચકોને ઉપયોગી નીવડશે એમ ધારી છાપ્યો છે.

—ત્રાંચી.

અમૃતત્વના માર્ગ પર ચાલવાને આહે છે, તેમને માટે અતિ પ્રાચીન પરંપરાથી સાધન-ચતુષ્ટયનો માર્ગ નિર્દિષ્ટ થયેલો ચાલ્યો આવેલો છે. આ માર્ગ એટલે (૧) વિવેક (૨) વૈરાગ્ય (૩) ધૃત્યસંપત્તિ અને (૪) સુમુક્તિ અથવા પ્રેમ. કેટલાક લોકો એવા પણ છે કે, જે આ પરંપરાને માનતા નથી, અને કહે છે કે એ તો કેવળ શ્રી શંકરાચાર્યનો મત છે, પરંતુ હકીકત એવી નથી.

આ સાધન-ચતુષ્ટય શ્રીમદ્ શંકરાચાર્યના સમય પહેલાં ધણા જ પ્રાચીન કાલથી પ્રચલિત છે, એ શિવાય ખીન પશુ સાધનો છે, પણ તેમાંનાં ધણાં ખરા આ સાધન-ચતુષ્ટયમાં અતિ સંક્ષિપ્ત રૂપમાં અંતર્ગત થયેલાં છે, જે પ્રત્યેક વાસ્તવિક ધર્મસંપ્રદાયોમાં આ માર્ગના જિજ્ઞાસુ માટે અતિ ઉપયોગી અને આવશ્યક બતાવવામાં આવેલા છે. માત્ર છુદાંછુદાં નામોને માટે કોઈ આક્ષેપ લેવાને માટે તો આક્ષેપ લઈ શકે છે, એકના સ્થાનમાં ગોતાની પસંદગીનું ખીજુ નામ જેને ગોઠવવું હોય તે ગોઠવી શકે છે, પરંતુ જે સાધનવસ્તુ છે તેની તો ઉપેક્ષા થઈ શકતી નથી. કારણ સાધનસંપત્તિ વિના આ માર્ગ પર કોઈ ઉપ-સ્થિત થઈ શકતું નથી. અગર કોઈ સાધનહીન અનધિકારી પુરુષ પ્રયાણ કરે તો આ “ અસ્થાની ધારવાળા ” માર્ગથી અચ્ચિન અધઃપતન થયા વિના રહેશે નહિ અથવા શુદ્ધ નીરસ બૌદ્ધિક જ્ઞાનના ચક્રાવ ઉપરથી ટક્કર ખાઈને ચક્રનાચૂર થઈ જશે.

જે સદ્ સદ્વિવેકી, વૈરાગ્યવાન, સમ-દમ્ભાદિ ધૃત્યસંપત્તિયુક્ત અને સુમુક્ત હોય તેનામાં બ્રહ્મજિજ્ઞાસાની મોગ્યતા માનવામાં આવેલી છે. તત્ત્વવેત્તાઓએ જિજ્ઞાસાનાં ચાર સાધન બતાવેલાં છે. તે સાધનસંપન્ન થવાથી જ સત્ય સ્વરૂપ આત્મામાં સ્થિતિ થઈ શકે છે, તે શિવાય નહિ.

પહેલું સાધન નિત્યાનિત્ય વસ્તુવિવેક ગણવામાં આવેલું છે. ખીજું બૌદ્ધિક તેમ જ પારબૌદ્ધિક સુખભોગમાં વૈરાગ્ય થવો તે છે.

ત્રીજું, શમ, દમ, ઉપરતિ, તિતિદક્ષા, અદ્વા, સામાધાન એ છ સમ્પત્તિયો છે, અને ચોથું સાધન મુમુક્ષુતા અથવા પ્રેમ છે. એ દરેક સાધનને આચરણમાં મૂકવા માટે તેનું અલગ અલગ વિવેચન નીચે પ્રમાણે કરવામાં આવે છે. આ ચારે સાધનો આચરણમાં ઉતાર્યા પછી જ સાધક ખરેખર આત્મતત્ત્વનો અપગેશ અનુભવ કરવાનો અધિકારી બને છે.

પહેલું સાધન વિવેક છે:-સામાન્ય રીતે વિવેક શબ્દ સત્ અને અસત્ એટલે કે નિત્ય અને અનિત્યને ઓળખવાની શક્તિ, એવા અર્થમાં વપરાય છે, આ વિવેક મનુષ્યોને ગુરૂપરંપરાના માર્ગ પર લઈ જાય છે. વિવેકમાં ઉપર જતાવેલા સામાન્ય અર્થ કરતાં પણ કંઈ વિશેષ રહસ્ય સમાયેલું છે, અને પર પદમાર્ગની શરૂઆતમાં જ આ સાધન પ્રમાણે વર્તન રાખવાનું છે, એટલું જ નહિ, પરંતુ પરંપરાની પ્રાપ્તિ થતાં સુધી દરેક ક્ષણે ક્ષણે અને પળે પળે હંમેશાં તે પ્રમાણે જીવન ધરવાની આવશ્યકતા રહે છે. આપણે આ માર્ગ પસંદ કરેલો છે, કેમકે જે વસ્તુ પરિચય કરવા યોગ્ય છે-ઓળખવા જેવી છે, તે સર્વ માત્ર આ માર્ગે ચાલવાથી જ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે, એવો આપણો પકડો નિશ્ચય થયેલો છે. જે લોકોને એવી સમજ થઈ નથી, તેઓ જગતના વેલવ અને સત્તાની પ્રાપ્તિ માટે પ્રયત્ન કર્યા જ જાય છે; પરંતુ તે વેલવો અને સત્તા બહુમાં બહુ તો માત્ર એક જન્મ પૂરતી છે, અને તેથી તે બંને અસત્ અને અનિત્ય છે. એના કરતાં બીજા વધારે મહત્ત્વની વસ્તુ છે, કે જે સત્ અને નિત્ય છે. જ્યારે સાધકને આ સત્ અને નિત્ય વસ્તુઓનું એક વાર જ્ઞાન થશે, ત્યારે તે અગાઉ જણાવેલી અનિત્ય વસ્તુની કદી ઈચ્છા કરશે નહિ.

જગત ભરમાં માત્ર બે જ પ્રકારનાં મનુષ્યો છે. એક તો જેઓને જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું છે તે, અને બીજા જેઓને જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું નથી તે. વાસ્તવિક રીતે બોતાં આ જ્ઞાન જ મહત્ત્વની વસ્તુ છે. એક માણસ

કયો ધર્મ પાળે છે, તથા તે કઈ જાતિનો છે, એ બાબતો કંઈ અગત્યની નથી. ખરેખરી અગત્યની વસ્તુ કેવળ જ્ઞાન જ છે. અને આ જ્ઞાન એટલે તે મનુષ્યવિકાસ માટે ઈશ્વરે કરેલી યોજનાનું જ્ઞાન સમજવું. એ યોજનાને વિકાસક્રમ કહેવામાં આવે છે. તેને લીધે મનુષ્ય દિનપ્રતિદિન ધર પદના માર્ગે આગળ વધે છે. જ્યારે કોઈ પણ મનુષ્યની આ બાબતમાં એક વખત આંખ બિઘડે છે અને જ્યારે તેને વિકાસક્રમની યોજનાનું ખરું જ્ઞાન થાય છે ત્યારે તે માણસ આ યોજના સાથે એકરૂપ થયા વિના તથા તેને માટે કાર્ય કર્યા વિના રહી શકતો નથી; કારણ વિકાસક્રમની યોજના ઘણી જ ઉત્તમ અને મનોહર છે, આ વિચ્છિન્ન નિષંકલ માટે કેટલીક ઈશ્વરી યોજનાઓ છે. તે પૈકીની એક એ વિકાસક્રમની યોજના છે, તેને લીધે જિજ્ઞાસુ મનુષ્ય દિનપ્રતિદિન ધર પદના માર્ગે ઉપર આગળ વધી શકે છે. જ્યારે આ બાબતમાં જિજ્ઞાસુની એક વખત આંખ બિઘડે છે, અને જ્યારે તેને વિકાસક્રમની યોજનાનું યથાર્થ જ્ઞાન થાય છે, ત્યારે તે જિજ્ઞાસુ મનુષ્ય આ યોજના સાથે એકરૂપ થઈ તેને માટે સદ્કાર્ય કર્યા વિના રહી શકતો નથી. આ યોજનાનું જ્ઞાન ચતુર્વિધ સાથે તે દેવી સત્પતિના પદમાં રહી સત્ય, સદ્ધર્મ અને સદાચાર પાળીને, અસત્ય, અધર્મ અને દુશ્ચારની સામે લડે છે, અને પોતાના સ્વાર્થનો ત્યાગ કરી આખા જગતના કલ્યાણ માટે કાર્ય કરતો થાય છે, અર્થાત્ ધર્મક્ષેત્રરૂપ કુરુક્ષેત્રમાં અર્જુન જેવો આદર્શ શિષ્ય બનીને આસુરી સંપત્તિનું જગ આપું કરવાને નિમિત્ત થઈ બોલો રહે છે.

જગતના મહાન જીવનમુક્ત પુરુષો કહે છે કે:-મુમુક્ષુ જ્યારે આ પ્રમાણે કાર્ય કરતો થાય છે, ત્યારે તે અમારા મંડળમાંનો જ એક છે. પછી બલે તે પોતાને હિન્દુ કહે या જૈન or ખ્રિસ્તી या મુસલમાન બલે તે ગમે તે દેશનો રહેનાર હોય તેની સાથે મુમુક્ષુ જીવનનો, પણ સંબંધ નથી. બે કે હિન્દુધર્મશાસ્ત્રોમાં જ્યાં વિધિવિધાનો

વાસનાશરીર તો કામનાઓનો માળો છે. ક્રોધ, લોભ, મોહ, મદ, ગેરે માત્ર તેજ શરીરમાં વસે છે. માટે, મનુષ્યની વૃત્તિઓ પણ આજીર્ણ, મને કે કમને, વળે છે. મનુષ્યને લાગે છે કે, તેને તમસ, જસ વગેરે ગુણોની જરૂર નથી. તો પણ વાસના શરીરની ઈચ્છાઓ અને આત્માની ઉત્કૃષ્ટ ઈચ્છાઓ વચ્ચેનો મુકાબલો મનુષ્યે જરૂર અનુભવે જોઈએ, અર્થાત્ બંનેની વચ્ચે વિવેક કરવાનું ખાસ આવશ્યક છે.

માનસ શરીર પણ પોતાને અહંકાર અને મર્વના કારણથી બીજા કો કરતાં જુદું સમજે છે. અને બીજાઓનો વિચાર બાજુએ મૂકી માત્ર પોતાના સ્વાર્થનો વિચાર આપો વખત ક્યાં કરે છે. સાધકે નને-સંસારના વિષયો ઉપરથી ખેંચી લીધું હોય, તો પણ તે પોતાને જ માટે અર્થાત્ પોતાના સ્વાર્થને માટે હજી પ્રયત્ન કરે છે, તે બીજાઓને સહાયતા કરવાનો તેમ જ ગુરુદેવના કાર્યનો એટલે નિ સ્વાર્થ કાર્ય કરવાનો વિચાર કરવાને બદલે પોતાને કેમ આગળ ધપું તેનો વિચાર કરાવે છે. ત્યારે સાધક ધ્યાન કરવા બેસે ત્યારે નિ પોતાને જોઈતી એક વસ્તુનું ધ્યાન કરવા નહિ દેતાં, મનને પોતાને જે અનેક વસ્તુ પર્મદ હોય તેના જ વિચારો જાગરદસ્તીથી સામે જણુ કરી સાધકને ઇષ્ટ વસ્તુનું ધ્યાન કરવામાં અંતરાય કરશે. એટલે તેણે વિવેક દષ્ટિથી અમજવું જોઈએ કે, મન એ આત્મા નથી પણ આત્માને ઉપયોગમાં લેવાનું એક સાધન છે. તેથી સાધનનો સદુપયોગ કેવી રીતે કરવો તે વિવેક દ્વારા અવશ્ય સમજવું જોઈએ.

ગુપ્ત જ્ઞાન સ્વયં પરાવિદ્યા ખરાં અને ખોટાં વચ્ચેના ગોળ ગોળ નિવેડાને માન્ય રાખવું નથી. માટે ગમે તેવાં જોખમે પણ સાધકે સત્યનું જ અવલંબન કરવું ઘટે છે. સમજાવનાના અણતની લોકો સાધકને માટે ગમે તે જોલે અગર વિચાર બાધે તો પણ તેની દરકાર નહીં કરતાં સાધકે જે કંઈ ખોટું હોય તેનો ત્યાગ કરી સાચાં (સત્ય)

(અપૂર્ણ)

પ્રસંગસ્કૃતિ

૧. અમદાવાદની વ્યાયામ શાળાઓ-અમદાવાદની જુદી જુદી વ્યાયામ શાળાઓની શેઠ શ્રી કસ્તુરભાઈએ મુલાકાત લીધી હતી. તા. ૧૭ મી સપ્ટેમ્બરે ખાડીઆ વ્યાયામ શાળાની મુલાકાત લેતી વખતે, ત્યાંના મેળાવડામાં જાણીતા નગજનોની સમક્ષ એમણે કહ્યું: "ગુજરાતીઓ માત્ર વેપાર જ કરી જાણે છે એમ નથી પણ બહાદુરી બતાવી શકે છે એવું પરિવર્તન ત્રણ-ચાર વર્ષમાં અમદાવાદ કરી બતાવશે એવી મને આશા છે." આગળ જતા એમ પણ કહ્યું હતું કે-"આ વ્યાયામશાળાનો લાલ માત્ર થોડાજ જુવાનો લે એમ ન થવું જોઈએ. ખાડીઆના દરેક જુવાને તેનો લાલ લેવો જોઈએ. છેલ્લા દુલ્હડમાં પ્રજાએ જે કાપડતા બતાવી હતી તે હવે ફર ન કરે ત્યાં સુધી આવી પ્રવૃત્તિઓનો કે અર્થ નથી." આ સૂચના ખૂબ જ મહત્વપૂર્ણ છે, પ્રજાએ વીરત્વ કેળવી જીવનમાં શૌર્ય જરવાનું છે. અહિંસા એટલે પામરતા કે અશક્તિ નહીં, પણ સચક્રિત શરીર અને બહાદુર મનનું ઘડતર છે. આત્મરક્ષણ વિના દેશ

રક્ષણ, ધર્મરક્ષણ કે ધનરક્ષણ કર્યું જની શકિ નહિ, અને આત્મ-
રક્ષણ કરી શકે એવા સમર્થ સેવકો જ જનતાની એવા કરી શકે
છે, લયથી કાંપતા કે મોહમાં મુગ્ધતા પામરો તો પોતે મરીને
બીજાને પણ મૃત્યુના મુખમાં અને લયના લયકર અધારમાં ધસી
જાય છે.

૨ સૂર્ય ગ્રહણ અને તીર્થસ્નાન-તા. ૨૧-૬-૪૧ ને રવિ-
વારે બંધે સૂર્યગ્રહણ દેખાયું; લાખો મનુષ્યોએ કુરુક્ષેત્ર જઈ સ્નાન
કર્યું; કાશીમાં ત્રણ લાખ હિંદુઓએ ગંગાસ્નાન કર્યું; લાહોરમાં
પંચાસહજાર હિંદુઓએ રાત્રીના જલમાં શરીર ધોયાં; મુંબઈમાં
સુમુદ્રસ્નાન ઊજવાયું; આમ જ્યાં જ્યાં નદી કે સમુદ્ર હશે ત્યાં બંધે
અસંખ્ય હિંદુ જનતાએ શરીરસ્નાન કરીને પોતાને પાવન માન્યા
હશે; એ બધામાં, જેમણે બાહ્ય સ્નાન સાથે મનમાં ઈશ્વરને ઉતારીને
મનના મેલ ધોયા હશે, એની પાવક આત્મજ્યોતિના અજવાળા વડે
આંતર અધકાર ક્ષાડયો હશે-એ સૌ ધન્યવાદને પાત્ર. બાહ્યના ગ્રહણ
કરતા, આંતરગ્રહ પર ઉતરવું અશાન અને એના વંશવારસ જેવા
કુસંપ, રાગદ્વેષ, વગેરે હાંદોના ગ્રહણ ને સૌ અગ્રાહ્ય સમજી એનું
અગ્રહણ કરવાનું છે, એવો ધન્ય વિચાર કેટલાને સુઝયો હશે, કે
જેથી એ ગ્રહણ હમેશાને માટે અગ્રહણ જ થઈ જાય.

૩ આધુનિક કેળવણીમાં સર્વાંગી સુધારણા-તા. ૨૭ મી
સપ્ટેમ્બરે મદ્રાસ ઇલાકામાં એક નિશાળના મકાનની ઉદ્ઘાટન ક્રિયા
વખતે ત્રાવણકોરના દિવાન સર સી. પી. રામસ્વામી આપરે સંગીત
અને નૃત્યકલા વગેરે જેમ લલિત લાવેને પુષ્ટ કરી એનો વિકાસ કરે
છે, તેવી જ રીતે શારીરિક કેળવણીની અગત્યતા સમજાવતાં કહ્યું
હતું કે પશ્ચિમનાં રમત ગમતનાં સાધનોથી આપણું કામ પતે એમ
નથી, પરંતુ દેશી રમતોની સાથે હલયોગનાં આસન અને પ્રાણાયામના
શિક્ષણ ઉપર ભાર મૂકીને સમજાવ્યું હતું કે ધાર્મિક સંસ્કાર પાડવા

ઉપરાંત શરીર સ્વાસ્થ્યમાં પણ એ સુંદર ફાળો આપે એવાં છે.

૪. અત્યારની નાસ્તિક કેળવણી-અઘાનાદ યુનિવર્સિટીના વાર્ધસ આન્સેક્ટ્ર શ્રી અમરનાથ ઝાએ શ્રીનગરમાં લગાવેલી અભિલ્લ ભાગત શિક્ષણ પરિષદના પ્રમુખસ્થાનેથી લાખણ કરતા, અત્યારની અપાતી કેળવણીને નાસ્તિક કહી હતી. એમણે કહ્યું કે, આધુનિક શિક્ષણમાં ઈશ્વરને સ્થાન જ નથી. મનુષ્યના આત્મવિકાસનો એમાં વિચાર જ કરવામાં આવતો નથી. વત્તાઓછા પ્રમાણમાં એ શરીરને કેળવે છે, બુદ્ધિને ખીણવે છે, રાજી રજાતાં શીખવે છે, પરંતુ સમાજ, વિજ્ઞાન, અને ધર્મને તો એમાં જૂદા પાડી નાંખે છે, અને પરસ્પર એટલાં અસંબંધ ગણે છે કે, એમાં ધર્મને તો પોતાની મેજે જ પોતાની સંભાળ લેવી પડે છે. અંતરમાં ઉગ્ગસ પાડનારી, માનવને સંયમ અને શીલ અર્પનાર આત્મવિદ્યાની વિચાર જ કરતું નથી.

ગ્રંથાવલોકન

અ. સૌ. વિધવા; લેખક; શ્રી બાલુભાઈ પ્રાણશ્રવન વૈદ્ય.
પ્રકાશક; પ્રગતિ સાહિત્ય મંદિર, રાજકોટ મૂલ્ય રૂ. ૨-૦-૦

પ્રગતિ ગ્રંથમાળાના બીજા વર્ષનું આ પહેલું પુસ્તક છે. અગિયાર વાર્તાઓના આ સંગ્રહનું નામ તેની પેલી વાર્તા ઉપરથી જ આપવામાં આવ્યું છે. નામની પાછળ ત્યાગ અને પવિત્રતાની ભાવના જણાય છે. વિધવા હિન્દુ સમાજમાં ત્યાગભૂતિ છે. કેટલાયે ઠહેવાતાં અ. સૌ. બૈરાંઓ વૈધવ્યની ચૂક ને અદૃષ્ટ ધૂંસરી વહન કરી રહ્યાં હોય છે. તેવાં એક શિયળ, ત્યાગ અને સેવાના પ્રતીકનું જવલંત પાત્ર લેખકે આ વાર્તામાં રજુ કર્યું છે.

આ નવલિકાઓ કલામય છે; પણ તેમાં કલાનો સ્વચ્છ વિહાર નથી. લેખકને મન કલા શ્રવનને ઉન્નત બનાવનારી વસ્તુ છે. વાર્તાઓ ખૂબ જ વાસ્તવિક, રોચક અને સરળ છે. પુસ્તક વાંચતાં વાચકને માનવતાની-માણસાઈની ઝાંખી ધામ એમ છે. માનવશ્રવનના નીચલા યગમાંથી ઉપાડી લીધેલાં પાત્રો, લેખકે બેનમૂન કલાથી શ્રવન્ત અને

અમર બનાવ્યાં છે. અમલુ વાચક જરૂર જણી જશે કે, રામો વાજાં અને છવો ગાડીવાજો લેખકના પરિચારકો પૈકીના જ હોવા બોધ્યો. બીજી વાર્તાઓનાં પાત્રો પણ લેખકની આસપાસનાં દરોજનાં સંસર્ગના માનવીઓ છે. ઠંઠાનું કાંસુ ધોરણ, સંસ્કારમય ભાષા, સાદી અને સરળ શૈલી, પાત્રો અને ઘટનાઓનું સાતત્ય, વસ્તુનું તદ્દન વાસ્તવિક નિરૂપણ, નીતિ, ન્યાય અને માનવતાનું અમરસ્થાન, એ આ પુસ્તકનાં વિદિષ્ટ અંગો છે. શ્રી. બાલુભાઈમાં ગુજરાતને એક સફળ નવલિકાકાર પ્રાપ્ત થયેલ છે એમ અમને લાગે છે.

નાઝીરાજ: લેખક:—શ્રી ચંદ્રભાઈ કા. ભટ્ટ, પ્રકાશક, પ્રગતિ સાહિત્ય મંદિર, રાજકોટ. મૂ. ૧-૧૨-૦૦

પ્રગતિ ગ્રંથમાળાના પહેલા વર્ષનું આ ચોથું પુસ્તક છે. ગત મહાન યુદ્ધ પછી એટલે કે ૧૯૧૬ થી નાઝીસત્તા આવતાં સુધીનો એટલે ૧૯૩૩-૩૪ સુધીનો ઇતિહાસ આ પુસ્તકમાં છે. ગતયુદ્ધના પ્રત્યાઘાતનું બ્યાન પુસ્તક વાંચતાં થાય છે. લેખકનો આશય તો ખાસ કરીને નાઝી લોકો કેવી રીતે સત્તા ઉપર આવ્યા અને સત્તા ઉપર આવવા માટે તેમણે કેવી કેવી ગતના જુદાં રૂપો તે બતાવવાનો હોય એમ લાગે છે. ઘટનાઓનું નિરૂપણ કેઈક વધારે ઘેર જણાય છે. સમાજવાદી વ્યવસ્થા તરફ વિશેષ પ્રક્ષપાત પણ તરી આવે છે, છતાં પુસ્તકને ધણી જ સફળ રીતે સુંદર રસપ્રદ ભાષા અને શૈલીમાં ઉતારવામાં આવ્યું છે કે જેથી વાર્તાની માફક વંચારૂપ જાય છે.

નમ્રદાશંકર વ્યાસ

સ્વા. સ્વયંજ્યોતિ તીર્થકૃત પુસ્તકો

કિરણકલાપ—વૈરાગ્ય બોધક કાવ્યો , કિંમત રૂ. ૦-૮-૦

ભગવદર્શન—ભજનોનો સંગ્રહ ૦-૬-૦

શ્રી સદ્ગુરુ શિક્ષાશતક—નિદિધ્યાસન કરાવે એવું ,
એક વેદાન્તશતક ૦-૩-૦

મીરાં અને રાણો—મીરાંનાં ભક્તિ અને વૈરાગ્ય
સમગ્રવનાં સંવાદ ૦-૨-૦

શ્રી સદ્ગુરુસ્તુતિશતક—નથી.
રૂ. ૧-૩-૦

ચારે પુસ્તકો સાથે લેનારને ટપાલ ખર્ચ માફ

સ્વામી રામતીર્થ—સંક્ષિપ્ત જીવન કથા;

મિત્રોમા વહેંચવા માટે આ એક નાની પુસ્તિકા છે. તેમાં
સ્વામીજીની સુંદર છબી છે, એક પ્રતની કિંમત ૦-૨-૦ દસની કિંમત
રૂ. ૧-૦-૦. સો નકલની કિંમત રૂ. ૮-૦-૦ પોસ્ટેજ અલગ
થોડી જ નકલો બાકી છે.

શ્રી. સ્વા. રામતીર્થ

અને એમના શિષ્ય

સ્વા. નારાયણતીર્થ

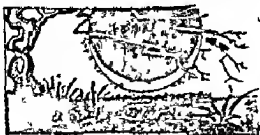
ના જૂદા જુદા સુંદર ફોટો

હવે બહુ જ થોડી નકલો છે, માટે મંગાવનારાઓને જલ્દી મંગાવી
લેવા વિનંતી છે.

કિંમત એક નકલની પોસ્ટેજ સાથે સાઠ છ આના

—લખો—

પ્રબન્ધક, ઉત્થાન
છોટાઉદેપુર

કેટલાંએક લોકો એમ પૂછે છે કે “ હિન્દુસ્તાનમાં રાજકીય અધાત
 કેમ આવી ? શું વેદાન્ત જ એમાં કારણભૂત નથી ? ”. રામ કહે છે
 કે એ વાત, જ્ઞાતી તથા, સાચી વાત એ છે કે અધોગતિનું કારણ
 વેદાન્ત નહીં, પણ વેદાન્તનો અર્થ છે.....ત્યાં સુધી હિન્દુસ્તાનના
 જનસંભાગમાં ઘેર ઘેર વેદાન્તનો પ્રચાર હતો, ત્યાં સુધી હિન્દુસ્તાનનો
 માથે કીર્તિનો મુકૂટ હતો. પૃથ્વી પર બધી વાતે એનું સર્વોપરિપક્વ
 હતું અને એ જાતે સમૃદ્ધિવાન હતું; પણ ત્યાર પછી વખત બદલાયો;
 અમુક સ્વભાવના લોકોની સત્તા બિતરી આવી કે જેથી એનો અસ્તકાળ
 શરૂ થયો. જનસંભાગ અને વેદાન્તને “મૂળ” હતું “પંચ” અને
 જનસમૃદ્ધ—“ હે પ્રમથેશ્વર, હું તારો દાસ છું, તારો શુભામ છું.”
 એનો ધર્મ, માનવા સામ્યો ત્યારથી એની પ્રગંધીનતા શરૂ થઈ.....
 જે ધર્મ પોતાની જાતને હલકી ગણવાનું, ધિક્કારવાનું, અને પોતાને
 કીટ, જંતુ, નીચ, શુદ્ધામ, દાસ, પામર, પાપી ગણવાનું શીખવે છે,
 તે ધર્મ હિન્દુસ્તાનમાં બહારથી આવ્યો છે.”

સ્વા. રામતીર્થ

ઉત્તિષ્ઠતં જાગ્રત પ્રાણ્ય ધરાંન નિવોધતઃ ।
 જોહો સાધક । જોગો ને આચાર્યવર મેળવો ;
 આત્મબોધ મેળવેલાં વિદ્યાવિજ્ઞાન દેખવો .

તંત્રી
 સ્વા. સ્વયંભ્યોતિ તીર્થ
 જ્ઞાનસાધન આશ્રમ
 દોઝાડદેધર (૫૩ મળાવ)

આ પાંચમા અંકમાં 'ઉત્થાન'ના અધ્યાત્મવિદ્યાના ઉદ્દેશની ઉપયોગિતાનો વિચાર કરીએ.

વેદાન્ત જ ભાગતવર્ણનું અમૂલ્ય જ્ઞાનધન છે. ઉપનિષદ્વિદ્યા જ અધ્યાત્મવિદ્યા છે, અને ગીતામાં ભગવાન સ્વમુખે પ્રશંસા કરે છે કે, "હુ જે-તત્ત્વસ્વરૂપ છું" તે અધ્યાત્મવિદ્યા-વિદ્યાનામ્-અધી આર્થ વિદ્યાઓમાં અધ્યાત્મવિદ્યા છું. આ અસૌકીક વિદ્યા સર્વ ક્ષણમાં પ્રશંસા પામેલી, પ્રત્યેક દેશમાં સૌને મમાન ઉપયોગી થઈ પડે એવી, મનુષ્યના સ્થૂળ શરીરને નહિ, પણ મક્ષમ મનોમય શરીરને સુધારી, સંસ્કારી બનાવી, જન્મમૃત્યુચક્રમાં ઉત્તરોત્તર ઉન્નતિ અપાવનારી છે. ઉપનિષદ્દાક્ષતા જે ક્ષણિકોએ એને અનુભવમય માનીને-વર્તમાન જીવનમાં જ અનુભવી શકાય તેવી શક્યતા બનાવીને, જે જે સાધનોદ્વારા એમણે અનુભવ કર્યો છે, એ બધાં સાધનોને માનવપ્રગતતા હિત માટે સ્પષ્ટ અને સચોટ રૂપે પ્રકટ કર્યા છે. એ વિદ્યાનું મહત્ત્વ કદાચ અત્યારના વ્યવસાયી, અને બહિર્મુખ જીવનના ધમપજાકામાં પૂરેપૂરું ન સમજાય પણ વિવેકી અને વિચારશીલ મનુષ્ય તો સમજી શકે એમ છે કે, અધ્યાત્મવિદ્યા જ સાચી વિદ્યા છે.

+

+

+

આ અધ્યાત્મવિદ્યાની ઉપયોગિતા સમજવા માટે મૂલ્યમાં વિદ્યાના વિરોધી શબ્દ તરીકે અવિદ્યા, અને વિદ્યાના પૂરા અને અપૂરા એવા એ વિભાગ ઉપનિષદ પાડે છે તે આપણે તપાસી લેઈએ.

ઈશાવાસ્ય ઉપનિષદ કહે છે કે-

અવિદ્યાયામૃત્યું તીર્થાં વિષયાઽમૃતમશ્નુતે ॥

અવિદ્યા વડે મૃત્યુને તરી જઈને વિદ્યા વડે (સાધક) અમૃતનો ભોગ કરે છે.

મૃત્યુને તરવું એટલે આ પાર્થિવ જીવનનો વ્યવહાર કરતાં કરતાં, યી મૃત્યુ સંધીના જીવનમાં જે જે વ્યાવહારિક વિદ્યાઓનો ઉપયોગ

કરવો પડે, જે વિદ્યાઓ વડે ધર્મ, અર્થ અને કામના ત્રિવર્ગ ક્ષેત્રમાં સુખપૂર્વક જીવનનિર્વાહ કરી શકાય એ વિદ્યાસમૂહ. સાંસારિક ક્ષેત્રની બધી વિદ્યાઓને અહીં અવિદ્યા કહી છે, પણ એ અવિદ્યાનો નિરાદર કરીને સાંસારિક જીવનના ત્રિવર્ગના સાધન સુધી જ એનો ઉપયોગ છે એમ બતાવ્યું છે. એ અવિદ્યાથી-સાંસારિક ક્ષેત્રોની એ બધી વિદ્યાઓથી-જીવનનું એવું સુંદર ઘડતર થાય કે જીવન સુખપૂર્વક વીતે, ધર્મ-ક્ષેત્રમાં સંવ્રમ અને શીલની પ્રાપ્તિ થાય, ધાર્મિક જીવન વડેજ આર્થિક સાધનો અને સંપત્તિઓ મેળવાય અને એ બધાં સંપત્તિનાં સાધનોના કામ એટલે કુટુંબ, જાતિ, સ્વગ્રામ, સ્વદેશ અને જન્મતબરનાં પ્રાપ્તિ સાથેના બધા સામાજિક સંબંધોના જે સ્નેહ તથા સંપના પરસ્પરના સુખસંબંધો છે, એ સંવ્રમ, શાન્તિ અને અનાસક્તિપૂર્વક નિભાવી શકાય. અવિદ્યાનો અર્થ ઈશાનાસ્ય ઉપનિષદના ઋષિ આવો કહી બતાવે છે.

+

+

+

આ અવિદ્યાને વિદ્યાથી ભૂહી પાડી બતાવવા માટે મુણ્ડક ઉપનિષદમાં વિદ્યાના પરા અને અપરા એવા એ વિભાગ પાડી બતાવે છે. વિદ્યાને પરા અને અવિદ્યાને અપરા તરીકે ઓળખાવે, એટલે વિદ્યા અને અવિદ્યાનો અર્થ પૂરેપૂરો સમજાય એમ છે. મુણ્ડક ઉપનિષદ કહે છે કે:-

द्वे विद्ये वेदितव्ये इति ह स्म अत्र ब्रह्मवेदो वदन्ति परा चैतापराच ॥

અર્થ:-બ્રહ્મવેત્તાઓએ કહ્યું છે કે જે વિદ્યાઓ જાણવા જેવી છે:-

એક પરા અને બીજી અપરા.

એ બન્નેનું સ્પષ્ટીકરણ પણ તેજ ઉપનિષદમાં નીચે પ્રમાણે કહ્યું છે.

તત્રાપરા બ્રહ્મવેદઃ સમવેદઃ સામવેદોઽપર્વવેદઃ શિક્ષા કલ્પો વ્યાકરણં નિરુક્તં છન્દો જ્યોતિષમિતિ । અથ પરા યયા તદક્ષગમધિગમ્યતે ॥

બ્રહ્મનું સ્વ અને જીવાત્માનું સ્વ જુદું નથી, સ્વ-ભાવ જૂના છે બ્રહ્મનો સ્વભાવ ઉપર દહો તેમ સન્વિધાનંદ છે, અને પ્રત્યેક વિકારી વ્યાવહારિક અવસ્થામાં પણ નિર્વિકારી છે, જ્યારે જીવાત્માનો સ્વ-ભાવ લઘુતાનો, મૃત્યુનો, દેહનો, દહનો, અને એવી રીતે બધી અત્યંત અને અચાનકો છે, આવા સ્વ-ભાવની જે વિદ્યા, બ્રહ્મની હૃદયમાં સતત ભાવના અગ્રત નહે તેની નિર્વિકાર અવસ્થા-તેજ અધ્યાત્મવિદ્યા, તેજ સુડક ઉપનિષદની ધરા વિદ્યા અને ઇશાવાસ્મની વિદ્યા.

*

*

*

આનાથી વિપરીત સ્વભાવવાળી, જીવભાવને પોષણ આપનારી ઇન્દ્રિયપ્રત્યક્ષ યતા જગતને જ સાચું માનીને એમાં વ્યવહાર કરાવનારી, કર્તા ભોક્તાવાળા અંત કારણના જીડાણમાંથી અનેક પૂર્વજન્મોના સંસ્કાર પ્રમાણે વાસનાના ફળમાં ફૂટાડનારી જે અવસ્થા તે અવિદ્યા અને એનો સ્વભાવ તે જીવભાવ.

આ દહસ્યને પુનર્જન્મના સિદ્ધાન્ત સાથે સંબંધ છે પશ્ચિમમાં પણ હવે અનેક પ્રત્યક્ષ પ્રમાણોદ્ધાગ એ સિદ્ધાન્ત માન્યતા પ્રસારતો જાય છે. મનુષ્ય તો મૃ, પણ કેઈ પણ વસ્તુ વિનાશી નથી પણ કેવળ વિકારી છે, બદલાય છે કેવળ વસ્તુનું રૂપ અને વ્યવહાર પૂરતું પાડેલું નામ, આમ આર્યઋષિઓએ અગણિત મુગે પૂર્વે જે તત્ત્વ શોધી આપેલું ભારતવર્ષની પ્રજાને તો જાણે એના લોકીમાં-એની નસેનસમાં રેડી આપ્યું છે, તે અત્યારે પશ્ચિમની પ્રજા જૂતપ્રેતોના આવાહન કરી કરીને સિદ્ધ કરી જતાવે છે, કે મનુષ્ય એટલે આ પૃથ્વીના મહા ઉપર હરતો ફરતો, અનેક વાસનાઓના સમૂહથી અચન જની બેસતો, હાડમાસના પૂનળા જેવો દેખાતો નાશવાન પ્રાણી નથી, પણ આ પ્રાર્થિવ શરીરને બાળા કે દાગી દીધા પછી, એમાં કેઈ એવું સૂક્ષ્મ વ્યક્તિત્વ છે કે જે પોતાનું શરીર ટકાવી રાખે છે, કેઈ કાઢનામાં તો આ જગતના ભોગવિલાસ માટે,

પોતાનાં પાછળ મહેત્તાં સંજ્ઞાં, સ્નેહી તથા પ્રિય પદાર્થો માટે એવી તો મમતા દેખાય છે કે, પંચતત્ત્વોનું સૂક્ષ્મ શરીર, મનુષ્યના જેવા જ મન તથા સ્વભાવવાળું, ધણા મનુષ્યોનાં સ્વપ્નમાં તથા સ્વપ્ન સંદીર્ભના જેવી પ્થનાવસ્થામાં દષ્ટિગોચર થાય છે અને આશી આપે છે કે, “ હે ભૂતલવાસીઓ ! અમે પણ તમારા જેવા જ સ્વભાવના હીએ; અમને ય સુખદુઃખનાં દ્વંદ્વ સત્તાવે છે, અમને ય રાગદ્વેષનાં બંધનો બાંધી રાખે છે; અને તમે ય ચેતન્ને કે જેવી વાસના તેવાં કર્મ, જેવાં કર્મ તેવા કર્મફળ; અને વળી પાછાં કર્મફળની ધ્રુષ્ટાનિષ્ટતાના સંતોષ અને અસંતોષના પરિણામ કંપે નથી નથી વાસનાઓની ગાંસડીઓ બાંધતા જવાની છે.”

x

x

x

પશ્ચિમની ભાષાઓમાં આવા મેંકડો પુસ્તકો લખાયાં છે. પ્રેતોનાં સૂક્ષ્મ રૂપોનાં—તેજસ તત્ત્વનાં બનેલાં શરીરોનાં ચિત્રો પણ તેઓ ઊતારી શકે છે અને આમ ગતાવીને કહે છે એટલું જ કે પુનર્જન્મ છે; માણસના શરીરમાંથી પ્રાણાત્મા નીકળી જતાં એનો અંત આવતો નથી; એ એનો અંતિમ અંત નથી. જીવાત્મા એટલે તો સૂક્ષ્મ શરીર, અનેક વાસનાઓના મમલ જેવું એ મનોમય પૂતળું, સૂક્ષ્મ તત્ત્વોનો દેહ ધારણ કરી, પરલોકમાં વિદાર કરવા પ્રાણાત્મા રૂપે ઊપડી જાય છે. રહી જાય છે અહીં તો ટેરજ રાખ, માટી, ધૂમાડો, કે તેજ, કે જે માટીમાં, ધૂમાડામાં કે તેજમાં ભળીને અલોપ થાય છે; અને પૃથ્વીનું પૃથ્વી ઉપર રાખીને જીવાત્મા પોતાની લોકપરલોકની યાત્રામાં ર્યા કરે છે.

+

+

+

અસ્તુ ! પુનર્જન્મનો સિદ્ધાંત કેવળ મનની કલ્પના નહીં, પણ વાસ્તવિક અનુભવનો વિષય છે. પૃથ્વીના ગ્રહ ઉપરનું પાર્થિવ શરીર એ શરીર નહિ, પણ મુખ્યત્વે માટીનું-પૃથ્વી તત્ત્વનું એક વચ

છે, તેથી લાલકું અધિદેવ અને અધિભૂતમાં બધે બેદભાવવાળું અસત્ જડ, અને દુઃખનું પ્રદણુ છે. અને તેથી જ પરમ અક્ષર-બ્રહ્મને વિસારી જીવાત્મા પામર સ્વભાવ ધારણ કરી બધેનમાં દુઃખી થાય છે.

બીજી રીતે કહીએ તો અધ્યાત્મ સ્વભાવ એટલે બ્રહ્મભાવ છે, ત્યારે શરીરની ઈંદ્રિયો, પ્રાણ વગેરે શક્તિઓ, અને બ્રહ્માંડની શક્તિઓ બધી ભિન્નભિન્ન દેવદેવીઓનાં સ્વરૂપો છે, તેથી બધાં એક જ બ્રહ્મને અધીન, અને નામરૂપથી સીમાબદ્ધ છે. એ બધાં સૂક્ષ્મ છે, સૂક્ષ્મ ઇંદ્રિયથી જોઈ જાણી શકાય એવાં નથી; દેવદેવીઓના સમૂહને મન તથા સૂક્ષ્મ શરીરની ઈંદ્રિયો ત્યારે જ જોઈ જાણી શકે, કે ત્યારે એ અધિભૂતમા-સૂક્ષ્મ પંચ તત્ત્વના જગતમાંથી-સૂક્ષ્મ શરીર, જગત અવસ્થાના ભાનમાંથી-મન તથા ઈંદ્રિયોને વાળીને શાંત, નિમગ્ન થઈને બેસે અને એમાં જ મનને પચાવે.

અધિભૂત અર્થાત્ સૂક્ષ્મ પ્રાપ્તિયક જગતને ભૂલવાથી જ જેમ અધિદેવ એટલે સૂક્ષ્મ દેવદેવીનાં દર્શનો કરી શકાય છે, તેમ અધિદેવને ભૂલ્યા વિના અસીમ અધ્યાત્મનાં દર્શન-અનુભવ થવા અસંભવિત છે.

આટલું હવે સમજી લઈએ.

૧:-જોટલું જોટલું જગત અવસ્થામાં, સૂક્ષ્મ શરીરની ઈંદ્રિયો, મન અને શુદ્ધિદાતા પ્રત્યક્ષ થાય છે, તે બધું વિકારી, નાશવાન, નામરૂપ, અસત્, જડ, અને દુઃખમય છે; મર્યાદાવાળું, હોવાથી અપૂર્ણ છે. અપૂર્ણ હોવાથી ખંડિત છે. અને ખંડિત હોવાથી બેદભાવવાળું છે; બેદભાવવાળું હોવાથી અનેકતાવાળું છે, અનેકતાવાળું હોવાથી ત્રિગુણાત્મક છે; ત્રિગુણાત્મક હોવાથી, પરસ્પર વર્ગવિમુક્તવાળું છે, અને વર્ગવિમુક્તવાળું હોવાથી હમેશાં હ્રોંઠોથી ભરપૂર છે, તેથી સત્, ચિત્

આનન્દ સ્વભાવવાળું નથી,

૨-તેની જ રીતે જે જે અધિદેવ છે તે સૂક્ષ્મ છે, અધિભૂત બ્રહ્માંડમાં જે જે ક્રિયાઓ ઇન્દ્રિયપ્રત્યક્ષ થાય છે, તેની પાછળ કોઈને કોઈ લિન્ગલિન્ન શક્તિઓ પ્રેક્ષ્યા કરે છે; આપણા સ્થૂલ જડ શરીરને ચલાવનાર જેમ આપણા સૂક્ષ્મ શરીરના મન, બુદ્ધિ તથા ઇન્દ્રિયો છે, વળી એ બધું સ્થૂલપ્રત્યક્ષ નથી, પણ કેવલ સૂક્ષ્મ મૂર્તિવાળું છે, તેમ આખા બ્રહ્માંડમાં વહેતો વાયુ, અનેક નક્ષત્રો, ગ્રહો, અને તારકમણ્ડળો ગ્રહેતો અગ્નિ, સર્વન શીતલતા અને આદ્રંતા ગબળુ જલતત્ત્વ અને જડતા, પરાધીનતા અને બીજાનું હવાબુ હાવે તેવું અચચલ પૃથ્વી તત્ત્વ, આ બધાની પાછળ જૂઠ્ઠા જૂઠ્ઠા અવ્યક્તરૂપે ગ્રહેલી જે શક્તિઓ છે, તે બધું અધિદેવ બ્રહ્માંડની સૂક્ષ્મ શક્તિઓ, તે આપણા દેવદેવીઓ છે સ્થૂલ જગતની પીઠમાં અપ્રત્યક્ષ રહી, ત્રિગુણાત્મક રીતે બ્રહ્માંડને ચલાવનારા તત્ત્વનાં સૂક્ષ્મ શરીરો છે, વેદના સહિતા તથા બ્રાહ્મણ ભાગમાં આ દેવ દેવતાઓની સાથે પ્રાર્થના કે ક્રિયાઓ દ્વારા અનુમધાન સાધી, એમની સાથે મેળ ગળી, શ્વાત્માઓ જે પોતાની શરીરરથ શક્તિઓને વધાવતા હતા, તે બધી આ અધિદેવ શ્વભાવની શક્તિઓ પુનઃપ્રાપ્ત, તેમ જ તત્રોમાં જે બધા દેવદેવીઓના ઉપાસના કે કર્મવિધાન છે, તે આ અધિદેવ સૃષ્ટિને પુષ્ટ કરવાના સાધન છે.

૩-સ્થૂલ તેમ જ સૂક્ષ્મ આ બંને બ્રહ્માંડનું મૂળ, નાના પ્રકારના જડ ચેતનના ભેદવાળા વિસ્તૃત અધિષ્ઠાન, સમસ્ત પ્રપંચનો જેમાથી વિવર્તલાવે આવિર્ભાવ જણાય છે તે તત્ત્વ, અક્ષર, પરમ અને બ્રહ્મ એ પોતાના ભાવમાનનાભાવમાં ગ્રહીને સતત પોતાની જ ઇચ્છાથી અક્ષરતા છતા કર્તાભોક્તારૂપે જણાય છે, તે સ્વેચ્છા, સ્વરાજ, અને સ્વકર્મ જે અધિદેવ અને અધિભૂતમાં જણાય છે, તે સ્વ અને એનો ભાવ બધી પરિવર્તનશીલ અવસ્થાઓમાં સચવાઈ ગ્રહે, તે અધ્યાત્મ એમાં સ્વનો ભાવ સચવાય તે સ્વભાવ અધિભૂત તથા

અધિદેવમાં જ્યારે સ્વભાવ વિહરે, ત્યારે દ્વૈતભાવે જીવભાવ, દેવભાવ ધારણ કરે; અને દેહભાવ ધારણ કરે, એટલે એ સંબંધીનું જે જે જ્ઞાન તે અવિદ્યા અથવા અપરા વિદ્યા અને અમેદ ભાવે રહે તે સ્વભાવનું જ્ઞાન વિદ્યા કે પરા વિદ્યા.

+

+

+

ઉપર મુંઝકે ઉપનિષદે જડએથી માંડીને જ્યોતિષ સુધીની વિદ્યાઓને અપરા એટલા માટે કહી છે, કે તેનાં જ્ઞાન અને કેળવણીથી જીવ, લોકલોકાન્તરમાં દેહધારી મ્હીને ભમે, અને શું સંપૂર્ણ સુખના ધામ જેવું સ્વર્ગ, સંપૂર્ણ દુઃખના સ્થલ જેવું નરક, કે સુખદુઃખના મિશ્રભાવવાળું આ પૃથ્વીપરનું જન્મમરણચક્રીય જગત, એ બધું એને દંડદારા ભોગવવું પડે. એમાંથી-સંપૂર્ણ દુઃખમાંથી કે મિશ્રસુખદુઃખમાંથી છૂટવા માટે શુભ કર્મો કરી સંપૂર્ણ સુખના સ્વર્ગ ધામ સુધી પહોંચે ખરે પણ અતે એ વિકારી અને અનિત્ય છે, એટલે નિત્ય અને અવિનાશી નહિ; તેથી જે વિદ્યાઓ વિવિધ કર્મો વડે દુઃખમાંથી અનિત્ય સુખ મેળવવાનું જ્ઞાન આપે તે બધી વિદ્યાઓ અવિદ્યા.

એનાથી ઊલટું આ બધી વિદ્યાઓથી ઉપરામ બની, જ્ઞપિઓ અનેકવિધ સાધનો અને સંશોધનો દ્વારા અંતર્મુખ બનીને, અધિદેવ અને અધિભૂતથી વૈરાગ્ય કેળવણીને, અધ્યાત્મ તરફ વળવા માંડ્યા, ત્યારે એમને અક્ષર અને પરમ બ્રહ્મનો અનુભવ થયો, વેદોના સંહિતા અને બ્રાહ્મણ ભાગોમાં, પુરાણોમાં, તંત્રોમાં, તેમ જ યોગાદિ અંતરંગ સાધનોમાં જે જે વિદ્યાઓ છે, એની ઉપેક્ષા કરવાનું ઉપનિષદ એટલા માટે કહે છે, કે એ બધાંનાં ફક્ત નારાવાન છે, અને અધ્યાત્મવિદ્યાનું ફક્ત જે દંડથી નિત્યને માટે મુક્તિ અને, સત્ સિત્ત અને આનન્દની નિત્ય પ્રાપ્તિ કરાવે છે, તેથી અધ્યાત્મવિદ્યાના યોગ વડે, જીવના સ્વભાવમાંથી નીકળીને બ્રહ્મા સ્વભાવમાં પ્રવેશી શકાય, એવી વિદ્યા તે

અધ્યાત્મવિદ્યા. એવું જ્ઞાન તે અધ્યાત્મજ્ઞાન.

x

x

x

આપણે આટલી યુક્તિસંગત ચર્ચાની સાથે ઉપનિષદોની શ્રુતિઓનો શ્રદ્ધાભાવે વિચાર કર્યો; હવે, એ વિદ્યાને આપણે આપણા નિત્ય-જીવનમાં ઉતારવાની રહી.

એ અક્ષર અને પરમ બ્રહ્મ, સત્, ચિત્ અને આનન્દ છે એ જ એનું સ્વ-પોતાપણું છે; એ ભાવ બ્રહ્મનો નિત્ય છે, તેથી આ દૃષ્ટા, દશ્ય અને દર્શનના ત્રિપુટિમય વિશ્વમાં પણ એવો ને એવો અખંડ છે, એ સર્વવ્યાપી છે તેથી સર્વગત છે; સર્વત્ર ક્રિયાશીલ છે, તેથી સર્વશ છે; સર્વશ છે, અને ક્રિયાશીલ છે, તેથી સર્વશક્તિમાન છે; અને સર્વત્ર, સર્વશ અને સર્વગત છે, તેથી આપણા અધ્યાત્મરૂપે છે.

+

+

+

ક્યાં સુધી અધિદેવ અને અધિભૂત જગતમાં રખડશો? ક્યાં સુધી દેહભાવ રાખીને દુઃખોના સંકટમાં સપડાયા, લીસાયા અને રેંસાયા કરશો? જાગૃત યાત્રી, અવિદ્યાની નિદ્રામાંથી જાગો, અને જીવાત્માના સ્વ-ભાવમાંથી બ્રહ્મના સ્વ-ભાવમાં આવો, એટલે અધ્યાત્મ-વિદ્યાનું રહસ્ય એટલે કે એ એક જ વિદ્યા છે અને બીજી બધી અવિદ્યા છે એ સમજાશે તેમજ અનુભવાશે.

અવિદ્યાથી મૃત્યુ પાર કરી શકાય તે આવી રીતે. અવિદ્યાઓથી વિશ્વમાં સુખદુઃખના સંસારમાં વારંવાર આવતાં, વાસનાં, કર્મ અને કર્મભોગમાં, જે રખડવાની ટેવ પડી છે; તેમાં વર્તમાન સુખથી અધિક સુખ મેળવવું હોય, ઉત્તરોત્તર ઉચ્ચ જન્મ પ્રાપ્ત કરવો હોય, મન તથા ઇન્દ્રિયોના વિષયસુખના જ સ્વપ્નભોગ મહાત્તવા હોય, તો એ અવિદ્યાઓનો આશ્રય લો; પર્યાય કરો, કર્મકાંડ કરો, દેવદેવીઓને ઉપાસો, મંત્રતંત્રનાં અનુષ્ઠાન કરો, યોગનાં અષ્ટાંગો કેળવો.

દુઃખમિશ્રિત તથા અનિત્ય છે, ત્યારે આ સ્વસ્થ નિત્ય અને અવિ-
નાશી છે. એનો હંમેશાં ભાવ છે, અભાવ નથી. એ એનો સ્વભાવ
અને એ જ અધ્યાત્મ-અક્ષર એટલે અવિનાશી, પરમ એટલે
સૌથી મહાત્મ અને બ્રહ્મ એટલે સૌથી વ્યાપકના સ્વ નો ભાવ તે
અધ્યાત્મ; એ જીવજીવાની વિદ્યા તે અધ્યાત્મ વિદ્યા, અને એ અનુ-
ભવનો યોગ કે ઉપાસના તે અધ્યાત્મયોગ.

જે અનુભવ અંતઃકરણમાં સ્વનો થયો, તે જ સ્વ સર્વવ્યાપક છે.
તેમાં મન ઇન્દ્રિયદ્વારા પ્રતીત થતું, નામરૂપવાળું, વિનાશના ભાવવાળું
આ જે વિશ્વ છે, તે શું છે ?

હવે વિચાર કરો. અહીંથી જ્ઞાનની શરૂઆત થાય છે; એને માર
વિચાર સાધન છે. ધ્યાનથી અંદર જે અનુભવ્યું તે જ સર્વત્ર જાણ
અખંડ વ્યાપક છે એમ અનુભવીએ પાસેથી શ્રવણ કરી, એના ઉપર
સ્વતંત્રપણે વારંવાર મનન કરી, અને એ પ્રમાણે પ્રત્યેક કર્મમાં,
આત્મજન્ય પ્રતિ રાખી, બ્રહ્મના સ્વ-ભાવનું જ્ઞાન મેળવું એ એની
ખીછ ટ્રિશા. આ વિશુદ્ધ જ્ઞાનયોગ.

એ પૂર્ણમદઃ પૂર્ણમિદમ્તે સર્વત્ર અનુભવ્યું એટલે પ્રત્યેક નામરૂપના
અધિષ્ઠાન તરીકે એળખવું. પ્રત્યેક અંતઃકરણ ક્રિયામાં નિમગ્નતા વિચા-
રની, ગતિમાં એની અગતિ સમજવી, અને જે “હું” નું સ્વ છે
તે જ “આ” નું સ્વ છે, જે અદમ્ છે તે જ દદમ્ છે; એ સર્વવ્યા-
પક તત્ત્વ તો એક જ છે; એ માત્ર મનોગમ્ય છે; કલ્પનામય છે; મોટે
ધ્યાનયોગદ્વારા જે એકાન્તમાં અનુભવ્યું, તે જ્ઞાનયોગદ્વારા જાણ
પ્રદેશમાં અનુભવવું જોઈએ એમ ઇશોપનિષદ કહે છે.

યસ્તુ સર્વાણિ ભૂતાન્યાત્મસ્યેવાનુપદ્યતિ ।

સર્વમૃતેષુ ચાત્માનં તત્તો ન વિજિગૃપ્સતે ॥

અર્થ:-જે સાધક સંપૂર્ણ પ્રાણીપદાર્થોને આત્મામાં-સ્વ માં જુએ
છે (આ ધ્યાનયોગની પૂર્ણતા) અને સમસ્ત પ્રાણી પદાર્થોમાં આત્માસ્વ-
ને જુએ છે, તે આ (જ્ઞાનયોગની પૂર્ણતા)ને કીધે કશાની ધૂબા નથી કરતો.

આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિની વિશિષ્ટતા

લેખક:-સ્વા. શ્રી. અદ્વૈતાનંદજી

સાંપ્રતકાળમાં ભારતવર્ષે ભિન્ન ભિન્ન સંસ્કૃતિઓના સંપર્પણથી જનગૃહ થવા માંડ્યું છે. આજ દૃષ્ટિએ વિરોધી દેખાતા પ્રવાહોથી ભુદ્ધિ-શાળી વર્ગમાં સ્વતંત્ર વિચાર કરવાની શક્તિ ઉદય પામી છે, અને તેને પશ્ચિમ દરેક વ્યક્તિગત અને સામાજિક પ્રશ્નના નિરાકરણ માટે પ્રાચીન પુસ્તકોનો આધાર ન લેતાં, ઈશ્વરદત્ત તર્કશક્તિનો ઉપયોગ કરવાની શુભેચ્છા ઉત્પન્ન થઈ છે. આર્થિકતાની સંસ્કૃતિ ધાર્મિક છે, આધ્યાત્મિક છે. આધુનિક પાશ્ચાત્ય સંસ્કૃતિ આધિભૌતિક છે. વિજ્ઞાનશાસ્ત્રના અણુહૃદ વિકાસથી, જડવાદની પ્રબળતાથી, આસુરી યાત્રિક શક્તિઓના સંપાદનથી, અસંખ્ય ભૌગવિજ્ઞાનની સામગ્રીઓ પ્રાપ્ત કરવાનું સામર્થ્ય પરિચયના દેશોએ મેળવ્યું છે, અને તેના પ્રયત્ન તેમજ અંગત જઈ આપણા જનસમાજમાં પૂર્વે નહીં અનુભવાયેલી વાસનાઓ જનગૃહ થઈ છે. એક તરફથી સીતા, સાવિત્રી

ગાગી, રામ, કૃષ્ણ, જનક, વાલ્મીકિ, વસિષ્ઠ જેવાનાં આદર્શ જીવન-ચરિત્રો આપણને આકર્ષે છે, કારણ કે તેઓમાં આપણને અસાધારણ બુદ્ધિ, અનુપમ શૌર્ય, અદ્વિતીય ત્યાગ અને સંયમ તથા ઉચ્ચતમ આધ્યાત્મિકતાનું દર્શન થાય છે. બીજી તરફથી સ્વાર્થસાધના અને ભોગવૃત્તિની પ્રધાનતા ઉપર રચાયેલી અર્વાચીન સંસ્કૃતિ આપણા ચિત્તને ડામાડોળ કરવા લાગી છે. આ ઉલ્લસ દિશાગામી વિચારશ્રેણીઓ આપણી પવિત્ર ભૂમિ ઉપર હાલમાં ભેટી રહી છે. આવે સમયે આર્યા-વર્તના સર્વદેશીય કલ્યાણ માટે પ્રયત્ન કરનારા સર્વ વિચારશીલ મનુષ્યોની ફરજ છે કે, આપણી આર્થ સંસ્કૃતિની વિશિષ્ટતા શામાં છે અને બીજી સંસ્કૃતિઓમાંથી આપણે શું શ્રેષ્ઠ કરવા જેવું છે, તેનો નિરૂપતાથી વિચાર કરી લાવી ઉન્નતિનો કાર્યક્રમ નક્કી કરવો.

આધ્યાત્મિક અને આધિભૌતિક સંસ્કૃતિઓ વચ્ચે મૂળગત ભેદ શું છે તે વિષે આપણે સંક્ષિપ્તમાં વિચાર કરીએ.

આધ્યાત્મિક સંસ્કૃત્યનુસાર:-

સંસારના અધિષ્ઠાન તરીકે એક નિરાકાર નિર્વિઠાર તત્ત્વ છે, તે પરિપૂર્ણ છે અને તે જ વિશ્વની ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ અને લયનું કારણ છે. આ તત્ત્વને આપણે ગમે તે નામ આપી શકીએ છીએ. બ્રહ્મ, આત્મા, God (ગોડ), અકલાહ, નિર્વાણ અવસ્થા વગેરે, આ નિત્ય તત્ત્વ સિવાય બાકીનું બીજું બધુંય, સંસારના સર્વ પદાર્થો, સ્થૂલ કે સૂક્ષ્મ પરિવર્તનશીલ છે. બીજી રીતે આ વિચાર દર્શાવીએ તો આત્માનાં નિરાકાર ને સાકાર એવાં બે સ્વરૂપો છે. સાકાર સ્વરૂપને આપણે સંસાર નામથી સંબોધન કરીએ છીએ. સાકાર સ્વરૂપ નિરાકારને અધીન છે અને તે નિરાકારનો માત્ર વિવર્ત જ છે. નિરાકાર સ્વરૂપમાં કેાઈ પણ કાળે લેશ માત્ર પણ પરિવર્તન ચલું નથી.

પ્રત્યેક મનુષ્ય પણ પદાર્થોનો અનેસો છે, સ્થૂલ દેહ, સૂક્ષ્મ દેહ,

અને તે બાળની પીઠમા રહેતો વિશુદ્ધ ચૈતન્ય-આત્મા આત્મા સંનિવેદન રૂપ છે જ્ઞાન શક્તિ આનંદનો અખૂટ ભાગ છે મન ને શરીર તના ક બો છે, અને તે દ્વારા તે સૃષ્ટિના સર્વ પદાર્થોને જોગવે છે આત્મા ચૈતન્યરૂપ હોવાથી કા જ કાર્યના નિયમોની પર છે અમર છે નિત્ય છે અવિનાશી છે, અમર્તા છે અચળ અને સત્તા તન છે આત્મા કલ્પિ આત્મા કે જતો નથી સઘળા ગતિ પ્રકૃતિમા માયામા જ છે પ્રકૃતિની ગતિનું પ્રતિબિંબ આત્મા ઉપર પડે છે અને તે ઉપરથી આત્મા ભૂલથી એમ માની લે છે કે પોતે સર્વ જ્ઞાન મેળવે છે અને આ કર્તૃત્વાભિમાનથી સખ-દુઃખનો જોગી બને છે અને આત્માની અજ્ઞાનાવસ્થા કહે છે તથા ય ધનયુક્ત આત્માને જીવ નામથી સંબોધન થાય છે

જ્યા સૂધી આત્મા બંધનમા છે ત્યા સૂધી પ્રત્યેક કર્મની (માનસિક, શારીરિક અને વાચિક) જાપ મન ઉપર પડે છે અને એને સંસ્કાર કહેવામા આવે છે આ વિવિધ સંસ્કારોના મમૂહને રસભાવ કહેવામા આવે છે મનુષ્યનું ચારિત્ર્ય મનુષ્ય પોતે જ ધરે છે તે તેના સઘળા વિચારોનું અને મર્મોનું પરિણામ છે આ સંસ્કારસમુદાય મૃત્યુ પછી માર્ગદર્શક બને છે શરીરનો નાશ થાય છે ત્યારે તેની સાથે મનનો નાશ થતો નથી એક શરીર પડતા બીજા જડ તત્ત્વો લઇને બીજું શરીર તે બનાવે છે સંસારચક્ર આ રમારો ચાલ્યા જ કરે છે જીવને ઉત્તમ અને નિષ્ઠ દશામા વારા ફરતી આવતું પડે છે અને આ નિયમને પુનર્જન્મનો નિયમ કહેવામા આવે છે વર્તમાન જન્મનો આપણો રસભાવ આપણા પૂર્વજન્મોના કર્મોનું સાગ છે અને ભાવી મનની સ્થિતિ આપણા આ જન્મના કર્મોનું સાર થવાની આપણું સમસ્ત જીવન એક અનંત સામગ્રીના જોડું છે સઘળા જ મોનો પર રૂપ નિકળ સંબધ છે આપણે અજ્ઞાનથી જન્મ-મૃત્યુથી બાળમા ફાંસા ગયા છીએ તેને માટે આપણા કર્મો જ જવા કાર છે આપણે

ખીન કેાઇના ઉપર આધાર ગણવાનો નથી, તેમ યાચના પણ કરવાની નથી. આપણા શલ કર્મોથી આપણે આપણુ કલ્પિત બંધન તોડી શકીએ છીએ

કર્મ અને પુનર્જન્મના અચલ નિયમાનુસાર પ્રાણીઓમા જન્મથી જ પ્રાકૃતિક ભેદ નૈસર્ગિક છે, તેને વર્જ્યભેદ કહેવામાં આવે છે વર્જ્યનો આધાર ગુણુ ઉપર છે, અને ગુણુાનુસાર કર્મ થાય છે.

આ આપું જ્ઞાતાઃ આત્માની અદર ગ્રહેતું હવુ અને હજી પણ છે, આત્માની અદર સ્પદન થવાથી સસાર પ્રતીત થાય છે. વિઘ્નત જેમ યત્રમાથી નીકળી અમુક ગતિ કરી પાછી તેમા જ સમાઇ જાય છે, તેવી જ રીતે આ વિશ્વ પણ આખરે આત્મામા જ લીન થાય છે જીવાત્માઓની પણ તે જ ગતિ છે. જ્યાં સુધી સ્વાભાવિક સમત્વ પ્રાપ્ત થતુ નથી, ત્યાં સુધી વૃત્તન આકૃતિઓ બનતી જાય છે. પ્રાણીસૃષ્ટિ અને ખીજ બધી સૃષ્ટિઓમા જે જીવનસ્પર્ધા, અશાંતિ દષ્ટિગોચર થાય છે, તથા માનવસમાજમા જે તકરારો માલુમ પડે છે તે બધું જ આ ગુમાવેલા સમત્વ પ્રાપ્ત કરવાના ઉદ્દેશથી જ છે.

સર્વોત્તમ સિદ્ધાન્ત આ સર્કૃતિનો એ છે કે, આત્માનો આશાસ્કાર કરવો, પ્રત્યક્ષ અનુભવ કરવો; એ જ મનુષ્યજનનો અંતિમ ધ્યેય છે. ત્યારે જ આપણે પ્રકૃતિના બંધનમાથી મુક્ત થઈ શકીએ આ આત્મા અનુભવગમ્ય છે, અજ્ઞેય નથી. સામાન્ય રીતે આપણને એવો અનુભવ ગ્રહે છે કે, “ હું દેહ છું, હું મન છું ” આનો ત્યાગ થવો જોઈએ અને હું નિરાકાર, નિર્વિકાર, અનંત છું, એવો અનુભવ સ્થાપી થવો જોઈએ. દેહાધ્યાસનો ત્યાગ કરી આત્માનું અપરોક્ષ જ્ઞાન મેળવવુ જોઈએ. આને માટે મન શુદ્ધિથી પર જવુ જોઈએ. શુદ્ધિથી પરોક્ષ જ્ઞાન મળે, અપરોક્ષ નહીં. શુદ્ધિને કારે મૂંઝવાની નથી, પણ દૃઢત બોદિત નિશ્ચયથી સતોય મશીને એમી ન્હેવાનુ નથી. સાક્ષાત્કાર-

સ્વરૂપાનુભવનો મુદ્દો ખાસ અમંગલ્ય જોવો છે, કારણ કે આ બંને વાદો વચ્ચે મૂળ તફાવત આ જ છે ધર્મ ઈર્ષ્ય પુસ્તકોમાં, કે દેનાવધોમાં ને મસ્જીદોમાં જ સમાધેયો નથી આ મધાને ધાર્મિક વૃત્તિ જન્યત કરવાના ઉપાયો તરીકે વાપરી શકાય, પણ તેનું ખરું ગહસ્થ પ્રત્યક્ષા નુભવમાં સમાધેયું છે. આ સાક્ષાત્કારથી જ ત્રિવિધ તાપમાથી, પ્રાકૃતિક બંધનમાથી મુક્ત થવાનું છે, તથા સુખદુઃખ, પાપપુણ્ય, હર્ષ-શોક, વગેરે દુઃકોથી પણ થવાય છે, તે સિવાય મીઠો ગરો જ નથી આને માટે અમુક નૈતિક મુજોની આવશ્યકતા નહોતી છે સર્વ પ્રકારની રામનાઓનો ત્યાગ સ્પૂત, સુદૃઢ વિષયોમાં આસક્તિનો ત્યાગ અયમ સમતા અને ચિત્તની વિશાલતાની અનિવાર્ય જરૂરિયાત છે આથી ચિત્ત સાત્વિક મને છે અને અહતાના ત્યાગ માટે મનુષ્ય અધિકારી થાય છે

જીવનનો ધ્યેય સ્વરૂપાનુભવ હોવાથી અને મનુષ્ય હમેશા સામાજિક પ્રાણી હોવાથી સમાજવ્યવસ્થા પણ એવી હોવી જોઈએ કે તેમાં દરેક મનુષ્ય પોતપોતાના અધિભાગનુસાર ક્રમશઃ અતિમ ધ્યેય તરફ પ્રગતિ કરી શકે

આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિમાં આત્મચેરિત સાહિત્ય-કળા તથા સમાજવ્યવસ્થા ઉચ્ચતમ ગણાય છે, અને તે જ તેનો ધ્યેય છે જ્યાં સદ્ધી અનુભૂતિ ન થઈ હોય ત્યાં સદ્ધી માનસિક ચક્રિતઓનો, છુદ્દિનો, હઠ-ધનો, ક્રિયાશકિતનો ઉપયોગ કરી શકીએ, પણ સાક્ષાત્કાર પછી મન, વાણી દ્વારા જે અવિષ્કાર થાય તે જ સર્વોત્કૃષ્ટ કહેવાય અતીન્દ્રિય અનુભવ મેગવીને અથવા સરગ ભાષામાં કહીએ તો ઈશ્વરના દર્શન કરી, તેની ઇચ્છા સાથે આપણી ઇચ્છાને એક કરી, તેની આશાનુસાર જ જ્યારે આપણું મન અને શરીર કામ કરે, ત્યારે જ આપણું વ્યક્તિગત અને સામાજિક જીવન પરિપૂર્ણ થાય અહતાયુક્ત જીવન હમેશા અપૂર્ણ

જ મહેવાનુ અને અચાતિ પણ સાથે સાથે મહેવાની જ

સ ક્ષિપ્તમા આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિનો ધ્યેય મોક્ષ છે આ ધ્યેયની પ્રાપ્તિ શરીરમા તે નમાજમા જ હવાની હોવાથી અર્થ અને મમની આવશ્યકતા છે, પણ તેનું સપાદન ધર્માનુસાર મરવાનું છે મોક્ષની અવસ્થા માટે દેહત્યાગની જરૂર નથી દેહાધ્યાસના ત્યાગની જરૂર છે.

હવે આપણે આધિભૌતિક સંસ્કૃતિનો શો ધ્યેય છે તે વિશે થોડો વિચાર કરીએ

આધિભૌતિક સંસ્કૃત્યનુસાર —

સ સાગ્ના કર્તા તરીકે આત્મા જેવું સ્થાયી નિગમ, નિર્વિકાર તત્ત્વ છે જ નહિ અને હોય તો પણ તે અજ્ઞેય છે આ વાદીઓના બે વિભાગો પડી શકે અજ્ઞેયવાદીઓ અને નાસ્તિકવાદીઓ બ્યાવહારિક દષ્ટિએ બન્નેના સિદ્ધાન્તોમા માર્ગફેર પડતો નથી પાર્વોદિક દ યજ્ઞ તરફ, મોક્ષ તરફ બન્ને સગ્યા ઉભરીને છે. એમની દષ્ટિ ફક્ત ઐહિક સુખ તરફ જ પડે છે, એમનો ધ્યેય અર્થ અને કામ છે મોક્ષન તેમની વિચારશ્રેણીમા સ્થાન નથી યેયસ્ તરફ આ વાદીઓનું લક્ષ્ય નથી એનો અર્થ એ નથી કે આ વાદના અનુયાયીઓ બધા સ્વાર્થી અને અનીતિમાન છે કેડા, મીઠા, રૂપેન્દ્ર જેવા સાત્ત્વિકરૂતિના, પરોપકારને માટે સ્વાર્થીનો ત્યાગ કરવામા માનનારા નગરનો આ વાદી ઓમા પણ ધણા યવા છે અો તેમના મર્યો હિદાર અને પ્રો વિચારોથી ભગ્પૂર છે એમ હમુદ મ્યાં વિના ચાને તેમ નથી " Greatest good of the greatest number " ' પણુનુ ધણુ સુખ ' આ સિદ્ધાન્ત ખ્યાનમા ગળી મનુષ્યે વર્તન કરવું જોઈએ એવો તેમનો મત છે, પણ આ દષ્ટિ આ સોના સુખની છે, મ બ કે મનુષ્ય મનની પેની પાર વર્ષ અહતાનો ત્યાગ કરી નિત્ય-વિનુ તત્ત્વના સંપર્કમા આવી શકે તેવી તેમની માન્યતાનથી તેમના મત

પ્રમાણે મનુષ્યને સમાજમાં રહેવાનું છે, તેમ વળી સુખ ભોગવવાનું સાધન મન અને શરીર છે, તેથી પ્રત્યેક મનુષ્યની કળ છે, કે પોતાનું સુખ એવી રીતે સાધવું કે બીજાના સુખમાં વિઘ્ન ન થાય વિઘ્નથી સધ-ર્પણ થાય, સ્પર્ધા થાય, દ્વેષ ઉત્પન્ન થાય અને તેથી ક્રોધ થાય છે તેથી વ્યાવહારિક દષ્ટિએ પણ ખરે સ્વાર્થ મધાનું સુખ ઈચ્છવામાં છે, અને ત્યારે જ સમાજ અને વ્યક્તિ બન્નેનું શુચન શાંતિમય અને સુખકારી થઈ શકે શારીરિક સ્વાસ્થ્ય સાચવવું જોઈએ સમાજ વ્યવસ્થા પણ ન્યાયી હોવી જોઈએ, તેમ વળી દરેક મનુષ્યે મનના ઉપ-સંપૂર્ણ ઠાણ મેળવવો જોઈએ વિકારોથી અશાંતિ થાય છે, દુઃખ થાય છે અને તેની અસર શરીર ઉપર પણ પડે છે મન ઉપર સ્વયં શારીરિક સ્વાસ્થ્ય, સમાજની સુવ્યવસ્થા-આ સિદ્ધાન્તો આધ્યાત્મિક અને આધિભૌતિક બન્ને વાદોએ સ્વીકારે છે પણ આધિ-ભૌતિકવાદના અનુયાયીઓ મનની પર જવામાં માનતા નથી. તેમનું સુખ માનસિક છે આધ્યાત્મિક આનંદમાં તેઓ માનતા નથી અહ-તાના ત્યાગમાં તેઓને શ્રદ્ધા નથી મનુષ્ય એક હુદ્દ જ તુ તરીકે આ ત્રિશ્વમાં આમ-અણાન્ત ગ્રહેવાનો, તેથી શરીર રહે ત્યાં સુધી વ્યવસ્થિત રીતે ભોગો ભોગવવા ને પર લોકનો વિચાર જ ન કરવો, આવો તેમના સિદ્ધાન્તનો નિષ્કર્ષ છે આ વાદનુસાર ઉચ્ચતમ સાહિત્ય, કળા, સમાજવ્યવસ્થા, વ્યક્તિગત શુચન વગેરે ભુદ્ધિ અને ભાવનાપ્રેરિત જ હોઈ શકે આત્માપ્રેરિત નહીં મારે ભુદ્ધિનો, હૃદયનો, ક્રિયા-શક્તિનો સંપૂર્ણ વિકાસ કરવામાં તેઓ માને છે, પણ ચિંતનપર-તામાં નહીં

ઉપરના વિવેચનથી આપણને સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે કે, આધ્યા-ત્મિક સંસ્કૃતિની વિશિષ્ટતા શુચનના અતિમ ધ્યેયમાં છે આધ્યા-ત્મિકવાદીઓ આત્માના અસ્તિત્વમાં માને છે તેને અનુભવગમ્ય માને છે, એવું જ નહિ પણ એમ માને છે કે જ્યાં સુધી મનુષ્યમાં દેહા-

ધ્યાસ છે, ત્યા સુધી તેને પ્રાકૃતિક બંધનમાંથી મુક્તિ મળી શકે જ નહીં. તે હમેશ સુખ દુઃખના દ્વંદ્વને અધીન જ રહેવાનો મોક્ષ-અહતાનો સદતર ત્યાગ એ જ યથાર્થ સ્વરાજ્ય અને સા-આનંદની પ્રાપ્તિનો રસ્તો છે. બીજો એક પણ ઉપાય નથી. આધિભૌતિકવાદીઓનો ખોલ મળે માટે માયાની ગુલા-મગીરી છે

આર્ય પ્રજાના રૂઢિગત આધ્યાત્મિક જ્ઞાનનાઓના પૂર વહે છે. પશ્ચિમમાં આધ્યાત્મિક તત્ત્વચિંતકો અને સાધુ પુરોહિતો યદા જ નથી એવું અનુમાન આપણે કરવાનું નથી, તેમ વળી આર્ય-વર્તમાં સર્વ મનુષ્યો સાત્ત્વિકવૃત્તિના છે એમ કહેવું તે પણ અતિશ-યોક્તિ છે, પણ એમ તો નિશક કહી શકાય કે અધોગતિના સમયમાં પણ ભાગ્યવર્તમાં વળા સતો પેદા થતા છે ને થતા જ કરે છે, તેમજ જનસમાજમાં પણ હજી સુધી આત્મસાક્ષાત્કારનો આર્શ સર્વમાન્ય છે પશ્ચિમમાં આમાન્ય રીતે આ આદર્શ સ્વીકારાતો નથી ને વ્યક્તિગત અને સામાજિક જીવનનું ધડતર આ આદર્શનુસાર કરવામાં આવતું નથી ને આવ્યું પણ નથી ધાર્મિક અને વ્યાવહારિક પ્રવાહો ભિન્ન ભિન્ન દિશાઓમાં વહે છે આપણે ત્યાં ધર્મને, (મોક્ષના આદર્શને અને તેની પ્રાપ્તિના સાધનોને) વ્યવહારમાં ઓતપ્રોત કરવામાં આવ્યો છે

આપણા બુદ્ધિમાન પુરોહિતો, જોઓના હાથમાં દેશનું નેતૃત્વ છે, તેમણે હાલના સમયમાં એ જ નિર્ણય કરવાનો છે કે ધર્મ-અર્થ-કામ-મોક્ષનો ચતુર્વિધ પુરુષાર્થ સ્વીકારી તે પ્રમાણે સમસ્ત જીવનની વ્યવસ્થા કરવી કે ફક્ત પશ્ચિમનો આદર્શ અર્થ અને કામ સ્વીકારી તે પ્રમાણે વર્તન કરવું આ પ્રશ્નના યથાર્થ નિરાકરણ ઉપર જ આર્ય પ્રજાના ભારિનો આધાર છે એમ કહેવામાં મને તો અતિશયોક્તિ જણાતી નથી

પશ્ચિમમાધી બાજુ જીવનને સ્પર્શ કરતી પ્રાણી વસ્તુઓ લેવાની છે. તે બાબત મતભેદ હોઈ શકે જ નહીં. આપણો અસલ આદર્શ સમન્વયાત્મક હોવા છતાં, બાજુ જીવન તરફ હૃદયથી વર્ગીયો જે ઉદાસીનતા બતાવી છે તે અક્ષમ્ય છે. સામાજિક અધોગતિ, આર્થિક દારિદ્ર્ય, રાજકીય પગલાંત્રતા આ બેપરવાઈનું ફળ છે, પણ આપણી સંસ્કૃતિના ધ્યેયનો, મોક્ષના ધ્યેયનો ત્યાગ ક્યાં વગર આ બધું થઈ શકે તેમ છે. મોક્ષપ્રાપ્તિનાં સાધનોમાં, પૂનર્વિધિઓમાં, ક્રિયા-વિધિઓમાં, વિચારગ્રંથોઓમાં, સમયાનુસાર ફેરફાર થઈ શકે તે કરશે જ ન્તેઈએ. પરિવર્તનશીલ મંદાગમ્ય રિદ્યુસ્ત મનોદશા બાબતે એ પતનને નિમગ્ન હોવા જેવું છે તેને તિર્થંગલી આપવી જ ન્તેઈએ; અને મુખ્ય ધ્યેયને વળગી રહી, સનાતન સત્યનો ત્યાગ ક્યાં વગર પૂતન સર્જન કરવાની અભિલાષા પેદા કરવી જ ન્તેઈએ. આંતરિક વિકાસને માટે આર્થિક દારિદ્ર્યની, બાજુજીવનને-શુદ્ધને મર્યાદિત બનાવવાની આવશ્યકતા છે. વૈરાગ્ય એટલે બાજુ જીવન તરફ ઉદાસીનતા, વ્યવસ્થાનો, સૌંદર્યનો, પરિવર્તનશીલ વૈધિધ્યનો, કર્તવ્યદક્ષતાનો અભાવ, આ બધા નિર્માલ્ય વિચારો જે આપણા મગજમાં ધર ધાલી બેઠા છે તેમનો સદતર ત્યાગ થવો જ ન્તેઈએ. વૈરાગ્ય એટલે આસક્તિનો ત્યાગ છે. દારિદ્ર્યમાં પણ આસક્તિ હોઈ શકે ને વૈભવમાં પણ હોઈ શકે ને મનની સ્થિતિ હિચ્ચ હોય તો ગમે તે અવસ્થામાં સમત્વ રાખી શકાય. વૈરાગ્યને, દારિદ્ર્યને, પાશવ જીવનને કાંઈ જ સંબંધ નથી. આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિનો ધ્યેય છે, આત્મસાક્ષાત્કાર અને તે પણ આંતર બાજુ જીવનના પરિપૂર્ણ વિકાસ દ્વારા.

નગ્દીકના બૃતકાળના ઇતિહાસે ભારતનું આંતરજીવન અને પશ્ચિમ બાજુજીવન વિકસાવવા કર્યું છે. હવે આ બન્નેના સમન્વયનો આવી ગયો છે. પૂર્વની ગહનતા અને પશ્ચિમની વિશાળતાનો

મેળાપ થવો જોઈએ, ત્યારે જ સમગ્ર જીવનનો વિકાસ થાય તે એક-
 દેશીય મનોદશાનો ત્યાગ થાય. પણ આંતરિક ધ્યેયનો ત્યાગ કરી,
 મોક્ષના ધ્યેયને બાજુ ઊપર મૂકી, કેવળ ભોગના ધ્યેયને જ સ્વીકારવો
 તે વાસ્તવિક દૃષ્ટિથી સ્વતંત્રતા નથી પણ પરતંત્રતા છે. ધ્યેયથી જ
 મનુષ્યના અને સમાજના જીવનનું ધકતર થાય છે, કેવળ ઐહિક
 આદર્શથી આખરે અધોગતિ જ થાય છે એનું વિસ્મરણ થવું જોઈએ
 નહીં. પશ્ચિમની પ્રગત્યોની હાલની સ્થિતિથી આપણે શિક્ષણ લઈને
 આપણા દેશના ભાવિનો વિચાર કરવો જોઈએ.

અર્થ-૬ નિર્ગુણ બ્રહ્મા પરિનિર્ણિત હોવા છતાં ભગવાનની લીલા જોઈને તે લીલાથી આકર્ષાઈને જે આખ્યાન ભણ્યો છું તે તમને કહું છું

આ સખધમા બીજા પુરાણોમા પણ એવી કથા છે કે વ્યારે શુક દેવજી એકાંતમાં હિમાલયમા તપ કરતા હતા, ત્યારે વ્યાસ ભગવાન પણ ત્યાંથી થોડે દૂર એકાંતમા સમાધિ કરી શ્રીમદ્ ભાગવતની સહિતા તૈયાર કરતા હતા તે તૈયાર થયા પછી કોને ભણાવવી તેનો વિચાર કરતાં લાયક અધિભરી તરીકે શુકદેવજી યાદ આવ્યા પણ તે નિજલાલપૂર્ણ હતા એટલે આત્મામા આનંદ લેવાથી તૃપ્ત હતા તેને એવી કોઈ સહિતા ભણવાનું મન થાય તેવું નહોતું તેથી વ્યાસે પોતાના જે શિષ્યોને શુકદેવજીના આશ્રમ તરફ મોકલ્યા અને એવી સૂચના આપી કે (નીચેના) જે મનો ત્યાં જઈને ગાવા એટલે તે મનોકના અર્થથી આકર્ષાઈને શુકદેવજી શ્રીમદ્ ભાગવતની સહિતા ભણવા આવશે

આ પ્રમાણે સંકેત થયા પછી તે બંને શિષ્યા શુકદેવજીના આશ્રમે ગયા ત વખતે શુકદેવજી ગાથામા સ્નાન કરવા જતા હતા, ત્યાં તે શિષ્યોએ નીચેના મ્લોક શુકદેવજી સાંભળે તેવી રીતે ગાયો

ચર્હાપીઢ નટધરવપુ વર્ણયો વર્ણિકાર ।

ધિમ્નદ્વાસ કનકવપિશ ધૈજયતીષ માલામ્ ॥

રંધાન્વેણોરધરસુધયા પૂરય ન્નાપશૃન્દૈર ।

શૃદારણ્ય સ્વપદરમણ પ્રાવિશદ્ગીતકીર્તિ ॥

શ્રીમદ્ ભા ૧૦-૨૧-૫

અર્થ-જેણે મસ્તક ઉપર મોર મુગટ ધાગ્યું કરેલ છે નટવરના જેવું જેવું સુદર શ્રીઅંગ છે, દાન ઉપર જેણે કર્ણિકાનાં પુષ્પ ધારણ કરેલ છે સુરપુના જેવું પીણ વસ્ત્ર અંગે વૈજયન્તી માળા

જેણે શ્રીઅંગમાં ધરી છે, વેલુનાં છિદ્રોને અધરામૃતથી જે પૂરે છે, ગોપવૃન્દો જેની કીર્તિ ગાતા રહે છે એવા પ્રભુ પોતાના ચરણથી રમ્ય બનાવવા એવા વૃંદાવનમાં પ્રવેશ કરે છે.

આ શ્લોક સાંભળીને શુકદેવજીને એવું લાગ્યું કે જે પ્રભુ નિર્ગુણ રૂપે સર્વના હૃદયમાં તેમજ અંદર બહાર અને વચ્ચે ટસોઠસ ભરેલા છે, તેમજ પોતાની ઈચ્છાથી નાટકના ઉત્તમ ખાત્રી પેઠે અનેક વેશ લઈ અનેક લીલા કરી રહેલ છે. એવા રમતા પ્રભુને જેવા હોય તો જગતરૂપી નાટકમાં નવી દષ્ટિથી એટલે જ્ઞાનદષ્ટિથી જેઈ શકાય, પણ છતાં જ્યારે જ્ઞાની પુરૂષ બધાને પ્રભુરૂપે જેવા લાગે છે ત્યારે તે બધા પ્રભુરૂપે કોઈવાર જવાબ આપે છે અને કોઈવાર માણસ રૂપે જવાબ આપે છે; તેથી એવા પ્રભુ મારા જેવા નાગા અવધૂતની શા માટે દરકાર કરે ? તે કરતાં તો નિર્ગુણ સ્વરૂપ કે જે નિત્યપ્રાપ્ત છે તેમાં જ મસ્ત રહેવું એ વધારે સારું છે, એમ માની પોતાના આશ્રમ તન્ન પાછા વળતા હતા. એટલામાં વ્યાસ ભગવાને મોકલેલ બે શિષ્યોએ નીચેના બીજા શ્લોક ઉચ્ચાર્યો:-

અહો વક્રી યં સ્તનકાલકૃતં

જિઘાંસયાઽપાયયદપ્યસાધ્વી ।

લેમે ગતિં ધાત્યુચિત્તાંતતોઽન્યં

કંઘાદયાલું શરણં વ્રજેમ ॥

શ્રી. ભા. ૩-૨-૨૩

અર્થ:-પૂતના કે જે ખરાબ ચારિત્રવાળી અસ્તી હતી, તે ભગવાનને ઝેર આપી મારી નાખવા માટે ચાલી અને સ્તન ઉપર લગાવેલું ઝેર ભગવાનને પાચું, છતાં ભગવાને યશોદાના જેવી ગતિ તેને આપી; તો પછી આવા દયાળુ ભગવાન વિના બીજા કોને શરણે કોણ જઈ શકે ?

આ શ્લોક સંભળી શુકદેવજીનું મન પીગળી ગયું. તેને લાગ્યું કે ભગવાનના પ્રેમનું માપ નથી. તે ભક્તની તરફ પૂગ લાવથી તરત દોડી આવે છે અને સામે પ્રેમ આપે છે, ભક્ત સાથે રમે છે એટલું જ નહિ પણ ભક્તને રમાડે છે. (રમયાચ્ચાર). મારે ભગવાન સાથે રમવું હોય અથવા તેની રમત સમજવી હોય તો તેનું સગુણસ્વરૂપ કે જે અનેક નામ અને અનેક રૂપથી ઉત્તમ નટની માફક સર્વત્ર હીલા કરી રહેલ છે, તેનો સગુણ લાવે સંબંધ કરવામાં વધારે પ્રેમ, વધારે સુખ મળે તેવું છે, એમ ખાતરી થવાથી શુકદેવજી શ્રીમદ્ ભાગવતની સંહિતા લાલુપા વ્યાસ ભગવાન પાસે આવ્યા.

શુકદેવજી સર્વાત્મલાવર્માં (એટલે સગુણ લાવમાં) જરાબર નિબંધાવ્યા થયા છે કે નહિ, તેની પરીક્ષા કરવાની વ્યાસ ભગવાનની ઇચ્છા થઈ. તેને લાગ્યું કે મારા અને તેનો પિતા-પુત્રનો સંબંધ હોવાથી કોઈ બાબતમાં હજી તેના મનમાં કદાચ શંકા રહી જાય, તેથી સર્વાત્મલાવની પરીક્ષા મારે વ્યાસ ભગવાને શુકદેવજીને જનક પામે મોકલ્યા. શુકદેવજી જનકના મહેલના દરવાજે આવી બેસ્યા.

જનકની નિષ્ઠા સર્વાત્મલાવમાં બહુ સારી હતી તેને પોતાની મિથિલા બળતી વખતે પણ એમ લાગ્યું હતું કે “ હું કે જે અક્રિયન છું, ને સર્વ જગતનો માલિક છું, તેને મિથિલા બળવાથી કંઈ ખોટ જતી નથી ”

શુકદેવજીએ દરવાજા આગળ બેસી રહી જનક રોંગતને ખબર આપી. તેની ધીરજની પરીક્ષા કરવા માટે જનકે ત્રણ દિવસ સૂધી જવાબ ન મોકલ્યો, છતાં શુકદેવજી ત્રણ દિવસ સૂધી ત્યાં જ બેસ્યા. પછી જનકે તેને બાંદર પોતાની પાસે બોલાવ્યા. જનકે જાણ્યું કે વ્યાસે મારી પાસે શુકદેવજીની પરીક્ષા કરવા માટે મોકલ્યા છે તો મારે જરાબર તેની પરીક્ષા કરવી. તેણે કેટલીક સુંદર અને નમ્ર સ્ત્રી-

એનો નાચ ન્યાયો અને તેની વચ્ચે શુકદેવજીને તેમની સાથે નાચવા કહ્યું. શુકદેવજી તે પરીક્ષામાં પસંદ થયા. બીજી પરીક્ષા જંગ વધારે કઠણ હતી. જંગ કે પોતાની રાણીને કેટલીક સૂચના આપી શુકદેવજીને અંત પુરમાં એકાતમાં મોકલ્યા. રાત્રિ ચર્ધ એટલે રાણીએ શુકદેવજીને પોતાની સાથે એક પર્વતમાં પોદવાનું કહ્યું. શુકદેવજી ત્યાં સૂતા એટલે ગણીએ તેને મોહ કરવાના પ્રયત્ન કરવા માડ્યા, એટલે શુકદેવજી પોતાનું મોહુ ગણીથી વિમુખ કરી બીજી બાજુ વળી ગયા, એટલામાં ત્યાં ગુરુ દત્તાત્રય પ્રગટ થયા અને શુકદેવજીને કહ્યું : “સગુણ સ્વરૂપની બીક કેમ લાગે છે, ઇચ્છા અને બીકના પ્રસંગો તો અપરોક્ષ અનુભવ કરવાના પ્રસંગો છે, મારે મહાગાઓ નહિ અને રાણીને મા માની ધાવવા મડી જાઓ” શુકદેવજી પોતાની જૂન સમજ ગયા અને ગણીની સન્મુખ ફરી તેને મા માની ધાવવાની તૈયારી કરી, એટલામાં ગણીએ બધો તમામો બધે કરી લીધો, માયા સમેટી લીધી, ગુરુ દત્તાત્રય અદ્રશ્ય ચર્ધ ગયા અને શુકદેવજી પરીક્ષામાં પાસ ચર્ધ ગયા.

લગવાનની લીલાનો અનુભવ બ્રહ્મનું લેવો હોય તો કોઈ વખતે ભાવની વિહિતિ થવા દેવી નહિ. ઉપન્યા પ્રસંગે જેવા પ્રસંગો જાતે ઉત્પન્ન કરીને અનુભવ લેવાની જરૂર નથી. કાગળ કે ત્યારે પગથી સાથે એકાત હોય અને ભાવ દદ ન હોય તો પડી જવાનો પૂરેપૂરો સભન રહે છે અને એવું કરવામાં કેટલાક વામમાર્ગીઓ અને કેટલાક સાધુઓ પડી પણ ગયા છે; પણ સામાન્ય નીતિના વ્યવહારમાં કોઈને પોતાની સ્ત્રી સાથે રહીને બ્રહ્મચર્ય કેળવવું હોય તો તેને પ્રભુસ્વ માનવાથી પોતાની સ્ત્રી વિઘ્નસ્વ થશે નહિ વ્યવહારમાં નીતિને રસ્તે પણ લીલાનો અનુભવ લેવાના ધણા પ્રસંગો મળે છે. ખાસ કરીને ઇચ્છા અને બીકના પ્રસંગો આવે ત્યારે ભક્તિની કમેટી થાય છે.

આ પ્રલોક સાંભળી શુકદેવજીનું મન પીગળી ગયું. તેને લાગ્યું કે ભગવાનના પ્રેમનું માપ નથી. તે ભકતની તરફ પૂર્ણ ભાવથી તગ્ત દોડી આવે છે અને સામે પ્રેમ આપે છે, ભકત સાથે રમે છે એટલું જ નહિ પણ ભકતને ગમાડે છે. (રમવાચ્ચાર). માટે ભગવાન સાથે રમવું હોય અથવા તેની રમત સમજવી હોય તો તેનું સમુદયસ્વરૂપ કે જે અનેક નામ અને અનેક રૂપથી ઉત્તમ નટની માફક સર્વત્ર લીલા કરી ગ્રહેલ છે, તેના સમુદય ભાવે સંબંધ કરવામાં વધારે પ્રેમ, વધારે સુખ મળે તેવું છે, એમ ખાતરી થવાથી શુકદેવજી શ્રીમદ્ ભાગવતની સંહિતા ભણવા વ્યાસ ભગવાન પાસે આવ્યા.

શુકદેવજી સર્વત્મભાવમાં (એટલે સમુદય ભાવમાં) જરાબર નિષ્કાવાળા થયા છે કે નહિ, તેની પરીક્ષા કરવાની વ્યાસ ભગવાનની હચ્છા થઈ. તેને લાગ્યું કે મારો અને તેનો પિતા-પુત્રનો સંબંધ હોવાથી કાંઈ બાળતમાં હજી તેના મનમાં કદાચ શંકા રહી જાય, તેથી સર્વત્મભાવની પરીક્ષા માટે વ્યાસ ભગવાને શુકદેવજીને જનક પામે મોકલ્યા. શુકદેવજી જનકના મહેલના દરવાજા આવી જોભા.

જનકની નિષ્ઠા સર્વત્મભાવમાં બહુ સારી હતી તેને પોતાની મિથિલા બળતી વખતે પણ એમ લાગ્યું હતું કે " હું કે જે અકિંચન છું, ને સર્વ જગતનો માલિક છું, તેને મિથિલા બળવાથી કંઈ ખોટ જતી નથી "

શુકદેવજીએ દરવાજા આગળ જોભા ગઈ જનક રાંઝને ખબર આપી. તેની ધીરજની પરીક્ષા કરવા માટે જનકે ત્રણ દિવસ સૂધી કાંઈ જવાબ ન મોકલ્યો, છતાં શુકદેવજી ત્રણ દિવસ સૂધી ત્યાં જ જોભા ગયા. ૪લી જનકે તેને અંદર પોતાની પાસે બોલાવ્યા. જનકે જણવ્યું કે વ્યાસે મારી પામે શુકદેવજીની પરીક્ષા કરવા માટે મોકલ્યા છે તો મારે જરાબર તેની પરીક્ષા કરવી. તેણે કેટલીક સુંદર અને નવન સ્ત્રી-

યવો જોઈએ. આપણે રાત દિવસ ભગવાનની આરા પ્રમાણે રહીએ, તેના કાયદા પ્રમાણે જીવન ગાળીએ અને તેની લીધાનો જેણે સાક્ષાત્કાર કરેલ હોય તેના ગુરુ પામે હોય, તો ભગવાનની મૂર્તિ સાથે બરાબર સંબંધ થઈ શકે છે, અને ભગવાન આપણા થાય છે. જે આપણા થાય તેની સાથે બરાબર વ્યવહાર થઈ શકે છે પણ પૂજન કર્યા પછી તરત સ્ત્રી, પુત્ર, ધન, મિત્રો વગેરેને આપણાં માનીએ તો ભાવની વિહિતિ થઈ જાય છે. માટે ચોવીસ ટલાકની જોગણી થવું જોઈએ, ત્યારે જ ભગવાન સાથે બરાબર સંબંધ થાય અને બરાબર સંબંધ થયા પછી તેની સાથે બરાબર વ્યવહાર થઈ શકે છે.

૨. પ્રેમી માણસ પોતાના પ્રિયતમના હોય જોતો નથી. તેમ જગ ભક્ત ભગવાનના હોય જોતો નથી. ભગવાન દૂધ ન પીએ તોયે ખરા ભક્ત એમ માને છે કે ભગવાન તો પીએ છે પણ હું જોઈ શકતો નથી; માટે પોતે જોઈ શકે એવી રીતે પીવા માટે પ્રાર્થના કરે છે.

૩. આપણે ભગવાનને નોકર બનાવવાના નથી પણ આપણે તેના નોકર થવાનું છે; છતાં પ્રેમ વધશે ત્યારે ભગવાનને પ્રાર્થના કર્યા વગર પણ ભગવાન ભક્તનું કામ કરી આપે છે.

તે રત્નપુત્ર ભક્તની જગ્યાએ શુકદેવજી જેવા અથવા ગોપીઓ જેવા ભક્ત હોત તો એવો બનાવ બનત નહિ.

રાજકોટમાં ખીન્ન એક ભક્તે લગભગ દસેક વર્ષ પહેલાં એવો સંદેશ બાંધ્યો કે ભગવાન દર્શન ન આપે તો ઊંચા ઝાડ ઉપરથી પડીને મરવું; તે માટે એક દિવસ સાંજે રાજકોટથી બે ત્રણ માઈલ દૂર સાંજને વખતે એક ઊંચું ઝાડ ગોધી નીચે મોટો પત્થર મૂકી તેણે પડવું મૂક્યું. જાતીમાં ખૂબ વાગ્યું અને જોબાન થઈ જવાયું. ઘણે વખતે ભાન આવતાં કંઈક નવી રકિતની ઝાંખી થઈ, પણ હાલ તે ભક્ત

પોતાનું ખર્ચ સ્વરૂપ ગતાવ્યું હતું.

જરા ભક્તો એમ માને છે કે જે ભગવાનનું છે તે ભગવાન માટે વપરાય છે. સ્ત્રી પતિએ આપેલ સાધનથી પતિની જેમ સેવા કરે છે, તેમાં તેને કાંઈ અભિમાન લેવાનું કારણ નથી, તેમ જીવ જે કાંઈ પુષ્પ ફર્મ કરે છે તે માટે કાંઈ અભિમાન લેવાનું કારણ નથી. જેનામાં જરા પણ અભિમાન છે તેને લીલાનેા અનુભવ થઈ શકશે નહિ.

(અપૂર્ણ).

૬૬

ઉપનિષદનો ઉપદેશ

લેખક:-શ્રી. નાનાલાલ દેવશંકર વૈદ્ય
(અવતરશિક્ષક)

" In the whole world there is no study so beneficial and so elevating. It has been solace of my life, it will be the solace of my death. "

Schopenhaver

‘ આખા જગતમાં ઉપનિષદોના અભ્યાસ જેવો લાભકારક અને આત્મોન્નતિએ લધુ જનાર કેઈ અભ્યાસ નથી. મારા જીવનને એણે સુખી કર્યું છે, અને મારા અવસાનને પણ એ જ શાન્તિ આપશે. ”

શોપનહૅર

ઉપનિષદ એ વેદનાં રહસ્ય છે, વિશાળ જ્ઞાનનો અનન્ત ભંડાર છે, અને પવિત્રમાં પવિત્ર ધર્મમંથ છે. પ્રાચીન સંસ્કૃત સાહિત્યમાં ઉપનિષદોનાં માન અને ગૌરવ અમરયાન ભોગવે છે. ઉપનિષદોનું ગૌરવ આપણે જ સ્વીકારીએ છીએ તેવું નથી, વિદ્યાર્થીઓ પણ એની

પ્રથમ સા કરે છે. તેનાં ભાષાન્તર લગભગ બધી વિદેશી ભાષાઓમાં થઈ ગયાં છે. સર્વ દેશમાં, સર્વ ક્ષણમાં અને સર્વ જાતિના લોકોને એનો ઉપદેશ શાન્તિદાતા જણાયો છે. શાહજહાં આદિશાહના મોટા પુત્ર દ્વારાએ પત્તાસ ઉપનિષદોનું ભાષાન્તર કર્યાનું કહેવાય છે. તેનો વ્યાકૃત્ત આત્મા એ જ અમૃતમ્સનું પાન કરી તૃપ્ત થયો હતો. જર્મનીના પ્રસિદ્ધ વિદ્વાન શોપનહોરે એ જ ઉપનિષદવિદ્યાને પોતાના જીવન-કાળમાં અને મૃત્યુ સમયે સુખશાન્તિ ફેનારી લખી જણાવી છે. આમ થવાનું કારણ એ જ કે ઉપનિષદોમાં જે કંઈ કહેવામાં આવ્યું છે તે સર્વે ધર્મમાં, સર્વે જાતિમાં, સર્વ જાત અને સર્વ ક્ષણ જુદા જુદા અધિકાર-વાળા બધા જાણુને ઉપયોગી સાચ તેવું છે. મત, પંથ, સંપ્રદાય કે વાડા એમાં નથી. ઉપનિષદોનો ધર્મ ધણો ઉદાર, વિશાળ અને ઉચ્ચ છે. તેમાં જે ઉચ્ચ ધર્મભાવનાઓ, નૈતિક તત્ત્વો અને ઉત્તમ તત્ત્વ-ચિંતારો સમ્રહાયેલા છે, તેના પરિચયમાં આવી વર્તમાન જીવનને પવિત્ર, શાન્ત અને સુખમય બનાવવું જોઈએ કે, જેથી ભાવિજીવન પણ ઉચ્ચ શ્રેણીનું રચાય.

વેદના ત્રણ વિભાગ છે-સંહિતા, બ્રાહ્મણ અને આરણ્યક. એ ત્રણ વિભાગમાં ભક્તિ, કર્મ અને જ્ઞાન એમ ક્રમવાર જોવામાં આવે છે. સંહિતામાં પરમાત્માની સ્તુતિ અને પ્રાર્થનાઓ છે. બ્રાહ્મણ ભાગમાં યજ્ઞ-કર્મવિધિ સંબંધી મીમાંસા પ્રધાનપણે છે, અને આરણ્યક તથા ઉપનિષદોમાં પરમાત્માનાં જ્ઞાનનું ચિંતન છે. સંહિતા અને બ્રાહ્મણમાં જલ્પવિદ્યાનું નિરૂપણ છે; પરંતુ તે ગૌણપણે છે. ઉપનિષદોમાં કર્મ, ઉપાસના વગેરેનો ઉલ્લેખ છે, પણ તે મુખ્યપણે નહિ આ ઉપનિષદોની સંખ્યા કાઢીને મતે ૨૫૦ ની છે. અને કાઢીને મતે ૮૦૮ છે. પરંતુ પ્રાચીન, પ્રામાણિક અને મુખ્ય ઉપનિષદો ૧૦ ગણાય છે, તે આ પ્રમાણે. ઈશ, કેન, કઠ, પ્રશ્ન, મુંડક-માંડુક્ય, ઐતરેય, તત્તિરીય, છાંદોગ અને બૃહદારણ્યક.

ઉપનિષદના વિવિધ અર્થ કદવામાં આવે છે. ઉપનિષદ પોતે જણાવે છે તે પ્રમાણે બ્રહ્મવિદ્યા-પરબ્રહ્મ સંબંધી વિદ્યા (પ્રાહ્લીવાવ ઉપનિષત), જે વિદ્યા વડે પરબ્રહ્મસ્વરૂપનો અધિગમ થાય તે પરા વિદ્યા-તે ઉપનિષદ. શ્રી નૃસિંહ તાપનીય ઉપનિષદમાં “ઇતિ ઉપનિષત્” એમ નિહ કહેતાં તેને સ્થાને “ ઇતિ રહસ્યમ્ ” એમ આઠ વાર કહેલું છે. એટલે રહસ્યવિદ્યા, ગુહ્ય આદેશ-તે ઉપનિષદ. ઉપનિષદ શબ્દમાં સદ્ધાતુ છે, જેનો અર્થ ગતિ-હિંસા, નાશ એવો થાય છે. એ ઉપરથી પરબ્રહ્મને પહોંચાડનારી વિદ્યા અથવા અજ્ઞાનનો નાશ કરી પરમાત્માને પ્રાપ્ત કરાવનારી વિદ્યા એવો તેનો અર્થ થાય છે. ગુરુ પાસે વિધિવત્ જર્થ પૂર્ણ નિશ્ચયથી અને વૃત્તિઓને વશ કરીને મેળવવાની વિદ્યા તે ઉપનિષદ આવો અર્થ થાય છે. ઉપનિષદોને વેદાન્ત પણ કહેવામાં આવે છે, એટલે કે વેદનો છેવટનો ભાગ વા સિદ્ધાન્ત વા રહસ્ય જેમાં રહેલ છે તે. સારાંશ કે ઉપનિષદ એટલે બ્રહ્મવિદ્યા-પરા વિદ્યા કે જે સર્વવિદ્યા-પ્રતિષ્ઠા-અધ્યાત્મવિદ્યા ગણાય છે તે. આ વિદ્યા સર્વે વિદ્યાનું આશ્રય-સ્થળ છે, રાજવિદ્યા છે, સર્વ પ્રકારની વિદ્યાઓ કરતાં શ્રેષ્ઠ, પવિત્ર અને શ્રેયસ્કર છે. આ અધ્યાત્મવિદ્યાનું વિવચન શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતામાં થયેલું છે. ગીતાજનો પ્રત્યેક શ્લોક ઉપનિષદના કોઈને કોઈ વિભાગની કદપનાઓના સમૂહમાંથી રચવામાં આવેલો છે, એમ વિદ્વાનોનું માનવું છે. સર્વ ઉપનિષદનું દોહન ગીતામૃત છે. એટલા માટે કહેવામાં આવે છે કે:-

સર્વોપનિષદો ગાથો દ્વોઘ્વા ગોપાલનન્દનઃ ।

પાર્થઃ ઘટ્સઃ સુધીર્ઘ્વિતા દુઘ્ધં ગીતામૃતંમહત્ ॥

ઉપનિષદ રૂપી ગાયોને દોહવા સમયે અર્જુન ન્યારે વાહરડા રૂપે તેને ધાવવા લાગ્યો, ત્યારે તેમણે પાસે મૂક્યો અને ઓ કૃષ્ણ ગોવાળીએ ગીતામૃત રૂપી દૂધ સુશુદ્ધિમાનના ઉપયોગ માટે તેમાંથી દોહી લીધું.

આ ઉપનિષદોમાં ગવાએલી અજ્ઞવિદ્યાનું મૂળ ઋગ્વેદમંત્રોમાં છે એમ કૃષ્ણ વિદ્વાનો સમગ્રાણુ સિદ્ધ કરી બતાવે છે; પણ અહીં તેનો વિસ્તાર અસ્થાને છે.

આ ઉપનિષદો ગદ્ય રૂપે અને ષદ્ય રૂપે લખાયેલાં છે. ઉપનિષદોની ભાષા સૂત્રાત્મક હોઈ કવચિત્ શુભવાક્ય ભરેલી જોવામાં આવે છે, તેની વિચારસરણી પણ પ્રાર્થના હોઈ તેનું તાત્પર્ય સમજવું મુશ્કેલ પડે છે. તો પણ એકંદર રીતે જોતાં તેની ભાષા સરળ, સાદી અને પ્રાસાદિક છે. ઉપનિષદોનો ઉપદેશ સાદી ભાષામાં, સાદી પણ સચોટ પદ્ધતિએ અપાયેલો છે. ધ્વાકાશ, મહાકાશ આદિની તર્કજ્ઞાણ પાછળથી વિસ્તરેલી છે. ઉપનિષદો ધર્મતત્ત્વ, તત્ત્વજ્ઞાન, સૃષ્ટિતત્ત્વ જેવા ગહન વિષયોનું વિવેચન એકાદ મનોહર આખ્યાયિકા અથવા રૂપકદ્વારા મુગમ રીતિએ કરે છે. તેની વિવેચનપદ્ધતિ શુદ્ધ, સરળ અને હૃદયસ્પર્શી છે. તેમાં તર્કજ્ઞાણ કે સાહિત્યની બૃહબૃહામણી નથી. નિરર્થક રૂપક, અલંકાર, શબ્દચ્છદ, શબ્દજ્ઞાણ કે વાગાડંબરોનો વિસ્તાર નથી. બહુ શબ્દો ઉપર ધ્યાન લગાડવું એ તો વાણીનો વ્યર્થ વ્યય કરવા જેવું છે.* એક જ આત્માને જાણો, તે સિવાયની વાતો ત્યાગવી* એમ તેઓ સ્પષ્ટ કહે છે; એટલે તેમાં નિરર્થક વિશેષણો, વ્યામિશ્ર વાક્યો, શિષ્ટ અને સુદ્ધિને સંભ્રમમાં નાખનારી રચનાઓ નથી. તેનો પ્રત્યેક શબ્દ સાર્થ અને દૃઢ છે, આથી ઉપનિષદોનું યથારત્ અભ્યસન અનુશીલન કરનારા શાન્ત વિદ્વાનોને મિથ્યા વેદાન્તો કે શબ્દપંડિત યવાનો લય નથી. સાહિત્યની કે તર્કજ્ઞાણની બૃહબૃહામણીમાં રસેલાઓને વસ્તુતત્ત્વ હાથ ન આવતાં ઉપનિષદો જોનો સ્પષ્ટ નિમેષ કરે છે, તેવા શબ્દો અને વાણીવિલાસ હાથ આવે છે, તેવા પંડિતો શુકવત્

*નાનુશ્યાયાત્ ષદ્દન શબ્દાન્ શાષોવિગ્લાપમંદિતત્ ॥

*તમેવીકંજાનથ આત્માનમ્ અન્યાયાચો વિમુક્ષય ॥

વેદાન્તની પરિભાષા અને પ્રક્રિયાઓનું શબ્દજ્ઞાન મુખપાઠ કરી પોતાને કૃતાર્થ માને છે. એવા લોકો બ્રહ્મ સંબંધી વાતો કરવામાં કુશળ હોય છે, વખત ઉપર પડિતાઈ પણ દેખાડી શકે છે; પરંતુ તેમની વૃત્તિ ઉપર તેની લેશ પણ અસર હોતી નથી. તેઓની વૃત્તિ વિષયાકાર બની રહી હોય છે અને તેથી તેમનું ચારિત્ર દૂષિત હોય છે. આવા મિથ્યા વેદાન્તીઓની લોક નિંદા કરે તે યોગ્ય જ છે. ઉપનિષદોમાં જે ગંભીર અને ઉદાત્ત ધર્મભાવનાઓ અને તત્ત્વવિચારો સંગ્રહાયેલા છે, તથા જે ઉચ્ચનીતિનાં તત્ત્વો ઉપદેશાયેલાં છે, તે બધાંની અસર તેનો અભ્યાસ કરનારા મનુષ્યના હૃદય ઉપર આપ્તાહ અને સ્થાયી થાય છે, અને તેનું જીવન સુંદર, પવિત્ર અને પુણ્યમય બની રહે છે.

ઉપનિષદો ધણું છે એ ખરું છે, પરંતુ સર્વે ઉપનિષદોનો પ્રતિ-
 ૭ પાદ વિષય એક જ છે. આર્યધર્મનો પ્રાચીન અને મૂળ તથા મુખ્ય સિદ્ધાન્ત તેમાં પ્રતિપાદન કરવામાં આવ્યો છે. પરમ સત્યનું જ્ઞાન તેમાં ચર્ચવામાં આવ્યું છે. ઉપનિષદોનો ઉપદેશ આગળ કહેવામાં આવશે, તે પ્રમાણે અધિકાર પરત્વે જુદી જુદી રીતે કરવામાં આવ્યો છે. તેમાં જ્ઞાન, કર્મ અને ઉપાસનાનું અધિકારી પરત્વે પ્રતિપાદન કરવામાં આવેલું છે. કર્મ અને ઉપાસનાથી જેમનાં અંતઃકરણ સ્વચ્છ અને સ્વસ્થ થયાં હોય, બુદ્ધિ વિસ્ફેપ, સંસય, વિષય, રાગદ્વેષ કે મોહથી મુક્ત થઈ સક્ષમ અને અગ્રય થઈ હોય, તેવાઓને પરમતત્ત્વનો બોધ કરે છે. બીજાઓને આંતરશુદ્ધિનાં સાધનોમાં યોગ્ય છે. જ્ઞાનપ્રાપ્તિમાં ઉપયોગી ક્રિયા અને ભક્તિ સેવવાનો બોધ એ જ શાસ્ત્રો આપે છે; સર્વમાન્ય નીતિનાં તત્ત્વો પણ એ જ ઉપદેશ છે. સૃષ્ટિતત્ત્વ અદ્વિતીય બ્રહ્મચૈતન્યનાં સ્વરૂપનું નિર્ધારણ, જગત સાથે તેના સંબંધનો નિર્ણય, તેની ભાવના, તેની ઉપાસનાપદ્ધતિના પ્રકારો, સાધનપ્રણાલી આદિ મહાતત્ત્વોનું તેમાં પરિસ્પૃટભાવે વર્ણન કરવામાં આવેલું છે. ઉપનિષદોમાં છૂટાછવાયા તર્કો પણ નજરે પડે છે, અને એના વિચા-

રોમાંથી દરેક દર્શનવાળાને ટેકો મળે એવા તર્કો પણ મળી આવે છે. દ્વૈત, વિશિષ્ટાદ્વૈત, શુદ્ધાદ્વૈત, અને અદ્વૈત આદિ વાદો આવે છે, તે દરેકના ટેકામાં ઉપનિષદના મહાભંડાગમાંથી વાક્યો મળી આવે છે. આમ દેખીતો વિરોધ ઉપનિષદોમાં જોવામાં આવે છે, તેનો પરિહાર કરી ભગવાન વેદ વ્યાસે એ વિસ્તૃત ઉપનિષદોનો સંક્ષેપ સૂત્રોમાં સમાસ કર્યો છે, જે બ્રહ્મસૂત્ર કે ઉત્તરમીમાંસા દર્શન કે વેદાન્તદર્શન નામે પ્રસિદ્ધ છે. ઉપનિષદના તત્ત્વવિચારો મહત્ત્વ છે, અને તેના સિદ્ધાન્તો દુર્લભ છે. શ્રીમાન્ આચાર્ય શંકરાચાર્ય ભગવાને દશે ઉપનિષદોનો મુશ્કેલી સમન્વય કરી તેનો અર્થઘટન સમજાવ્યો છે. ઉપનિષદોનું તત્ત્વજ્ઞાન અને તેના સિદ્ધાન્તો શ્રીમાન્ શંકરાચાર્યના ભાષ્યની મદદ વિના સમજી શકાય તેવા નથી. ઉપનિષદોમાં જે સરળ અને જાંચામાં જોયો ધર્મબોધ મળે છે, તે સજીવી કે ધર્મ મનનનાં ફળ રૂપે આ લેખની પ્રવૃત્તિ હેઠળ યથા પ્રતિભાસ પ્રગતિ અહીં થયો છે.

શ્રીમાન્ શંકરાચાર્ય ભગવાને ઉપનિષદોના ઉપદેશ સંબંધમાં નીચેના શ્લોકમાં કુંકે પણ સરસ અને યથાર્થ વર્ણન કર્યું છે -

સ્વં યાલ્લ રોદમાત્ત ચિરત્તરસમય ક્ષાન્તિ માનેતુ મમે
પ્રાક્ષ ચર્જૂર માત્ર સુકદલ મયયા યોજય ત્વંન્ધિકાઽહ્ય ।
તલ્લત્ ચેતોઽતિમૃદં યદુજનનભવાગ્મોદયમસ્કાર યોગાત્
ઘોઘો પાયૈરનેકૈરવશ મુપનિષદ્ ઘોઘયામાસસમ્યક્ ॥

શતશ્લોકી ૮

અર્થ:-જેમ ચિત્કાળથી રોતા પોતાના જાગરને શાંતિ પમાડવા માટે તેની માતા તેના મોં પાસે દ્રાક્ષ, ખજૂર, કેરી કે સુંદર ફળો મૂકે છે, તે જ પ્રમાણે અનેક જન્મોમાં ઉત્પન્ન થએલ અજ્ઞાનના સંસ્કારને લીધે અતિમૃદુ અમેલ અને તેથી અવશ-પોતાને વશ નહિ તેવા અંચળ ચિત્તને અનેક બોધરૂપી ઉપાયોથી ઉપનિષદ યથાધિકાર બોધ આપે છે ધણી ઉપાયોમાંથી કોઈ પણ સરળ યશી એમ ધારી શ્રુતિ માતા

અનેક ઉપાયો યોજે છે.”

આ સ્થોત્રમાં ઉપનિષદોને માતા સાથે સરખાવ્યાં છે. માતાનો બાળક ઉપર પ્રેમ હોય છે, તે પ્રેમને લીધે બાળક રૂએ છે, તે તેનાથી ખમી શકાતું નથી; તેને રોતો બંધ રૂખવાને રોહના આવેશથી અનેક પ્રકારનાં મિષ્ટ ફળો તેનાં મોં આગળ મૂકે છે, અને હરકોઈ ઉપાયે તેને શાન્ત પાડવા મથે છે. તે જ પ્રમાણે અનેક જન્મોમાં સંયમ કરેલા અજ્ઞાનસંસ્કાર અને દુર્વાસનાઓને લીધે જેમનાં ચિત્ત અંચળ તથા મલિન થયાં છે અને તેને લીધે શોક, મોહ, ભય, ચિંતા, દુઃખ સંતાપથી જેઓ રડ્યા કરે છે, તેમનું અજ્ઞાન દૂર કરી તેમને પરમ શાંતિસુખ આપવા ઉપનિષદ માતા અનેક યુક્તિ પ્રયુક્તિ. મિષ્ટ વાક્યો, દષ્ટાન્તો તેમ જ આખ્યાયિકાઓનો પ્રયોગ કરે છે. ઉપનિષદો નીરસ અને લૂખાં જ્ઞાનવાક્યોથી બોધ નથી કરતાં, પરંતુ વ્યવહારમાં હરકોઈના જેવામાં આવતાં દષ્ટાન્તોથી અને મનને આદહાદ પમાડી તે પર ઊંડા સંસ્કાર પાડે તેવાં વચનોથી, જ્ઞાનનો બોધ કરે છે; જેમકે રથરૂપક, બે પક્ષીઓનું રૂપક વગેરે.

ઐટલે અજ્ઞાન અંધકારમાં રડતા મનુજબાળને અનિર્દેશ્ય પરમ સુખ અને સાશ્વત શાન્તિ આપવા માટે ભગવતી શ્રુતિ માતા અધિકાર અનુસાર અનેક રીતિએ ઉપદેશ આપે છે. બધાં મનુષ્યોનાં ચિત્તનું સ્વરૂપ એક જ પ્રકારનું હોતું નથી. ધારણશક્તિ પણ સમાન હોતી નથી. પ્રત્યેક મનુષ્યનું મન કિંવા અંતઃકરણ સરખું જ શુદ્ધ હોતું નથી. જેમ શુદ્ધિ સરખી હોતી મંત્રી; તેમ શક્તિ પણ સરખી હોતી નથી અને રૂચિ પણ એક સરખી હોતી નથી. ચિત્તના સ્વરૂપના ભેદ અને વ્યક્તિ વ્યક્તિની શુદ્ધિ અને પ્રકૃતિનાં તારતમ્યની દષ્ટિએ ઉપનિષદો સમાજમાં મનુષ્યોના બે વર્ગ પાડે છે. એક વર્ગ પ્રાજ્ઞાન કે ધીર અને બીજો કૃષ્ણ, મન્દ, ચાલ; બૃહદારણ્યક ઉપનિષદ કહે છે કે જે કોઈ અક્ષર પરબ્રહ્મને જાણ્યા વિના આ લોકમાંથી જાય છે તે કૃપણ

દયાપાત્ર છે. જે જાણીને જાય છે તે જ્ઞાનજુ છે. આ જે વિજ્ઞાન શ્રી
ગીતાશુ પણ બ્રાહ્મણસ્ય વિજ્ઞાનતઃ અને કૃપણા ફલહેતવ ॥ એમ દૈવ
અને આમુગ વર્ગ વિસ્તારથી સમજાવીને પાડી બતાવે છે.

કેટલાક મનુષ્યોનાં ચિત્ત કેવળ સંસારમાં જ આસક્ત હોય છે.
કેવળ ઈન્દ્રિયસુખપરાયણતા, સ્વાર્થ, ઇન્દ્રિયવૃત્તિ, કામોપભોગ,
દુનિયાદારીની મોટાઈ, આવી આવી કામનાઓ અને તેનાથી પ્રેરાયલી
નિરકુશ, સ્વચ્છંદ પ્રવૃત્તિઓ પાછળ તેમનું ચિત્ત ચોંટાયુ હોય છે. ૫૦
લોક, ૫૨જીવન, ૫૦માર્થનો તો તેમને લેશ પણ ખ્યાલ હોતો નથી.
આધિભૌતિક સુખની અલિપ્તિ કરવી એ જ ન્યાય, પ્રસરત, શ્રેય-
સ્કર તથા ૫૦મપુરુષાર્થ સમજે છે. ઉપનિષદો આવા વર્ગના મનુષ્યોને
નીચેના શબ્દોથી ધણુવે છે -

અન્ધેન તમસાઘૃતા -ગાદ અજ્ઞાનરૂપી અધકારથી ઘેરાયલા,
અવિધાયામન્તરે વર્તમાના -અવિદ્યામાં ફૂંધેલા,
જાતમહન -આત્મધાતી,

પરાધ કામાનનુચન્તિચાલા -બાહ્ય, અવિવેકી મનુષ્યો બાહ્ય
વિષય કામનાઓ પાછળ ભટકયા કરે છે.

પ્રેયો મન્દો ઘૃણીતેઃ ધન, ૫૨, પુત્ર આદિ પ્રેય વસ્તુને મન્દ
બુદ્ધિવાળો પસન્દ કરે છે,

ન સામ્પરાયઃ પ્રતિભાતિ ચાલમ્
પ્રમાથન્તે ચિત્તમોદેન મૃદમ્
અય લોકો નાસ્તિ પરં ઇતિ માનો

પ્રેય પદાર્થો, દુનિયાદારીની મોજમજાઓ, એક આરામમાં
આસક્ત મનવાળા અને દ્રવ્યના મોહથી મૂઢ બની ગયેલા બાહ્ય,
અજ્ઞાની, પામર મનુષ્યને ૫૨લોકપ્રાપ્તિના શાસ્ત્રીય સાધન સૂઝતાં
નથી, “ આ દરચમાન લોક છે, ૫૨લોક નથી ” એમ તેઓ માને છે.

આવું જેમનાં ચિત્તનું સ્વરૂપ છે તેવા પામર લોક “ ખાઓ, પીઓ, પારકું હરો, હેદો, બગિ-કેવો ધર્મ અને કેવો પરોપકાર ”— એવા રાક્ષસી અને આસુરી ભાવથી હવન વીતાડે છે. સંસાર વ્યવહારમાં આવા પ્રકારે માંસમીમાંસામાં આયુષ્ય ગાળનારો વર્ગ મોટો છે. શ્રુતિ કહે છે કે જ્યાયસા એવ અમુરઃ ॥ અમુર વર્ગ મોટો છે. આવાં ચિત્તવાળા લોકો કરતાં ઉચ્ચતર શ્રેણીના લોકો છે, કે જેઓ સંસાર-સુખ કરતાં સ્વર્ગસુખને અધિક ગણી તેની પ્રાપ્તિ માટે સતકર્મોથી પ્રયત્ન કરે છે. પહેલા પ્રકારના અમુર અને પામર કરતાં આ વર્ગ સારો છે, પણ ઉપનિષદની દૃષ્ટિમાં આ લોકો જેમ ક્ષયશીલ છે, તેવી જ રીતે પુણ્યથી મેળવેલો સ્વર્ગલોક પણ ક્ષયશીલ જ છે. પુણ્ય ક્ષીણ થતાં પાણું પૃથ્વી પર અવતરવું પડે છે. આવાં સ્વર્ગની પ્રાપ્તિને જ પરમ પુરુષાર્થ શ્રેય માનનાર વર્ગને પણ તે મદ અને બાધ ગણે છે, અને સ્વર્ગલોકની પ્રાપ્તિનાં સાધનને અટકાવવા તકલાદી હોડી જેવાં ગણી કાઢે છે. આવી રીતે કેવળ દુનિઆદારીમાં જ પશુવત્ સ્ત્રીપત્ની રહેલા પશુ વર્ગની અપેક્ષાએ સ્વર્ગ સુખની કામનાથી પુણ્ય કર્મ કરનાર વર્ગ ઉચ્ચ શ્રેણીનો છે; તો પણ ઉપનિષદો જેને યેયઃ ॥ અમૃતત્વા કહે છે, તેની પ્રાપ્તિની ઈચ્છા રાખનાર અને તેના માટે પ્રયત્ન કરનાર વર્ગ ઉચ્ચતમ છે, આ વર્ગને ઉપનિષદો ધીર કહે છે, આ ધીર, દંસ જેમ દૂધ અને પાણીનાં મિશ્રણમાંથી પાણી મૂકી દૂધ જુદું પાડી લે છે, તેમ પ્રિયાન્ અને પ્રિયક્ષાન્ પ્રિય લાગતી કામનાઓ અને ઐહિક સુખો-પ્રેયનો ત્યાગ કરી યેવનું ચઢણ કરે છે. શ્રેયને પસંદ કરનાર અને પ્રાપ્ત કરનાર આદ્યજ્ઞ ધીર છે; જાણી જાણી કૃપાનુ, જાત્ર, મૃદ, મન્દ, અધિષ્ઠા અંધકારમાં હોકર ખાના, અંધ આત્મધાતી છે, એમ ઉપનિષદો કહે છે. દુનિયાદારીના વિષયોનેજ વગગી રહેનાર મન્દ અને બાધવર્મ પાપાચારી જની અધોગતિને પામે છે; પુણ્યકર્મ કરનાર સ્વર્મ લોક મેળવે છે; અને અમન્ત્ર પરમશ્રેયને તો કેવળ પ્રતિસંસ્કાર-અધ્યનિષ્ઠ જ

પામે છે આમ વિવિધ પ્રકૃતિવાળા અને ભિન્નભિન્ન રૂપિ તથા શક્તિ વાળા લોકોને પુત્રવત્સલ માતા જેટલા જ સ્નેહથી શ્રુતિ માતા મુનિ સદૃશ તન્મ વાળવા વિવિધ પ્રકારે ઉપદેશ આપે છે અને સાધનો બતાવે છે આ ઉપદેશનો કમ વિચારતા જીવે પ્રમાણે જોવામાં આવે છે —

જ્ઞાનમય્યા અને તત્ત્વજ્ઞાન એ જ ઉપનિષદોનો મુખ્ય વિષય છે મુખ્યતઃ બ્રહ્મવિદ્યાનો ઉપદેશ તેમાં કરવામાં આવ્યો છે. સામાન્ય કોટિના મનુષ્યોને આ ઉપદેશ એકદમ સમગ્ર નહિ, તેમ રૂએ પણ નહિ એ સ્વાભાવિક છે, એટલે એવા વર્ગને હૃદયીને સ્વર્ગીય સુખોની લાક્ષણિક ઉપનિ હોમા બતાવવામાં આવી છે સાંસારિક સુખોને મુક્તાગતે સ્વર્ગના સુખો દિવ્ય અને અનન્ત છે સ્વર્ગમાં શોક નથી ભય નથી, શમ નથી, વૃદ્ધાવસ્થા નથી મૃત્યુ નથી. દિવ્ય અપ્સરાઓ છે દિવ્ય ભોગો છે કેવળ આનન્દ છે આવા દિવ્ય સુખો મેળવવા માટે યજ્ઞ યાગાદિ વૈદિક ધર્મક્રિયાઓ અને પુણ્યકર્મ કરવાની જરૂર બતાવી, કેવળ હિન્દુધર્મનાં સ્વાર્થોદ્યત ન આગતાં કેવા તળાવ જેવા જગ્યા રાયા, ધર્મશાળા ઔષધશાળા, પાઠશાળા, અન્તાયાયનો જેવા આત્મ-સ્થાનો વગેરે દાન દયાના પરમાર્થો સાધકો કરવાનું ઉપદેશવામાં આવ્યું છે બાકી સ્વર્ગીય સુખો મેળવવા માટે તાત્કાલિક સુખનો ભોમ આપતા આવી રીતે ક્રમે ક્રમે ગાંધાપ છે અને ચિત્ત ઉપરથી મહિન સરકારો ફર થતા જઈ મારા સરકારો પડતા અને જમતા બન્યા છે શ્રુતિ કહે છે કે પુરુષ જ્ઞાનમય-મધ્યસ્થો બનેતો છે, જેની એની જ્ઞાનના દોષ છે, તેનો એનો સહજ જાવના દોષ છે, તેનાં તે કર્મ કરે છે અને જેવાં કર્મ કરે છે તેનું પામે છે એ જેવું કરે છે જેવું આચરે છે તેનો તે થાય છે, પુણ્યકર્મ વગેરે પુણ્યશાળા બને છે, પાપ-કર્મ વગેરે પાપી થાય છે. એટલે જેવું વારીએ તેવું લગ્નીએ અને જેવું કરીએ તેવું પામીએ

(અપૂર્ણ)

—: મૃત્યુ વિજયી વીર:—

લેખક:-શ્રી તસિન મ. લાટ એમ. એ.

卐

અ'ક પહેલો

દશ્ય ૧ લું

વસિષ્ઠ ઋષિનો આશ્રમ

માતામાલ

(વસિષ્ઠ ગુરુ તથા શિષ્ય વાત્સાયન)

વસિષ્ઠ:- (સંધ્યા પછી પ્રાર્થના કરતા) હે પરમાત્મન ! આગના મંત્રથી પ્રભાતે આપના ચરણકમલોમાં હું પ્રણામ કરું છું. હે નાથ !

આપની પરમજ્યોતિ હમારી મતિમાં પ્રકાશ છે પિતા ! મમ્મતો મા સદગમય, તમસો મા જ્યોતિર્ગમય, મૃત્યોર્મા અમૃતં ગમય । ॐ શાન્તિઃ

શાન્તિઃ શાન્તિઃ ॥

(વા-સા-યનને ઉદ્દેશીને)

એટા ! ગર્હ કાલે તને કહ્યું હતું તેવાં કહ્યું છે ને ?
આજે આપણે મહામુનિ ઉદાલકને ત્યાં જવાનું છે.

વાત્સાયન - હા ગુરુદેવ ! આપની આજ્ઞા મુજબ સધળું તૈયાર
છે, પણ એ ઉદાલક મુનિ કોણ ?

વસિષ્ઠ કેમ ! તે એમનું નામ નથી સાંભળ્યું ? એઓ ભારત-
વર્ષના તમામ તત્ત્વવેત્તાઓમાં સૌથી મોખરે છે. એઓ મહાન
દંડા છે.

વાત્સાયન - તો તો એ મહાભાગના દર્શનથી આપણે પવિત્ર થઈશું.
પણ ગુરુદેવ ! એમને ત્યાં શું છે કે આપણે ત્યાં જઈએ છીએ ?

વસિષ્ઠ - એઓ વિશ્વનિત્ય યજ્ઞ કરે છે એ યજ્ઞમાં મારે આચાર્ય-
થવાનું છે

વાત્સાયન - વિશ્વનિત્ય યજ્ઞ ? ! ભગવેન ! એ તો નવો યજ્ઞ
સાંભળ્યો ! એની વિશેષતા શી છે ?

વસિષ્ઠ - એટા એ એક મહાન યજ્ઞ છે. કરનારે એમાં પોતાનું
જડ-એવન તમામ દ્રવ્ય દાન તરીકે ઈર્ષ દેવાનું હોય છે. એટા ! મમ-
તાની દબલટ ગાંઠે તોડી નાંખવાનો એ પ્રયોગ છે.

વાત્સાયન - તો તો એ ઋષિજીને ધન્ય છે જે દાન દ્વારા જીવનને
ઉગાળે તે પ્રજામાં યોગ્ય છે

વસિષ્ઠ - એમાં શો રહ્યો ? દાન દેવું એ ઈશ્વરીય મુલ્ય છે; તો ચાલો
એનાં ! આપણે પ્રત્યાન કરીએ.

વાત્સાયન - જેવી આજ્ઞા, ગુરુદેવ

(બન્ને જાય છે.)

દૃશ્ય ખીજી

ઉદાલક ઋષિનો આશ્રમ

યજ્ઞનો ઉદ્યોગ દિવસ

(ઉદાલક = નચિકેતાના પિતા તથા ગર્ભાચાર્ય = નચિકેતાના મામા)

ગર્ગ:-મુનિશ્રી ! ઇશ્વરકૃપાથી આજે યત્ન પૂરો થશે. એ અંગે દાનની હવે યાદી કરી નાંખવી જોઈએ.

ઉદાહરક:-ગર્ગશ્રી ! દાનની યાદી કેવી ? જ્યાં અધુન જ દેવાનું હતું ત્યાં વળી યાદી શી ? પસંદગી શી ?

ગર્ગ:-એ ભાવના તો યોગ્ય છે; પણ મુનિશ્રી ! દાનમાં પણ વિવેક જોઈએ ને ! આપ કંઈ એટલા યોગ્ય જ છો ? આપને પુત્રો છે, પરિવાર છે, તેમનો પણ અધુન દેતાં વિચાર કરવો જોઈએ.

ઉદાહરક:-ગર્ગશ્રી ! પણ મારી તો પ્રતિજ્ઞા છે કે સર્વસ્વનું દાન કરું.

ગર્ગ:-આપની પ્રતિજ્ઞા ભલે હોય ! પણ તેથી આપણે આંધળા દેમ થઈએ ! વ્યવહાર પણ સાધવો જોઈએ. હજી નચિકેતા નાનો છે. તેને લૂંટાવી દાન દેવામાં વિવેક ક્યાં છે ?

ઉદાહરક:-ગર્ગશ્રી ! નચિકેતા પોતાનું નસીબ લઈને નહીં આવ્યો હોય ? ! મારે તેની શી ચિંતા ! તેની ચિંતા તો ભગવાનને સોંપી દીધી છે.

ગર્ગશ્રી:-મુનિશ્રી ! આપની જાગૃતમાં આપ દરેક રીતે જ મુખ્યત્વે ત્યાર છો; આ તો મને જે હાથનું તે મેં કહ્યું. હું તો વ્યવહાર અને પરમાર્થ બંને સચવાય એ દષ્ટિએ કહું છું, કે આપે આપનાં હોકરાં હેંપાંનો પણ વિચાર કરવો જોઈએ. લેનારાઓ તો પ્રશંસાના એ જોશ કહી રહી જશે, અને આપ પણ જગો; પાછળની સુઝવણ તો નચિકેતાને જ ને ? અને જે આપ જોડાને લિખારી છોડી જાય તે આપને બેટો બહાણથી પિંડ ન દે ! અને વાંચીએ એટલું લણાય થોકું ના ! જુવો ! મેં તો મારી મતિ આપી. ચાલો, હું તો યજ્ઞમંડપમાં ગઈ છું (પ્રસ્થાન).

ઉદાહરક:- (સ્વગત) ગર્ગશ્રી કહે છે તે પણ ઠીક છે !

નચિકેતાનો પણ મારા ઉપર હક્ક છે. છતાં ધને હું એને લિખારી
છોડીને જાઉં એ શું પાપ નથી? અને વળી મારે દયાં માગ
પોતાના ઉપયોગ માટે કશું પણ ગમ્યું છે? આથી પ્રતિજ્ઞાને
પણ વાધો નહિ આવે, અને વ્યવહાર પણ સચવાશે. હીક,
(વિચાર કરતા) તો શું કરું? સર્વસ્વનો આમ મેં અંતરથી
તો ત્યાગ કર્યો જ છે ને? પછી જો વાધો? (કાંઈ નિમ્ન્યય કરી)
હા. બસ, એમ જ કરું. વ્યવહાર અને પરમાર્થ બન્ને તોપાશે. ચાલ
ત્યારે આજના કામમાં પરોવાઉં.

(પ્રસ્થાન)

દરય ત્રીણું ઉદાલકની વનભૂમિ

(કૌટિલ્ય, સૌતેમનસ, વિભાવસુ = (નચિકેતાના આનમિત્રો)

કૌટિલ્ય:—જા જા, એ ડોસાની છુદ્ધિ તો ખરેખર મારી મધ છે?
મારો વાલો તો વિશ્વજિત યજ્ઞ કરવા નીકળેલો?

સૌતેમનસ —પણ હું કયા ઉદાલકના વખાણ કરું છું? હું
તો યજ્ઞનો મહિમા ગાઉં છું. એ યજ્ઞમાં તો બધું આપી દેવું પડે છે
એમ માગ પિતાજી કહેતા હતા!

વિભાવસુ —અને આપી તો કૌટિલ્ય ઉદાલક ઉપર ઉખડ્યો છે!

સૌતેમનસ —પણ યયું શું તે તો તમો કહેતા જ નથી! અને
ખિચારા ડોસાને શાને ઝાટકો છે!

વિભાવસુ —યયુ એમ કે ડોસાએ પાગ્ગાપોગમાં ન મોકલી સકાય
એવી ગાયો દક્ષિણ માટે કાઢી છે!

સૌતેમનસ —પણ એવી ગાયો પણ શાને ન કાટે? બધા બધુ જ
આપનારું હતું ત્યાં એવી ગાયો પણ દેવાની જ ને?

કૈટિલ્ય—એમ હોત તો તો કીક પણ આ તો સારી સારી નચિકેતા માટે રાખી મૂકી છે અને ડોળા જેવી જાળણેને માટે કાઢી છે ।

સૌતેમનસુઃ—એમ છે ।

કૈટિલ્ય—નહિતર શું હું અમરતો કહેતો હતો ५ ડાન્સની તો આવી બુદ્ધિ નાકી છે । જમ્યા । દાન દેવુ મુશ્કેલ છે ।

સૌતેમનસુ—પણ મને ખાતરી છે કે જે નચિકેતા આ વાત જાણશે તો તે સત્યાગ્રહ કરશે ।

કૈટિલ્ય—ક્યો સત્યાગ્રહ ! જમ્યા । જાપાઓ સાથે સત્યાગ્રહ કરવો રહેલ નથી તો । ને જાપ દેવુ મૂકી જવાનો હોય તો તો સત્યાગ્રહ થાય । મિલકત મૂકી જાય તો સત્યાગ્રહ તો હૂં રલ્યો પણ જૂઠાગ્રહ પણ લોક લહેથી કરે ।

સૌતેમનસુ—કૈટિલ્ય ! તુ નચિકેતાને નથી જાણતો । એ માગ તારા જેવો નથી । સત્યને ખાતર એ પ્રાણ આપે એવો છે ।

કૈટિલ્ય—જાણા રે જાણા ! પ્રાણ આપવો સહેલ નથી । લોકોને તો દેવ પડી છે—જરા કાઈ જને એટલે અરકાઈ જાડે કે “ એ માટે તો હું પ્રાણ પાથરીશ, ” જમ્યા । પ્રાણ આપવો જે એટલો સહેલો હોત તો દુનિયા આવી ન રહી હોત ।

વિભાવસુ—ને કૈટિલ્ય ! તારા જેવા જ જમ્યા હોત તો દુનિયા આવી જ ન હોત તેવું શું ।

કૈટિલ્ય—તો તમે જમ્યા ઉશગને ને । આપણે તો દૂકું સમજીએ કે જાપ મિલકત આપી જાય તો તે બહુ વહાલો લાગે અને દેવું આપી જાય તો દુરમન જેવો લાગે । આપણે તો સત્યાગ્રહ કે દુગ્રાહ કરું ન કરીએ । સીરા વારસો લઈ લઈએ ।

સૌતેમનસૂ-કૈટિલ્ય । તું તો હંમેશનો જ બડકો છે, જેને મારું કહેવું ખરું પડે છે કે નહીં? નચિકેતા તેના બાપને કેશણે લાવશે.

કૈટિલ્ય.—તેમ થશે તો નચિકેતાના ચગણમાં મારું માથું મૂકશે. પણ હું તો એટલું સમજું કે માયા છોડવી મુશ્કેલ છે. એ કામો મારે એમ નથી । તું નચિકેતાને આ વાત કહ્યે તો ખરો ।

નિલાવસુ.—ચાલો ત્યારે આ વાતને આશ કયા ?

કૈટિલ્ય.—ઉદાલકને ત્યાં દૂધપાકમા.

(બધા હસતા હસતા ગય છે)

દરથ ચોથું

ઉદાલકનો આશ્રમ

નચિકેતા આવેશે છે

નચિકેતા—(સ્વગત) અરે ! સૌતેમનસૂ આ શું કહી ગયો ! પિતાજી પ્રતિસાધી બળ્દ યવા માંગે છે-? એ કેમ બને ? આપવાનું પણ હીધું એટલે આપવાનું જ ! લાગે છે કે પિતાજીને પુત્ર-મોહ પીડે છે । મારામાં તેમનો જીવ એટલે છે ! પણ મારો... પુત્રનો આ ટાણે શો ધર્મ ? મને પિતાનો મોહ વહાલો કે પિતાની પ્રતિષ્ઠા ? (વિચાર કરી) મારું બાલહૃદય મને કહે છે કે સત્ય સમક્ષ મોહનાં મૂલ્ય તુચ્છ છે । (મુંઝાતાં) પણ પિતાજીને મારે આ કડવું સત્ય કહેવું કેવી રીતે ? સીધું કહું તો તેમાં અવિનય છે । બધાંની વચ્ચે પિતાજીનું માનખંડન કે મારો અવિનય મને ન લાગે । (વળી મુંઝાતાં) પણ તેમને ક્રોધ તો નહીં થયે ? વિચારતાં) ખરે ! તેમને ખીજ થયે તેથી શું ? પિતાજીની સાચી આખર પ્રતિષ્ઠા પાળવામાં છે । એ આતર મારે સહન કરવું પડશે તો શીશ; પણ સત્યપાલન દ્વારા મારે પિતાનું સાચું તર્પણ કરવું જ

ધટે. (મુંઝાતાં) ત્યારે કરવું શું ? (એકાએક સૂઝતાં) ધન્ય છે પ્રભો ! આપે મને સુંદર ઉપાય સૂઝાડ્યો છે ! ચાલ તે જ અજમાવું અને ભાવિના પુત્રો માટે એક અમર ગીતો પાડું.

(પ્રસ્થાન)

દશ્ય પાંચમું

યજ્ઞશાળા

(દક્ષિણનો વખત; અધા ઋષિઓ બેઠા છે. દર પાંજરાપોળમાં મોકલવા જેવી ગાયો બાંધી છે. ઉદાસક પામે નચિકેતાનું આસન ખાલી છે.)

ઉદાસક:-ગર્ગંજ ! જુવોને ! નચિકેતા કશું કેમ નહિ આવ્યો ? એ આવે તો આપણે કામ આગળ ચલાવીએ.

ગર્ગંજ:-અરે ! એ તો ક્યાંક રમતો હશે. આપ ચલાવોને, બાળક એમાં શું સમજે !

ઉદાસક:-ના ભાઈ ! બાળકના દેખતાં જ આવાં ધર્મદાયોં થવાં ધટે. કેમકે બાળક તો જુવે તેવું કરે !

વસિષ્ઠ:-મુનિજી કીક કહે છે. પ્રજાને સાંસ્કારિક શિક્ષણ આપી વખતે જ મળે !

ઉદાસક:-હ્યો ! પેલો આવ્યો. (આવતા નચિકેતાને નેમને) ચાલ તો બેટા ! મોડું થાય છે.

નચિકેતા:-(પિતાને તથા બેઠેલા ઋષિઓને વંદન કરી) પિતાજી ! હવે અહીં શું થવાનું ?

ઉદાસક:-હવે આપણે આ મહર્ષિઓનો સત્કાર કરવાનો છે. જે બેટા ! હવે તું મુંગો રહેજો હોં; જે થાય તે જોયા કરજો.

નચિકેતા:- (સરળ ભાવે) પણ પિતાજી ! આ યજ્ઞમાં તો બધું આપી દેવાનું ને ! તે બધું અહીં ક્યાં છે ?

ઉદાલક:- (સાંભળ્યું ન સાંભળ્યું કરીને) (અસિધ્ધને ઉદ્દેશીને) ઋષિવર્ય ! ચલાવો હવે ! દાનસંકલ્પ કરાવો !

નચિકેતા:- (દૃઢ મને) પણ કહોને બાપુજી ! આપણે તો બધું આપી દેવાનું છે ને !

ઉદાલક:- (સ્હેજ ચિદવાઈને) આવ બેટા ! હવે મૂંગો રહે. મેં તને શું કહ્યું હતું ?

નચિકેતા:- (વિનયપૂર્વક) પણ... પણ...

ગર્ગ:- (વચ્ચે જ અટકાવી) બેટા ! જો; બધા મોટા બેટા હોય ને, ત્યારે બાળકોથી કર્યું ન બોલાય ! સમજ્યો !

નચિકેતા:- પણ મામાજી ! પિતાજી બોલતા કેમ નથી ? બધામાં તો હું પણ આવી જાઉં ને ? પુત્ર પણ પિતાજીની જ મિલકત છે ને ? ! તો પણી મને કોને આપશે ? હેં બાપુજી !

ઉદાલક:- (ક્રોધથી) હરામખોર ! કેટલી વખત કહ્યું કે, બકવાદ ન કર !

નચિકેતા:- (આંખોમાં આંસુઓ સાથે-દૃઢ મને) પણ પિતાજી ! પ્રેમથી પૂછું છું; કહોને, મહને કોને આપશે ?

ઉદાલક:- (સંયમ ગુમાવતાં) જા. નીકળ અહીંથી ! હરામખોર ! હું તને મૃત્યુને સોંપું છું.

(સજ્જા સ્તબ્ધ બને છે)

નચિકેતા:- (વિના ગલરાપે) મૃત્યુને ! જેવી આજ્ઞા ! (કહીને પિતાને તથા ઋષિઓને વંદન કરી જતાં જતાં સ્વગત) મોતને ધારે ! પિતાજી અને ક્રોધમાં બોલ્યા હોય ! પણ તેમની આજ્ઞા મારે પાળવી

જ નેહાંએ ! હે હૃદય ! પિતાની આજ્ઞા પાળતાં કેનું અકલ્યાણ થયું છે, કે તારું યશે ! એમના આશિષે હું મૃત્યુને પણ વશ કરીશ, એમ મારું તરુણ શ્રદ્ધાથી ભરેલું હૃદય ટહે છે.

(યસસાળામાંથી નચિકેતાનું ગમન, સ્ત્રી સ્તબ્ધ, ગમગીનીમાં ચરકાર પૂરું થાય છે).

દૃશ્ય છ હું

ઉદ્ધાલક, ગર્ગી, નચિકેતા

નચિકેતા:- (પિતાને પ્રણામ કરી) પિતાજી ! શોક ન કરશો. મને આશીર્વાદ દો. હું જાઉં છું.

ગર્ગ:-બેટા ! આ તારો દુરાગ્રહ છે !

નચિકેતા:- (વિનયથી) ના મામાજી ! આ મારો સત્યાગ્રહ છે. મને કશો ડર નથી !

ઉદ્ધાલક:- (ગળગળા ચહેરા) બેટા ! હું કોષનો માર્ગો એવું કાળજીથી બોલી ગયો હતો ! તે માટે તારી ક્ષમા પાડ્યું છું.

નચિકેતા:- (પ્રણામ કરી) પિતાજી ! આવું બોલી મને સરમીંદો ન કરો ! હું આપનો પુત્ર છું. હું સાચો પુત્ર ત્યારે જ કે આપને તારું. આપે શિષ્યવ્યુ છે કે પિતૃદેવો મન ॥

ઉદ્ધાલક:- (આંસુ લૂછતાં) પણ બેટા ! મને પગીઆં આવ્યાં !

નચિકેતા:-પિતાજી ! આમ અકળારો નહીં. જન્મ્યાં તે સૌ જવાનાં જ છે; તો કોઈ વહેલું કે કાઈ મોડું. એમાં શોકને તક નથી ! શોક તો આપના બોધ મિથ્યા જાણ તેમાં હોવો ધટે !

ઉદ્ધાલક:-બેટા ! તું નહીં માને ? મારું હૃદય પચ્યાતાપથી બળે છે.

નચિકેતા:-પિતાજી ! એમાં પચ્યાતાપ જેવું કશું જ નથી ! આપ મને આશીર્વાદ દો નેથી મૃત્યુને પણ હું વશ કરી શકું ! આપની

આશીર્વાદ કદી મિથ્યા નહીં થાય ।

ઉદાહરક:- (નચિકેતાની દૃઢતા આગળ નમી પડતાં) બેટા ! હું
ધગડો બાપ બીજું શું કરી શકું । જા. જે સત્ય ભગવાનનો તે
આશરો લીધો છે, તે તારું દક્ષણ કરો । તને મૃત્યુવિજયી વીર બતાવો.

(નચિકેતા બન્નેને પ્રણામી આશીર્વાદ લે છે, અને દૃઢ મને
અદ્રશ્ય બને છે. બન્નેની આંખોમાંથી આંસુ સરે છે.)

ઉદાહરક:- (હતાશ થઈને) ગર્ગ ! જેની આશાએ જીવ વળ-
ગાડ્યો તે સો ગયો । હવે આ જીવનમાં શો રસ ।

ગર્ગ:-મુનિજી ! ધીરજ ધરો ! ભગવાન સૌ રૂઝાં વાનાં કરશે.
નચિકેતાએ તમને તો અમર કર્યાં. ચાલો હવે સુર્યાસ્ત થયો. સાયં-
સંધ્યા કરીએ.

ઉદાહરક:- (નિશ્વાસ નાંખી) હાં ! ચાલો, સુર્યાસ્ત થયો ।-આઠા-
શમાં અને જીવનમાં.

(બન્ને ગય છે, પડદો પડે છે)

પ્રથમ અંક સમાપ્ત

(અપૂર્ણ)

ઐ ચિત્રો અને ચિંતન

લેખક:-શ્રી. રમેશનાથ રંગનાથ ગૌતમ બી. એ.

પ્રભાતનો પહોર હતો. દૂર દૂરથી સંગીતનો અસ્પષ્ટ અવાજ આંબો. ધીરે ધીરે એ સંગીતરવ વધારે મોટે અને સ્પષ્ટ થતો ગયો. મીનિમાની જાહેરાતની ગાડી આવતી હતી, તેમાંથી એ ગીતશ્રવિનીના ઓધ ઉભરાતા હતા. છોકર્ગ અને મોટાં પણ તરત જમ્મમાં દોડ્યાં.

જે ગીત એ વાહનમાં વાગતું હતું તેની હલક મીઠી અને જાણીતી હતી. ગાડી વધારે સમીપ આવતાં એ વધારે સ્પષ્ટ સંભળાયા:

“ હસ લે, હસ લે, છ ભર ભર કર હસ લે !...”

એની સાથે છોકર્ગ પણ આનંદથી હસવા અને ગાવા લાગ્યાં; ગુસ્સે હરીને તેમને કોઈ ખાસ વાર રડાવતાં મોટેરું તરફ અર્થભર્યા કટાક્ષથી ચાળા કરતાં ગાવા લાગ્યા—“ હસ લે, છ ભર ભર કર હસ લે ! ”

બધાં ય દરમાં. ગાડી નાવ પાસે આવી. એ ગીતના ગુંજને આખી સડકને ગજવી મૂકી.

ઘડીભંગ સૌને ઉગ્ર થયો. પણ લાઈબેન માદી છોડીને લઈ ગયા, અને બધા પાછા પોતપોતાની પ્રવૃત્તિમાં તટ્પરીન થઈ ગયા.

લગ્નને ઉકળી ગયા, બીજો દિવસે જન્મલુ થયું. બહા-ગામથી લાઈબેન આવી પહોંચ્યા, કોઈએ પૂછ્યું, “ લાઈબેન કયા ? ”

“ લાઈબેન અમદાવાદ સાગવાર માટે રાખવી પડી છે. ” શાંતિથી ઉત્તર મળ્યો.

“ હાસ્તો, હીક ક્યું, આ બેવડા લગ્નની ધાધલમાં એ મિચારીને લાવ કોણ પૂછત ”

“ તેથી સ્તો ”

બેન પગતે બેસી હસ્તે મુખડે, ગભીર નયને એ જમી જન્મલુ પછી લાડુ બધા બેગા થયા એકે પૂછ્યું, “ હવે કહો લાઈબેન કેમ છે ? અને ત્યાં રાખી છે ? દવા કોની ચાલે છે ? ”

બેનનું મોં પડી ગયું એણે આડું જોઈ લીધું. એની સાથે જનાર લાઈબેન ધીમેથી ઉત્તર આપ્યો. “ લાઈબેન બહુ જ સારું છે હવે એને ફરી માદી પકવાનો લય જ નથી લાઈબેન મૂકી છે લગરાનને ત્યાં, અને દવા ચાલે છે દૈવની ”

અહીં લગ્ન થતા હતા-ત્યાં લાઈબેન જતી હતી પ્રભુને દરબાર અને બેનડીઓના લગ્નમાં ગમે કોઈનું વદન મધાન થવા વારો આવે, તેથી ચીગતે દેખે, હસ્તે ચહેરે માતા પગતમાં જમી એ છોડી એનું પહેલું સંતાન હતી.

એજ સંસારનો એ ક્રમ, જીવનનો રોજનો નહ, એ જ દેહ

x

x

x

સંસારના દહાવા કહો કે જીવનકલહ, જે કહો, તે આજ, જેના બે નિર્દય પાંખડાની બી સમા માનરમાત્ર સદૈવ પીસાનું, તરફડણું રહે છે,

જેમાંથી છૂટવાની ચાવી હાથમાં હોવા છતાં છૂટાતું નથી, છટવું સ્પષ્ટતું નથી, તે એજ દુઃહની સૂઝી. એ ચાવી, તે ચિત્તની સમતા. અને એ સમતા કેમ કરીને આવે ?

यो मां पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति ।

तस्याहं न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यति ॥

“ જે બધે મને જ દેખે છે, અને બધું મારામાં જ પેળે છે, તેનો હું મટતો નથી, અને મારો તે મટતો નથી. ”

એવી જેની દષ્ટિ હોય, તેને સુખ-દુઃખ, ગમતું-અગમ્યમણ, આનંદદાયક-પ્રત્યાપદ, એવો ભેદ કેવી રીતે રહે ? ભગવાન એક સ્થળે ગમતો અને બીજે અણગમતો, એ કેમ બને ?

અને એ વાત ગળે ઉતરી, એટલે સમાત્ત્વ યોગ ઉચ્ચતં વાળા યોગનો કીમિયો મૂઠીમા આવ્યો જ સમજવો.

કેવું સરળ અને સહેલું...કેવું વિશ્વ અને દુઃખપ્રાપ્ય !

પણ એ તો ધોક્ક ખમે તે ગોળ ખાય; ઠાંટા સમારે તે શુદ્ધાળ મેળવે; ઠસરત કરે તે પહેલવાન થાય. સમજવા છતાં આ આચરવું કેટલું આકર્ષ છે ! કાઈ કહેશે. આ તો ધર્મની વાત થઈ; તેમાં આટલી અકળામણ શી ? પરંતુ ધર્મ એટલે કર્તવ્ય, કર્તવ્ય એટલે જે કરવાનું જ છે તે, એ ન કરીએ તો પછી એ ધર્મ મટી જાય. “ ધર્મ ” રહે જ નહિ, સૌ કોઈએ આ “ કાર્મ ” ને “ કર્તવ્ય ” ખમવવાનું છે. જેનામાં જેટલી માણસાઈ, તેટલા પ્રમાણમાં તે મહેનત કરે. કોઈને એ દામ વધારે વિશ્વ લાગે અને કોઈને આણું, કોઈને સફળતા વહેલી મળે અને કોઈને મોડી, એ સંસ્કારની વાત થઈ; પણ પ્રયત્નનો હક્ક તો સર્વ કોઈને છે. એ પ્રયત્ન કોઈ બોલી બતાવીને કરે, કોઈ મનમાં જ સમજીને કરે, અને કોઈ સુસ્પષ્ટ રીતે સમજ્યા વિના, છતાં કેવળ સંસ્કારજળે સ્વભાવથી કરે; મમે તે નામે કે રૂપે, પણ પ્રત્યેક

જોઈએ ? પ્રભુનું નામ લેતાં અને ઝૂ નો જપ જપતાં શા માટે નદી ન ઓળંગી જવી ? તેમની શ્રદ્ધા મેરુ જેવી અચળ હતી. ખીજો દિવસે ઝૂકારનો શુંજારવ કરતાં ગોરમકન્યાઓ, જાણે પારદર્શક અંગેભરમર ઉપર નિર્ભયપણે ચાલી જતી હોય તેમ, નદીનાં અગાધ નીર ઓળંગી ગઈ. આ પ્રમાણે દરરોજ તેઓ રમતાં રમતાં, પ્રભુમય બની, પ્રભુના નામમાં મગ્ન બની, નદી ઓળંગવા લાગી.

એકાદ માસ પસાર થયા પછી તેમને લાગ્યું કે તેઓ પેલા પંડિતજીના કેટલાં આભારી છે કે જેના શાસ્ત્રવચનના બોધથી તેઓ દરરોજ હોડીના પેસા બચાવી શકતાં હતાં ! પંડિતજીને તેમણે એક દિવસે લોજન માટે આમંત્રણ આપ્યું; પંડિતજીએ કૃપાં દાખવી આમંત્રણ સ્વીકાર્યું. એક કન્યા પંડિતજીને તેડવા આવી, અને ચાલતાં ચાલતાં નદી આવી, એટલે કન્યા તો સડસડાટ, હૃદયમાં ઝૂતું રટણ કરતી, નદી પાર કરી ગઈ. કન્યા પેલે પાર અને પંડિતજી આ પાર થોડીવારમાં, કન્યા પાછી આ કાંઠે આવી અને પંડિતજીને પૂછ્યું. “ તમે શા માટે દીલ કરો છો ? ”

“હું હોડીની રાહ જોઉં છું” પંડિતજી બોલ્યા. “હોડીવાળો પેલે પાર મૂકી જાય ત્યારે જ નદી ઓળંગી શકાય ને ? ”

કન્યા વિરમય પામી બોલી. “વાહ ! પંડિતજી, તમે તો અમને નદી પાર કરતાં શીખવ્યું છે અને અમારો દરરોજનો હોડીનો ખર્ચ બચાવ્યો છે, અને તમે જ ‘વળી શું’ આમ પૂછો ? અમને તો જિંદગીભરનું નદી પાર કરવાનું સુખ મળ્યું છે. તમે કાં મારી માથે આવતાં અચકાઓ છો ? હું

તો-પેલે પાર, ડોઈ પણ જાતના ભય વિના, હાનિ વિના,
તમારા અમૂલ્ય શાસ્ત્રવચનના શિક્ષણથી ચાલી જાઉં છું.
તમે પોતે પણ જરૂર મારી માફક પેલે પાર મારી માથે
આવી શકશો ”

પંડિતજીએ પૂછ્યું “ કયા એવા શાસ્ત્રવચનથી તમને
આ અમત્કાર માપડયો છે ? ”

ગોરસ કન્યાએ, ઉપાની બટડીના ચલુકાર સમા ન્ધરે,
હૃદયમાં ઉતારેલા, શાસ્ત્ર-વચનનું પુનરાવર્તન કરી બતાવ્યું

પંડિતજી મમન્યા અને જોત્યા “ ઠીક, પ્રભુના નામ
ઉપી અદ્વૈત હોડી દ્વારા તમે આ મહાન નદીને પાર કરી જાઓ
છો, એમને ? ”

માથે ઊભેલા ગૃહસ્થોને પંડિતજીએ કહ્યું “ પ્રભુના
નામમાં શ્રદ્ધા રાખી નદી પાર કરવાની ટ્રાશિય હું આ
બાલિકા માથે કરવા તો જાઉં છું, પણ જો હું ફૂળવા લાગ્યું
તો મારી કમરે બાંધેલું આ દોગડું તમે પકડી રાખો અને
જરૂર જણાતા તેનાથી મને બહાર ખેંચી લેજો ”

પંડિતજીએ નદીમાં પ્રયાણ કર્યું પણ થોડા પગલા
આગળ જતા જ ફૂળવા લાગ્યા, તેથી તેમને દોરડાથી ખેંચી
બહાર કાઢવા પડ્યા.

પંડિતજીના જ્ઞાન કે શ્રદ્ધા જીવનજ્યાપી કે જીવંત
નહોતા નર્યું જ્ઞાન કે શુષ્ક નિર્જીવ શ્રદ્ધા માનવીને સમાર-
આગરમાંથી તારી શકતા નથી, સુદૃઢ અપાવી શકતા નથી,
સમારસાગર પાર કરવા માટે પ્રભુના નામઉપી નાવને ધારણ
કર્તા પછી, મનમાં સદેહ કે ગતિ જરાપણ ન રહેવા જોઈએ.

વિશુદ્ધ હૃદયની પરમ ધ્રુવધામી ઉચ્ચારાતો ઝંકાર નાવ જતી માનવીને સંસારસાગરમાંથી, ચેલે પાર ઉતારી દે છે; પણ તેમાં જરા પણ-લવલેશ શંકા રહે તો સંસારની ધૂમરીઓમાં ઘેરાયા વિના છૂટકે જ નથી.

જ્યારે પ્રભુમાં-પોતામાં રહેલા પ્રભુત્વમાં જીવન્ત ધ્રુવ ઊભી થાય, ત્યારે જ જગત જીતાય છે અને ભવસાગર પાર થાય છે. જગતને પોતામાં સમાવી દેવું એટલે જગતને જીતવું, સાગરની અંજલિ કરી જવી એટલે સંસારને પાર કરી જવો. પોતામાં રહેલા ખરા સ્વત્વને-પ્રભુત્વને ઓળખ્યા વિના જગત અજ્ઞેય અને સાગર અભેદ જણાય છે, પણ સારાયે બ્રહ્માંડને પોતામાં સમાવી દીધા પછી શું અજ્ઞેય કે શું અભેદ ?

ખોધા-પરમાત્મામાં અને પોતામાં રહેલી પ્રભુતામાં સંશયરહિત જીવન્ત ધ્રુવ માનવીનો ખરો ધર્મ છે. આવી પરમ ધ્રુવ માનવીને જગતનો વિજેતા અને સંસારનો સ્વામી બનાવે છે.

[૧૮]

બ્રહ્મભાવ

“ ગુરુ-શિષ્ય ”

આત્મસાક્ષાત્કારની સંપૂર્ણ સ્વતંત્રતાની કક્ષાએ પહોંચેલા એક પરમહંસને ચરણે, કોઈ નિજામુ શિષ્ય, જ્ઞાનપ્રાપ્તિ માટે આવી રહ્યો. એકાદ વર્ષ પછી જ્યારે શિષ્ય વિદાય થતો હતો, ત્યારે ગુરુચરણે સાષ્ટાંગ દંડવત પ્રણામ કરવા લાગ્યો. શરૂએ સ્મિત વદને તેને જોતો કયો અને કહ્યું: “ પ્રિય બેટા, તારામાં જે જ્ઞાનનો દીપ પ્રગટાયો તેણે તે હવે પ્રગટયો

નથી, તારે હલુ ઘણું મેળવવાનું બાકી છે. થોડા વધારે દિવસ રોકાઈ જા, ”

શિષ્ય ગુરૂની પવિત્ર છાયામાં દિવસો પસાર કરવા લાગ્યો, અને દિનપ્રતિદિન બ્રહ્મજ્ઞાનની પ્રેરણા વિશેષ ને વિશેષ મેળવવા લાગ્યો. તેનું હૃદય પ્રભુમય, બ્રહ્મમય થવા લાગ્યું. તેનું સારું થે જીવન બ્રહ્મસ્વરૂપમાં પરિણમવા લાગ્યું. તે ગુરૂને છોડીને જાય છે, પણ ગુરૂ તરીકે કે શિષ્ય તરીકે-તેના જ્ઞાન વિના તે જાય છે. વિશાળ અવનીના પટ પર, બ્રહ્મભાવે અને બ્રહ્મસ્વરૂપે સારું થે બ્રહ્માંડ પોતામાં સમાયેલું તે જોઈ શકે છે, અનુભવી શકે છે. જ્યારે સમસ્ત બ્રહ્માંડના અણુએ અને પરમાણુઓએ પોતાને વસેલો જુએ છે, ત્યારે તેને પ્રયાણ શું કે આગમન શું ? તમે જે જગ્યાએ નથી તે જગ્યાએ તમે જઈ શકો, પણ જ્યારે તમે તમારા સ્વરૂપને સાશણે બ્રહ્માંડમાં વ્યાપ્ત થયેલું અનુભવી શકો, આત્માના લેહલાવને ભૂલી જઈ, અલેહ ભાવે પરમાત્મા અને બ્રહ્માંડ સાથે એકરૂપ થઈ જાઓ, ત્યારે ગુરૂ કેણું ને શિષ્ય કેણું ? પ્રયાણ કયાં અને આગમન કયાં ?

શિષ્યને સંપૂર્ણ આત્મજ્ઞાન-બ્રહ્મભાવ-જાગૃત થયેલ અને પરિણામે ગુરૂચરણે સાષ્ટાંગ પ્રણામના બાહ્ય આચારની જરૂર ન રહી. તે પોતે જ બ્રહ્મમય અને બ્રહ્મસ્વરૂપે હતો. ગુરૂ તેનાથી જુદા નહોતા, પ્રયાણ અને આગમન તેને મન શૂન્ય હતાં, કારણ કે સ્થળ અને કાળની મર્યાદાથી તે પર હતો. શિષ્યને આ કક્ષાએ પહોંચેલો જોઈ ગુરૂને સંતોષ થયો. શિષ્ય અને ગુરૂ, જે વ્યક્તિ જુદી છે, તેવા

લેદલાવનો ત્યાં સંપૂર્ણ લોપ થઈ ગયેલો. આભાર કે ઋણની લાગણીને ત્યાં સ્થાન નહોતું. માન અપમાન, આભાર કે ઋણ બેની વચ્ચે હોઈ શકે, પણ જ્યાં દ્વૈતનું અદ્વૈત ઊભું થાય ત્યાં દ્વૈતલાવનાં પ્રતીકો પણ આપોઆપ વિરાજન પામે.

ગુરુજી બ્રહ્મકક્ષાએ ખરેખર પહોંચેલા, એટલે જ્યારે શિષ્ય તેમના ચરણોમાં આભાર અને ઋણની લાગણી હળવી કરવા લાગ્યો, ત્યારે તેમને, તેમના સ્વરૂપને, તેમના સ્વત્વને તેમના બ્રહ્મલાવને હલકાં પાડવામાં આવતાં હોય એમ જણાયું; “હું, કાંઈ, આ મર્યાદિત દેહમાં પુરાયેલો, જકડાયેલો નથી, હું માત્ર આ શરીર કે દેહ નથી, હું આખું બ્રહ્માંડ છું, હું તમારામાં છું અને તમારામાં મારા સ્વરૂપને ઓળખી, તેને માન આપો.” આ પરમાત્મલાવની કક્ષા પ્રાપ્ત કર્યા પછી માનવી, માનવી મટી બ્રહ્મ બને છે, બ્રહ્માંડમાં સર્વત્ર વ્યાપક બને છે, બ્રહ્માંડને પોતામાં સમાવી દે છે, પોતે બ્રહ્માંડમાં વિલીન થઈ જાય છે. લેદલાવના અલાવમાં અને અલેદલાવના આવિર્ભાવમાં વિનિમયને સ્થાન નથી. વિનિમય એટલે દ્વૈત. અદ્વૈતને શું લેવું ને શું દેવું? કેને આપવું અને કેની પાસેથી લેવું? આવા બ્રહ્મસ્વરૂપ માનવીને માનાપમાનસમોભૂત્વા લાભાલામજ્જયાજયૌ, છવનતું—બદકે બ્રહ્મનું નક્કર સત્ય હોય છે.

બોધ:—બ્રહ્મલાવે અદ્વૈતમાં રાચતા માનવીને સારા થે ; ૧ પ્રતીતિ પોતામાં થાય છે તે બ્રહ્મસ્વરૂપે બ્રહ્માંડમાં સર્વવ્યાપક બને છે અને બ્રહ્માંડ સાથે એકરૂપતા સાધે છે, કરૂપ બની જાય છે.

(અપૂર્ણ)

સાધન-ચતુષ્ઠય

(ગતાંકથી ચાલુ)

લેખક:-શ્રી. પ્રાણસાલ પ્ર. બક્ષી બી. એસમી.

ને ૮ અહલ્ય કરવું જોઈએ. સુષ્ટિના ગૂઢ અને અચલ નિયમોનો પૂરે-પૂરો અભ્યાસ કરવો જોઈએ, અને તે નિયમોનું જ્ઞાન થાય, ત્યારે સાધકે પોતાનું જીવન નિયમોને અનુકૂલ બનાવવું જોઈએ. અને તેમાં પણ વ્યાવહારિક જ્ઞાન અને વિવેકબુદ્ધિનો ખરોખર ઉપયોગ કરવો જોઈએ.

એ સિવાય સાધકે મહત્ત્વની અને બિન-મહત્ત્વની વસ્તુઓ અને બાબતો વચ્ચે વિવેક કરવો જોઈએ. જ્યાં ખરાંખરાંની વાત હોય કે, જ્યાં ન્યાય અને અન્યાયનો પ્રશ્ન હોય ત્યાં ખડકની માફક સ્થિર રહેવું, અને સત્યનો માર્ગ અહલ્ય કરવો. અને જ્યાં બિનમહત્ત્વની વાત હોય, ત્યાં બીજાઓ કરે તે માન્ય રાખવું. કેમકે સાધકે હમેશાં નમ્ર, માયાળુ, ન્યાયપ્રિય, અને બીજાઓની ઈચ્છાને માન આપનારું વર્તન રાખવું જોઈએ. અને જેવા પ્રકારની સંપૂર્ણ સ્વતંત્રતાની પોતાને

જરૂર હોય, તેવી સપૂર્ણ સ્વતંત્રતા બીજાએને પણ આપવી જોઈએ

નાના મોગ કાર્યો કરવામા પણ વિવેક કરવાની આવશ્યકતા છે જે કામ મોટું દેખાતું હોય અને જેને જગત સાર કામ કહેતું હોય, તેવા કામ કરતા એક ન્હાનું કામ કે જે ગુરુદેવના કાર્યમા સીધી રીતે ઉપયોગી થઈ પડે તેનું હોય, તે કામ ધણુ જ ઉત્તમ અને કરવા લાયક છે એ રીતે ઉપયોગી અને નિરુપયોગી કામ પરત્વે પણ સાધકે નિર્ણય કરવો જોઈએ. ગરીબ જૂએ મરતા લોકોને ખાવાનું આપવું તે સાર, ઉમદા અને હિતકર કાર્ય છે પરંતુ તેના કરતા, તેઓના જીવાત્માનું જ્ઞાનથી પોષણ કરવું, તે વિશેષ ઉમદા અને હિતકર કાર્ય છે. દેહનું પોષણ તો કાર્મણ્ય શ્રીમત મનુષ્ય કરી શકશે, પણ જીવાત્માનું પોષણ તો માત્ર જ્ઞાની પુરુષો જ કરી શકે. મારે સાધકને જે જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું હોય તો બીજા લોકોને જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવામા સદાયતા કરવી તે તેનો પરમ ધર્મ છે.

મુમુક્ષુ સાધક ગમે તેવો વિદ્વાન અને શુદ્ધિશાળી હશે તો પણ આ પગમપદના માર્ગ પર તેને ધણું ધણું શિખવાનું અને જાણવાનું બાકી રહે છે એટલું બધું શિખવાનું છે કે, તેમા વિવેકની જરૂરીઆત છે. તેથી સાધકે પ્રથમ શિખવા લાયક શું છે, તેનો લક્ષપૂર્વક નિર્ણય કરવો જોઈએ. સઘળું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવું અને મનુષ્ય તરીકેની પૂર્ણતા મેળવી જન-મુક્ત થવું તે આવશ્યક છે અને સાધકને એક દિવસ સપૂર્ણ જ્ઞાન અવશ્ય પ્રાપ્ત થશે પરંતુ જેમ જેમ જ્ઞાનપ્રાપ્તિ થતી જાય તેમ તેમ તે જ્ઞાન સૌથી વધારે ઉપયોગી નિવડે તેવી પસંદગી કરવી જોઈએ. પરમાત્મા જ્ઞાનસ્વરૂપ તેમ જ પ્રેમસ્વરૂપ છે, અને જેમ જેમ સાધકમા જ્ઞાન અને પ્રેમનું પ્રાપ્ત્ય વધતું જશે, તેમ તેમ તેનામા દેવીભાવ પણ વધારે પ્રકટ થતો જશે, મારે અભ્યાસ કરવો જોઈએ. ને અભ્યાસ એવા પગારનો હોવો જોઈએ કે જે બીજા લોકોને

સહાય કરવામાં સાધકને ઉપયોગી થાય.

સાધકે સત્ય અને અસત્ય વચ્ચે પણ વિવેક કરવાનો છે. તેણે મન, વાણી અને કર્મ એ દરેકમાં સત્યપરામણુ થવું જોઈએ. પ્રથમ સત્ય વિચાર કરતાં શિખવું જોઈએ, પણ કામ કંઈ સહેલું નથી. કારણ કે આ દુનિયામાં ઘણા ખોટા વિચારો તથા ઘણા મૂર્ખાઈ ભરેલા વહેમો છે. તેનો જે મનુષ્ય દાસ બની જાય છે, તેનાથી પોતાની ઉન્નતિ સાધી શકાતી નથી. તેથી ઘણા લોકો અમુક વિચાર ધગવે છે, અથવા તો મેંકડો વર્ણોથી તે વિચાર મનાતો આવ્યો છે, અથવા મનુષ્યો જેને પવિત્ર માને તેવા પુસ્તકમાં તે વિચાર દર્શાવેલો હોય, એટલા ઉપરથી સાધકે અમુક વિચાર ધરાવવો જોઈએ, એવું રિવાજ કે કદિતું બંધન નહિ જોઈએ; પરંતુ તે બાબતનો સાધકે પોતે વિચાર કરી તે યુક્તિયુક્ત અને વાજબી જણાય તો જ તેને વિવેકની કસોટીએ કસીને ગ્રહણ કરવો જોઈએ. એટલું ખાસ યાદ રાખવાની જરૂર છે કે, કદાચ હમરો મનુષ્યો અમુક બાબતમાં એકમન થતા હોય, પરંતુ તે બાબત વિષે તેઓ કંઈ પણ જાણતા ન હોય અગર અનુભવ ધરાવતા ન હોય તો તેમનો અભિપ્રાય કશી કી મતનો નથી. એટલા માટે મુમુક્ષુ-સાધકે દરેક બાબત પોતાની મેજે જ સમજી વિવેકપૂર્વક નિર્ણય કરવો જોઈએ. કારણ કે રૂઢિબદ્ધ વિચારો અને વહેમોનો જગતમાં વિસ્તાર વધવાથી મોટો અનર્થ પેદા થયો છે. તે એક બંધન છે અને તેથી સાધકે તેમાંથી તદ્દન મુક્ત રહેવું જોઈએ.

વળી ખીજા લોકોને માટે પોતે જાણ્યા સિવાય એકદમ અભિપ્રાય કે મત બાંધવામાં વિવેક કરવાની જરૂર છે. દરેક જીવાત્માને પોતાની જ મુશ્કેલીઓ વળગેલી હોય છે, અને તેના સઘળા વિચારો મુખ્યત્વે કરીને પોતાને જ લગતા હોય છે, તેથી કોઈ મનુષ્ય-સાધકની સાથે કોઈથી વાત કરે તો તે સાધકને ધિચ્છારે છે, અથવા તો તેવું દિલ

દુભાવવા ઇચ્છે છે, એવું એકદમ માની બેસવું નહિ

મુમુક્ષુ સાધકે પ્રેતાની વિવેકશક્તિ એટલી હદ સુધી કેળવવી કે તેનું દરેક વર્તન, આચરણ અને વિચારો ગુરુદેવની અનુમતિને પાત્ર થાય વાણી અને વર્તન એકઠું ગી હોવા જોઈએ. હહેલું કંઈને કરવું કંઈ એમ નહિ વાણીમાં સત્યતા, પ્રિયતા અને મૃદુતા હોવા જોઈએ. આચરણ પણ શુદ્ધ અને સત્યથી રંગાયેલું હોવું જોઈએ. અદ્વ અને બહાગ એક સંગ્રહ દેખાવું જોઈએ. અર્થાત્ સાધકનું વર્તન વિવેકથી ભરેલું હોવું જોઈએ તેની અદરથી વિવેકની પ્રતિભા પડવી જોઈએ.

સ્વાર્થી અને નિસ્વાર્થી કામો વચ્ચે વિવેક કરવો જોઈએ. સ્વાર્થનો અથવા અહ પણનો ધીમે ધીમે નાશ કરવામાં આવે તો પણ તેની જડ થણી જ ઊડી હોય છે તેથી તે ક્યારેય અકુરિત ન થાય, તેની સાધકે સદૈવ કાળજી રાખવી જોઈએ. અહ ભાવનો નાશ થયા વિના સાધકને આગમના પચાસિયા પર ચડવાનું કામ પાત્ર જ મુશ્કેલ થઈ પડે છે. માટે હ મેલા વિવેકનું સાધન બગાડર જીવનમાં ઉતારી સાધકે આગમ વધવાનું છે.

છેત્રને એક વાત ખામ હાથમાં નખવા જેવી છે તે એ કે, ઉપરથી કાઢી પણ મનુષ્ય ગમે તેવો દુષ્ટ અને પાપી દેખાતો હોય, અથવા કોઈ વસ્તુ બહારથી ગમે તેરી ખગલ દેખાતી હોય તો પણ દરેક પ્રાણી અને પદાર્થમાં વ્યાપી રહેલા પરમાત્માને ઓગળી કાઢતા સાધકે શીખવું જોઈએ. આત્મભાવ દરેક મનુષ્યમાં સમાનભાવે રહેતો છે. તે દ્વારા સાધક બીજા મનુષ્ય બધુંએને સહાય કરી શકે. બીજાં મનુષ્યોમાં એક જ આત્મા પ્રગટે છે તે દિવ્ય અશને જામત કરતા, તેમજ તે વાનનુ બીજાઓમાં ભાન કાવવાનું શીખવું જોઈએ.

[૨] વૈરાગ્ય

આ જગતમાં એવાં ઘણાં મનુષ્યો છે કે, જેઓને વૈરાગ્ય સાધન ધણું કઠિન જણાય છે. કારણ કે તેમને તો એમ જ જણાય છે કે, વાસનાઓ અને લાગણીઓ એ જ તેમનું ખરું જીવન છે. જે કદી તેમની ખાસ વાસનાઓને અર્થાત્ જુદી જુદી વસ્તુઓ તરફના તેમના રાગદ્વેષને તેમની પાસેથી લઈ લેવામાં આવે તો, જાણે તેઓ જીવન-રહિત અને હતાશ થઈ ગયાં હોય તેવું તેઓને જણાય છે. તેઓનું સર્વસ્વ હણાઈ ગયું હોય તેવું લાગી આવે છે અને તેમનો મન અને ઇન્દ્રિય-મૂલક વિષયાનંદ ક્ષિપ્તો અને નીરસ બની જાય છે. પરંતુ સાધકને એકાદ વખત પ્રેમાનંદની, અથવા હૃદયનાં સ્વચ્છ માનસસ્પર્શ પર આત્માનંદની ઝલક લાગી જાય તો, તેની સર્વ પ્રકારની વાસનાઓની ટ્રાંચી અને સંશયો નિર્મૂળ થઈ જાય । ત્યારે સાધકને આવી મનની એકાગ્ર સ્થિતિ પ્રાપ્ત થાય, ત્યારે જ હૃદયમાં ગુરૂદેવનાં કે નિજ સ્વરૂપનાં અથવા પ્રેમીને પ્રભુનાં દર્શન આવે. આ પવિત્ર દર્શનના પ્રકાશમાં સર્વ પ્રકારની આશા તૃષ્ણા અને વાસનાઓનો લય ધર્મ-જન્ય છે. માત્ર એક જ શુભ દર્શન બાકી રહે છે, અને તે શ્રી ગુરૂદેવના જેવી પૂર્ણતા પ્રાપ્ત કરવાની. સાધક ગુરૂદેવના સમાગમમાં આવવાને ભાગ્યશાળી થાય તે પહેલાં પણ જે તે ધારે તો વૈરાગ્ય પ્રાપ્ત કરી શકે છે, અને વાસના રહિત થઈ શકે છે.

વિવેકના સાધનથી એટલું તો સાધ્ય થતું જ નોંધ્યું કે, સર્વ પ્રકારના વૈભવ અને અધિશાર જેવી વસ્તુઓ માટે મનુષ્ય જાતિનો મોટો ભાગ જે લાલસા રાખે છે, તેની લાલસાનો મોઢ સમૂહો નાસે થવો જોઈએ. અને ત્યારે વૈભવ, તથા અધિશાર વગેરે સંસારના મોહક પદાર્થો કરનાં આત્મ-પરિચય જેવી અમૂલ્ય વસ્તુ વિશેષ મહત્વની છે, એવું માત્ર કદી બતાવવામાં નહીં, પરંતુ હંમેશના જીવ-

નમાં ધડતર થતું જાય, ત્યારે જ વાસનાદાય થવાનું કાર્ય શરૂ થયું એમ સમજી શકાય. કારણ ભુગવાન શંકરાચાર્યે વિવેકચૂડામણિમાં અપરોક્ષ અનુભવની આવશ્યકતાના સંબંધમાં કહેલું છે કે:-

ન ગચ્છતિ વિનાશપાતં વ્યાધિરોપધશ્વદત્તઃ ।

વિનાઽપરોક્ષાનુભવં વ્રજ્જ શબ્દેર્ન મુચ્યતે ॥

અર્થાત્-ઓપધનું પાન કર્યા સિવાય, માત્ર ઓપધ શબ્દના કેવળ ઉચ્ચારણ માત્રથી રોગ જતો નથી, એ જ પ્રમાણે અપરોક્ષ અનુભવ કર્યા વિના કેવળ “શ્રવણ શ્રવણ” કહેવાથી કોઈ મુક્ત થઈ શકતું નથી. એટલે કે સાધનની સર્વ સામગ્રી હંમેશનાં જીવનમાં એવી રીતે ઓતપ્રોત થવી જોઈએ કે, જેમાં વાણી, વિચાર અને વર્તનનો સુદૃઢ સુમેળ બનેલો હોય.

કેટલાંક મનુષ્યો એવાં છે કે, જેઓ સાંસારિક વસ્તુઓનો ત્યાગ તો કરે છે, પરંતુ તેમાં તેઓનો હેતુ સ્વર્ગ મેળવવાનો અથવા તો જન્મ-મરણના આવાગમનથી મુક્ત થવાનો જ હોય છે. પણ આવી જાતની બૂઝ સાધકે તો કદી કરવી નહિ. સાધક જે પોતાના અહંભાવને સૂક્ષ્મ જાણે તો પછી, તેનામાં “હું” અર્થાત્ સ્વાર્થપરાયણતાવાળું સંકુચિત-પણું રહે જ નહિ. અને જ્યારે “હું” પણાનો અભાવ થાય તો પછી તે ક્યારે મુક્ત થશે, અથવા કેવા પ્રકારનું સ્વર્ગ મળશે, એવો ખ્યાલ તેના મનમાં આવશે જ નહિ. સાધકે એટલું ખાસ ખ્યાન રાખવું કે, દરેક પ્રકારની સ્વાર્થી કામનાઓ, પછી તે ગમે તે ઉત્તમ હેતુવાળી હોય તો પણ બંધનકારક છે. જ્યાં સુધી સાધક તેવી સ્વાર્થી કામનાઓથી મુક્ત નહિ થાય ત્યાં સુધી, ગુરુદેવના કાર્યમાં તે પોતાની જાતને સંપૂર્ણ રીતે અર્પણ કરી શકશે નહિ.

જ્યારે સ્વાર્થને લગતી સઘળી વાસનાઓનો કાય થાય, ત્યારે સાધકને પોતાના કાર્યનું પરિણામ જોવાની વાસના રહે ખરી? તે કોઈનું સદાચાર્ય કરવામાં કેટલો ઉપયોગી થયેલ છે, તે જાણવાની આતુરતા

રહે છે. સાધક કદાચ એમ પણ ઇચ્છે છે કે સામે માણસ તેનો ઉપકાર માને અને જાહેરમાં પ્રશંસા કરે. પરંતુ સાધક જે ઈર્ષ્યાનો નિયમ જાણ્યર સમજ્યો હોય, અને તેનું પરિણામ ચોક્કસ રીતે આવે છે, એવો દૃઢ વિશ્વાસ હોય, તો કોઈ પણ પ્રકારના જાહલાની આશા રાખ્યા સિવાય સત્યને ખાતર સાધકે સત્ય વર્તન કરવું જોઈએ. સત્ય અને અસત્ય વચ્ચેનો દૃઢ ત્રિવેક ઘર્ષ ગયા પછી, અસત્ય વસ્તુઓને લગતી વાસનાઓ અને વૃદ્ધિઓ તદ્દન દૂરનાં કરી નાખવાં જોઈએ; એ વૈગમ્યના સાધન વડે બની શકે છે.

ઈર્ષ્યાનું કળ મેળવવાની આશા સિવાય સાધકે માત્ર કાર્ય કરવાની ખાતર જ જનસેવાનું કાર્ય કરવું. જનસેવાના કાર્યમાં પોતાની જાતને જૂલી જઈ તેને અર્પણ થઈ ગયા સિવાય એ કાર્ય બની શકે તેવું નથી. માટે સાધકે પોતાની જાતને સેવાધર્મમાં સમર્પણ કરવાથી જ ઈર્ષ્યા બંધનકારક થઈ શકશે નહિ. અને તેને જ નિષ્કામ ઈર્ષ્યા કહેવામાં આવે છે.

સાધનની સંપૂર્ણતા થયા સિવાય રાજયોગના સાધનમાર્ગમાં સાધકે સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા રાખવી નહિ. સિદ્ધિઓ મળવાથી ઘણાં લાભ થશે એવું જ્યારે ગુરુદેવને જણાશે ત્યારે સાધકને સિદ્ધિઓ અવશ્ય પ્રાપ્ત થશે. અયોગ્ય સમયે તે પ્રાપ્ત કરવાના પ્રયત્ન કરવાથી ઘણી વખત અતિ ક્રોધ અને સંદેહ આવી પડે છે. ઘણી વાર એવો સાધક મોહ ઉત્પન્ન કરનારા દુષ્ટ પ્રકારના કુદૃષ્ટ દેવોથી આડે માર્ગે દોરાય છે, અથવા તો તે અભિમાનમાં તણાઈ જઈ પોતે કદી જૂઠું કરે જ નહિ, અને જે કંઈ કરે છે તે જરાજર કરે છે એમ માની બેસે છે. એ વાત તો નિર્વિવાદ છે કે આવી સિદ્ધિઓની પાછળ જે સમય અને શક્તિનો વ્યય કરવો પડે, તેનો ઉપયોગ જનસેવાના કાર્યમાં ઘણી લારી રીતે થઈ શકે છે. સાધક જ્યારે વિકાસક્રમમાં આગળ વધશે, ત્યારે સિદ્ધિઓ તો તેને આપોઆપ પ્રાપ્ત

યશી જ. તેમાં કશી શંકા જ નથી. વળી કદાચ ગુરુદેવને એમ જણ
કે તેવો સમય આવ્યા પહેલાં સિદ્ધિઓ મળવાથી સાધકને વધ
લાભ થશે, તો તે સંરક્ષતાથી અને નિર્ભય પણે કેવી રીતે પ્ર
કરવી, તે સાધકને તેઓ અવશ્ય બતાવશે. પરંતુ આવો સમય
આવતાં સુધી સિદ્ધિઓ વગરના રહેવું એ સાધકને માટે અ
ઉત્તમ છે.

હમેશના બ્યવહારમાં કેટલીક ક્રીણી ક્રીણી વાસનાઓ સાધ
અંતગમ્ય હોય છે, તેનાથી તેણે ખૂબ સાવધ રહેવાની જરૂર
લોકોમાં જરા દીપી નીકળવાની કે ચતુર દેખાવાની ઇચ્છા કદિ કર
નહિ. પંડિતાર્થ પ્રગટ કરવા બોલવા માટે પણ બહુ આતુરતા બતાવ
નહિ. સાધકને માટે તો થોડું બેઠકવું એ જ ઉત્તમ છે. કદાચ ક
કહેવાનો પ્રસંગ આવે તો પણ તે સત્ય, પ્રિય અને હિતકારક છે
કેમ, તેની સંપૂર્ણ ખાત્રી થયા શિવાય કંઈ પણ નહિ બોલવું
વધારે મારું છે. કહ પણ બોલવાની શરૂઆત કરતાં પહેલાં સાધ
પોતે જે કહેવા માગે છે, તેમા ઉપર બતાવેલા ત્રણે ગુણો પ્રદર્શિ
યાય છે કે કેમ ? તેનો પ્રયત્ન સાવચેતીથી વિચાર કરવો, અને જે
ગુણો તેમા નહિ હોય તો બહેતર છે કે મૌન ધારણ કરી બે
રહેવું.

બોલવા પહેલાં સારધાનપણે વિચાર કરવાની. તેવ હમણાંથી
પાડવી, તે વધારે સારું છે; કારણ કે સાધક ન્યારે આત્મજ્ઞાનના કા
ઉધાડવાની સ્થિતિએ પહોંચશે, ત્યારે કદાચ ખીમ્મઓને નહિ કહે
જેથી સુખ વાત તેનાથી પ્રગટ થઈ જાય, એટલા માટે તેણે તેના દરે
શબ્દો પર ધ્યાન આપવું જોઈએ. સામાન્યપણે લોકો જે વાતો કરે છે
તેમાંની ઘણીખની વાતો નકામી અને મૂર્ખાઈ ભરેલી હોય છે, તેમ
ખીમ્મ માણસની નિંદાની જ વાતો હોય છે, તેથી તો તે અનર્થ અ
પાપના મૂળ રૂપ જ હોય છે. માટે બોલવા કરતાં સાંભળવાની તે

પાડવો, પરંતુ તે નિન્દાની અને નકામી વાતો તો નહિ જ. સાધકને સીધી રીતે પૂછવામા ન આવે ત્યાં સુધી તેણે પોતાનો અભિપ્રાય કદી આપવો નહિ. મુમુક્ષુને બ્રહ્મ કરવા લાયક સાધનોના સળધમા એક સ્થળે લખવામા આવ્યું છે કે, તેણે પ્રથમ જાણવું પછી નિર્ણયપણે વર્તવું, દર સકલ્પ કરવો અને મૌનવ્રત મેવન કરવું આ છેવટ સાધન સૌથી કઠિન છે.

બીજા મનુષ્યોના ઠામમા વિના કારણ માથું મારવાની ઈચ્છા કે ટેવ જગતમા સાધારણ રીતે ધણા મનુષ્યોમા જેવામા આવે છે, આ ક્રટેવને પણ સાધકે દૃઢતા પૂર્વક નાજૂદ ઠવી જોઈએ. બીજાને માણસ શું કરે છે, કહે છે, કે માન્યતા ધનવે છે, તેની સાથે સાધકને કંઈ પણ સળધ નથી. બીજા લોકોને તેમની મગલ મુજબ જ કરવા દેવું જ્યાં સુધી કોઈ મનુષ્ય બીજા કોઈની વચ્ચે આની અતરાયક પ થતો ન હોય, ત્યાં સુધી તેને કર્મ, વાણી અને વિચારમા સ્વતંત્રતા ભોગવવાનો સપૂર્ણ હક્ક છે. દરેક મનુષ્ય પોતાને માટે જ સ્વતંત્રતા ચાહતો હોય તેવી જ સ્વતંત્રતા તેણે બીજાને પણ આપવી જોઈએ અને જ્યારે બીજા મનુષ્ય તેની સ્વતંત્રતાનો ઉપયોગ કરતો હોય, ત્યારે તેને વિષે વાતો કે ટીકા કરવાનો કોઈને અધિકાર નથી.

કદાચ સાધકને એમ જણાય કે, અમુક માણસ ખોટું ઠામ કરે છે, અથવા અવિચારી પગલું ભરે છે, તો તે માણસને ખાનગી રીતે અને સખ્યતાથી તેને સમજૂતી આપવાની તક લઈ શકાય, અને એવી રીતે સંભવિત છે કે એવા માણસને સમજાવીને કૈટણે લાવી શકાય છે. પરંતુ કેટલાક એવા પણ પ્રસંગો હોય છે, કે જેમા એ પ્રમાણે દગ્ગિયાનગીરી કરવી, તે પણ અયોગ્યરીતે આડે આવવા જેવું થઈ પડે. આવા પ્રસંગોમા સાધકે પોતાની સામાન્ય જીદનો ઉપયોગ કરી વર્તન કરવું જોઈએ. પરંતુ એટલું તો ખાસ ધ્યાનમા નાખવું કે કોઈ તીવ્ર માણસ પામે જઈ તેની નિંદા તો નહિ જ કરવી, કોઈ નિંદા તો ધણું જ દુષ્ટ

કર્મ છે.

જો કોઈ બાળક અથવા પશુ ઉપર ધાતકીપણું ગુજીતું જોવામાં આવે તો તે અટકાવવા વચ્ચે પડતું તે સાધકની પવિત્ર ફરજ અને ધર્મ છે. જો કોઈ મનુષ્ય દેશના કાયદાઓ ભંગ કરતો જોવામાં આવે, તો યોગ્ય અધિકારીઓને ખબર આપવી એ પણ ફરજ છે. એ શિવાય જ્યારે કોઈ મનુષ્યને શિક્ષણ આપવાનું કામ સાધકને સોંપવામાં આવ્યું હોય, તે પ્રસંગે માયાળુપણે તેને તેના દોષો બતાવવા એ કર્તવ્ય ગણાય. એ શિવાયના પ્રસંગોમાં આધકે પોતાનું કામ સંભાળવું, અને મૌન સેવવાનો સદ્ગુણ પ્રાપ્ત કરવો જોઈએ.

(અપૂર્ણ)

ક્ર

પ્રસંગસ્ફુર્તિ

૬૬

૧ :—ચોકડોબરની શરૂઆતમાં મુંબઈ-અધિરીમાં ગુજરાતી આદિત્ય પરિવહનું ચોદમું અધિવેગન ભગતું હતું. પ્રમુખસ્થાને કવિશ્રી અરેશદ ફગમજી ખજાંદાદ દત્તા. પરિવેદ વિવેક વિભામ પાડી, તે તે વિભામના જુદા જુદા પ્રમુખો નિમંત્રી વ્યાખ્યાન દગવ્યાંઃ સાથે સાથે કલાપ્રદર્શન પણ હતું. મંમેસનાની ધ્રુવના-અમદાવાદની મસાંમાં અમે નયો કનનનાઃ પણ પ્રગતો પ્રાપ્ત જેવા પત્રોને જે એકાદ બે પાને રચ્યા હશે એની હે એની કિંમત રહી ના'એ.

શિષ્ટ તે દષ્ટિ મૂડી જ આપજો જોઈ બેસીશું. ”

વેદકાલ, સૂત્રકાલ, દર્શનકાલ, પુર્ણાકાલ, કવિતા અને સાહિત્યકાલ—એ બધાના પ્રેરકો અને કર્તાઓએ ધર્મ અને ઈશ્વરને લક્ષ્યમાં રાખ્યા વિના કશું પણ વખ્યું નથી. પણ ન્યાયથી વિદેશી પ્રજાની અસ્ફૂર્તિની મ્હોજ આપણા સાહિત્યની સમીક્ષા અને પરીક્ષા ઉપર ત્રાસવા માંડી, ત્યાંથી ઈશ્વર ક્રોધતા ક્રુરતા, ધર્મ ક્રોધતા સ્વસ્થ અને નીતિના મધ ક્રોધતા સ્વેચ્છાવિહાનની અચ્છા ખામ કરીને છેલ્લી મે રીમાઓના સાહિત્ય ઉપર ખૂબ જ ત્રેર કમી નહીં છે, અને પરિણામે પશ્ચિમના તારવાન ધડાતા અને બદલાતા સિદ્ધાન્તોથી પ્રાચીનથી પ્રાચીન સાહિત્યના મૂલ્યાંકન થાય છે. વસ્તુસ્થિતિ હજી પણ મુશ્કારી બેના જેવી છે અને દરિયી કહું છે તેમ ખરેખર થોડું પાછું વાળીને પણ ભેરા જેવું છે કે આગળ એકવિહાર કરતી પ્રજાને લક્ષ્યસ્થાન માર્ગ છે કે નહિ, અને છે ના અધર્મ અને સ્વચ્છ દુષ્ટ તો તથી ?

(૨)—તત્ત્વજ્ઞાનના પ્રમુખના આશ્રમમાં, તત્ત્વજ્ઞાનને મદદથી પશ્ચિમની દષ્ટિથી જ બોધુ છે, જે કે પૂર્વના સખ્દો, સિદ્ધાન્તો અને ચર્ચાઓને વચ્ચેમા નચ્ચેમાં આલેખ્યા તો લાગે છે, મહાત્મ શ્રી મહાપાલ નબલાઈ કિવેરીના એક પુસ્તકનું નામ “વિદ્યાન્તર્યામ” છે. ‘સિદ્ધાન્તદર્શન’ નહિ, એ જાણતી તો જુવ નહિ હાય ?

એક વાત સુચરીએ, મમ સત્તાન્દ્રમાં ભ્રાન્તના ધર્મક્ષેત્રમાં, અને તત્ત્વજ્ઞાનના ક્ષેત્રમાં પણ સ્વા, દયાનંદ મન્સરતી, શ્રી રામકૃષ્ણ પરમહંસ, સ્વા. વિવેકાનંદ, શ્રી રામતીર્થ, હો દિગ્ગજ ગંગેરથી માંડી મહાત્મા ગાંધી અને શ્રી અનંદ ધોરે જે દષ્ટિથી પશ્ચિમના તત્ત્વજ્ઞાનને જોયું છે, એમ ન જોના પૂર્વના તત્ત્વજ્ઞાનને પશ્ચિમની દષ્ટિથી જોનાનો પ્રયત્ન શા માટે આ વિભાગના પ્રમુખે કર્યો હશે ?

અંગ્રેજીમાં જ ધણા ભારતવર્ષના વિદ્વાનોએ પુસ્તકો લખ્યા છે, એમના નામનો ઉલ્લેખ પણ આવતો નથી. વિસ્તારબધને લીધે એવા

પુસ્તકો કે લેખકોના નામો તથા ગણાવતા, કાનુકૂળ આના અર્થ
વિહાન એનાથી ભાગ્યે જ અપરિચિત હોય.

૨ :- મુખ્યર્થના પ્રાર્થના સમાજમાં આસ્તિક પરિપદ -
પ્રાતની આસ્તિક પરિપદ કે કાશીનાથ નવ ગેના પ્રમુખપદે ભરાઈ
હતી પરિપદનો મૂળ હેતુ એકસ્વરવાદ સ્થાપવાનો અને ધર્મના
ઉદ્ગાર સિદ્ધાન્ત ચર્ચવાનો હતો. ઈશ્વરમા શ્રદ્ધા, માનવો પ્રત્યે ઉદારતા
અને ભાવિની આશા એ આસ્તિકતાના લક્ષણો છે એમ પ્રમુખે કહ્યું
હતું.

૩ - રતનાગિરી જિલ્લાનાં એક મંદિરમાં ધાડ -
ઓઢોગરના છેલ્લા અઢવાડીયામા નગપુર ગામના એક મંદિરમા
ધાડ પડી સત્તર શેર વગરનું સોનું અને આઠમો રૂપીઆના ટાંચીના
મળીને ત્રીસથી ચાળીસ હજારનો માલ પુરાઈ ગયા સરાસર ધાડપાકુઓ
સામે નિ રાત્રી ગ્રામજનતા કશું ન કરી રાકી, કહેવાય છે કે ધાડપાકુ-
ઓએ અમેરિકન પદ્ધતિ વાપરી હતી સંતિમાગૃહોની આ અવળી અસ-
ગનો નમુનો છે પરંતુ હિંદુ જનતાની આમા ભીરુતા જ વધારે જણાઈ
આવે છે જે હિંદુઓએ પ્રાણાન્તે પણ દેવમંદિરોની ગફા ભૂતકાલમા
કરી છે, તે હવે આવી પ્રાણુભીરુ સા માટે ચાલે છે ?

૪ - મુખ્યર્થમાં એમતે વર્ષે હિંદુઓનું સંમેલન :-
વિહરભાઈ પટેલ રાડ પર આવેલા યગમેન્સ હિંદુ એમોશીએગનના
યોગાનમા પુરીના શ્રી રાકગચાર્પના પ્રમુખપદે સંમેલન ભગાયુ હતું
હિંદુઓના સગવડ સંબંધે વ્યાખ્યાનો થયા હતા.

૫ - મુખ્યર્થમાં એકય સંમેલન - અધેરીમા હિંદુ અને
મુસ્લિમ ભાઈઓના બેસતા વર્ષ તથા ઈના તહેવારોના અગ્ર નેત્ર
એકયસંમેલન થયું હતું. આવા સંમેલનો હાન ધર્મમા અહિંસાના
વધે અને પ્રમાણ નાગરીય, સામાનિક કે આર્થિક પ્રશ્નોના સમાધાનમા
અપ અને સાતિ વધે એ સ્પષ્ટ છે.

અન્યાવલોકન

(૧) ભગવાન શ્રી નમકૃષ્ણ પદ્મહરના સદ્વચન, (૨-૩) શ્રી રામકૃષ્ણ હીન્દા પ્રસંગ બાગ પહેનો અને બીજો (૪) ભક્તિ તત્ત્વ (૫) નાગ મહારાયનુ જીવન વૃત્તાંત (૬) મા રાસ ૧ (૭) શ્રી ગમ કૃષ્ણ દેવનુ દૂક જીવનચરિત્ર તથા ઉપદેશ (૮) સન્યાસીનુ ગીત (૯) શ્રી ગમકૃષ્ણ ઉપદેશ

ઉપન્ના બધા પુસ્તકો શ્રી રામકૃષ્ણ આશ્રમ, રાજગોળા સંચાલકો તરફથી મળ્યા છે. શ્રી રામકૃષ્ણ પદ્મહર અને તેના ચિવેકાનંદનુ નામ ગુરુગાનને અગ્નિજ્યુ તથા એ જાને મહાપુરોના ઉપદેશામૃતનો પ્રચાર કરવા અને એમના સ્થાપિત સિદ્ધાન્તોને અનુભવમા ઉભા વા શ્રી રામકૃષ્ણ સ્થપના વિદ્વાન સંપારસીઓ દેશવિદેશમા પુરુષાર્થ કરી રહ્યા છે, જેમાનુ નજરોગનુ પણ આ એક કેન્દ્ર છે. આ કેન્દ્ર ચિવેકાનંદ ગુરુકૃત સલાવે છે તેની સાથે સાથે આના પ્રભાસનો ગરુ કરી માનનો પ્રશ્ન કરે છે. પ્રથમના પાગ પુસ્તકો ખાનગી રીતે

જેવાં છે. શ્રી રામકૃષ્ણના હૃદયનું ઘડતર જે અદ્વૈત અને અસૌકીક બાનથી ધકાયેલું છે એનું તાદૃશ ચિત્ર આમાં છે. આ નવે પુસ્તકની પ્રાપ્તિ થિ મત ૩૧ ૫-૬-૦ થાય છે, પણ મધ્ય અંક સાથે લેતાંને ૩૧. ૩-૮-૦ માં શ્રી રામકૃષ્ણ આશ્રમ રાજકોટથી મળી શકે છે.

૨ —તત્ત્વબોધ વા વેદાન્ત પ્રવેશિકા અનુવાદક શ્રી રમણીક આ મહેતા. કલ્યાણ મોતી સાય ન. ૭, કાદાવાડી, મુ. ૫૪ ૪, ૧૫૫૫-૧૫૫૬ દેવ આનો મોકલવાનાં મહત્ત્વ મોકલવાય છે.

આ ન્હાનો મન્ય વેદાન્તના આનંદના અભ્યાસીએને ઉપયાગી થાય તેવો છે, કાળ્ય ૬ વેદાન્તની પ્રક્રિયાઓ અને ૫ સ્તીકગ્લુનું એમાં વિવરણ છે. અનુવાદક આ મન્યને શ્રીમદ્ આદ્ય શ કન્યાચાર્યકૃત નથી માનતા, મગધાચાર્યના સ્ત્રોતમાં વાનુદેવ પાગીન્દને નમસ્કાર છે, અને એના કાંઈ વાનુદેવ નહિ પણ શ્રી ગોવિન્દાચાર્ય શ્રી શંકરચાર્યના શુરુ હતા, તેથી એ મન્ય બીજા કાણનો હશે એમ કહે છે, પણ એ સમજા પ્રમાણ નથી.

દૃષ્ટાંત તરીકે શ્રી યોગતારાવલી સ્તોત્રમાં શુરુવદન કરતા શ્રીમદ્ આદ્ય શંકરચાર્ય પોતાના સદ્ગુરુનું કાંઈ પણ નામ આપતા નથી. શ્રી સ્વામિનિરૂપણ મન્યમાં પણ નામ વિના જ શુરુવદન કરે છે. શ્રી અપરાધાનુભૂતિમાં શ્રી હૃદિને નમન કરે છે, શ્રી વિવેક ચૂડામણિમાં શ્રી ગોવિન્દાચાર્યના નામનો સ્પષ્ટ ઉલ્લેખ કરે છે, અને વાક્યવૃત્તિ નામના મન્યના પ્રારભમાં શ્રી વલ્લભ વિમલ બોધ અને નમ્મામિ કહે છે, તેથી કાંઈ એ મન્ય સંજયે શકા કનવી યોગ્ય નથી.

તાત્પર્ય એ ૬ ભગવાન સાખ્યાના સમયમાં સદ્ગુણી મહતા બ્રહ્મસત્તાના કૃત્તા જરા પણ ઊતરતી નહોતી મનાતી અને તેથી બ્રહ્મ-બોધક શબ્દનો ઉપયોગ જેમ એમણે વાક્યવૃત્તિમાં બહુલ સંખ્યથી કર્યો છે, તેની જ રીતે અહીં વાનુદેવ શબ્દને પગ્ગલ અર્થમાં પોણને નમસ્કાર તો પોતાના અદ્યુરને પગ્ગલથી અભિન્ન માનીને જ કર્યા છે. આદ્ય

શક્યવાર્થને નામે ચડેના અન્યોની નામાવલિમા સર્વત્ર આ તત્ત્વમોધ
અન્યનું નામ પણ આવે છે

અનુવાદ નદુ જ સરવ બાવા અને ભારમા થયો છે, સાથે સાથે
નીચે ઉપયોગી દીપ્તિ પણ છે. અનુવાદક પોતે સત્સંગ સેવી, જિજ્ઞાસુ
છે એટલે એમનો આશય આત્મલાભનો જ છે, અને તેથી કેવળ મેવા
ભાવે અનુવાદ પ્રકાશન થયા છે એ ધન્યવાદનો પાત્ર છે સૌથી મહત્ત્વની
જાન એના સુદર સુધક દયેશ્વરની છે જે ખૂબ જ આકર્ષક છે જિજ્ઞાસુ
સુએને શ્રી રમણીક ચમ મહેતાના અન્યો ઉપયોગી થઈ પડે એવા છે

૩-મહા ગુજરાત-દીપોત્સવી અઠ-કરાચી, કરાચીથી પ્રકટ
થતા અઠવાડિનો આ અઠ સુદ વાર્તાઓ, કાવ્યો આે કેટલાએક
ઉપયોગી વિવેચનોથી સમૃદ્ધ છે ' વિદ્યાવર્ણ પત્રિકાના માગે છે

ગુજરાતના મહારાજાની સુવર્ણ સાકળ ' કનચીઓ ૥ ગુજ
રાતીઓનું રસજીવન ' તેમ જ કેટલીક વાર્તાઓ અને કવિતાઓ
ભાર આપી છે

૪-આલજીવન-દીપોત્સવી અઠ-વડોદરા જાવકાના આ માસિ
કને સુદર રીતે આકર્ષક બનાવી, લેખસામગ્રીની વિવિધતાવડે બહુ
ઉપયોગી બનાવ્યો છે એકવીસ વર્ષથી એકધારી જાતજીવનની સેવા
ગેટલી તો પ્રસિદ્ધ છે કે, ગુજરાતના જાનકોમા જાવજીવનનું નામ ઘેર
વેર પરિચિત છે -ન હોય તો યવું જ જોઈએ એમ કહેવું પડે છે

૫-ગાયત્રી રહસ્ય તથા સક્ષિપ્ત પુસ્તકો વિધિ લેખક નલિન
મ ભટ્ટ શીતળામાતા શેરી, વડોદરા તરફથી મળ્યું છે ગાયત્રી
રહસ્યનો જે લેખ, ઉત્પાનના બીજા અઠમા પ્રકટ થયા હતા, તે આ
નાની પુસ્તિકાના આકારમા લેખકે જપાવ્યા છે અને ઉવળના લાગમા
ગાયત્રીના પુસ્તક ૧ વિવિધ સક્ષિપ્તરૂપે ઉમેરો કરીને એની ઉપયોગિ
તામા વધારો કર્યો છે કીમત ૦-૨-૦ પોસ્ટેજ ૩ ૦-૦-૮ છે, અને
લેખક પામેથી મળી શકે છે

૧-શુદ્ધાસ, મુગ્ધાત સાગાપન, ત્રેગમ, પાટીત્વ, આનંદઆશ્રમ,
 ધરશાળા, આમજનન અને સદકાર્ય, કાર્યસ સભાનું ત્રેમાસિક. કમર,
 કાનિયમિત્ર, ખેતીવાડી વિજ્ઞાન, વિશ્વમંગલ, દિસ્મત, હીરાઈન લાઇક,
 (Divine Life) અનાવિશ્વ જનન, કમર, શક્તિ, વગેરે
 મળ્યા છે.

‘ઉત્થાન’ માટેના થોડા અભિપ્રાય — વાચકોનો સન્નો ।

આરે મોક્ષાર્થેન અધ્યાત્મવિદ્યાનુ માસિકૃપ । ઉત્થાન
મનુ છે જે માટે આપનો આહાર માનુ છું ઉત્થાનમા અપામ્ય
નરુ અત્યુત્તમ છે વાચવા, વિચારવા અને આચારમા મૂકના યોગ્ય છે
ગૂઢ તત્ત્વાર્થ દર્શાવનારુ છે અને દરેક રીતે વિવેકી મુમુક્ષુને તેમ જ
સાન પિપાસુન લાભતાથી નિવડશે એવી મને આશા છે—પાટી ખાતી છે
પરમહંસાણુ પગમાત્રમા આ સત્માર્થમા હરે પ્રમારે ઉત્સાહ પ્રેરે અ ।
કૃત્તેહ અપાવે ।

૨૦ ૧૧ શ્રી જીવાસળા શ્રી માનપુર- (કાલિપાર્વાડ)

ઉત્થાન ના પહેલો ગીત્ત અટ મળ્યા અમારી લાયજેરી
શ્રાહ્ય તરીકે લખેલ મંશો જિરામુએને ઉત્થાન ૧૫ પમદૃષ્ટુ છે

શ્રી મગનનાથ પ્રા મહેતા એ૦ । મેદેન્દ્રી

દેસાઈ નાનજી ગોઠુલજી લાયજેરી, પોરનદ

પ્રગટનનમાથી અત્યારે ધર્મ વિરે શુભ લાવનાઓ યુક્ત થતી
ગત્ય છે, ત્યારે તને તવે યુગ સમજી અનુલવમા મૂકે એવી પ્રેરણા આપ
નાર ઉત્થાન ને અભિનન્દન થટે છે તના અધા લેમો વિક્રતાપૂર્ણ
અને ધર્મના વિવિધ અંગેને સ્પર્શના । છે

પ્રો રવિશંકર મ જોડી એમ એ

શામળદાસ કોવેજ, લાવનગર

પછે અકના પેખો પગમામૃત ખામ કંગેને અહૂજ સાનગામીય
વાગુ છે આપનુ માસિક આધ્યાત્મિક પ્રગતિ કરવામા મદુ જ મદદરૂપ
થઈ પડશે

શ્રી નમતગમ ન પદ્મી ખી એ

હૈંડગારતર રોટ હાઈરકુન કૃષ્ણ-અવર

શુજાની હિ દુ જનતાની સાનગમતિ કરમા આપના પ્રયામે
સંશ્વ હો ।

શ્રી લીમજીલાઈ પૈજનાથ જોડી

ખી એ એલ એલ ખી

વડોદરા રાજ્યનાં પુસ્તકાલયો માટે મંજુર

ઉત્થાન—અધ્યાત્મવિદ્યાનું માસિક પત્ર

વાર્ષિક લવાજમ પોસ્ટેજ સાથે

ફિદે મર્ચ આફ્રિકા અને અંકની કીમત
રૂ. ૩-૮-૦ રૂ. ૪-૦-૦ રૂ. ૮-૦-૦ રૂ. ૦-૬-૦

પુસ્તકાલય માટે ખાસ રૂ. ત્રણ

નિયમો:—(૧) ઉત્થાનનું વર્ષ લુધાઈથી શરૂ થાય છે, અને વર્ષ વચ્ચે આશુક યનારને પાછલા અંકે મોટલી ઓપવામાં આવે છે. (૨) પ્રત્યેક અંકે અંગ્રેજી મહીનાની ૧૬ મી તારીખે ગવાતા થાય છે. અંક ન મળે તો પ્રથમ પોતાની નજીકની પો. ઓ. મા તપાસ કરવી અને પછી જ ફાર્માસીમાં લખવું. મહીનાની આખર તારીખ સુધી લખનારને જ અંક મળી શકશે, ત્યાર પછી કીમત લઈને અપાશે. (૩) પત્ર વ્યવહારે કોનાગઓએ પોતાનું નામ તથા ઠેકાણું રૂપરૂટ અક્ષરે આલેખવાનું સાથે લખવું. જવાબ માટે હમેશા પૂરતી ટીકટો મોકલવી. (૪) મ. ઓ. થી લવાજમ મોકલનારાઓએ કુપોનમાં પોતાનું નામ, ઠેકાણું રૂપરૂટ અક્ષરે લખવું. (૫) પુસ્તકાલયોએ મ. ઓ. થી નાણા મોકલવા ઉપરાંત પ્રમુખ તથા મંત્રીના હસ્તાક્ષરનો પ્રમાણભૂત પત્ર ખીકવો. (૬) ઉત્થાન વડોદરામાં છપાયે છે અને ત્યાંથી રવાના થાય છે; પરંતુ એ સંગ્રહે ગયો પત્રવ્યવહાર નીચેના સગનામે કરવો.

નમૂનાનો અંકની કીમત મંજૂર પ્રાંતીજ અંક મોકલાશે.

પ્રણયક, ઉત્થાન

છાયા ઉદ્દેશુરે (પૂર્વગૂજરાત)

“હાથ, બુદ્ધિ, મન એમ શરીરના બધા અવયવો વડે તમે વેદાન્તનો અભ્યાસ કરો; વેદાન્તના સિદ્ધાન્તને કામળ ઉપર લખી રાખો; જીભવડે એનો ઉચ્ચાર કરો; મનવડે એનું મનન કરો; અંતઃકરણ વડે એનો અનુભવ કરો એમ રામે આશરૂ પૂર્વક કહે છે. તમારી બધી નસનાડીઓમાં વેદાન્તના સિદ્ધાન્તને એક સરખો વહેવા દો. વેદાન્તના જ્ઞાન વડે તમારા અંતઃકરણને ભરી દો. વેદાન્તના વિચારમાં જ તમારું મસ્તિષક તરબોળ કરી દો. તમારા પંચ પ્રાણ વેદાન્ત તત્ત્વમાં લીન થવા દો. તમારી બુદ્ધિમાં વેદાન્તના રહસ્યની એકતા થવા દો. એટલે એવી સ્થિતિ થશે કે તમે બધે ઉન્નતિ જ અનુભવશો.”

(રવા. રામતીર્થ)

૧૧ ઉત્તિષ્ઠત જાગ્રત પ્રાપ્ય ઘરાન્ નિયોધત ।
 ઊઠી સાધક ! જગો ને આચાર્યવર મેળવો;
 આત્મજોધ મળે એવાં વિદ્યાવિજ્ઞાન કેળવો.

તંત્રી
 સ્વા. સ્વયંભ્યોતિ તીર્થ
 જ્ઞાનસાધન આશ્રમ
 છોટાઉદેપુર, (પૂર્વ ગુજરાત)

અનુક્રમશિક્ષા

લેખ	લેખક	પૃષ્ઠ
૧ પ્રાસ્તાવિક તંત્રી...૪૫૩
૨ મુખ્યદુઃખમીમાંસા	... સ્વા. શ્રી. અદ્વૈતાનંદજી૪૬૯
૩ ભક્તિમીમાંસા...	... સ્વા. શ્રી. માધવતીર્થજી૪૭૮
૪ ઉપનિષદનો ઉપદેશ	... શ્રી. નાનાલાલ દેવશંકર વૈવ...	...૪૮૬
૫ શાંતિ કપે માર્ગે ?	... શ્રી. “ પંડિત ”...	...૪૯૪
૬ નિબાનંદ શ્રી. કેશવલાલ અં. ઠક્કર...	...૪૯૮
૭ મૃત્યુ વિજ્યથી વીર	... શ્રી. નર્સિન મ. ભટ્ટ૫૦૯
૮ લઘુ વાસદેવમનન૫૧૮
૯ નીતિકથાઓ...	... શ્રી. નર્મદાશંકર હ. વ્યામ...	...૫૨૯
૧૦ સ્વા. શ્રી. રામતીર્થનો આદેશ શ્રી. નટવજીવાલ ડી. પરીખ...	...૫૩૭
૧૧ સ્મરણમૌકિતક...	... સ્વા. શ્રી. નિર્ભયતીર્થજી...	...૫૪૦
૧૨ પ્રમંજરકૃત્તિ તંત્રી૫૪૨
૧૩ અન્યાવલોકન તંત્રી૫૪૫
૧૪ ઉત્થાનની સમાચોચતા	... તંત્રી૫૪૭

ઉત્થાન

વર્ષ પહેલું] ડીસેમ્બર ૧૯૪૧-માર્ગશીર્ષ ૧૯૮૮ [અંક છઠ્ઠો

ईश्वरोगुरुरान्मेति मूर्तिभेदविभागिने।

व्योमषट् क्वाप्तदेहाय दक्षिणामूर्तये नमः ॥

ઈશ, સદ્ગુરુ ને આત્મા, મૂર્તિભાગ વિભાગ જે;

વ્યોમશા વ્યાપ્ત એવા એ, દક્ષિણામૂર્તિને નમું.

*

*

*

શ્રી સદ્ગુરુનાં કૃપા અને પ્રેમભાષી “ ઉત્થાન ” પ્રકટ કરવાનું સાહસ થયું અને એમના જ આશીર્વાદથી પહેલા વર્ષનો છઠ્ઠો અંક પ્રકટ થાય છે.

*

*

*

યથામતિ અમે આગળ ચાલ્યા જઈએ છીએ-આપના અત્યાર સુધીના સહકારના બલે અને ભવિષ્યમાં એ સહકાર વધતો જશે એવી શ્રદ્ધાના ઉત્સાહે પાસ્પાંમાવદન્ત. એ ન્યાયે આપણે શ્રેયસ્ પ્રાપ્ત કરીએ એ ભગવાન શ્રી કૃષ્ણચંદ્રનો આપણને ભગવદ્ગીતાના ત્રીજા અધ્યાયમાં મળેલો કલ્યાણમંત્ર ।

x

x

*

જોયા અંકમાં વેદાન્તનો પરમામૃત અન્ય પૂરો થયા પછી સાથે થોડો શ્રી વિ. અ. ભટ્ટ બી. એ. નો અભ્યાસ છપાયો હતો. કેવળ એ અન્યના અભ્યાસમાં જ નહિ, પણ તત્ત્વજિજ્ઞાસુને અન્ય અન્યના અવલુ-મનનમાં ખૂબ જ ઉપયોગી નીવડે એવો એ લેખ હતો. એ

અન્યની મદદતા તો સાચો આધિક જ સમજી શકે એવી છે, અને જાણી જો અનુભવના માર્ગે ચઢવા માટે, તો તરત જ સમજી, કે સતશિરોમણી મુકુટગજના પ્રાસાદિક જ્ઞાનમાયી એ અમૃત ઝરણુ નીકળ્યું છે, અને તેમનો અનુભવ એમાં દાસી દામીને ભરેનો છે એની ઉપયોગિતા, તેમ જ નિઃશાસ્ત્રોની ઉપગ ઉપરી માગણીએને લીધે એ અન્ય જુદો ઇલાચ છે, ઉપરાંત એમાં પ્રકોણવાગ પુષ્પગ વિવેચન ઉમેરી ઘણો વધારો પણ કર્યો છે, કે જેથી એની સરવતા ખૂબ વધી પડશે થોડા જ વખતમાં કિંથારના ગ્રાહકોને એ સસ્તી કિંમતે મળી શકશે

* * *

આ અંકથી એક એવા જ બીજા સંસ્કૃત અન્યનો અનુવાદ આપવા માગ્યો છે એ અન્યનું નામ છે “ લઘુ વાસુદેવ મનન ” થોડો પ્રવેશક તો એની રસઆતમાં જ આપ્યો છે જતા અત્યારના નિઃશાસ્ત્રોને જોતા અમને એમ લાગે છે કે લોકો વેદાન્ત જ્ઞાનથી આકર્ષાય છે અને સમજે છે કે એવા મન્યો જ ઉપયોગી છે, સાચી રહસ્ય વિદ્યા, અનુષ્ઠાન સાધન સામગ્રી, બધા મતમતાતર પ્રતિ ઉદારતા, આત્માનો અરખલિત આનંદ, જીવનમાં દરી ઉત્સાહ તેમ જ બધા હારના વિશેષમાં મુક્તિ અપાવનાર કોઈ શાસ્ત્ર કે સિદ્ધાન્ત હોય તો તે વેદાન્ત જ છે અને તે પણ ભગવાન શ્રી શંકરાચાર્ય સ્થાપિત સિદ્ધાન્તવાળું આવી શ્રદ્ધા લગભગ સેકડે નવ્વાણું નિઃશાસ્ત્રોની હોય છે

* * *

પરંતુ એકની શ્રદ્ધા જ કોઈ ઉપયોગી થઈ પડતી નથી શ્રદ્ધા તો ચિત્તનોખસ્ટુ પ્રતિ અરખલિત રીતે વહેતો પ્રેમપ્રવાહ છે ચિત્તના એ પ્રેમપ્રવાહને વસ્તુ પ્રતિ વાળ્યા પહેલા વસ્તુના સ્વરૂપનું જ્ઞાન મેળવ્યું ન હોય, તો વસ્તુમાં જાનિત રહી જવાનો અને એને બંધે બીજી વસ્તુ પ્રતિ એવાઈ જવાનો ભય રહે છે ભગવદ્ગીતાનો ઉપસહાર પ્રતા ભગવાન કહે છે કે

શુદ્ધિયોગમુપાશ્રિત્ય મશ્ચિતઃ સતતંભય ॥

અ. ૧૮, શ્લો. ૫૭

અર્થ:-જ્ઞાનયોગનો સ્વીકાર કરીને સર્વદા મારામાં ચિત્તને રાખ. જ્ઞાનયોગની મહત્તા આટલેથી જ અટકતી નથી; હજુ આગળ જતાં કહે છે કે:-

જ્ઞાનયક્ષેન તેનાદમિષ્ટં સ્યામિતિ મે મત્તિઃ ॥

અ. ૧૮, શ્લો. ૭૦

અર્થ:-તે જ્ઞાનયક્ષવડે હું પૂજિત થાઉં છું એવો મારો નિશ્ચય છે. આથી પણ વધારે આગળ ચાલો એટલે ઉવટનો પ્રશ્ન જો અહીં- તને પૂછે છે તે આ સ્ત્રી:-

ક્ષયિદેતચ્છુતં પાર્થ ત્વયંકામેણ ચેતસા ।

ક્ષયિદજ્ઞાનસંસોદ પ્રણવ્દસ્તે ધનંજય ॥

અ. ૧૮, શ્લો. ૭૨

અર્થ:-હે પાર્થ ! (મેં તને આ બધું જો કહ્યું-ત્રવણ કરાવ્યું તે) તેં એકામ ચિત્તે સાંભળ્યું કે કેમ ? (અને) હે ધનંજય ! અજ્ઞાનથી ઉપજેલો તારો મેહ નાશ પામ્યો કે કેમ ?

+

+

+

ઉપર લખેલા એ ત્રણે શ્લોક જુઓ, એના ઉપર વિચાર કરો. ભગવાને આખી ગીતા સંભળાવી; હમયો યદ્ય પડેલા અહીંનને ખીન્ન અધ્યાયમાં આત્માનું નિત્ય સ્વરૂપ સમજાવ્યું; જન્મ-મૃત્યુની ભ્રાન્તિ દાખવા પ્રયત્ન કર્યો; કર્મ કે અકર્મ એ બન્ને ચિત્તની ભારના છે; ગતિ કે અગતિ, અચલતા કે નિચલતા, વગેરે હંદો બધાં ત્રિગુણાત્મક પ્રકૃતિમાં છે, એવું જીજ્ઞા અધ્યાય સૂધી જુદી જુદી રીતે સંભળાવ્યું; પરંતુ આ તો એને આત્મા અને અનાત્મા બુદ્ધિ પાડી બતાવ્યાં. આત્મા સર્વત્ર એક, અખંડ, અજરામર, અને નિર્મલ શુદ્ધ સ્વરૂપ છે; અને અનાત્મા અનેક તેમ જ ભેદભય છે; એને જ પ્રકૃતિ કહે છે. એ પ્રકૃતિ ત્રણ ગુણવાળી છે; ત્રણ ગુણ પ્રમાણે જ્યા-

તમાના સ્વભાવ ગોઠવાય છે; સ્વભાવ અને સ્વશુણ પ્રમાણે વર્ણન પડે છે, અને શરીરધારી જીવદામા જે પ્રકૃતિના સ્વભાવવાળો થઈ કર્મ, અકર્મ, અને ફલ તથા ફલોના ગૂંચવાડમાં જ ફસાયેલો રહે તો કાલક્રમે અશાન્તિ ભોગવ્યા કરે, રમણશુણ તમોશુણથી દખાયેલો એ ભોગાત્મા બનીને સંસારચક્રમાં ફર્યા કરે અને અસંખ્ય અનાતમ વસ્તુઓના સંગ્રહસ્થાન જેવા આ પિંડધર્માડમાં ગોઠવાયા કરે. અર્જુનને એક અને અદ્વિતીય આત્માનું ઓળખાણ નહોતું, તે ઓળખવાનો ભગવાને વિવેક દાખવ્યો. શાસ્ત્રીય ભાષામાં કહીએ તો સદ્ગુરુ શ્રી કૃષ્ણે શિષ્ય અર્જુનને વેદાન્તશાસ્ત્રનું શ્રવણ કરાવ્યું.

*

*

*

પણ શ્રવણનું રહસ્ય એકાગ્ર ચિત્ત વિના ચિત્તમાં ટકે નહીં; જુદાં મોહમસ્ત હોય, ચિત્તમાં લોકપરસોક. જન્મમરણ, દેવદેવીઓ, કર્મ-ઉપાસનાઓ, મંત્રતંત્રોની જૂદી જૂદી બ્રાન્તિ હોય, ત્યાં સુધી સાક્ષાત્ ભગવાન્ જેવા સદ્ગુરુ મળે, તો પણ ભગવાન્ કહે છે તેજ સત્ય, અને બીજું બધું મારે માટે અસત્ય. એવું શિષ્ય અર્જુનના મનનું સમાધાન થાય તેમ નહોતું. એકાગ્ર ચિત્ત કરવા માટે વચલા ૭ અધ્યાયમાં ધ્યાનયોગની સરલતા માટે “ હું પોતે સર્વવ્યાપક હું એટલું જ નહિ પણ હું જ બધું છું—હું બ્રહ્મ છું; હું બધું છું; એટલે બધું બ્રહ્મ છે-આમ સર્વ લલુચ્છ દમ્ભનું રહસ્ય સમજાવ્યું, અને બ્રહ્મ જે સર્વવ્યાપક હોય, તો હું જે અનુભવી બ્રહ્મવિદ્ છું, તેમાં પ્રથમ બ્રહ્મદષ્ટિ કર, એટલે પછી સર્વત્ર બ્રહ્મદષ્ટિ યશે; આવા ધ્યાનયોગ માટે બકિતનો રંગ ચહડાવ્યો.

ભગવાનના પ્રતિ અપ્રતિમ પ્રેમ વિના ભગવાનનું ધ્યાન, ભગવાન જ માફ સર્વસ્વ છે, એવો મનોવૃત્તિનો વેગ થવો અસંભવિત છે, તેથી આગળ જર્તા યોગશક્તિ વડે ભગવાન પોતાનું સામર્થ્ય બતાવે છે, અર્જુનને દિવ્ય ચક્ષુ આપે છે; અત્યાર સુધી એ ભગવાનને ચર્મચતુષ્થી

૧-સ્થૂલચક્ષુથી જોતો હતો; સદ્ગુરુને-સખા કે મિત્ર માનીને એમને માનવ દેહધારી કોઈ બુદ્ધિશાળી સમર્થ વ્યક્તિ માનતો હતો. ભગવાનની નિત્ય પ્રસન્નતામાં એને અજ્ઞાનદંડ નહીં, પણ, કેવલ વ્યાવહારિક ધીરજ અને કુમાજ દેખાતાં હતાં, એમની દુષ્ટોની સંહારલીલામાં કેવળ ક્ષાત્રધર્મનું બલ દેખાતું હતું; એમના પ્રેમમાં કેવળ મિત્રતાનું જ દર્શન થતું હતું. એટલે ભગવાનને સદ્ગુરુ કહ્યા પછી પણ એમના મોગ-સામર્થ્ય પ્રતિ દષ્ટિ કેવી રીતે કરી શકે? અને એ તો જ્યારે ભગવાનને ચર્મચક્ષુને બદલે દિવ્યચક્ષુથી-સ્થૂલને બૂલીને સ્થૂલને બદલે સૂક્ષ્મ શરીરનાં સૂક્ષ્મ ચક્ષુથી-જ્યારે પોતાના અંતઃકરણમાં ખીજ બધી વૃત્તિ-ઓને પાળી કે મારીને, કેવલ ભગવાનના દિવ્ય ભાવનું જ દર્શન કરે, ત્યારે વિશ્વની વિસ્મૃતિ અને વિશ્વેશ્વરનાં સ્વરૂપમાં ચિત્તને એકાગ્ર કરી શકે અને એવી રીતે વિશેષને ફહાડી શકે.

+

+

+

વિશેષ ફહાડવા એકાગ્રતા જોઈએ; એકાગ્રતા માટે ધ્યેય કે ઈષ્ટ વસ્તુ પ્રતિ ચિત્તને અરુખલિત પ્રવાહ જોઈએ; એ અરુખલિત ભક્તિ-પ્રવાહ માટે, તૈલધારાવત્ ધ્યાન માટે, અન્ય સર્વ અનાત્મ અને અનીશ પદાર્થો પ્રતિ વૈરાગ્ય જોઈએ, અને આમ વિવેક અને વૈરાગ્ય વડે, જ્યારે ચિત્તમાં નિરોધનું બલ જામવા માડે, ત્યારે બુદ્ધિમાં પ્રગતો પ્રકાશ પડવા માડે; એ પ્રકાશ પામેલી, આત્માનો પ્રસાદ વરેલી બુદ્ધિ. તેજ ગીતાની પ્રજ્ઞાપ્રતિષ્ઠિતા।

x

x

x

વેદાન્તના અભ્યાસીને આ વિવેક વૈરાગ્યનો હ્રદય યથા વિના વેદાન્તના અન્યનું અધ્યયન અધર્મ લાગે છે; ભગવદ્પ્રાપ્તિની, મોક્ષનાં સાધનની, આત્મજ્ઞાનની નિરાસાની કે સાધનની ઈચ્છા માવથી કોઈ અધ્યાત્મપથે પળાતું નથી; ઠારણ કે સાધનના સાચા જ્ઞાન વિના સાધનનું સ્વરૂપ અને એની આવરયક્તા સમજાતી નથી. વસ્તુનું સ્વરૂપ

અને વસ્તુપ્રાપ્તિનું સાધન ઓળખ્યા વિના કોઇ પણ સાધન સાધ્ય થઈ શકતું નથી. આત્મા, બ્રહ્મ, ૐ, કે એવાં નામો ગોખી મારવાથી અથવા જપ તપમાં વગર સમજીને ચઢી જવાથી કશી કાર્યસિદ્ધિ થતી નથી. સમજણ વગર જે કંઈ કર્યું હોય, કેવલ શ્રદ્ધાના નામથી કે ૐ કર્યાં કર્યું હોય, રામ રામ કે ભગવાનનાં કોઇ નામની માફ જપી જપીને મણુકા ફેરવ્યા કર્યાં હોય, તેથી કંઈ તત્ત્વનું જ્ઞાન અનિત્ય શાંતિ મળતાં નથી.

જે પ્રાપ્ત કરવું છે તે વસ્તુનું સાચું જ્ઞાન મેળવવું જોઈએ, કેં કર્યાં છે, કેવું છે, એનું વર્ણન સાંભળવું જોઈએ; અને એ વર્ણન સાંભળવું, તે જ વેદાન્ત શાસ્ત્રમાં શાસ્ત્રશ્રવણ કહેવાય છે.

*

*

*

પ્રથમ શાસ્ત્રનું શ્રવણ, ત્યાર પછી શુદ્ધિપૂર્વક એનું મનન, અને એવી રીતે સાંભળેલું અને સમજેલું હોય, તે જીવનમાં ઊતારીને અનુભવવું એનું નામ નિદિધ્યાસન. આ નિદિધ્યાસન એટલે એકમાં અનેકતા અને અનેકતામાં એકતાના દર્શનરૂપી જ્ઞાનની સમતા; કર્મમાં અકર્મ અને અકર્મમાં કર્મ ઓળખવાની શુદ્ધિની પ્રતિભા. શુદ્ધિની આવી વિશુદ્ધ પ્રજ્ઞા પ્રતિષ્ઠિત કરવા, ભગવાન પ્રથમના ૭ અધ્યાયમાં વેદાન્ત સિદ્ધાન્તનું શ્રવણ કરાવી, ધ્યાનયોગ માટે વિષયોમાંથી ઈન્દ્રિયો તથા ચિત્તની અનાત્મવૃત્તિઓને આત્મા તરફ વાળવાનો પ્રત્યાહાર શીખવી, ૭ઠ્ઠા અધ્યાયમાં સમસ્ત વિશ્વની વિરમૃતિ કરાવી, શ્લોક ૨૪ થી ૨૭ સુધીમાં વૃત્તિઓનો નિરોધ કરાવી, પ્રત્યક્ તત્ત્વ (-અંતર્યામી)નું દર્શન કરાવે છે. આમાં ચિત્તશુદ્ધિ આવી ગઈ, અને અંતર્મુખવૃત્તિના અંગોર્પાંગ જેવાં યમ, નિયમ, આસન, પ્રાણાયામ, પ્રત્યાહાર, ધારણા, ધ્યાન અને સમાધિ સુધીની ભૂમિકાઓનો પણ સમાવેશ થઈ ગયો.

*

*

*

પરંતુ માનવજીવનની, એની પ્રકૃતિની, એના પ્રાણની, એનાં દર્શનની જે બાબતો છે. દાઝની જે બાબતો જેવી એની એ જે દશા છે. એક બાજુ સ્વપ્ન, સુષુપ્તિ, અને સમાધિની તુરિય; ત્યારે બીજી બાબતો જાગૃત. એ બંને દશામાંથી શું અસાની કે શું સારી મુક્ત થઈ શકે એમ નથી. મુક્તિ તો મનોદશાના પરિવર્તનમાં અનુભવવાની છે. દેહાધ્યાસની નિવૃત્તિ કરવાની છે. હું શરીર છું અને એને અંગે લાગતાં જે જે બંધેનો છે, તે બંધોમાં વિવાદ કરાવતો જે પંચભૂતનો પ્રતિબંધ છે, એમાંથી છૂટીને મનમાં તૃપ્તિ મેળવવાની છે. મનુષ્યને સૌથી વધારે કષ્ટદાયક દશા હોય તો તે જાગૃત છે; સુષુપ્તિ સુખમય છે, અને તેથી જ એ અવસ્થાના મોહતાનું કાંકણ, કે કાંપ આનન્દમય કહેવાય છે. એ દશામાં આનંદ કે આનંદ જેવું જ કેંક અનુભવમાં આવે છે, એટલે એમાંથી મુક્તિ મેળવવાની તો શું, પણ જિલ્લું ફરીફરીને જાગૃત તથા સ્વપ્નથી યાત્રી-કંટાળીને મનુષ્ય બાંધમાં પડીને, બાંધા દુઃખભારને જિતારીને, સુખ મેળવવાનો પરિશ્રમ કરે છે. એ સુષુપ્તિમાં મન તથા ઇન્દ્રિયો નથી, તેથી વિષયો અને વિષયભોગ નથી. કૈવ પ્રપંચ નથી, એટલે મનુષ્ય સારામ ભોગવે છે.

બીજી દશા સ્વપ્નની છે. એમાં મનુષ્ય પરાધીન છે. જેવા સંસ્કાર તેવાં સ્વપ્ન, અને એ અવસ્થા પણ શરીર તથા મનની દશા ઉપર આધાર રાખે છે; એટલે કે જાગૃતમાં જે ભોગ ભોગવ્યા, ખાધું, પીધું અને દહેર કરી, સુખદુઃખને તોતર્યાં, એના સંસ્કારમાંથી ઉદ્ભવતાં રાગ દ્વેષનાં બંધેનો બાંધ્યાં, તેનાં પડખાં જેવાં સ્વપ્નો મનુષ્ય જાગૃતિને જીતીને ભોગવે છે. જાગૃતિ પાછો-સુખદુઃખનાં સ્વપ્નો જીતી જાય છે, અથવા એના ઉપર હર્ષ-શોકનાં ચિંતન કરીને એ સંસ્કાર વિશેષ દૃઢ કરે છે; પરંતુ સ્વપ્ન દશામાં એ પરાધીન હોઈ, ત્યારે સ્વપ્ન ભોગ ભોગવાતા હોય, ત્યારે તે દશામાં એનાં દુઃખમાંથી એ છૂટી શકતો નથી. એટલે એમાં તો દશે પણ પુરુષાર્થ કરવા એ શકિતશાળી નથી.

મુગ્ધા અને સ્વપ્નદશાની પરાધીનતા પ્રમાણે જનમત પણ પરાધીન
 જ છે એવું આપણને સામાન્ય દષ્ટિએ લાગશે. કોઈના પણ જગાડ્યા
 વિના મુગ્ધા અને સ્વપ્નનો જાણે એની મેળે જ અંત આવતો હોય.
 તેમ મનુષ્ય પરવશ જનીને એ જાને દશામાંથી જાગી બેઠો છે. ટુંકમાં
 એમ કહેવા જેવું છે, કે જ્યારે જનમત વ્યવહારથી થયેલો મનનો થાક મુ-
 ગ્ધા તથા સ્વપ્નમાં બિતરી જાય છે, ત્યારે આપી રહેલા જનમતના ભોગ
 ભોગવવા, પૂર્વવાસના પ્રમાણે મનુષ્ય પાછો જાગી બેઠો છે અને પૂર્વ-
 વત વ્યવહાર કરવા માંડે છે. આ જનમતમાં વિષાદ થાય. એનાં બંધ-
 નોમાં એને પોતાની-જીવાત્માની સ્વરૂપગત સ્વતંત્રતા નથી મળી શકે
 એમ એવું મોઠપું એના ચિત્તમાં સાથવા માંડે. ત્યારે એને જનમતનો
 તિરસ્કાર આવે તે વેરાચ્ચ, એમાં કશું ન રહે એ વિષાદઃ વ્યવહારમાંથી
 વેગળા જઈને કોઈ ખૂણે જાયરે, ગિરિગુફામાં, મનુષ્યજગતથી દૂર.
 જ્યાં કોઈ ન સતાવે તેમ જઈ બેસવાની વૃત્તિ થાય, એ એનો
 એકાન્ત પ્રેમ અને ત્યાગવૃત્તિ; અને આમ કશા પણ સમાધાન વિતા
 અજાનમાં ને અજાનમાં વિશ્વનો વ્યવહાર, જનમતની બધી ગડમથલ,
 જગતની બધી જાંજળ, બધું દુઃખમય જ લાગે, એવી મનોદશાએ
 બદ્ધ જીવની વેરાચ્ચસ્યક દશા, એ બંધનમાંથી છુટવાની વૃત્તિ થાય તે
 મુમુક્ષુતા, એવું કેમ થાય છે ? બંધ શું છે ? એ ક્યાંથી આવે છે ?
 જગતમાં દુઃખ જ કેમ ? જે જગતમાં દુઃખ જ છે એ જગતનું સ્વરૂપ
 કેવું ? આ જગતમાં મને ધકેલનાર કે મોકલનાર કોણ ? આ વિશ્વમાં
 આવી ફસાનાર હું કોણ ? જગત મારું કે હું જગતનો ? અથવા મારો
 અને જગતનો રચનાર, અને મને આમાં ફેરવનાર હું કે બીજો કોઈ ?-
 આવા અસખ્ય પ્રશ્નોની તડામાર જ્યારે અંતઃકર્ણમાં ઊઠવા માંડે,
 એ તડકડાટમાં કશું પણ ન સૂણે-એ દશામાં જે શોક, ગ્ધાનિ, કે ખેદ
 જ અનુભવાય, કશું પણ ન કરતાં બેસી રહેવાની જ વૃત્તિ થાય, અને
 એવા શાંત, મૂક, પત્યર જેવા જ યજ્ઞાનું મન થાય, એનો વિષાદ

કે વૈરાગ્ય અને એમાંથી હું-જગત-અને એ બન્નેનો રચનાર કે ચલાવનાર જે કોઈ હોય, તેને જાણવાની શક્તિ થાય, એ એની જિજ્ઞાસાની પ્રારંભદશા.

*

+

*

આવી જિજ્ઞાસા થાય ત્યારે અંતઃકરણને એ ધીરે ધીરે તપાસવા માંડે; જગતને જૂલવાનો ચત્ત કરે; જાગ્રતના બ્યવહારમાં મનની શક્તિઓને તપાસે, સ્વપ્નની પરાધીનતાને તેમ જ સુષુપ્તિના પરવશ આનંદના રહસ્યને ઓળખવાના પ્રયત્નો કરે, અને છેવટે એ પરિવર્તન-શીલ અવસ્થાઓ ભોગવનાર કોણ છે ? એ ભોક્તા પ્રતિ મનોવૃત્તિ વાળવાનું કોઈ અતુલવી, તત્ત્વદર્શી પાસે જમ્મને શીખે, ત્યારે એની એકાન્તિક શક્તિઓને અંતર્મુખ વાળીને, જાગ્રત, સ્વપ્ન, અને સુષુપ્તિની પરાધીનતામાંથી, એનાં બંધનમાંથી છોડાવીને, ભોક્તા, ભોગ્ય અને ભોગની ત્રિપુટિની પર જે મૂલ આત્મતત્ત્વ છે, એનું દર્શન કરાવે તે સદ્ગુરુ. પણ આ તો ત્રણે અવસ્થાને જૂલવાનો ક્ષણિક પ્રયત્ન થયો. પહેલાં અચાન અવસ્થામાં જે પરાધીન બની સુષુપ્તિ, સ્વપ્ન અને જાગ્રતના અતુલવ ભોગ ભોગવતો હતો અને એ ત્રણે અતુલવો દ્વંદ્વમિથ્ હતા, તેમાંથી આ એક તુરિય એટલે ચોથી અવસ્થાનો અતુલવ કરતાં શીખ્યો; પણ એ અવસ્થા મેં કાંઈ એની નિદ્યની નથી. એમાંથી પણ વ્યુત્થાન થાય છે. વળી પાછું આ જાગ્રત જગત શરીર છે ત્યાં સૂધી વારંવાર આવે જાય છે; એટલે જોતું અંતર્મુખ બની પોતાનું સ્વ-રૂપ જોયું, તેવું એ બધાં દસ્ય પ્રપંચનું પણ ત્યાં સૂધી સ્વ-રૂપ ન જોવાય, ત્યાં સૂધી શાંતિ કેવી ?

x .

x

એટલે છઠ્ઠા અધ્યાયમાં કહે છે કે:—

सर्वभूतस्यमात्मानं सर्वभूतानिचात्मनि ।

ईक्षतेयोगयुक्तात्मा सर्वत्र समदर्शनः ॥

અર્થ:-સર્વત્ર સમ (વસ્તુ)નું દર્શન કરનાર, (અંતર્મુખ વૃત્તિ-
દ્વારા) યોગ કરીને (તત્ત્વની સાથે) યુક્ત થયેલો (જીવ)-આત્મા
સર્વ પ્રાણીઓમાં રહેલા (પોતાના) આત્માને અને (પોતાના)
આત્મામાં (રહેલાં) સર્વ પ્રાણીઓને જુએ છે.

હવે એ સર્વત્ર આત્મદર્શન કરવા ઇચ્છે છે. જાગૃતમાં એ બધે
આત્મદર્શન કરવા મથે છે. જાગૃતમાં પ્રથમ ઈન્દ્રિયો વડે દર્શન કરતાં
પંચ વિષયો આવે છે, પંચતત્ત્વો નજરે પડે છે, એ ઈન્દ્રિયોની ધારણ
મન કલ્પના અને ભાવના કરે છે, બુદ્ધિ એનો વિચાર કરે છે, અહંકાર
હુંપણું રાખીને બધું કર્મ-ધર્મ પ્રમાણે ગોઠવે છે, ચિત્ત એનું ચિંતન
કરીને સ્મૃતિભંડારમાં ઠાંસી ઠાંસીને જગત્ની સંસ્કાર રાખી મૂકે છે.
આ બધા અનેકતમાં એકત્વસ્વરૂપ આત્માને શોધવા જતાં તો એને
મન અને ઈન્દ્રિયોદ્વારા પ્રત્યક્ષ થતા પંચતત્ત્વના જગત્ અને જગતના
વિષયો વિના ખીણું ઠંડું દેખાતું નથી. એટલા માટે એ અનેકત્વ
ફેટણું વિશાલ છે ? એની બાહુતરી કરતાં મુખ્ય મુખ્ય સંઘા કેટલી છે ?
એના સ્વરૂપમાં કેવું અધિષ્ઠાન છે ? એનું સ્વ-રૂપ અને મારું સ્વ-રૂપ
જુદું છે કે એક છે ? આવી રીતે એનું સમાધાન કરવાની વૃત્તિ થાય,
એનું જ્ઞાન મેળવવાની જૂઞ્ઞ કોષડે એનું નામ તત્ત્વજિજ્ઞાસા, અને
તત્ત્વજિજ્ઞાસાને માટે વિચારચક્રિતનો કેમ ઉપયોગ કરવો, ઉદાપેદ્ય કર-
વાની કુશળતા કેળવવી, ત્રિશ્ચનીરચનાનું સ્વરૂપ સમજવાનો પ્રયત્ન કરવો,
એવી સંગોપાંગ વર્ણન કરતી વિદ્યા એ વેદાન્તની પંચીકરણ વિદ્યા.

+

+

+

એ પંચીકરણ વિદ્યામાં બધી રચના તપાસી જોવાની હોય છે.
સૃષ્ટિ અને શરીરના અવયવો આજાપવા પડે છે. અણુઓ જે અભ્યાસ
કરવો પડે તેમાં એકત્વનો ભેદ ઉકેલવા જતાં, અત્યાર સુધી એ બધાને
અનાત્મ તરીકે-બધાં નામ રૂપને આત્માથી પૃથક્ માનીને જે વ્યવહાર
આં કર્યો છે, એ બધાને વીણી વીણીને જૂદાં પાડી, એમાં જ એક

અને અદ્વિતીય આત્માને ઓળખી લેવાનો છે; તેથી અનેકત્વની સમ-
જણ માટે, પંચ વિષયો, પંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો, પંચ કર્મેન્દ્રિયો, પંચ પ્રાણ,
અંતઃકરણ ચતુષ્ટય, ચાર અવસ્થા, ચાર શરીર, પંચ કાશ, ચાર
અવસ્થાના અભિમાનીઓ, વૃત્તિઓમાં જ્ઞાન અને અજ્ઞાન એ બધાં જે
પ્રત્યેક શરીરમાં એક સરખાં છે તેને સમજવાની અને યાદ રાખવાની
જરૂર છે; કારણ કે એ યાદ ન રાખીએ, તો એમાંથી જ કાઢીને આત્મા
માની લેવાની ભૂલ થવાનો સંભવ રહે છે.

x

x

+

નવા જિજ્ઞાસુને આ વિષય અધરો લાગે છે; એને એકાન્તની
કિમિ થાય છે, ધ્યાનમાં કોઈ ધ્યેય બાંધીને એમાં મનને ચોંટાડવાનું ગમે
છે, પણ “ આ વાંચવાની બાંજગડ કોણ કરે ? આ લખવાની માથાકૂટ
રા માટે કરવી ? બધું મળ્યા છે એમ સમજવું અથવા બધું ભગવાન
કે બ્રહ્મ માની લેવું—એટલે જ બસ; ” આવી મનોદશા નવા જિજ્ઞાસુની
થાય છે; પણ આ એક મહાન ભૂલ છે. એ બધું અવશ્ય સમજવું
જોઈએ. પછી તે સંસ્કૃત ગ્રન્થો દ્વારા ભણે, પ્રાકૃત ગ્રંથોમાંથી જાણી
લ્યો, કે ભણ્યા ન હો તો કોઈ પાસેથી સાંભળીને શીખી લ્યો; પણ એ
જાણવું તો અવશ્ય પડશે જ: નહિ તો હિપર કહ્યું છે તેમ આત્માને
બદલે અનાત્મ જંગળમાં, ભગવાનના વાર્તાવિક સ્વરૂપને બદલે એમનાં
નામરૂપ, ગુણકર્મ, અને લીલામાંજ ફસાઈ પડી, એનાં જ ગુણગન
ગોયા કરશે. ત્રિગુણાત્મક પ્રકૃતિના ભેદભેદમાં રવડી રખડી, નામરૂપ,
ગુણકર્મ, અને ઐશ્વર્યની ઘટમાળમાંજ ફર્યા કરશે. પરમામૃતમાં એ
બધી પ્રક્રિયા છે; લઘુ વાસુદેવ મનનમાં પણ છે; પણ એ પ્રક્રિયાઓ
વાંચતાં કંટાળશે નહિ; એનો અભ્યાસ કરવાનો છે; વેદાન્તનાં પુસ્તકો
આરામ ખુરશી પર પડ્યાં પડ્યાં, સંસારના પ્રપંચી વ્યવહારમાંથી
અનાયાસે દુરસદ મળે તો જ વાંચવાનાં કે વાંચી જવાનાં નથી. એ
વર્તમાનપત્રો, નવલકથાઓ કે સંસારને સત્ય કરી બતાવનારો વિષય-

વિવેચનો નથી. પણ જ્ઞાનગંભીર; અસંખ્ય જન્મોની સાથે પણ એનું મૂલ્યાંકન થાવ નહિ એવાં અમૂલ્ય છે.

+

*

+

આટલું વિચારી જોજો :—

(૧) પ્રાચીન ગ્રંથો તો અનુભવીઓના જ ઉદ્દગાર છે; એમના અજ્ઞાનદંથી ભરપૂર અંતઃકરણમાંથી નીકળેલા આનંદના-આત્માનાં પ્રસાદના સુધારાખંડો છે. વાર્તાઓ કે નવલકથાઓની પેઠે દૃષ્ટાન્તાં ઘોડા કે વિમાન પર ચડેલી, ભિક્ષી મનોવૃત્તિએ લખેલાં એ ગરબ-ગરબાં નથી. વાસ્તવિકતાના એ સચોટ નમૂના છે; માટે ધીર, ગંભીર ભાવથી વાંચવા એસજો.

(૨) ગ્રંથકારની જ્ઞાનમૂર્તિનું શ્રદ્ધાભરિત પૂર્વક પ્રથમ અંતઃકરણમાં ધ્યાન ધરજો કે “હે જ્ઞાનમૂર્તિ! આના પાન-પાન દ્વારા અમારા અંતઃકરણમાં આપના અનુભવનાં અમૃત છડા! અમારી મનોવૃત્તિનો વિલાસ દૂર કરો; અમારું આવરણ તોડીને ફેંકી દો, અને જીવનમાં જે તત્ત્વામૃત આપે પીધું અને જીરવ્યું છે, એજ અમૃતના અમને અધિકારી બનાવજો.”

“આપનો આ ગ્રંથ તે કાગળ, શાહી, અને વાક્યો બધી; એ તો માનસરોવરનાં મુક્તાકણ છે; અક્ષરે અક્ષરે એમાં આત્મસુધાનાં ગિન્દુ ઝરે છે; વાક્યે વાક્યે આપનો પરમહંસ-બોધ અમારા ચિત્ત-ક્ષેત્રમાં જ્ઞાનમૌકિતિકતા જોક પૂરે છે. પ્રકરણે પ્રકરણે એના સંપૂર્ણ જન્મે છે, અને સમસ્ત ગ્રંથની પારાયણ થતાં, તો જળણે આપ મારા મસ્તક પર આપનો વરદ હસ્ત મૂકીને આશીર્વાદ આપો છો કે—” સાધક, ત્હારી સાધના સફલ હો.”

(૩) એમાં આવેલી અનેકતા ગોખરો નહીં; ‘જામેન્દિય’ છંદ્યાદિ બધું વિગતવાર તમારા શરીરમાં જ છે; વાંચતાં વાંચતાં એ બધાંને વિચારથી ઓળખતાં જાઓ; જૂગોળનું પુસ્તક હાથમાં હોય, અને

નકશો બીજા પર લટકતો હોય, ત્યારે પુસ્તકમાં કાશી કે હુગ્લાર વાચીને, નકશા ઉપર એને જેમ શોધીને બતાવીએ છીએ, કાગળ કે જે પુસ્તકમાં હોય તે નકશામાં હોવું જ જોઈએ, (કાગળ પૃથ્વીના ચિત્રનેજ પુસ્તકમાં બિતાયું છે) તેજ પ્રમાણે બધું પચીકાણું એ આપણા નકશાંથી શરીરમાં છે, જે શરીરમાં છે તેજ પુસ્તકમાં લખ્યું છે, તેથી વાચો ત્યારે શરીરથી નકશામાં વિચારદ્વારા જોઈ, તથા નિશ્ચય કરીને ઓળખી લેજો, આમ કરશો તો થાદ ગ્રંથો અને વેદાન્તના ગ્રંથોમાં રસ પડશે જોખનાથી કાર્યસિદ્ધિ થશે નહિ, અને ક'ટાળો વધશે

+

*

+

આટલી સૂચના અત્યારે બસ છે ! અન્ય વાચતા અન્યકાર પ્રતિ શ્રદ્ધા, ભક્તિ, અને સત્કાર રહેવા જોઈએ અને ખાસ કરીને આ વાત અમે પ્રાચીન પ્રાસાદિક ગ્રંથોના વિષે જ કહીએ છીએ એ લક્ષ્યમાં રાખીને એની પરીક્ષા કરવાની મહેનત ન કરશો એમાં લખેલું ન સમજાય કે બિધુ સમજાય, તો એમને દોષ ન દેશો, દોષ આપણી બુદ્ધિમાં છે માટે બિધુ સમજાય છે એમ માનજો અને આમ દોષ દેખાવાનું સમજ કારણ તો એ છે કે, અત્યારે શ્રવણના કરતા વાચન વધી પડ્યું છે

શ્રવણ એટલે શુરુમુખે કરાવે શાસ્ત્રાધ્યયન શાળા પાઠશાળાના વિદ્યાર્થીઓનો જેમ અભ્યાસક્રમ નિયત થયેલો હોય છે, અને તે પ્રમાણે શિક્ષકો કે અધ્યાપકો એમને ભણાવે છે, તે પ્રમાણે શાસ્ત્રોમાં પણ અભ્યાસક્રમ હોય છે, કોઈ તત્ત્વદર્શન શરણ લ્યો, કોઈ જ્ઞાનોની પાસે જઈને એ કહે તે વાચો, એ ભણાવે તે ભણો, પોતાની અવળી બુદ્ધિથી-સામારિક રાગદ્વેષનાળી બુદ્ધિથી કશું પણ ન વાચો, એમની પાસે જાઓ, અને એ ભણાવે તે કમપુર સર વાચો, એટલે શ્રવણના રહસ્ય અને મૂલ્ય સમજાશે

શ્રવણ પદ્ધતિપુર સગ થાય, તો મનન પણ સુઠિતપુર સર થાય,

અને એ જાને અવસ્થિત હોય તો નિદિધ્યાસનનું ગણું પણ સીધું ચાલે, નહિ તો એ માર્ગ અસ્થાની ધાર પર ચાલવા જેવો વિકટ છે, એમ ઉપનિષદો કહે છે તે ખોટું નથી.

*

*

*

વેદાન્ત એટલે જ્ઞાનયોગ, એ જ્ઞાનયોગ તે જ ગીતાનો બુદ્ધિયોગ; જ્ઞાનયોગ પણ એ જ, અને અંતમાં ભગવાન અણુનને પૂછે છે, કે મહેં તને તત્ત્વજ્ઞાન અવશ્ય કરાવ્યું તે બરાબર ધારણ કર્યું? એ પ્રશ્નને તને સમજાયું? જ્ઞાન થયું? અજ્ઞાનસંભોદ થયો? અને સાંભળ્યું તે બધું એકાગ્રતાથી કે ભટકતે અને વિવેક મને?—આટલા પ્રશ્નો એટલા માટે કરે છે, કે પ્રથમના ૭ અધ્યાયમાં આત્મા અનાત્માનો વિવેક કરાવી, ૭ઠ્ઠા અધ્યાયમાં અનાત્માને વિસારી પાડી, ધ્યાનદ્વારા આત્મદર્શન કરાવ્યું. વચ્ચે ૭ અધ્યાયદ્વારા સમગ્ર વિશ્વમાં એ જ આત્માના ઐશ્વર્યનું દર્શન કરાવ્યું, અને એ આત્મા તથા ઐશ્વર્યવાન આત્મા પ્રતિ લક્ષિત ઉપજાવી: કારણ કે લક્ષિત વિના ધ્યેય-કારવૃત્તિ થતી નથી, એકાગ્રતા ટકતી નથી, અને ધારણ કરેલી વસ્તુ હાથમાં આવ્યા છતાં જટકી જાય છે.

પછીના ૭ અધ્યાયમાં જ્ઞાનમાં ઉપયોગી અને જીવનમુક્ત દશામાં ઉપકારક થાય એવાં પ્રકૃતિનાં બધાં રહસ્યો, યુક્તાદાર વિહારનું રૂપ-બીકરણ, બુદ્ધિના, ધૃતિના, તેમ જ તપના ત્રિગુણાત્મક ભેદ, સંસાર-વૃક્ષની ઉત્પત્તિથી માંડીને જ્ઞાનચક્રથી ચતા અધ્યાત્મદર્શનની વિવેચના, અને છેવટે સર્વશિરોમણિ અદારમા અધ્યાયમાં મોક્ષનો યોગ કરાવી, પાર્થને પૂછ્યું કે ત્હારો મોક્ષ નાશ પામ્યો કે નહિ? ઉત્તર મળ્યો, કે મારું અવશ્ય-મનન યથાર્થ થયું છે અને આપની કૃપાથી, આપના આત્મપ્રસાદથી હવે હું આપનું વચન પાળીશ અને તે પણ પાળવા સમર્થ થયો છું માટે, નહિ કે વગર સમજ્યા પાળવા મહેનત કરી બેઠાશ,

અથવા પળાશે તો હીક, નહિ તો વાહવાહ !

*

*

*

પ્રાચીન ગ્રન્થો પ્રાસાદિક ગ્રન્થો કહેવાય છે; કારણ કે એના પ્રભેતા કદપનાસષ્ટિના નહિ, પણ વાસ્તવિકતાના અનુભવી હતા, વસ્તુના યથાર્થદર્શી હતા, આત્મા અને પ્રકૃતિનાં રહસ્યોને સમજીને વર્ણન કરનારા હતા, ત્યાગ અથવા વૈરાગ્યની પૃથક્તા એમના જીવનમાં નહોતી, અકર્મ કે નૈષ્ઠકર્મની ધૂંચ એમને ઉકલી ગઇ હતી, ધ્યાન કે જ્ઞાનના ભેદાભેદ એમણે ઓળખ્યા હતા, સંશય વિપર્યયને હતા ન હોતા કરીને આત્મા-પરમાત્મા વચ્ચેના આવરણને એમણે ચીરી-ફાડીને ઉઠાડી દીધું હતું, કશીય સંકા એમના અંતઃમાં નહોતી, નિઃશંક, નિર્ભય, અને નિરંજન હતા.

એ હતા શુદ્ધ અને શાંત, નિર્મલ અને નિર્વિકારી, પ્રસન્ન અને ગંભીર, અનુભવી અને આત્મદર્શી, એમના ઉદ્દગાર સ્વયંભૂ હતા, આત્મપ્રેરિત હતા, તટસ્થ અનુભવના હતા. પ્રકૃતિના ત્રિગુણાત્મક સ્વભાવથી પ્રેરાયેલા, ધડીમાં આ અને ધડીમાં તે સુધારો સાચો, એવા એવા ક્ષણભંજુર ભાવનાના કે આવેશના ન હોતા.

માટે જૂના ગ્રન્થોને વાંચો નહિ પણ એનો અભ્યાસ કરો. ગ્રન્થને વાંચી જોવા, કુરસદે વાંચવા, ગમે ત્યાં બેસીને વખત માળવા કે એની પરીક્ષા માટે વાંચવા નહિ, પણ એમાં ગ્રન્થકારના જીવનનો સાર ભર્યો છે તે તમારા જીવનમાં ઉતારવો છે એવી નિષ્ઠાથી લણો; પ્રમાણ કે કુતુહલ માટે નહિ, પણ કર્તવ્યનિષ્ઠબુદ્ધિથી, જિજ્ઞાસુવૃત્તિથી, આત્મામૃતના પિપાસુ બનીને વાંચો. એમની કૃપાથી જ અનુભવ થવાનો છે એવાં શ્રદ્ધા ભક્તિથી વાંચો, અવશ્ય એમના આશીર્વાદ તમારા જીવનમાં અમૃતનો વરસાદ વરસાવશે. તમે કૃતાર્થ થશો, કારણ કે એ વાણી કૃત-કૃત્ય પુરુષોની છે. તમે ધન્ય બનશો, કારણ કે એમનાં ચયનોમાં ધન્ય-

સુખદુઃખમીમાંસા

લેખક:-સ્વા. શ્રી અદ્વૈતાનંદજી

આ મંસારમાં પ્રત્યેક મનુષ્ય મુખ કેવી રીતે મળે, તેમાં દિનપ્રતિ-
દિન વૃદ્ધિ કેવી રીતે થાય, દુઃખની સદતર નિવૃત્તિ કેવી રીતે થાય,
તે માટે સદૈય પરિશ્રમ કર્યા કરે છે. અનંત નામરૂપમાં વિહાર કરતા
આ વિશ્વ તરફ દષ્ટિ કરતાં આપણને સ્પષ્ટ લગ્નાય છે, કે હરેક પ્રાણી
આ જ ઉદ્દેશથી હવનસંગ્રામમાં પ્રેરાય છે, અને સર્વ પ્રવૃત્તિની
પીઠમાં આ જ ઇચ્છા શુભ અથવા બાકાત રીતે રહેલી હોય છે. વધારા
સુખ શેમાં છે, કંઈ વસ્તુ પ્રાપ્ત કરવાથી નિત્યાનંદ ભોગથી શકાય,
તેનું વાસ્તવિક જ્ઞાન ન હોવાથી, આયુષ્યના દિવસો જેમ તેમ આશામાં
ને આશામાં મનુષ્ય કદાચે છે. આ અનિર્વચનીય ભવચક્ર આ પ્રમાણે
ચાલ્યા જ કરે છે અને ધણા મનુષ્યો શ્રદ્ધા વિચારના અભાવથી એવા
નિર્ણય ઉપર આવે છે, કે સંસાર દુઃખમય જ છે.

જન્મતાં વેંત જ પ્રત્યેક જાગૃક સુખાશાવાદી હોય છે. તેને કેવળ
સુખનાં સ્વપ્નાં જ આવ્યા કરે છે. સુવાચ્યામાં તે તેથી પણ વધિક
આશાવાદી બને છે અને તે અવસ્થામાં તેને મૃત્યુ, પરાજય, અપમાન
જેતું સંસારમાં છે, તેનો ખ્યાલ સરખો પણ આવતો નથી. જરૂર વસ્થા
આવતાં જ તેનો હવનમહેવ જમીનદોરત થયેલો લગ્નાય છે અને છેવટે
નિરાશાવાદી તરીકે દેહત્યાગ કરવાનો અમથ આવે છે. કુદરતની સાતો
ખાતાં ખાતાં આશાગ્રન્થ જતી જઈને મનુષ્ય આ મંસારમાં ભટક્યા
કરે છે, અને પરિજામીનિત્ય માયાપ્રવાહમાં તૂળતી માથક તળાપા કરે

કે વિગમ, શાનિ, પરમસુખ શામાં છે, તેનું જ્ઞાન મનુષ્ય પાનુ સામાન્યતઃ મનુષ્યને હોતુ નથી.

આપણા ઉપર જે આપત્તિઓ આવી પડે છે, તે આપણી પોતાની ઈચ્છાથી જ બેઠેરી લીરેવી હોય છે. વામનાઓનું સેવન કરના કરતા એવો સ્વભાવ પડી જાય છે, કે વાસનામય જીવન એ જ જીવન છે, એવું આપણે માની લઇએ છીએ દુઃખ, ઈચ્છા, રાગ, દ્વેષ, અને તળાવ્ય દેવદાદિનો અભ્યાસ પડી જવાથી, તેમાંથી મુક્તિ મળી શકે કે કેમ તે શકારપદ જન્માય છે. “ આ વસ્તુ પ્રાપ્ત થવાથી આનંદ થશે, આનંદ પ્રીતિ મેળવતા સુખી થઈશું, આ પછી મેળવીને કૃતકૃત્ય થઈશું ” આવી મુદ્ધ વાસનાઓ આપણને પરબુદ્ધ બનાવી દે છે. આપણું સાધનજી જીવન તેજ પીનવાની વાળીમાં જેડેલા બળદના જેવું છે. હાથે લુગારી બમણું એ એ પ્રમાણે ગાડાની પેડે આશાના પ્રવાહમાં બેસવા જા જઈએ છીએ, અને વાગવાર નિગથાનો અનુભવ કરવા છતાં પણ, આપણા શેખરનીના મનમુનાઓનો આપણે ત્યાગ કરી શકતા નથી. આનું નામ જ “ માયા ”.

સુખની દૃષ્ટાંતો આપણે મનુષ્યના મનના વિકાસ ઉપર મહેવો છે. પરબુદ્ધની સર્વ ઈચ્છાઓનું નિરીક્ષણ કરવામાં આવે, તો તે માત્ર જડ દેહને પોષવાની ક્ષાલસાઓ સુધી જ હોય છે, એમ જણાય છે મનુષ્યવર્ગમાં પણ છેક સાધનજી વર્ગ સ્વૃક્ષ દેહપોષક અને ગ્લેહ વાસનાઓમાં જ ગચ્છે પચ્છે જહે છે. આહાર, નિદ્રા, ભય, ઇતિભોગથી પો તેમની દ્રષ્ટિ જતી નથી. જેમ જેમ જીવિનો વિકાસ થતો જાય છે તે જીવન વધારે તે વધારે સંસ્કારી થતુ જાય છે, તેમ તેમ સુખના આદર્શમાં પણ ફેરફાર થવા માટે છે. જીવિશાળી અને શ્રેષ્ઠ મનુષ્યને સાહિત્યમાં, નૃત્ય-સંગીત કે ચિત્રકલાના તત્ત્વોમાં મહાલક્ષમાં આનંદ પડે છે. આ સૂક્ષ્મ ભોગવાસના પણ જ્યારે તૃપ્ત થાય છે તે વિચારમયાંશ વધારે ગહન ને વિશાળ થાય છે, ત્યારે મનુષ્યને અંચમમાં વાસ

નાના સદ્ગત ત્યાગમાં, ઉપાગનામાં, ધ્યાનમાં, નિદિધ્યાનનામાં આનંદ પડે છે.

સામાન્ય રીતે સુખદુઃખના ત્રણ ભેદો પાડવામાં આવે છે; આધિ-
ભૌતિક, આધિદેવિક અને આધ્યાત્મિક. સ્થૂળ પદાર્થોના મ યોગ-વિ-
યોગથી જે સુખદુઃખ ઉત્પન્ન થાય છે, તે આધિભૌતિક કહેવાય છે.
દેવતા ઈચ્છાથી જે સુખદુઃખ આપી પડે તે આધિદેવિક અને ખાકીના
સર્વને આધ્યાત્મિક એવી સંજ્ઞા આપી શકાય. બીજી રીતે સુખદુઃખના
માનસિક અને ગારીરિક એના પાંચ વિભાગો પાડી શકીએ. આપણને
સુખ તથા દુઃખનું જે સંવેદન થાય છે, તે શરીર અથવા તો મીઠી
રીતે મનનાં કંઈકોદ્ભાવ થાય છે, તેથી ત્રિવિધ વર્ગીકરણ કરતાં આ
દ્વિવિધ વર્ગીકરણ વધારે સગ્લ છે.

વાસ્તવિક દૃષ્ટિએ સુખદુઃખની ભાવના મનઃક્રિપા જ છે. શારી-
રિક સુખદુઃખનું જ્ઞાન પણ આપણને મનદ્વારા જ થાય છે. નિદ્રાવચ્ચાગા
શરીરસ્થ સુખદુઃખના અનુભવો જણાતા નથી; તેમજ મનોગત જરોજ
કેળવ્યું હોય તો અત્યંત આધિગ્રસ્ત સ્થિતિમાં પણ સમત્વ ગાળી
શકાય છે. એટલે દ્વિવિધ વિભાગ કરતાં પણ સુખદુઃખ કેવળ માનસિક
જ છે એમ કહેવું તે વધારે સુક્તિયુક્ત છે. એક જ પદાર્થ આપણને આનંદ
સુખ આપે છે અને બીજે સમયે તે દુઃખદાયક નીવડે છે. શીતળ જળ
ઉન્દાગમાં આનંદ આપે છે, અને સિંચાણમાં ત્રામ આપે છે. કુધા-
તુર મનુષ્યને અન્ન મળવાથી તૃપ્તિ થાય છે. પેટ ભરેલું હોય તો તે
દુઃખ આપે છે. જમણમાં જે પદાર્થો પ્રિય હોય છે તે પ્રુપ્ત વયે
નીરસ થઈ જાય છે. અમુક પદાર્થ કાયમ માટે સુખદુઃખ આપે એવો
કોઈ અવશ્ય નિયમ નથી.

આ જગતમાં હંરકોઈ સુખની પાછળ દુઃખ તેની હાથા રૂપે રહેલું
જ હોય છે. તેમજે છૂટાં કરી શકનાં જ નથી. કાગલુ કે તે એક
સિંકાની બે બાલુઓ સમાન છે. જીવનની સાથે જ મૃત્યુ પશ્ય હોય છે.

નાનઅનાન, સુખદુઃખ, દર્પશોક, માનઅપમાન, શુભઅશુભ, ઇત્યાદિ હૃદયે પરસ્પર સંગે જ રહે છે; કારણ કે આપણા અસ્તિત્વનો મૂળ પાયો જ વિરૂદ્ધભાવ છે; તેનું મંડાણ જ વિરોધાભાસ ઉપર આધારિત છે, અને તેની વચમાં રહીને જ આપણે સર્વત્ર વિચરવાનું છે. સ સાગમાં વસ્તુસ્થિતિ હૃદયગતિ હોય તે કદાપિ શક્ય જ નથી. આનું કારણ એ જ છે કે તેઓ એક બીજાથી ભિન્ન નથી; પણ એક જ વસ્તુના જુદા જુદા સ્વરૂપો છે. આ દૃષ્ટાંતોની અંદર પ્રતીત થતી વિરૂદ્ધતા પ્રકારગત નથી, પણ પ્રમાણગત છે.

અમત્ય લૌકિક વિષયોમાં પણ જે આપણને દાણિક સુખ મળે છે, તેનું કારણ ચિત્તની વિષયભોગમાં ચ્ચિગતા છે. અમુક વાસના ઉત્પન્ન થઈ કે તે ચીજ પ્રાપ્ત થવાની વૃત્તિ થાય છે. મેળવ્યા પછી ભોગવતા તેમા ચિત્ત એકાગ્ર થાય છે, અને તે અમયે ચિત્તમાં આત્માનું પ્રતિબિંબ પડવાથી સુખનો અનુભવ થાય છે, પણ મન અને વિષયો બંને પરિવર્તનશીલ હોવાથી આ અનુભવ ચિગ્રસ્થાયી રહેતો નથી આ ઉપરથી જ શ્રી મનુ ભગવાને કહ્યું છે કે:—“પદાર્થોના ઉપભોગોથી કામ શાત થતો નથી, ઉત્તરો હોમેષા દ્રવ્યોથી અગ્નિ જેમ વધે છે, તેમ ફરીફરીને વધતો જ જાય છે.” “ધનનો વરસાદ વગર, તો પણ કામની તૃપ્તિ થતી જ નથી અને સ્વર્ગનાં સુખ મળે તો પણ કામી પુરુષોને કામરાગનાની તૃપ્તિ મિત્રાચ અન્યન શાંતિ થતી જ નથી.” આ પ્રમાણે સુપ્રસિદ્ધ બૌદ્ધ મંથ “ધમ્મપદ”માં કહેયું છે, વિષયવાસનાની તૃપ્તિમાં નિત્યાનંદની પ્રાપ્તિ ન થવાથી જ પ્રત્યેક મનુષ્યને હમેશા એવો ખ્યાલ રહે છે કે, “હું દુઃખી છું.”

આટલા વિવેચન ઉપરથી આપણે એ નિર્ણય ઉપર આવી જઈએ છીએ, કે એકની એક જ વસ્તુ આપણને જુદે જુદે વખતે સુખકર અથવા દુઃખકર જણાય છે, અને સુખદુઃખના આદર્શો ભિન્ન ભિન્ન મનુષ્યોના ભિન્ન ભિન્ન હોય છે. આંતરિક વિકાસથી આ આદર્શોમાં

પરિવર્તન થયા કરે છે. સુખદુઃખની લાવનાઓ મન કલ્પિત જ છે; તેથી સંસાર સુખમય છે કે દુઃખમય છે, એમ કહેવું ઉચિત નથી. સુખ-દુઃખનો આધાર મનની સ્થિતિ ઉપર છે; સંસાર ઉપર નહીં. ખીજું અનુમાન આપણે એ પણ કરી શકીએ છીએ, કે આપણી સર્વ પ્રવૃત્તિ સુખપ્રાપ્તિના ઉદ્દેશથી પ્રેરાય છે; પણ એમ શું અને પ્રેય શું એની પરીક્ષા કરવામાં ભૂલચાપ ચલાવી આપણે પ્રકૃતિના શુદ્ધામ તરીકે દિવસો વ્યતીત કરીએ છીએ.

સુખદુઃખનો આધાર મનની સ્થિતિ ઉપર જ હોવાથી, આપણે હિંમતથી કહી શકીએ, કે ગુખી થવું કે દુઃખી થવું, તે આપણા જ હાથમાં છે. દુઃખની વૃત્તિઓનું આપણે વિરોધી વૃત્તિઓથી મુખમા પરિવર્તન કરી શકીએ. આમ કરવામાં અત્યંત સંકલ્પબળની આવશ્યકતા બેસકે છે જ. આધિભૌતિક સુખદુઃખનો અનુભવ લેવામાં પણ કેવળ ઇન્દ્રિયો મનની સહાયતા વિના કાંઈ કરી શકતી નથી. ચક્ર રૂપ જીવે છે તે મને કરી જીવે છે, ચક્ર વડે નહીં. આપણું મન ખીજે રોકામેલું હોય તો આપણે ઉઘાડી આંખે પણ કાંઈ જોઈ શકતા નથી; આ અનુભવ તો ધણાને થાય છે. આધ્યાત્મિક સુખદુઃખ તો કેવળ માનસિક જ છે. આમ હોવાથી મનોનિગ્રહ કરવાથી સુખદુઃખનો નિગ્રહ પણ સંભવે છે. શ્રી મહાભારતમાં જણાવેલું છે, કે દુઃખનું સર્વોત્તમ ઔષધ એ છે, કે તેનું અનુચિંતન ન કરવું. શ્રી પાતંજલ યોગદર્શનમાં પણ પ્રતિપક્ષ ભાવનાથી યોગ વિરોધી વિચારોને નષ્ટ કરવા એમ કહેલું છે. સ્વસ્વરૂપનું ચિંતન કરવાથી, નામસ્મરણથી, ધ્યાનથી, તિતિદાથી અથવા ગમે તે રીતે ઉદ્વેગ વિચાર કરવાથી દુઃખની લાવના નાબૂદ થઈ જાય છે. આ પ્રમાણે અભ્યાસથી ચિત્ત સમત્વ પ્રાપ્ત કરે છે અને શારીરિક અથવા માનસિક દુઃખોથી ચક્રાવમાન થતું નથી.

આ પ્રમાણે સાધના કરવાથી મર્યાદિત સમત્વ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે ખરું; પણ સુખદુઃખની લાવનાઓનું મૂળ કારણ શોધી તેને જડ મૂળથી

ઉમેડી નાખવામા ન આવે, ત્યા સુધી પૂર્ણ અને અવિચ્છિન્ન સમ તામા સ્થિતિ શક્ય નથી

આત્મા સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપ છે તેની અદ્વ સુખદુ ખના વિદારો કેવી રીતે અને શા માટે દેખાય છે તે અતિપ્રશ્ન છે આપણી ભુક્તિની પા છે તાત્ત્વિક દષ્ટિએ આત્મામા અવિદ્યા કથાથી અને કેમ આવી તે અનિર્વચનીય છે તેની જ રીતે ભાવનાત્મક દષ્ટિએ આ સુખદુ ખના અનુભવોનો પ્રશ્ન પણ અનર્થનીય છે આ બન્ને પ્રશ્નો મૂળમા એક જ છે દષ્ટિભેદથી ત્યક્ષ પૃથક્ દેખાય છે તાર્કિક દષ્ટિથી જોતા આ પ્રશ્નો જ સ્વવિરોધી ને બાતિપૂર્વક છે

સર્વ દ્વંદ્વોનુ આદિકારણ અવિદ્યા છે અનિત્ય, અપવિત્ર દુ ખ અને અનાત્મામા નિત્ય, પવિત્ર, સુખ અને આત્મભુક્તિ તેનું નામ અવિદ્યા અવિદ્યામાથી અસ્મિતાની, દેહાત્મભુક્તિની મર્યાગિત અહ-તાની ઉત્પત્તિ થાય છે પુરુષ દષ્ટા અને જોવાનું સાધન ભુક્તિ, એ બન્નેને એક માની લેવા તેનું નામ અસ્મિતા

આત્મા સ્વરૂપથી શુદ્ધ, નિત્ય, પવિત્ર, અનંત અને અમર છે અત કરણનો ઉપયોગ આત્મા જગતને જોવા તથા અનુભવવા કરે છે આત્મા અને તેના સાધનો બિન્ન છે, છતાં એક તરીકે માની લેવાથી દ્વંદ્વો દેખાય છે ન્યા સુધી અસ્મિતા રહેવાની, ત્યા સુધી પૂર્ણાનંદની પ્રાપ્તિ શક્ય નથી, એ તો નિર્વિવાદ વાત છે

સાંત પદાર્થના વિચારની સાથે જ મનને અનંતનો વિચાર કરવાની ફરજ પડે છે એક બાલુનો માનસિક અનુભવ સાચો હોય તો બીજી બાલુનો પણ સાચો માનવો જ નેમ્મએ બનેલી કિ મત સગમી જ ગણવી નેમ્મએ કા તો બનેને માન્ય રાખવા કા તો બનેને છોડવા ન્યા સુધી પરિમિત અહતાનું જ્ઞાન છે, ત્યા સુધી અપરિમિત અસ્તિત્વની જ્ઞાવના પણ ગ્રહેવાની જ, અને તેને જાણવાની જિજ્ઞાસા પણ રહેવાની જ જિજ્ઞાસાની તૃપ્તિ ન થાય, ત્યા સુધી અર્શાંતિ પણ ગ્રહેવ ની જ

એથી જ સર્વ ધર્મોપદેશકે સર્વ પ્રકારના દુઃખમાંથી છટકાનો એક જ ઉપાય જતાવે છે અને તે આત્મજ્ઞાન છે. આ ધ્યેયની પ્રાપ્તિ માટે 'વિવેકની, વૈરાગ્યની, અહંતા ને મમતાના ત્યાગની અનિવાર્ય આવશ્યકતા છે.

આત્મા અવિનાશી અને શુદ્ધ છે, અને સ્વલ્પ, સૂક્ષ્મ ને કારણ શરીરથી માંડીને વિદ્યમાન સર્વ વિષયો દષ્ટિ યા અદષ્ટ, પરાધીન ને પરિવર્તનશીલ છે. એવો અડગ નિશ્ચય તેનું નામ વિવેક.

વૈરાગ્યનો અર્થ ખસેજાય સમજવાની અત્યંત આવશ્યકતા છે. વૈરાગ્ય એટલે આત્મહૃત્યા કરવી. ધોતાની જાતને મુકવી નાંખવી, બાહ્ય જીવનમાં પરશુ તરીકે રહેવું; સ્વધર્માનુસાર પ્રાપ્ત થયેલાં કર્મોના ત્યાગ કરવો એમ નથી; પણ જગતમાં સર્વત્ર બ્રહ્મ દર્શન કરવું, પ્રવૃત્તિમાં નિવૃત્તિમય ધર્મને રહેવું, જગતના પ્રકૃત સ્વરૂપને ઓળખવું, વાસ્તવમાં આત્મા સિવાય કંઈ જ નથી એવો સતત અનુભવ કરવો, પદાર્થ માત્રને પ્રભુથી આશ્રિત કરવા, આપણા મનઃકલ્પિત જગતને ત્યજવું, સ્ત્રી, પુત્ર, સગાંવહાલાં અને સર્વ પ્રાણીઓમાં એક જ પ્રભુ વિરાજમાન છે, એ ભાવના દૃઢ કરવી, જીવનમાં, મૃત્યુમાં, મુખમાં, દુઃખમાં પ્રભુ એક સરખી રીતે અસ્ખલિત ભાવે વિલસી રહ્યો છે. આપણી કલ્પના અજ્ઞાનજન્ય છે, આવી રીતે સર્વત્ર આત્મદર્શન કરીને જીવન અને તેનાં દુઃખોનું નિવારણ કરવાની સર્વ ધર્મોની સલાહ છે.

શ્રી યોગવાસિષ્ઠ મહાગમાયજુની પરિભાષામાં સંસારમાં “ મહા-કર્તા, મહાત્યાગી, મહાભોક્તા ” તરીકે રહેવાથી જ સમમ દુઃખની આત્મનિક નિવૃત્તિ ને પરમાનંદની પ્રાપ્તિ થાય છે.

મનનશીલ, યોગનિષ્ઠ, અહંકારગ્રહિત, રાગદ્વેષ વગરના ધર્મ,

સર્વ ઉદ્દેગનો ત્યાગ કરી, સર્વ કર્મ સ્વયર્માનુસાર કરવા, સર્વમા આ-
સક્તિગ્રહિત થઇને કર્તૃત્વભાવનાનો ત્યાગ કરીને, સાક્ષીની પેઠે
ગહેલુ શોક અને હર્ષને મનમાં પ્રવેશ દેવા દેવો નહી, નિરિંકાર
સન્માત્ર આત્મદર્શનથી મનને શાંત ગમ્ખવુ, બાહ્ય કર્મથી શુભ મા
અશુભ ફળ થાય તો પણ સમતાનો ત્યાગ ન થતા દેવો, આ પ્રમાણે
વર્તન કરનાર “ મહાકર્તા ” કહેવાય છે

જે જે પદાર્થો પ્રાગ્બધથી પ્રાપ્ત થાય, તેને સ્વધર્માનુસાર ભોગવતા
તેમા દ્વેષ અથવા ઈચ્છા કરવી નહી, ઇન્દ્રિયો વડે વિષયોને ગ્રહણ
કરવા છતાં અસંગ, અદ્વૈત, આત્મામા નિષ્ઠા રાખી કર્મ કરવુ,
સધારા લોખ્ખનદારને આનંદાથી સાક્ષીની પેઠે જોવો, સુખદુઃખ,
માનઅપમાન, જયપગત્ય વિશે પણ શુદ્ધિમા વિશેષ ઉત્પન્ન થતા
દેવો નહી જન્મ, મૃત્યુ, સપત્તિ, આપત્તિ, સમૃદ્ધિ, દારિદ્ર્ય, સર્વમા
બ્રહ્મદષ્ટિ ગળીને એકસગ્ગે આનંદ અનુભવવો સરસ નીરસ, સુખ-
કર ને દુઃખકર પદાર્થોમા સમાનવૃત્તિ રાખવી આ સ્થિતિવાળો
મનુષ્ય “ મહાભોક્તા ” કહેવાય છે.

આત્મા પરમાનંદ, પૂર્ણ તથા અદ્વિતીય છે એ ભાવના દૃઢ કરવી
તેનો અનુભવ કરવો, તેમા સતત સ્થિતિ રાખવી, ધર્મ, અધર્મ, સુખ,
દુઃખ, જન્મ, મરણ અહતા, મમતા, સધળાને મિથ્યા શુદ્ધિથી ત્યજવા
સર્વ શકાઓ સર્વ વાસનાઓ, સદૃષ્ટોને ત્યજવા, દેહ, મન, શુદ્ધિ,
ઈન્દ્રિયોની સત્તાથી પર જઈ તેમાથી ઉત્પન્ન થતા દુઃખોનો ત્યાગ કરવો,
સર્વ દરદર પનાનો બાહ્ય દષ્ટિથી ત્યાગ કરવો, જેને એ નિશ્ચય છે કે,
મને દેહ નથી, જન્મ નથી, મરણ નથી, હું તો સન્નિહાનંદ સ્વરૂપ જ
છું, ” તે “ મહાત્યાગી ” છે

આ પ્રમાણે રસસ્વરૂપમા સ્થિત થઈ, નિન્દાકાન્પભાને પ્રાપ્ત
થઈ, મનથી, વાણીથી, ગરીબથી સર્વ કર્મ દેવા છતાં પણ સુખદુઃખના
દુઃખની પર થવાય છે

જગત સુખમય નથી તેમ દુઃખમય પણ નથી. આપણી માનસિક અવસ્થા તેને સુખમય કે દુઃખમય બનાવે છે, અભેદવાદ જગતને દુઃખમય માનતો નથી. જગત તો આત્માનો વિવર્ત છે, તેથી આનંદમય જ છે. વિવર્તન પામતાં નામ રૂપાત્મક પદાર્થોમાં સત્યતાનો ખ્યાલ આવતાં વેંત જ વાસના અને આમક્રિત ઉદ્ભવે છે ને દુઃખ ઉત્પન્ન કરે છે. જ્ઞાનદ્વારા એકાકાર અભેદ અનુભવવામાં જ કૃતકૃત્યતા છે.

પ્રાચ્યાત્મ્ય દુઃખવાદ તો નિવૃત્તિમાર્ગ છે; તેનું પર્યવસાન આત્મહત્યા કરી, સંસારમાંથી ક્યારે નીકળી જવાય તે સાધવા ઉપર છે; પણ અદ્વતમાર્ગ સર્વપ્રવૃત્તિમાં સ્વરૂપાનુસંધાન પામી, દૃષ્ટા રૂપે અભેદમયતામાં વિહરવા ઉપર ભાર મૂકે છે. એકને ઉદાસીનતા, નિગરા જ ગ્રાહ્ય છે. બીજાને જ્ઞાનયોગજન્ય આનંદ ગ્રાહ્ય છે. અદ્વંતાને પ્રાધાન્ય આપવામાં જ સર્વ દુઃખની ઉત્પત્તિ છે એવો અભેદવાદનો અચળ સિદ્ધાંત છે.

શ્રી મતુ ભગવાને પણ કહ્યું છે કે:—“ જો પરવશ તે દુઃખ અને આત્મવશ તે સુખ, એ સંક્ષેપમાં દુઃખનું લક્ષણ જાણવું.”

(અહીં સ્મૃત્યધાનંદ સ્વરૂપ આત્મા, મન, બુદ્ધિ, શરીર, અદ્વંતા તથા બાહ્ય દૃષ્ટ અને અદૃષ્ટ વિષયોને અધીન થાય, ત્યારે જ દુઃખનો અનુભવ થાય છે એ અર્થ લેવાનો છે. “ હું નામ રૂપાત્મક પદાર્થોથી નિર્લેપ છું, ” એવું અભિજ્ઞાન થનાંની સાથે જ સર્વ દુઃખોની આત્મંતિક વિવૃત્તિ થાય છે.)

સહિતમીમાંસા

સામાન્ય ચેતન અને વિશેષ ચેતન

(ગતાંધી ચાલુ)

લેખક :—સ્વા. શ્રી. માધવતીર્થજી

વેદાન્તમા એમ માનેલું છે કે સામાન્ય ચેતન અસાનનું વિશેષી નથી, પણ અસાનનું સાધક અથવા મદદગાર છે; પણ જે ચેતન વૃત્તિમાં આરદ થાય છે તે, અથવા ચેતનયુક્ત વૃત્તિ એ અસાનની વિશેષી છે, જેને વિશેષ ચેતન કહે છે. ભક્તિમાર્ગમાં પણ એમ માનેલું છે કે પ્રવીભૂત અંત કરણની ભગવદાકાર વૃત્તિ થાય, ત્યારે જ ભગવાનનો અનુગ્રહ થાય છે. જેમ અસાન દૂર કરવા માટે અસાનને બાધ કરે તેવા જ્ઞાનની જરૂર છે, તેવી જ રીતે વિષયાકાર વૃત્તિને બાધ કરે તેવી ભગવદાકારવૃત્તિ ઉત્પન્ન થાય, ત્યારે ભગવદ્ તત્ત્વનો અનુભવ થાય છે. તેને વિશેષ ચેતન કહે છે.

જેમ આત્મજ્ઞાન અથવા અદ્વૈતજ્ઞાન એ એકતા કરનાર તત્ત્વ છે, તેમ ખરો પ્રેમ પણ એકતા કરનાર તત્ત્વ છે. માણસના જીવનમાં પ્રેમ અને મૃત્યુ એ બે તત્ત્વનું રહસ્ય સમજવું ઘણું મુશ્કેલ છે. પ્રેમ એકતા કરે છે અને મૃત્યુ વિયોગ કરે છે, તેથી માણસને પ્રેમ ગમે છે, અને મૃત્યુ ગમતું નથી. મૃત્યુ નથી ગમતું છતાં દેહભાવે મૃત્યુ આવે છે, અને તે માણસના માનેલ પ્રેમમાં ભંગ પાડે છે. એજ પ્રેમ જે આત્મામાં વાપર્યો હોય તે મૃત્યુ તેમાં વિયોગ કરી શકતું નથી. એવા

ભક્તિ કહે છે.

લલિતમાર્ગમા મુખ્ય સાધન ન્હાતિ છે. રાજાલાયથી હવતું
 ૫ અહંપણુ દુઃ થાય છે અને તેની વૃત્તિ ભગવાનકારે થાય છે. માધ
 લક્ષ્ય એમ પણ કહ્યું છે કે “શન્યુ કેમ નહેવું એની મને ખબર નથી,
 તેથી શન્યુ ક્રમ ગહેવું” એ કામ પણ ભગવાન કરી આપશે ” એવી
 ભાવનામા કાર્ષક પ્રમા જણાઈ આવે છે. સાધન દશામા જે વૃત્તિઓ
 વિષયાકાર થતી હાય તેને વાળીને પરમાર્થમા લગાવવાનું કામ ભગ-
 વાન કરી આપશે નહિ. ન્યામુધી વિષયો ગમે છે, ત્યાં નુધી ભગવાન
 વચ્ચે પડતા નથી. વિષયામા વૈગર આન્યા પડી પણ ભગવાન
 વિષયો આપીને પાકી પરીક્ષા કરે છે. તેથી છુદ ગમે તેમ વર્તે અને
 તે એમ માને કે મારું બધું સાધન ભગવાન કરી આપશે, એ ભાવ
 સાચા ભક્તને મારું યોગ્ય નથી. સાસનમા ગયેલી નવી વૃ ગમે તેમ
 વર્તે અને તે એવી આશા ગમે કે, સાસનના બધા મગાએ તેના
 ઉપર પ્રેમ કરવો જોઈએ તો તે દશા ખોળી છે. તેણે સાસનના ઘરના
 કામદા પાગવા જોઈએ, તેની જ રીતે ભગવાને જે પ્રમાણે વર્તવાનું
 શાસ્ત્રોમા કહેતું છે, તે પ્રમાણે વર્તન રાખનાથી ભગવાન આપણા
 થાય છે, પણ એનો અર્થ એમ નથી, કે ભગવાનને હવના કર્મની
 જરૂર છે, પણ જે જે ભાવ છુદ ભગવાનને અર્પણ કરે છે તે તેને
 પાછો મળે છે, પણ અર્પણ થવાનો ભાર પણ ભગવાન કરી આપશે
 એવી ભાવનામા જૂઠું થાય છે. અર્પણતાની છેલ્લી ચૂચ પોતાને કેમ
 અર્પણ કરવો તેમા ગહેતી છે. તેમા ભાવના ઉપર બધો આધાર છે
 કેવા ભાવથી કયું કર્મ થાય છે, કેની સત્તાથી થાય છે, તેનું સ્મરણ
 કેટલી વાર રહે છે, એ બાબત બગાડ સમજાશે, તો જ અર્પણતાનું
 ૧ અરૂપ સમજી શકાશે. જેના છીએ તેના ચર્ચને રહીએ, અને સતત
 એવો ભાવ રહે તો અનુમદ તરત મળે છે. આવો ભાવ દૃઢ કરનામા
 મુરકેલીઓ આવે છે, પણ ખરા ભક્તો તેમા નિરાશ થતા નથી.

એક વખત એક ગામની આગી બાળકમાથી નીકળી તે જો..

માટે ગસ્તા ઉપર કોઈ ગરીબ માણસનો છોકરા તેની મા સાથે બેગે હતો. સ્વારી નીકળી ત્યારે તે છોકરાએ તેની માને કહ્યું કે “ મારે રાજ સાથે વાતચીત કરવી છે. ” માએ કહ્યું “ આપણે બહુ ગરીબ છીએ, તેથી રાજ આપણી સાથે વાત કરે નહિ. ”

થોડા જઘ તે છોકરાએ રાજની સાથે વાત કરવા માટે તેની મા પાસે બહુ હક લીધી તેની મા બુદ્ધિશાળી હતી. તેણે તેના દિકરાને એક ઉપાય બતાવ્યો. માએ કહ્યું “ હાલ રાજમહેલના દરવાજા આગળ રાજનું એક નવું મકાન બંધાય છે, ત્યાં જઈ મજુરી કર, પણ મજુરીના બદલામાં તારે કાંઈ લેવું નહિ. ” છોકરાએ તે પ્રમાણે કહ્યું. સાંજે જ્યારે બધા મજુરો મજુરી લેતા હતા, ત્યારે ત્યાંના કંદાકરે તે છોકરાને મજુરી આપવા માડી, પણ તેણે લીધી નહિ. એ પ્રમાણે બે ત્રણ દિવસ ગયા એટલે કંદાકરે પૂછ્યું કે, “ તું કેમ મજુરી લેતો નથી ? ” ત્યારે તેણે જવાબ આપ્યો કે “ મારી માએ મજુરી લેવાની ના પાડી છે ” એ પ્રમાણે ઘણા દિવસ બનવાથી રાજની તીર્થેરીમાં તે છોકરાની મજુરીના પૈસા બેગા થવા લાગ્યા, અને તીર્થેરીના અમલદારે તે વાત રાજને કાને નાખી રાજએ વિચાર કર્યો કે આવો પ્રમાણિક મજુર કોણ છે તેની તપાસ કરવી જોઈએ તેણે છોકરાને બોલાવ્યો અને પૂછ્યું કે ‘ તું મજુરી કેમ લેતો નથી ? ’ છોકરાએ જવાબ આપ્યો કે “ મારી માએ મજુરી લેવાની ના પાડી છે ” આ ઉપરથી રાજનો પ્રેમ તે છોકરા ઉપર વધ્યો અને તેના પગાર વધારી તેને પોતાની સેવામાં રાખ્યો. હવે તો તે રાજ કામ પ્રસંગે તેની સાથે ખૂબ વાતો કરવા લાગ્યો, અને તે છોકરા પણ ઘેર જઈ તેની માને કહેતો કે ‘ મા, હવે તો રાજ મારી સાથે ઘણી વાતો કરે છે. ” તેની માએ કહ્યું “ એ ખરું છે પણ તારે પગાર લેવો નહિ ”

જ્યારે મહિનો પૂરો થયો અને રાજએ તે છોકરાને પગાર આપવા માડ્યો, ત્યારે તેણે પગાર લીધો નહિ અને રાજએ પૂછ્યું ત્યારે જવાબ

આપ્યો કે “ માની માએ પગાર લેવાની ના પાડી છે. ” થોડા દિવસ પછી રાજ્યએ ગણીને વાત કરી કે એક બહુ સારો નોકર મળ્યો છે, તમારે અત પુરમાં સેવા માટે ગમ્મવો હોય તો બગબગ કામ કરે તેવો છે. તે ઉપરથી ગણીની મજબૂતી તેના પગાર વધારી તેને અંત પુરના કામમાં ગમ્મવો. ત્યાં પણ તેણે પગાર લીધો નહિ, પણ પોતાના કામથી ગણીને બગબગ મતોષ આપ્યો. આ ઉપરથી ગણીની પ્રીતિ તેના ઉપર બહુ રધી અને તેને મંતાન ન હોવાથી તેને દત્તક લેવા માટે ગાંજ પામે ગણીએ વાત કરી. ગાંજને પણ તે વાત ગમી અને થોડા દિવસમાં તે છોકરો મજકુવર તરીકે, એટલે ગાદીના વારસ તરીકે જાહેર થયો. અને ગામમાં સ્વામી નીકળી તેમાં રાજ તે મજકુવરને સાથે લઇને નિકળ્યા. તે સ્વામી જોવા તે છોકરાની મા ગસ્તા ઉપર ઉભી હતી. રાજકુવરે ન જાને કહ્યું કે “ આહી સ્વામી ઉભી ગમ્મો, મારે માની માને પગે લાગવું છે, તેના ઉપદેશથી મને આ પદવી મળી છે. ” સ્વામી ઉભી રહી, તે રાજકુવર માને પગે લાગ્યો; રાજ્યએ પણ તેના લાવની કિમત કરી, તેની માની બુદ્ધિની પરીક્ષા થઇ ગઇ અને તેની માને પણ સારો પોશાક પહેરાવી રાજમાતા તરીકે મજમહેલમાં રહેવા લાઇ ગયા. સિદ્ધાન્તમાં, જેઓ નિસ્વાર્થ બુદ્ધિથી કામ કરે છે, તેઓને ભગવાનનો અનુગ્રહ તરત મળે છે. ભગવાન સાથે વાતો કરવાનો પણ એ જ રસ્તો છે. અત કચ્છની પૂર્ણ શુદ્ધિ થયા વગર નવું સુખ, આત્માનું સુખ મળતું નથી, અને તેની બુદ્ધિ માટે-જુની ટેવો સુધારના માટે-જે અગવડો સહન કરવાની જરૂર લાગે તે સહન કરવા તૈયાર થવું જોઈએ. કોઈ વખત પહેલાં નહિ અનુભવ કરેલ એવો નવો અનુભવ લેવાનો છે, ન જોયેલ જીવન જોવાનું છે, તેથી સામાન્ય લોકોના જીવનથી જુદા પ્રકારનું જીવન જરૂર કરવું પડશે. દરેક ભક્તે એવું કરેલું છે અને તે માટે જે જે સહન કરવું પડે, તે સહન કરવાની તૈયારી ગમ્મની જોઈએ

લક્ષિત એ બે નિસનો ધર્મ નથી પણ એ તો માયમનો ધર્મ છે તેથી જીવનના દરેક કામમા ભગવદ્ભાવ ઓતપ્રોત થઈ જવો જોઈએ લક્ષિત એટલે પ્રેમ અને પ્રેમ એટલે એકતા અર્થાત ભગવાન સાથે, જગત સાથે, બધા સાથે જે માણસ આપણા સ્વભાવને ગમતા ન હોય તેની સાથે પણ એકતા કંવાની છે ખરી મીતે બીજા નથી, પણ સામે જે બીજા દખાન છે, તે પણ પોતાનું જ સ્વરૂપ છે તેથી પોતાના છે તેની સાથે એકતા કંવાની છે

તેથી ભગવાનનો માર્ગ આનુષંગિક મામ્મોને સમજવો મુશ્કેલ પડે છે મહાત્માઓ પ્રેમનો માર્ગ, લક્ષિતનો માર્ગ બતાવે છે અને સમાજ તે માર્ગ બગાડી નાખે છે જીવન સુવાગ્વાના તત્વો બતાવવાનું મામ મહાત્મા કરે છે અને તે ઉપદેશને બગાડી નાખવો એ કામ સમાજ કરે છે ત્યારે ગીતાની શરૂઆતમા અર્જુને ભગવાનને પૂછ્યું કે 'આ લગાઈથી કુલધર્મ નાશ પામશે તે માટે શુ મ્હુ ?' તેની જવાબ ભગવાને આપેનો નથી મ્હુ કે સમાજના ધણા માણસો અચાની હોવાથી ઉચા ધર્મ પ્રમાણે વર્તી શકતા નથી તેથી સમાજ સુધરતી નથી પણ વ્યક્તિઓ સુધરે છે ગીતામા ભગવાને કહેવ છે કે 'હમ્મરો મનુષ્યમા કોઈક જ આ માર્ગે પડે છે અને તેમા કોઈક જ મને બાંધર ઓળખી શકે છે' જેને આ માર્ગનો પરિચય સારા ગુરુદ્વાગ થયો હોય તે જ ભાગ્યશાળી છે બાકી પૈમો મન્યો કે સસા ગ્ના સુખ મન્યા, પણ માથે મન્યુની બીજી ગદી ગઈ તો તેને શાસ્ત્રોમા ભાગ્યશાળી માનેવા નથી

તેથી ભક્તિમાર્ગની સૂક્ષ્મ ગતિ જાણાગ તે માર્ગમા ચાલી શકે છે માણવી પાણીના પ્રવાહમા સામે ચાલી શકે છે, મન્યુ કે તે પાણીની સૂક્ષ્મ ગતિ જાણે છે પણ દાથી તેમા ડૂબી જાય છે

સામાન્ય માણસો જેને સુખ માને છે તે સાચુ સુખ નથી, જેને દુખ માને છે તે સાચુ દુખ નથી એ ગામત સમજવા માટે ધણા

અત્સંગની જરૂર છે.

હાલના માણસો મંચાઓના સંગથી મંચા જેવા થઈ ગયા છે. મંચાની શોધથી ગરીબાઈ વધી છે અને એક માણસ બીજા માણસને સહલાભથી મારી રહે છે. હાલની ચાતુ વડાઈમાં હવાઈ વિમાનો, મોટરની ટેંકા વિગેરે વપરાય છે અને તેને માટે તેલ જોઈએ, તેથી જે દેશમાં તેલ થઈ છે, ત્યાં લડાઈનું જોર રહે છે. એ તેલ લઈ જવા માટે હાનુમાનજીના પૂછડા જેવા લાખા નળા ગોઠવવામાં આવે છે; પણ એ તેલના ઉપયોગથી મોનાની લડાઈઓ બળવા લાગી છે.

પશ્ચિમના સુધાગતા દુખ ઉપર મોટા કરવા કરતા, તેમના સુખ માટે વધારે શોક કરવા જેવું છે જ્યાં સુધી તેમને સાચું સુખ બતાવ નાદ નહિ મળે, ત્યાં સુધી ગમદેવ રહેવાના અને લડાઈના બીજા પક્ષ રહેવાનાં.

તેથી ભક્તિનો માર્ગ સાત્ત્વિક માણસો જ ચલાવે કરી શકે છે. વ્યસનીના સંગથી વ્યસન વધે છે, કામીના સંગથી કામ વધે છે, લોભીના સંગથી લોભ વધે છે. તેમ અત્સંગ ખૂબ હોય તોજ ભક્તિના સુખનો અનુભવ થઈ શકે. તે માટે ભગવદ્ગીતા શ્રુતિ યતી જોઈએ, અને તે માટે શરણાભાવ જોઈએ.

શરણાભાવમાં હવ પોતે કંઈ વધારે કરતો નથી. જેણે પોતાને ઉત્પન્ન કર્યો, જેની સત્તાથી આખું જગત ચાલે છે, તેને શબ્દ રહેવું, એ દરેક હવનું મુખ્ય કર્તવ્ય છે. જે શબ્દ ન રહે તો દોષ લાગે છે. ખરી શબ્દાગતિથી હવમાં અસાંતિ દૂર થાય છે, આનંદ આપે છે અને વિશેષ ચૈતન્યનો અનુભવ થાય છે.

સંચારમાં સુધારો એ હવનનો મુધારો નથી. તેથી આપોની વિદ્યા-કળામાં એવા સુધારા તરફ લક્ષ આપેલ નથી પાશ્વમે-ટના સુધારા એ પણ સંચારના સુધારા જેવા છે. જે સુધારા કરનારમાં અંદરમાં પ્રેમ નથી, એ સુધારા સંચારના સુધારા જેવા છે. ખરા પ્રેમવાળા ગળને મોઈ

ઉપનિષદનો ઉપદેશ

(ગતાકથી ચાતુ)

લેખક - શ્રી. નાનાલાલ દેવગંધર્વ વૈદ્ય

અત્યારે આપણે જે જે કર્યો કરીએ છીએ, તે લવિષ્યમા એનાં ફળ ઉત્પન્ન કરશે જ; એ કર્યોના સ રક્ષાગ આપણા ચિત્ત ઉપર પડશે જ. માટે આપણે આપણી કામનાઓ, ઈચ્છાઓ, લાવનાઓ, સંકલ્પો તથા વિચારો ઉચ્ચ, વિશુદ્ધ અને પવિત્ર જ ગણવા, કે જેથી આપણા કર્યો પણ પવિત્ર અને મ ગણાઈ શકે થાય, અને તેના પરિણામે આપણે ઉચ્ચ સ્થિતિમા મુકાઈએ. દુનિયાદારીના સુખો અને મોહાદાઈ મેળવવા માટે કાળા ધોળા કે સાચા ખોટા કરવા તે શા માટે ?

જીવન તો અંપ જ છે. ધાન્ય જેમ બિગે છે પાકે છે અને લણાય છે, તેમ મનુષ્ય પણ જન્મે છે, વધે છે અને મરે છે. ધણાએ આવ્યા, વધ્યા અને ચાલ્યા ગયા અને ચાલ્યા જશે. પુત્ર, પૌત્ર, હાથી, ઘોડા, રથ, ખજાના, મહેલો, સ્ત્રીઓ, સામ્રાજ્ય, પદવી, લાલુ આયુષ્ય, આવા આવા અનેક જે સુખના સાધનો મનાય છે, તે સુખ અને તે સાધનો સ્ત્રીમાવા છે—અસ્થિર છે, નિકારી અને દુઃખપ્રણામી છે. એ મગવાથી માનવહૃદયને શાન્તિસુખ મળતુ નથી. તેને અભાવક્ષોભ રહ્યા જ કરે છે. અતૃપ્તિ અને અધુરારા જણાયા જ કરે છે. ઈન્દ્રિયોની શક્તિ પણ મર્યાદિત છે. તે હમેશા એવી ને એવી ટકી નથી રહેતી તે ધસાતી જાય છે. વિષયભોગો ઈન્દ્રિયોના તેજ અને ઓગસ્ટનો દાય કરે છે અને ખરા પુરુષાર્થથી દૂર રખાવે છે. આવી સ્થિતિ છે, એટલે મનુષ્યે નીતિ અને ધર્મપ્રગયણ જીવન ગાળવું, દેવ પિતૃ કાર્યો શ્રદ્ધાથી

કરવાં, દાનદયાનાં સત્કાર્યોં કરવાં, શિષ્ટ પુરુષોના આચારને અનુસરવું, કલ્યાણકારક અને ઉત્તતિકારક કર્તવ્યોમાં પ્રમાદ કરવો નહિ, ઇત્યાદિ ઉત્તમ પ્રકારની શિક્ષા ઉપનિષદોમાં આપવામાં આવી છે.

ઉપનિષદના ઉપદેશનો એકદેર ઝોક વિહત્તા, પાંડિત્ય, તર્કકૌશલ કે બાહ્યવેષ ઉપર નથી, પરંતુ હૃદયશુદ્ધિ, વિચારશુદ્ધિ, આચારશુદ્ધિ અને આહારશુદ્ધિ ઉપર છે, કે જેથી જ મનુષ્યજીવન પવિત્ર અને સાર્થક બને છે. વેદાન્ત ઐશ્વર્યની પ્રક્રિયાઓના મુખપાઠ કરવા, બુદ્ધિને તેથી વિચિત્ર થી હસોહસ ભરી દેવી કે રાજપાંડિત્ય મેળવવું, એમ ઉપનિષદો જણાવતાં નથી. મેધા, પાંડિત્ય, વક્તૃત્વ, તર્કકૌશલતા, બહુશ્રુતપણું, જ્ઞાનરહિત તપ, જ્ઞાનહીન સંન્યાસ, વગેરે બુદ્ધિના ચમત્કારો અને બાહ્યવેષ કરતાં દેહરચની દૃઢતા, ઈર્શ્યોની પવિત્રતા અને સંયમ, મનોનિગ્રહ, બુદ્ધિની પ્રસન્નતા, સ્વચ્છતા અને હૃદયની શાન્તિ, તથા એ બધાંની એકત્ર અસરથી જન્મતાં અધ્યાત્મબળ તથા ચારિત્રબળ, જે બધાંને તેઓ વખાણે છે અને ઉપદેશ છે. વિષ્ણુના પરમપદને પહોંચાડવામાં ખરાં સહાયક એ થાય છે. દુરાચાર તથા તેનાં કારણરૂપ મનબુદ્ધિની ઉચ્છ્રંખલતા, સ્વચ્છંદતા, અશાન્તિ, જે પુરુષમાં હોય તે જ્યે શાસ્ત્રોમાં પારંગત હોય, તો પણ એ વિષ્ણુનાં પરમપદને પામી શકતો નથી. ઉપનિષદોનો આ સહેલામાં સહેલો અને સાદામાં સાદો, સર્વેને ઉપયોગી તેમજ બધા ધર્મ, પંથ, વાડા, સંપ્રદાયથી અવિરૂદ્ધ એવો ઉપયોગી ઉપદેશ છે.

ઉપનિષદમાં પ્રતિપાદન કરવામાં આવેલી બ્રહ્મવિદ્યાની ધર્મારત ખડી કરવા માટે, તપ, દમ અને કર્મ એ ત્રણે મોગ્ય રીતિએ પ્રથમ સિદ્ધ થવાં જોઈએ. સુખદુઃખને સમાધાનવૃત્તિથી સહન કરવાનું સામર્થ્ય હોય, મન અને ઈન્દ્રિયો સર્વથા સ્વાધીન હોય અને ઉપાસના સાથે નિત્ય નૈમિત્તિક કર્મો નિષ્કામ અને નિરભિમાન બુદ્ધિથી થનાં હોય, તો જ બ્રહ્મવિદ્યાની ધર્મારત ચણી શકાય છે; અન્યથા નહિ, એમ ઉપ-

નિદો જણાવે છે ચિત્તશુદ્ધિ એ બ્રહ્મવિવાનો પાયો છે પાયો હી ન
 હોય તો તે ઉપર ધમારત ખડી કરી શકાતી નથી, કદી ખડી યાવ
 તો તે ટકી શકતી નથી, તેમ અત કંગણ શુદ્ધ હોય નહિ, તો બ્રહ્મજ્ઞાન
 જામતું નથી, એટલે બ્રહ્મવિવાનો ઉપદેશ મહણ કરવા પહેલાં તેને માં
 ચિત્તશુદ્ધિ અને સત્યજ્ઞાન, સત્યવાણી અને સત્ય આચારથી ચોખ્ખ
 બનવું જોઈએ નિરક્ષર પણ નિષ્કામ અને વિશુદ્ધ અત કંગણવાળા
 એક ખેડૂત પરમાત્મસામારકાર પામી શકે છે, તે તર્કવાદમા કુશળ
 અને જોએ શાસ્ત્ર બજોડ વિદ્વાન પામી શકતો નથી પરમાત્મા તર્ક
 અને ચાહતિયાના પ્રદેશથી પર છે, બોલો આધાર ચિત્ત ઉપર છે
 પરમાત્મજ્ઞાનમા ચત્ત કરવાની જરૂર નથી પણ બુદ્ધિમા જે વિપરીત
 ભાવો પેમી ગયા છે ચિત્તમા જે વિકારો-દોષો યોગી ગયા છે, તે
 સર્વેનો નિનાશ કરવાનો ચત્ત કરવો જોઈએ અને એવા જ માં
 પ્રથમ ઉપનિષદમા પૂર્વે તપસ્વી હોવા છતાં યથાવિધિ શરણે આવેલા
 ૭ શિષ્યોને મૂળપત્ર તપસાવ્રજાચર્યેણ ધ્રુવયા સવત્સર સંવત્સય ॥ તપ,
 બ્રહ્મચર્ય અને શ્રદ્ધાનુ સેવન કરવાનો ઉપદેશ પ્રથમ આપ્યો છે, અને
 તે પ્રમાણે ચલા પછી જ બ્રહ્મજ્ઞાનનો ઉપદેશ અપાયો છે ત્યાં મુખી
 અત કંગણ શુદ્ધ થયું નથી, ત્યાં મુખી બ્રહ્મવિપયક યથાર્થ જ્ઞાન થતું
 નથી-કહાય યાવ તો વિપરીત જ્ઞાન થાય છે, એ વાત પણ ઈન્દ્ર વિગ
 સનની આખ્યાયિકાથી સ્પષ્ટ કરવામા આવી છે ઉપનિષદ કહે છે કે
 જ્ઞાનપ્રસાદથી વિશુદ્ધ સત્ત્વ (અત કંગણ) થતા બ્રહ્મદર્શન થાય છે
 પરમાત્મા નિત્ય સમીપજ છે, અને મનુષ્યજ્ઞાન-બુદ્ધિ, સ્વભાવથીજ
 તેનું દર્શન પામવાને સમર્થ છે, પરંતુ બહારના વિચોપખોગોમા
 રાગદ્વેષ આદિ વિકારોથી એ બુદ્ધિ મલિન તથા વિહિષ્ત રહેતી
 હોવાથી આત્મજોષ પામી શકતી નથી આ વિકારોથી દોષો દૂર થતા
 બુદ્ધિ પ્રસન્ન, સ્વચ્છ, સ્વસ્થ અને જ્ઞાન થાય છે, અને તેથી
 અત કંગણ વિશુદ્ધ જનતા બ્રહ્મદર્શન અનુભવાય છે એટલે જ્ઞાનપ્રાપ્તિ

માટે નહિ, પણ અજ્ઞાન અને અને ભુદ્ધિના મધ્ય વિસ્તેષાદિ દોષો દૂર કરવા માટે યત્ન કરવાની અપેક્ષા છે એમ ઉપનિષદો જણાવે છે, અને કેટલું જ્ઞાન મેળવ્યું છે, એ ઉપગ્રથી નહિ પણ અજ્ઞાનગત્ય મગદ્દેષાદિ વિશેષો કેમલે અશે દૂર થઈ ચાલિતશુદ્ધિ થઈ છે, એ ઉપગ્રથી મનુષ્યની ચેત્સવતા અયોગ્યતાનું પ્રમાણ બાધે છે. મહર્ષિ નારદ અને ભગવાન સનત્કુમારના મનાથી ઉપનિષદો અષ્ટ મતાવે છે, કે શાસ્ત્રગતિમય જ્ઞાન, દ્વન્વિ મત્રપાઠ જેને ભણુનર, કેળવણી કે શિષ્યભુ કહેવામા આવે છે, તે મપાદન કન્વાથી જ કૃતાર્થતા થતી નથી એ કેળવણીનું પરિણામ એવા પ્રકારની ચાગ્રિશુદ્ધિમા આવતું નેષ્ટએ કે જેથી નિશી ગોકમતાપ મગી અખ્યડ અને નિર્ગુણ ગાન્તિ મુખ ભોગવી શકાય.

જેઓ વિચાર કરામા કુદાગ હોય છે, મુખિકુદાગ હોય છે તેવાઓને ઉપનિષદ ઉપદેશે છે, કે તમાગ “હું” ને જે રૂપે મમત્તે છે અને આ દેખાતા જગત્તે જે રૂપે ભુઓ છે-માનો છે, તેમા મ્હોટી ભૂલ છે, “હું” તથા જગત્ત મળી તમારુ દર્શન, તમાગ વિચારો અને તમારી સમજણ યથાર્થ નથી પણ વિપરીત છે, એટલે તમને ખરો આનન્દ ન મળતા શોક, મતાપ અને દુઃખ રહ્યા જ કરે છે આ શોક, મોહ, સતાપ, તથા દુઃખાદિ દ્રવ્યથી, કે દ્રવ્યથી મગી તરતા મુખ સાધનોથી, કે જેને ભણુતર-શાસ્ત્ર કહેવામા આવે છે તેથી, વિજ્ઞાનથી, મત્રથી, યત્રથી, કે ખીજન કોઈપણ નાધનથી નિર્મૂળ થતા નથી ઉપનિષદ જણાવે છે, કે આકારને ચામગની પેડે વી ટાળી શકાય તો જ આત્માના-હું-ના સ્વરૂપનું જ્ઞાન મેળવ્યા વિના દુખનો અન્ત આવે “હું”ના ખન સ્વરૂપનું વિસ્મનનુ થઈ જતા, અનીશ ભાવથી આપણે ગોક મોહથી વ્યાકુળ ખની રહ્યા છીએ. આપણો ઈશભાવ આ મર્ત્ય એટલે સ્ફુગતા ચેતનરૂપ “હું”નો એકાત્મ ભાવ-મદ્દન-એત્વ અનુભવાય, ત્યારે જ સર્વ દુખનો

આત્મચિંતક નાશ થાય, અને શાશ્વત્ સુખ પ્રાપ્ત થાય. ઉપનિષદનું તત્ત્વજ્ઞાન “હું” રૂપે સર્વત્ર સદૈવ સ્પુરનાં તત્ત્વ કે જોની નિઃશંક અને નિશ્ચિત પ્રતીતિ સર્વ કોઈને છે, તેના ઉપર રચાયેલું છે. ઉપનિષદશ્રી મહાન આયુધ-ધનુષ ઉપર ઉપાસનાથી તીક્ષ્ણ કરેલી બુદ્ધિશ્રી બાણ ચડાવી, મન સહિત સર્વે ઈન્દ્રિયોને તેમના વિષયોમાંથી વાળી, એકાગ્ર ભાવે અક્ષર જ્ઞાનો વેધ કરવાનો છે. દેહબ્યાપી ચેતનતત્ત્વનું સર્વ-વ્યાપી ચેતનતત્ત્વ સાથેનું વાસ્તવિક એકત્વ છે, તે અનુભવવાનું છે. તેમ ન થાય ત્યાં સુધી સમગ્ર પૃથ્વી વિતપૂર્ણ મળી હોય, તો પણ તેથી સુખશાન્તિ મળતાં નથી. સર્વે ઉપનિષદોનો મુખ્ય પ્રતિપાદ્ય વિષય-હું-આત્મા-છે. શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતા જણાવે છે કે વૈદેહ સર્વે રહમેવ વૈયઃ ॥

આ “હું” સંબંધી થોડો વિચાર જગ વિસ્તારથી કરીએ. જો તેવા અણુમ જગજ્ઞરતને પણ “હું”નું સદા સર્વજ્ઞ જ્ઞાન હોય છે અને તેનાં અસ્તિત્વ માટે કોઈને પણ સંશય, અજ્ઞાન કે તકરાર નથી. “હું ન હોઉં” એમ કોઈને કદી પણ યત્ન નથી, કિંતુ “હું સર્વદા હોઉં” એવો નિરતિશય પ્રેમ “હું” ઉપર સૌનો હોય છે. સાંસારિક વસ્તુઓ, સંબંધો, વિષયોપભોગો પ્રિય લાગે છે, તે પણ આ “હું” ઉપરના પ્રેમને લીધે જ. સાંસારિક પદાર્થો, સંબંધો, વિષયભોગો, વસ્તુસ્થિતિઓ, સંજોગો, પ્રસંગો એ બધાં સદાસર્વદા પ્રિય લાગતાં નથી, એક વખતે પ્રિય જણાતો પદાર્થ વસ્તુ સંભવ તેનો તે જ હોય છતાં, કોઈ વખતે અપ્રિય જણાય છે, એ સર્વના અનુભવની વાત છે. પરંતુ આ “હું” તો સર્વત્ર સર્વને હરકોઈ અવસ્થામાં, સંજોગમાં અતિશય ઈષ્ટ અને પ્રિયતમ હોય છે. આ “હું”નું જ્યાં જ્યાં જોટલે જોટલે અંશે દર્શન-અનુભવ-સાક્ષાત્કાર થાય, ત્યાં ત્યાં તેટલે તેટલે અંશે અને પ્રીતિનું જ્ઞાન થાય છે. જ્યાં “હું” નથી ત્યાં મગ્ન નથી, પ્રેમ નથી, આનન્દ નથી, સુખ નથી. આમ આ “હું” અપ્રસિદ્ધ નથી, અજ્ઞાત નથી, અપ્રાપ્ત નથી, દૂર નથી, અપ્રિય નથી, દ્રેષ્ય નથી કે જુદો નથી, એમ સ્પષ્ટપણે

સમજી શકાય છે. સર્વત્ર સદા સર્વદા એકરૂપે આ “હું” સર્વે પ્રાણીમા-
નમાં રહ્યાં કરે છે. આ “હું”ની તૃપ્તિ માટે સુખ, શાન્તિ, સગવડ માટે
આખું જગત ખટખટ કરી રહ્યું છે. પરંતુ જગતનાં કાર્ષણ સાધનથી,
સામગ્રીથી, કે પદાર્થથી આ “હું” તત્ત્વને નિરંકુશ તૃપ્તિ મળતી નથી.
આજનાં રેડીઓ, વિમાન, મોટરો, તાર, રેલ્વે, મીનેમા વગેરે અનેક પ્રકાર-
ની શોધોથી, વિજ્ઞાનની પ્રગતિથી કે કહેવામાં આવતા મુદારાઓથી, વિ-
દ્યાથી, આત્માત્મપ્રાપ્તિથી માણસજાતને તૃપ્તિ અને સુખશાન્તિ મળ્યાં નથી.
અતૃપ્તિ, અભાવક્ષોભ, અસંતોષ, વિવિધ પ્રકારના માનસસંતાપ-દુઃખ
સર્વત્ર જોવામાં આવે છે. આમ થવાનું કારણ એ છે કે “હું”નાં ખરાં
સ્વરૂપનું વિસ્મરણ થઈ ગયું છે. જગતને “હું” સંબંધી જે સમજણ છે
અને તેવી સમજણથી જે કર્મો થાય છે, તેમાં મોટી ભૂલ છે, અને તેથી
જ આપણાં કર્મો, આપણું જ્ઞાન, આપણો પ્રેમ એ બધાં દ્વાપત, વિપરીત
અને દુઃખપરિણામી થયાં છે. આપણે આપણા આ “હું”ને વણું,
જાતિ, ગુણ, ક્રિયા, સંબંધવાળો માનીએ છીએ; જન્મતો, વધતો,
ઘટતો, વિઠાર પામતો, મરતો સમજીએ છીએ. બુદ્ધ, તરસ, શોક, મોહ
વ્યાધિ અને દુઃખથી વીંટાયેલો ગણીએ છીએ અને તેથી આપણા આ
“હું”ને અનેક સંબંધો તથા ઉપાધિઓ વળગાડી ભુદે ભુદે રૂપે,
ભુદા ભુદા ધર્મવાળો જોયા કરીએ છીએ. આમ આપણો “હું” મર્યા-
દિત, વિકારી, અદૃષ્ટ, પરિણામી, વિનાશશીલ જેવો જોવામાં આવે છે.
આપણે વગર શીખવ્યેજ માની લીધું છે કે “હું” અમુક નામનો, અમુકનો
પુત્ર, અમુક જાતનો, અમુક વર્ણનો, અમુક દેશમાં રહેનારો અમુક
કાળમાં વર્તનારો છે, હું સુખી, દુઃખી, રાગી, ભુખ્યો, તરસ્યો, હોશિયાર,
પૈસાવાળો, મત્તાવાન છું. અમુક કર્મ હું કરીશ, તેનાં ફળ મેળવીશ,
ભોગવીશ; મારું શરીર, મારું કુદરૂખ, મારી સ્ત્રી, મારા પુત્ર, મારું ધન,
મારી સત્તા ઇત્યાદિ ઇત્યાદિ અનેક પ્રકારની માન્યતાઓથી ઘેરાયેલો અને
તે તે ઉપાધિઓથી તૂટી જતી ગયેલો આપણો “હું” દીન, દુઃખી

બની રહ્યો છે, અને લાંગી નીચી સ્થિતિએને પામ્યા કરે છે અનેક સદૃશ્યો, વાસનાઓ, ઇચ્છાઓ, ભાવનાઓ કરે છે અને આ પોતાની રહેલી ઇચ્છાઓ અને વાસનાઓમા ઘેગાયતો બગ્યા કરે છે “હુ” સબધીની આ બધી માન્યતાઓને ઉપનિષદો ગુહાપ્રગ્ધી, શ્વિ દાપ્રગ્ધી, હૃદયપ્રગ્ધી, તરીકે જાણીએ છે. આ માન્યતાઓની ગાંઠ એવી તે મન્ત્રગ્ધ બધાઇ ગઇ છે, કે તે “હુ”ના સાચા જ્ઞાન વિના તોડી કે છોડ શકાય નહિ. ઉપનિષદો આ હૃદયમંચોએનો પ્રભેદ અને વિચ્છેદ કરવાને ઉપદેશ આપે છે

પ્રિય વાચક ! ત્હાના દેશ, કાળ, કુલ, જાત, સબધ, જાતિ, વર્ણ, આ શ્રમ, નામ, રૂપ, ત્હાની મનોવૃત્તિઓ, ગમદે'ગ્રાદિ ઉર્મિઓ, ભાવનાઓ વિચારો, દૃષ્ટનાઓ અર્થાત્ જાણ કે આત્મ એવું જે કાંઈ હોય, કે જેની સાથે ત્હારો “હુ” તદ્રૂપ બની રહ્યો હોય, તે સર્વ અને તેની વિધારક ત્હારી પ્રકૃતિ, એ સર્વને એક ક્ષણ વિસરે પાડ. શાઓની શમ્ભન, બુદ્ધિબુદ્ધિમણી ભગેવી તર્કજન, એ સર્વને એક માણુએ મૂકી કે બુદ્ધિની ચેષ્ટાએને બંધ પાડી સ્વસ્થ, શાન્ત, નિ સદૃશ થઇ અંતર દર્શિત કર, એક પગ પછુ આવી સ્થિત ઈન્દ્રિયધામ્બુવાણી સ્થિતિમા આવ, તો તને વિજ્ઞાનીના અંબકારા જેવો પ્રકાશ થશે, કે એ સર્વ ઉપાધિઓ, સબધો, દૃષ્ટનાઓથી અતીત છતાં, એ સર્વના અતરમા પ્રકાશનું એક અવિકૃત તત્ત્વ છે. આ સર્વાંતર તત્ત્વને પકડી શકારી નહિ. ઉપનિષદો કહે છે કે દર્શિના દૃષ્ટાને જોઇ શકાયજ નહિ, બુદ્ધિ-વૃત્તિઓના વિજ્ઞાતાને કેવી રીતે અને સાચી જાણી શકાય ? આ તત્ત્વ શરીર, ઇન્દ્રિય, મન, બુદ્ધિ અને પ્રાણ આત્માના વ્યાપારો અને ધર્મોથી પર અને સક્ષમ હોવા છતાં, તેઓ સાથે કોઇ અકથ્ય આધ્યાસિક સબધમા આવી, એક એવી અટપટી ગુચવણમાં ગુચવાઈ ગયા જેવું થઈ જતાં, તેના અસ્તિત્વનું જ્ઞાન પણ મનુષ્યેને થઈ નથી. મનુષ્યના હૃદયમા વારંસાં બિંતા, શમતા, અદ્ભુત કરતા

વિચારો, ઉમળકાઓ, લાગણીઓ વૃત્તિઓનાં વિકારી સ્વરૂપને જે પોતે તેની અસર પામ્યા વગર, અવિકૃત સાશ્રીભાવે પ્રકાશે છે, જુએ છે, જાગૃત, સ્વપ્ન, સુષુપ્તિની બદલાતી અવસ્થાઓ અને તે તે અવસ્થાના અનુભવોનું જે પોતે એકરૂપે રહી અનુસંધાન રાખે છે, તે “હું”રૂપે સર્વના અનુભવમાં પ્રતીત થતું અપરોક્ષ ચેતન તત્ત્વ છે. આ સરીર-વ્યાપી ચેતન તત્ત્વને-“હું”ને ઉપનિષદો આત્મા, અંગુષ્ઠમાત્ર પુરુષ, તેજોમય અમૃતમય પુરુષ, જૂમા, સર્વજૂતાન્તઃકામા, સર્વજૂતોમાં નિગૂઢ રહેલો દેવ, હૃદયકાશમાં જુદિગુદામાં રિરાજમાન, શિવ આદિ નામે વ્યવહારે છે, અને મુંદા નામના ધાસમાથી જેમ સળા ઠાઠીએ તેમ એ તત્ત્વને ઉપાધિઓ અને તેના ધર્મોથી અલગ પાડી સમજવું જોઈએ એમ ઉપદેશ છે. (અપૂર્ણ)

“પ્રાણીઓને પીઝા ન કરવી તેને ઉત્તમ દાન જાણવું; ચાન્દ્ર-ચંદ્રાદિ કરવાં એ તપ નહિ, પરંતુ ભોગ ઉપરથી આસક્તિ બિડાડી દેવી તેને તપ જાણવું; પરાક્રમ કરવું તે શૌર્ષ નહિ, પણ વાસનાઓને અટકાવવી તેને શૌર્ષ જાણવું. સત્ય બોધવું તે સત્ય નહીં, પરંતુ બ્રહ્મનો વિચાર કરવો તેને સત્ય જાણવું.”

શ્રીમદ્ ભગવત.

શાંતિ કયે માર્ગે ?

લેખક:-શ્રી. પંકજ

યૂનાને જ્યારે તલવાર મ્યાનમાંથી બહાર કાઢી, ત્યારે સમસ્ત જગતમાં એક અદ્ભુત ક્રાંતિ ઉત્પન્ન થઈ. સમ્રાટ અલેક્ઝેન્ડરની વિકટવાહિની સીરીયા, પેલેસ્ટાઇન, ઈરાક અને ઈરાનને પદદલિત કરી ચૂકી હતી, અને ગાંધાર પર તેણે આક્રમણ થવાની તૈયારી થઈ. પરાજિત દેશોમાંથી જીવન નષ્ટ પામ્યું. ધર્મનો ઈશ્વરો લઈને બેઠેલા ધર્મશુરુઓ અને દસ્તૂરો એ પારસ સમ્રાટની સેનામાં ધર્મનો ખરો સંદેશો ફેલાવવા અસફળ નિવડ્યા. પરિણામ પણ સ્પષ્ટ દેખાયું. ભયંકર વાવાઝોડાંની આગળ જેમ સૂકાં પાંદડાંઓ ઉડી જાય છે, તેમ પારસ નરેશની સેના યૂનાની સેના આગળ છિન્ન હિન્ન થઈ ગઈ.

વિકટવાહિની ભારતવર્ષના પર પોતાની કુધાતુર દૃષ્ટિ નાંખવા લાગી. ભારતવર્ષ એ કે મહાભારતના યુદ્ધ પછી નિર્જાળ બન્યો હતો, અને ઔદ્વેગના પ્રભાવથી સહેજ કોમળ બન્યો હતો, પરંતુ નિર્માલ્ય બન્યો ન હતો. ભગવાન શ્રીકૃષ્ણનો ઉપદેશ હતો પણ ભારતના ક્ષત્રિયોના કાનોમાં શું જતો હતો. વ્યાસ મુનિનું વેદાન્ત આર્ય જગતના જીવનમાંથી અસ્ત

થયું ન હતું. યૂનાનીઓને તક્ષશિલાની પાસે એક ગણતંત્રના
 યુદ્ધમાં જ ખમર પડી ગઈ, કે ભારતીય યોદ્ધાઓ સૂકાં
 પાંદડાં ન હતા, પરંતુ એક મજ ત દિવાલની પ્રતિમારૂપ
 હતા. યવન સમ્રાટને ભારતને માટે માન ઉત્પન્ન થયું;
 ભારતના યોગી અને મુનિઓના પર શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થઈ. સિંધુને
 કાંઠે એક દંડી તપસ્વી રહેતા હતા. એમને માટે જગત બ્રહ્મમય
 હતું, અને જગતના આડંબર અનાકર્ષક હતા. યવન સમ્રાટને
 એ તપસ્વીને જોવાની ઇચ્છા ઉત્પન્ન થઈ, અને ત્યાં જઈ પહોં-
 ચ્યો. મહાત્મા તડકામાં સૂતા હતા અને બ્રહ્મજ્ઞાનની
 મસ્તીમાં તદ્દલીન હતા. યવન સમ્રાટ આવીને ઊભો રહ્યો.
 મહાત્મા નિર્લેપ હતા અને કંઈ બોલ્યા નહિ. યવન સમ્રાટના
 સેનાપતિ એલ્યુકસને આ વાત અચોગ્ય લાગી. તેનો હાથ તલ-
 વાર પરની મૂઠ પર ગયો. એકાએક મહાત્મા બોલ્યા, “એ !
 દૂર ખસીને ઊભો રહે અને મને તડકો ઘરોળર તાપવા દે.”

“કુતરા !” એક ઘીંજે મેનાપતિ બોલ્યો:

પણ યવન સમ્રાટ ચૂપ હતો. તેણે એ મુક્ત જીવની
 હિંમત અને નિર્ભયતાનું સન્માન કીધું અને બોલ્યો, “જો
 હું અલેકઝેંડર ન હોત, તો આવો યોગી બનવા પ્રયત્ન
 કરત.”

આ શબ્દોમાં એણે સર્વને ચૂપ કરી દીધા. થોડી વારે
 એણે મહાત્માના વિજય માટે આશિર્વાદ માંગ્યા.

મહાત્મા બોલ્યા: “તું શું વિજય કરવા જાય છે ?”

“મહાત્મન, હું ભારતવર્ષનો વિજય કરવા જાઉં છું.
 મગધ સમ્રાટ નંદની સામે જળ અજમાવીશ.”

નિબંધ

લેખક :—કેશવલાલ અ. ઠક્કર, એમ. એ. એલ એલ. બી.

(૧) કાલમયતા પ્રવાહમાં અમળ પરિવર્તન થઈ ગયું છે । સર્વત્ર પ્રેમ અને અભેદને સ્થાને જ્યાં ત્યાં કલહ અને પ્રત્યાવના : યુગબળ બેદ, અહ તા અને ચરસાચરસી, છળભેદ અને અને ખદબદ; પ્રપચ દષ્ટિગોચર થાય છે । દરેક જણ એક બીજાને ઠગી, લૂટી લઈ, (Exploitation) મારી નાખી જીવન નિર્વાહ કરવા મધી રહ્યા છે. જાણે કે —

જીવો જીવસ્ય જીવનમ્ (સ્મૃતિઃ)

અર્થવા—“ અખ્યા । સ સારી જીવડું, લૂંટલેનસુ ઠામ;

માત પિતા સુત બાધવા, સારા ઠગકા ગામ (શ્રી અખ્યાલ)

પ્રાચીન વર્ણાશ્રમ ધર્મના ઉચ્છેદથી બ્રાહ્મીમળ અને ક્ષાત્રગળ, શૂર અને નૂરનો જીવમાથી લોપ થતો જાય છે; અને સર્વત્ર વૈયવૃત્તિ-વાણીયાશાહી (જાણે કે સર્વે યુગાઃ કાચનમાધ્યન્તે ।) પ્રવર્તે છે. જડ-વાદ અને બુદ્ધિવાદનું પ્રાગ્લય એટલું બધું વધી ગયું છે કે ધર્મ-શાસ્ત્રોની, ગુરુઓની તેમજ ઈશ્વરની અવગણના બુદ્ધિપૂર્વક કરવામાં આવે છે. આવી વિષમયી ઘટનાથી જીવનમાંથી સ્વસ્વરૂપરંગ ઉડી ગયાં છે; અને તેથી જીવનમાં ખુમારી કે ખુમાઈ ક્યાંયે જોવામાં આવતાં નથી. પ્રીતિ, નીતિ, બીતિ અને ધર્મનો પ્રવાહ પાતજો થતો જાય છે. આવાંકની પશુતા જ્યાં ને ત્યાં દષ્ટિગોચર થાય છે; કારણ કે આ યંત્ર-યુગમાં માયાનો મહિમા અપાત્ર છે અને તેથી પ્રીતિનો અર્થ મોહ

(Skin-deep lust) નીતિનો અર્થ સાર્યનો જ ન (Diplomacy) અને ધર્મ એટલે કનક, કાતા અને કીર્તિની ધૂન (Gold Religion) અને ભીતિ એટલે રાજા અને ગત્ય નિયમનો ભય (King and his law) આવી અવળી સમજાવા લોકો જીવન બગાડ કરે છે અને સૌ કોઈ બકે છે કે — “ખાના, પીના, મોજ ઉડાના—એસા મતા હમારા” આવી ખદખદમા સુરામૃતની શી આશા ? આથી જ ગુરુદેવ સાગર પ્રભુજી કહે છે કે —

“અમી પીને અમર થાવુ—અસુરલોકે મુનેહગારી ।” (દીનાને સાગર)

(૨) દિવસે દીવો લઈને ફરનાર ‘બ્રહ્મચારી’ કે વા રાજદરબારમાં

જદિમુંખી જગતનો જોડ શોધનાર “ઉંડુ ફકીર”ની માફક
વાસમાર્ગ જગત વાસમાગી છે, અવળી દિશામાં ગતિ-
માન છે, જગતને સુખ જોઈએ છીએ, શાંતિ

અને આનંદ જોઈએ છીએ, એક શબ્દમાં ખદખદમાંથી બદવદ
જોઈએ છીએ, અને શોધે છે બહાર વસ્તુ પૂર્ણતા છે અને પરિચયમાં
પૂર્ણ જોડથી શોધખોળ ચાલી રહી છે । નહોતે કે સુખ અને શાંતિ
આપણા ઘટની બહારથી આનંદની કોઈ જુની વસ્તુઓ (External
things) ન હોય । । । શ્રુતિમાં તો સ્પષ્ટ જ કહ્યું છે કે—પ્રજ્ઞાન
આનંદ મદ્ય । (શ્રુતિ) અવમાત્મા પરમેમાત્મદય (સ્મૃતિ) અર્થાત આત્મા
આનંદસ્વરૂપ છે આનંદનું ખરૂં મૂલ આત્મા છે માયા તો બ્રહ્મની ઝાંયા
(Shadow of the Substance) છે આ ઝાંયામાં—કાયામાં—
દેહદુનિયામાં સુખ કે આનંદ ઠરુ મે નથી, માન સુખાભાસ—આનંદ-
ભાસ છે અને આ આભાસમાં જ જગત ગ્રી રહ્યું છે । આ જ
મહાન ભૂલ મૃગજળમાંથી તો જનવું મિન્દુએ મળે નહી, તેમજ
માયામાંથી દુઃખથી યીજોમાંથી તો આનંદનો લેશ પણ પ્રાપ્ત થાય
નહી. છતાં અભયબીની વાત તો એ છે કે અનંત મૃગો આ મૃગજળ
તરફ દોડ્યા જ કરે છે, અને આ દુનિયાથી મૃગજળખાતુ—આ

“માગિક પ્રેમ તરછોડી, “અનલલુકનો છું કર દાવો” (કિકારવ)

નિજનંદ-આત્માનંદ
એજ સાચો આનંદ
બાવાર્થ કે:-નિજનંદ-મહાનંદ-શ્રુમાનંદ-
અખંડાનંદ-અભાનંદ માયામાં નથી, પણ
અભમાં છે-સ્વસ્વરૂપમાં છે. મહેતો, મીઠો,
મનસુર, મોકેરીસ જેવા મહાહુદયો નિજનંદમાં મસ્ત હતાં. આ નિજ-
નંદનું સ્વરૂપ વ્યક્ત કરતાં બ્રહ્મર્ષિ અખાણ કહે છે કે:-

‘ એજ આનંદ, અલિલાય ફલ, એજ લાલ લલ કોડ:
આત્મા-પુરુષાત્મા જે મળે, તો જાગે ભવ ખાડ ”

x x x
“ આત્મ અનુભવ બિન અખા, કોટિ ચાતુરી હોય,
રાય કચનકો તુખડા, તરે ન તારે કાય. ”

+ + +
“ પૂરુષ અંગ અધુરડા, અને પૂરુષના બહુ વેળ,
અભિયાગે જોજ પડે ચમત્તે મહુ સર્વેશ ”

(અપ્રસિદ્ધ સાખીઓ)

આ નિજનંદની પ્રાપ્તિ એ જ પરમ પુરુષાર્થ છે અને એમાં જ
માનવજીવનની સાર્થકતા ગહેલી છે. પુનર્લવરણી મહા અનર્થને અટ-
કાવી દે એ જ મહા અર્થશાસ્ત્રી; ભવચક્રનો મહા રોગ મટાડે એ જ
મહાવૈદ્ય, નિજનંદનું અમીષાન કરાવી અમગ્ત અને શાંતિ અર્પે એ
જ મહાશુર, ભવરણના મહા ભયમાંથી અભય કરે એ જ મહાશક્તિ,
સદ્ગુરુ શ્રી અખાણ કહે છે, કે જીવનની પૂર્ણતા ‘ લિંગભંગ ’ વિના
અર્થાત્ આત્માનુભવ વગર અનુભવાતી નથી -

“ લિંગભંગ (Sex-less) યથા વિના, ચર્ચ મનની ઉપામના.”
અને -

“ અખા ! એ જ અનુભવ ખરો, જેણે મહાજન નીપળ્યા;
લિંગભંગ યથા વિના, સૌ સાધન કાલની સેવના ”

‘ - (અનુભવ બિન્દુ)

ભાવાર્થ કે અણુલિંગી આત્માનુભવની પ્રાપ્તિ યદ્ય ન હોય ત્યાં સુધી મહાધૌકિક કે પારલૌકિક ભોગવિલાસ વ્યર્થ છે. નિગ્ધનંદ આત્મામાં છે, દેહમાં નહીં (not in flesh but in spirit) માત્ર બાહ્યાંગતો જ મોહ અને તેના જ વિલાસની, તેના જ ઉપભોગની રુચિ-એ તો આમરસ-એ તો યોગ નહીં પણ ભોગ-રાગ અને હવનહાનિ, દેહ છતાં પણ, દેહનો-અર્થનો રસ નહીં, પરંતુ આત્માને જ લક્ષ્ય કરીને, દેહ અને દુનિયા ઉભયથી અતીત રામરસ એજ મહારસ-એજ નિગ્ધનંદ-એજ અમૃતાનુભવ-એજ મહાયોગ. નિગ્ધનંદ અને માયાનંદનો આ મૌલિક-ભેદ ન સમજવાને લીધે જ મનુષ્યો ગમે ત્યાં મોહાસકત થઈને ભયંકર ભૂલો કરે છે અને નિર્દોશી ગરબાદ કરે છે. અનાદિ અનંત નિર્ગુણ નિરાકાર બ્રહ્માનંદથી જ સાચી શાંતિ અને સુકિત મળે છે. ખીન્ને કોઈ માર્ગ છતમાં હોજ નહીં. ભકતો, યોગીઓ, રાનીઓ અને મહાત્માઓ બ્રહ્માનંદનું જ રૂપાંતર-શબ્દાંતરે વર્ણન કરે છે. શ્રુતિમાં કહ્યું છે કે.—
 एकं सत् विद्याः बहुधा वदन्ति । आ निग्ननंद ये न आर्यमहर्षिओऽये
 गायत्रीद्वाग प्रकट करेहुं “ तत्सवितुः वरेण्यं भर्गः । ”—પ્રેમપ્રણવ બ્રહ્મ-
 સ્વરૂપ સર્વોપરિ ભારકર ભગવાનનું મહા તેજ-બ્રહ્મત્યોતિ-બ્રહ્મરસ-
 મહારસ-મહાનંદ (The Eternal Infinite Love-Light.)

૫. આ મહારસ કેને મળે અને કેવી રીતે મળે ? આ પ્રશ્નોનો નિગ્ધનંદનો અધિકારી પણ મહાપ્રજ છે. ગુરુદેવ સાગરરાજ તો કાણ ?
 સ્પષ્ટ જ કહી દે છે કે—

“ એ રસ કાણુ પીએ ? તરસ વિના એ રસ કાણુ પીએ ?
 રસિયાં તરસિયાં કે કોઈ દ્રવિયાં, બનીને ગરજિયાં પીએ. ”

(દીવાને સાગર)

બ્રહ્મસ્વરૂપ શ્રી અખાશ કહે છે કે—

“ અખા સુરત લયી ઉર્ધ્વમુખ, એતિ ખાત શિરતાબ;
 તાં િન સત મસાર હૈ, સરે ન કોઇકો કાજ. ”

ગહેરી આતુરતા અખા ! ફાસપૂસ ન સહગય
 નયુ સકરળોત જનાવડ, સાર ખોલ ખાધ "
 " ના નૈરાશ થયા વિના, મૂલ ઉઘોગ ન થાય,
 મહાઉઘોત થયા વિના, મૂલથી આશ ન જાય "

અને —

જામ્યા સાગર બ્રહ્મકા, બિચ ખાસા મરે મંસાગ !
 આપા ફેડ પાણી પીએ, સદ્ગુરુ મિને સો—વાર "

(અપ્રસિદ્ધ સાખીઓ)

રાજર્ષિ કલાપી મહાગજ પલુ કહે છે કે :—

‘ ખૂન નીચોવી અહી છે જાપ જપવો ધરકનો,
 મગન કપાની રીર્ષની, માળા બનાવો તો બલે "

*

*

*

હા લાખગી ધરકનુ કા એકરગી નામ છે !
 મરતાનના મસ્તાન એવુ, જામ પીનારા હમે "

(ઇશિક=નિજનંદ કેદારવ

બ્રહ્મર્ષિ અખાલ, કલાપી અને સાગરરાજની ત્રિમૂર્તિ-
 શિવ, બ્રહ્મા અને વિષ્ણુ જેવા મહા અનુભવી મહા પુરુષોની પરા
 ત્પરવાણી ઉપરથી એટલુ સ્પષ્ટ ફનિત થાય છે કે—“ ખરી ગરજ
 એજ ખરો અધિકાર. ’ તેથી મુમુક્ષુ જીવ જ આ મહારસનો ખરે
 અધિકારી છે—દેહદર્શી સસારી જીવ નહી. સ્વાભાવિકી ગ્સરતિ બદ
 લાખા વિના તો જ્ઞાનનો કરો જ અર્થ નથી વૈરાગ્ય વિનાનુ લગન એ
 તો ભગવાનની મરકરી જેવુ છે મસાર કે સિદ્ધિને માટે ફાફા મારના
 વામમાર્ગી છે એના માયાસકત જીવો તો લવપાર કદિ મે પામી શો
 નહી. “ જગત જુલુ કરે, એનો જ ગુરુધરમાં પ્રવેશ ”—અન્યતો
 નહી. સાચા મુમુક્ષુ જ્વાત્માનો ગુરુદેવ ઉદ્ધાર કરી શકે દ, “ જીવનો
 શિવ ” કરવો—નિજનંદનુ અમીષાન રૂગવી અમગત અને શાંતિ

અર્પવાં એ જ ગુરુકાર્ય.

૬. જો ઈચ્છા પ્રગળ, તો માર્ગ સામો: અને જો ઈચ્છા નિર્ગળ
નિનનંદની પ્રાપ્તિને તો માર્ગ લાખો, સદ્ગુરુદેવ શ્રી અખાણનાં
મહામાર્ગ નીચેનાં વચનામૃત નિગ્નનંદનો મુખતમાર્ગ
પકટ કરે છે:—

“ હિરદે હરિ દિલીમિલી રહ્યા, પણ પદે પેજે નાહિ ”
(આ પદો કયો ? એ વિચારવું જોઈએ).

“ દેહશી માનત અખા, ઔહાથ દેહમાલ;
તરવર જ્યું જનત નાહિ, મેરે મૂલ પાતાલ. ”
(જીવનું મોલિક સ્વરૂપ શું ?—એનું મનન કરવું જોઈએ).

પરિશ્રદ્ધ પારસમણિ, પરસત હિ હેમ હોય;
કહત અખો પરમ્યા વિના, લોક રહત અજ કોય. ”
પરિશ્રદ્ધકા પરમજ્ઞા, મો પરિશ્રદ્ધકા લક્ષ્ય;
અખા જ્યું હોકા નાવકા, રહે ઉત્તર સમસ. ”
(આત્મલક્ષ્ય એ જ મહાલક્ષ્ય—aim of life)

અંતર સૂધા લક્ષ્ય કર, જહાર લક્ષણ શુદ્ધ. ”
(લક્ષ્ય પ્રમાણે લક્ષણ—એ જ મહાસિદ્ધ)

“ હરિજન તે હરિમે રહે, મનસા વાચા કાય;
જાહિર બીતર નહિ અખા, તો કહાં તે કહાંકુ જાય. ”

(અપ્રસિદ્ધ સાખીઓ)

(Perfection=Concentration+all-roundedness)

ઉપલી સાખીઓ ઉપરથી સ્પષ્ટ પ્રતીત થશે કે—જીવનતંત્ર
મંત્રને અધીન છે અને મંત્ર ગુરુને અધીન છે, મુમુક્ષુલક્ષ્યમાં

મુકન થવાની પ્રવળ વૃત્તિ જન્યત થતા “ ઠટ્ટા એટલા ઠાટ્ટા ”—એ
 મુનાનુસાર નિજનનદના ગદ્યચતુ પ્રકટીક-બુ (Revelation) કરવા
 ગુરુદેવ પરમાત્મા દોષપિણ રૂપે દર્શન દે છે, એ અનુભવશિદ્ધ વાત છે
 કાગળ કે ફરેક જામ અતઃમા ખુન્નખુન્ન દુર્ગિરૂપ છે—ઝવમાન બ્રહ્મરૂપ
 છે પણ પદાને લીધે જ આત્માનુભવ-દુર્ગિને અનુભવ થતો નથી આ
 પદો એ જ ‘અહુભાવ’ કિવા દેહદુનિયાનોભાવ ત્રિવા ચર્મદંદિ
 આ ચર્મદંદિ કિવા દેહાધ્યાત્મ જલાવી દો અને આત્મદર્શન સહજમા
 યશે દિવ્યચતુ મારે જ ગુરુનું રાગ્ય આવરણ છે ગુરુ મહાન દાતા
 છે જગત્સુધારક થવા કૃતા જ્ઞાનસુધારક થાઓ, એટલે ત્રીજી
 આખ-પ્રજ્ઞાનચતુ-દિવ્યચતુની પ્રાપ્તિ થશે અને આત્મદ્રષ્ટિ પ્રાપ્ત
 થતા જ જગત્ દુર્ગિરૂપ-દુર્ગિમય ભાસમે ભવસાગર દુરિસાગર થશે
 અને સારી દુનિયા મયજામ-અમૃતપ્રાદી-મની જશે હા હાથમાં
 નસ નિજનદ-બ્રહ્મરૂપ પીઓ જ પીઓ ખૂન્નખૂન્ન માત્ર બદ્ધિમુખી
 વૃત્તિને અતમુખી કરી આપણા “ મૂલ ” તગદ વાગો (Turn
 back) એટલે નિજનદ ચિત્તમા રરખ પ્રકટ થશે—જામે કે
 આર્જિજનવેદ ’ મહા આનંદ ઉભગયા જ કરશે અને માયા જેવું
 કંઈ જ દેખાશે નહીં આ વાત અનુભવગમ્ય છે. ગુરુવર સાગર
 રાજના શબ્દોમા—“ શેષમમાધિ જગતા, સ્વય સન્નિધાનં ”
 ગર્જર્ષિ કલાપીદિવના શબ્દોમા બોનીએ તો—

‘ જ્યાં જ્યાં નજર મારી કરે, યાદી બરી ત્યાં જાણી ’ અને
 મોગલાપામા બોનીએ તો —

વેદમિમાને મલિહ, વિજ્ઞાત પરમાત્મનિ ।

ચત્રચત્રમનો વૃત્તિ, તત્રતત્ર સમાધય ॥ મુક્તિ

આવા મહાનુભવને અંતે સહજમા સમજારો કે —અહમદાસિ ।
 તત્ત્વમસિ અને સર્વ સલ્લિદં પ્રજ્ઞા । અર્થાત આખુ મે વિશ્વ બ્રહ્મસ્વરૂપ છે
 માયા છતમા છે જ નહીં. માટે ચર્ચા બધી મે બધ કરી મનને મારી

મલસ-અકથ્ય આનંદની મૌન ગુરુમંત્રકાર હોવો એજ અભ્યર્થના. મન એજ માયા. બાકી જલ તો અખંડ એકરસ નિરંજન નિરંકાર ગગનોપમોહમ્ અનાદ્યનંત છે. ગુરુવર સાગરરાજના શબ્દોમાં—

“ એકમત્યાંક, બાકી સૌ મિથ્યા અકથ્યજિત છે ”

(દીવાને સાગર)

અર્થ—“ ૧. ” માયાનું મીઠું કરતાં જલનો અક્ષય એકો એક જ “ શેષ ” રહે છે. અવગત, ઉરની એકાંત અને તીરવત્ તન્મયતાથી પ્રેતપ્રકાશ થતાં હવ અમર બની જાય છે—સ્વયં સુશ્ચિદાનંદ બની જાય છે. એક અક્ષરમાં ‘ હવનો શિવ ’ થાય છે. ॐ

૭, આજ રહસ્યમાર્ગ મહાનુભવ સાગરરાજે પોતાની “ સતોની વાતો ” માં પ્રકટ કર્યા છે—તેનું ચિંતન, મનન અને નિદિધ્યાસન દરેક દેવીહવાત્માએ કરવું જોઈએ :—

ઓ—મુ—એમા સ્વયંમૂ શબ્દમેં હરોજી ઓર હરદમ લગે દિ રહો । સાત વરસ તક એસા દિ નિયમ અખો, ન પ્હડો, ન ખાતે કરો; જો પ્હડા, જો ખાતેં દિઈ હિસ સખડો ભૂલ જાય—બૂલનેકા દિ અબ્યાસ કરો, મૈનકા દિ અબ્યાસ કરો—એક શબ્દકા અબ્યાસ કરો. ફિર દર્શન હો જાયમા—કાયમી કાયમ મિલ જાયમા ધ્યારા અલખ નિરંજન । ॐ તત્સત્ ।

“ કોઈ જ્ઞાની જનત જ્ઞાન યહ, જિનું લક્ષ્ય લિખા ॐકારઃ શબ્દ એકમેં નિપજે, અખા । ક્યોં ખગી મરે સંસાર ? ”

*

*

*

— ॐ ધનુષ્ તીર આત્માનું, - જલ લક્ષ્ય અનાવરૂં; ત્વરાથી - વિધવાને, હાં—તીરવત્ તન્મય યવું. ”

૮. ઉપસંહારમાં એટલું જ કે—

“ જાગ્યા વિના જાગે નહિ.

કપસ હાર પુરુષાર્થથી
પોતપ્રકાશ અને અખંડ
અમીપાન

એક રવિત અને સંસાર.”

(શ્રી. અખાણ)

*

*

*

“ અયમાત્મા પરમેશ્વરપદ પ્રીતિલતા.” (શ્રી. સાગરનગ)

માટે આપણે જડ જીવનમાંથી જગીને જીવનની દિશા બદલીને
અર્ચરસને બે ચેતનરસ પીવા માટે ભગીરથ પુરુષાર્થથી અને
સુરુષાર્થથી પોતપ્રકાશ કરવો જોઈએ. પોતપ્રકાશ અર્થાત્ ચેતનદષ્ટિ
જાગ્રત થતા પિંડબ્રહ્માંડકય અનુભવાય છે અને જીવન પૂર્ણરસથી
હિલરાઈ જાય છે અવાચ્ય મહાનદમા બ જીવનની પૂર્ણાહુતિ પણ થાય
છે આ નિગ્ગનદ-મહાનદ કદિયે જુરે થતો નથી અને જાગ્રાડમા
એવી કોઈએ સતા નથી કે આપણને આપણા ‘ નિગ્ગનદ ’થી વિમુક્ત
કરે-સિવાય આપણે પોતે કારણ કે જીવ પોતે હીરો છે-સ્વયં પ્રકાશ છે
પણ જાતે ઠરીને પોતાની કુમતિથી જીવ થાય છે માટે હરહમેશ નહ
મોહ અને સ્થિતપ્રજ્ઞ દશા રહે, એ હેતુથી અભિસ્વરૂપ ભુવનાનશ્રી
અખાણતુ નીચેનું વચનામૃત હૃદયમા આમરણાત કોતરી ગાખતુ
જોઈએ—

“ વિરચિ વ્યક્ત ન કરી શકે, મરડ ન વહે હનુમાન,

પોતપ્રકાશ થયે અખા, પામ્યુ અમૃતપાન ”

ૐ શાન્તિ ॥

—: મૃત્યુ વીજથી વીર:—

(ગતાકથા ચાતુ)

વેખક -શ્રી. નલિન મ. ભટ્ટ એમ. એ.

અંક બીજો

દ્રશ્ય ૧ છુ'

યમપુરી

નચિકેતા -આજ યમપુરી છે પણ અહીં યમનાજીનું ઘર ક્યા હશે ? કોને પૂછું ? આ કોઈ બે ભદ્ર પુરુષો આવતા લાગે છે. તેમને પૂછું.

(બે ભદ્ર પુરુષોનો પ્રવેશ)

નચિકેતા - ભાઈઓ ! કહેશો, અહીં યમરાજનો મહેલ ક્યા છે ?

પહેલો પુરુષ - (નચિકેતાના અજાણતાથી નવાઈ પામતો) વત્સ ! તું કોણ છે ? અહીં ક્યાથી ?

નચિકેતા - હું હિંદાવકશુનિનો પુત્ર નામે નચિકેતા છું. અને તું મારાથી અહીં નહીં અવાય ?

બીજો પુરુષ - અહીં આવતાં તને ડાં ન લાગ્યો ?

નચિકેતા - ડાં તો મોટાઓને લાગે ! બાળક હૃદયને ડાં શાનો ?

પહેલો - પણ આ તો યમપુરી છે. ભદ્રાભદ્રા ચક્રવર્તીઓને દિગ્ગંજ પડિતો પણ અહીં દાખલ થતા ડરે છે !

નચિકેતા -તે હશે નૂ પણ તેજ કંટું છું ને ! પાપીને ડાં હોય છે. પવિત્રને ડાં શાનો ! તું ચમદેન બાગહૃદયને પણ બ્હીવગવે છે ?

બીજો - (તેની અધ્યાયી નવાઈ પામતો) ના, બેગ ! યમગંજ

એવા નથી, પણ તું અહીં રાખી આવ્યો છે ?

નચિકેતા - મારા પિતાનો મોકલ્યો હું અહીં આવ્યો છું. મારે મૃત્યુદેવને મળવું છે.

પહેલો - પણ તેઓ તો ગદાગ ગયા છે !

નચિકેતા - તેઓ ક્યારે આવશે ?

બીજો:- ત્રણ દિવસે.

નચિકેતા:- ત્યાં સુધી હું રોકાઈશ. આપ કોણ છો ? આપ મને તેમનું ઘઠ દેખાડશો ?

પહેલો:- જરૂર. બેટા ! હમો તારી હિંમત, વિનય અને શ્રદ્ધા ઉપર પ્રસન્ન છીએ. હમો યમદેવના જ અનુચરો છીએ. બીજા તેમને મહેલે તને પહોંચાડીશું. ચાલુ હમારી સાથે

નચિકેતા:- ચાલો.

(બધા જાય છે)

દ્રશ્ય ૨ બુનું

(યમદેવ અને તેમનો પ્રધાન)

પ્રધાન:- મહારાજ ! એ તેજસ્વી મુન્દર બાગદ ત્રણ દિવસથી આપને આગણે અડગો જમાવીને બેઠો છે.

યમદેવ:- ત્રણ દિવસથી ?

પ્રધાન -હા. અને વળી પાણીનું ટીપું પણ તેણે લીધું નથી !

યમદેવ -અરે ! અતિથિ ! અને તેમા એ આહ્વાન ! અને તે પણ ત્રણ દિવસનો ઉપવાસી ! પ્રધાનજી ! આ તો યમપદવી શુભારવાનો ધધો !

પ્રધાન:-મહારાજ ! હમો બધાએ એને ખૂબ સમજાવ્યો પણ એ તો એક જ હઠ લઈને બેઠો છે, કે ત્યાં સુધી આપનાં દર્શન ન થાય ત્યાં સુધી પાણીનું ટીપું હગમ જગમર છે !

યમદેવ:-કેટલો દૃઢ નિશ્ચયી છે ! તો તો પ્રધાનજી એ બ્રહ્મજાણના સ્વાંગત માટે આપ પૂરી તૈયારી કરો. હું જાતે જ એને તેડીને અહીં લાવું છું.

પ્રધાન:- જેવી આજ્ઞા.

યમદેવ:- પણ જો જો હાં, કશી મળ્યા ન ગળશે !

પ્રધાન :-આપ નિશ્ચિન્ત રહેજો.

(યમદેવ અને પ્રધાન બન્ને જાય છે.)

દશમ ઓ છું

(નચિકેતા સિદ્ધાસને બેઠો છે. યમદેવ પધારે છે. તેમને જોઈને બોલો થાય છે.)

નચિકેતા :-ભગવન્ ! આપનાં દર્શને કૃતાર્થ થયો ! આપને પ્રણામ કરું છું.

યમદેવ :- (સ્વગત) કેવું મધુરું આગઠ ! (પ્રકટ) બેટા ! ચિરં-જીવ થા તારાં વિનયથી હું પ્રસન્ન છું. બેટા ! તને અહીં આવતાં કર ન લાગ્યો ? શોડો તો મારી પુરીને બચાવે માને છે !

નચિકેતા :-ભગવન્ ! પિતાજીની આશિયે હું સર્વત્ર નિર્ભય છું. અને આપ તો કેવા સોહામણા છે ? મહેને તો અહીં કે આપનામાં-કશું મ કરવા જેવું નથી લાગતું !

યમદેવ :- (પ્રસન્ન થઈ) બેટા ! છું ઠીક રહે છે. તું નિષ્પાપ છે. બાળહૃદયી છે. ઈશ્વરનું નિવાસસ્થાન છે. હું પાપી ને બહીષ્કાર્યો લાગું છું; બાળહૃદય આગળ તો હું પણ પરગણિત થાઉં છું; પણ વત્સ ! તેં ત્રણ ત્રણ દિવસ ઉપવાસ કેમ કર્યો !

નચિકેતા :-પ્રભો ! આપનાં દર્શન ન થાય ત્યાં સુધી પારણાં કેવાં ? હું આપના દર્શન-પ્રસાદનો બ્રૂખ્યો હતો. અન્નપ્રસાદનો નહીં !

યમરાજ :- (તેની વિનય ચાતુરીથી પ્રસન્ન થઈ) તારાં વિનય-મધુર વર્તનથી હું પ્રસન્ન થયો છું. તુ ત્રણ દિવસ બ્રૂખ્યો રહ્યો માટે મારે તને ત્રણ વરદાન દેવાં છે. બેટા ! પસંદ કર.

નચિકેતા :-ભગવન્ ! બાળક ઉપર અનુમદ થયો ! (સ્વગત) શું માંગું ? માણ્યે પહેલાં તો પોતાનો સંસાર સુધારવો ધટે. મારા

કુટુંબમાં ને અશાન્તિ હશે તો યમદેવ ખાસેથી પાછો જઈને પણ શાન્તિ નહીં રહે । માટે લાવ, પહેલાં મારો મર્ત્યાલવ સુધારવા દે. (પ્રકટ) લગવન । મારા પિતાજી મારા માટે ખરખરી કરતા હશે, આપની કૃપાથી તેમનો ખરખરી દૂર હો. આપની પાસેથી હું જઈ ત્યારે મને જોઈને “ આવો બેટા ” એમ મને તેઓ અભિનન્દે એવું હો. આ મારું પહેલું વરદાન છે.

યમદેવ :—(સ્વગત) કેવો ચાલાક છોકરો ! પિતાની પ્રસન્નતા સાથે, પોતાનું પુનર્ગમન પણ માંગી લીધું. ખેર ! (પ્રકટ) બેટા ! ત્યારનું હવે બીજું વર માગ.

નચિકેતા :—(સ્વગત) બીજાં વરદાને મારે પરલોક સુધારવો રહ્યો । (પ્રકટ) આપ ને પ્રસન્ન હો તો મને સ્વર્ગ આપનારી વિદ્યા આપો.

યમદેવ :—(એના વિવેકથી પ્રસન્ન થતાં) મારા અનુમત્તથી તારા હૃદયમાં સ્વર્ગવિદ્યા સ્પુરે । નચિકેતા ! તારી વિવેકબુદ્ધિથી પ્રસન્ન થઈને હું તને મારા તરફથી એક વધારાનું વરદાન આપું છું કે એ વિદ્યા તારા નામે સંસારમાં પ્રસિદ્ધ યજ્ઞે હવે બાકીનું વરદાન માગી લે.

નચિકેતા :—લગવન । આપ જેવા પાસે વરદાન માગતાં વિચાર કરવો ઘટે. આથી બાકીનું વરદાન હું કાલે પામીશ.

યમદેવ :—ખુશીથી તો ચાલ હવે અત્યારે મારી સાથે બોજન કરી લે.

નચિકેતા :—ના મુરુદેવ ! જ્યાં સુધી સિદ્ધિ ન મળે ત્યાં સુધી પારણાં કેમ થાય ? પ્રભો ! આજનો દિવસ મને ખેંચી કાઢવા દો.

યમદેવ :—(તેની દૃઢતાથી પ્રસન્ન થઈ) તારી દૃઢતાથી હું પ્રસન્ન છું. પણ કાલે બ્રાહ્મભૂતર્થમાં વરદાન માગજે.

નચિકેતા :—જેવી આજ્ઞા મુરુદેવ !

દ્રશ્ય યથુ

આદ્યમુદ્રત

યમરાજને મહેલ

નચિકેતા :—(યમદેવ પાસે જતાં રસ્તામાં)

આખી રાત વિચારમાં ગાળી ! ગદ્ય કાલે આ લોક અને પરલોક સુધાર્યા ! બાકી રહ્યો હવે આત્માલોક. [પતાણુ પણ વારંવાર પ્રવચનમાં આત્માલોક વિષે કહે છે. માટે હવે આજે તો યમદેવ પાસે આત્મા-લોક જ માંગીશ, (યમદેવનું સ્થાન આવી પહોંચતાં)—ગુદેરુષ ! અંદર આવું ?

યમદેવ :—આવ. બેટા ! બેસ, આજે સિદ્ધિયોગ છે. બોલ શું યાચે છે ?

નચિકેતા :—ભગવન ! આ લોકો જેને આત્મા કહે છે, તે મર્મા પછી રહે છે કે નથી રહેતો ? એને લગતું જ્ઞાન મને આપો ! એ માફું ત્રીણું વરદાન છે.

યમદેવ :—(સ્વગત) આ બાલક તો મહાચક્રાર છે. કેવો મૂઢ પ્રશ્ન પૂછે છે ? એ વિદ્યા એને આપતાં પહેલાં એને ચકાસી જોવો પડશે. (પ્રકટ) બેટા ! એ બાળકમાં તો ભલભલા દેવો અને પંડિતો પણ ગોચાં ખાય છે ! એ બહુ જીણી વાત છે. દાર્દ્ર્યજીણું માંગ. જવા દે એ ઝંઝટ !

નચિકેતા :—એમ છે ભગવન ! દેવો પણ એમાં ગોચાં ખાય છે ! પંડિતોના પણ એમાં પત્તા નથી ! તો તો આપ જ કહો ને કે આપના સિવાય એ વિષયમાં હું કેને પૂછું ? કેણુ જવાબ આપે !

યમદેવ :—(સ્વગત) મહાકુરાળ બાલક છે. પણ એને પૂરો કસવો પડશે. કેમકે આત્મવિદ્યા અધિકાર વગરનાને જરૂરી નથી ! (પ્રકટ) બેટા ! હું તને ઠીક કહું છું. જવા દે એ ઝંઝટ ! એની અવેજમાં હું તને પુત્રો, પૌત્રો, ધન-ભૂમિ-અરે દુનિયાનું ચક્રવર્તીપણું આપું ! પણ તું આ વાત જવા દે. મરણોત્તર સ્થિતિ વિશે તું ન પૂછ.

નચિકેતા :—(સ્વગત) ગુરુદેવ મારી કમોટી કરે છે, કામ અને લોભનાં બહુરૂપી મહાગળ્યો મારી સામે ધરે છે, પણ હું બ્રાહ્મણનો બાળક છું, બ્રાહ્મણને માટે તો પાર્થિવ પદાર્થો શિવનિર્માલ્ય છે. (પ્રકટ) ભગવાન! આપની કૃપાથી એ બધું તો મળશે જ. એમાં ભાગવાનું શું?

યમદેવ :—(સ્વગત) કેવો ઉસ્તાદ છોકરો! (પ્રકટ) પણ બેટા! હું તને મૃત્યુલોકમાં દુર્લભ વસ્તુઓ આપવા તૈયાર છું. રક્ત તું આ પ્રશ્ન જવા દે!

નચિકેતા :—ભગવન! આપ મને શાને ભરમાવો છો! બ્રાહ્મણ-બુદ્ધિ અનિત્ય પદાર્થોથી ન તોષાય! ભગવન! આપ સાચેજ જો મારા ઉપર પ્રસન્ન હો તો મને આત્મવિદ્યા જ આપો! મને ખીલું કશું ન ખપે!

યમદેવ :—(સ્વગત) આ બાલક પાર્થિવ પ્રલોભનોથી જેમણે એવો નથી! એ આત્મવિદ્યાનો અધિકારી છે. આત્માની એ પસંદગી પામેશે છે. (પ્રકટ) ધન્ય છે તને બેટા! અને ધન્ય છે તારા માતા-પિતાને! તારા જેવા શિષ્યો જે ગુરુને મળે તે ગુરુનું પણ કલ્યાણ થાય. ચાલ એકાન્તમાં હું તને એ ગ્રહસ્થ વિદ્યાબુદ્ધાન કરું.

(ગુરુ શિષ્ય બન્ને એકાન્તમાં જાય છે. અને ત્યાં નચિકેતા અતુલવ પામે છે.)

દ્રશ્ય ૫ મું

(આત્મવિદ્યાની પ્રાપ્તિથી પરમપ્રશાન્ત-પરમતેજસ્વી આત્મધ્યાન-નિષ્ઠ નચિકેતા)

નચિકેતા :—(ધ્યાનમગ્ન)

હે પરમાત્મન! આપના ચરણમાં આ બાળકનો કાંટો વન્દત હો. હે પિતા! આપ સ્થાવર જંગમમાં તે તે રૂપે વર્તી રહ્યા છો. આપ જ જગતના આદિ છો મધ્ય છો અન્ત છો. હે પિતા! આપ જ સૌનું

સર્વસ્વ છે. ગુરુદેવ અને આપની પ્રસાદીથી હું આપને સત્યગચરમા અનુભવી રહ્યો છું. હે પિતા ! આપનાં તમામ નામરૂપો સુખી થાઓ. નીરાંગી થાઓ. લક્ષ્મી થાઓ. દુઃખથી રહિત થાઓ. હે નાથ ! આપની ઓળખાણથી મને સમજાયું છે કે આપનો ભક્ત વિશ્વપ્રેમી અને વિશ્વદયાળુ હોય, પિતા ! મને વિશ્વપ્રેમ અને વિશ્વદયા દો. હે મંગલમય ! (ધ્યાન છૂટે છે. સ્થાને ગુરુદેવને ઉભેલા જોઈ).

નચિકેતા :—ગુરુદેવ ! પ્રભો ! આપને મારાં કોટિ નમન. આપની કૃપાથી મારો સંસાર ટળી ગયો ! હવે હું પૂર્ણ થયો !

યમદેવ :—(પરમપ્રસન્નતાથી) ખેટા ! તું પરમાત્માનો લાલ છે. તારાં માતાપિતાને ધન્ય છે. અને તે જ્ઞામને ધન્ય છે જ્યાં તું ઉપજ્યો છે ! સૌમ્ય ! મારી તને રજા છે. હવે તું મત્સ્યલોકમાં જા. તારાં વૃદ્ધ માતાપિતાની સેવા કર. લોકસેવામાં ચન્દનની માફક સુગંધ પ્રસરાવતો ધસાર્ધ જા. મારો તને આશીર્વાદ છે કે જ્યાં સુધી સરજા અને ચન્દ્ર જગશે ત્યાં સુધી તારી કીર્તિ અમર રહેશે.

નચિકેતા : (પ્રજ્ઞામ કરતો) પ્રભો ! એ આપની પ્રસાદી છે. વત્સલગુરુ ગ્રહાણુ શિષ્યને તો હૃદયદાન કરે ! પ્રભો ! આપના ચરણમાં વન્દન. હું જઈ છું.

યમદેવ :—જા. ખેટા ! જા. શિવાઃ સન્તુ તે પન્થાન. ॥

(“ શ્રી કૃષ્ણ ! ગોવિન્દ ! હરે ! મુરારે !

હે નાથ ! નારાયણ ! વાસુદેવ ” બોલતો બોલતો નચિકેતા જાય છે. યમદેવ તેને જોઈ ગઈ છે).

દુશ્ય ૬ હું

• • ઉદાસક ઋષિનું વન.

(કૌટિલ્ય, વિલાસુ, સૌતેમનસ)

સૌતેમનસ :—કેમ કૌટિલ્ય ! મેં ન્હોતું કહ્યું કે નચિકેતા તો

એ મોક્ષ જ્ઞાનરાત્રી જ સિદ્ધ થાય છે, “ ઉત્તે (જ્ઞાન) ના
જ્ઞાનથી જ મૃત્યુને મટાડી શકાય છે. મોક્ષને માટે એ (જ્ઞાનરાત્રી) ના
વિના અન્ય માર્ગ (સાધન) નથી ” એમ ચૈતાન્યજી સ્તુતિ દહે છે
“ યજ્ઞવિદ્ જ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરે છે ” એવું તૈત્તિરીય સ્તુતિનું વાક્ય છે
એ જ્ઞાનરાત્રી અધ્યારોપ અને અપવાદ વડે પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ

અધ્યારોપ અને
અપવાદ

કારણ કે અધિષ્ઠાન (મૂલવસ્તુ-જ્ઞાન) ના
જ્ઞાનનો હિંચ યથાર્થી એ મૂલ વસ્તુમાં અરો-
પિત થયેલા સંસારની નિવૃત્તિ થાય છે

“તત્ત્વનો નિર્ણય અધ્યારોપ-અપવાદ-વડે કરવો જોઈએ” “પદ્મધી
પ્રજ્ઞથી, કે ધનથી નહિ, (પણ) કેવલ ત્યાગથી જ કષિઓએ અમૃત
(મોક્ષપદ) પ્રાપ્ત કર્યું” એવું કેવલ્ય ઉપનિષદની સ્તુતિ દહે છે એટલા
માટે મુમુક્ષુએ અધ્યારોપ અને અપવાદ અવશ્ય સમજવા જોઈએ.

હીપમા રૂપાની, દોરીમ, સર્પની અને યામલામાં જેમ પ્રુપ્તની જ્ઞાનિ
થાય છે, તેમ નિષ્પ્રપંચ આત્મવસ્તુમાં (યથેચી)
પ્રપંચ-વિશ્વવિસ્તાળની જ્ઞાનિ અધ્યારોપ દહે
વાય છે અને આ અધ્યારોપ (આત્મ-વસ્તુ)
અજ્ઞાનથી થયેલો છે અને એ અજ્ઞાનને (શાસ્ત્રમાં)

(૩) તમેવ ચિદિત્યાતિમૃત્યુમેતિ નાન્યઃ પન્થા વિચરંતે
ડવનાય । (શ્લે. ૬-૫)

(૪) યજ્ઞવિદ્યાન્નોતિપરમ્ ।

(તૈ. ૩-૧)

(૫) ન કર્મણા ન પ્રજયા ધનેન દયાને નૈકેડમૃતમ્વમાનસુ
(કૈ. ૩. ૨)

પાર્થમાં મોક્ષની શ્રેષ્ઠતા સિદ્ધ કરે છે. વેદાન્તની શિક્ષણપદ્ધતિ
સિદ્ધહસ્ત લેખકો એવો ક્રમ અનુસરે છે, કે જેથી સાધકનાં વિચ
અને યુક્તિદ્વાગ બુદ્ધિવિકાસ, શ્રદ્ધા, ભક્તિ અને સત્સંગદ્વાગ ચિ
શુદ્ધિ અને અભ્યાસદ્વારા અનુભવ દ્વ યાય. બુદ્ધિવિકાસદ્વાગ ૨

અવિદ્યા, તમસ, મોહ, મૂલપ્રકૃતિ, પ્રધાન, ગુણસામ્ય, અવ્યક્ત અને માયા પણ કહે છે. ધોળા, રાના, અને ઠાળા રંગના દોરાના વળવાળી દોરીના જેવી એ મૂલપ્રકૃતિ સત્ત્વ (સ્વેત), રજસ, (રક્ત), અને તમો (કૃષ્ણ) ગુણના સમુદાયરૂપ છે. પ્રલય અને મહાસુષુપ્તિ એવાં પણ એનાં નામ છે. પોતપોતાનાં કર્મ અને વાસનાઓને લીધે અનન્ત પ્રકારના જીવો, લાખના કદકામાં મુવર્ણની રેખાઓ ચોંટી હોય તેમ, સૃષ્ટિની પૂર્વે એ મૂલપ્રકૃતિમાં લીન થઈને પડેલા હોય છે. સુષુપ્તિ અવસ્થામાં આવો અનુભવ બધા મનુષ્યોને થાય છે. સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિનો સમય આવે છે, ત્યારે જીવોનાં કર્મ પરિપક્વ થયાં હોય છે તેથી એ મૂલપ્રકૃતિ માયા, અવિદ્યા, અને તામસી એમ ત્રણ પ્રકારની બને છે.

માયામાં વિશુદ્ધ સત્ત્વ-ગુણ પ્રધાન (મુખ્ય) હોય છે; અને સૃષ્ટિની પૂર્વે જે બ્રહ્મચૈતન્ય એમાં પ્રતિબિંબિત થઈને રહે છે, તે ઈશ્વર કહેવાય છે; એનાં અવ્યાકૃત અને અન્તર્યામી એવાં પણ નામ છે. એ જ જગત્સૃષ્ટિ છે; એ જ પરિપૂર્ણ બ્રહ્મચૈતન્ય છે.

તામસી (પ્રકૃતિ) થી અવચ્છિન્ન (મર્યાદિત) થઈને એ (પોતેજ) નની નીચરણી ઉપર ચડવાને યોગ્ય યુક્તિઓ સમજી શકાય. શ્રદ્ધા-દ્વારા પ્રાચીન ઋષિઓનાં અનુભવવાક્યોનાં પ્રમાણ તપાસી જાની સતો ઉપર ભક્તિ અને એમના સત્સંગમાં રુચિ ઉપજે અને જાગૃતાદિ અવસ્થા, આનન્દગમ્યાદિ પંચકોશ, તથા કાળ્પાદિ શરીરની પ્રક્રિયા સમજવાથી, સાધકે ધ્યાનયોગદ્વારા આત્મા વિના બીજું બધું અનાત્મા એટલે નાશવાન છે એવો અનુભવ કરી શકે. આ અન્યમાં એ જ પદ્ધતિ પ્રદણું ઠરેલી છે.

અભ્યાસકે જોઈ શકશે, કે અન્યકાર પ્રથમ સામાન્ય યુક્તિ વડે કોઈ પણ ચર્ચા ઉપાડે છે. પહેલાંના ઋષિઓનો એવો જ અનુભવ છે એમ

તામસી પ્રકૃતિ; ઉપા-
દાન અને નિમિત્ત-
કારણ

જગતનું ઉપાદાન કારણ અને છે. કરોતિમે
જેમ જાગતી વસ્તુ (ઉપાદાન કારણ) પોતાના
માંથી જ ઉત્પન્ન કરીને જાગે (નિમિત્તકારણ)
યદ્યતે) પોતે જ બનાવે છે, તેમ એ (અક્ષયતનુ)

પોતાની ઉપાધિ જેમાં પ્રધાન છે તેનાથી ઉપાદાન કારણ અને જેમાં
પોતે પ્રધાન છે, તેનાથી નિમિત્ત કારણ કહેવાય છે.

એ ઈશ્વરે કેવી રીતે જગતની રચના કરી એનું વિવેચન સાંભળો.

જીવ અને ઈશ્વરના
કારણ શરીર; કાર-
ણ સૃષ્ટિ, અવિદ્યા
પ્રકૃતિ

પ્રથમ જે અવિદ્યા કહી એમાં રત્નેશુ પ્રધાન
(મુખ્ય) છે, એ અનેક પ્રકારની છે, એ
અનત છે. એ અવિદ્યામાં પ્રતિબિંબિત
યથેક્ષા ચૈતન્યવાળા જીવો પણ અનન્ત છે. આ

જીવ અને ઈશ્વરનાં વ્યગ્રિરૂપ અવિદ્યા અને

સમષ્ટિરૂપ મૂલ્ય પ્રકૃતિ, એમ અનુક્રમે બે કારણ શરીરો છે. જીવ અને
ઈશ્વર બ્યારે આ બે કારણ શરીરોમાં હોય છે, ત્યારે એ સુષુપ્તિ અને
પ્રથમ અવસ્થા કહેવાય છે; તેઓનાં પોતપોતાનાં એ કારણ શરીરો
નામ આનન્દમય કારણ છે. આવી રીતે આ કારણ-પ્રપંચની સર્ષિ
વર્ણન થયું.

ખતાવના માટે પછી પ્રમાણ આપે છે, અને છેવટે અંતર્મુખ કરાવવા માટે
પિંડસ્થ આત્મા તથા અનાદિમા પદાર્થનું વિવેચન કરીને સાધકને અર્ધ-
ભવદ્વારા ખાતરી કરાવી આપવાનો સંકેત કરે છે. 'આમ યુક્તિ
શ્રુતિ અને અનુભવ-એ ત્રણ સાધન વડે વિવેચન કરી. આ મન્યમ
વેદાન્તના સિદ્ધાન્તનું પ્રતિપાદન કરેલું જેવામાં આવશે.

પ્રથમ વર્ણકમાં પિંડમાંથી એટલે કે માનવી શરીરમાંથી આત્મા
એક, અદ્વિતીય અને કેવલ છે, એ સમજાવવા માટે, શરીરની રચના
સમજાવે છે; શરીરની રચના સમજાવવા માટે અક્ષાંડની રચના સમજાવવી પડે છે; કારણ, કે જે તરવેનો પિંડ બનેલો છે, તેનું જ #

હવે સૂક્ષ્મસૃષ્ટિનું વર્ણન સાંભળો. ઈશ્વરના ઈક્ષણ (દષ્ટિ, સકલ્પ, ઇચ્છા) વડે કરીને એ તમોગુણરૂપી પ્રકૃતિ એ પ્રકાશની બને છે; એક આવરણરૂપકિત અને બીજી વિદ્યેપરકિત. એમાંથી એ વિદ્યેપરકિત સૂક્ષ્મ આકાશ બની: આકાશમાંથી વાયુ,

વાયુમાંથી અગ્નિ, અગ્નિમાંથી જલ અને જલમાંથી પૃથિવી. એ પાંચ જૂતોનાં સૂક્ષ્મ ભૂત, અપંગીકૃત અને તન્માત્રા એવા પણ નામ છે.

કારણ અજ્ઞાનમાંથી એતે સત્ત્વ, રજસ્, અને તમોગુણ પ્રાપ્ત થાય છે. એ આકાશ વગેરેના પૃથક્ પૃથક્ સત્ત્વગુણના અશમાંથી શ્રોત્ર, તચ્ચા, ચક્ષુ, જિહ્વા અને ઘ્રાણ એમ અનુક્રમે પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો ઉત્પન્ન થઈ. એજ આકાશ વગેરેના સત્ત્વગુણના સમષ્ટિ અશમાંથી અંતઃકરણ બન્યું; અને મન, બુદ્ધિ, અહંકાર અને ચિત્ત એવા બેઠ વડે એ ચાગ પ્રકાશનું કહેવાય છે. તેમાં બુદ્ધિમા અહંકારનો અને મનમાં ચિત્તનો અંતર્ભાવ પણ ગણાય છે.

એથી જ રીતે એ આકાશ વગેરેના રજ્જેગુણના અંશમાંથી વાચા, હસ્ત, પાદ, મધ્વહાર, અને જનનેન્દ્રિય એમ પાંચ કર્મેન્દ્રિયો ઉત્પન્ન થઈ. આકાશ વગેરેના રજ્જેગુણના સમષ્ટિ અશમાંથી પાંચ પ્રાણ ઉત્પન્ન થાઈ બનેલું છે. બેઠ કેવલ ન્હાના મોટાનો છે, વસ્તુઓનો નહિ.

ત્યાં સૂધી અનાત્મ પદાર્થ ન સમજાય. ત્યાં સૂધી આત્માની ઓળખાણ ન પડે; એ જાણેના સ્વરૂપ જુદા જુદા છે એમ સમજાવવા માટે વિવેક કેળવવો જોઈએ. વેદાન્તના અભ્યાસની શરૂઆત કરનારને 'પણીવાર વેદાન્ત શરૂઆતમાં અર્ધજૂં પડે છે કે વિષય શુષ્ક લાગે છે, એનું ઠાન્ણુ એ છે, કે આત્મા એક છે અને અનાત્મ પદાર્થો અનેક છે; એક અનેકમાં અટવાઈ પડ્યો છે અને તે પણ વિપરીત સ્વભાવે અને સ્વરૂપે; એટલે જ્યાં સૂધી એક એક અનાત્મ પદાર્થને વીણીવીણીને, એનાં ઊડાણમાં ઊતરી એના સ્વરૂપની પરીક્ષા ન થાય, ત્યાં સૂધી

યયા, પ્રાણ, અપાન, વ્યાન, ઉદાન અને સમાન એમ એના પાંચ ભેદ છે એ જ્ઞાનેન્દ્રિય પચક (૫), કર્મેન્દ્રિય પચક (૫), પ્રાણપંચક (૫), મન અને બુદ્ધિ મળીને સત્તર અવયવવાળું સૂક્ષ્મ શરીર ક્ષિત્ર નામથી ઓળખાય છે એજ (સુખ દુઃખના) ભોગનું સાધન છે. જીવ અને ઈશ્વર ન્યારે આ સૂક્ષ્મશરીરમાં હોય છે, ત્યારે એ સ્વપ્ન અવસ્થા કહેવાય છે. એમાં વિજ્ઞાનમય ક્રોશ મનોમયક્રોશ અને પ્રાણમયક્રોશ છે, આ સૂક્ષ્મ-સૃષ્ટિનું વર્ણન થયું.

હવે સ્થૂલસૃષ્ટિ કહીએ જેમાં તમોગુણ પ્રધાન છે, એવાં પ્રત્યેક અપચીકૃત આકાશ વગેરે પાંચે ભૂતોના સન્ધ્યા બે ભાગ થયા, તેમાંથી પ્રત્યેકના અર્ધ

ભાગના ચાગ ભાગ પડ્યા; પ્રત્યેક પોતાનો અર્ધ ભાગ છોડીને બીજાં ભૂતોના અર્ધભાગની સાથે મળી ગયું, એ મિશ્રક્રિયા પચીકૃત કહેવાય છે એવી રીતે પાંચ તત્ત્વો પાંચ પ્રકારે વિભક્ત થયા, એ પચીકૃત ભૂતોમાંથી જ્ઞાતક, તેની અદ્વનાં ચૌદ ભવન (વેાક) તેમાં અંડજ, જગયુજ, સ્વેદજ અને ઉદ્ભિતજ એમ ચાર પ્રકારનાં સ્થૂલ શરીરો, તથા અન્ન વગેરે ભોજ્ય વસ્તુઓ ઉત્પન્ન થઈ. જીવ અને ઈશ્વર ન્યારે આ સ્થૂલ શરીરમાં હોય છે, ત્યારે જનમત અવસ્થા કહેવાય છે. આ સ્થૂલ (શરીર) જ અન્નમય ક્રોશ છે, આમ

આત્મા ઓળખાય એમ નથી, એમ ન યાય તો અનાત્માને જ આત્મા માનવાની, અને ઓળખવાની ગળી જૂલ થવાનો સંભવ છે.

સાધકે શરૂઆતથી જ ધીરજ રાખવી, અને ત્રણ ગુણ, પંચતત્ત્વ, પંચવિવય, પચ જ્ઞાનેન્દ્રિય, પચ કર્મેન્દ્રિય, પંચ પ્રાણ, ત્રણ શરીર, ત્રણ અવસ્થા, પચ ક્રોશ, ચાગ અંત કૃત ઉપનંત જીવનું સ્વરૂપ-વગેરે બધું જો બહાર જાણાડમાં નહિ, પણ શરીરમાં જ છે જેના વડે રોગનો વ્યવહાર કરાય છે, અને એ બધું અનાત્મા હોવા છતાં એને જ આત્મા માનીને અત્યંત દયામાં વ્યવહાર થાય છે, એને ઓળખવા બેઈએ.

સ્થૂલ સૃષ્ટિનું વર્ણન થયું.

આ કારણુશરીર, સૂક્ષ્મશરીર અને સ્થૂલ શરીર એ પ્રત્યેક વ્યષ્ટિ અને સમષ્ટિના ભેદ વડે એ પ્રકારનાં છે. જેમ વ્યષ્ટિ સમષ્ટિભેદ વન અને ગ્રામ વગેરે સમષ્ટિ છે અને વૃક્ષ અને મૃદુ વગેરે વ્યષ્ટિ કહેવાય છે, તેવી જ રીતે સમસ્ત શરીરો સમષ્ટિ અને એક શરીર વ્યષ્ટિ કહેવાય છે. તેમાં સમષ્ટિની ઉપાધિવાળો ઈશ્વર છે, અને જીવની ઉપાધિ વ્યષ્ટિ છે. તેમાં પણ વળી કારણુ સમષ્ટિને લીધે ઈશ્વર અને કારણુ વ્યષ્ટિને લીધે જીવ; સૂક્ષ્મ સમષ્ટિ વડે હિરણ્યગર્ભ અને સૂક્ષ્મવ્યષ્ટિ વડે તૈજસ; તથા સ્થૂલ સમષ્ટિ વડે વૈશ્વાનર, અને સ્થૂલ વ્યષ્ટિ વડે વિશ્વ; આવા જીવ અને ઈશ્વરના અવાન્તર (પેટા) ભેદ છે.

આ ઈશ્વર જ સત્ત્વ, રજ્ઞસ અને તમોગુણની ઉપાધિવડે બ્રહ્મા, ત્રિગુણ અને એના અધિષ્ઠાતા વિષ્ણુ અને રુદ્રરૂપ કારણુ કરીને (જગતનાં) સૃષ્ટિ, સ્થિતિ (રક્ષા) અને સંહાર (લય) કરે છે. બ્રહ્માનો વિરાટ (વૈશ્વાનર) પુરુષમાં, ત્રિગુણો હિરણ્યગર્ભમાં અને રુદ્રનો ઈશ્વરમાં અંતર્ભાવ મનાય છે. આવી રીતે પ્રપંચની ઉત્પત્તિ સમગ્રવી. એનું નામજ અધ્યારોપ; એ વિશ્લેષશક્તિનું કાર્ય છે.

હવે આવરણશક્તિના કાર્યનું વર્ણન કરીએ. ઈશ્વર અને આત્મ-

એ બધાં શરીરમાં જ છે, એટલે જેમ જૂગોળ લાણુતાં નકશા ઉપર ગામ, નદી, દેશ, પહાડ, વગેરે ઉપર આંગળી મૂકી મૂકીને વિદ્યાર્થી સાથે સાથે જૂગોળનું પુસ્તક વાંચતો જાય છે, તેમ વેદાન્તમાં પણ જે શરૂઆતમાં આ પંચીકરણનું વિવરણ, કે જે લગભગ બધા ગ્રન્થમાં આવે છે અને આવવું જ જોઈએ, તેને ગ્રન્થ વાંચતાં વાંચતાં પોતાની ભુદ્ધિથી એક એક કરીને ઓળખતાં શીખવું જોઈએ.

ઉપરના નિયમને અનુસરીને જ પ્રથમ વર્ણકમાં ઘણા એવા શબ્દો

નથી તે (માયા) માયા, (ન=મ, વિચિત્ર) જે વિષમાન નથી તે (અવિદ્યા) અવિદ્યા; આવી એ શબ્દોની વ્યુત્પત્તિને લીધે માયાનું કલ્પિતપણું સિદ્ધ થાય છે. આ પ્રમાણે બ્રહ્મ વિના અન્ય કંઈ છે જ નહિ, તે “ બ્રહ્મ કું જ છું ” એમ વિચાર કરીને જે જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરે છે, તે જ જીવનમુક્ત છે, એવો વૈદાન્તનો સિદ્ધાન્ત છે.

બેદલાવે હોવું જોઈએ; તેથી પિંડનાં બધાં લક્ષણોને બ્રહ્માંડનાં અંગ-ઉપાંગ સાથે મેળવી, ઈશ્વર અને જીવનાં લક્ષણો વર્ણવી, એ બેમાંથી જેટલો દાણેશ્વરો બદલાતો જે બાવ છે, તે અમુક અંશે કહાડી નાંખી, જે સુકિત વડે એનો શુદ્ધ ભાવ અને એની એકતા સમજીને અનુભવવાનાં છે, તેનો શ્રુતિ, સુકિત, અને અનુભવ વડે વિચાર આ અન્યમાં બહુ સુંદર રીતે કર્યો છે; આશા છે કે વાચકને આ મન્ય નિત્યના અભ્યાસમાં ખૂબ ઉપયોગી થઈ પડશે.

પરમહંસ સ્વા. શ્રી. રામતીર્થજી

ની

નીતિકથાઓ

(ગતાંકથી ચાલુ)

કથક:-શ્રી. નર્મદાશંકર હ. વ્યાસ, બી. એ.

[૧૯]

“ ખુદાના ઓલિયા ”

આ એક મુસ્લીમ સાંઈની કથા છે. સાંઈબાવા ઘણા ગરીબ હતા. પોતાનું સમસ્ત જીવન એમણે ખુદામય કરી દીધેલું અને ખુદાને ચરણે અર્પણ કરેલું હતું. તેમને પોતાના શરીરનું લવલેશ પણ લાન નહોતું; તેઓ આ દુનીયામાં વિચરે છે તેનો પણ તેમને જરાય ખ્યાલ નહીં રહેલો. તેમને મન આ ભૌતિક દુનિયા રહીજ નહોતી. તેઓ પોતે ખુદામય હતા અને સારી આલમને ખુદાના નૂર તરીકેજ માનતા. પ્રભુમય બનેલા માનવીના, ડગલે ને પગલે તેમજ જીવનનાં આજીવે આજીમાં પ્રભુતા પ્રસરતી હોય છે. લોકવાયકા છે કે જ્યારે તેઓ રસ્તે ચાલતા, ત્યારે તેમના શરીરના પ્રત્યેક રુંવાડામાંથી ખુદાનું સંગીત સંભળાતું. “ હક અનલ હક ” એટલે કે. “ બ્રહ્મ, હું, બ્રહ્મ છું—અહમ બ્રહ્માસ્મિ—” એવો

અભેદ નાદ સતત તેમના જીવનમાં સુંબ્યા કરતો.

જગતનાં સાધારણ માણસો તેમને સમજી શકતાં નહિ. અને પોતાને ખુદા કહેવરાવી ખુદાના નામની એ બદનામી કરતો હતો તેથી તેને દેહાંત દંડની શિક્ષા કરવા એ બધાં તત્પર બની જતાં. પણ તે તો સંપૂર્ણ ખુદામય બની ગયેલ, એટલે જીવનની પ્રત્યેક પળે તેમના મુખમાંથી ‘અનલ હંક, અનલ હંક-હું’ બ્રહ્મ હું, હું બ્રહ્મ હું-’ તેવો નાદ નીકળ્યાજ કરતો. આ નાદનું પણ તેમને લાન નહોતું. ઉઘતા માણસને જેમ પોતાનાં નસકોરાના ઘસઘસાટનું લાન નથી થતું, તેમ સાંછળાવા પણ ખુદાની મસ્તીમાં એવા મસ્ત બની ગયેલા, કે તેમને પોતાના શરીરના કોઈ પણ બાહ્ય વ્યવહારનું, અને ઈન્દ્રિયોના વ્યાપારનું જરા પણ લાન થતું નહીં. તેમના મુખમાંથી સતત નીકળતા ‘અનલ હંક-બ્રહ્મનાદ-’ના શબ્દો ઉઘતા માણસના નસકોરાનાં અવાજ જેવા સ્વાભાવિક હતા. પણ લોકો તેની ખુદામય કક્ષાને કે તેમના મસ્ત જીવનને સમજી શકે તેમ નહોતાં; તેઓ તેને મારીજ નાખવા માંગતા હતા. પણ ખુદાના ઓલીયાને મૃત્યુ શું ? અને તેનો ભય કે લાનજ શાનું હોય ? મૃત્યુ તો શરીરનું છે, અને ખુદાની મસ્તીમાં તેઓ શરીરલાન તેમજ શરીરભાવ ભૂલેલા હોય છે.

પણ લોકોએ તો ખુદાના ઓલીયાને શૂળીને લાકડે ચડાવી દીધા. શૂળીએ સૂતેલા ઓલીયાના મુખ ઉપર દિવ્ય તેજની ભવ્ય રેખાઓ ચમકવા લાગી, અને તેના પાર્થિવ શરીરના અણુએ અણુમાંથી બ્રહ્મનાદનું અપાર્થિવ સંગીત સુંજી લેકયું.

આગળ લોકવાયકા એવી છે, કે તેમના શરીરમાંથી ટપ-કતાં રક્તખિંદુઓને એક કન્યા એકઠાં કરી, તેના ઘૂંટ ભરી ગઈ. આ કન્યા પણ ખુદાની મસ્તીમાં રાચનારી, અસાધારણ દેદી-પ્યમાન નવયૌવના હતી. તેણે એક દિવ્ય બાળકને જન્મ આપ્યો. આ બાળક જગતના એક અમૂલ્યપૂર્વ સંત-ઓલીઆ તરીકે પંકાઈ ગયેલ છે. જન્મથીજ એ ખુદામય હતો. જેવા અલૌકિક સંલોગોમાં તેનું ઉદ્ભવ સ્થાન હતું, તેના કરતાં પણ વિશેષ અલૌકિક તેનું જીવન પ્રતિક્ષણે ખીલી રહ્યું હતું. સંસાર કે માયાનાં બંધન તેને સ્પર્શી પણ શકે તેમ નહોતાં. તે દેવળાલ હતો, ખુદા હતો. બ્રહ્માના નાદ તેના મુખમાંથી પણ સતત શુભ્ન્યાં કરતા. બ્રહ્માની કવિતાનો અસ્ખલિત પ્રવાહ તેના મુખમાંથી વહેતો. તેની વાણી દિવ્ય હતી, તેનો શબ્દે શબ્દ કવિતામય હતો, તેનો પ્રત્યેક બોલ અનુપમ કાવ્ય હતું. એ કાવ્યગાન બ્રહ્મગાન હતું.

આ ઓલીયાના જીવનમાં એક અસાધારણ ઘટના ણનેલી એમ કહેવામાં આવે છે. એક વખત ખેલ કરનારાઓનું કોઈ ટોળું તેમની પાસે આવ્યું. વાત એમ હતી કે, આ ખેલ કરનારાઓ રાજાની સમક્ષ દરરોજ સાંજે મનોરંજનનો કાર્યક્રમ કરતા. રાજા તેમના ભાતભાતના ખેલ જોઈ ખુશ થતો અને તેઓને એક હજ્જાર સોના મહોર આપવાનો હુકમ કરેલો. ખીજે દિવસે રાજાને વિચાર થયો કે એવી રીતે એક હજ્જાર સોના મહોર જેવી મોટી રકમ માત્ર ખેલના બદલા તરીકે દરરોજ આપી દેવી તે યોગ્ય નહિ. તેને પચાત્તાપ થવા લાગ્યો. રાજાએ યુક્તિ કરી; ખેલ કરનારાઓને

ફરમાવ્યું કે તમે સિંહના વેશમાં, મિંહનો આભેદુળ પાઠ
જળવી આપો, તોજ તમને ધનામ આપવામાં આવશે, અને
નહિં તો તમારી સઘળી માલ મિલકત દંડ તરીકે જપ્ત કરી
લેવામાં આવશે. સિંહનું દૃશ્ય જતાવી શકવાની શક્તિ
તેમનામાં નહોતી. રાજાને ખુશ કરવાનું તેમને માટે હવે શક્ય
નહોતું.

આ સંકટગ્રસ્ત લોકો રોતા કકળતા, આકંદ કરતા
સાંઇભાવા પાસે આવ્યા ખુદામય બનેલા ઓલીયા માટે
સારુંએ જગત ખુદાનું હતું, ખુદાથી વ્યાપ્ત હતું. જગતનાં
જીવં જીવં પાચિંવ શરીરો તેને મન પ્રદક્ષસ્વરૂપેજ હતાં.
પ્રકૃતિના પ્રત્યેક અણુ સાથે તેમની તલ્લીનતા અને એકરૂપતા,
જગતનાં પ્રત્યેક પ્રાણી અને માનવી પ્રત્યેની તેમની સહાનુ-
ભૂતિ અને પ્રેમની પ્રતીતિ કરાવતાં એલ કરનારાઓને તેમણે
હૃદ્યું કે “ તમે રડો નહિ, મૂંઝાઓ નહિ, આનંદ કરો; હું
સિંહનું દૃશ્ય કરી જતાવીશ. ” બીજે દિવસે રાજ દરબારમાં
બધાની સમક્ષ ખુદાના ઓલીયા આવી ઉભા, અને બીજીજ
દણે સિંહના સ્વરૂપમાં પદ્માઇ ગયા. સમસ્ત સભાગૃહ
આશ્ચર્ય અને તાન્તુબીમાં ગરકાવ થઈ ગયું. સિંહ તો ગર્જના
કરવા લાગ્યો અને પેલીજ તરાય રાજખાજકો ઉપર મારી
રાજના કુંવરને ફાડી નાખ્યો. બીજા એકાઠા બાળકને લઈ
લે ચે ઉછાડ્યું. સભામાં ભયનું વાતાવરણ છવાઈ ગયું.

આ ઓલીયા ખરેખર ખુદામય બની ગયા. એ ચોતે એક
નાનું સરખું દણજીવી શરીર છે, એ ખ્યાલ પણ તેમની
કલ્પનામાં નહોતો. તે તો પ્રદક્ષનિષ્ઠ બની વિશ્વરૂપ બની ગયા.

હતા. સિંહ પણ તેમને મન ધ્રુવનું સ્વરૂપ હતું, પોતે પણ ધ્રુવમય હતા; એટલે જેવો વિચાર કરે તેવું સ્વરૂપ ધારણ કરી શકે; માત્ર એક જ ક્ષણમાં તે માનવીના સ્વરૂપમાંથી સિંહસ્વરૂપમાં બદલાઈ ગયા. ધ્રુવસ્વરૂપ બનેલાં પ્રત્યેક માનવીની ઈચ્છા, વિચાર કરતાં જ તત્કાલ પરિવૃત્ત થાય છે. એજ પ્રમાણે સાંધળાવા એ સિંહ સ્વરૂપે દેખાવાનો વિચાર કરતાં જ તેમનું માનવ શરીર, સિંહની કાયામાં બદલાઈ ગયું.

જેલ પૂરો થયો, અને ખુદાના ઓલીયા ત્યાંથી ચાલતા થયા. માનવકાયામાં પડતાયા પછી તેમને કોઈને માન આપવાનું કે ખુશામત કરવાનું, ઈનામ લેવાનું કે વાહ વાહ સંભળવાનું તો હતું જ નહિ. રાજાના ક્રોધની પારાશીશી ઠેક સુધી ચડી ગઈ હતી. આખોએ રાજદરબાર ભય અને ક્રોધથી નીતરતો હતો. સાંધને ગરાબર ઠેકાણે કરી દેવા બધા તત્પર થઈ ગયેલા.

સાંધ પાસે આવી, પહેલાં તો તેમણે આજીજી કરી, “કૃપા કરી આ રાજપુત્રને પુનઃ જીવનદાન આપો એમ વિનવવા માંડ્યું. જો તમે તેને મારી શકો, તો તમે એને જીવનદાન પણ જરૂર આપી શકો એમ છો. ખુદાના નામથી અને ખુદાની ખાતર બાળકને ફરી જીવન બક્ષો.”

ખુદાનાં ઓલીયા હસ્યા અને બોલ્યા, “ખુદાના નામની ખાતર બાળક પુનઃ જીવન્ત બને, જીવ ધારણ કરે.” પણ બાળકમાં જીવનો સંચાર થયો નહિ. સાંધએ કહ્યું: “ખુદાના નામથી બાળકમાં જીવ આવતો નથી.” ફરી વળત તેણે

આદેશ કર્યો. “ ખુદાના નામની ખાતર સજીવ બનો, ”
છતાં બાળક મૃત્યુની છાયામાં ઘેરાયેલું જ પડેલું હતું. સંત
સ્મિતવદને ફરી બોલ્યા “ મારો હુકમ છે કે જીવનને ધારણ
કરો ” અને બાળક આજસુ મરડી ઊભું થયું. આ નર્મ મત્ત
છે. “ મારા નામથી, મારા આદેશથી સજીવન થાઓ. ”
સંતના આ શબ્દથી રાજપુત મંપૂર્ણ સ્વાસ્થ્યમાં આવી ગયો.

રાજપુત તો જીવતો થયો પણ લોકો સાંઘના વર્તનને
સહી ન શક્યા. લોકોને લાગ્યું કે આ માણસ ધમંડી છે.
ઈશ્વરની શક્તિ પોતે ધારણ કરે છે, તેવો ડાળ કરે છે.
પોતાને ખુદા તરીકે જાહેર કરે છે. આવા ધમંદ્રોહી પ્રભુ-
દ્રોહીને મૃત્યુને શરણ જ કરી દેવો જોઈએ. પણ સાંઘને મૃત્યુ
જેવું શું હતું ? લોકો તેને સમજી શકતા નહોતા; તે પોતાના
શરીરને સંજોધીને કંઈ બોલતા નથી કે કંઈ કરતા નથી.
તેણે તો પોતાના દેહભાવ, અહંભાવ કે મમત્વને પ્રથમથી જ
હોમી દીધા છે. લોકોને, તેમને જીવતાને જીવતા ચીરી
નાંખવા હતા. લોકજાયકા એવી છે કે ખુદાના એ ઓલિયા-
એ પોતાના જ નખ વડે પોતાના શરીરની ચામડીની ઓળ
ઉતારી નાખી, અને ટુકડે ટુકડા કરી ફેંટી દીધી. એ પ્રસંગે
બનાવેલું સાંઘનું એક સુંદર કાવ્ય છે. આ કાવ્યનો ભાવ
આત્મભાવ છે, પ્રહ્મભાવ છે. પોતે પોતાને જ સંજોધે છે,
જેને મન દુનિયાનું વિષ, અમૃત છે અને સંસારનું અમૃત
જેને ખેર છે. સંસારનું સુખ, દુન્યવી આનંદ, પાર્થિવ મોજ-
શોખ એરથી ભરેલો શરાબ છે. એની પાછળ વલણાં મારતો
માનવ જ તુ ધ્યાન કરતાં ચડીયાતો નથી. સંસારમાં વિલસનાં

માનવ શ્વાનો માટે માંસ અને રુધિરમાં જ ક્ષણિક આનંદની લહરીઓ માણવાની હોય છે.

સત્યની ખાતર જો પાર્થિવ શરીરનું બલિદાન આપવું પડે તો જરૂર આપવું. દેહવિસર્જનથી દુન્યવી સંબંધોનો નાશ આપોઆપ થઈ જાય છે. સત્યની ખાતર સંસારના સુખનું બલિદાન તો સત્યને પંથે પહેલું પગથીયું છે પણ સત્યની સીડીનું આરોહણ કરતાં જીવનનું સર્વસ્વ-અલખેલી કાયા અને થનથનનું યૌવન-પણ હોમી દેવાં પડે, તોય વધારે નથી. દુન્યવી વાસનાનાં વિસર્જનમાં સત્યનું સ્થાપન રહેલું છે. માયાનાં બંધનમાં સંપૂર્ણ સ્વતંત્ર જનેલો માનવી પોતે જ સત્યનું પ્રદાન સ્વરૂપ છે.

બોધ-પ્રદાનમય જનેલો માનવી, ચિંતન્ય અનુભવી શકે છે, તેનો આદેશ કુદરત ઉઘામી શકતી નથી.

[૨૦]

“ હિમાલયની એક ગુફા ”

સ્વામી રામ હિમાલયની જે ગુફામાં રહેતા, ત્યાં અવારનવાર ભૂત-પ્રેત આવતાં. આસપાસના ગામડાનાં લોક કહેતા કે એ ગુફામાં રાત્રિ પસાર કરનાર કોઈ પણ સાધુ જીવતો રહ્યો નથી. ત્યારે રામે તેમાં રહેવાની ઇચ્છા દર્શાવી, ત્યારે બધાં આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયાં. રામ ત્યાં મહિનાઓ ગુપ્ત રહ્યા અને તેમને કોઈ દિવસ ભૂત-પ્રેતનો પડછાયો પણ માલૂમ ન પડ્યો. બધે કે બધાં નામી ન ગયાં હોય. ગુફાની

જેવા પ્રસંગો આવી પડે છે તે વખતે આપદ્ધ ધર્મ સમગ્રવે છે, અને જગત્તર વાત હજીએ નિર્ણેદ સનાતન ધર્મની સત્યપૂર્તિ ગીતે સ્પષ્ટ છે કે ગીતા ધર્મે જ લોકમાન્ય તિયક અને મહાત્મા ગાંધીજીના જીવનને ઉજવાવ્યાં છે, જે તે બેઉ મહાન દેશભક્તોની ગીતા ઉપરની દીકાઓ વાંચતાં સહજ સમગ્રશે.

ત્યાંસુધી આ જીવંત વેદાંતધર્મ ગીતા સ્વરૂપે ભારતવર્ષને પ્રત્યક્ષિત કરી રહેલ છે અને સદાય તે સનાતન ધર્મ તરીકે કરી જ રહેશે; ત્યાંસુધી કશીએ નિરાશાને અવકાશ નથી. કેમ કે સર્વ ધર્મોપદેશના સાર રૂપે જે વેદાંત રહેલ છે, તેનું તાત્ત્વ્ય ગીતામાં આવર્ત થયેલું છે.

વેદાંત તો દેવગ જીવંત જ્ઞાનસંહિતા છે; શુદ્ધ વેદાંત એ તો પરસ્પર વિરોધ-વાચક શબ્દ છે. સાચો વેદાંતી તો શુદ્ધ હોઈ શકે જ નહિ. જ્ઞાન માત્ર એક અબ્યાસ ચર્ચા છે, જે અબ્યાસ મટતાં જીવનમાં ચરી રૂપે ઉતારવાની જરૂર છે. દરેક વિજ્ઞાનના અંગને જેમ જે તે વિષયમાં વ્યવહાર રૂપે જોડવું—applied કરવું પડે છે, તેમ વેદાંત જ્ઞાનને અનુભવગમ્ય કરી જીવનભરમાં ઉતારી પાગને મારી પકવીએ તેમ જ્ઞાનના પરિપાકને જીવનમાં-જીવનના દરેક પ્રસંગમાં ઉપયુક્ત કરી વ્યવહારમાં ઉતારવું પડે છે—નહિ તો પછી ખંડન-મંડનમાં જ સૌ કાંઈ સમાપ્ત થાય તો પછી, અખા ભગતે વેદાંત વિષે કહેલું છે તેમ—

“ એકનું યાપ્યું, અન્ય કે લહે,

“ અન્યથી આપનો, અધિકા ગણે—

“ અખા એ અધારો ફૂંચે,

“ જગડે લાગી કોઈ ન મુલો. ”

આમ વેદાંતજ્ઞાન જીવનમાં માર્ગદર્શક નિવડે તે અર્થે સ્વામીજી શ્રી. રામતીર્થે અનેક પ્રવચનો કર્યા ઉપરાંત પુષ્કળ લખ્યું છે, જે

સૌ વાંચી-વિચાર્યા પછી પોતપોતે સમજી લેવું પડે છે, કે કેવી રીતે ભારત વર્ષના ઉત્કર્ષ અર્થે વેદાંત ઉપયોગી થઈ પડે. આ પહેલેના જાગૃતિનો છે-હિંદ, ચીન-ખુદ-એશીઆખંડ 'સમસ્તની હાલત વારા ફેરી મુજબ દિન પર દિન પલટાતી જાય છે, અને ચોરોનો ઉપદ્રવ હોય ત્યાં સુધું-ગંધતા રહેવું' પરવડે નહિ, તેમ હિંદુ પ્રજાની પરિસ્થિતિ છે. હજી એ હિંદુત્વ જળવાઈ રહે અને ભારતવર્ષની ઉન્નતિ થાય તે અર્થે બધી રીતે હિંદુ પ્રજા જાગૃત રહેશે તો ઘણું એ બચે તેમ છે. નહિ તો આફ્રિકાનો વિકાસ થાય, પરંતુ તેમાં આફ્રિકાનો-આફ્રિકાના વતનીઓની ઉન્નતિ સમજવાની નથી, તેમ જ હિંદુસ્થાનનું કે ચીન-ઈરાક-ઈરાન કે બીજા એશીઆટીક દેશોનું સમજવાનું. સખખ કે, આ વખત એકલો જાગૃત રહેવાનો નહિ, પણ ઉત્તિષ્ઠ થવાનો-ઉર્ધ્વગામી થવાનો અને વરતી પ્રાપ્તિ ના થાય ત્યાં સુધી-ભારત વર્ષના ઉત્કર્ષ અર્થે-ખીલકુલ નહિ અટકવાનો છે, આરંભે શરૂ રહેવાનો હરગીજ નહિ.

સ્મરણમૌહિક

સમાલોક - શ્રી નિર્ભયતીર્થજી

હે આત્મદેવ ! તમે શરણાગત જીવની નક્કા કરો છો, એમ અમે વેદવાક્યોમાં સાબિત્યું છે તેથી જન્મમ ભ્રાદિની નિવૃત્તિ મળે, દુઃખ અનાથ આપને શરણે આવ્યો છું જે વેદો પ્રમાણરૂપ હોય અને શંકર જીવિત અવસ્થામાં અને મોક્ષાવસ્થામાં સુખ આપવા પરિપૂર્ણ હોય, તો મને અધિકારીને જન્મમ-મૃત્યુના દુઃખથી મુક્ત કરો તમારે શરણે આવ્યો છું, અમને જ્ઞાન થાય ત્યાં અમારું અને અમારા પુત્રા દિનું મક્ષણ કરો, હિ આ દુઃખો નહિ

જે આમાદિની પેઠે આત્મા તટસ્થ-દૂર હોત, તો તેની પ્રાપ્તિ ક્રિયા માર્ગે થાત, પણ આત્મા અને ઈશ્વર એક જ છે, તેથી તેની પ્રાપ્તિ જ્ઞાનથી થાય છે જે કોઈ એમ કહે છે, કે વિચારદષ્ટિએ મારો ભેદબ્રમ નિવૃત્ત થતો નથી, તો તેણે એમ વિચાર કરવો, કે જ્ઞાનશક્તિરૂપ અત કશું તો એક જ છે તે ઇન્દ્રિયો દ્વારા-ઉપાધિ દ્વાગ ભેદ જુએ છે, તેની ઉપાધિઓનો વિવેક કરી એકતા જોવી વળી સર્વ વિજ્ઞાનોનું આશ્રય હૃદય એક જ છે આ આશ્રયનો આધાર માયાસબ્બ ઈશ્વર, જે વિશ્વનું કારણ છે, તે પણ એક જ છે, તેથી તેનું ભાસકે શુદ્ધ ચેતન પણ એક જ છે આમ અદ્વૈત કેમ તમારા મનમાં ઊતરતું નથી

અલરૂપ આત્માનું નામ (ૐ) આંકારરૂપ પ્રણવ છે તેમાં ચિત્તની વૃત્તિઓનો પ્રવાહ, તે બે અરણીઓનું મથન છે આ દેહસંધાન નીચેની અરણી છે, પ્રણવ વસ્તુ ઉપરની અરણી છે આ પ્રણવ તે મારું નામ છે એમ ચિત્તન કરવું. તાત્પર્ય કે આ સંધાતમાં અનુપ્રવિષ્ટ જે પ્રણવના અભિધાનને યોગ્ય વસ્તુ છે, તે વસ્તુ જ મારો આત્મા છે એમ ધ્યાન કરવું આ રીતથી અવશ્ય સાક્ષાત્કાર થાય છે.

જ્ઞાન તે એવો કેવો પદાર્થ છે, કે જે પોતાનું પોતાપણું ત્યજીને વિજ્ઞાતીય ધારણે ભાસે છે ? અર્થાત્ જ્ઞાનની સ્વપ્રકાશકતા શી રીતે સમજવી ? પ્રકાશ એટલે અજવાળું, સૂર્ય દીપકાદિ જડ પદાર્થો પણ પ્રકાશે છે અને આત્મા પણ પ્રકાશે છે, તથાપિ આત્મા

સ્વપ્રકાશ છે. પ્રદીપાદિ પરપ્રકાશ છે; આત્માનો પ્રકાશ આત્માથી ભિન્ન નથી, અર્થાત્ પ્રકાશ એ આત્માનો ધર્મ નહિ પણ સ્વરૂપ જ છે. આત્મા એ જ પ્રકાશ અને પ્રકાશ એ જ આત્મા. જો આત્માનો પ્રકાશ પ્રદીપના પ્રકાશ જેવો હોત, તો આત્મા પણ પ્રદીપની પેઠે જડ થઈ જાય. તેથી આત્મપ્રકાશ બીજા બધા જડ પ્રકાશથી વિલક્ષણ છે એ સ્પષ્ટ છે. હવે પ્રશ્ન એમ થાય છે, કે આ વિલક્ષણતા યુક્તિથી કેમ સિદ્ધ થઈ શકે? ભગવાન શંકરાચાર્યની દલીલ અહીં બરાબર સમજાવે મનમાં ઉતારવાની છે. તંત્રાસોકમાં કહે છે કે દીવાના પ્રકાશમાં અને ચેતનના પ્રકાશમાં ફેર છે. દીવો જડ છે અને તેનો પ્રકાશ પણ જડ છે. જો કે અર્થના પ્રકાશન સમયે દીવાનો પોતાનો પ્રકાશ પણ થાય છે, પણ તે જ્ઞાનનો પ્રકાશ નથી. વળી દીવો પોતાની પ્રભાના પ્રસરથી વસ્તુને પ્રકાશ આપે છે, તેથી કાળા પટમાં પણ રક્ત પટનો જન્મ થાય, અને જાંબા દીવામાં વસ્તુ કદાચ પ્રકાશે પણ નહિ. અર્થાત્ વસ્તુને પ્રકાશવા પૂરતું અજવાળું હોય, તો જ વસ્તુ દેખાય છે. પરંતુ જ્ઞાનથી વસ્તુનો પ્રકાશ જો થાય છે, તેમાં કશો પણ અતિશય નથી હોતો. મતલબ કે દીપ સ્વપ્રભામધુરણ રૂપ અવાન્તર વ્યાપારથી, અર્થાત્ પ્રકાશત કરે છે. જ્ઞાનના પ્રકાશમાં એવો કોઈ અવાન્તર વ્યાપાર સંભવતો નથી. જ્ઞાન પોતે જ વસ્તુનો આકાર થઈ વસ્તુરૂપે ભાસે છે. હવે જો વસ્તુ સ્વપ્રકાશ હોય, તે કદી પ્રકાશે અને કદી ન પ્રકાશે એમ બંને જ નહિ. કેમકે પ્રકાશ કદાચિત્ હોય તો વસ્તુ પરપ્રકાશ થાય; અર્થાત્ જડ થાય. વળી વસ્તુથી પ્રકાશ ભિન્ન હોય, તો વસ્તુ જડ થઈ જાય. અને પ્રકાશને ચેતન માનીએ, તો તે પ્રકાશે નહિ. તેથી વસ્તુ અને પ્રકાશ બંને ચેતન છે જ પણ ચેતન તો જો નથી, પણ સર્વત્ર એક જ છે, તેથી વસ્તુ ચેતન સ્વરૂપ અને પ્રકાશ સ્વરૂપ જ છે એમ સ્વીકારવું પડે છે; અથવા પ્રદીપપ્રભા અપ્રકાશિત અર્થની પ્રકાશક થવી સંભવતી નથી; કેમકે માત્ર જ્ઞાન પ્રકાશક છે. દીપ ન હોય તો પણ જ્ઞાનથી વિપ્રવપ્રકાશ સંભવે છે. દીપપ્રભા શુદ્ધ સ્વરૂપ જ્ઞાન સાથે સરખાવી શકાય એમ નથી. દીપપ્રભા તો ચક્ષુ ઇન્દ્રિયને ઉપકાર કરે છે. અર્થાત્ ભોધ તો જ્ઞાનથી જ થાય છે.

પ્રસંગસ્ફૂર્તિ

૬૬

(૧) સુઅર્ધ વડનગત, નાગરમડળના વાર્ષિક અધિવેશન પ્રસંગે વ્યાખ્યાન

૧ નગર મડળના લેત્રીસમા અધિવેશનના અધ્યક્ષપદેથી વ્યાખ્યાન આપના રા બ પ્રસ્તાવજી મ. દિવાનજીએ મનનીય વિચારો વ્યક્ત કર્યા હતા વર્તમાન સુધારોના હુમલા સામે આર્યસંસ્કૃતિનું ગદ્ય કરવા માટે એમણે અનેક ઉપાય બતાવ્યા હતા એમણે કહ્યું હતું કે — “આપણું ખરું કાર્ય તો માત્ર આર્યસંસ્કૃતિનું સંરક્ષણ છે આ ધ્યેયની પ્રાપ્તિ માટે સાગમાં સાર અ. રહેલામા રહેલું, મરીબ કે તવમગ નિર્જળ કે સમળ, બખાને અનૂકૂળ પડે એવું મધ્યમવર્ગના અધિકારી માટે શ્રી કૃષ્ણે શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતામાં પ્રતિપાદન કરેલું ઉત્તમ સાધન કમ યોગ, નિરવાર્ય ભુદિ, કૃષ્ણની અપેક્ષા રાખ્યા વગર કર્મ કરવાનો અભ્યાસ પાડવો તે છે.” નવિન સુધારકને તેમણે પશ્ચિમ મરો પૂજક દહી એની દષ્ટિ બૂતબાવી પણ નહિ, પણ વર્તમાન ઉપર દેરી છે એ ખૂબ જ માધીરીએ અને તેથી સાગવગવાળો છે એમ દહી એને વિચાર અને વિવેકહીન દષ્ટિ બતાવી હતી

(૨) પેસાવગમા રીંખ વગુરાન મડળના આશ્રયે શ્રી ગુરુ નાન કનો વનમદિન ઉજવાયા હતા તે પ્રસંગે શ્રી મહેશ્વર અન્નાએ બખાને ધર્મ, મત પથ કે વાઙ્માત્રા જોડાવ બૂલીને એકતા સાધવાની વિનંતિ કરી હતી ઉત્તરમાં દિલ્હી રીંખ, તેમજ મુસ્લીમોએ પણ બાવ લીધો હતો ગુરુ નાનકના ઇસ્લમો મદાનમા મદાન જોડવામાં

એ જ છે એમ સમજાવ્યું હતું. પ્રમુખસ્થાને શ્રીમતી રામેશ્વરી નહેરુ હતાં.

(૩) હાલવદની નજીક બ્રાહ્મણી નદી પામેના મુન્દરી ભવાનીના પુરાતન સ્થાનમાં એક ચતુર્વંદી ચત્ર ચલે હતો. પ્રે. દુર્ગાજી એ પ્રસંગે ત્યાં ગયા હતા. ત્યાંના સ્વામીજી શંકર બ્રહ્માનંદ તીર્થે એમને એક માનપત્ર આપ્યું હતું. પ્રે. દુર્ગાજી ‘ધર્મનાં ચાર રક્ષણીય કેન્દ્રસ્થાનો’ એટલે કે ધર્મ, રામ, હરિણી અને પર્ણદૂટીનું વર્ણન કરી એનું રક્ષણ કરવાની આવશ્યકતા સમજાવી હતી.

(૪) સુરતમાં શ્રી ગોકુલેશ જન્મંતી પ્રસંગેનું પ્રદર્શન ભરાયું હતું. પડદા, વાધાવસ્ત્ર, હીડોળા, જંગલા, પારણાં, પહેરવેશ, સુખ્ય તથા હાથીદાંતના રમકડાં, ચોપટની રમત, ચાસણ, કાપડ, બાધણીના પ્રાચીન નમૂના, હાથચિત્રો, ખાવપદાર્થો, હસ્તઉદ્યોગ વિભાગ, એવાં એવાં બધાં પ્રાચીન સંસ્કૃતિનાં ચોપક અને ધાર્મિક સંસ્કૃતિનો ખ્યાલ આપતી વસ્તુઓનો સુંદર સંગ્રહ થયો હતો. તે સાથે ગરબા, કીર્તન અને રાસની પણ યોજના થઈ હતી.

(૫) ભાગવત અને જૈનધર્મો રા. બા. પ્રહલાદજી ચં. દીવાન-જીનું ફોર્મલ ગુજરાતી સભા-મુળાંકના આશ્રય નીચે એક વ્યાખ્યાન ગોઠવાયું હતું. વિદ્વાન વ્યાખ્યાતાએ કહ્યું હતું કે જાને ધર્મના કેટલાક મૂળભૂત સિદ્ધાન્તો સરખા છે. ધર્મના સિદ્ધાન્તનો વિચાર હિંદુ શાસ્ત્રો કરતાં જૈન ધર્મમાં વધારે અને જાડી રીતે કરાયેલો છે. અરિષ્ટનેમિ શ્રી કૃષ્ણના કાકાના દીકરા હતા જેને જેનો બાવીસમા તીર્થંકર માને છે. શ્રી કૃષ્ણના ભાગવત ધર્મથી એ જુદા પડ્યા અને ત્યાગધર્મ પ્રવર્તા-વ્યો. આમ જાને ધર્મના પ્રવર્તકો ધણે ભાગે ક્ષત્રિયો જ હતા; આમ હોવાથી આર્ય પ્રજાનાં જુદાં જુદાં સંતાનો પરસ્પર બાતુલાવથી વર્તે તે આર્યપ્રજાનો જરૂર ઉત્કર્ષ થાય એમ સમજાવ્યું હતું.

(૬) વડોદરા તથા મુંબઈમાં શ્રી ઐયરસાધક વર્ગ તરફથી એ

મંડળના આદ્ય સંસ્થાપક શ્રીમન્ નૃસિંહાચાર્યની જયંતી ઉજવાઈ હતી. તા. ૧૮-૧૧-૪૧ને દિવસે બન્ને સ્થળે વિદ્વાનોનાં વ્યાખ્યાન થયાં હતાં, અને એમના અનુયાયીઓએ જ્ઞાતીમૂલ શ્રી આચાર્યનાં જીવનકવન કરી પોતાને ધન્ય માન્યા હતા.

(૭) મુરતમાં શુદ્ધાદૈત મહાસભા સંમેલન:—આ સમાનું પોરબું અધિવેશન અને શ્રી બોહુલેશ જયંતી ઉત્સવ ઉજવાયાં હતાં. તંત્રી વ્યાખ્યાનોમાં આધુનીક સંસ્કૃતિનાં ખોડખાપણુ વર્ણવી, વિદેશી મંદિર વિદેશી સંસ્કૃતિ અને વિદેશી વિચારસરણીના ખારયો આર્થભાગ આર્થસંસ્કાર અને દેશી વિચાર સરણી કચરાવા લાગ્યાં છે એના પરિણામ રૂપે સમાજનાં જાંઘન, ધર્મનો સંયમ, અને વર્ણાશ્રમના નિયમન તૂટતાં ગય છે અને એથી ધાર્મિક સંસ્કૃતિ બચમાં મૂકાઈ છે, તેથી સૌને જાગૃત થવાનો આગ્રહ કરવામાં આવ્યો હતો, પ્રમુખસ્થાનેથી મહારાજશ્રી વૃજગ્નલાલજીએ શુદ્ધાદૈત સંપ્રદાયના સિદ્ધાન્તો તથા ભક્તિમાર્ગનું રહસ્ય સમજાવતાં લાંબું વિવેચન કર્યું હતું. વૈષ્ણવ સમાજે ભૂતકાળમાં રાષ્ટ્રનું ધડતર કવવામાં અમૂલ્ય ફાળો આપ્યો છે, એમ કહી અત્યારના વૈષ્ણવોને સંપ્રદાયનુ સાચું હાર્દ સમજવાની સલાહ આપી હતી.

(૮) રાજકોટમાં શૂન્યગતના પ્રાચીન જ્ઞાનીકવિ અખાની જીવન-વાચકોએ ઉપરથી એક ખેડ ભજવવાની યોજના તૈયાર થાય છે. એવા સમાચાર હતા: આવા મહાપુરુષોનાં અક્ષર જીવનને દારજીવનનીલીલામાં મૂંઝવાનું મહત્ કાર્ય પાર પાડવામાં કસલતા વાપરે એમ ઇચ્છીએ છીએ.

ગ્રન્થાવલોકન

(૧) કૈલાસપતિ : અનુવાદક-પ્રકાશક શ્રી. રમણીક અ. મહેતા; કલ્યાણ મોતીની ચાલ, કાંદવાડી મુંબઈ; કૈલાસપતિ એટલે શ્રી મહા. દેવ શંકર નહિ, પણ શ્રી હંસદેવ અવધૂત. બિહારમાં વૈષ્ણવાય તીર્થ પાસેના એક પહાડ ઉપર રહે છે, એને કૈલાસ નામ આપ્યું છે, તેથી ત્યાં નિવાસ કરતા એ અવધૂત મહાગજ સાથેના સત્સંગ પ્રસંગોનું આમાં વર્ણન છે. ઉપદેશ સાદો અને સરલ છે; આરંભના મુમુક્ષુઓને એ ઉપયોગી થાય એવો છે.

(૨) દૈશાસ્યોપનિષદ :—અનુવાદ ઉપર પ્રભાણે : ભગવાન શંકરાચાર્યના ભાષ્યનો આ ગૂજરાતી અનુવાદ છે. સંસ્કૃત ભાષ્યને પણ સાથે છાપીને મંત્રાર્થ ભાષ્યાર્થ અને કોઈ કોઈ સ્થળે તાત્પર્ય પણ આપ્યું છે. પ્રયાસ ખૂબ જ સ્પષ્ટ છે. અનુવાદક પોતાના વિસ્તાર અને ધર્મનિશાસાથી પ્રેરણા પામી આનાં પુસ્તકો ગૂજરાતીમાં ઉતારે એમ ઇચ્છીએ છીએ.

(૩) નારદ અને સનતકુમાર સંવાદ :—અનુવાદકે ઉપર પ્રભાણે છાંદોગ્ય ઉપનિષદમાં જુમા તત્ત્વનું રહસ્ય સમજાવનારો આ સંવાદ, શુદ્ધ પ્રભાવશાળી વાણીમાં ઉતાર્યો છે; વિવેચન સરળ છે.

(૪) નિરાલંબોપનિષદ :—અનુવાદકે ઉપર પ્રભાણે નાનાં ઉપનિષદોમાંથી તારવી કાઢીને આ ઉપનિષદનો મૂળ સાથે અનુવાદ આપ્યો છે. પંચીકરણની પ્રક્રિયાઓ આપીને, તેની સાથે સાથે વેદાન્ત-સિદ્ધાન્ત પ્રભાણે આ નાના પણ મહત્વનાં ઉપનિષદમાં સુખદુઃખ,

સ્વર્ગનગર, બંધમોક્ષ, ઉપાસ્ય, શિષ્ય તેમજ વિદ્વાન વગેરેની જે વ્યાખ્યાઓ આપી છે, તે મુમુક્ષુએ ખૂબ જ વિચારવા અને અનુભવમાં મૂકવા જેવી છે. ઉપગના બૃહા પુસ્તકો ગિરિસામુચેતિ અનુવાદક પાસેથી મળી શકે એમ છે.

(૫) ઇસિપની નીતિ કથાઓ :—વડોદરાથી ખાવીસ વર્ષથી પ્રકટ થતા બાલજીવન માસિકની આ ચાલુ વર્ષની ભેટ છે. તેના સેબક પ્રકાશક શ્રી રમણલાલ ના શાહનું જ લખેલુ આ પુસ્તક, સુંદર બાંધકામ, આકર્ષક ચિત્રો, અને વાર્તાઓમાં બાલોને અનુકૂળ પડે એવા ભાવથી બહુ આકર્ષક થઇ પડે એવું છે.

(૬) દોહા રત્નાવલી :—સંપાદક શ્રી પીતામહરદાસ અર્જુનજી વારડે, -મીઠી. સિંધ, -તરારથી બહાર પડ્યું છે. હિન્દીપુસ્તકોનો આ અનુવાદ છે સુપ્રસિદ્ધ ગમભાનસરજી બકતકવિ તુલસીદાસજીના ધર્મપત્ની રત્નાવલીના રચેલા દોહાનો આ સંગ્રહ છે એવી માન્યતાના આધારે આ ગ્રંથનો અનુવાદ થયેલો છે. પ્રત્યેક દોહા સાથે એનો મુજગતી અનુવાદ આપેલો છે વ્યવહાર અને પરમાર્થમાં શિક્ષણ આપે એવા દોહાઓ છે.

ઉત્થાન 'ની સમાલોચના:-

(૧) -“ આત્મવિદ્યા પ્રચાર માટે આ માસિકનો જન્મ થયો છે. આધ્યાત્મિક વિદ્યામાં સ્મારતવર્ષ બધાનો ગુરુ હતો. બ્રહ્મજ્ઞાન સ્મારત-માંથી જ પ્રાપ્ત થઈ શકતું. આત્મા પરમાત્માની એકતા સાધવાવાળા આર્યાવર્તમાં વિપુલ સંખ્યામાં હતા. આવી કર્મભૂમિ સ્મારતમાંથી બ્રહ્મવિદ્યા, વેદજ્ઞાન, યોગવિદ્યા અને મોક્ષમાર્ગ બતાવનાર તથા બધા પ્રકારની સાધનાઓ વગેરે અદ્વય થયાં

ન્યાં આજકાલ પોતે માની લીધેલાં ઐહિક સુખો મેળવવા પ્રવૃત્તિ-મય જીવન પરાકાષ્ઠાએ પહોંચ્યું છે. પાશ્વ્યાત્યોનો એટલો બધો રંગ લાગ્યો છે, કે તે રંગની આડે આધ્યાત્મિક વિદ્યા નીરસ, શુષ્ક અને સાર વિનાની લાગે છે. પ્રણયકથાઓ, પરછિન્નવેષણ કરી રાધનો પર્વત બનાવી લાંબા લેકચરો કે લેખો રુચિકર લાગે છે; આજો પ્રવાહ જ ઊલટી દિશામાં વહન કરે છે ત્યાં આધ્યાત્મિક વિદ્યાનિમાસુઓને મુગ્ધ-લીએ અદૃષ્ટ પ્રમાણમાં મળે છે, આવે સમયે આધ્યાત્મિક જ્ઞાનના પ્રચાર માટે આ માસિકનો જન્મ થાય છે.

પ્રાત કાળ, મહાકાળ વગેરે માસિકો જ્ઞાનપ્રચારનાં ઉદ્દેશવાળાં હતાં. હાલમાં ગુજરાતી ભાષામાં એવાં સામાયિકો કે પત્રો છે કે નહિ તે સંબંધે અમારી અજ્ઞાનતા હોવાથી કંઈ કહી શકતા નથી. જો હોય તો આ આધ્યાત્મિક સાહિત્યમાં આવકાગ્દાયક વધારો થયો છે, અને ન જ હોય તો તે ખોટા આ માસિક પૂરી પાડે છે.

આ માસિકના પ્રથમક્રમાં લેખકો અને લેખ સામગ્રી વેત્તાં માસિક આગળ જતાં આત્મજ્ઞાન ને વિદ્યા માટે સારો ફાળો નોંધાવશે તેવી આશા બંધાય છે. આવા જ્ઞાનવર્ધક માસિકને સખત મોંઘવા-

રીના સમયમાં ઉન્નત બનાવવું તે ધનવાનોની દરજ્જા છે. ધનવાનો ધનથી અને સામાન્ય સ્થિતિના ગ્રાહક બનીને સહાય કરે. 'ઉત્થાન' માસિકનું ઉત્થાન કરવાથી દરેકનાં આત્માનું ઉત્થાન કરવા સમર્થ થશે. જ્ઞાનપિપાસુ આધ્યાત્મિક જ્ઞાનના જિજ્ઞાસુએ અવરથ ગ્રાહક થઈ વાચન, મનન કરવું જાણવું જોઈએ. અમે આ નવનીત માસિકનું ઉત્થાન ઈચ્છીએ છીએ અને તેના કાર્યકર્તાઓની કાર્યશક્તિ ખીંચે તેવી શુભેચ્છા મેલીએ છીએ."

દાનિયેભિન્ન:-ઓગષ્ટ ૪૧ (ભાવનર)

(૨)-"સ્વા. રામતીર્થના શિષ્યાનુશિષ્ય સ્વા. સ્વયંભોવિ-તીર્થના સંપાદન હેઠળ પ્રકટ થતા ઉત્થાનનો આ પ્રથમ અંક છે. સંપાદક સ્વા. સ્વયંભોવિ તીર્થે સ્વામી રામના સદુપદેશને કારી રીતે પચાવ્યા હોવાનું કહેવાય છે, અને તેમણે આજ સુધીમાં ગૂઝરા-તીમાં ઉતારેલા સ્વા. રામના સર્જનો જે સરતું સાહિત્ય કાર્યાલય દ્વારા પ્રસિદ્ધ થયેલાં છે તે ગુર્જર જનતાને આપ્યાં છે. આ 'ઉત્થાન' માસિક દ્વારા સ્વા. રામતીર્થના સદુપદેશો આપવાની યોજના છે. ઉપરાંત આધ્યાત્મિક જ્ઞાનપ્રદ લેખો પણ આપવાની યોજના હોવાનું કહેવાય છે. આ પ્રથમ અંકમાં 'ઉત્થાન' શીર્ષક લેખ ઉપરાંત સ્વા. રામતીર્થનું દૂરક જીવનવૃત્તાંત પણ અપાયેલું છે. એ ઉપરાંત અન્ય લેખો પણ છે. આધ્યાત્મિક જ્ઞાનના ઈચ્છુકોને એમાંથી હીક હીક સામગ્રી મળશે."

પુસ્તકાલય:-ઓગષ્ટ ૪૧ (વડોદરા)

વડોદરા રાજ્યનાં પુસ્તકાલયો માટે મંજુર

ઉત્થાન—અધ્યાત્મવિધાનું માસિક પત્ર
વાર્ષિક લવાજમ પોસ્ટેજ સાથે

હિંદ	અર્માં	આફ્રિકા	એક અંકની કીમત
રૂ. ૩-૮-૦	રૂ. ૪-૦-૦	રૂ. ૮-૦	રૂ. ૦-૬-૦

પુસ્તકાલય માટે ખાસ રૂ. ત્રણ

નિયમો:—(૧) ઉત્થાનનું વર્ષ લુગ્ધાઈથી શરૂ થાય છે, અને વર્ષ વચ્ચે ગ્રાહક ચતારને પાછલા અંક મોકલી આપવામાં આવે છે. (૨) પ્રત્યેક અંક અંગ્રેજી મહીનાની ૧૬ મી તારીખે રવાના થાય છે. અંક ન મળે તો પ્રથમ પોતાની નજદીકની પો. ઓ. માં તપાસ કરવી અને પછી જ કાર્યાલયમાં લખવું. મહીનાની આખર તારીખ સુધી લખનારને જ અંક મળી રહેશે; ત્યાર પછી કીંમત લઈને અપાશે. (૩) પત્ર વ્યવહાર કરનારાઓએ પોતાનું નામ તથા ઠેકાણું સ્પષ્ટ અક્ષરે ગ્રાહકનંબર સાથે લખવું. જવાબ માટે હમેશાં પૂરતી ટીકટો મોકલવી. (૪) મ. ઓ. થી લવાજમ મોકલનારાઓએ કુપનમાં પોતાનું નામ, ઠેકાણું સ્પષ્ટ અક્ષરે લખવું. (૫) પુસ્તકાલયોએ મ. ઓ. થી નાણાં મોકલવા ઉપરાંત પ્રમુખ તથા મંત્રીના હસ્તાક્ષરનો પ્રમાણિત પત્ર બીકવો. (૬) ' ઉત્થાન ' વડોદરામાં છપાય છે અને ત્યાંથી રવાના થાય છે; પરંતુ એ સંબંધે બધો પત્રવ્યવહાર નીચેના સરનામે કરવો.

નમૂનાના અંકની કીંમત મળ્યા પછીજ અંક મોકલાશે.

પ્રચન્ધક, ઉત્થાન

જાણ ઉદેપુર, (પૂર્વગુજરાત)

શ્રીસદ્ગુરમહિમા

[રાગ આમેરી]

ગુરુપદ વંદી રે વાણી આચરું રે,
હું છું બાળક અબુધ અબલ્ય;
અપરાધ સાંચું રે, મા નેશો દયાનિધિ રે,
બોલ્યું અબોલ્યું કરવો પ્રમાણ.....ગુરુ ૧
લવસાગરમાં રે ગુરુનાં વેલું ચડ્યો રે,
સહજમાં આવ્યો સાગરપાર;
હોડાં હીલ્યાં તો તે મુજને નવ નડ્યાં રે,
સદ્ગુરુ સાવધ હાંકણું હાર.....ગુરુ ૨
વેપાર તો કીધો રે હરિનામનો રે,
કીધો ગુરુરૂપી દલાલ;
માલ હોરાવ્યો રે સુગમ સોવો કરી રે;
આ લવમાં કીધો ન્યાલ.....ગુરુ ૩
ગુરુમહિમાનો રે પાર કયમ લહું રે,
થાકી સરસ્વતી થાકા વેદ;
શિવ સનકાદિક રે વરણી નવ શક્યા રે,
એવો ભારે ગુરુગુણનો ભેદ.....ગુરુ ૪
ગોવિંદથી અદકા રે સદ્ગુરુ ગુણનિધિ રે;
અધમ ઉધારણ કહાવે નામ;
તન મન આરપી રે સેવા સદા કરું રે,
નમી નરસૈયો કરે પ્રણામ.....ગુરુ ૫

નરસિંહ મહેતા

“બીજા-આનંદાશ્રમ”માં

ઉત્તિષ્ઠત જાગ્રત પ્રાપ્ય વૈરાગ્ય નિબોધત ।
 શોભે સાધકે । ભગે એ આચાર્યવર મેળવે ;
 આત્મમોધે । મળે જોવાં વિદ્યાવિજ્ઞાન કેળવે ।

સ્વા. સ્વયંભ્યોત્તિ તીર્થ
 જ્ઞાનસાધન આશ્રમ
 હોળાદિપુર, (પૂર્વ ગુજરાત)

અનુક્રમશિકા

લેખ

લેખક

૧ આસ્તાવિકતંત્રી
૨ કર્મ અને જ્ઞાનસ્વા. શ્રી. અદેતાનંદજી
૩ પ્રસંગ સ્ફુર્તિતંત્રી
૪ આત્માની યાચનાશ્રી મૂળજીભાઈ પી. શાહ
૫ ભક્તિ મીમાંસાસ્વા. શ્રી મોધવતીથંજી
૬ તુરીયાવસ્થા	..સ્વા. શ્રી નિર્ભયતીર્થજી
૭ શ્રી લઘુ વાસુદેવ મનનતંત્રી
૮ સ્વપ્નશ્રી શાન્તિલાલ ઠાકર
૯ ઉપનિષદનો ઉપદેશશ્રી નાનાલાલ દેવશંકર વૈદ્ય
૧૦ ઉપનિષદજલિશ્રી ઉપેન્દ્રરાય નાનાલાલ વે
૧૦ સ્વામી વિવેકાનંદનો મુદ્રેશ	શ્રી જયંતીલાલ મ. ચૌહા
૧૧. સાધન ચતુષ્ટયશ્રી પ્રાણલાલ પ્ર. ખસી
.. નીતિકથાઓશ્રી નર્મદાશંકર હ. વ્યાસ

માગિકો તો તમે ઘણાં ચ વાંચ્યાં હશે; પરંતુ એક વખત

‘સુવાસ’—વાંચી જુઓ

કંઈક અવનવું જ અનુભવશો.

તેના પ્રગટ થતા લેખો અનેક પ્રતિષ્ઠિત સામાયિકો
આભાર માને કરીથી પ્રગટ કરે છે.

આ વર્ષથી નિયમિત પ્રગટ થાય છે, અને વડોદરા
ગાંધી, મુંબઈ, ઇલાકો અને વેસ્ટર્ન ઇન્ડિયા સ્ટેટ્સ એન્-
-મીની શાળા-લાયબ્રેરીઓ માટે તે મંજૂર થયેલું છે.

વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૩-૪-૦

નમૂનાના અંક માટે ચાર આનાની ટિકીટો બીડો

સુવાસ કાર્યાલય, રાવપુરા, વડોદરા

ખાલજીવન

ખાળકો અને વિદ્યાર્થીઓનું ગર્વાંગ
મુદર મચિત્ર સસ્તું માનીતું માસિક

તંત્રી : રમણલાલ નાનાલાલ શાહ

વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૩ : લેટરોપડી સાથે

‘ખાલજીવન’ કાર્યાલય, વડોદરા

નમૂનાનો અંક મફત મળાવી ખાતરી કરો

વેદાન્તનો પ્રાચીન અને અપ્રતિમ ગ્રન્થ

અદ્વૈતમુકતાવલિ

અનુવાદક:-શ્રી. નિર્ભયતીર્થજી

(પૂર્વાશ્રમ-શ્રી. નરસેશંકર પ્રાણજીવન દ્વે એમ. એ)

(બાનનગની સામગદાસ કોલેજના લોચક

અને મોરુલ ફિયોએણીના નિવૃત્ત અધ્યાપક.)

સ્વા પ્રકાશનદં વિરચિત સરકૃત ગ્રન્થ વેદાન્ત સિદ્ધાન્ત મુકતાવલિનો આ સ્વતંત્ર અને મગ્ગ અનુવાદ છે. દરેક પ્રકરણને અતિ મનન લખીને એટલું તો ઉપયોગી બનાવ્યું છે, કે સામાન્ય જિજ્ઞાસુ પણ વેદાન્તના બીજામાં બીજા સિદ્ધાન્તને સ્વગતાથી સમજી શકે.

કિંમત રૂ. ૨-૦-૦ વી. પી ખર્ચ અલગ

પ્રબન્ધક 'ઉત્થાન' કાર્યાલય, છોટાઉદેપુર

શા માટે ચિંતા કરો છો ?

પ્રાચીન ઋષિમુનિઓની પદ્ધતિએ શિક્ષણ આપતું આ ઋષિકૃત તમાન બાળકોને યથાર્થ શિક્ષણ આપી સારા સરકાર-યુક્ત બનાવશે જુદા ખર્ચે તેમ થાય છે તો પછી તેમને જલ્દી દાખલ કરી તમે ચિંતામાંથી મુક્ત થાઓ

નિયમાવધી માટે લખો -

મુખ્યાધિભાતા-ઋષિકૃત, અલ્હાબાદ પુરી,

પો. હસ્તમપુરા-(પંચમહાલ)

(વરોદરા યજ્ઞને)

વડોદરા રાજ્યનાં પુસ્તકાલયો માટે મંજૂર

ઉત્થાન

અધ્યાત્મવિદ્યાનું માસિક પત્ર

વાર્ષિક લઘુજામ પોસ્ટેજ સાથે

હિઃ

ગર્મા

આક્રિષ્ટ એક અઠના કિંમત

૩૧. ૩-૮-૦

૩૧. ૪-૦-૦

શિ. ૮-૦

૩૧. ૦-૬-૦

પુસ્તકાલયો માટે માત્ર રૂ. ત્રણ

નિયમો:—(૧) ઉત્થાનનું વર્ષ જુલાઈથી ગર થાય છે, અને વર્ષ વચ્ચે ગ્રાહક થનારને પાછલા ગ્રંથો મોકલી આપવામા આવે છે. (૨) પ્રત્યેક અંક અંગ્રેજી મહિનાની ૧૫ મી તારીખે ગવાના થાય છે. અંક ન મળે તો પ્રથમ પોતાની નજદીકની પો. ઓ. મા તપાસ કરવી અને પછી જ કાર્યાલયમા લખવું. મહિનાની આખર તારીખ સુધી લખનારને જ અંક મળી રહેશે, ત્યાર પછી કિંમત લઈને અપાશે. (૩) પત્ર વ્યવહાર કરનારાઓએ પોતાનું નામ તથા રેકૉર્ડ નંબર અશરે આપકર્તાજર સાથે લખવું. જનાંગ માટે હમેશા પૂરતી ટીકો મોકલવી. (૪) મ. ઓ. થી લઘુજામ મોકલનારાઓએ કુપનમાં પોતાનું નામ, રેકૉર્ડ નંબર અશરે લખવું. (૫) પુસ્તકાલયોએ મ. ઓ. થી નાણાં મોકલવા ઉપરાંત પ્રમુખ તથા મંત્રીના હસ્તાક્ષરો પ્રમાણભૂત પત્ર ખીડવો. (૬) ' ઉત્થાન ' વડોદરામાં છપાય છે અને ત્યાંથી ગવાના થાય છે, પરંતુ એ અંબધે જોયે પત્રવ્યવહાર નીચેના સગામે કરવો.

છ આનાની ટિકીટો ખીડી નમૂનાનો અંક મંગાવી લેવો.

પ્રખન્ધક, ઉત્થાન, હેરાઉટેપુર, (પૂર્વગુરુમાન)

‘ઉત્થાન’ માટેના અભિપ્રાય-વાચકોનો સંતોષ.

“જેવાં જ આદર થયું મન થાય એવું આ માસિક છે. તે વાચીને આત્મા સારિયું સુખ અનુભવે છે, એ મારો અનુભવ બોલે છે. હાથ પહોંચી રહે તેમણે તો આ લાભ અવશ્ય લેવા જોવો છે. જે બોલે સત્ત્વ મળે એમ છે. એ સંતમહાત્માઓની પ્રસાદી છે; અને પ્રમાદે મર્વેદુઃખાનાં હાનિરસ્યોપજાયતે (ગીતા) એ ન્યાયે વાયનું મુખનો આસ્વાદ મળે છે. જે વસ્તુ સ્વતંત્ર શુદ્ધ છે, તે કેમ પોતાનું ધ્યાન ન મેળવે ? અવશ્ય મેળવે.”-શ્રી. કલ્યાણગ્ય હ. છાયા; સુ. ગ્રેન્ડન્ટ, શ્રી ભાટિયા બાલાશ્રમ; માંડવી-૬૨૭.

“ઉત્થાનના અકો મજબૂ છે, આપનો આ પ્રયત્ન ધણો સારો છેગૂજરાતની જનતામાંથી ધર્મનાં વહેણો ઓસરવા માંડ્યાં છે, તે સમયે આપની આ મત્પ્રવૃત્તિને જેટલી વધાવી લેવાય તેટલું ઓધું છે.” શ્રી ગોવિંદલાલ હુગોવિદ ભટ્ટ, એમ. એ. મંસ્ફૂતના પ્રોફેસર, કોલેજ, પડોણ.

‘વેળોની ગૂથણી’ ગમી છે. થોડો સ્વાશ્રય અને બલવાન થાય અને તેમ થતા માટેની યોગ સૂચનાઓ સચોટ લખાણ દ્વારા મળે તે હિંમત છે. આ રીતની જાનસંવાદ આપને “સાહસ” દેખાય છે, પરંતુ તે મેરા-માયી થતી મેવાતું, પ્રભુને મંદુર હશે ત્યાં સુધી તે સાહસ નહિ રહે તેની મારી અધ્યા છે.”-શ્રી. રમણીકલાલ વલ્લભદાસ શ્રી ડાચુડી વહીવટદાર, બોટાદ, કાલિયાવાડ.

“ઉત્થાન’ના અકો વાંચી ગયો, આપ ખરેખર હિંદુત્ત્વજ્ઞાન આમ જનતાને સુલભ બનાવવા જે પ્રયત્નો કરો છો તે માટે મારા અભિનંદન”-શ્રી. દયારા કર પોપટલાલ જોષી, એમ. એ., એલએલ. બી પ્રોફેસર, ધર્મેન્દ્રમિંહજી કોલેજ, રાજકોટ.

‘ઉત્થાન’ મને ગયું છે. આપનો અવિગત શ્રમ એમાં સ્પષ્ટ જણાય છે. પરમહંસાણુ પરમાત્મા ‘ઉત્થાન’ દ્વારા જગતનાં ધાર્મિક તત્ત્વોનું પુનરુત્થાન કરશે.” શ્રી. પં. મંગલજી ઉધ્ધવજી શાસ્ત્રી; અધિપતિ ‘વિશ્વમંગળ’ બૂનાગઢ, કાલિયાવાડ.

ॐ
નારાયણ

ઉત્થાન

વર્ષ પહેલું] જાનેવારી ૧૯૪૨-પૌષ ૧૯૪૮ [અંક સાતમો ।

ઈશ્વરાગુરુભક્તિ મુક્તિમેદિમાગિને ।

ઘ્યોમયદ્ વ્યાપ્તદેહાય દક્ષિણામુર્તયે નમ ॥

ઈશ સદ્ગુર ને આત્મા, મૂર્તિમાત્ર મિલાગ જે,

બોમસા વ્યાપ્ત એવા એ, દક્ષિણામૂર્તિને નમુ

*

*

*

શ્રી સદ્ગુરના કૃપા અને પ્રેરણાથી ઉત્થાન પ્રકટ દેવાનું સાક્ષ્ય થયું અને એમના જ આશીર્વાદથી પહેલા વર્ષનો સાતમો અંક પ્રકટ થાય છે

*

*

*

મધ્યમતિ અમે આગળ આપ્યા જઈએ છીએ-આપના અત્યાર સુધીના સહકારના બંને અને લવિષ્યમા એ સહકાર વધતો જશે, એવી અહાના ઉત્સાહે પરસ્પર માધવન્ત એ ન્યાયે આપણે એવસ્ પ્રાપ્ત કરીએ એ ભગવાન શ્રી કૃષ્ણકૃતો આપણને શ્રી ભગવદ્ગીતાના નીચ અધ્યાયમા મળેનો કલ્યાણકાર ।

ૐ

ૐ

ૐ

ૐ

ૐ

ૐ

કર્મ અને જ્ઞાન

લેખક—સ્વા. શ્રી. અદ્વૈતાનંદજી

. ૫૬

અભેદવાદનો સ્વીકાર જેમ વિચારમાત્રનું અંતિમ તાત્પર્ય છે તેમ લૌકિક વ્યવહાર તથા નીતિમાં પણ તેજ સિદ્ધાંત શ્રેયસ્કર છે. અનાદિ-સિદ્ધ અભેદ વ્યવસ્થામાં સર્વ પ્રાણીઓ, સર્વ પદાર્થો, વ્યક્તિ અને સમષ્ટિ, એવા પરસ્પર સંબંધથી ગુંથાઈ ગયા છે, અભેદના એકસૂત્રથી બેદમય મણિ એવી વિવિધાણુ સુકિતથી પરોવાયેલાં છે કે પ્રત્યેક પ્રાણીની હરેક ક્રિયા, માનસિક અને શારીરિક, આખી માળાને અસર કરે છે, અને એ માળાના સૂત્રમાં જે અદ્ભૂત શક્તિ સંતાર્ધગ્રહેલી છે, તેની ઇચ્છાનુસાર જ મણિમાત્ર પોતપોતાનું યોગ્યસ્થાન પ્રાપ્ત કરી સ્વધર્માનુસાર વ્યવહારે છે. વ્યક્તિની પ્રવૃત્તિનો સગવડો આખી સમષ્ટિની પ્રવૃત્તિ છે અને સમષ્ટિ જે અભેદમય છે તેને જ સર્વ પ્રતીત થતી બેદમય પ્રવૃત્તિ સાથે છે. એક સુદમાં સુદ જન્મ પણ અભેદનું એક આવરવક અંગ છે. તેને તેનું સ્થાન તથા કર્તવ્ય ધિકારાનુસાર પ્રાપ્ત

શાય છે અભેદનો સમુદ્ર પોતાની મર્યાદાનું કદી પશ્ય છે તથા કગતો નથી અને પ્રાણીમાનના લિન્ન લિન્ન વિચારો, વિકારો, કામનાઓ, તેના અસ્ખલિત પ્રસાદમાં પડીને આખરે તેના સ્વરૂપને જ પ્રાપ્ત થાય છે સર્વની પ્રવૃત્તિ અભેદ પર્યવસાયિની નિર્માણ ચયેની છે અને વ્યષ્ટિઓ તો નિમિત્તમાન જ છે આવી અભેદ જે ત્રિકાગસિદ્ધ છે તેને બુદ્ધિથી જાણવો તે પરોક્ષજ્ઞાન ને તેનો પ્રત્યક્ષાનુભવ તે અપરોક્ષજ્ઞાન

અભેદાનુભવ જેમ જ્ઞાનની પનખાજા છે તેમ જ્ઞાનદત્તી પણ અવધિ છે અભેદમાં જ નિ સીમ અને નિત્યાનંદ છે લૌકિક દષ્ટિએ પણ સુખ ક્યારે મળે છે ? અભેદ થાય ત્યારે જ જે જે વિષય આપણે ભોગવતા હોઈએ તેની સાથે તન્મયતા થાય ત્યારે જ જ્ઞાનંદ ઉદ્ભવે છે કોઈ પુસ્તક હાથમાં લઈને જ્યારે આપણને તેમાં એન્જો રસ પડે છે કે વાન્ય વિષયની અને વાચનાગ્રની એકતા થાય છે ત્યારે જ તેનો પૂર્ણાનંદ અનુભવાય છે આપણે કોઈ મડળીમાં બેઠા હોઈએ ને સંગીત, નૃત્ય વગેરે ચતુ હોય, સ્થાનને સુગંધીદાર ને સુદર પુષ્પોથી શણગાર્યું હોય, કેવળ મોજમજા માટે જ ગોઠવણ કરામાં આવી હોય, તોપણ તેમાં અમુક માપસેને આનંદ પડે છે ને અમુકને નથી પડતો તેનું કારણ એન્જુ જ કે તે બધો વિનોદ જ્ઞાનંદ નહિ લેનારને અપ્રાસંગિક લાગે છે ને જેઓનો અતગતમાં તે મડળીના અતગતમાની સાથે અભેદ પામે છે તેમને જ્ઞાનદત્તી સીમા નહેતી નથી જ્ઞાનનું પણ આ પ્રમાણે જ છે આત્મ વૃત્તિ પર્યમય યદ્દને જ્ઞાતા ચૈતન્યાત્માનો પર્યમત ચૈતન્ય સાથે અભેદ થાય ત્યારે જ જ્ઞાન થાય છે તાત્કાલિક મધની ન્યાયિશ્વરતાથી જ જ્ઞાન અને જ્ઞાનદમાં વત્તાઓળાપણુ આવે છે વ્યવહારમાં ને પરમાર્થમાં આ જ નિયમ લાગુ પડે છે જે મનુષ્ય અહતા, મમતાને વગગી નહીને પરિમિત “સ્વ” ને ભોગ ઉપગ્રવે ને ભોગવે તે સર્વથા બંધનમાં જ ન્દે છે, ને કનેગ જ ભોગવે છે

આ કુદગતનો અચળ નિયમ છે. પિંડ જ્ઞાતુ ઐક્ય સાધવાથી જ
 ૬૬૧ બધનમાથી મુક્તિ મળે છે સમષ્ટિની પ્રવૃત્તિમા મર્યાદિત
 “સ્વ” નો લય તેને જ વારતવિક “યત” દહી શકાય.

પ્રાણીમાત્રમા આ અભેદાનુભવની જિજ્ઞાસા, શુષ્પ અથવા બ્યક્ત
 પલ્લે રહેલી હોય છે અને તેમની સર્વ ક્રિયા આજ હૃદયની પ્રાપ્તિ
 માટે હોય છે. પરિચ્છિન્ન તન્મયતામા ગમે તેવો આનંદ લેવાનો પ્રયત્ન
 કરવામા આવે પણ જીવાત્માને તેમા કાયમ માટે તૃપ્તિ મળતી જ નહીં
 ને મગવાનો સભવ પણ નથી “હજી કાર્ષક છે, હજી કાર્ષક ખાખી
 છે, કાર્ષક સપાદન કરવા યોગ્ય બાકી ગ્રહે છે, કાર્ષક નલણવા યોગ્ય
 વસ્તુ જણાઈ નથી” આવો આતરિક અસતોય અવિદ્યાનદારસ્થામા
 ગણા જ કરે છે. તેમ લયનો પણ આવી સ્થિતિમા સદતર ત્યાગ થઈ
 શકતો નથી. વાસના ને લય લેદુશ્વરિજન્ય વિદારો છે આપણથી
 અતિચ્છિન્ન કોઈ વસ્તુ છે, આવા જ્ઞાનથી “વાસના” ને “લય” ની
 ઉત્પત્તિ થાય છે અભેદ, એકરસનો અનુભવ થયા પછી કોઈ અન્ય
 વસ્તુ નહિ હોવાથી સર્વ ૬૬૦ સમાઈ જાય છે ઐહિકામુખિક ભોગ
 થી પરમાનંદની પ્રાપ્તિ થતી નથી. મનના ઉકાળુમા નિર્વેદ રજા
 જ કરે છે. તેથી જ સુપ્રખ્યાત જર્મન કવિ “ગેટી” પોતાના
 સુપ્રખ્યાત કાવ્ય “દ્રાઈટ” મા કહે છે કે “હે ઇશ્વર જો તે મનુષ્યને
 તારા દેવી પ્રકાશની ઝાખી ન કરાવી હોય તો તે બાપડો વધારે મુખી
 થયો હોત ”

મનુષ્ય પોતામા રહેલી અભેદમયતાનો અનુભવ પ્રથમ સ્ત્રી, પતિ
 પુત્ર, મિત્ર, સત્તા, ધર્મ, આ લોકના પદાર્થો-પરલોક વગેરેમા કરી
 જુએ છે પણ જ્યારે તેને પ્રત્યક્ષ પ્રમાણથી જ્ઞાન થાય છે કે જે
 નિત્ય જ્યોતિ પોતાના આત્મામા પ્રકાશી જ્યો છે તેના તે બધા
 મિથ્યાને પરિવર્તનશીલ પ્રતિજિજ્ઞાસે જ છે, ને સ્વરૂપાનુસંધાન માટે
 સર્વ પ્રતિજિજ્ઞાસો મૂળ જિજ્ઞાસા, થયાર્થ “સ્વ” મા, પોતાના

આત્મામાં લય કરવાની આવશ્યકતા છે, ને તેમ કરવાથી જ નિત્યાનંદનો સાક્ષાત્કાર થાય છે ત્યારે જ તે સ્વસ્વરૂપાનુભૂતિ માટે પ્રયત્ન કરે છે.

આ અભેદાનુભવની પછાડી દોડવાથી જે દૃષ્ય સુખ છે તેનો ભોગ આપી અદૃષ્ટ સુખની આશા કરવાથી, શરીર અને મનને સંયમ કરીને નકામું કષ્ટ આપવાથી, ને સંસારનો જે અનાદિ પ્રવાહ છે તેની વિરુદ્ધ જવાનો પ્રયત્ન કરવાથી શેા લાભ છે, એવો સંશય હાલના સમયમાં ધણાને થાય છે. અત્રે તેમાં પણ ખાસ કરીને જેઓએ આર્ય સંસ્કૃતિની અવગત કરી આધુનિક દેહાત્મવાદી સંસ્કૃતિનું આધિપત્ય સ્વીકાર્યું છે તેમને તો આ આર્થ દાસ્તારપદ લાગે છે. “ધર્મ”ના નામથી જ તેમને સ્ત્રગ ચઢે છે, તેમને મન વિપયાસકત જીવન જ-આહાર-નિદ્રા, રતિભોગ, રથૂળ, મુદ્દમ પદાર્થોનો ભોગ એજ જીવિત છે, અંતિમ ધ્યેય છે, ને તેથી ઉચ્ચતર આશય બીજો હોઈ શકે જ નહીં. આ બંને પ્રશ્નોના વધાર્થ નિરાકરણ માટે “ધર્મ”ની પરમાવશ્યકતા છે.

મનુષ્યપ્રકૃતિમાં દૈવી અને આસુરી શક્તિઓ વચ્ચે સતત યુદ્ધ ચાલ્યા જ કરે છે અને તેને જ આપણે “જીવન” એવું નામ આપીએ છીએ. એક તરફથી મનુષ્ય સાક્ષાત્ ઈશ્વર છે. સ્વાર્થ ત્યાગના ઉત્તરવલ્લ દ્રષ્ટિથી તે આપણા જીવનને ઉન્નત બનાવે છે. બીજી તરફથી સામાન્ય રીતે નિરીક્ષણ કરતાં, કામ, ક્રોધ લોભ, મોહ, મદ, મત્સરમાં રચ્યા પચ્યા રહીને અધમ ઠલેપયુક્ત નિર્દોષી પસાર કરતાં પણ આપણે મનુષ્યોને નોંધએ છીએ. આ ઉભય ભાવનાઓ અનાદિજાળથી ચાલી આવે છે. જે દિવ્ય ભાવનાઓ આસુરી ભાવનાઓને કાણમાં રાખી શકે તો સુખજીવિની સીમા ન રહે તે વાત ખરી છે, અને તેથી જ તેમ કરવામાં ઉત્તેજન આપવા

માટે મર્વ ધર્મોની પ્રવૃત્તિ છે.

આર્યાવર્તની દષ્ટિ સમષ્ટિપ્રધાન છે. પરિમીત “સ્વ” નો ત્યાગ કરતાં કગયે ને પગયે શીખવું તે જ આપણી સંસ્કૃતિનું ધ્યેય છે. વ્યક્તિનું પાઠ્યમાર્થિક અને વ્યાવહારિક મુખ્ય કેવી રીતે મેળવાય તે ઉપર જ આપણી મુખ્ય નજર છે. પાશ્ચાત્ય વ્યવસ્થા એથી વિપરીત છે. તેમાં વ્યક્તિનું પ્રાધાન્ય છે. વ્યક્તિપ્રધાન નીતિનું બીજ “અહંતા” ની વૃદ્ધિ છે. સમષ્ટિપ્રધાન નીતિનું બીજ “અહંતા” નો ત્યાગ છે ઐહિકવાદીઓ અને પાઠ્યમાર્થિકવાદીઓની દ્રષ્ટિબિંદુઓમાં આ જ મુખ્ય ફરક છે. સર્વને સ્વસ્થપાનુસધાન કરાવી અખંડ, એક-રસ આનંદની પ્રાપ્તિ કરાવવી એ જ અભેદવાદનું મુખ્ય કર્તવ્ય છે.

આ અભેદાનુભવ, આત્મઆક્ષાત્કાર સ્વસ્થસ્થપાનુસધાન મનુષ્ય લિન્ન લિન્ન માર્ગનું અવલંબન કરતા છતાં પણ સર્વનું પ્રાપ્તવ્ય સ્થાન છે, સામાન્યતઃ મનુષ્ય પ્રકૃતિના ચાર મુખ્ય વિભાગ પાડી શકાય બુદ્ધિપ્રધાન, લાગણીપ્રધાન, ક્રિયાપ્રધાન, ધ્યાનપ્રધાન. આ ચારેય પ્રકારની પ્રકૃતિના મનુષ્યો માટે ચાર પ્રકારના થોડા ભાગો નિશ્ચિત કરેલા છે જ્ઞાનયોગ, ભક્તિયોગ, કર્મયોગ, અને ગજયોગ. યોગ એટલે જીવત્માને પરમાત્માનું અનુસંધાન અને તેને પ્રાપ્ત કરવાની સાધનપદ્ધતિને પણ “યોગ” નામથી જ સંબોધન કરવામાં આવે છે. આપણે હંમેશા ધ્યાનમાં રાખવાની આવશ્યકતા છે કે આ લિન્ન લિન્ન માર્ગોના પરસ્પર માટે સંબંધ છે. વિવક્ષણતા કરતાં તેઓમાં સમાનતા વધારે છે તેઓના માર્ગોમાં જોટલી પૃથક્કતા દેખાય છે તેટલી પ્રત્યક્ષ આચારમાં હોતી નથી. તેમને નોખા નોખા ડાખડામાં ગોઠવી શકાય તેમ નથી. જ્ઞાનયોગીઓ ભક્તિનો ને કર્મનો સદંતર ત્યાગ કહે છે એવો કાંઈ નિયમ નથી. પ્રત્યેક માર્ગમાં ઇતર માર્ગનાં તત્ત્વો અંતર્ભૂત હોય છે. ફક્ત સાધનની

વિશેષતાથી જ આપણે માર્ગના નિર્ણય કરી શકીએ છીએ આગળ જતા બધા માર્ગો એક બીજાની સામીપ્યમા અધિક ને અધિક આવતા જાય છે અને છેવટે એકરૂપ થઈ જાય છે તેવી રીતે જગતના સર્વ ધર્મ, પ્રધાન ને પથોનું પર્યાવસાન પણ છેવટે એક જ લક્ષ્યમા થાય છે અને તેને આપણે અભેદાનુભવ અથવા મુક્તિ એ નામ આપીએ છીએ મુક્ત મનુષ્ય અમુક તામ ને આકાંગવાળો મટીને વિશ્વ-વ્યાપી બની જાય છે, દેહાધ્યાત્મ ત્યજીને અનંત યતુ એ છેવટની પાયરી છે, પછી ગમે તે માર્ગે તે સિધ્ધ કરવામા આવે દેહાત્મવાદીઓ અને ધર્માવલ્લભનીઓની નીતિમા તફાવત એટલો જ છે કે દેહાત્મવાદીઓમા પોતાની વિવેક શુદ્ધિને છેરટ સુધી લઈ જવાની શક્તિ હોતી નથી ત્રિયાગ્ને અતિમ સાધ્ય સુધી લઈ જતા ને તે પ્રમાણે અમલ કરતા તેઓ ગભગભ જાય છે કાન્યુ કે જડવાદને પરિણામે એક મુદ્દ સાધનાશુદ્ધાથના અન્તમય મશની તેમને મન અનહદ ક્રિમત હોય છે અને તેનું નક્કાશુ અને પોતાશુ કરવામાજ મનુષ્ય જીવનની સાર્થકતા બે એમ તેઓ માને છે

આપણે આગળ જોઈ ગયા કે આ આ માર્ગોનું વર્ગીકરણ આપણે સ્વભાવની પ્રધાનતા ઉપરથી જ કરીએ છીએ જ્ઞાનીમા પણ જ્ઞાન ભક્તિ અપરોક્તાનુભૂતિ થતા સુધી હોવી જ જોઈએ તેમ તેનાથી પણ શારીરિક કર્મ છોડાતું નથી ને માનસિક કર્મ પણ જ્ઞાની કરે છે જ્ઞાનનો પ્રચાર તે પણ કર્મ છે. પુસ્તકો લખવા તે પણ કર્મ છે પ્રવચનો કરવા, તે પણ કર્મ છે પણ સાધાગણ રીતે જે મનુષ્ય અધ્યયન, મનન, નિદિધ્યાસનમા વધારે વખત ગાળે ને તર્કાત્મક આદિત્ય દ્વાગ પોતાના જ્ઞાનનો પ્રચાર કરે તેને આપણે જ્ઞાનમાર્ગી કહીએ છીએ, કાન્યુ કે જ્ઞાનયોગી શુદ્ધિપ્રધાન હોય છે

ભક્તિમાર્ગી ભાવનાપ્રધાન હોય છે. જ્ઞાની ત્રિયાન્દ્વાગ અધિષ્ઠા-

મા પ્રવેશ કરે છે, તથા ભક્ત પ્રેમદાગ ધ્યગ્ને પ્રાપ્ત કરે છે, તે
 રાત્રાત્મક સાહિત્ય, કળા, સંગીત, વગેરે દ્વારા પોતાના અનુભવોનો
 પ્રાદુર્ભાવ કરે છે. નાજયોગી પણ ધ્યાનદાગ સમાધિ પ્રાપ્ત કરી જ્ઞાનનો
 પ્રચાર કરે છે તેથી કર્મનો સંપૂર્ણ ભાગ તો એકોત્રેય યોગમાં નથી તેમ
 વળી કર્મયોગમાં પણ થોડો સમય ધ્યાન વિપાસના, નિદિધ્યાસનમાં
 ગાળવો પડે છે, ને તેની આવશ્યકતા પણ છે તેથી તે યોગ પણ કેવળ
 પ્રવૃત્તિપરાયણ નથી. તો પણ જ્ઞાન, ભક્તિ, ને રાજયોગ એક દ્વેરે નિવૃત્તિ
 પરાયણ છે ને તેમાં ચિત્તવૃત્તિઓ અતર્મુખ કરવાની વિશેષ જરૂર છે
 અને કર્મયોગ, પ્રવૃત્તિપરાયણ છે અને તેમાં ચિત્તવૃત્તિઓ બહિર્મુખ
 ગહે છે, એમ કહેવામાં કાંઈપણ અતિશયોક્તિ નથી. આમ હોવાથી જ
 સામાન્યતઃ નિવૃત્તિ અને પ્રવૃત્તિ એમ યોગમાર્ગના બે જ મુખ્ય વિભાગો
 કરવામાં આવે છે. શ્રી ગીતાજીમાં બે જ પ્રકારની નિષ્ઠા બતાવવામાં
 આવી છે, સાંખ્ય ને યોગને તેમાં સર્વ માર્ગોની અતર્ગત કરવામાં
 આવ્યા છે પાશ્ચાત્ય તત્ત્વચિંતકો પણ મનુષ્ય માત્રને બે મુખ્ય વિભાગો
 માં વહેંચી નાખે છે introverts અને extroverts (આતર્મુખી ને
 બહિર્મુખી) અને આ બંને ય માત્ર પ્રગતિના જુદા જુદા માર્ગો બતા
 વવામાં આવ્યા છે શ્રી ગીતાજીમાં સ્પષ્ટ નિવેદન કરેલું છે કે સાંખ્ય
 ને યોગને પૃથક્ પૃથક્ જાણનારા માણસો નાજકો સમાન છે
 બંનેમાંથી ગમે તે માર્ગે મનુષ્ય આત્મસાક્ષાત્કારના ધ્યેય તરફ જઈ
 શકે છે

આ સ્થળે એટલું કહેવું ઉચિત છે કે બીજાના દુઃખ દૂર કરવા માટે
 શારીરિક સહાયતા કરવી, અથવા વસ્ત્ર આપવા, તબીબી મદદ આપવી તે
 સારું છે, મહત્તાનું લક્ષણ છે. પણ સહાયતા એમ વધારે સ્થાયી હોય તો
 વધારે વિચ્ય ગણાય એટો નિશ કે જ છે મનુષ્યના સર્વ પ્રકારના દુઃખો
 માનસિક અને શારીરિક, જડમૂળમાંથી નષ્ટ કરી તેને પરમાર્નદન
 પ્રાપ્તિ કરાવવા માટે તો એક અધ્યાત્મ વિદ્યા જ સાધન છે સહાયતા કી

તો શારીરિક હોય, કાં તો માનસિક. માનસિક સહાય જ્ઞાનદાન દ્વારા કરી શકાય. જ્ઞાન પણ એ પ્રકારનું. લૌકિક ને પારમાર્થિક, સ્પૃહા શરીરરક્ષકને પોષક મદદ સારી ગણાય. પણ વ્યાવહારિક જ્ઞાન આપીને મનુષ્યને સ્વાશ્રયી બનાવી પોતાના પગ ઊપર ઉભા ગહેવાની શક્તિ આપવી તે ઉચ્ચતર પ્રકારની સહાયતા ગણાય, ને આધ્યાત્મિક જ્ઞાન પરાવિદ્યાનું જ્ઞાન આપીને તેને નિર્ભય બનાવવો તે ઉચ્ચતમ પ્રકારની સહાયતા છે. હાલના જમાનામાં ધાર્મિક પ્રચારની વિરુદ્ધ સખત ટીકા કરવામાં આવે છે, ને બધાને એમ કહેવામાં આવે છે કે બધાએ એક જ પ્રકારની પ્રવૃત્તિ જોયી બાલ જીવનમાં સુધારો થાય, એવી જ પ્રવૃત્તિ કરવી. આ આદેષો મનુષ્યની ઉન્નતિના મૂળ કારણો વિષે એકગત અસામતા બતાવે છે. સર્વ સામાજિક, રાજકીય, આર્થિક પ્રગતિને માર્ગ સ્વાર્થત્યાગ જ છે, ને ધર્મ સિવાય, આત્મસાક્ષાત્કારના ધ્યેય સિવાય આ નૈતિક તત્ત્વનું સચોટ કારણ આપી શકાય તેમ નથી. જે મનુષ્ય અન્યને અધ્યાત્મ-જ્ઞાન આપે છે-(પોતાના આચારને વિચાર દ્વારા) તે જ મનુષ્ય સર્વ પ્રાણીનો ખરો હિતચિંતક છે. બીજા બધી સેવા આની અપેક્ષાએ ઉતરતી કોટિની છે. માનવજીવનમાં આવશ્યક બળનો આધાર ચિત્શક્તિ ઉપર છે. આધ્યાત્મિક ક્ષેત્રમાં નિપુણ માણસ ગમે તે ક્ષેત્રમાં વિજય પ્રાપ્ત કરી શકે છે, કારણ કે પારમાર્થિક કે વ્યાવહારિક કાર્યમાં કુશળતા માટે અનુપમ મનોબળ, અને અડગ નિશ્ચયની પરમ આશયકતા છે.

સંસારનાં વિધવિધ દુષ્કાંડોનું નિવારણ કેવળ શારીરિક સેવાથી થવું સંભવ નથી. મનુષ્યનું ચિત્ત પ્રથમ બદલાવું જોઈએ. વૃત્તિઓ શુદ્ધ ને વિશાળ થવી જોઈએ. સાત્વિક અવસ્થા પ્રાપ્ત કરવી જોઈએ. આંતર-શુદ્ધિ થયા વગર કેવળ બાહ્ય સંજોગોમાં ફેરફાર કરવાથી કાંઈ ચિર-સ્થાયી પરિણામ આવતું નથી. યથાર્થ જ્ઞાનથી મનુષ્યને પોતાની ચૈતન્ય શક્તિની ઓળખાણ થશે ને તેમાં નિષ્ઠા બધાને ત્યારે જ માનવગતિ

પૂર્ણ રીતે સુખી થશે ને આ લોક ને પરલોક જન્મેને, અલિપ્ત નહી, ભોગવવાનું સામર્થ્ય પ્રાપ્ત કરશે. સંસારમાં ઘેર ઘેર આપણે સદાવૃત્ત ઉઘાડીએ ને ગામેગામ દવાખાનાં ખાલીએ તેથી મનુષ્યના દુખની નિવૃત્તિ થઈ શકે એવી માન્યતા માત્ર જમણા જ છે. વસ્તુસ્થિતિ આ પ્રમાણે હોવાથી વાસ્તવિક રીતે નિવૃત્તિપરાયણ જીવાત્માઓ જેઓ પોતાનું જીવન સુધારી દૃષ્ટાંતથી ને ઉપદેશથી ખીજા મનુષ્યોને ઈશ્વર-લિખુખ થવાનો રસ્તો બતાવે છે તેઓ સમાજની સર્વોત્કૃષ્ટ પ્રકારની સેવા કરે છે, એવું નિષ્પક્ષપાતી ને વિચારશીલ મનુષ્યોને કબૂલ થયા વગર છૂટકો નથી.

સર્વ મનુષ્યોનું ચિત્ત સમતા ન પ્રાપ્ત કરી હોય ત્યાં સુધી સાધારણ રીતે સુખ, દુઃખ, ને ઉદાસિનતાની વચ્ચે ઘડિયાળના લોચકની માફક ગુસ્સા જ કરે છે અને આ નિયમમાંથી રાજા કે રંક, હિંદુ, મુસ્લીમ, કે ખ્રિસ્તી કે જૌદ, ઠાળી ચામડીવાળો, સફેદ ચામડીવાળો કે પીળા ચામડીવાળો જીવાત્મા કોઈપણ મુકત નથી. સુખદુઃખનું માપ બાહ્ય સંબંધો ઉપરથી અંકાતું નથી. તેનો આધાર માનસિક સ્થિતિ ઉપર છે. આંતરિક દૃષ્ટિએ ધનાદય દરિદ્રી ને દુઃખી હોય ને ગરીબ માણસ જેની પાસે સ્થૂળ પદાર્થોનો અભાવ હોય તે સુખી હોય ને સંતોષી હોય. આનો અર્થ એવો નથી કે બાહ્યસ્થિતિ સુધારવાને પ્રયત્ન ન કરવો ને તેને હુકમ ને સંકુચિત રાખવી. પ્રત્યેક ઉન્નતિના કાર્યમાં આંતર અને બાહ્ય જન્મે રીતે સુધારાની આવશ્યકતા છે. આંતરિક પાપો છે ને બાહ્ય ફલ છે. અંતરના પરિવર્તન વગર બાહ્ય સુધારો મિથ્યાચાર છે. તે લાંબો સમય ટકી શકતો નથી. સાહિત્યકારો, કલાવિદો, ધર્માપદેશકો, પ્રધાનપણે સમાજના માનસિક જીવનનો વિકાસ કરે છે, ને ગંજકીય અને આર્થિક ક્ષેત્રમાં કાર્ય કરનારાઓ બાહ્ય જીવનને સ્પર્શ કરે છે. સમાજના સર્વાંગી વિકાસ માટે જન્મેની આવશ્યકતા છે અને જન્મે વચ્ચે પૂર્ણ સહકાર ઈચ્છનીય છે.

આપણે ચાર પ્રકારના યોગમંત્રો જતાવ્યા તેમાં કયા સદ્ગુણોની સમાન રીતે આવરયકતા છે તે વિશે સંક્ષિપ્તમાં વિચાર કરવો જરૂરી છે. જ્ઞાનયોગમાં વિવેક, વૈરાગ્ય, શમ, દમ, ઉપરતિ, તિતિક્ષા, શ્રદ્ધા, સમાધાન, મુમુક્ષુત્વ, શ્રવણ, મનન, નિદિધ્યાસન ઉપર ભાર મુકવામાં આવે છે. તેમાં સાધનચતુષ્ટયને બહિર્ગ સાધન કહેવામાં આવે છે. ભક્તિવર્ગમાં શ્રવણ, કીર્તન, નામસ્મરણ, વંદન, અર્ચન, પાદસેવન, આત્મનિવેદન ઉપર જોર દેવામાં આવે છે. ભગવાનનાં નામ, રૂપ, ગુણ, કર્મ અને જન્મના સંબંધની અખંડાકાર સ્મૃતિ રહેવાથી ભક્ત સર્વ દોષથી મુક્ત થાય છે. પ્રેમના પણ મુખ્ય પાંચ પ્રકાર છે. શાંત, હાસ્ય, સખ્ય, વાત્સલ્ય, માધુર્ય. શાંતભાવ રાત્રી ભક્તનો હોય છે. હાસ્યભાવ ભગવાન મોટા ને ટું નાનો-એવા પાયા ઉપર બંધાયેલો હોય છે; સખ્યત્વ મૈત્રી ઉપર બંધાયેલું છે; વાત્સલ્ય પિતા-પુત્રી અથવા માતા-પુત્ર સંબંધ ઉપર બંધાયેલું હોય છે. અને માધુર્ય ભાવનો પાપો-પતિ-પત્ની અથવા આશક-માશુકનો પરસ્પર સંબંધ છે. ભગવાનને નવરસના આશ્રયન રૂપે લઈ જે પોતાના અંતઃકરણને ભગવાનના ચરણમાં સ્થાપે તે ભક્ત અને તેના ચિત્તમાં શ્રવણાદિજન્ય જે આનંદનો ચમત્કાર અભિવ્યક્ત થાય તે ભક્તિરસ.

રાજયોગમાં યમ, નિયમ, આસન, પ્રાણાયમ, પ્રત્યાહાર, ધારણા, ધ્યાન, સમાધિ, આવરયક અંગો છે. કર્મયોગમાં સાક્ષીભાવ, કર્મમાં એકાગ્રતા, સમત્વ, લોકસંચાર્ય પ્રવૃત્તિ, આસક્તિનો સદંતર ત્યાગ કળાભિસંધિનો ભોગ, આ સદ્ગુણોની જરૂરીઆત છે.

આ બધાનો નિષ્કર્ષ કાઢીએ તો આપણને સ્પષ્ટ રીતે જણાઈ આવે છે કે ગમે તે માર્ગમાં અભ્યાસ ને વૈરાગ્ય, અથવા આ વિચાર બીજી રીતે જણાવીએ તો પ્રત્યેક યોગમાં ચિત્તશુદ્ધિ, ચિત્ત વિશાળતા, ચિત્તસ્થિરતા ને આખરે ચિત્તપરતા અનિવાર્ય છે. ચિત્તના દોષો મળ, વિક્ષેપ ને આવરણ આ સિવાય દૂર થઈ શકતા નથી. લોપેષણ,

કાયમ રહેવાની કોશીલ કરવાથી નિઠા બંધાવા માંડે છે. સતત એ જ્ઞાન રહે કે હું નિગદાર-નિર્વિકાર આત્મા છું. દેહ કે મન નથી, એ જ જ્ઞાન. સમાધિમાં આ અનુભવ થાય તે બસ નથી, તત્કાલ કે સમાધિમાં, નિષ્ક્રિય કે ક્રિયાત્મક અવસ્થામાં આહી સ્થિતિમાં જ રહેવું જોઈએ. સ્થૂળ, સૂક્ષ્મ કરણો શુદ્ધ થયા પછી અહંતાને ત્યાગ કરણ ને સ્વાભાવિક થાય છે. પવિત્ર બ્રહ્મિતના ચૈતન્યમાં અનંતની પવિત્રતાને શાંતિ નિર્માણ સરોવરમાં આકાશના પ્રતિબિંબની પેઠે બરોબર નજરે પડે છે. ત્યારપછી બિંબને પ્રતિબિંબનું મિશ્રન, અંતરના અહંકારના પડદાનું ઉત્કલ્પન કરી પ્રાપ્ત કરવાનું સુગમ થઈ પડે છે. પરિપૂર્ણ શુદ્ધિ ન થઈ હોય ત્યાંસુધી સાક્ષાત્કારમાંથી પાછો જીવાત્મા અધોગતિમાં આવી પડે છે. વિરાટ ચૈતન્ય લુપ્ત થઈ જાય છે જીવાત્મા ને પરમાત્મા વચ્ચે વાદળાંઓ આવી જાય છે. પણ આવા અનુભવોનું કબાણ ને સ્મૃતિ કાયમ રહ્યા કરે છે ને સતત પ્રયત્નથી સ્વેચ્છાએ તે મેળવવાની ને કાયમ તેમાં રથાપી રહેવાની ચક્રિત પ્રાપ્ત થાય છે, તેથી જ શ્રી ગીતાજીમાં પ્રતિપાદન કરેલું છે કે જો કર્મમાં અકર્મ ને અકર્મમાં કર્મ અનુભવે છે તે જ જ્ઞાની છે.

(અપૂર્ણ)

પ્રસંગસ્ફૂર્તિ

૩૬

છોટાઉદેપુર :-લાવનગરની શામળદાસ કોલેજના ભૂતપૂર્વ અધ્યા-
ત્મક શ્રી. નરભેશંકર પ્રા. દવે એમ. એ. ધણી હાંથા સમયથી પોતાના
વતન ચૂડા તથા ખોટાદમાં નિવૃત્તિપરાયણ જીવન વ્યતીત કરતા હતા.
'ચંદા' તથા 'સુંદર અને વિદ્યાનંદ' નામની બે નવલકથાઓ, શેક્સપિ-
યરનાં એકથી વધારે નાટકોનો ગૂઝરાતી અનુવાદ, એમર્સનના નિબંધો,
વગેરે પુસ્તકો એમણે ધણાં વર્ષો પૂર્વે લખ્યાં છે અને જનતાએ એનો
સારો સત્કાર કર્યો છે. વેદાન્તના પોતે અનુભવપૂર્ણ અભ્યાસી છે.
ઉપનિષદથી માંડીને બ્રહ્મસૂત્ર ઉપરનાં શાંકર ભાષ્યો ઉપરાંત વેદાન્તના
અધરા ગ્રન્થો જેવા કે ચિત્સુખી, અદ્વૈતસિદ્ધિના તેઓ પાઠા અભ્યાસી
છે, અને વેદાન્ત સિદ્ધાન્ત મુક્તાવલી નામના એક જૂના ગ્રન્થનો એમણે
અદ્વૈતમુક્તાવલીના નામે સ્વનંત્ર અનુવાદ પણ પ્રકટ કર્યો છે.

માગસર શુદ્ધિ પૂર્ણિમાએ એમણે જ્ઞાનસાધન આશ્રમમાં સંન્યાસ
આશ્રમ ગ્રહણ કર્યો; એમની વિદ્વતાનો લાભ અત્યાર સુધી એમના
અંગત ગિરોનો મળતો હતો, તે હવે ઉત્થાનના વાચકોને પણ મળવા
માંડ્યો છે. સંન્યાસ આશ્રમનું એમનું નામ સ્વા. શ્રી. નિર્ભયતીર્થ છે.
ગયા તેમ જ આજુ અંકમાં એમના વિદ્વતાપૂર્ણ લેખો લેવાયા છે, તે
ઉપરથી એમનાં અનુભવજ્ઞાનની પ્રતિભા સમજાશે.

સ્વા. શ્રી. માધવતીર્થજી :-કાઠિયાવાડ તથા કચ્છનો પ્રવાસ
પૂરો કરી, તા. ૩૧ મીએ ગૂઝરાતમાં આવી કુંભમેળાના સ્નાન દર્શન
ખાટે પ્રયાગ ગયા છે. ઉત્થાનના વાચકો એમના લલિતભીમાં-
સાના લેખથી સુપરિચિત છે. પશ્ચિમ તથા પૂર્વના તત્ત્વજ્ઞાનના તેઓ
પ્રખર વિદ્વાન છે. પ્રયાગથી દાશી, દરદાર, હાંપીકેશ તરફ થોડી યાત્રા કરી
ગૂઝરાત કાઠિયાવાડના મત્સંગીઓને પોતાનાં લાભ આપવા આવી
મગશે.

સ્વા. શ્રી અદ્વૈતાનંદજી -છેલ્લા પાચ-૭ માસથી તેઓ હાલ
કેશ હતા એમની મુક્તિવાદ્યો સમજાવવાની પદ્ધતિ સચોટ અને સત્ત્વ
છે બાળમાં જોગસ્વિતા અને વિચારમાં સ્વતંત્ર મનનશક્તિ એ એમના
લેખના ખાસ લક્ષણો બનેવારીના પહેલા અઠવાડીયામાં તેઓ માલમર
આવી ગયા છે

રાજૂલાપા પરીક્ષા :-રાજૂલા પ્રયાગ સમિતિ વર્ષની પરીક્ષા
માટે છોટાઉદેપુરમાં એક કેન્દ્ર સ્થાપિત થયું છે શ્રી અબાનાવ શુકલ
એના પ્રચારક છે ગયા જોગસ્ટ માસમાં વિદ્યાર્થી તથા વિદ્યાર્થિનીઓએ
પરીક્ષા આપી હતી તેમાં ઉત્તીર્ણ થયેલાને પ્રમાણપત્રો આપવા માટે
છોટાઉદેપુરની શ્રી દત્તેશ્વર દાદરજી દાદરજી મહાનમારા આ શ્રી ધીર
જલાલ દેસાઈ, દીવાન સાહેબના પ્રમુખપદે એક મેગારડો થયો હતો
વિદ્યાર્થીઓને પ્રમાણપત્રો આપતી વખતે શ્રી દી સાહેબે રાજૂલાપાના
શિક્ષણના લાભ સમજાવી એના અભ્યાસ માટે વિદ્યાર્થીઓને આશીર્વાદ
સાથે ઉત્તેજન આપ્યું હતું

સર રાધાકૃષ્ણ -વડોદરામાં આ સુપ્રસિદ્ધ વિદ્વાનના 'ધર્મનું
ભાષી' એ વિષય ઉપર જે મનનીય વ્યાખ્યાનો થયાં હતા એમણે મળ્યું
હતું કે 'દેશ કાળ અને પરિસ્થિત પ્રમાણે પ્રત્યેક સપ્રવાયમાં કેટલીએક
વિગતો માટે મતભેદ હોય, અને કેટલાક વિધાનો અત્યારે યોગ્ય પણ ન
લાગે તો પણ તેથી મૂળ ખોલવામાં ફરક પડતો નથી "

યોગાત્રમ -મુનિશ્રી ત્રિનોક્યદ્રજીના પ્રયત્નથી વાતક નદીને કાંઠે,
ઉત્કલેશ્વર મહાદેવ પાસે એક યોગાત્રમનું ઉદ્ઘાટન થયું છે ત્યાં એક
સાંત પુસ્તકાલય, ઔષધાલય તથા અન્નછાતની પણ વ્યવસ્થા થઈ છે

આત્માની યાચના

[હીંચ]

પોપચાને પોપણે પધારો, હો નાયજી !
અંતરના લાવથી વધાવું છું રે :
આત્માને આંગણે વિરાજે, હો નાયજી !
જીવનનાં ફૂલડાં ગિજાવું છું રે !
પોપચાને૦

જીગજીગથી વાટ નેઈ ચાક્યો છે આતમા,
જીગની કે' જાતરા મેં કીધી છું રે :
ભમતા પ્રવાસી પેઠે ભટક્યો જાતાંડમાં,
દર્શનની સ્થાણુ કે' ન દીધી છું રે :
પોપચાને૦

સૂતાં મંદિર છે દેહનાં, હો નાયજી !
સૂતી છે આત્માની ક્યારી છું રે :
આવો પધારો તમે યાયું હો નાયજી !
દિલની ઉચાડો મુજ બારી છું રે :
પોપચાને૦

મૂળજલાલ પી. શાહ

આપના ચગલુકમગની ધૂળમા સ્નાન કરવા ક્યછે છે, અને મને જો :
ચગલુની કૃપા નહિ મળે, તો મન કરી શરીરને સુકાવો પ્રાણ હોડી દે
અને જરૂર પડશે તો મો જન્મ લઈશ, પણ અવરથ કોઈ દિવસ આ
જરૂર મેળવીશ "

આ પત્રમા રુકિમણીની દલતા બેટલી જણાય છે, તેવી દલતા
દરેક ભક્તે ગમવી જોઈએ દર્દ વગર દાકતર આવતા નથી ત્યારે
એવું દર્દ ઉત્પન્ન થાય કે ભગવાન જ તેની દવા રૂપ થઈ શકે તો જ
મટે, ત્યારે જ ભગવાનનો અનુબ્રહ્મ થાય છે

વળી ધરની બહાર નીકળવાનું રુકિમણીએ પત્રમા જણાવેલ છે
તેમ જો ભક્ત સસારની બહાર નીકળે છે, તેને ભગવાન પોતાની મ્હી
લે છે ભગવાન જીવને મળવા તૈયાર છે, પણ જીવ સસારમા જ્યાં ત્યાં
ભટકે છે, તેથી તેના હાથમા આવતો નથી કહ ઉપનિષદની અદર કહેલ
છે, કે જો આત્માને વરે છે તેને આત્મા વરે છે, એ અર્થ સ્પષ્ટ સમજવા
માટે રુકિમણીનો પ્રસંગ બહુ ઉપયોગી છે

ભગવાને જ્ઞાત્રણને જવામ આપ્યો કે "હું પણ રુકિમણીને માફ
કુ, મારું મન પણ તેનામા લાગી રહેલ છે મને પણ મારા નિદ્રા
આરતી નથી " ખરું છે, જ્યારે ભક્ત ભગવાન માટે તરફડે, ત્યારે
ભગવાનને નિદ્રા આવે તો ભક્તને મદદ કોણ કરી શકે ?

નિદ્રા દેશમા રુકિમણીના સ્વપ્ન વગી તેથીથી થઈ ગયેલ છે
બધાનો વિચાર રુકિમણીને શિશુપાલ વેરે આપવાનો હતો જો
સસારમા કોઈ કન્યા કે કોઈ પુત્ર મોળી ઉભરનો થાય કે તરત સસાર
માણસો તેને સસારમા જોડવાનો પ્રયત્ન કરે છે, તે પ્રમાણે રુકિમણી
માટે બનવા માડયું

રુકિમણી જ્ઞાત્રણની રાહ જોઈ રહી છે (જ્ઞાત્રણરૂપ) ગુરુ વગર
ભગવાન કોણ મેળવી શકે ? પણ ગુરુકૃપા મ્યારે યશે ? ધણા શિષ્યો
નિગરા થઈ જાય છે કે હજી ગુરુએ મારા ઉપર પૂરી કૃપા કરી નહિ

પણ રુકિમણીના જેવો ભાવ રાખીને કોણ બેસે છે ? રુકિમણી ભગ-
વાનનું ચિંતન કરતી બેઠી હતી. તેનું દર્દ ભગવાન સિવાય બીજા કોઈ
જાણતા ન હતા. રુકિમણીને ભગવાન ઉપર પૂરો વિશ્વાસ હતો. ભગ-
વાન ઉપર શ્રદ્ધા રાખનાર કદાપિ નિરાશ થતો નથી.

બ્રાહ્મણ ભગવાનનો સ દેશો લઈ પાછો આવ્યો ત્યારે રુકિમણી
ભગવાનના ધ્યાનમાં મગ્ન હતી. ધ્યાનમાંથી-બિહત્તાં તેણે બ્રાહ્મણનું મુખ
પ્રત્યક્ષિત જોયું. બ્રાહ્મણે કહ્યું કે “ ભગવાન પધારે છે, આપને વરી
જવાની તેમણે પ્રતિજ્ઞા લીધી છે.”

આટલું કામ શુરુ કરી આપે છે. રુકિમણીને વિચાર આવ્યો કે
જેણે ભગવાન પધારવાના ખબર આપ્યા તે બ્રાહ્મણને એટલે શુરુને શો
બદલો આપવો ? શુરુને પણ ભગવાન સિવાય બીજું કોઈ પ્રિય નથી.
તેથી રુકિમણીએ તેમને નમસ્કાર કર્યા અને એ નમસ્કારની ભાવનામાં
જગતની બધી લક્ષ્મી બ્રાહ્મણને આપી દીધી. ભગવાનનો પરિચય શુરુ
શિખ્યને આપે છે, અને તેનો બદલો શિખ્યથી વાળી શકાતો નથી.

ગામના લોક પણ વાતો કરતા હતા કે રુકિમણી જ ભગવાનની
પત્ની થવાને યોગ્ય છે. કોઈ સાચા ભક્તને જોઈને આજ પણ લોકો
વાતો કરે છે કે એ ભક્ત ભગવાનની કૃપાને પાત્ર છે.

હવે રુકિમણીના વિગ્રાહની શરૂઆત થતાં, તે ધરતી બહાર દેવીના
દર્શન માટે નીકળી. તેનું ધ્યાન ફક્ત એકમાં હતું, તેમાં તે તન્મય
હતી. તેથી સ્વયં મૌન હતી; તેને કોઈની સાથે વાત કરવાની ફરસદ
નહોતી. રુકિમણીએ માતાજીને પણ એ જ પ્રાર્થના કરી કે “ભગવાન
મારા પતિ થાય.”

જગદ્ગુરુ શ્રી શંકરાચાર્ય કહે છે કે આત્મશાક્ષાત્કારના સાધ-
નોમાં પહેલું સાધન વિવેક છે, એટલે નિત્ય અને અનિત્ય વસ્તુની
પાકી સમજણ થવી જોઈએ. રુકિમણીને એ સમજણ બરાબર થઈ
હતી. જે પતિ અનિત્ય હતા, તેને વરવાળું પસંદ ન કરતાં જે પતિ

નિત્ય રહે છે, એવા પતિમા જ તેનું ચિત્ત એકાગ્ર થઇ ગયું હતું સસા
ના પતિ તેની સ્ત્રી જીવે ત્યાં કુધી જીવતા નથી તેથી જિદ્દગી કુધી
તેની સેવા અને તેનું સુખ મળતા નથી, અને સ્ત્રી પહેલાં મરે તો
પહેલો પતિ હયાત છતાં બીજા જન્મમા બીજો પતિ કવો પડે છે
એવી બે પ્રકારની અગવડ અટકાવવી હોય તે સ્ત્રીએ ભગવાનને જ
પતિ કરી લેવા જોઇએ

ભગવાનનું ચિત્તન કરતા કરતા રુકિમણી મદિગમાથી પાલી વળે
છે એટલામા તરત સિદ્ધ જેમ સિયાગોની વચમાથી પોતાનો જાત
લઈ જાય, તેમ ભગવાને રુકિમણીને પોતાના રથ ઉપર લઈ લીધી
આથી દશામા લોકતને પોતાની મેળે આવવાની મહેનત બધ પડે છે
જે જેનું છે તે તેને લાઇ જાય તેમા અનીતિ નથી જીવ માત્ર ભગવા
નના છે અને તેથી તેમાથી કોઇ જીવને ભગવાન પોતાના ધામમા લઈ
જાય તો તે જીવ મૃ જ પુણ્યશાળી અને ભક્તિમાન હોવો જોઈએ

બીજા ગત્તઓ આ બનાવ સહન કરી રાખ્યા નહિ સસાગના
માણસો લોક પાસે જઈ, તેની પાસે વ્યવહારની વાતો કરી, તેને
પોતાના જેવો બનાવવા મહેનત કરે છે કોઈને મોક્ષ મળે તે દેવોને
પણુ ગમતું નથી ગત્તઓએ લડાઈ મરી, પણુ ભગવાનની દિવ્ય
પ્રકૃતિવાળી સેનાએ આશુરી પ્રકૃતિ ઉપર વિજય મેળવ્યો

છતાં રુકિમણીના ભાઈ રુકમીનો ક્રોધ શાંત થયો નહિ તેણે માયાના
તણુ બાણુ શ્રી કૃષ્ણ તરફ દે કયાં ભગવાને તે તોડી નાખ્યા રુકમીએ
વવારે હિંમત કરી અને તત્કાર લઈ ભગવાન ઉપર ચડી આવ્યો,
એટલે ભગવાને સામી તત્કાર તેને મારવા માટે લીધી એટલે બહેનને
ભાઈ ઉપર દયા આવવાથી ભગવાનને વિનંતી કરી તેથી ભગવાને
રુકમીને માર્યો નહિ, પણુ કુરુષ બનાવી દીધો બહેનને માહુ લાગ્યું
સસાગના સમા યાદ આવે તો ભગવાનનું સુખ મળતું નથી તેથી
બરામજીએ રુકિમણીનો ભાવ બહુ કહ્યું કે “ ભગવાનની માયાથી

મો હત યદને જે દેહને આત્મા માની બેસે છે, તેને એવો મોહ થાય છે કે આ મિત્ર છે, આ શત્રુ છે; આત્મા એક છે અને તેને કાર્ય-કારણ સાથે સંબંધ નથી. જલ અને ઘડાની ઉપાધિથી સૂર્ય અનેક રૂપે દેખાય છે છતાં અનેક રૂપે નથી. ચંદ્રમાં બીજ, ત્રીજ વગેરે વૃદ્ધિ તથા ક્ષય દેખાય છે છતાં ચંદ્રમાં વૃદ્ધિ ક્ષય નથી, તેમ જન્મ મૃત્યુ શરીરના ધર્મ છે, પરંતુ બૂલથી લોક એ આત્મામાં છે એમ માની બેસે છે.”

આ પ્રમાણે બલરામજીએ રુકિમણીને બોધ આપ્યો. બલરામજી એ શેષનું સ્વરૂપ છે. શેષ એટલે જે બાકી રહે તે. એટલે એ નિર્ગુણનું સ્વરૂપ છે. તેથી તેમણે રાસલીલામાં અને મહાભારતના યુધ્ધમાં ભાગ લીધો નથી, પણ દ્વારકામાં જ્યાં દ્વિવિધ વાનર રૂપી બેદુષ્ટિનો રં-જીત શરૂ થયો ત્યારે શ્રી કૃષ્ણે બલરામને બોલાવ્યા અને તેને હાથે તે વાનરને મરાવ્યો. કૈતણુદિ અકૈતણુદિથી મરે છે એ અર્થમાં એ પ્રસંગ છે. બલરામજીએ લગભગ એવાં જ કામ કરેલ છે. રામાવતારમાં તે નાનાભાઈ હતા. તેમનું નામ લક્ષ્મણ હતું. તેનું મન લક્ષ્યમાં હતું, સગ્રણુમાં હતું. કૃષ્ણાવતારમાં તે મોટાભાઈ હતા. મોટા પ્રસંગ મળતે બન્ને ભાઈ સાથે કામ કરતા હતા.

રુકિમણીના ભાઈને ભગવાને વિરૂપ ક્યો, ત્યારે બહેનને જોઈ લાગ્યું એમ જાણી બલરામજીએ રુકિમણીને વધારે જ્ઞાન આપ્યું કે ‘તમે કેને પરણ્યા છો તેનો વિચાર કરો, તે સર્વના માલિક છે, તે લક્ષ્મીના પતિ છે, યજ્ઞના પતિ છે, પ્રજ્ઞના પતિ છે તેમજ સર્વની બુદ્ધિના પતિ છે. સૂર્યલોકના પતિ છે, પૃથ્વીના પતિ છે અને યાદવોના પતિ અને તેમની ગતિરૂપ છે. ત્રિયમ બુદ્ધિ તો દુષ્ટ બુદ્ધિવાળાને થાય. તમારો ધર્મ તો સમતા રાખવાનો છે, અમારા કૃષ્ણના ધર્મ પ્રમાણે તમારે રહેવું જોઈએ.”

ધણા ભકતો ભગવાનના ચરા માગે છે અને છતાં સંસારનાં સંગાને બૂલી શકતા નથી. અર્જુનને અને ઉદ્ધવજીને ભગવાને કહ્યું કે

“ સગાનો મોઢ છોડી દો” તેમને સગુણ સ્વરૂપ પ્રત્યક્ષ હવુ છતાં મોઢ છૂટતો નહોતો, તેથી રુકિમણીના પ્રસંગમા નિર્ગુણ સ્વરૂપે તે મોઢ છોડવાનો મોઢ આપેલ છે. લાઈના દાંત્રીમૂળ ભગવાને લઈ લીધા અને તેને કુરૂપ બનાવ્યો તો તેમા જોડુ શુ થયુ ? જે ભગવાન દાંત્રીમૂળ સૌને આપે છે તે લઈ લે, તેને જ શાસ્ત્રની ભાષામા મન્યાસ કહે છે અને સન્યાસ આશ્રમ બધા આશ્રમ કરતા ઉત્તમ ગણાય છે સુમ્બો પણ દાંત્રી અને મૂળ વચ્ચેનો થયા પછી ઘેર પાઠો ગયો નથી, અને ભોજકેટ નામનું નવુ ગામ વસાવી ત્યાં જ રહ્યો છે. સન્યાસ અવસ્થામા સસારના ભોગ કેટ થઈ જાય એ આશ્રમ બધા ગામ કરતા ઉત્તમ મ્યાન છે.

એક દિવસ જગતના પગમ પિતા અને રાજદાતા ભગવાન રુકિમણી સાથે એમાનતમા ભેદ હતા (શ્રીમદ ભાગવતમા ન્યા ન્યા સ્ત્રીની વાત આપે છે ત્યાં ‘પ્રકૃતિ’ એવો અર્થ કરવાથી પુરુષોને તથા સ્ત્રીઓને બન્નેને એ કથા લાગુ થઈ શકે છે) તે વખતે ભગવાને રુકિમણીને હાસ્ય કરતા પૂછ્યુ કે - ‘હે ગજકુમારી ! મોટા મોટા રાજાઓ, ઐશ્વર્ય અને સપત્તિવાળા, સુદરતાવાળા ઉદારતાવાળા એવા તમારી સાથે વિવાહ કરવા ચાહતા હતા, અને તેમને તથા પછ અપાર્થ મયુ હવુ શિશુપાલ જેવા વીર અને હામોન્મત્ત તમારી પાંચના કરતા હતા તેને છોડી તમે માગ જેવા ગરીબ અને તમારી સમાન નથી, એવા પતિને તમે કેમ સ્વીકાર્યા ? ,અમે તો જરાસંધ વગેરે રાજાઓથી બહીને સમુદ્રની પાસે આ ગામડામાં રહીએ છીએ મોટા મોટા બહુવાન અમારી સાથે વેર રાખે છે, તેઓ યુધ્ધવિગમમા સધિ કરતી વખતે અમારુ નામ પણ લેતા નથી અમને રાજ સિંહાસનનો પણ હક નથી અમારો માર્ગ લોકોને માનુષ પણ નથી, અમે લૌકિક વ્યવહાર બરાબર પાળતા નથી, સ્ત્રીઓને તો પુણી પણ કરી શકતા નથી, જે સ્ત્રી અમારુ અનુકરણ કરે છે, તેને ધરો ભાગે

કલેશ ભોગવો પડે છે. અમે તો હંમેશાં અકિંચન છીએ, અમારી પાસે કાંઈ નહોતું અને ઉવટે કાંઈ રહેશે નહિ. અમારી ઉપર તો ગરીબ માણસો પ્રેમ કરે છે અને અમે ગરીબ માણસો ઉપર પ્રેમ કરીએ છીએ. ધનાઢ્ય ઘણે ભાગે અમને ભજતા નથી, તેથી તમારે તમારા જ ધર્મ અને ઐશ્વર્ય પ્રમાણે સૌંદર્ય હોય તેની સાથે વિવાહ અને મિત્રતા કરવી જોઈએ. તમે અમને પરણ્યાં એ તો એક કળેકું થયું. અમે તમારે લાયક નથી. હજુ પણ કોઈ સારો રાજ્ય પસંદ કરી લ્યો તો વધારે સારું. અમે તો અમારા સ્વરૂપના અનુભવથી જ પરિપૂર્ણ રહીએ છીએ. અમને સ્ત્રીના મુખની ચાહના નથી; તેમજ પુત્ર કે ધનની ઇચ્છા રહેતી નથી, અમે તો સર્વથી ઉદાસીન છીએ. ધરના દીવાની પેટે અમે તો માત્ર સાક્ષી અને નિષ્ક્રિય છીએ. માટે તમારી ઇચ્છા હોય તેમ કરો.” (આ બધાં લક્ષણ આત્મામાં ઘટે છે)

એટલું કહી ભગવાન મૌન થઈ ગયા. આવા શબ્દો સાંભળી રુકિમણીને તરત તો આંખમાં આંસુ આવી ગયાં, મૂર્છા આવી ગઈ અને વાણી રોકાઈ ગઈ. જ્યાં મન અને વાણી રોકાઈ જાય છે, ત્યાં આનંદ રૂપ બ્રહ્મનું સ્થાન છે એમ શ્રુતિ કહે છે.

ભગવાને ભકતની એવી દશા જોઈ, દયા લાવી, તેનું મુખ સ્વચ્છ કર્યું અને કહ્યું કે “ મેં તો એ માત્ર વિનોદમાં કહ્યું હતું. તમારા અનન્ય પ્રેમ મારા જ્વલવામાં છે. ”

ભગવાનનો ભાવ જાણ્યા પછી રુકિમણીએ તેમનાં વચનોનો નીચે પ્રમાણે જવાબ દેવાની હિંમત કરી:—

રુકિમણી—“ આપનું કહેવું બરાબર સત્ય છે કે આપણો વિવાહ એ એક પ્રકારના કળેકા જેવું થયું છે. આપને લાયક હું નથી. આપની સમાનતા હું કેમ કરી શકું ? આપ આપના મહિમામાં રહી આત્માનું મુખ લેવાવળા કયાં ? અને હું માયાશકિત, અદૃષ્ટ ગુણ-

વાગી કયા, કે જેની કામના પાછળ અસાની લોક લટકે છે. આપને માર્ગ લૌકિક માણસો માટે સ્પષ્ટ નથી એ વાત પણ સાચી છે. આપને સસારીવૃત્તિ રૂપી, રંગેશુણી વૃત્તિઓ રૂપી રાગભ્રોથી વેન છે. આપના ભક્તોની એટલા અલૌકિક હોય છે તો આપની એટલા અલૌકિક હોય તેમાં નવાઈ શી છે ?

“આપ અકિંચન એટલા માટે છો કે આપનાથી જુદી કાંઈ વસ્તુ નથી કે જેની આપને જરૂર પડે ધનાદય લોક આપને લગતા નથી એ વાત પણ સાચી છે. કારણ કે તે ધનના અભિમાનથી સત્ય જોઈ શકતા નથી અને છદ્મિયોને તૃપ્ત કરવામાં જ માત્ર સુખ માને છે. * આપ તો આરે પુરુષાર્થ રૂપ છો અને તેના રૂળ રૂપ છો વિચાર-શીલ પુરુષો તો આપને પ્રાપ્ત કરવા માટે બીજી મધુ છોડી દે છે એવા વિવેકીજનોતો જ આપની સાથે સબંધ થાય છે. જે લોકો સસારના સુખમાં મ્યાપમ્યા રહે છે, તેનો સબંધ આપની સાથે થઈ શકતો નથી જે બિશુકો આપની પ્રતિષ્ઠા કરે છે તે મહાત્માપુરુષો જ આપનો મહિમા જણે છે તઓનું મન સસારના સુખથી બિન ગમ્ય હોય છે. મે આપને એટલા માટે પસંદ કરેલા છે કે આપ સર્વ જગતના આત્મા છો અને આપના ભક્તોને આપ પ્રેમદાન કરો છો, આત્મદાન કરો છો.

“મે શ્રદ્ધાનું પદ અને ઈદ્રનું પદ પણ દુઃખ માનેલ છે તો આ સસારના શિશુપાલ, દતવક, અને જરાસંધ વગેરે રાગભ્રો તો શા દિસામમાં ? આપનું પરાક્રમ તો મારું હૃદય કરતી વખતે આપે જતાવી આપેલ છે આપને મેળવના માટે ધણી રાગભ્રોએ રાજ્ય છોડીને તપ કરેલ છે, બદલામાં તેઓને પરમાનંદની પ્રાપ્તિ થઈ છે. મોગા મોટા સત આપના ચન્દ્રકમળની સુગંધના વખાણ કરે છે, તેનો આશ્રય લેવાથી લોક સસારના બંધારથી મુક્ત થાય છે, માટે જ્યાં સ્વાર્થ અને પુરુષાર્થ બંને મળે છે, તે સ્વરૂપને કઈ સ્ત્રી ન વરે ? ૬

• મુરોષ અને અમેરિકા વિગેરેની દ્વાર એવી દશા છે

સમજીને જ આપને વરી છુ મારી ઇચ્છા તો એવી છે કે મિથ્યા સસાગ્ર ભ્રમનો નાશ કરવાના આને પોતાના સ્વરૂપનું દાન કરનાર આપના ચન્દ્રોમા નિત્ય રહુ.

“વળી માણસનું શરીર હવતુ જતા મુકદ્દા જેવું છે ઉપર ચાંમડી, દાંતી, મૂઝ, વાગ અને નખથી ઢંકાયેલ મેદ અને અદર માસ. હાડકા, લોહી, ક્રીડા, મદમૂન અને દ્વેષિત તથા વાયુવાયુ છે, એવા શરીરને જે સ્ત્રી પતિ તરીકે માની લગ્ન છે, તે સ્ત્રી અત્યંત મૂર્ખ છે. તેને આપના ચતુર્થાન્તરિક્ષના સુખની ખબર નથી આપ મને સુદરી તરીકે જ્ઞેતા નથી પણ આત્મ કે જે જુઓ છો કાગળ કે આપની દષ્ટિ સમ છે +”

ભગવાન—“મે તો તમને મરદરીમા એ વાત કહી હતી કે તમે બીજાને પતિ કરી શ્યો તમે જવાન આપ્યા તે સત્ય છે તમારો અનન્ય પ્રેમ હુ જાણું છું. માનમા નાખેલી ઇચ્છા મસાગ્રની ઇચ્છાથી છોડાવે છે મે તમને સસાગ્ર યાદ આપ્યો તો એ તમે તેનો તિરસ્કાર કર્યો એ બહુ મારી વૃત્તિ છે એમ હુ માનું છુ. જેઓ સસાગ્રના સુખ માટે કે સસાગ્રની સગવડ માટે મારી બકિત કરે છે તે મારી માયાથી મોહિત થઈ ગયેલ છે હુ મોક્ષનું સુખ એટલે સર્વ સુખ આપવાવાળો છુ. મને મેગવીને જે સસાગ્ર તન્દ્ર જુએ છે તે મદભાગી છે વિષય સુખ તો નગદમા પણ મળે છે અને સૂર-કુકર જેવી યોનિઓમા પણ મળે છે

“તમાગ જેવી સ્ત્રી (અયત્તા જીવ) અમને મગવી મુરકેલ છે, કે જેણે સસાગ્રનું સુખ મળતુ હતુ જતા તે છોડીને કંઈક માગ જુલુ માલગી મને પસંદ કરેલ છે તમાગ ભાધને મે દુરૂપ કર્યો

+ સાધુ પુરુષોએ પણ સ્ત્રી નજર આવે ત્યારે તેને સુદરીરૂપે જોવી જોઈએ નહિ, પણ આત્મ રૂપે જોવાની ટેવ પાડવી જોઈએ ખરા સાધુમા ભગવાનના જેવી દષ્ટિ હોય છે

તો એ વાત કહેવાથી મને ખોટું લાગશે એમ માની મને તે વાત તમે કહી નહિ, એટલે સંસારની વાતો મારી સંનિધિમાં તમે બૂલી શકો છો.” (ધણા બકતો માળા ફેરવવા એસે છે, પણ મનમાં તે વખતે ધરની ચીજો કે વેપારની ચીજો કે ભાવ કે ન્યુસ પેપરની વાતો યાદ કરવા મંડી જાય છે. તેઓને ભગવાન સુઝભ નથી.) તમે તો હું ન મળું તો શરીર છોડી દેવાનો પણ નિશ્ચય કર્યો હતો. એવી દ્રઢતાથી હું તરત પ્રાપ્ત થઈ શકું છું, તમારા આવા પ્રેમનો બદલો હું આપી શકું તેમ નથી, તમારો પ્રેમ તમને કળીભૂત થાય એવું હું તમને વરદાન આપું છું, એ તમે પસંદ કરેલા વસ્તુ દાન છે એમ સમજી લેજો, એ મોટામાં મોટું દાન છે, હું જ્યારે દાન કરું છું ત્યારે નાનું દાન કરતો નથી, હું મને પોતાને આ દઉં છું. મારો આત્મા આપું છું.

(અપૂર્ણ)

વેદાંતમાં, જ્ઞાનના સાધન તરીકે શ્રવણ, મનન અને નિદિધ્યાસન બતાવ્યાં છે અને તે શ્રવણાદિ પશુ સાધન-ચતુષ્ટયસંપન્ન થઈને કરવાનાં છે. અર્થાત્ સાધનચતુષ્ટયસંપન્ન થયા વિના વેદાંતમાં માત્ર વાર્તા-લાપનો જ સંભવ રહે છે. આ સાધનચતુષ્ટય તે વિવેક, વૈરાગ્ય, ઉપશમાદિ, સંપત્તિ અને મુમુક્ષુત્વ છે, અને વેદાંતના અર્થોમાં તે સમગ્રવેદો છે.

હવે, મુદ્ધિતની ઇચ્છા તો પ્રાણી માનને સ્વાભાવિક રીતે થાય છે, કેમકે દુઃખમાથી છૂટવાની ઇચ્છા કોને ન થાય ? છતાં દરેકથી છુટાવ નથી, તે શા માટે ? તેનું કારણ એમ છે કે-દુઃખમાં પણ દુઃખનું ભાવ થતું નથી, અને થાય છે તો તેમાથી મુક્ત થવા માટે કેંડ બાધાને પ્રયત્ન કરવાની ઇચ્છા થતી નથી, અર્થાત્ વાસના કે મોહને લીધે વિષયોની આસક્તિમાંથી મનને મોકળું કરી શકાતું નથી. આવી રિચિતિમા મનને ઇશ્વરના ભક્તિગમમા જોડવું એ ઉત્તમ સાતિદાયક માર્ગ છે ઉપાસના પણ ભક્તિ-પ્રધાન હોય છે એ કહેવાની જરૂર નથી.

તથાપિ નિન્તિશય આનંદની પ્રાપ્તિ તો જ્ઞાન-માર્ગે જ થાય છે. ન જ્ઞાનન ઋતે મુક્તિ ॥ એવી શ્રુતિ છે અને વેદાતનું ડિડિમ પણ એજ છે, કેમકે જ્ઞાન એ અજ્ઞાનનું વિરોધી છે-ધાતક છે. હવે અજ્ઞાનનું ધાતક જ્ઞાન કેવી રીતે થાય છે તે સારી રીતે સમજવા માટે આપણે અજ્ઞાન અને જ્ઞાન બંનેની જે સાત સાત અવસ્થાઓ મોગ-વાસિકમા ઠલી છે, તે પ્રથમ સમજી લેવી જોઈએ, કેમકે ઉપધુક્ત સ્ત્રોતમા જ્ઞાનની સાતમી અવસ્થાનું વર્ણન છે. આ રાજમોગનો માર્ગ છે

અજ્ઞાનની સાત અવસ્થાઓ

(૧) બીજ જગત — એટલો વાવવાના ધાન્યોના બીજ આગમ્ય સધરી રાખે છે અને વરસાદ થયે ખેતરમા વાવે છે, એટલે તેમાયં થઈ કપાસાદિ થાય છે, અર્થાત્ બીજમાથી ફાલ બિગે છે, એવી જ રીતે માયાસમન બ્રહ્મા આ સકળ સંસાર બીજ રૂપે ગ્રહેલ હોય છે પણ હજી અપ્રકટ હોવાથી પ્રકટ થએલો ભાસતો નથી, બીજમાયં જેમ વૃક્ષ થાય છે, તેમ માયાસમન બ્રહ્મ (ઇશ્વર) મા વિષ્ણુમાન રહેલ અજ્ઞાનરૂપ બીજમાથી સસારનો જગત રૂપ ફાલ થાય છે - દ્વિત્વમ્! આસીત્ત-એ શ્રુતિ છે તેથી આ અવસ્થાને “ બીજ જગત કહે છે સસારની આ પ્રથમાવસ્થાને શાસ્ત્રમા કયાક ગર્ભસ્થિતિ, મહામોહ

મૂલાજ્ઞાન ઈત્યાદિ નામ આપ્યા છે આ મૂલાજ્ઞાન જ્ઞાનનું વિરોધી છે, અને જ્ઞાન તેનું ધાતક છે, કેમકે જ્ઞાનરૂપ આત્માનો બોધ થતા અજ્ઞાન સાવ નષ્ટ થઇ જાય છે, મતલબ કે યોગવાસિષ્ઠમા કહ્યું છે તેમ, સૃષ્ટિની પૂર્વે માયા રાખલથી ચિદાભાસ (ચેતનના પ્રતિમિબ) વાળું રૂપ થાય થાય છે, જે નામ રહિત અને નિર્મળ છે, અને લવિષ્યમા થવાના પ્રાણુધાગણાદિ ક્રિયાની ઉપાધિ વડે ચિત્ત, જીવ આદિ નામ ધાગણુ કરે છે સવિત્તની આ નવીન અવસ્થાને બીજજગત કહે છે વેદાતમા સત્કાર્યવાદનો સ્વીકાર છે, અને અજ્ઞાનને ભાવ પદાર્થ માન્યો છે એ લક્ષ્યમા રાખવું

(૨) જગત -વાવવાને માટે સધરી ગણેલા બીજાને જોતગમા વાનીએ ત્યારે તેમાથી અકુર ફૂટવાને તૈયાર થાય છે, તેમ માયા રાખલ બ્રહ્મમા પણ જ્યારે એ જ પ્રમાણે જગતની અકુન્તા ઉત્પન્ન થાય છે ત્યારે તેને “ જગત ” કહે છે, અર્થાત્, બિજરૂપ પરમાત્માથી નવા પ્રસવેલા જીવનો આ કાર્યકાળનું સંધાત હુ છુ-આ ધન આદિ ભાગ છે એવો-જે પ્રત્યય થાય છે તે જગત નામની બીજી અવસ્થા છે પ્રથમ અવસ્થામા અકુરાવસ્થામા અતર્ભાવિત દ્વિત્વાવસ્થા ફૂટેની હોતી નથી, આ બીજી અવસ્થામા તે ફૂટે છે પ્રથમ અવસ્થામા બીજ માત્ર ઉચ્છુન્ન અવસ્થામા હોય છે-ઉપસેવ કિવા ફૂલેલ અવસ્થામા હોય છે, બીજી અવસ્થામા અકુર ફૂટીને અહતા-મમતા રૂપ બે દળવાળું થાય છે, આવો પ્રત્યય (જ્ઞાન) પૂર્વે નહોતો, તેથી તેને “જગત” કહેવાય છે અર્થાત્, અહતા મમતાનો અનુભવ અહી પ્રથમ જ થાય છે તેથી અનુભવથી પડતા સંસ્કારના બળે જોડતી આ અવસ્થા નથી હોતી સાખ્યો જેને મહત્તત્વ (સમષ્ટિ શુદ્ધિ) કહે છે, ઉપનિષદોમા જેને “ મુક્તિ ” કહે છે, તત્ત્વમાર્ગમા જેને પરાહતા (સમષ્ટિ અહકાર) કહ્યો છે અને પચકોશ વિવેકમા જેને આનંદમય કોશ કહ્યો છે, તે આ જ અવસ્થા આ જગત અવસ્થાના સાક્ષીને ઈન્દ્રિય કહેવાય છે આ

અવસ્થામાં અહ કાગ સામાન્યરૂપ ધારીને રહે છે.

(૩) મહા જાગ્રત—આ અવસ્થામાં અંકુર ફૂટીને સ્પષ્ટ થઈ બહાર આવે છે, અને તેમાંથી ઘઉં ચણા આદિ થશે એવી સ્પષ્ટ ઓળખાણ (પ્રત્યક્ષિતા) થવા માંડે છે. સામાન્ય અહંકારમાંથી વિશેષ અહ કાગ ઉત્પન્ન થતાં “હું સુખી, હું દુઃખી, હું કાણો, હું બ્રાહ્મણ” એવો વ્યવહાર થવા માંડે છે. આ બવહારગ્રોગ્ય અવસ્થાને “મહા જાગ્રત” કહે છે ઉપર કહ્યું કે ખીજી અવસ્થામાં અહંતા-મમતાનો પ્રથમ જ અનુભવ થાય છે. આ પૂર્વાનુભવના પડેલા સંસ્કારને લીધે અને અભ્યાસથી વૃદ્ધિ પામતાં “સ્થૂળ દેહ હું છું, ઘનનાર, સ્ત્રી પુત્રાદિ મારા છે” એવો જે પ્રત્યય થાય છે, તે આ ત્રીજી અવસ્થા છે. સંસ્કારના જાગે પ્રતીતિ થતી હોવાથી આ અવસ્થા પ્રત્યક્ષિતારૂપ છે. જાતિસ્મર પુરુષને પોતાના પૂર્વજન્મનું જ્ઞાન—“આ તે હું છું” એવો પ્રત્યય થાય છે તે, પોતાના જન્માત્મરમાં થએલા અનુભવના સંસ્કારથી ઉત્પન્ન થાય છે, અથવા પૂર્વના સંસ્કારથી આ જન્મમાં જ “હું જાડો, હું પાતળો” ઇત્યાદિ, અભ્યાસ થાય છે. આ ત્રણે અવસ્થાઓ સમિષ્ટ જીવની છે. બ્યધિ જીવની પણ એજ ત્રણે અવસ્થાઓ હોય છે, જાગ્રત, સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ. આ મહા-જાગ્રત અવસ્થા તે બ્યધિની જાગ્રત અવસ્થા રૂપ કહેવાય છે.

(૪) જાગ્રત સ્વપ્ન—જ્યારે જીવ અધિષ્ઠાન સહિત ભુદિમાં પડેલું એતનનું પ્રતિબિંબ જાગ્રત સમયે મનોરાગ્ય કરવા લાગે છે અથવા માનસ સંસ્કાર બનાવવા લાગે છે, ત્યારે તે જાગ્રત સ્વપ્ન કહેવાય છે. અર્થાત્ મનમાં બિહતા સર્વથા સંકલ્પિત તરંગોને જાણ્યે કે અજાણ્યે વસ જતી જીવ જ્યારે તે તે વિષયકાગ જતી તેમાં તન્મય થઈ જાય છે તે જાગ્રતનું મનોરાગ્ય કહેવાય છે જાગ્રત કાળનું સ્વપ્ન કહેવાય છે, કેમકે તે સમયે જાગ્રત-અવસ્થામાં જ સ્વપ્ન જેવો વ્યવહાર થાય છે મનોરાગ્ય એટલે પ્રમાદરૂપ સ્મૃતિથી વચકાણુ બધાય પ્રત્યયો, જેમકે,

અંદ્ર એક જતાં બે દેખાય, છીપમાં રૂપું દેખાય; મૃગજળ; ઇત્યાદિ બ્રાંતિઓ જન્યતમાં થાય છે; તે બધી બ્રાંતિઓ પણ આ અવસ્થાના ભેદ છે.

(૫) સ્વપ્ન :-સ્વપ્નાવસ્થા સર્વને પ્રસિદ્ધ છે. સ્વપ્નમાંથી જાગી ઉઠેલાને એવો પ્રત્યય થાય છે કે “આ તે મેં શું જોયું ? સ્વપ્ન હશે કે સાત્ત્વ ?” જન્યતના પદાર્થો વધારે સમય ટકે છે, સ્વપ્નના પદાર્થો બહુ ટૂંકા સમય ટકે છે, તથાપિ સ્વાપ્ન પદાર્થો ભ્રમરૂપ હોય છે એમ સૌ સ્વીકારે છે. અર્થક્રિયાકારિત્વ તો સ્વપ્ન અને જન્યત બંનેમાં હોય છે.

(૬) સ્વપ્નજન્યત :-જો સ્વપ્ન લાંબો કાળ સ્થાયી રહે અને જાગે આપણે જન્યત હોય છે એવું આપણને લાગે થાય તે સ્વપ્ન-જન્યત; એટલે કે સ્વપ્ન કાળે અનુભવેલા પર્વતાદિ પદાર્થો સંસ્કારોની પ્રવળતાને લીધે જન્યત જેવા સ્પષ્ટ પ્રકાશમાન થઈ પ્રત્યક્ષથી પ્રતીત થવા લાગે છે; તેથી આ અવસ્થાને સ્વપ્નજન્યત કહે છે. જેમકે સ્વપ્નમાં કોઈ રાજા થાય અને પુત્રપરિવારાદિ થાય, અને લાંબું આયુષ્ય ભોગવે, ઇત્યાદિ. આવું સ્વપ્ન એના એ દેહમાં રહે છે, અથવા દેહ પડી જાય તો પણ રહે છે.

(૭) સુષુપ્તિ :-ઉપયુક્ત જોયે અવસ્થાઓનો પરિત્યાગ થયે જીવની જડ સ્થિતિ રહે છે તે મૂઢાવસ્થાને સુષુપ્તિ કહે છે. પરંતુ કેવળ મૂઢાવસ્થા તે નથી હોતી; કેમકે પૂર્વજન્મમાં કરેલાં કર્મોના સંસ્કાર અંતઃકરણમાં અસાનનાં ખીજ રૂપે-વાસના રૂપે રહે છે, અને તેમાંથી ભાવિજન્મની ઉત્પત્તિ થાય છે. ઉપયુક્ત જ ભૂમિકાઓમાં કર્મફળ ભોગવવામાં આવે છે. સુષુપ્તિમાં સ્પષ્ટ સૂક્ષ્મ પ્રપંચનો લય થાય છે; જીવની ઉપાધિ તરીકે માત્ર કારણ રૂપ અસાન રહે છે-સૂક્ષ્મ સંસ્કાર જ રહે છે. આ સાતે ભૂમિકાઓ ત્યાજ્ય છે.

(૮) શુભેચ્છા :-“હું મૂઢ બનીને આમ કેમ બેસી રહ્યો છું ? શાસ્ત્રથી અને સંજ્ઞાન પુરુષોના સત્સંજ્ઞથી અવરય હું આત્મતત્ત્વનું

પર્યર્થ નિરીક્ષણ દરીય ” આવી ઇચ્છા થવી ને શુભેચ્છા કહેવાય છે પરંતુ આ ઇચ્છા વૈનગ્યપૂર્વક દેવી બોધે તમેત વૈદાનુષ્ઠાનને દ્રાક્ષણા વિવિદિપન્તિ ચક્ષેત દાનેન તપમાડનાશવેનેતિ-એ શ્રુતિ છે. અર્થાત્ પુણ્ય કર્મના ફળાશ્રુત પ્રત્યક્ તરત્રને નાણુવા ઉત્કટ ઇચ્છાએ શુભેચ્છા થાય તે આ પ્રથમ ભૂમિકા છે. અર્થાત્ સસાનમા કાઈ સાગ નથી એનું જ્ઞાન તો થયું છે, અને તેમાથી કુ થવાની ઝગવઝગ ઇચ્છા પણ થઈ છે, પણ હજી છુટાવું નથી તે જ પ્રથમાવસ્થા છે.

(૨) વિચારણા - ૫ ડી વૈનગ્યના અભ્યાસપૂર્વક શાસ્ત્ર અને સમજના સબધ બાધીને તેમા સદાચારની પ્રવૃત્તિ થવી, તે આ બીજી ભૂમિકા છે મતદ્યમ કે આ ભૂમિકામાં શાસ્ત્રનો શ્રદ્ધાપૂર્વક અભ્યાસ થાય । બ્રહ્મનિષ્ઠ શુભની વૈનગ્ય અને ભક્તિપૂર્વક સેવા થાય છે, બિદ્યોત્તમ, શૌચાદિ મતિધર્મમા પ્રવૃત્તિ થાય છે, અને સસાનના દા પદાર્થો મિથ્યા છે એમ અભ્યાસથી દૃઢ સમજાવા લાગે છે

(૩) તનુમાનસા - ઉપર્યુક્ત બંને ભૂમિકાઓનો અભ્યાસ કરતાં કરતાં આ તૃતીય ભૂમિકા એવી મેળે આવી જાય છે, અર્થાત્ ઓતલ્લો મતલ્લો નિદિધ્યાસિતલ્લ્યઃ એ શ્રુતિમા કહ્યા પ્રમાણે શ્રવણમનના પરિપાક રૂપ નિદિધ્યાસનાત્મિકા આ તૃતીય ભૂમિકા છે તનુમાનસા એટલે શબ્દાદિ વિષયોમાં અનાસક્તિ થતા થતા છેવટે સવિકલ્પક સમાધિરૂપ તનુતા પ્રાપ્ત થવી તે આ અવસ્થામા રાગદ્વેષાદિ વિગતો પાતળી પડતા પડતાં મન અતે એકાગ્રતામાં લીન થવા લાગે છે.

આ ત્રણે ભૂમિકામા “ બેદ સત્ય છે ” એવી શુદ્ધિનો હજી નાશ પથો હોતો નથી, તેથી આ ત્રણે અભ્યાસના માત્ર સાધન છે, અને તેથી જ્ઞાન કાદિમા તેમનો અતર્ભાવ થતો નથી તેથી લગવાન વસિષ્ઠમુનિ તેમને “અમત” કહે છે, અને એથી ભૂમિકાને સ્વપ્ન કહે છે

(૪) સત્વાપત્તિ - ઉપર્યુક્ત ત્રણ ભૂમિકાના અભ્યાસથી ચિત્તમા

અનાત્મ પદાર્થોને વિષે અરુચિ થાય છે અને તેના બળે સન્માત્ર (સત્તા માત્ર) સ્વરૂપ બ્રહ્મમાં સ્થિતિ થાય છે. આ બ્રૂમિક્ષામાં રમ્ને ગુણ અને તમો ગુણનો નાશ થાય છે, અને સત્વાપત્તિ એટલે સત્ત્વગુણની પ્રાપ્તિ થાય છે; અને આ સત્વાપત્તિ થયે જ મુક્તિ મળી શકે છે. આ અવસ્થામાં સાધકે કોઈ વખત હસે છે, કોઈ વખત રડે છે, કોઈ વખતે તેને રોમાંચ થાય છે, અને કોઈ વખતે ગદગદિત કંઠવાળો થઈ જાય છે. અને પરમાત્માનો પોતાના ઉપર અનુગ્રહ થયો છે એમ માનીને આનંદમગ્ન રહે છે. મતલબ કે, આ અવસ્થામાં નિર્વિકલ્પ સમાધિ થતાં તેના આનંદનો અનુભવ થવા માંડે છે. સ્વપ્નાગ્ન્યા આ ચોથી બ્રૂમિક્ષા અપરોક્ષ જ્ઞાન રૂપ જ છે; તેથી સાધન ક્રાંતિમાં તેનો અંતર્ભાવ થતો નથી. આ બ્રૂમિક્ષામાં ગએલાની સર્વત્ર સમદૃષ્ટિ થઈ જાય છે. એને બ્રહ્મવિત્ કહે છે.

(૫) અસંસક્રિત-હવે પછીની ત્રણ બ્રૂમિક્ષાઓમાં જીવનમુક્તિના સુખનું તારતમ્ય હોય છે; તેમાં સાતમી બ્રૂમિક્ષા વિદેહમુક્તિ જેવી હોય છે. અસંપ્રસાત સમાધિના અભ્યાસથી, ચિત્તની ઉપરતિમાં થતા તારતમ્યથી આ ત્રણ અવસ્થાઓ સિદ્ધ થાય છે; અર્થાત્ ચિત્તમાં ઓછા વધતા પ્રમાણમાં જે વિશ્રાંતિ થાય તે પ્રમાણમાં આ ત્રણે દશાઓ પ્રાપ્ત થાય છે. ઉપર કહ્યું કે શુભેચ્છાદિ પ્રથમની ત્રણ અવસ્થાઓ જનમત કહેવાય છે, કેમકે જ્ઞાત્રાસુની દૃષ્ટિમાં હજી સુધી અગાનાવસ્થાની પેડે દરય, દર્શન અને દૃષ્ટા-એ ત્રિપુટીરૂપે આ સંસાર પ્રતીત થતો રહે છે, અર્થાત્ ભેદ બુદ્ધિ હજી રહેલી હોય છે. ચોથી અવસ્થાને સ્વપ્ન કહે છે. કેમકે આ અવસ્થામાં સંસાર સ્વપ્નગુણ પ્રતીત થવા લાગે છે; સ્વપ્નથી જાગેલાને જે પ્રકારે સ્વપ્નના પદાર્થો મિથ્યા પ્રતીત થાય છે, તેમ આ જગત આ બ્રૂમિક્ષામાં સ્પષ્ટ દેખાતું હોવા છતાં પણ સ્વાપ્ન પદાર્થોની પેડે જગત મિથ્યા છે એમ પ્રતીત થવા લાગે છે; તેથી આ ચોથી બ્રૂમિક્ષા જ્ઞાનરૂપ છે. પરંતુ આ પાંચમી બ્રૂમિક્ષા સુષુપ્તિ રૂપ છે. જેમ દ્રેત પ્રપંચનો સંસર્ગ સુષુપ્તિમાં નથી રહેતો, તેમ આ

અવસ્થામાં સર્વથા અવિદ્યા તથા તેના કાર્યનો સંબંધ નથી, તેથી તેનું નામ અસંસકૃત (અસંસર્ગ) છે. અર્થાત સમાધિના પરિપાકના બળથી જે અવસ્થામાં ચિત્તમાં પરમાનંદ અને નિત્ય અપરોક્ષ એવો બ્રહ્માત્મ ભાવના સાક્ષાત્કારરૂપ ચમત્કાર થાય છે, એટલે કે સત્ત્વરૂપ બનેલા અત કરણમાં પરમ સૂક્ષ્મ બ્રહ્માનંદ પ્રદર્શ કરવાનું કૌશલ્ય આવે છે, તે આ પાચમી ભૂમિકા છે. આ ભૂમિકામાં સત્ત્વગુણ ખૂબ વધી ગયો હોય છે, અને વિષયભોગની અભિલાષા બિલકુલ છૂટી ગઈ હોય છે, કેમકે નિરતિશય આનંદનો અનુભવ થાય છે.

(૬) પદાર્થભાવની - સુપ્રુપ્તિ પણ જે પ્રકારની હોય છે-શિથિલ અને ગાદ. ઉપર્યુકત પાચમી ભૂમિકામાં શિથિલ સુપ્રુપ્તિ હોય છે, આ છઠ્ઠીમાં ગાદ સુપ્રુપ્તિ હોય છે. આ છઠ્ઠી અવસ્થામાં મુનિ એટલો બધો આત્મારામ થઈ જાય છે કે સુખદુઃખાદિ આત્મ્યંતર અને ઘટાદિ બાહ્ય પદાર્થોની સાવ અપ્રતીતિ થઈ જાય છે. ઉપર્યુકત પાચમી ભૂમિકામાં સાધક જિજ્ઞાસુ એની મેળે સમાધિમાયી જગત થઈ આનંદપાનાદિ આવશ્યક વ્યવહારમાં પ્રવૃત્ત થાય છે, પરંતુ ગાદ સુપ્રુપ્તિ જેવી આ છઠ્ઠી ભૂમિકામાં અનાત્મ પદાર્થોનું એટલું બધું વિરમરણ થઈ જાય છે કે શ્રીમંઓ એને ખૂબ દેહોળે તો પણ સમાધિમાયી તે જાગતો નથી, અને જાગે તો પણ અન્યની પ્રબળ પ્રેરણાથી જ પદાર્થોની ભાવના થાય છે અને તેથી કરીને તેના દેહનો નિભાવ થાય છે.

નરઘાદનસરુદા સુપ્તાપય યયા નૃપાઃ ।

ચલન્તિ તદ્વત્સ્થાનન્દે સુપ્તાપય ચલત્યસૌ ॥

(બોધસાર)

જેમ પાનખીયા સૂતો સૂતો ગળ્ય ચાલતો ફર્યા કરે છે, તેમ આ છઠ્ઠી ભૂમિકામાં આરૂઢ પુરુષ સ્વાનંદનો અનુભવ કરતો કરતો સસાગ્ના વિષયમાં સુપ્ત જેવો થઈને રહે છે, મતલબ કે એના શરીરરૂપી પાનખી એના અહંકારાદિ ચાકરો જ ચલાવતા રહે છે. આ ભૂમિકાને ઠાઈ

“મહાદીક્ષા” પણ કહે છે.

(૭) તુરીય અવસ્થા :- તુરીય એટલે ચોથી. સાતમી જતાં તુરીય કેમ કહી ? તેનો ખુલાસો આમ છે. પ્રથમની ત્રણ અવસ્થાઓ (શુભેચ્છા વિચારણા અને તનુમાનસા) ગમગૂત કહેવાય છે તેનું કારણ આગળ કહ્યું છે. ચોથી અવસ્થાને સ્વપ્ન કહ્યું છે; પાંચમી અને છઠ્ઠી અવસ્થાને મુપુષ્પિ કહી છે. આ ત્રણની ઉપર આ તુરીય ભૂમિકા તે અહીં સાતમી અવસ્થા છે. શુદ્ધ જ્ઞાનમય આનંદથી ભરેલી પાંચમી અવસ્થા હોય છે; પણ તે આનંદ હજી સાવ મુસ્પદ નથી હોતો—પણ અરધો સુતેનો—અર્ધ જગત દરમાં જીવનમુદત તે અવસ્થામાં રહે છે; છઠ્ઠી ભૂમિકા તેનાથી પણ ઉત્કૃષ્ટ છે. પરંતુ આ સાતમી ભૂમિકામાં તો ભેદની સંપૂર્ણ અપ્રતીતિ થઈ જાય છે અને જગત્તાદિ ત્રણ અવસ્થાથી મુક્ત થઈને જ્ઞાને ચોગી આત્મરૂપે અખંડિત એક રસ જાણે છે, ત્યારે એ જ્ઞાનવિહારિણ કહેવાય છે. આ સાતમી ભૂમિકામાં ગમેલ્ય ચોગીનું પોતાથી કે અન્યથી પછી ઉત્યાન થતું નથી; કેમકે તે ત્યારે સ્વરૂપસ્થિતિને જ પ્રાપ્ત થાય છે. આ તુર્થાવસ્થા જીવનમુદતની કહેવાય છે. તુર્થાતીત તો જ્ઞાન છે, અને એ વિદેહ મુક્તિનો વિષય છે; તેથી ભૂમિકા વિષે તેની ગણના નથી. આ અવસ્થા “મહાદીક્ષા” પણ કહેવાય છે, કેમકે નિરાવરણ આત્માની પ્રાપ્તિને વાસ્તે તે હારબૂન થાય છે. દાર્ઢ્યેને યોગનિદ્રા પણ કહે છે; એને જ “ત્રેલો સ્થિતિ” કહે છે. પુરાણાદિમાં આપણે વાંચીએ છીએ કે આપત્તિકાળે દેવતાઓ વિજયભગવાન પાસે સંરક્ષણ માગવા ગયા ત્યારે વિષ્ણુ ભગવાન યોગનિદ્રામાં હતા તે આ તુર્થાવસ્થા (જુઓ લલિતા સહસ્ર નામ). તંત્રાલોકમાં જે અનુત્તરાવસ્થા કહી છે તે પણ આ; કેમકે જેનાથી ઉત્તર બીજી કોઈ અવસ્થા નથી; આ જ આત્માની સ્વાભાવિક અવસ્થા છે એમ વિદ્વાનોએ માન્યું છે; એ જ સ્વરૂપ સ્થિતિ છે. આ અવસ્થાનું લક્ષણ જાંખનાં જ્ઞાનદિને પણ મૌન જ રહેતું પડે છે, આરંભે જે મોઢાં ટકે છે તેનો વિષય આ સાતમી ભૂમિકા છે.

શ્રી લઘુ વાસુદેવમનન

(ગતાંકથી ચાલુ)

દ્વિતીય વર્ણક

આ દ્વિતીય વર્ણકમાં અનુબંધ ચતુષ્ટય કહેવાશે. (૧) વિષય, અનુબંધ ચતુષ્ટય; વિષય, પ્રયોજન સંબંધ, અધિકારી (૨) પ્રયોજન, (૩) સંબંધ અને (૪) અધિકારી એ ચાર અનુબંધ છે. આ વેદાન્તશાસ્ત્રમાં બધા વિષય છે; મોક્ષ ન એમાં પ્રયોજન છે; પ્રતિપાદ (જે વિષય પ્રતિપાદ કયો છે તે અને) પ્રતિપાદક (એ વિષયને પ્રતિપાદન કરનાર મંથ, ભાવ અથવા બોધ્યબોધક ભાવ એ સંબંધ છે. અને ચાર સાધન જેણે સંપાદન કર્યા હોય તે [વ્યક્તિ] અધિકારી છે. બૃહસ્પતિ સવન (યજ્ઞ) માં બ્રાહ્મણ અને મજસ્ય યજ્ઞમાં જેમ દક્ષિણ [અધિકારી છે] તેમ વેદાન્ત શાસ્ત્રમાં સાધનચતુષ્ટયસંપન્ન અધિકારી મનાય છે.

(૧) નિત્ય અને અનિત્ય વસ્તુનો વિવેક, (૨) આ લોક અને અધિકારી અને પગ્લોક્ના વિષય, [કર્મ] ફલ, અને ભોગમાં સાધન ચતુષ્ટય. વિગત, (૩) રામ વગેરે ૭ ગુણ અને (૪) મુમુક્ષુત્વ એ સાધન ચતુષ્ટય છે.

બ્રહ્મજ સત્ય છે, અને જગત્ અનિત્ય છે, એવું શ્રુતિ, સ્મૃતિ અને પુરાણોના અવળુદ્ભાગ સ્વાભાવિક ઉત્પન્ન થયેલું જ્ઞાન, નિત્ય અને અનિત્ય વસ્તુનો વિવેક કહેવાય છે.

આ લોકમાં પુષ્પયદનાદિ અને પરલોકમાં અપ્સરાવનિતાદિ વિષ-
યોના ભોગ, એ બન્ને અનિત્ય છે; તેથી
વિરાગ.

શ્વાનની ઉલટી, મૂત્ર કે વિષ્ટાની પેડે એ
વિષયો પ્રતિની વૈરબુદ્ધિને લોકપરલોકના ફલભોગનો વિરાગ કહે-
વામાં આવે છે.

શમ, દમ, ઉપરતિ, તિતિક્ષા, સમાધાન અને શ્રદ્ધા, એ શમાદિષટ્ક
છે. (૧) શમ એટલે (શાસ્ત્ર) શ્રવણાદિ
શમાદિષટ્ક.

સિવાય અન્ય વિષયોમાંથી મનને નિવૃત્ત
કરીને આત્મવિષયક શ્રવણ વગેરેમાં સ્થિર કરવું, (૨) દમ એટલે
સાનેન્દ્રિયો અને કર્મેન્દ્રિયોનો નિમ્મલ; (૩) ઉપરતિ એટલે [કર્મ] સં-
ન્યાસ, નિષ્કામ કર્મનું અનુષ્ઠાન, અથવા [પ્રાપ્ત્યિક] વ્યવહારનો
લોપ; (૪) તિતિક્ષા એટલે પ્રારબ્ધને લીધે આવી પડેલા શીત અથવા
ઉષ્ણ ભોગોને સહન કરવાની શક્તિ; (૫) સમાધાન એટલે શ્રવણ વગેરે
અનુકૂળ વિષયમાં મનની એકાગ્રતા; (૬) શ્રદ્ધા એટલે શુરુ અને
વૈદાન્તનાં વાક્યોમાં વિશ્વાસ; આ શમ વગેરે છ શુભો થયા.

આગ લાગેલા ઘરમાંથી બળતો પુરૂષ જેમ સ્ત્રી પુત્રાદિકનો ત્યાગ
કરીને, પોતાની બળતરાની શાંતિને માટે
શુભુક્ષા.

બહાર નીકળી પડીને, ગરમીની ઉપશાંતિ
કરવા ઇચ્છે છે, તેમ સર્વ એવળુઓ (વાસનાઓ) નો ત્યાગ કરનાર
સાંસારિક તાપમાંથી શાંતિ મેળવવા માટે બ્રહ્મમાં તાદાત્મ્ય (એકતા) લાવ
કેવી મોક્ષપ્રાપ્તિની તીવ્ર ઇચ્છા કરે તે શુભુક્ષા.

સંસારમાં ધણુઓને નિત્ય અને અનિત્ય વસ્તુઓનો વિવેક હોવા
ચતાં પણ તેમનામાં વૈરાગ્ય દેખાતો નથી,
આજે સાધનની
આવશ્યકતા.
તેથી લોકપરલોકના ફલભોગમાં વિરાગ અવ-
રથ હોવો જોઈએ એમ કહેલું છે. એ બન્ને

(વિવેક અને વિગગ) હોવા છતાં પણ કેટલાએક મહાન ઋષિઓમાં કો-
સતાપ વગેરે નેવામાં આવે છે, તેથી સમાધિપદક હોવા નોંધએ એ
કહ્યું છે, અને એ તો સાધન હોવા છતાં પણ કેટલાએક ભક્તિ દા-
ર્શનિકો ઉપાસના કરનારાઓમાં જ્ઞાનનો અધિકાર દેખાતો નથી, તે-
મુખ્યા હોતી નોંધએ એમ નિયમ રાખ્યો છે.

આવા સાધનમયન અધિકારીએ હાથમાં ઉપહાર (પત્ર, પુષ્પ
ફલાદિ યથાશક્તિ સત્કારમયક વેગ) અને
ગુરુશરણવિધાન સમિધા લઈને સદ્ગુરુની સમક્ષ જવું નોંધએ,
અને ત્યાં શ્રદ્ધા અને વિનયપૂર્વક નમસ્કાર કરીને
એના આશયકતા "હે સ્વામી ! હે ભગવન્ ! હે ગુરુ !"

એવા સંબોધનપૂર્વક "હવે કોણ ? ઈશ્વર કોણ ? જગત કું છે ? એ
તો ક'ણી ઉત્પન્ન થયા ? કયા જરો ?" એવા પ્રશ્ન કરવા નોંધએ.
એ વિષયમાં મુક્ત ઉપનિષદ (૧-૨-૧૨) ની શ્રુતિ કહે છે કે —
“(કર્મથી પ્રાપ્ત થયેલા) લોકોને [નાશવત છે એમ] જાણીને બ્રહ્મણે
વેગમ્ યુક્ત થયું કર્મવડે નિત્ય (અકૃત) બ્રહ્મ [પ્રાપ્ત થાય] નહિ
તે બ્રહ્મના જ્ઞાન માટે તેણે (અધિકારીએ) હાથમાં સમિધા લઈને ધોત્રિય
અને બ્રહ્મનિષ્ઠ ગુરુ પામે જવું નોંધએ ” વળી ભગવદ્ગીતા (અ ૪
૩૪) નું પણ વચન છે કે — “તત્ત્વદર્શી જ્ઞાનીઓ તને જ્ઞાનને ઉપદેશ
કરશે, પ્રણામ, વાર વાર પ્રશ્ન, અને સેવા કરીને તું એ [બ્રહ્મ] જ્ઞાન
પ્રાપ્ત કર ”

આવી રીતે શિષ્ય પ્રાર્થના કરે છે એટલે શ્રી સદ્ગુરુ દયાપૂર્વક

(૬) પરીક્ષ્યલોકાન્ કર્મચિતાન્ માન્નાણો નિર્વેદમાયાન્નાસ્ત્યકૃત
કૃતન । તદ્વિજ્ઞાનાર્થં સ ગુરુમેવાભિમુચ્ચેન્ સમિત્પાણિ ધોત્રિય વ્રહ્મનિષ્ઠમ ॥
(મુ ૩ ૧-૨-૧૨)

(૭) તદ્વિદિ પ્રણિપાતેન પરિશ્રજ્ઞેન સેવયા । ઉપદેશ્યન્તિ તે જ્ઞાન જ્ઞાનિ-
નસ્તત્ત્વદર્શિન । (મ ગી ૪-૩૪)

સત્ત્વ, રજસ્, અને તમોગુણ વડે, જીવ, ઈશ્વર અને જગતના આ-
વિર્ભાવના પ્રકારનું રહસ્ય સમજાવીને, હાથમાં પ્રત્યક્ષ જણાતા આમ-
ળાની પેઠે, આત્મસ્વરૂપનું જ્ઞાન ઉપદેશે છે : અનેક જન્મનાં પુણ્યકર્મના
સંચયના ઉદય વડે ઈશ્વરનો અનુગ્રહ થાય, ત્યારે આવા (અવણુના)
અધિકારીને સાધન ચતુષ્ટય પ્રાપ્ત થાય છે એમ સમજવું જોઈએ.

એ તત્ત્વજ્ઞાનનું જ્ઞાન કરનાર ગુરુને સાક્ષાત્ ઈશ્વર જ માનવા જોઈએ.
ગુરુમાં ઈશ્વરભુષિ આવી રીતે જે અધિકારી શ્રી ગુરુમુખથી
જીવાત્મા અને પરમાત્માનો અભેદ વિચા-
રીને જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરે છે તે જ મુક્તિ પામે
છે એવું સિદ્ધ છે.

તૃતીય વર્ણક

શિષ્ય:—આ પ્રપંચમાં કેટલા પ્રકાર છે ?

ગુરુ:—એમાં આત્મા અને અનાત્મા એમ
પ્રપંચનાં પ્રકાર; આ-
ત્મા અને અનાત્મા એ પ્રકાર છે. પ્રપંચથી અતીત (પર)
આત્મામાં આ પ્રપંચ કેવી રીતે ઉત્પન્ન
થયો છે એમ શંકા કરવાની નથી.

શિષ્ય:—કેમ, શા માટે ?

ગુરુ:—આ પ્રપંચ ચેતન તથા અચેતન એમ બે ભેદવાળો છે અને
આત્મા ચેતનરૂપ છે તેથી આત્મા વિના પ્રપંચનો સંભવ જ નથી,
એટલા માટે આત્માનો પણ પ્રપંચમાં અંતર્ભાવ દેવો જોઈએ.

શિષ્ય:—ત્યારે એ ચેતન શું તેમજ અચેતન શું ?

ચેતન અને અચેતન
વિચારે

ગુરુ - સમસ્ત જગત પદાર્થ ચેતન અને
સર્વ સ્થાવર પદાર્થ અચેતન છે

શિષ્ય - એ ચેતન તથા અચેતનના

પ્રત્યેના અનેક પ્રકાર છે છતા પ્રપચના એ જ પ્રકાર કેમ કલા ?

ગુરુ સાક્ષી અનાત્મા છે તો એક જ, પણ કાર્યરૂપે તે અનેક
થાય છે તેમ આત્મા પણ એક જ છે અને તે પણ અનાત્મ કાર્યોની
ઉપાધિઓ વડે અનેક જીવો અને અનેક ઇશ્વરો રૂપે દેખાય છે

શિષ્ય - ઇશ્વર તો એક જ છે, છતા જીવોની પેઠે એનું અનેકપણ
કેવી રીતે સંભવે છે ?

અને જીવની
તા

ગુરુ - પવિત્ર તીર્થોમા, ગામોમા અને
ધરોના (પૂજ્યતી) શિવ, વિષ્ણુ વગેરે મૂર્તિ
ઓના ભેદોને લીધે એનું અનેકપણ કહ્યું છે

શિષ્ય - એ મૂર્તિઓ અને શિવારૂપોનું અને એની મૂર્તિઓનું
કેવી રીતે ઇશ્વરપણુ માની શકાય ?

મૂર્તિઓમા ઇશ્વર
ભાવના

ગુરુ - અનેક (ધર્માત્માઓ) અત્યંત દ્રશ્યનું
અર્થ કરીને એ મૂર્તિઓનું અભિપ્રેક્ષ અને

નૈવેદ્ય વગેરેથી પૂજન કર્મ કરે છે, તેથી એમા ઇશ્વરપણુ માન્યું કે.
જે લોકોનો શાસ્ત્રમા નિશ્વાસ નથી, એવા મેચ્છાદિ લોકોનું મૂર્તિ-
પૂજનસ મધે ઉદાહરણ ન લેતા, હમેશા ગ્રહાસનનું જ દૃષ્ટાંત મહત્ત્વ
કરવું જોઈએ સર્વ પ્રકારે ત્યાગ કરવા જેવા મનમૂલાદિથી ભરપૂર આ
દેહમા આત્મશુદ્ધિ કરનારા જીવાત્માઓને અત્યંત શુદ્ધ મૂર્તિઓમા
ઇશ્વરશુદ્ધિ કરવામા શુ દોષ આવે છે ?

શિષ્ય - આવી રીતે એક જ અનાત્માની એના કાર્યપત્તે અનેકતા
અને એક જ આત્માની અનેક અનાત્મકાર્યોની ઉપાધિ વડે
અનેકતામા કાઈ દૃષ્ટાંત છે ખરો ?

ગુરુ—જેવી રીતે એક જ પૃથ્વી (તત્ત્વ) અનેક કાર્યરૂપે પરિણામ
 આત્મા તથા અના- પામીને પર્વત, વૃક્ષ, ઈન્દ્રિય, ભીત, ક્રોધ, ધર, ઓરડો, ઘડો, ગાડિયુ વગેરે ભેદ ધારણ
 ત્માની અનેકતા કરે છે, તેવી જ રીતે અનાત્મા રૂપી મૂલ્ય પ્રકૃતિ
 (અવચ્છેદવાદ.) એક જ હોવા છતાં પણ, કાર્યશરીર રૂપે
 પરિણામ પામીને અનેક બને છે. વળી જેમ એક જ આકાશ પૃથ્વીના
 કાર્યોની ઉપાધિઓમા પ્રવિષ્ટ થયેલું હોય, ત્યારે જેવી રીતે “આ
 ઘટાકાચ છે, આ મહાકાચ છે” એમ અનેકરૂપે દેખાય છે, તેવી જ રીતે
 આત્મા સ્વયં એક જ હોવા છતાં પણ, અનેક શરીરોની ઉપાધિઓમા
 પ્રવિષ્ટ થયો હોય તેમ દેવ, મનુષ્ય, નમ, કૃત્ય, જ્ઞાતિય, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય,
 શૂદ્ર, પશુ, પક્ષી, કિમ્બિ, કીટ, એમ અનેક પ્રકારે દેખાય છે આ
 અવચ્છેદવાદના પદ્ધતિ દૃષ્ટાન્ત છે

પ્રતિનિમ્નનામના પદ્ધતિ વર્ણન માલજા. જે રીતે એક જ જલ
 (તત્ત્વ) સમુદ્ર, નદી, તળાવ, કૂવો, ઘડા
 (પ્રતિબિંબવાદ) વગેરેમા પડીને અનેક (નામવાળા) પ્રકારનું
 બને છે, તેવી જ રીતે એક જ અનાત્મા
 અનેક પ્રકારે ઉત્પન્ન થાય છે ઉપગત એ સમુદ્ર વગેરેના
 જલમા એક જ ચૂર્ણ પ્રતિનિમ્નિત હોવા છતાં જેમ અનેક રૂપે
 (પ્રતિબિંબિત) જણાય છે, તેમ એક જ આત્મા ન્યા ન્યા
 અત કમળ છે એવા સર્વ શરીરોમા પ્રતિનિમ્નિત થઈને અનેક બને
 છે આવી રીત આ બંને પદ્ધતિ દૃષ્ટાન્તો સમજવાના છે

જેવી રીતે શીતલતા, તગલતા વગેરે જલના ધર્મો તે જલમા
 પડેલા પ્રતિબિંબમા જણાય છે, પણ બિંબ-
 જવાત્મા અને પર- બૂત મૂર્ચને સ્પર્શ કરતા નથી, તેવી જ રીતે
 માત્માનો અભેદ કર્તૃત્વ, ભોક્તૃત્વ વગેરે વિશેષ, જે
 અત કમળના ધર્મો છે, તે અત મનુનિષ્ટ ચિન્તામાત્રમાં રોય તેમ

સ્વપ્ન

લેખક - શ્રી. શાન્તિલાલ ઠાકર એમ. એ. બી. ટી.

સામાન્ય માનવી પોતાના જીવનમાં આવતાં સ્વપ્નોને નજીવે અથવા અર્થરહિત ગણી તેમની ઉપેક્ષા કરે છે. ‘સ્વપ્નાં તે વળી સાચાં હોતાં હશે ?’ એ લોકદૃષ્ટિ પાછળ પણ સ્વપ્ન મોટે ભાગે અસત્ય અને અર્થરહિત હોય છે એવી માન્યતા હાજર રહેલી છે.

પણ પ્રાચીન સમયમાં લોકો જીવનની સપાટીના ચૈતન્ય ઉપર જીવન ધારણ કરતા ન હતા. તેઓ હરહમેશ ચૈતન્યના ઊંડાણમાં ડૂબકી મારવા ઉત્સુક રહેતા. સ્વપ્નનો અનુભવ પણ ચેતનાનો અમુક પ્રકારનો વિશિષ્ટ અનુભવ છે, અને તેમ હોવાથી તે અર્થયુક્ત અને સકારણ હોવો જોઈએ એવી સાચી માન્યતા તેઓ ધરાવતા. ઉપનિષદમાં એવા એક વર્ગનો ઉલ્લેખ છે કે જેઓ ‘સ્વાપ્નિક’ અથવા ‘સ્વપ્નવિદ્’ તરીકે ઓળખાતા. સામાન્ય લોકોને પોતાના સ્વપ્નનો મર્મ ન સમજાય, ત્યારે તેઓ આવા સ્વાપ્નિકો-સ્વપ્નના રહસ્યનો અર્થ ઉકેલવામાં કુશળ, યોગવિદ્ બ્રાહ્મણો પાસે દોડી જતા, પોતાના મનનું સ્વપ્નવિષયમાં સમાધાન મેળવતા, અને પોતાના અવિધ્વના આચરણની ધર્માત્મતા તે સ્વપ્નવેતાઓની સલાહ ઉપર રચતા. પાતંજલ યોગ-શાસ્ત્રમાં પણ સ્વપ્ન દ્વારા યતી મંત્રસિદ્ધિનો ઉલ્લેખ છે. કેટલાક શ્રદ્ધાળુ, ભાવિક ભકતજનોને સ્વપ્નમાં દેવદેવી દર્શન આપે છે, મંત્રની દીક્ષા આપે છે, જ્યોતિષનું અથવા ગુરુનું દર્શન યાચ છે અને પોતાની આત્માત્મિક મુશ્કેલી દૂર થઈ, તેઓ આંતરિક ઉન્નતિને

ઉપર પગથિયે ચઢી શકે છે. તેવી અનેક કથાઓ દરેક દેશમાં પ્રચલિત છે.

પુરાણોમાં અનેક વ્યક્તિઓને શુભ-અશુભ બનાવે બનવાની એતવણી સ્વપ્નદ્વારા મળી હતી એવો ઉલ્લેખ છે. અભિમન્યુ સાત-કોણના યુદ્ધમાં ઉનમોં ત્યાર પહેલાં તેની પત્ની ઉત્તરાને પોતાની વિધવા દશા સ્થવતાં અપશુકનિયાગ માતાં સ્વપ્ન આવેલાં એવો મહાભારતમાં ઉલ્લેખ છે. જૈન લોકોના પયગંબર ભગવાન મહાવીર સ્વામીના જન્મ પહેલાં તેમની માતા ત્રિશુળાદેવીને શ્વેત હાથીનું, કમળનું, ચન્દ્રનું એમ અનેક શુભ જ્યોતિર્ભય વસ્તુઓનું સ્વપ્ન આવેલું એ જૈનશાસ્ત્રોમાં કથન છે.

આધુનિક માનસશાસ્ત્ર પણ સ્વપ્નની ઘટનાને મહત્ત્વની સમજે છે, અને કાળજીપૂર્વક તેનાં કારણોનું પૃથક્કરણ કરી, તેને સાંગોપાંગ સમજવાનો પ્રયત્ન આદરે છે—જે કે તેની શોધખોળ હજી આધ્યાત્મિક સ્વપ્નની બુદ્ધિમાં સુધી પહોંચી શકી નથી. તે મોટે ભાગે શારીરિક અને માનસિક સ્વપ્નોને તથા તેમનાં કારણોને સમજવાનો પ્રયત્ન કરે છે.

શારીરિક અથવા સ્થૂલ કારણો પર આધાર રાખતાં સ્વપ્નો—જાંધકાશને કારણે અથવા અપચાને કારણે કેટલીક વાર તદ્દન સ્થૂલ સ્વપ્નો આવે છે. પથારી પાસે દીવો જાંખો બળતો રાખ્યો હોય, અને તેની જ્યોત ઓગિંતી મોટી થઈ જાય, તો સૂતારને આગ લાગ્યાનું સ્વપ્ન આવે એ સંભવિત છે. પોતે ઓઢેલી રંગી ગળાની આસપાસ બીંસાઈ જાય, તો સૂતારને એવું સ્વપ્ન આવે કે તેને કોઈ ગળે દુપો દઈ રહ્યું છે, અથવા તો તેને ફાંસીને માંચડે ચઢવાની કે ચઢાવવાની તૈયારી ચાલી રહી છે. પોતે સૂત્ર રહ્યો હોય તેની બાજુમાં અથવા નજીકમાં કાઈ અવાજ થાય, તો સૂતારને એવું સ્વપ્ન આવે કે જાણે ભયંકર ઉલ્કાપાત થઈ રહ્યો છે, અથવા ગાજપીજના કડાકા સાથે મૂશળધાર વરસાદ વરસી રહ્યો છે, અથવા ધરતીકંપ થઈ રહ્યો છે !

ખૂબ યાદી જવાને લઈને પણ માણસનું શરીર લોથે છે, અને તેની નિદ્રામાં તેને અમુક પ્રકારનાં સ્વપ્નો આવે છે.

માનસિક સ્વપ્નો:—આપણા રોજના વ્યવહારમાં આપણે અનેક ઇચ્છાઓ અને કામનાઓ કરીએ છીએ. પણ સમાજનિન્દાની ખીકથી અથવા તે કામ્યપદાર્થ અપ્રાપ્ય હોવાને લીધે, અથવા તેમાં કોઈ બળવાન અવરોધ જોઈ શકેલો હોવાને કારણે, આપણે તે પદાર્થની પ્રાપ્તિ કરી શકતા નથી. આવા પ્રસંગોમાં તે તે કામનાના ઉદ્ગમની અનુભૂતિ, અને તેની અપ્રાપ્તિથી થતી અતૃપ્તિ આપણી ચેતનાની સપાટી ઉપરથી નીચેના સ્તરમાં ડૂબકી મારી, અવચેતનાના ઊંડાણમાં ભરાઈ રહે છે, અને રાત્રે બહાગે કોઈ પણ પ્રકારનો ભય કે અવરોધ ન હોય ત્યારે, તે કામના, પોતાની તૃપ્તિ કરી અસંતોષ દાખવા માટે, સ્વપ્નની રચના કરે છે. જેનો ઉપભોગ કરવાનો વલ્લભ આપણા મનને રહી ગયો છે તેનો સૂક્ષ્મ આંતર ઉપભોગ, સ્વપ્ન દ્વારા, આપણું મન કરે છે અને ત્રિવલ્લભ પ્રકારનો સંતોષ મેળવે છે. જાતીય સ્વપ્નો, ધનની પ્રાપ્તિનાં સ્વપ્નો, દિગ્દિગંતમાં પોતાની યશસ્વતાકા ફગાવ્યાનાં સ્વપ્નો, આ રીતે જોતાં, અતૃપ્ત રહી ગયેલી વિષયવાસના, ધનલિપ્સા તથા યશલિપ્સાનાં પરિણામ છે.

ઉપર જણાવેલાં માનસિક સ્વપ્નો અને શારીરિક સ્વપ્નો ધણીવાર તો એક ક્ષણના ધણાનાના અંશસમય સુધી ચાલે છે, જ્યારે તે સૂનાર માણસને ધણા લાંબા સમય સુધી ચાલતી ક્રિયા હોય તેવી ભ્રમણા ઉપજાવે છે. ધણા માણસોને તો પોતાને સ્વપ્નો આવે છે કે નહિ તેની ખબર જ રહેતી નથી. ઊંઘમાંથી ઉઠે છે કે તરત જ તે સ્વપ્નો પણ તેની જાગૃત ચેતનામાંથી લુપ્ત થઈ જાય છે, જો કે સ્વપ્નની અનુભૂતિ પણ, જાગૃતની અનુભૂતિ માફક, ચિત્ત પર અમુક જાતના સંસ્કારો તો અવશ્ય મૂકતી જાય છે. કેટલાકે માણસોનું માનસિક ધકતર જ એવા પ્રકારનું હોય છે કે તેમને પોતાને આવેલાં બધાં જ સ્વપ્ન, બધી ઝીણવટ ભરેલી માહિતી સાથે, જાગૃત અવસ્થામાં

સાક્ષર છે, અને બીજે દિવસે તે સ્વપ્નના પ્રભાવને લઈને કા તો તે આખો દિવસ આનંદમાં કે ખેદમાં વ્યતીત કરે છે તેવા સરકારગ્રાહી ચિંત ઉપર સ્વપ્ન પોતાની ચાલ છાપ અને અસર મૂકતા જાય છે ખાસ કરીને, હૃદયપ્રધાન, ઊર્મિલ અથવા લાગણીપ્રધાન માણુમોના વિષયમાં આવું બને જ છે

જેમ જાગૃતની ભાષા હોય કે તેમ સ્વપ્નની પણ અમુક પ્રમાણી સંજ્ઞાભાષા (Symbol-language) હોય છે જે તે સંજ્ઞાઓ-પ્રતીકોને ઊદ્ભવવાની સમજ ન હોય તો, જાગૃતજાતના માણુમોના સ્વપ્નનો અર્થ ઉઠેલવો અશક્ય થઈ પડે છે આ સંજ્ઞાઓના નિર્માણમાં તે તે માણુસનો જન્મ પરિસ્થિતિ દૂળ, લણતર, ધાર્મિક પથ, માન્યતાઓ, પૂર્વજનો વગેરે વિવિધ અને વિપુલ સામગ્રી ભાગ લઈને છે. એક ખ્રિસ્તીને જે તેજોમય આકાશ સ્વપ્નમાં ઈશુ ખ્રિસ્ત જેવો ભાગ, તે જ તેજોમય આકાશ એ વૈષ્ણવને શ્રી કૃષ્ણચન્દ્રની ચિત્રસતી પ્રભાવે સમ જાય એ બનવા બેગ છે અડચણ અવરોધ કે મુશ્કેલી કોઈ માણુસની બાંધતમાં વચ્ચે નડતા હુ ગરબે દેખા દે, બ્યારે બીજા માણુસની બાંધ તમા આડી વહેતી નદીરૂપે દેખ દે, જેના તરફથી નાસ કે ભય ઉપ જતો હોય તેવો પુરુષ સ્વપ્નમાં કોઈને માટે વાલ કે સિંહ બની જાય, ત્યારે કોઈને માટે તે ગદાસ કે 'હાઉ' બની જાય ધનની રેનમહેલ અથવા અનર્ગળ સપ્તિની પ્રાપ્તિ કોઈ માણુસને સ્વપ્નમાં સુદર સ્ત્રી રૂપે સૂચવાય બ્યારે બીજા માણુસને ભૂમિમાં દાગેલા મણિકોરૂપે અથવા ભડાગરૂપે દેખા દે વિશ્વામઘાત કળતર મિત્ર એક માણુસને સ્વપ્નમાં ફણિયર સાપ તરીકે દર્શન આપે, બ્યારે બીજા માણુસને તે શિયાળ તરીકે સૂચન કરે આવી રીતે વિવિધ પ્રકારના માનસિક ઘડતરવાળા મનુષ્યોને સ્વપ્નની સંજ્ઞા વિવિધરૂપે અર્થસૂચક બને

આટલી હદીકત પછી એમણે તો વાચકને સમગ્રવધુ હશે કે સ્વપ્ન સામાન્ય માણુમાં ધારે છે તેવા નિર્ચયક કે નકામાં નથી

હોતા. સમગ્ર ચેતના એક અને અખંડિત છે. એટલે ચેતનાની ગમે તે પર કોઈ અનુભૂતિ થતી હોય, પણ તેનું પરિણામ સમગ્ર ચેતના પર અસર ઉત્પન્ન કરે છે, અને સંસ્કાર અર્પે છે. એટલે સાધકને માટે તો સ્વપ્ને પણ તેની સાધનાનો એક અગત્યના અભ્યાસનો વિષય બની જાય છે. સ્વપ્ન ઉપરથી તેની આંતર ચેતના કેટલી ઉન્નત કે વિકસિત થઈ છે, તે કયી જૂમિકા પર રમમાણ ગ્રહે છે, તેના નિમ્નપ્રાણુમા કયા પ્રકારની અશુદ્ધિ રહી ગઈ છે કે જેને તેણે સત્ય અસ્વીકારના અને તપના અગ્નિમાં ઓગાળી શુદ્ધ કરે તે પહેલાં શુદ્ધ કરવાની ગ્રહે છે—આ બધું સાધક સમજી શકે છે. તેથી તેની સાધનાનો એક હેતુ એ પણ હોવો જોઈએ કે જેવી રીતે તે પોતાની જાગ્રત ચેતનાનું અવલોકન કરી તેના પર પ્રભુત્વ સ્થાપન કરે, તેવી જ રીતે તેણે સ્વપ્નની ચેતનાનું તથા સુષુપ્તિની ચેતનાનું પણ અવલોકન કરી, તેમના બંનેના ઉપર પોતાનો કાબૂ પ્રાપ્ત કરવાનો ગ્રહો અને આ બાબતમાં અત્યારના માનસશાસ્ત્રીઓનો એક અભિપ્રાય લક્ષમાં લેવા જોવો છે કે માણસની ચેતના બગ્દના પહાડ જેવી (Iceberg) જેવી છે. બગ્દનો પહાડ સ્પર્શમા જોડેલો પાણીની સપાટી પર તરે છે તેનાથી નવ ગણો પાણીની સપાટીની નીચે ગ્રહેલો છે. તે જ રીતે જાગ્રત ચેતના કરતાં અવચેતના (Subconscious) નવગણી અસાત રહે છે; અને માણસ જાગ્રતો હોતો નથી, પણ મોટે ભાગે તેના આત્મારની તથા વર્તનની તે જ નિયંત્રક બને છે. તો આજા પ્રકારનું પ્રજ્ઞા કાર્ય કરતી અવચેતના, સાધક કેમ ઉવેળી શકે ? તેને પ્રકાશના જ્યોતિમાં લાવી, ઇચ્છાશક્તિ દ્વારા તેનાં કાર્યો તથા પ્રતિકાર્યો કાબૂમાં લાવી, સમજી, તેની બીજી જ ભગવાન પ્રાપ્તે ગતિ કરતી ચેતનાના પ્રવાહમાં ભેળવી દેવી, અંતરમાં આધ્યાત્મિક સમન્વય સાધવો, વિશેષી તરવેતો અભિભવ કરી અંતરમાં એકવાક્યતા—એકસરતા સિદ્ધ કરવી તે પણ સાધકનો એક હેતુ છે અને હોવો જોઈએ.

ઉપનિષદનો ઉપદેશ

(ગતાંકથી ચાલુ)

લેખક:-શ્રી. નાનાલાલ દેવશાંકર વૈદ્ય

❧

અંતઃકરણમાં પ્રતિક્ષણે જે વિશેષ જ્ઞાનવૃત્તિઓનો ઉદય અને અસ્ત થયા કરે છે તે વિકારી છે; તેના અંતરાધરતીં નિર્વિકાર દષ્ટા રૂપે પ્રતીત થતું આ સાદીચેતન, એ આપણા “હું”નું યથાર્થ સ્વરૂપ છે, આ “હું” જે એક પ્રાણીદેહમાં રહે છે, તે જ ભૂતમાનમાં સદા-સર્વદા, એકરૂપે સ્પૃધા કરે છે. દૂધમાં જેમ ઘી, તેમ ભૂતમાનમાં આ ચૈતન્ય વ્યાપી રહ્યું છે. આ વિશુદ્ધ એકરસ ચેતનમાં, હું, તમે, આ બધું નામરૂપાત્મક જગત્ જોતજોત છે. આ ચૈતન્યતત્ત્વ એક છે; એ એક જ તત્ત્વથી આપણે સૌ આત્મવાન છીએ; જેમ એક જ વાયુથી આપણે પ્રાણવાન છીએ તેમ. આ ચૈતન્યમાં ભેદ નથી, ભેદ લાસે છે, તે તેને આર્વિલાવ પમાડનારી ઉપાધિઓ, તથા તેના ધર્મેનિ લીધે લાસે છે. ભુદ્ધિ, પ્રાણ, મન, ઇન્દ્રિયોની વિકારી ક્રિયાઓમાં અને ધર્મોમાં આત્મીયતા કે અહંબોધ એ જ આપણો પરિચિન્ન જીવન ભાવ. એ જ કતપાન કરનાર કર્મફળનો ભોક્તા; અનીશલાવથી મોહ પામેલો શોકાકુલ અભિમાની “હું” અને તે ફળ ખાવાની ગડમથલથી દૂર અવિકૃત. દષ્ટા સાદીચેતન, એ તેનો નિત્ય સંનિહિત અવિયુક્ત સખા. આ વિષય સ્વસંવેષ છે. વાણીનો વિષય નથી, કાઈપણ લાપાથી સમગ્રવી રાકાય તેમ નથી. જુદી જુદી પ્રક્રિયાઓથી સમગ્રવદા ઉપનિષદો પ્રયાસ કરે છે, પરંતુ નેતિ નેતિ કહી વિરમે છે.

જે આત્મપરીક્ષક છે, હૃદયમાં નિત્ય ચાલી રહેલી વૃત્તિઓની ઘટ-
 માગ ધ્યાનપૂર્વક જુએ તપાસે છે અને પૃથક્કરણ કરે છે, તે જાણી
 શકશે કે મનુષ્યહૃદયમાં આ બે તરવો, ફળભોગી તત્ત્વ અને એ ફળ
 ભોગનો નિર્વિકાર સાક્ષી દૃષ્ટાતરક, નેવા-અનુભવવામાં આવે છે.
 ઉપનિષદો જણાવે છે કે આ બેને ચિદ્રૂપ છે અને એક જ છે આ
 વિદ્યાનાત્મા અતઃકણરૂપ ઉપાધિમુક્ત છે. બીજો પરમાત્મા ઉપાધિ
 ગહિત છે ભેદ ઉપાધિજન્ય છે, વાસ્તવિક એ બે રૂપે ભાસતા તત્ત્વ
 અભિન્ન જ છે જેમ એક જ અગ્નિ લાક્ષ્મી આદિ દાજ્જ વસ્તુઓન
 ભેદને લીધે ભિન્ન ભિન્ન આકાર અને રૂપ વાળા ભાસે છે, તેમ સર્વ
 જુલોનો અન્તર્ગતમા એક જ છે પણ દેહાદિ ઉપાધિના ભેદોને લીધે
 જુદે જુદે નામે અને જુદે જુદે રૂપે ભામે છે, વાસ્તવિક રીતે છદ્મ
 ચૈતન્ય “હુ” એ પરમાત્મચૈતન્યથી ભિન્ન એવો સ્વતંત્ર પદાર્થ નહીં
 જે પદાર્થનું જે સ્વરૂપ હોય, જે ધર્મ હોય, તે સ્વરૂપ અને તે
 ધર્મનો કોઈપણ અવસ્થા બદલાવાથી કદી એ ભોષ થતો નથી થોડો
 દોડતો હોય, બેઠો હોય, સૂતો હોય, કે બેઠો હોય તો તે એક જ
 થોડો છે. કાષ્ઠ દોડતો થોડો અને બેઠો થોડો જુદા નથી, સર્પ કુડાજી-
 વાળી પડ્યો હોય કે ચાલતો હોય, તેથી કાષ્ઠ સર્પમાં ભેદ પડતો નથી
 અવસ્થાઓ બદલાવાથી કાષ્ઠ થોડો કે સર્પ બદલાઈ જતા નથી
 આવી જ રીતે પરમાત્મચૈતન્ય સંસારની અવસ્થાઓ બદલાતા પણ
 જાગૃત, સ્વપ્ન, સુષુપ્તિ કે કોઈપણ અવસ્થામાં, તે તે મદલાતી અવ
 સ્થાના ધર્મોથી અભિન્ન, અસંગ, નિર્વિકાર દૃષ્ટા રૂપે જ હોય છે
 આ સર્વાતીત જના સર્વાન્તર્યામી સર્વવ્યાપી પરમાત્મચૈતન્ય, એ જ
 આપણા “હુ”નું વ્યર્થ સ્વરૂપ છે. આ આન્તઃજ્ઞેયોતિનું અન્વેષણ
 કરના, તેની જિજ્ઞાસા નાખવા અને એ સ્વયં પ્રકાશ પરમજ્ઞેયોતિ સ્વરૂપ
 થતો મોઢ ઉપનિષદો આપે છે અને જણાવે છે કે જાણવા યોગ્ય
 એ પુરતો જાણો, કે જોથી મૃત્યુ તમને પરિવ્યથા કરે નહિ એનાથી

પર બીજી જાણવા યોગ્ય છે નહિ એ શિવસ્વરૂપને જાણવાથી જ શાન્તિ સુખ મળે છે. આ જન્મમા જ તેની ઓળખાણ કરી લેવામા આવે તો જીવન સફળ છે, નહિતર મહાન અનર્થપર પરામા આવવું પડે છે. અમૃતત્ત્વ-મોક્ષ પામવાનો એ આત્મજ્ઞાન સિવાય બીજો કોઈ માર્ગ કે સાધન નથી. સમગ્ર વિશ્વથી પૂર્ણ પૃથ્વી મળે, કે બીજા બાહ્ય ગમે તેવા ઉચા મુખસાધનો મળે, તો પણ તેથી અમૃતત્ત્વ મળવાની આશા નથી જ. પ્રતિદેહે સ્ફૂટતું “હુ”-આત્મચેતન-ન્ય એ સમગ્ર-ચેતન પરમાત્મા જ છે, બ્રહ્મ છે આ દરમિયાન વિશ્વ બ્રહ્મ છે એ જ સર્વાન્તર સર્વ સાક્ષી તારો આત્મા છે એ આત્મા જ અજગ, અમ, નિષ્પ્રપચ, અદ્વૈત, અભય છે. આ આત્મા જ આનન્દસ્વરૂપ છે તે આનન્દસ્વરૂપને પ્રાપ્ત કરીને જ ભૂતમાત્ર આનન્દી થાય છે એ આત્મા ની જ પ્રિયરૂપે ઉપાસના કરવી સર્વત્ર આત્મદર્શન પામી સર્વોત્તમ પ્રેમ અનુભવવો, કે જેથી શાન્તસંતાપનો આત્મતિક ઉચ્છેદ થાય આ સર્વાન્તરગત આત્મા સિવાય અન્યત્ર પ્રીતિ જોડવાથી એ પ્રિય માનેલી વસ્તુ શોક અને દુઃખનું કારણ થાય છે પ્રિય માનનાગને એ વસ્તુ રડાવે છે આ શોક, મોહ, જશ, મૃત્યુથી પાર સર્વાન્તર્યામી આત્માનું દર્શન, શ્રવણ, મનન કરવાથી સર્વનું વિજ્ઞાન થાય છે નામ રૂપ આકાર-દષ્ટિ બદલી મર્વન સર્વમા આત્મદષ્ટિ થયે બ્રહ્માત્મેક્ય કે જે ઉપ નિષદોનો મુખ્ય પ્રતિપાદ વિષય છે તેનો અનુભવ થાય છે ઉપનિષદોનો આ મહાનમા મહાન સર્વોત્કૃષ્ટ ઉપદેશ છે હવે ચેતન આવીભાવ તિરોભાવ શા માટે અન કેવી રીતે પામે દેશકાળવસ્તુથી મર્યાદિત શી રીતે બને, જડ ઉપાધિઓનો યોગ તેને શી રીતે ધરી શકે, એકરસ વિશુદ્ધ અને અપ્રગિત છતાં અને, અ પ અને પર્ણિમિત શી રીતે બને, વગેરે અનેક તર્કો અને શક્યો છે ઉપનિષદો તો કહે છે કે સર્વે મશ્યોનો ઉચ્છેદ તો એ પરમાત્માના દર્શન થવાથી જ થાય છે એ પ્રકાશમય ભૂમિમામા આવ્યા પહેલા, પ્રકાશ ખમી શમવાની શક્તિ

અને આમ આ પ્રાપ્ત કર્યા પહેલા, અધ્યયનમાં ઉમેરા અને અધ્ય-
 યાની પેનાયતી દરિયામાં આપણે, એ માટે અધ્યાત્મવાણી ભૂમિમાં
 ઉપર નદી, એ તમસથી પણ જે પ્રમથ છે, તે સ્વભાવી તરીકે ઉદભવતા કે
 મશામાં નેવું એ યુક્તિયુક્ત પણ તપી. પ્રમથ ખમવાની સમિતિ
 પિતાના ધુવડને પ્રમથ મંજાવી દેવના કે તદ્દં શી રીતે થઈ શકે ?
 અવિદ્યા અને અજ્ઞાનથી પણ જે રસ્તું છે, તે વસ્તુને પામવા ઉપનિષદ
 માં મતાવેનો માધ્યમ હોય પ્રકારે સિદ્ધ કરી મોખ અધિભાગી
 નવતુ જોઈએ. થદા, બહિત, ખ્યા, શમ, દમ આદિ આધારોથી સંપન્ન
 થઈ, શ્રોત્રિય અને મદ્વનિષ્ઠ આચાર્યને જાણે જઈ, ઉપનિષદવિદ્યાનું
 અનુસીતન કરવામાં જ ખર્ચ કરવું જાન થાય છે, અને થદા, તદ્દં,
 સમય સર્વે દૂર થાય છે, ઉપનિષદો કહે છે કે આશ્રમો ત્રિશ્રી ભગો,
 શ્રેષ્ઠ શુદ્ધિએ મેળવી આત્મભોજ પામે, આત્માને જ ભોજ્ય, આખ
 લીધારી, વિચાર કરો, આ દેખવામાં આવતું જમત, નામરૂપ આકાર
 સિવાય બીજું કશું નથી, આ નામ રૂપ આકારને પોતાની સ્વતંત્ર
 સત્તા નથી તેમાં નિત્ય નિરંતર દેહાર થયા જ કરે છે તે ઉપર છે,
 વધે છે, વિહાર પામે છે અને પન્નિભામશીલ નામરૂપમાં એક અપરિ-
 વર્તિત સત્તા રહી છે, કે જે સત્તા સ્વતંત્ર સિદ્ધ અને સ્વતંત્ર છે અને
 વિવિધાર છે, અને એ સત્તા ઉપર જ નામરૂપ આકારની સત્તા નિર્ભર
 કરી રહી છે. આ સત્તા તે જ્ઞાનસત્તા આ જ્ઞાનસત્તા તે જ દારણ છે એ
 સત્તા તબે કાગે પોતાના રૂપમાં વ્યભિચાર પામતી નથી માટે તે સત્ય
 છે નામરૂપ અસ અસ્થિર અને પરિવર્તનશીલ છે, માટે તે અસત્ય છે
 પણ જેના તે નામ રૂપ છે, તે મિથ્યા નથી વિચાર, પરિવર્તન, રૂપાન્તર,
 એ બધા વાધુનો વિલાસ છે મુખ્ય કાન્ય સત્તા સત્ય છે ધડા તાવડી,
 હાંડડ, કાંડડ-એ નામ અને એ રૂપમાં જે કાન્ય સત્તારૂપ માગી
 અનુસ્યત છે, તે સત્ય છે નામરૂપ આકાર કર્યા કરે છે, પણ માગી તો
 માગી એ જ રહે છે મોનાના જુદાજુદા નામના અને જુદાજુદા રૂપના

અનેક અલકારો થાય છે, પણ તેમાં મોનાની સત્તા તો સ્વત મિદ્ધ, સ્વત નપણે અનુસ્યૂત હોય છે આપણી દષ્ટિ અને વૃત્તિ આ નામરૂપ આકાશમાં જ લાગી ગઈ છે. આપણી પ્રવૃત્તિ પણ તેથી જ થાય છે, પણ એ નામરૂપ આકાશમાં એતપ્રિયત ગહેરી કાન્યુ સત્તા ઉપર આપણી દષ્ટિ-વૃત્તિ જતી જ નથી અને તેથી પ્રવૃત્તિ થતી જ નથી અને તેથી જ આપણે મોઠ, દુઃખ, ભય આદિ અનર્થમાં પડીએ છીએ આ અનર્થ જાળમાંથી બચવા માટે આપણી પ્રીતિ, આપણી વૃત્તિ, દષ્ટિ, પ્રવૃત્તિ સર્વને એ પરમ સત્ત્વસ્વરૂપ કાન્યુસત્તા તન્દ્ર વાળવી જોઈએ સર્વજ્ઞ સર્વદા નિગૂઢ ગહેલી એ નિર્વિકાલ કાન્યુસત્તા તે ધરાતત્ત્વ વિભુનું સર્વમાં સર્વને સર્વદા દર્શન કરતું. ગદાગ્ના નામ, રૂપ, રસ, આકાર, આસ્વાદ્ય ઉપગ્રી પ્રીતિ, વૃત્તિ, આમકિત, મોહ અને સર્વનો ત્યાગ કરવો, મનુષ્યની ઇન્દ્રિયો સ્વાભાવિક રીતે જ નામરૂપમાં જ અટવાઈ ગઈ છે ઇન્દ્રિયોનો વેગ બહિર્મુખ પોતપોતાના વિષયો ભણી જ વધ્યા કરે છે ઉપનિષદો જણાવે છે કે ઇન્દ્રિયોના આ બહિર્મુખ વેગને ખાળી સર્વજ્ઞ નહેલ આ નિર્વિકાલ આત્મ સત્તા પન્માત્મતત્ત્વ ભણી વાગો, સર્વજ્ઞ એ તત્ત્વને જ જુઓ, સમજો, અનુભવો, તદ્દુપ બની ગેહો સુખમિ અવસ્થામાં જ્યારે મન, બુદ્ધિ, અહ કાલ આદિના વ્યાપારો પોતાના કાન્યુમાં વિલીન થઈ નહેવ હોય છે, ત્યારે જે સુખ અને આનન્દ અનુભવાય છે, તે નિત્ય અનુભવમાં આવતી દશા અસાનખીજ સહિતની હોય છે ખીજનો વિનાશ થતા અખડ આનન્દ અનુભવાય છે આ આનન્દ અક્ષય અને પરમ આનન્દ છે એજ પરમ સપત્ત પરમ ગતિ, પરમ હોદ્દા છે દુનિયાદારીના વિષયો માણવાથી જે આનન્દનો અનુભવ થાય છે, તે આનન્દ નિર્બોળ અને વિગૂઢ નથી, વળી ક્ષણિક છે એ પરમ આનન્દસાગરનું એક બિન્દુ માત્ર છે, અને તે પણ સર્વદાસર્વદા એક રૂપે નથી ગહેતો આજે એક વસ્તુનો ભોગ પ્રિય અને સુખી ભાસતો હોય, તેજ વસ્તુ કાન્યુવદ્યાત આગળ ઉપર અપ્રિય અને દુઃખકર ભામે છે,

એ આપણા અનુભવની વાત છે. આવા પ્રકારના પરિવર્તનશીલ પરત્ર સુખભોગમાળા આ લોકનું પરીક્ષણ કરી, બુદ્ધિમાન મનુષ્યે નિર્વેદ પામવું એમ ઉપનિષદો જણાવે છે. લીલાં લાકડાંને જેમ અગ્નિ બાળી શકતો નથી, તેમ સ સાગના સુખભોગમા આમકત ચિત્તને આત્મજ્ઞાનની વાત સમજાતી નથી. વૈગમ્ય વડે જેનું ચિત્ત વિષકવ થયું હોય અને જેને સ સારના બંધન, મર્યાદા પાશ વગેરેનું કષ્ટ સમજાયું હોય અને તેનાથી મુક્ત થવાની ખરી ઉત્કૃષ્ટ ઇચ્છા જાગી હોય, તેને જ જ્ઞાનાગ્નિ સ્પર્શી શકે છે. ઉપનિષદો જ્ઞાનપ્રાપ્તિમા પ્રતિબંધ કરનારી ત્રણ વાસનાઓ-ઈંછાઓ છે. એમ જણાવે છે (૧) પુત્રેષણા જેમા સ્ત્રી સબંધી વાસનાનો અતર્ભાવ થાય છે (૨) વિત્તેષણા અને (૩) લોકેષણા. સ સાગને લગતી સર્વે ઇચ્છાઓનો સમાસ આ ત્રણમા ઘર્ષ જાય છે. આ ત્રણ ઇંછણા હૃદયમા હોય, ત્યાં સુધી યથાવત્ જ્ઞાન પ્રાપ્ત થઈ જ નથી. લોકમા કીર્તિ અને યશની મોટાઈની વાસનામા મનુષ્યો બહુ તણાય છે, અને બુદ્ધિમાન ગણાતો વર્ગ તે આ લોકેષણામા ફસાયેલો હોય છે. દેહનિર્વાહ અને કુટુંબનિર્વાહ માટે ન્યાય અને નીતિને માગે પૈસો મેળવવાની અભિલાષા રાખવામાં, કે દેહસલલાવી કુદરતી પુત્રે પણા, સ્ત્રી પુત્રાદિની કામના રાખવામા મનુષ્ય એટલો દોષપાત્ર નથી કે જેટલો દોષપાત્ર લોકેષણા રાખવામા તે અને છે, કેમકે આ લોકવાસના કુદરતી નથી પણ મનોમયી, કૃત્રિમ અને જીવેાએ પોતે જીવી કરેલી છે, અને આવી લોકવાસનામા તણાઈ મનુષ્ય અનેક અસહાયો પણ ઠેર છે. ઉપનિષદોનો આગ્રહ જો કે ત્રણે ઇંછણાઓને છૂટવાનો છે, તે પણ લોકેષણા છૂટવામા વિશેષ આગ્રહ બતાવવામા આવે છે. ઇંછણાને પરવશ થવું, એ દીનતા કૃપણતાની દશા છે. બ્રહ્મબોધનું સ્પષ્ટ લક્ષણ સર્વે પ્રકારની વાસનાથી વિરહિત થવામા છે, અને ચિત્તની અચિત્ત અવસ્થા, મનનું અમનસ્કપણ, નિર્વાસન-નિ સંકલ્પ સ્થિતિ, એમા જ્ઞાનનિધાની પરાકાષ્ટા સમજાવે છે.

ઉપનિષદોનો ઉપદેશ સર્વવ્યાપક છે. અધ્યાત્મભૂમિકામાં આપણું ભારતવર્ષે પૃથ્વી ઉપર અપૂર્વ પ્રકાશ પાડ્યો છે, અને શાન્તિસુખ ભોગવવાની સમૃદ્ધિ આપી છે. આ ઉપનિષદ સંબંધી માહિતી અને તેના ઉપદેશોનો પરિચય આપણા સમાજમાં પ્રચાર પામે, અને લોકશ્રિ આ પવિત્ર અને સર્વોત્કૃષ્ટ સાહિત્ય તરફ વળે, ઉપનિષદના વિચારોનો અભ્યાસ થાય અને તેના લાભ સમજાય તથા પમાય, તે માટે યથામતિ અલ્પ પ્રયાસ આદર્યો છે.

ઉપનિષદાંજલિ

લેખક:-શ્રી. ઉપેન્દ્રરાય નાનાલાલ વોરા

સન્દ્ભ અલૌકિકે ભાવમય । નિરુપમ કલા-કલાપ,
અમિત-તત્ત્વ વેદાંતમય । ઉપનિષદ-આલાપ;
પ્રકૃતિ-પટ પર પ્રાણુ મય । અંતર્જગ રમણીય,
ધન્ય-દર્શના મુનિ-ગિરા, સહિત-ભાવ મનનીય.
શોપન મૈદ્ધ મૂલરાધિ જે, તત્ત્વવિદો પાશ્ચાત્ય,
ઉપનિષદ સંગીત રત્નર, ઋણકાવ્યા ઉર-તાર ।
ભારત-સરસિજ વેદ-મધુ, વિશ્વ લસિન-આસ્વાદ,
જય ! જય ! ધન્ય ઉર્જારીએ, જીવન અહો ! કૃતાર્થ.
ધન્ય ! ભારત વર્ષ હો, ઉપનિષદ્સરિ-તીર,
પાદ-પખાળિ જળ-વિમળ, ઝંકાર સંગીત.
જ્યાં લગી અવની-ભાગતી, જ્યાં લગી સત્ય-પ્રકાશ,
ત્યાં લગી ઉપનિષદપૂષ્પ । તથો અમર-અલિલાપ.

ઇન્દ્રિયગ્રાહ્ય મુદ્ધિના સત્યોનુ વિવેચન કરે છે

મનુષ્ય સમાજમાંથી ધર્મ જેમી હો તો પછી શું ગહે ? બીજું કંઈ જ નાહ, પણ રાની પશુઓ ઇન્દ્રિયગ્રાહ્ય સુખો એ કંઈ મનુ કૂળનુ અતિમ લક્ષ્ય નથી, જ્ઞાન એ જ સમગ્ર જીવનનો ઉદ્દેશ છે

સમગ્ર માનવ જાતિનુ હેતુનુ લક્ષ્ય બિદુ, બધા ધર્મોની અંતિમ અવધિ એક જ છે—અને તે ઇશ્વર સાથે પુનર્મિલન, અથવા બીજી રીતે કહીએ તો, જે પરમતત્ત્વ દરેક મનુષ્યનો સત્ય સ્વભાવ છે, તેની સાથે એકતા

ધર્મ શું ખરેખાર કંઈ સપાકન કરી શકે એમ છે ? જરૂર મનુષ્યને તો અમર જીવન મેળવી આપે છે. મનુષ્ય પોતે જે બન્યો છે તે ધર્મના પ્રતાપે છે, અને આ માનવ-પશુમાંથી તે તેને ઇશ્વર બનાવશે, ધર્મ જ એ કરી શકે એમ છે બધા ધર્મમતો, બધા સપ્રાપ્તોનો આદર્શ એક સરખો જ છે—મુક્તિની પ્રાપ્તિ, દુ ખની નિવૃત્તિ

હુ બાગ્યર્થક કહુ છુ, કે હિંદુસમાજની સ્થિતિ સુધારવા માટે ધર્મનો વિનાશ જરૂરી નથી, સમાજની આવી અધોગતિ ધર્મને લઈને નથી, પરંતુ સમાજમાં જેવી રીતે ધર્મનો વ્યવહાર થવો જોઈએ તેવી રીતે થયેલ નથી, એ જ તેનુ કારણ છે.

જેઓએ પોતાના બધન તોડી નાખ્યા છે, જેઓએ અનંત અસી મનો સ્પર્શ કર્યો છે, જેઓનુ સમગ્ર અંત કરણ બ્રહ્મને સમર્પિત થઈ ગયુ છે, જેઓને વિત્ત, યશ કે સત્તાને માટે જરા પણ એપણુ નથી, એવા ગાઝ ખાર નરકેસરી જે દરેક દેશમાં પાકે, તો તેઓ આખી પૃથ્વીને હચમચાવી મૂકે

માને આદર્શ માત્ર થોડા રાખ્દોમાં રજૂ કરી રાકાય અને તે આ પ્રમાણે મનુષ્યજાતિને તેમનો દૈવી સ્વભાવ સમર્જાવવો અને જીવનના દરેક ચલનચલનમાં તે દર્શાવવાનુ શીખવણુ

જેઓ પોતાની જાતને ઇશ્વરને સમર્પિત કરી દે છે, તે કહેવાતા

બધા કાર્યકરો કરતા વિશ્વને માટે વિશેષ કાર્ય કરે છે.

ધૃતિશીલ છે, તથા અહીં જ અને અત્યારે જ તેના દર્શન કરી શકીએ અને તેના અનુભવ કરી શકીએ એમ જાણવું એ આપણી હાલની જરૂરિયાત છે.

“ જો ઇશ્વર દયાળુ ન હોય તો આખો સમુદ્ર પણ સુકાઈ જાય, માટે જ ગલ્પમા એક તલુખડું પણ ન ગ્રહે કુખેડની હવેલીમા પણ રો-લીનો કટકો મળે નહિ. જો તેની ઇચ્છા થાય તો ગ્લુમા પણ નદીઓ દોડવા લાગે, અને લિખારીને પણ અચ્છી તરેહથી ખાવાનું મળે ”- શુ આ માન શબ્દો જ છે કે સત્ય હકીકત ?

આ જીવન દૃક છે, દુનિયાના બધા ખોટા લપકા હાથિક છે, જેઓ પગથોં છવે છે, તેઓ એકલા જ ખરે જીવન છવે છે, બાકીના મૂવા થાકે છવે છે.

આ પયગમ્બરો કંઈ સાધારણ મનુષ્યોથી જુદી જાતના ન હતા, તેઓ માત્ર તમારા જેવા માનવી જ હતા તેઓ મહાત્મ્યો પોતાઓ હતા એ ખરે તેઓએ અતીન્દ્રિય જ્ઞાન મેળવ્યું હતું, જે હું અને તમે પણ મેળવી શકીએ તેમ છે. એક માણસ એ સ્થિતિએ પહોંચી શક્યો એ હકીકત જ સાબિત કરે છે, કે દરેક મનુષ્ય એવી સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરી શકે દરેક માણસને માટે એ સંભવિત છે, એટલું જ નહિ, પરંતુ છેવટે તો દરેક માણસે એ અવસ્થા પ્રાપ્ત કરવી જ પડશે, અને તે સ્થિતિનું નામ ધર્મ છે.

અલ્પિત રહેવું, સ્વાધીન વ્યક્તિઓ તરીકે કામ કરવું, બધા કર્મકળ ઇશ્વરને અર્પણ કરી દેવા એ જ ખરે કર્તવ્ય છે બધા કર્તવ્યકર્મો પ્રભુના છે.

કાંઈ પણ કામ વ્યાવહારિક નથી, બધા કામો પ્રભુનું આરાધન, અર્ચન પૂજન જ છે.

જેમ જેમ મારી ઉમ્મર વધતી જાય છે, તેમ તેમ હું નાની નાની

આગતોમાં મહત્તા જોતો જઈ છું. હાથી પક્ષીમાં તો સૌ કોઈ મોટાઈ દાખવી શકે છે. રંગમંડપના દેદીપ્યમાન પ્રકાશમાં તો બીકણુ પણ મોટો વીર બની જાય છે. દુનિયા આખી જોઈ રહી છે ! દર પળે, દર ક્ષણે, કશા પણ ઘોંઘાટ વિના, પોતાનું કર્તવ્ય એકધારે અત્યવનાર અકિંચિત્ જાગૃત પણ ખરેખર મહાન છે, એમ મને વધારે ને વધારે લાગતું જાય છે.

આપણને બીજું 'અધુ' જોઈએ છે. માત્ર ઈશ્વર જ જોઈતો નથી, કાગળ કે આપણી સામાન્ય ઈચ્છાઓ તો બાહ્ય જગતમાંથી જ પૂરી પડે છે. ત્યાં સુધી આપણી જરૂરિયાતો ઇન્દ્રિયશ્રાવ્ય, ભૌતિક જગતની મર્યાદામાં જ સમાઈ જાય છે, ત્યાં સુધી આપણને ઈશ્વરની આવશ્યકતા જણાતી નથી; ત્યારે શુદ્ધતા સખત આધાતો આવે છે, અને અહીંના બધા પદાર્થોમાંથી નિરાશા પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે જ વધારે ઉચ્ચ વસ્તુને માટે તકસાટ જાગે છે, ત્યારે જ આપણે ઈશ્વરને શોધીએ છીએ. વ્યક્તિને દુઝાવી દે એવી પરિસ્થિતિમાં તેનો વિકાસ-તેની ખીલવણી-એ જ શુદ્ધ છે.

કોઈ પણ જાતની બીક જોઈએ નહિ. બીજી નહિ પણ માગણી-સર્વશ્રેયની માગણી. માતાજીનો સાચો ઉપાસકો તો વજ્ર જેવા ખડકતર અને સાવજ જેવા શરવીરો હોય છે. સમસ્ત વિશ્વ તેમના પગ પાસે ભાંગીને બૂકકો થઈ જાય તો પણ તેઓ જરા નેટલા થે ગભરાતા નથી ! માતાજીને તમારું કહેવું સાંભળવું જ પડે એવું કરો; કાલાવાલા છોડી દો ! યાદ રાખો માતાજી સર્વશક્તિમાન છે, ધારે તો વેળામાંથી પણ વીરપુરુષો સર્જે !

દરેક આત્મામાં ઈશ્વર છુપાયેલો છે. બાહ્ય પ્રકૃતિને કાજૂમાં લાવીને તે દ્વારા એ દેવી સ્વભાવનો આવિર્ભાવ કરવો એ આપણું ધ્યેય છે; કર્મ-ભક્તિ, યોગ કે જ્ઞાન-એ બધાંનો એક સામટી કે અલગ અલગ મદદથી આવો આવિર્ભાવ સાધો, અને મુક્ત બનો. આમાં જ અગ્રી

ધર્મ આવી જાય છે; ધર્મમતો, બાહ્ય વિધિઓ, પુસ્તકો કે મંદિરો એ બધું તો બેઠું જ ગોણું છે.

દરેક આત્મા એક-એક તારો છે, અને દરેક તારો એ અપાર અનન્ત શ્યામવર્ણમાં, શાશ્વત આકાશમાં, અવ્યય પરમાત્મામાં જડેલો છે. સમસ્તનું તેમ જ દરેકનું, ખરું વ્યક્તિત્વ, ખરું મૂળ, ખરી વાસ્તવિકતા તેમાં જ રહેલી છે. આપણી દષ્ટિમર્યાદામાંથી પેલી પાઠ આત્મા ગયેલા આવા કેટલાક તારાઓની શોધમાં ધર્મની શરૂઆત થઈ, અને એ બધાં ઈશ્વરમાં સમાયેલાં છે, તથા આપણે પણ એ જ જગ્યાએ છીએ એવી ભાવના તેની સમાપ્તિ થઈ.

જેનું અંતઃકરણ બ્રહ્મભારના વડે શાંત થયેલું હોય છે, તેને જગત શાંત લાગે છે અર્થાત જગતની અશાંતિથી એનું ચિત્ત અશાંત થતું નથી; પરંતુ જેનું ચિત્ત તૃષ્ણાથી તપેલું છે, તેને સંસાર અગ્નિના જેવો દાહક લાગે છે. એટલે કે અંતરમાં શાંતિ ન હોય તો જગતમાં શાંતિ હોવા છતાં પણ એના અંતઃકરણમાં ચિન્તાની ચિતા બળ્યા કરે છે.

(શ્રી યોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણ)

કરશે, ત્યારે તેનું શરીર તીવ્ર લાગણીઓવાળું થયા સિવાય ગહેશે નહિ એવી ઉશ્કેરાયેલી અને તીવ્રતાવાળી સ્થિતિમાં જાનતંતુઓ ઠંધ પણ અવાજ અથવા આયકો સહન કરી શકતાં નથી, અને તેથી બેચેન અને અસ્વસ્થ બની જાય છે. તેમ જ કાંઈપણ પ્રકારના આવેગ કે આધાતથી તેની લાગણીઓ અતિ તીવ્રપણે ઉશ્કેરાઈ જાય છે સાધક-દશામાં ત્યારે આવા સાધનો વડે પોતાના સ્વભાવ, મન અને લાગણીઓ વગેરેની આત્મિક પુનર્ધટનાનું કાર્ય હાથ પર લેવામાં આવે છે, ત્યારે સાધકને આ પરિસ્થિતિ વચ્ચેથી પસાર થવાનું અનિવાર્ય છે. તેથી સાધકે તો ખાલી સ્થિતિમાં પૂરતો અંકુશ ગળી સમતોલપણ જાળવી રાખવાને બનવું કરવું જોઈએ.

વળી શાત મનમાં ધૈર્ય અથવા હિમતનો પણ સમાવેશ થાય છે પિતા સમાન ગદાણુ કળાઈ એવું ધૈર્ય હશે તો જ સાધક, મહાન દીક્ષાના માર્ગની ક્રમોદીઓ અને સકટોની સામે નિર્ભયપણે ટકી શકશે. શાત મનમાં સ્થિરતાનો પણ સમાવેશ થાય છે; તેથી દરેક મનુષ્યના જીવનમાં આવી પડતી વિપત્તિઓ સાધકને નહીં જાણી. જેમ ઘણાં લોકો જરા જગ જોવી ક્યુવક બાગતોમાં નિગંતર થતા કરવામાં પોતાનો ધણોખરો સમય ગુમાવે છે; તેવી નિર્ગર્થક ચિંતાઓથી સાધક અલગ રહી શકશે ગુરુદેવ કહે છે કે, મનુષ્યને બહામી જે કંઈ આવગણુ આવી પડે તેની ગણના કરવી નહિ, શોક, સકટ, માદગી કે નુકસાન એ સર્વને સાધકે તૃણવત્ત ગણવા જોઈએ, અને તેને લીધે પોતાના મનની શાન્તિનો ભંગ નહિ થવા દેવો જોઈએ. એ શોક, સકટ વગેરે પોતાના પૂર્વકર્મોના ફલરૂપ છે, અને ત્યારે એવા દુઝો આવી પડે ત્યારે સાધકે પ્રસન્ન મનથી સહન કરવા જોઈએ સાધકે સ્મરણ રાખવું જોઈએ કે સ્વર્ણા દુઝો હૈણિક છે; તેથી તેણે તો હ મેશાં પ્રસન્ન અને શાત ગહેવું જોઈએ, એ તેનો ધર્મ છે. આ સધળા દુઝો આ જન્મ સાથે નહિ, પણ સાધકના ગત જન્મો સાથે

સંબંધ ધરાવનારાં છે, તેથી કોઈ પણ પ્રકારે તેને ફેરવી શકાશે નહિ, એટલે તેને માટે ચિંતા અને કલેશ કરવાં નકામાં છે. તેથી હાલ દુરતમાં જે કાર્ય ચાલુ હોય તેનો જ વિચાર કરવો ઉચિત છે. કારણ કે તેના ઉપર સાધકના આવતા જન્મના બનાવો અને પરિસ્થિતિનો આધાર રહેલો છે, ભાવી પરિસ્થિતિમાં એ રીતે સાધક ફેરફાર કરવા શકિતમાન થઈ શકે છે.

સાધકે કોઈપણ પરિસ્થિતિમાં કદીપણ શોક અથવા ઉદાસિનતાને વશ થવું નહિ. ઉદાસિનતા ખરેખર પાપ રૂપ છે, કેમકે તે એવી રાગની માફક ખીજ લોકોના મન પર પણ અસર ઉત્પન્ન કરે છે, અને તેથી તેઓનું જીવન પણ વધારે દુઃખી બનાવે છે. આ પ્રમાણે પોતાની ઉદાસિનતાનો એવ ખીજને લગાડવાનો સાધકને જરા પણ અધિકાર નથી. માટે કોઈ સમયે સાધકને એવી ઉદાસિનતાનો પ્રસંગ આવી પડે તો તે સત્તર દૂર કરવો જોઈએ.

સાધકે પોતાની ઇન્દ્રિયો અને મન ઉપર સંપૂર્ણ અંકુશ રાખવો જોઈએ. મનને આમ તેમ ભટકવા દેવું નહિ. તે જે કાર્ય કરે તે એકાગ્ર ચિત્તથી કરવું જોઈએ, એ રીતે એકાગ્રતાપૂર્વક કામ કરવાથી તે કામ સુંદર અને સંપૂર્ણ બનશે. તેણે પોતાના મનને નિરુદ્ધમી રહેવા દેવું નહિ, પરંતુ હમેશાં સત્ય, કલ્યાણકારી અને સુંદર વિચારો મનમાં એવી રીતે ભરી રાખવા જોઈએ કે, જેથી તે કોઈ પણ કામમાંથી પરવારે, કે દુરત જ તેને વિચારોનું સ્મરણ થાય.

સાધક જેમ જેમ પોતાનાં સાધનો વડે જીવનના શુદ્ધિકરણમાં આગળ વધતો જાય છે, તેમ તેમ તેની વિચારશક્તિ ધણી જ પ્રબળ બને છે. હમેશાં તેણે પોતાની વિચારશક્તિનો ઉપયોગ શુભ કાર્યોમાં જ કરવો જોઈએ, અને એ રીતે વિકાસક્રમના કાર્યમાં સહાયતા આપવી જોઈએ. કોઈપણ મનુષ્ય આજ્ઞરી, દુઃખી અથવા શોકમાં ઘેરાયેલો છે, એવી સાધકને જાણ થાય તો અવશ્ય તેણે પોતાની પ્રબળ વિચારશક્તિ

વડે પ્રેમનો પ્રવાહ તેવા મનુષ્ય તરફ મોટલી સહાયતા આપવી જોઈએ.

વળી સાધકે પોતાના મનને અભિમાનથી દૂર ગાખવું જોઈએ. કેમકે અભિમાન એ અસાનનું જ પગથિયાર, તેમ જ સર્વ દુઃખોનું મૂળ છે. અસાની મનુષ્ય પોતાને મોટો સમજે છે, અને અમુક મોડું કાર્ય પોતે કરેલું છે એમ ધારે છે. પરંતુ સાની પુરુષ તો સમજે છે કે, ઈશ્વર જ સર્વથી મોટો છે, અને તે સર્વશ, સર્વવ્યાપક તેમ જ સર્વશક્તિમાન હોવાથી તેની મહાન કૃત્તિશક્તિ પ્રમાણે સર્વ કાર્યો થયા કરે છે.

સાધકે પોતાનું મન સ્વચ્છ, શાંત અને સ્પન્દનરહિત બનાવવું જોઈએ. ખરેખર માનસરોવર જેવું સ્વચ્છ અને શાંત જ્યારે એ થાય ત્યારે તેના સુંદર સરોવરને કિનારે હસને મોતી ચળવાનો અવસર પ્રાપ્ત થાય !

૨. કાર્ય પરત્વે નિમ્નહુ :—જો સાધકે મન અને વિચારશક્તિ ઉપર જોઈએ તેવા વિજય મેળવ્યો હશે તો તે અનુસાર તેને કાર્ય કરવામાં ઘણી મુશ્કેલી પડશે નહિ. પરંતુ એટલું ખાસ લક્ષમાં રાખવું કે જે વિચારે કાર્ય પરત્વે અમલમાં મૂકવાના, તે કેવળ મનુષ્ય નતિવું કલ્યાણ સાધવા માટે જ હોવા જોઈએ. તેમાં સ્વાર્થની જગાપણ મધ ન હોવી જોઈએ વળી ખીજનું કલ્યાણ સાધવામાં આગસ કે પ્રમાદ સેવર્સ નહિ જોઈએ; અને લોકહિતનાં શુભ કર્મોમાં સતત પ્રવૃત્તિ ચાલુ ગાખવી જોઈએ. પણ તેમ કરવામાં સાધકે ખૂબ યાદ રાખવું કે તેમાં માત્ર તેણે પોતાનું નિઃસ્વાર્થ અને નિષ્કામ કર્તવ્ય જ બાળવવાનું છે. તેણે ખીજના કર્તવ્યમાં માધું માગવાનું નથી. તેણે પોતાનાં નામ અથવા કીર્તિને ખાતર મોટાલા-આપણ-આપણ કે નેતા થઈને લોકોને અવલે માર્ગે દોરવવાનાં નથી. કદાચ સાધકને ખીજનું કામ કરવું પડે તો તે તેની રજાથી, તેને સહાયભૂત થવાના હેતુથી જ કરવું જોઈએ. દરેક મનુષ્યને તેનું પોતાનું કાર્ય તેની પોતાની રીત અને પદ્ધતિથી

કરવા ઘો જના સાધકની સહાયતા માગવામા આવે ત્યા સહાય કન્વા હમેશા તેણે તૈયાર રહેવું જોઈએ અને કદીપણ બીજાના કામમા વચ્ચે આવી માયુ મારવું નહિ આ જગતમા ઘણા લોકોને પોતાના જ કામમા ધ્યાન આપવાનું શીખતા અત્યંત કઠિનતા માણુમ પડે છે પરંતુ સાધકે તો પોતાના જ વિચારક અને નેતા મનવાનું છે

સાધક જ્યારે વધારે મહેતવનું કાર્ય માથે લેવા પ્રયત્ન કરે, ત્યારે તેણે પોતાની હમેશની સામાન્ય અને નાની નાની ફરજોને છૂટી જઈ તેની અવગણના કરવાની નથી જ્યાં સુધી તે હમેશની નાની નાની ફરજો સંપૂર્ણ રીતે જાળવે નહિ, ત્યાં સુધી તે બીજા મોઝી ફરજો સ્વીકારવાને લાયક નથી તેણે કદીપણ નવી સાંસારિક ફરજો માથે લેવી નહિ, પણ જે જે ફરજો અત્યાં સુધીમા તેણે વહોરી લીધી હોય અને તેમા જે સ્પષ્ટ અને ચોક્કસ ફરજો મળ્યાય તે તણે જાળવવી જોઈએ પરંતુ જે કલ્પિત ફરજો બીજા લોકો તરફથી સાધક ઉપર લાદવામા અથવા નાખવામા આવતી હોય તો તેવી ફરજોના સ્વીકાર કરવો નહિ. સાધકને ગુરુદેવના સાચા શિષ્ય બનવાની તીવ્ર ઇચ્છા હોય તો તેણે તેના હમેશના સામાન્ય કાર્યો પણ બીજાઓના કરતા વધારે સુદૃઢ અને સુધક રીતે કરવા જોઈએ. ઉદાહરણ તરીકે ઘણાખરા લોકો સાધારણ પત્રો લખવામા પણ એટલી બધી નિષ્કામજી અને બેદરકારી રાખે છે કે, તેમા કા તા મિતિ કે શીરનામું લખે જ નહિ, અથવા લખાણના અક્ષરો પણ એવા ગુચવણુ ભરેલા લખે કે જેથી સામા માણસને ત્રાસ થાય ! એ પ્રમાણે દરેક નાના નાના કાર્યોમા પણ બીજાઓને લેશ પણ ત્રાસ ન થાય તેવી સાધકે ખાસ કાળજી નાખવી જોઈએ કારણકે સાધકે જે જે કાર્યો કરનાના હોય તે તમામ ગુરુદેવની ખાતર અને તેમના નામથી જ કન્વાના છે સુમુહુતા જીવનમા અવ્યવસ્થા અને અભિમાન રહેવા ન જોઈએ

૩. સમાનભાવ - સાધકે સર્વના તરફ સંતુષ્ટ રીતે સમાનભાવ

ગખવો જોઈએ અને પોતાના ધર્મની માન્યતાઓની માફક મીઠા ધર્મના લોકોની માન્યતાઓમા પણ જગ દુનિયાની આગ્રતા ઉત્સાહ અને સદાનુભૂતિ ગખવી જોઈએ ઠાગુ બીજા ધર્મો પણ જિજ્ઞાસુના ધર્મની માફક ૫૦-૫૬ પ્રાપ્ત કરવાના માર્ગો છે સર્વ લોકોને સ્થાપતા કરવા માટે સર્વ ધર્મોના મિદ્ધાતેનો અભ્યાસ કરી બગમન સમગ્ર એ સાધકને માટે ખાસ આવરયક છે

પરંતુ આવી ઉદ્ધનવૃત્તિ અને સમાનભાવ પ્રાપ્ત કરવા માટે પ્રથમ તો સાધકે પોતે પોતાના વહેમો અને ધર્મો ધપણાથી મુક્ત થવું જોઈએ જિજ્ઞાસુએ ખાતરીથી જાણવું જોઈએ કે, ધર્મની દોષપણ બાદ કિય તેને માટે ખાસ જરૂરની નથી બાલક્રિયાને ઉપયોગી ગણી મહાર આપવામાં આવશે તો, સાધકને બીજા બાલક્રિયા નહીં કરનાર લોકો કરતા પોતે શ્રેષ્ઠ છે એવું અભિમાન થવાનો સંભવ છે વળી જો યોગે હજી બાલક્રિયાને વાગી રહ્યા હોય તેમને તેટલા માટે ધિક્કારવા ૫૦ ન જોઈએ તેમને તેઓની ઇચ્છા પ્રમાણે વર્તવા દેવા જોઈએ, પરંતુ તેવી જ રીતે સાધકે જ્યારે સત્યને યથાર્થ જાણેલું છે, એટલે બીજા લોકોએ પણ તેના માર્ગમા આડે આવવું ન જોઈએ અર્થાત્ જો શ્રેણી સાધક પસાર કરી ગયે ન છે તેમા લોકોએ સલાહાત્મી તેને પાછો ધસાવવાનો કે ધિક્કારવાનો પ્રયત્ન કરવો ન જોઈએ. દરેક બાબતમા ઘટતી છૂટ મૂકી, સર્વની સાથે માયાળુ વર્તન ગખવું જોઈએ

ઉપરના સાધનોના હમેશના અભ્યાસથી હવે સાધકના જીવનમાં ઘણો ફેરફાર થઈ તેની સમજ અને દષ્ટિ ખુલી જાય છે તેથી તેની કેટલીક જુની માન્યતાઓ, અને જુની ક્રિયાઓ તેને અર્થ વગરની જણાય છે કેમકે હવે તેનું જીવન આધ્યાત્મ માર્ગગામી થયેલું હોવાથી તેને કર્મકાંડ કે વિધિવિધાનમાં બહુ રસ પડતો નથી અને ખરેખર જિજ્ઞાસુ માટે તો આ પ્રવૃત્તિમાર્ગના સાધનો ઉપયોગના નથી માત્ર બીજા મનુષ્યો તેની ક્રિયાઓ કરતા હોય તો તેમની લાગણીને માન

આપી તેમને તેવી ક્રિયાઓ કરતા અમ્મનના નહિ કાન્ય પ્રવૃત્તિમાર્ગમાં મનુષ્યોને આવી વેદોક્ત અને સામ્રોક્ત ક્રિયાઓ કરવાને માટે ધ્યાન છે, તેમજ તેનો ઉપયોગ પણ છે સાધક તે અવસ્થામાંથી પચાઈ થઈ ગયેલ હોવાથી હવે તેને તે ક્રિયાઓ કરવાની આવશ્યકતા રહી નથી.

એક સ્થળે એક મહાન જીવન્મુક્ત મહાત્માએ લખ્યું છે કે, “જ્યારે હું જાગત હતો ત્યારે બાળમ્ની માફક ઓછી સમજ ધરાવતો હતો, અને બાળમ્નો માફક પ્રિય પ્રતો હતો પણ જ્યારે હું મોટી ઉમ્મરનો થયો ત્યારે મેં બાળકોડાઓને બાળુ પર મૂકી દીધી.” પરંતુ જે મનુષ્ય પોતાની બાલ્યાવસ્થા ભૂલી ગયો છે, અને બાળકો તન્દ્ર પોતાની દિશ્વમેણ મતાંત્રી રાખતો નથી તે મનુષ્ય જાગડોને શિખરી કે સહાય કરી રાખતો નથી માટે જિજ્ઞાસુએ તો સર્વની સાથે પ્રેમથી નમ્રતાથી અને સમાનભાવથી એક સરખી રીત વર્તન ગમવું જોઈએ પછી ભલે તે હિન્દુ હોય, યા બૌદ્ધ હોય, જૈન હોય કે યાહુદી હોય, ખ્રીસ્તી હોય કે મુસલમાન હોય તેણે તો સર્વને પોતાના સમાન ગણવા જોઈએ.

૪. ચિત્તની પ્રસન્નતા - સાધના પ્રાન્ધ ધર્મ અનુસાર ગમે તેટલું દુઃખમય પરિણામ અનુભવવાનો પ્રસંગ આવે તો પણ તેણે તે આનંદમય ચિત્તથી સહન કરવું જોઈએ જ્યારે જ્યારે જિજ્ઞાસુ સાધક ઉપર દુઃખના પ્રસંગો આવી પડે ત્યારે, તેણે પોતાને ભાગ્યશાળી સમજવો જોઈએ, કેમકે તે એવું સચવે છે, કે મર્મના દેવોએ હવે તેને અહાયતા આપવા પાત્ર ગણેલ છે તે દુઃખ ગમે તેટલું દર્શન હોય તોપણ સાધકે તે આવમન્દાયક માનવું કે તે વધારે દર્શન નથી એટલું લક્ષમાં રાખવું કે જ્યાં સુધી તેના જગત કર્મો ભોગવાઈ ન ગ્રહે, અને તેમાંથી નુકેત ન થવાનું ત્યાં સુધી મુમુક્ષુ શિષ્ય ગુરુદેવના મહાન કાર્યમાં ધણી જ થોડા અંશે ઉપયોગી થઈ રહશે. મુમુક્ષુશિષ્યે પોતાનું સર્વસ્વ ગુરુદેવને અર્પણ કરેલું હોય છે, એવે કે તેણે પોતાની મનઃપૂર્વક માગી

પરમહંસ સ્વા. શ્રી. રામતીર્થજી

ની

નીતિકથાઓ

ગતાંકથી ચાલુ

કથક:-શ્રી. નર્મદાશંકર હ. વ્યાસ, બી. એ.

૬૬

[૨૧]

રાજા સાયરસ

ધરાનના રાજા સાયરસ માટે કહેવાય છે, કે તેણે આશુ' જીવન પ્રજાની સેવા અને ભલા માટે અર્પણ કરેલું હતું. મૃત્યુ વખતે એણે પોતાના 'વીલ' માં લખેલું કે તેના શરીરને ભવ્ય કબરમાં ન દાટતાં, તેના નાના નાના ટુકડાઓ કરી રાખૂ ભરમાં તેને વહેંચી આપવા, જેથી એ મૃતદેહનો પણ ભૂમિના ખાતર તરીકે ઉપયોગ થયો ગણાય.

આ જ પ્રમાણે જીવન્મુક્તાના શૂદ્ધ શરીરનું હોય છે તેનું શૂદ્ધ શરીર વિશ્વભરમાં વ્યાપેલું હોય છે. ત્યાં સુધી તે જીવે છે, ત્યાં સુધી તેની દેવી અને પવિત્ર હયાતી સુખ અને વિશુદ્ધિ પ્રસરાવે છે; અને તેના મૃત્યુથી જગતભરમાં સુધારાનું મોજું ફરી વળે છે.

ખોધ:—જીવન્-મુક્તો જીવગી પર્યંત પાર્થિવ દેહે જગતની સેવા કરે છે અને મૃત્યુ પછી સૂક્ષ્મ પ્રભાવ દ્વારા જગતને ઉંચે લઈ લાય છે.

[૨૨]

નાળીએર-લીલું ને સૂકું

એક સંતને કોઈએ પ્રશ્ન કર્યો, કે ત્યારે ભગવાન કાઈસ્તને ખીલા ઠોકી મારી નાંખવામાં આવ્યા ત્યારે તેમને દુઃખ કેમ ન થયું ? એ વળતે સંતની પાસે થોડાં નાળીએર પડેલાં હતાં. એક નાળીએર કાચું હતું-અને ખીલું એક પૂરેપૂરું સૂકાઈ ગયેલું હતું. સંતજી બોલ્યા: “ આ નાળીએર કાચું છે, એને બે તોડવામાં આવે તો તેની અંદર રહેલા ગર્ભનું શું થશે ? ”

“ અંદર ગર્ભ પણ તૂટી જશે. ” આગંતુકોએ જવાબ આપ્યો.

ખીલું સૂકું નાળીએર લઈને સંત બોલ્યા: “ આ સૂકા નાળીએરને ફોડવામાં આવે તો અંદરના ગર્ભની શું સ્થિતિ થશે ? ”

“ અંદરથી કોપરાનો ગોટો આખોને આખો, બગડ્યા કે તૂટ્યા વિના નીકળશે. ” જિજ્ઞાસુઓએ જવાબ આપ્યો.

સાધુએ પૂછ્યું “ શાગાટે ? ”

લકતો બોલ્યા: “ મહારાજ, સૂકા નાળીએરમાં અંદરનો ગર્ભ, ગોટા રૂપે નાળીએરની કાચલીથી છુટો પડી ગયેલો

હોય છે. જ્યારે લીલા-પાણીયાં નાળીએરમાં ગર્ભ અને કાચલી બેઠાયેલાં હોય છે. ”

માધુ મહારાજે આગળ પૂછ્યું, “ જ્યારે ભગવાન કાઠરિટને મૃત્યુ મંત્ર પર ખીલા ઠોકી દેવામાં આવ્યા ત્યારે શાને ખીલા ઠોકવામાં આવ્યા હતા ? ”

શ્રોતાઓએ જવાબ આપ્યો “ શરીરને. ”

“ હવે તમને સમજશે. ” માધુ મહારાજ કહેવા લાગ્યા, “ એ માનવીના ગાદ્ય દેહને, એના પાર્થિવ કલેવરને ખીલા ઠોકવામાં આવ્યા હતા, પણ એણે એના સૂક્ષ્મ શરીરને, આત્માને, એ પાર્થિવ કલેવરથી અલગ કરી નાખેલ હતો. ગાદ્ય શરીરની દુર્ગતિ કરવામાં આવી, પણ એનો આંતર દેહ અજ્ઞેય અને અનુપમ જ હતો; એટલે તેના નશ્વર દેહની દુર્ગતિ માટે રહવાનું કે આકંઠ કરવાનું કંઈ કારણ જ નથી. ખીલા દેહધારી સંસારી માનવી માટે, પાણીયાં નાળીએર માફક જ્યારે ગાદ્ય જીવનને આઘાત લાગે છે, ત્યારે તેમનું આંતરજીવન પણ ડાળાઈ જાય છે, ગૂંગળાઈ જાય છે. જીવન્મુક્તોમાં અને દેહધારીઓમાં મુખ્ય આ જ તફાવત છે. ”

માનવજીવનની ખરી નળજાઈ આ દેહસંગ્રામમાં અને પાર્થિવ પ્રેમમાં જ રહેલી છે. આ નશ્વર કાયાનો મોહ છૂટી જાય તો જીવન્મુક્ત હાથવેંતમાં છે, લલે દુન્યવી દૃષ્ટિએ એને ભૌતિક શરીરનું મૃત્યુ ગણવામાં આવતું હોય ! જ્યાં સુધી એ પાર્થિવ તરવથી પર ન થઈ શકાય, ત્યાં સુધી જીવન્મુક્ત

માત્ર સ્વપ્નવત્ જ રહે છે. દેહનાં બધાં સુખ ને દુઃખ, આશા ને નિરાશાઓ, ભય ને વિદ્રંબનાઓ, આનંદ ને આકંઠો, દેહ-ભાવ સાથે ચોટલાં હોય છે. દેહભાવનાના વિસર્જનને અને આત્મભાવની જાગૃતિએ માનવી બધી સાંસારિક લાગણી-ઓથી અને પ્રત્યાઘાતોથી પર થઈ જાય છે. જે આત્મજીવન જીવે છે તે ખરો જીવન્મુક્ત છે. તે પોતામાં રહેલી પ્રભુતાને પ્રગટાવે છે, તેનો સાક્ષાત્કાર પોતાના જ જીવનમાં અનુભવે છે અને માણે છે.

બોધઃ—દુનિયાનાં બધાં દુઃખો દેહભાવમાં રહેલાં છે. દેહભાવની વિસ્મૃતિમાં દુઃખની દુનિયાનો અંત આવે છે અને આત્મીય સ્વર્ગ ખડું થાય છે.

[૨૩]

રામના પુત્રનું અવસાન

એક વખતે, જ્યારે સ્વામી રામ અને તેના સાથીઓ સંપૂર્ણ પ્રાર્થનામય અને પ્રભુમય બની બેઠેલા હતા, ત્યારે એક માણસ રડતો કકળતો, આકંઠ કરતો ત્યાં આવ્યો; પણ પરમાત્મભાવમાં મગ્ન થયેલી મંડળીમાંથી કોઈએ તેના તરફ લક્ષ હીધું નહિ. રામના પુત્રના દુઃખદ અવસાન માટે તે આકંઠ કરતો હતો, તે રામનો સંગો થતો હતો. એના રડવાથી ને એની વિંહળતાથી મંડળીની પરમ શાન્તિમાં લવલેશ પણ ક્ષતિ આવી નહિ. તે ત્યાં બેસી ગયો. એને શાન્તિથી અને સરળતાથી દુઃખની લાગણીને શાન્ત પાડવા

અને આશ્વાસન લેવાનું કહેવામાં આવ્યું પણ એનાથી રામના કુમળા પુત્રના અવસાનનું દુઃખ ખમી શકાય એમ નહોતું, એ તો ચોધારા અધુરો સારતો હતો.

મડગીનો એક પણ માણસ એ લાગણીના તારમાં પડે વાતો નહોતો, કોઈની આખમાં અશ્રુનું મિદુ પણ ન ટપકે કે કોઈના હૃદયમાં-આતરહેડમાં-ચોટ પણ ન લાગી. કાશ કે બધા પરમાત્મભાવમાં નિમગ્ન હતા એ સ્થિતિમાં આખું જગત પ્રભુભાવે ઢેખાય છે, સારા ચે વિશ્વમાં પરમાત્માનું માત્ર દિવ્ય સંગીત જ મલકાય છે રડતા માણસને શાન્ત પાડવા માટે પ્રભુના મન્ત્રનોના સુખમાંથી નીચેના શબ્દો નીકળ્યા “અરે ભાઈ, રામના પુત્ર સાથેની તારી સગાઈ, કઈ નવી વાત છે ? જગતમાં કોણ કોનું સંસુ નથી ? વિશ્વમાં કયે સ્થળે હવામાન, ગતિમાન નથી ? વાયુના સતત પરિભ્રમણમાં જેમ કઈ આશ્ચર્યની વાત નથી, એમ જ ઢેડની નરવરતા કે માનવીના મૃત્યુમાં કઈ નવાઈ જેવું નથી માનવઢેડનો જન્મ અને મૃત્યુ, મન્ત્રન અને વિનાશ, નદીના પ્રવાહ લેટલા નૈમર્ગિક અને સ્વાભાવિક છે વાયુની ગતિ અને નદીના પ્રવાહની ઘટના જેમ બિલકુલ સ્વાભાવિક જણાય છે, અને લાગણીઓને જરા પણ આશ્ચર્યમાં કે અવેશમાં ખેંચી નથી જતી, તેમ જ મૃત્યુની ઘટના જગતની પ્રત્યેક પાર્થિવ વસ્તુઓ માટે નહીં છે-સ્વાભાવિક છે, તેમાં દુખનો આવેશ કે લાગણીઓનો ઉશ્કેરાટ શા માટે ? ”

જ્યારે રામને પુત્રના દેહાંતની ખબર મળે છે ત્યારે તેને એ ઘટનામાં કઈ પણ અસાધારણ કે દુઃખમય જણાતું નથી

એને મન એ માત્ર કુદરતનો સહજ ક્રમ જ લાગે છે. જગતમાં જે જન્મે છે તે અવશ્ય મૃત્યુને ભેટે છે. સર્જન અને વિનાશ જગતનાં ભૌતિક તત્ત્વોની અનિવાર્ય સ્થિતિ છે. માનવી આ પાર્થિવ દેહે માત્ર જીવનયાત્રી છે. જીવનયાત્રા સમાપ્ત થતાં દેહાંત સ્વાભાવિક છે. વિદ્યાલયમાં ભણવા જતા વિદ્યાર્થીઓ, વિદ્યાલયને પોતાનું હંમેશનું ઘર માની, ત્યાં રહેતા નથી. એક પછી એક વર્ગોમાંથી પસાર થઈ છેવટે અભ્યાસયાત્રા પૂરી થતાં એ વિદ્યાલય છોડી જીવનવિગ્રહમાં પ્રવેશે છે.

સીડીનાં પગથીયાં ચડતો માનવી સદાય સીડી ઉપર રહેતો નથી. સીડીનો અંત આવતાં તે સીડીને છોડે છે, અને ગૃહપ્રવેશ કરે છે.

તેવી જ રીતે પુનર્જન્મ ભેતો માનવી, નવજીવનમાં પ્રવેશ કરી, જીવનની એ મજલ ખતમ કરે છે. ત્યારે આ દેહમાં આત્મા પ્રવેશ કરે છે, ત્યારે એ જ દેહમાંથી સમય આવતાં વિસર્જન થવાનું છે, એ પ્રથમથી જ નક્કી હોય છે. રામના પુત્રનો દેહાંત થાય એ ઘટનામાં કંઈ પણ આઘાત જેવું નથી, એ તો કેવળ ભૌતિક દેહનો નૈસર્ગિક ક્રમ છે. એ ઘટનાથી રામને કે તેની મડળીને દુઃખનો કુંગર તુટી પડ્યા જેવું લાન થતું નથી. પરમાત્મભાવમાં નિમગ્ન થયેલા પિતા માટે પુત્રનું અવસાન અવસાન નથી, માત્ર જીવનયાત્રાની સમાપ્તિ છે, કુદરતનો સહજ ક્રમ છે.

સંસારના સંગ ધો પ્રત્યે આવી દૃષ્ટિ કેળવનાર ખરે

જીવન્મુક્ત છે. જીવનની ખરી વાસ્તવિકતાને સમજનાર પોતે જ સમના સ્વરૂપને પ્રાપ્ત કરે છે.

બોધ:-પરમાત્મસાવમાં વિચરતા માનવીને જગતની બધટનાઓ-સારી કે નરસી-કુદરતના સહજ ક્રમ જેવી જણાય છે. નજીકમાં નજીક આત્મજનનું અવસાન પણ તેની પાસે શાન્તિમય સ્થિતિને અસર કરી શકતું નથી.

(અપૂર્ણ)

સ્વા. સ્વયંભ્યોતિતીર્થકૃત ખુસ્તકો

કિરણકલાપ—વૈરાગ્યબોધક કાવ્યો	કિંમત રૂ. ૧-૬-૦
ભગવદર્શન... ભગવોનો સંગ્રહ	૦-૬-૦
શ્રી સદ્ગુરુ શિક્ષાશતક—નિદિધ્યાસન કરાવે એવું એક વેદાન્તશતક	૦-૨-૦
મીરાં અને રાણા—મીરાંનાં ભક્તિ અને વૈરાગ્ય સમજાવનાર સંગ્રહ	૦-૨-૦
શ્રી સદ્ગુરુસ્તુતિશતક—નથી	૦-૨-૦
	રૂ. ૧-૩-૦

આરે ખુસ્તકો સાથે લેનારને ટપાલ ખર્ચ માફ

સ્વામી રામતીર્થ-સંક્ષિપ્ત જીવન કથા

મિત્રોમાં વહેંચવા માટે આ એક નાની ખુસ્તકો છે. તેમાં સ્વામીજીની મુંદર જીવી છે. એક પ્રતની કિંમત ૦-૨-૦. દસની કિંમત રૂ. ૧-૦-૦. સો નકલની કિંમત રૂ. ૮-૦-૦ પોસ્ટેજ અલગ.

શ્રી. સ્વા. રામતીર્થ

અને એમના શિષ્ય

સ્વા. નારાયણતીર્થ

ના જુદાજુદા મુંદર ફોટો

કિંમત એક નકલની પોસ્ટેજ સાથે સાદા છ આપના
ઘરે બંધ જ થોડી નકલો છે, માટે મંગાવનારાઓને જરૂરી મંગાવી
જેવા વિનંતી છે.

અખંધક; ઉત્થાન, છોટાઉદેપુર

'કેટલાક લોકો પોતાની ચતુરાઈ અને
 છેતરવાની કુશળતા માટે મગફળી હોય
 છે. વાંછીચૂંટી ચાલખાલુથી પોતાની
 મતલબ કાઢી લેવાની કળાને તેઓ
 બહુ મોટી ગણાવે છે. તેઓની
 દયામણી દશા ઉપર દયા પ્રાપ્તિને
 વેદાન્ત એવો અટલ સિદ્ધાન્ત સંભ-
 ળાવે છે કે આ પ્રકૃતિરૂપી માતા
 પહેલી કે મોટી કડવા અનુભવો રૂપી
 લપડાકો લગાવીને ગાલ લોલ કરી
 મૂકશે, અને એવું શીખવશે કે હે
 ધૂત! તું કેવળ તને પોતાને જ
 ઠગે છે! અગ્નિ કદાપિ ઉષ્ણતાને
 ત્યાગ કે, પરંતુ નેનામાં ધૂતપણું
 હશે, તે તો પોતાની જાતને જ ચોકચા
 વિનં તથી જોડવાની.'

સ્વા. રામતીર્થ

લાલ નાનાલાલ સાહે પૂ. સ્વા. સ્વયંભોરિ નીચે મુ. પાટાવટ્ટપુર,
 'મોટું પડોદરા, શવપુરા, અરોહ પ્રિન્સીમા બાપુ' અને ત્યાંથી
 પ્રકાશ પુ. તા. ૧૫-૧-૧૯૪૨

ઉત્તિષ્ઠત જાગ્રત પ્રાપ્ય વરાન્ નિબોધત ।
 હોઠો સાધક ! જાગો ને આચાર્યવર મેળવો;
 આત્મબોધ મળે એવાં વિદ્યાવિજ્ઞાન કેળવો.

જોયે તંત્રી
 સંસ્કારો નિવેતિ તીર્થ
 સંસ્કારો નિવેતિ તીર્થ
 હોટાઉદેપુર, (૫૫ ગુજરાત)

ॐ
નારાયણ

ઉત્થાન

વર્ષ પહેલું] માર્ચ ૧૯૪૨-ફાગણ ૧૯૮૮ { અંક નવમો

ईश्वरोगुहरात्मेति वृत्तिभेदविभागिने।

व्योमघट क्याप्तदेहाय दक्षिणामूर्तिये नमः ॥

ઈશ, સદ્ગુરુ ને આત્મા, મૂર્તિમાત્ર વિભાગ બે;

વ્યોમશા વ્યાપ્ત એવા એ, દક્ષિણામૂર્તિને નમું.

*

*

*

શ્રી મહાગુરુનાં કૃપા અને પ્રેરણાથી 'ઉત્થાન' પ્રકટ કરવાનું
માહસ કર્યું, અને એમના જ આશીર્વાદથી પહેલા વર્ષનો નવમો અંક
પ્રકટ થાય છે.

*

*

*

યથામર્તિ અગે આગળ આત્મા જઈએ છીએ-આપના અત્યાગ
મુખીના સહકારના જળે અને ભવિષ્યમા એ મહદાગ વધતો જશે એવી
શ્રદ્ધાના ઉત્સાહે. પરસ્પરભાવચન્તઃ એ ન્યાયે આપણે એવજ પ્રાપ્ત કરીએ
એ ભગવાન શ્રી કૃષ્ણસંદેશો આપણને શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતાના ત્રીગ
અધ્યાયમાં મળેલો કેસાણમંત્ર.

x

.

(

x

x

ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ એ ચારેય પુરુષાર્થમાં આપણે
એટલી બધી અવ્યવસ્થા વધી પડી છે, અને તે પણ વ્યષ્ટિ તેમ જ
સમષ્ટિ બંનેમાં, કે સાચી સાધના ભૂતકાળમાંથી હશે તેની કશી
કુવા જતા લગભગ ધણીખરા સાધકો મૃત્યુ છે

ધર્મ એટલે નીતિના પ્રદેશના મધ્યન મમાજમાંથી લીધા પડ્યા
સ્વતંત્રતાને બદલે સ્વચ્છેદનું પોણું એટલું બધું વધી ગયું છે કે,
ઇન્દ્રિયો વિચિત્ર રહી શકતી નથી મન હમેશા વિષયચિત્તરતમાં જ
મથ્યા કરે છે અને મોહઅસ્ત બનેલી આધર્મી શુદ્ધિની દોરવણીમાં સમા
જને યમનિયમના પાલનનું કશું સાનલાન રહેતું નથી વસ્તુચિત્તિ એક
બાજુ આવી વિપરીત દશાએ પહોંચી છે, તેની સાથે માથે જૂનવાણી
સમાજે ધર્મની સાધનાના બાહ્યાંગ જેવા પૂજા, પાઠ, દેવદર્શન, તીર્થ-
યાત્રા કે કર્મકાંડના ખાની ખેંચાને એવી અજ્ઞાન દશાવાળું કરી મૂક્યું
છે કે ધર્મના મૂળ રૂળ જેવી આન્વિય અને ચિત્તશુદ્ધિને વેગળી રાખી
દેવગ બાહ્ય દેખાવને જ ધર્મ માની લીધો છે

હાલ માળા ફેરવે, પણ મન સસારના કાવાગવામાં હેમકે । કર્પા કરે
કપાગમાં ચદન કે કુકુમતિલક હોય, પણ હૃદયમાં કુકુપગનો કાળો મેઘ
જેવો ડાવ હોય, શરીર ને આખો દેવમદિરે જઈને દેવમૂર્તિને
જુએ, પણ એ જ આખોમા જનસમૂહ માટે ઝેરવેર ભર્યા હોય
તીર્થસ્નાનથી કાયાનું ક'વાણું મનાય, પણ મન તો છૂપા પાપના ભાગ
ભરીને આત્મનાશ નોતર્યા કરતું હોય આવા આવા શરીરનાં ચિન્હ
અને મતસપ્રદાયના બાહ્ય અંગમાં સમાજ નવા ગૂચનાઈ-અટવાઈ
પડેવો હોય, ત્યાં સાધકને જપ, તપ, વ્રત પૂજા, પાઠ, ધ્યાન ઈશ્વર
ભક્તિ, દેવદર્શન કે એવાં એવા કર્મો એ બધા પુણ્યકારી અને ચિત્ત
શુદ્ધિના પ્રેરક છે, એવી સમજણ ભાગ્યેજ ગળે ઉતરે એવી લાગે, અને
તેથી આધર્મી અને અણુસમજુ સમાજમાં આવી કસેલા કોઈ સાચા
સાધકને કંઈ સાધના સાચી ? કયા મોહાત્મી સેવાયોગ્ય ? કોને

પૂજીને સાધન કરવું ? ઇશ્વરભક્તિ કેમ કરવી ? સત્સંગ કેનો કરવો ? સત્સંગ કરવા યોગ્ય સંત કેવા હોય ? ગુરુભક્તિ એટલે શું ? ગુરુ કાણ હોઈ શકે ? ગુરુની આવશ્યકતા શી ? પુસ્તક વાંચીને જ જ્ઞાન કેમ ન મેળવવું ? પરમાત્માનું માત્ર નામ લેવાથી જ ઇશ્વરદર્શન કેમ ન થાય ? આવા આવા અસંખ્ય પ્રશ્નો બિડે એ તદ્દન સ્વાભાવિક છે.

x

x

x

હોય સાધકનો નથી. સાચો સાધક જે જે શંકાઓ કરે તે બધી વાસ્તવિક હોય છે. ચારે પુરુષાર્થમાં અવ્યવસ્થા દેખાય છે એનું કારણ બ્રાહ્મીના ત્રણેય પુરુષાર્થના પાયા જેવા ધર્મના હોવાની અવ્યવસ્થા છે.

ધર્મને કેવલ નીતિનો જ પ્રદેશ ઠહીએ તો સાચું નથી. ધર્મ એટલે કેવલ નીતિ નહીં; સમાજનાં સુખબંધન નહીં, લોકપ્રેમ કે વિશ્વપ્રેમ નહીં; કારણ કે નીતિ તો કેવલ સમાજમાં શાંતિપૂર્વક, પરસ્પર સહાયકતાથી જીવવા માટે છે એમ પણ ઠહી શકાય. આપણે સૌ સાથે પ્રેમપૂર્વક રહીએ; બીજને સહાયતા કરીએ તો આપણને પણ એનો બદલો મળે આદલો જ નીતિનો પ્રદેશ છે, પરંતુ ધર્મ એના કરતાં વધારે આગળ જાય છે; ધર્મમાં ઇશ્વરની સત્તા સ્વીકારવાની છે; નીતિપૂર્વક રહેવા છતાં પણ જગત આપણા તરફ દેવાય અનીતિ દાખવે, તોપણ જે પરમસત્તાના પ્રતાપે આ જગતનો વ્યવહાર ચાલે છે, એ સત્તા આપણને આપણા માનવ સ્વભાવના સ્વધર્મ પ્રમાણે એટલા માટે રહેતાં-જીવતાં શીખવે છે-આજ્ઞા કરે છે, કે નીતિથી જીવવાં કરતાં ધર્મથી જીવવું શ્રેષ્ઠ છે; ધર્મથી એટલા માટે જીવવું જોઈએ કે પરમ સત્તાધીશ પરમેશ્વર પોતે જ ધર્મસ્વરૂપ છે; એ કરુણા, દયા, કૃપા, હાસ્ય, પ્રેમ, શાંતિ, આનંદ, જ્ઞાન-એવી બધી ચિત્તની દાહસામક દેવી સંપત્તિનો ભંડાર છે; નીતિ મીતિને માટે છે, ત્યારે ધર્મ ઇશ્વરની સમીપ જવા, રહેવા, અને એની સાથે નિત્ય અભેદ માણવા માટેનું ચારિત્રચિહ્ન છે. એટલું માટે એકવી નીતિ કેવલ ગુણ છે ત્યારે ધર્મ

મનુષ્યો સર્વન ધર્મશ્રીય પ્રેમનું પાન કળવી નિત્યગમિઠ બનાવે છે

x

x

x

ધર્મનું પાવન યથાર્થ રીતે થયું હોય, તો જ અર્થ નામના ખીંગા પ્રરૂપાર્થનું સાવન સુખમ્મ તીવર છે ચારેયની આમાન્ય વ્યાખ્યા નીચે પ્રમાણે થઇ શકે (૧) ધર્મ એટલે ધર્મગ્રામી સમીપ ગત્વા મળેનું હૈંસ સપદ કેમવવાનું સાધન (૨) અર્થ એટલે આ સસારમા જે જે પદાર્થો આપણને લોક પન્નોડનું જીવન સુધારવા માટે આવરક હોય, તે ધાર્મિક જીવન વડે મેમવવાનું તાત્ત્વ અને સાધન (૩) ધાર્મિક જીવન વડે આર્થિક સમરડો મેમીને સસારમા જ્યાં જ્યાં પ્રેમસંગધો વધાના જોઇએ ચારેય આશ્રમ અને ચારેય વર્ણના માનવપ્રાણી સાથે પ્રેમનો સજ્જ નખીને આપણા ચિત્તન ત્રિશુદ્ધ બનાવવું જોઇએ, તેવા સાસારિક સજ્જને લીધે જીહતી ચિત્તની પ્રેમ પ્રેરણા તે કામ કહેવાય છે કામને ધણા ખરા સ્ત્રીપુરુષના જાતીય સજ્જની તુલા તરીકે જ ઓળખાવે છે, એ વાત સાચી નથી એ જાતીય જુખને જ કામની ઉપમા આપવાથી, કેવળ શારીરિક ભોગની અને પરિણામે થતી બ્રહ્મચર્ય હાનિની વિહારી મનોદશા આવી પડે છે પરંતુ એ કેવલ કામનું વિહારી રૂપાન્તર છે કામના મે સ્વરૂપો માનસ જોઇએ એક પ્રેમ અને બીજાને મોહ પ્રેમમા શરીરનો કે જાતિનો નહિ પણ ચિત્તનો અશરીરી સક્ષમ અભેદપ્રવાહ છે, જ્યારે મોહમા શરીર, જાતિ, કે ઉદ્વિયોદારા વિવેચસજ્જ દાખવનો ભોગવિનાસ છે મનુષ્યને કેવલ ગૃહસ્થાશ્રમ જ હોઈ નથી, ગૃહસ્થાશ્રમમા પણ માનાપિતાથી માઠી આમળ વધતા બધા સમાજ મધીઓ સાથે રમેહનો સજ્જ બધાય છે, તેમા નિસ્વાર્થ જાવે સજ્જ નહે અને નિઃકામતાથી સૌની સેવા ચાય એ ધાર્મિક કામની અવસ્થા છે, અને એનું નામ નિઃકામ પ્રેમ છે આવી રીતે અર્થ અને કામ એ સાસારિક સુખસપત્તિના હમીઆર છે, અને ધર્મ એનો એટલા માટે પન્નો છે કે ધાર્મિક

જીવન વિના જો અર્થ અને કામમાં જ મનુષ્ય રચ્યોપચ્યો રહે, તો એ વિનાશ નોતરી લે છે. પરંતુ ધર્મના પાલનદ્વારા આર્થિક અને સામાજિક ક્ષેત્રમાં મનુષ્ય વિકાસ સહિત તો જ એ ચોથા પુરુષાર્થ-મોક્ષનો અધિકારી બને છે.

+

+

+

નીતિ એ ધર્મનું અર્ધાંગ છે; એક હોટથી ઉચ્ચાર થતો નથી; એક પગથી ચાલી શકાતું નથી; મનુષ્યથી રવાણી બનીને એકલાં આ સંસારમાં જીવી શકાતું નથી; તેમ ધર્મ વિનાની નીતિ, કે નીતિ વિનાનો ધર્મ કથા કામનો નથી; નીતિ આપણને આ લોકમાં સુખી રાખે છે, ત્યારે ધર્મ આપણને આ લોકનું સુખ આપી, અર્થ અને કામના સંબંધોમાં અનાસક્ત રાખી, મોક્ષના અધિકારી બનાવે છે; તેનાથી ઊલટું અધર્મના પાલનથી, અર્થ અને કામના-આર્થિક અને સામાજિક (Economic and Social) ક્ષેત્રમાં બધે અવ્યવસ્થા, અને અસ્તવ્યસ્ત દશા ઊભી કરી, આજ જન્મમાં મનુષ્યશરીરમાં પશુના જેવું આહાર, નિદ્રા, ભય, મૈથુન જેવું ભોગમય જીવન જીવે છે.

x

x

x

ત્યારે આવી અસ્તવ્યસ્ત દશામાં સાધકે કરવું શું? એણે કેવું જીવન જીવવું? આપણી ધાર્મિક અને મોક્ષવિષયક રહેણીકરણીમાં સામાન્ય સાધકને કશી સમજણ પડતી નથી; બહારનાં પાઠપૂજન કે તિલકગણા કરીને ધાર્મિક કહેવાવનારો મનુષ્ય જ્યારે ધર્મને નીતિથી જોડો પાડીને, વ્યવહારમાં કૂડકપટ, અને પ્રપંચ ખેલતો જોવામાં આવે છે, ત્યારે સહદમ વિચારણાને પ્રશ્ન થાય છે કે ધર્મનાં બાહ્યાંગની જીવન પર કેમ નહીં અસર થતી હોય? એનું જીવન શુદ્ધ કેમ નહીં હોય? પાઠપૂજન અને ઇશ્વરભક્તિનું જે ફળ અંતઃકરણની પવિત્રતાને નામે શાસ્ત્રમાં વર્ણવ્યું છે, એવું ચારિત્ર જ્યારે ધાર્મિક ગણાતા મનુષ્યમાં ન દેખાય, ઉપરાંત એવા મનુષ્યો પેલે આસ્તિક છે, અને ધીમ્ન નીતિના

પાલન કરનાર છતાં પાઠપૂજા કે દેવદર્શન નથી કરતા માટે નાસ્તિક છે, એવા જે દલવાકેયના આક્ષેપો કરે છે, ત્યારે ચોક્કસ સમજાય છે કે નીતિ અને ધર્મને તેઓએ જૂદા પાડ્યા છે, પરંતુ એ એક જ જીવનના બે પાસા છે, એને જૂદા પાડવાથી જીવનનો નાશ થશે, એક વિના બીજું સભવે જ નહીં એની નીતિ, મનુષ્યને સ્વાર્થી બનાવશે, એકવો ધર્મ બુદ્ધિમા જડતા લાવી, મનુષ્યને પાખંડી કે જડશ્રદ્ધાળુ બનાવશે અને અત્યારે જે અધશ્રદ્ધાને નામે આપણે ધાર્મિક સમાજ વગોવાય છે, એનું મુખ્ય કારણ એ છે, કે નીતિ વિનાના ધર્મના આશ્રયને આપણે વગગી રહ્યા છીએ,

x

x

x

ધર્મમાં નીતિનો સમાવેશ થાય છે, પણ નીતિમાં ધર્મનો સમાવેશ થઈ શકે એમ નથી એથી એમ પણ કહેવાય કે નીતિ વિના ધર્મ પામતો છે, અને એવો પામણો ધર્મ સમાજની, કે ધર્મપાલનાની કોઈ રીતે ગદ્દા કરી શકે નહીં, ' ધર્મા રક્ષતિ રક્ષિત - ધર્મની રક્ષા કરનારની ધર્મ ગદ્દા કરે છે' એ ત્યારે જ સાર્થક ગણાય કે ત્યારે ધર્મનું ઉત્તમાગ નીતિ એનામાં એતપ્રેત હોય, આવો ધર્મ મનુષ્ય જીવનમાં વણાઈ જાય, એની નસેનસમાં ધર્મ વહેતો હોય, તો એ ધાર્મિક મનુષ્ય જે સુખસાધનો મેળવે, અર્થક્ષેત્રમાં સપત્તિ પ્રાપ્ત કરે, અને એ દ્વારા સમાજ સાથે સબ્ધ રાખી નિષ્કામ સેવા કરે, તો એ કામક્ષેત્રમાં વિહાર કરતા-સસારમાં વ્યવહાર કરતા એને જે દૂદ આવી પડે, એનાથી છૂટવાનું એને મન થાય અને મોક્ષનો અધિકારી બની શકે એ વિના જે ધર્મને બદલે અધર્મમાં જ જીવન વીતાડ્યું હોય, અર્થ મેળવવામાં જ જીવન ગાળ્યું હોય, કામ સમયેમાં નર્મો સ્વાર્થ કે મોહ જ ભર્યો હોય, તો પછી એવો મનુષ્ય દુઃસ્વેચ્છી મગતી મુકિતની આશા કેવી રીતે રાખી શકે ?

આર પુરુષાર્થમાં ધર્મ અને મોક્ષ એ સરસ્વતીના સ્વરૂપ છે,

સંસારબંધનથી મુક્તિ આપનાર એ શારદાની ઉપાસના કર્યા વગર જે અર્થ અને કામની અધિષ્ઠાત્રી લક્ષ્મીની ઉપાસના જ કર્યા કરી હોય, તો એ અધર્મ અને બંધનનું સામ્રાજ્ય વધારી, આર્થિક ક્ષેત્રમાં પ્રચંડ કાપ ઊતારી સુદ્ધ, મહામારી, બૂકપે, જલપ્રલય, અનાવૃષ્ટિ કે એવાં જ બીજાં સંહારના દેવદેવતાઓને પૃથ્વી ઉપર નોતરે છે.

ધર્મ ધર્મશસ્ત્રનું વિદ્યાક્ષેત્ર છે; અધર્મ અસુરરાક્ષસોત્તું સંહારક્ષેત્ર છે; નીતિ ધર્મનું આજુપણ છે; અનીતિ રાક્ષસી સ્વભાવનું હથિયાર છે; ત્યાં સુધી ધર્મ અને નીતિનો મેળ રહે, ત્યાં સુધી સત્યુગ; ત્યારે એનો દુર્મેળ થાય ત્યારે કલિયુગ-કલ્હયુગનાં મંડાણ મંડાય છે; અને વર્તમાન સમયે એનાં પ્રત્યક્ષ દર્શન આપણને થવા છતાં પણ આપણે હજી ન ચેતીએ, તો પછી મનુષ્ય કહેવરાવવાના અધિકારી છીએ કે કેમ એ પ્રશ્ન ઊભો થાય છે.

+

+

+

મૂળ મુદ્દા ઉપર આવીએ. સાચા સાધકનું કર્તવ્ય શું? આવે વખતે એણે શું કરવું. એની ચોખવટ તત્ત્વજ્ઞ દ્વિ અખેા શુરુશિષ્યસંવાદમાં બહુ સુંદર રીતે કરે છે. પ્રશ્નોત્તર આ પ્રમાણે છે:—

“ શિષ્ય:—મહાનુભાવ મહંત ગુરુનો, કરવો જે સત્સંગ,

તેનાં કાંઈ લક્ષણ નહીં, તો કેમ મળે પ્રસંગ ? ”

શિષ્ય પ્રશ્ન પૂછે છે કે જે જ્ઞાનીમાં ખાસ કાંઈ લક્ષણ ન હોય, એની અંતરંગ દ્રશ્ય જ એની દ્રશ્ય સ્પષ્ટતા હોય, બાહ્યલક્ષણમાં કાંઈ ખાસ વિશેષતા ન હોય, તો પછી જિજ્ઞાસુએ કરવું શું? સત્સંગ શોધવા માટે સંત જેમણે; સંતનો આંતરિક અનુભવ લેવા માટે એમનું શરણ શોધવું રહ્યું; અને બાહ્યલક્ષણ જે બધા સંતનાં પ્રારબ્ધ પ્રમાણે જુદાં જુદાં હોય તો સાધકે કરવું શું ?

અખાણ ઉત્તર આપાવે છે કે:—

“ગુરુ:—જે જનને ઘિતગુ પાડ, નાવનાનિકનો કરે નિર્ધાર;
 બ્યારે નર પારંગત થયો, ત્યારે જળનો સાગ ત્યાં મ્હો,
 મુમુક્ષુને સર્વે એ ઘટે, જેનું મન પામવા યે.”

અખાલ્ય કહે છે કે નદી પાર કરનાર મનુષ્યને નાવ અને નાવિકની જરૂર પડે છે, પણ પાર કરીને સામે કાંડે બેઠેલાને એની કશી જરૂર નથી, ભાવાર્થ એવો છે કે જે બાલસાધન જિજ્ઞાસુને માટે આવરણ માન્યા છે, અને જે બાલચિન્હથી જિજ્ઞાસુ ઓળખી શકાય, તેવા બધા ચિન્હો શાનીમા હોવાનો સભવ નથી. નદી પાર કર્યા પછી જેમ નાવ કે નાવિકની જરૂર રહેતી નથી, તેમ શાનીને બાલદશાના ખાસ બંધન હોતા નથી, જેને હજુ નદી પાર કરવી છે તેને નાવ અને નાવિક મેળવવા જોઈએ તેવી જ રીતે મુમુક્ષુએ પોતે પ્રથમ સાધન મેળવવા અને કેળવવા જોઈએ, જેથી એના આતરયજ્ઞ ઉપર અને આતરિક વિશાસદ્વારા શાનીની આતરિક અવસ્થાને એ ઓળખી શકે

વેદાન્તશાસ્ત્ર પ્રમાણે સાધનનો વિચાર કરીએ તો (૧) વિવેકદાગ સત્ અને અસતને જૂદા પાડીને એણે એના સારાસાર ઓળખવા જોઈએ વિવેક એની ત્રીજી આખ છે, અસત નહીં, પણ સત એનું સાથી સગાથી છે એમ એણે સમજવું જોઈએ, અને એ રીતે વિવેક દાગ-વિવેચના દાગ અસતથી-અનાત્મથી સત-આત્માને જૂદા પાડના શીખી લેવું જોઈએ આ કામ બુદ્ધિનું-વિચારશક્તિનું છે, આખ શાસ્ત્ર, સત અને ગુરુની આવરણકતા છે, જે શાસ્ત્ર, કે સત આખ સહાયતા આપી શકે એના સંગ કરવો, એવો વિવેક એણે કેળવવો જોઈએ (૨) ત્યારપછી સત અને અસતને, આત્મા અને અનાત્માને જૂદા જૂદા સ્વરૂપ અને લક્ષણ દ્વારા ઓળખીને, સત અને આત્મા પ્રતિ પ્રેમ વધાવે એ લક્ષિત અને અસત તથા અનાત્માપ્રતિ ઉદાસિનતા અનાસક્તિ તથા ઉપેક્ષા રાખવા એ વૈગમ્ય છે, વૈરાગ્યમા આત્મા પ્રતિ લક્ષિત અને અનાત્મા પ્રતિ અનાસક્તિનો સમાવેશ થાય

છે, જે શાસ્ત્ર કે મત આમા સહાયતા કરાવે એનો સગ રાખવો એ સત્સંગ

x

x

x

ત્રીજી સાધન છ અગતુ છે, (૩-૧) વિવેક અને વૈગયને છવ-
નમા બિતાર્યા પછી આત્મા પ્રતિ જે ભક્તિ થવા માંડે, ત્યારે ચિત્ત
સ્વાભાવિક આની પડતા સસાગતાપની સામે શાન્ત નહી શકે છે, અને
તેથી જ્યાં જ્યાંથી સતાપ આનંદ હોય વિષયોની દાહક જવાબા એના
હૃદયને બાળતી હોય, ત્યાં જે શાન્તિ રાખી શકાય, તેનું નામ શમ
(૩-૨) અદ્વ શાન્તિ આનંદી જાય, સત્ત્વો વિવેક નગ્રત ગહે, સત્
પ્રતિ જ ભક્તિ રહે, અસત્ પ્રતિ અનાસકિત ગહે વિષયોના સતાપમા
શમ (શાન્તિ) ગહે, એટલે બાહ્ય ઇન્દ્રિયોમા સ્વાભાવિક સયમ આવે છે
એ એવો વ્યવહાર કરે, ઇન્દ્રિયોને વિષયોના સગમા એવી જ રીતે ગમે
કે છવનનિર્વાહ પૂરતા એના ખાનપાન હોય અને અયોગ્ય વિષયો
તરફ ઇન્દ્રિયો દોડતી હોય ત્યાંથી એને દબાવી ગમે એ દમ આમ દમનુ
સાધન આવવાથી યોગનો યમ નિયમનુ પાલન થતુ જાય છે (૩-૩)
શમ-દમ આવતા જાય છે તેમ તેમ વિષયોમા મન ગમતુ નથી
તેમાંથી ઉપરામ થતુ જાય છે કાગલુ કે, વૈગયના સાધનદ્વારા ચિત્ત
તો સત્ત્વની શાન્તિથી ભરેતુ હોય છે, આત્માના આનંદમા જ રમ્યા
કરતુ હોય છે, તેથી એ હવે ઉપગમ રહે, તે ઉપગતિ (૩-૪) શમ,
દમ, અને ઉપગતિના પાનનથી સંસાન્તા અપમાન હાનિ પગજ્ય
વગેરે આવી મળતા દુષ્પ સહન કરવાની-મન તથા ઇન્દ્રિયોને એમા
જરાપણ ચલાયમાન ન થવાની એને અનાત્મ સમજીને એમા અના-
સકિત ગાખવાની, આગમાપાથી માનીને એમા મનને ન વેપાયમાન
થવાની જે શક્તિ આવે તે તિતિશ્ચા કહેવાય છે

* ,

•

•

આવી રીતે જમ, દમ, ઉપરતિ અને તિતિશ્ચા આવતા જાય છે,

અને વિવેક અને વૈરાગ્ય દ્વારા જ્યારે જ્ઞાન અને ભક્તિનાં અંગોના જીવનમાં વિકાસ થતો જાય છે, ત્યારે જે શાસ્ત્ર, કે સંત દ્વારા એ સાધન મળ્યાં છે, જેમના પ્રેમસહકાર વડે, જેમનાં નિષ્કામ કૃપાપ્રસાદ વડે આટલી આંતરિક સુધારણાની દૃષ્ટિએ એ પહેલ્લેથી છે, એમ અને સમજાય છે, ત્યારે એ સંતોમાંથી કોઈને એ પોતાના નિત્યસહાયક તરીકે સ્વીકારી, એમના વચનમાં વિશ્વાસ રાખીને એ શાસ્ત્રનાક્ય સાચાં માને એ એની (૩-૫) શ્રદ્ધા કહેવાય છે. શ્રદ્ધાની પ્રતિષ્ઠા થયા પછી મનમાં કશી શંકાઓ ઊદ્ભવી નથી; કારણ કે સંત, ગુરુ અને શાસ્ત્રવચન પ્રમાણે એણે સાધનસંપત્તિ મેળવી છે, એથી હવે પોતાના અખ્યાત્મ-માર્ગમાં એ નિશ્ચિંત બને છે; મનની આ નિશ્ચિંત સ્થિતિ તે (૩-૬) સમાધાન છે.

આ ૭ સાધનનું યુગ્મયું ત્રીજું સાધન છે; અને એકંદરે (૧) વિવેક (૨) વૈરાગ્ય (૩) શમ વગેરે ૭ નો જીવનમાં સુંદર મેળ થવા માટે, એટલે એને સ્વાભાવિક રીતે જ હું કોણ, ઈશ્વર કોણ, અને હું અને ઈશ્વર જેમા છે તે જગત કોણ? એ જાણવાની ઉત્કટ જિજ્ઞાસા અંતરમાં ઊગી-ફૂટી નીકળે એ એની (૪) મુમુક્ષુતા છે. આવી રીતે સતો અને જ્ઞાનીઓ પાસે જતાં પહેલાં ચારે સાધન સાધના જીવનમાં ઊતરવાં જોઈએ.

+

+

+

અખ્યાત્મ હીક જ કહે છે કે જેને આત્મજ્ઞાન મેળવવું છે એણે એ સાધનસંપત્તિ મેળવવી જોઈએ. નદી પાર કરનારને નાવનાવિકની જરૂર છે, તેમ સાધકને આ સાધનની આવશ્યકતા છે. સાધનરૂપી વિવેકચક્ર મેળવ્યા વિના સંત્યાધુઓનાં ટોળામાં ભટક્યા કરે, કે શાસ્ત્રોનાં ઘોષાં ઉપલાવ્યા કરે, એથી કર્યું સાર્યુંક થતુ નથી; પોતે પરીક્ષક બનીને જ્ઞાનીની પરીક્ષા કરવા જાય, પોતાને શાસ્ત્રના માનીને શાસ્ત્રની ચર્ચા કરવા જાય.

આમ આંધળા પાડા જેવા મિથ્યા અહંકારની સત્તારી કરીને સંતસાધુ

કે શાસ્ત્રનાં લક્ષણ જોવા જાય, તો પરિણામે એ નાસ્તિકતાના ખાડામાં પડે છે. અખાણ એટલા માટે કહે છે કે જે નદી પાર કરી ગયો છે, એની પાસે નાવનાવિક છે કે નહિ એ ન જોતાં, પોતે નાવનાવિક મેળવવાં અને પાર કરીને પછી સામે પાર બેઠેલાને જોવા કે, નાવનાવિક ક્યાં છે, કેવાં હતાં અને હવે ક્યાં ગયાં ?

*

*

*

સાધકે અંતર્મુખ થવું જોઈએ, સાધનસંપન્ન થવું જોઈએ, ધર્મને નીતિથી જૂદી ન પાડવી જોઈએ, ધાર્મિક જીવન ગાળી, અર્થ અને કામના ક્ષેત્રમાં વિવેક રાખી, ચોથા પુરુષાર્થ મોક્ષને માટે સાધનસંપન્ન થવું જોઈએ, બધે અધાધુધી છે, શાસ્ત્રોમાં કાંઈ એકવાક્યતા નથી, અનેક સંપ્રદાય કે મતપંથ છે, જાનીઓ કેવા હોય, અત્યારે કરી સમજણ પડતી નથી-એવી ઉલટી સમજણ ન રાખતાં સંતોનો પરિચય વધારવો જોઈએ, શાસ્ત્રો વાંચવાં જોઈએ, અને મુખ્ય વાત પોતે સાધન સંપન્ન થવાની છે એ કદી ન ભૂલવું જોઈએ.

આપણું પોતાનું અંતઃકરણ લોભ-મોહથી મુક્ત હોય, ઉદારતા, મેવા, ક્ષમા, ગુણબુદ્ધિ અને જિજ્ઞાસા કેળવ્યાં હોય, તો જ સંતસાધુની સમીક્ષા-પરીક્ષા થઈ શકે છે, એને બદલે સતસાધુ કેવા છે ને કેવા નહીં, એવું નિરીક્ષણ કરવા જતાં તો સાધક પોતે જ પોતાના લોભમોહમાં ફસાતો જાય છે.

x

x

x

સમજિતું પ્રારબ્ધ ગમે તેવું હોય, સમજિતના ધાર્મિક ક્ષેત્રમાં અધાધુધી હોય, તેથી કાંઈ વ્યજિને પોતાનું સાધન કેળવવામાં મુશ્કેલી નડતી નથી; જેવી દષ્ટિ તેવી સષ્ટિ અને જેવી ભાવના તેવું ફલ, એ સૂત્રો અદ્વરઅદ્વર સાચાં છે. અંતર્મુખ થઈને જીવનમાં સાધનસંપત્તિ જીતારીએ એટલે આખી દષ્ટિ બદલાઈ જાય છે. અંતર્મુખ થવાનો અર્થ જ એ છે કે આપણે જાતે સુધરવું. સુધારવાના કરતાં સુધરવાની

દષ્ટિ નાખીએ, પરીમાના દગ્ગતા સમીક્ષા કેળવીએ, તો અધશ્રદ્ધા કે
વડશ્રદ્ધાને મધ્યે વિવેકનો ઉન્નય થાય છે, આસદ્વિનયને વૈનયનો રંગ
જનમવા મોડે છે, તરંગી ભાવોને બદલે સમમી ભારના વધવા મોડે છે,
અને સન્માર્ગે મારવાના થી મળેશ થાય છે

x

x

x

૨૪ નમતીયં પોતાના અનુભવની એક વાત કહે છે, "આપ
વીતી કદ કે જગવીતી ? જ્યારે બૂલમા પળ કોષ સાચારિક વસ્તુમાં
સાચો ખાંડો ભાવ જમાવું છું : દાનિ, લાભ, કે મોટપનાનમમા મન
પરોતુ છું, દેહની આરોગ્યતા વગેરેને બંધ મોટી વાન માની લઉં છું,
કોઈપણ મનુષ્યને મારોપરાયો નાહું છું, મને પોતાને યગિન્નિજ્ઞ શરી
માત્રી ખેસુ છું. અને માગ શુદ્ધ આત્મચરણને બૂલને શરીરમાં
મમતવ ધાન્ય કરીને બેદરદિથી જોવાનું શરૂ કરું છું, ત્યારે જરૂર મને
ત્રિવિધ તાપ ઘેરી લે છે, મારી દષ્ટિ જેટલી અધોગત થાય તેટલું કુખ
આવી પડે છે. શુદ્ધ દષ્ટિ અને ગુચ્છ ભાવનાનું ફળ ખેદ અને કુખમાં
મળ્યા વિના મહેતુ નથી."

કેવી ચોક્ષી સમજણ આપે છે ! આત્મચાત્ર મેળવવું છે, સમતા
લાવવી છે, શાંતિ શાપવી છે, અને મનમા શાંત, તર્ક, અને દોરદષ્ટિના
મેના-ગધાતા ચીથરા લક્ષને જવું છે સત્સંગ દગ્ગા ! નાકમાં ફુગ
ભરીને પુષ્પની સુગંધ મહાણી છે ! મ્હોમા એળીઓ ભરીને સાકરો
સ્વાદ ચાખવો છે ! કેવી અસંલવિત-હસવા જેવી દશા છે !

*

*

ધાર્મિક જીવન ગાંગા, નીતિને માર્ગદર્શક દીવાદાડી બનાવો અર્થ
અને કામમા નિ સ્વાર્થતા લાવો, અને પછી જુઓ કે મોક્ષના તમે
સહજ સ્વભાવે અધિકારી બનો છો કે નહિ ! ધનવૈભવ, કુદ બકળીલા,
માત્રમિલકેતનો મોહ છૂટતો ન હોય, અને એ બધું સાચવી સંભાળી,
"મગવદ્ અર્ધાં જુદિધી વ્યવહાર કરીએ છીએ, ત્યહુ ભગવાનનું છે એ

ભાવથી રહીએ છીએ; આવાં આવાં ભક્તિનાં એમાં શોધનારા બિચારા પામર દયાપાત્ર છે !

સાચું ધાર્મિક જીવન શરૂ થાય છે બધી જગતની ઉદારતામાંથી; નાન, મન, ધનમાં ઉદારતા આવે ત્યારે લોભ મોહ છૂટી, શરીરથી સૌની નિઃસ્વાર્થભાવે સેવા થાય એટલે કાયિક શુદ્ધિ મળે; મનથી બધાં પ્રતિ સમાનભાવ આવે; જગત ગમે તેવું હોય, ગમે તે દોષવાળું હોય તોપણ સૌ પ્રતિ પ્રેમભાવ રહે ત્યારે માનસિક શુદ્ધિ થાય; અને પૂર્વ-કર્મના પુણ્યપ્રતાપે ધન મળ્યું હોય, તે મારાપારકાંને ભેદ ભૂલીને સૌના ઉપયોગ માટે વપરાય ત્યારે ધનશુદ્ધિ થાય.

*

*

*

આ તો સાંસારિક જીવનની દિશા કહી; પણ જિજ્ઞાસુ, ભક્ત, કે સાધકની જીવનકક્ષા આથી પણ ઉપર જાય છે; એને સાંસારિક દૃષ્ટિથી નહીં, પણ ઇશ્વરપ્રીત્યર્થે જીવવાનું હોય છે; ઇશ્વરની જ જ્યાં ચાલો થતી હોય, તત્ત્વજ્ઞાનના પ્રશ્નોની સુંદર સમજણ આપતી હોય, એવા નિર્દોષ વાતાવરણમાં એણે વિહરવું જોઈએ; ભક્તો, જિજ્ઞાસુઓ, મુમુક્ષુઓ, સંતો, જ્ઞાનીઓ અને અનુભવીઓની સાથે એણે નિર્ભય રીતે જોળાઈને સૌની સેવા કરવી જોઈએ. જ્યાં સુધી એ સેવા દ્વારા લોભમોહ નિર્મૂળ ન થાય, ત્યાં સુધી ભાવ કે ભાષામાં ઉદારતા આવતાં નથી, ઉદારતા વિના સંતભક્તિ ઉપજતી નથી; ભક્તિ વિના સંતકૃપા મળતી નથી, અને કૃપાવિના આત્માનંદની આશા રહૂતી નથી.

+

+

+

એક બીજી સાવધાનતા રાખવાની જરૂર છે: ધણે ઠેકાણે લોકો એમ કહેના જોવામાં આવે છે કે, અમારે બધા દેવ સરખા એટલે બધાવનાં પૂજન દર્શન કરીએ; બધા સંત જ્ઞાત એટલે બધાવને સરખા માનીને જે દીક લાગે તે મદણ કરીએ.

આમાં ભ્રાંતિ એ એ કે શાસ્ત્ર, સંત અને દેવના કરતાં પોતાની

બુદ્ધિમાં સાધક વિશેષ વિશ્વાસ રાખે છે. ચોતાની વિચાર અને વિવેક-
બુદ્ધિને એવી ભૂલ વગરની માને છે કે એને જ ગુરુ બનાવી, એ વડે
શાસ્ત્ર અને સંતની પરીક્ષા કરી, એને સારમહાત્મ્ય કરવા જેવી શક્તિ-
શાળી માને છે । કેટલી વિચિત્ર ભ્રાંતિ અને કેટલો પ્રખર અહંકાર ।

વસ્તુતઃ એવું હોયું જોઈએ, કે પ્રથમ સાધનસંપત્તિ કેળવતે સંતોનો
સત્સંગ હરવો; પછી એ મંતોમાંથી આપણી પ્રકૃતિ સાથે વિશેષ
મેળ આવે તેમ હોય, તેમની સાથે સહવાસ વધારવો; ઈષ્ટ લાગે ત્યાં
ગુરુબુદ્ધિ કરવો; અને સાધનમાં લાગી જવું. એક દેવની કે એક સંતની
ખતાવેલી સાધના પ્રમાણે સાધન કરવાથી જ ઈર્ષ્યાસહિ શાય છે,
ઠેકાણે ઠેકાણે ભટકવું અનેક શાસ્ત્રો વાંચવાં, બધા સંતોને તપાસી
જોવા, એ સમદષ્ટિ કે વિવેકબુદ્ધિ નહીં, પણ વ્યભિચારી વૃત્તિ છે,
આપણા લોભમોહ, મિથ્યાભિમાન, અને દોષદષ્ટિને સાચવી રાખવાનો
એ ફલ છે.

*

*

*

સાચા સાધક ! તું એતી જા ! સાવધાનતા ગખ ! તારું હૃદય
શુદ્ધ કર । એમાં વિવેકની આંખ ઊધાડ । વૈરાગ્યનો દોષક ખાળ;
રામદમનાં શસ્ત્રાસ્ત્ર ધાન્યુ કર; ઉપરતિનાં આભૂષણ ધરીને શ્રદ્ધા કેળવતો
જા; આપોઆપ સમાધાન ન થાય તો પછી કહેજો કે શાસ્ત્રો અને સંત
ખોટા છે: પણ સાધનસંપત્તિ કેળવ્યા વિના જો ભટક્યા કરીશ તો
લાખો જન્મે પણ પાગ આવે એમ નથી ભણવાની શરૂઆત કરનાર
વિદ્યાર્થી હાથમાં પુસ્તકપાટી લઈને નિયાજો અને શિક્ષકોની જાતે પરીક્ષા
કરીને, ભણવા ઇચ્છે તો એ બહાજ જ ભટક્યા કરે છે અને ઉવટે
અભણ તથા મૂર્ખ જ ગહે છે. તેની જ દશા તારી ન થાય તે સંભાળજો:
તેના કરતાં તો ઠાઈ સંતનું વચન*માન; ભટકવાની ટેવ છોડી દે ।
કથાપ્રેમી કરતાં વસ્તુપ્રેમી યા; દર્શનભૂખ્યાં કરતાં વિવેકભૂખ્યો બન;
વ્યભિચારી ભાવ કરતાં એકનિષ્ઠ ભક્તિ કરી જો; અને પછી જોઈ લે

કે ભણે તારે નિશાળો બદલવી પડી હોય, કાંઈ નિશાળ અધુરી કે ખોડખાંપણવાળ મળી હોય, પણ નિશાળો બદલતાં બદલતાં જેમ વિદ્યાર્થી આખરે વિદ્યાવન્ત થાય છે, તેમ સત્યનો નિરાસુ એક સંત પાસેથી અધુરું રહેલું જ્ઞાન ખીજેથી મેળવી શકે છે; અને છેવટે સંતના સત્સંગમાં પોતે સંત બને છે.

x

x

x

સંતોનાં પ્રારબ્ધ એક સરખાં હોતાં નથી; સ્વભાવમાં ભેદ હોય છે; નવાજૂના વ્યવહારમાં ભેદ હોય છે; ઉપદેશપ્રણાલીમાં વિવિધતા હોય છે; એટલે સાધક જે ભટક્યા જ કરે, તો બધેથી વસ્તુ મેળવવાની 'ધૃત્તિ'વાળો હોવાથી કદી પૂરું કે સાચું મેળવી શકતો નથી, એક એક હાથ જમીન જુદે જુદે ઠેકાણે ખોદવાથી કૃષો બનતો નથી; તેમ જુદે જુદે સ્થળે ભટકવાથી ભાવની રિચગતા થતી નથી, ભક્તિ વધતી નથી; શ્રદ્ધા જાગતી નથી; એટલું જ નહિ, પણ મહાન નુકશાન એ થાય છે કે દોષદષ્ટિ ખૂબ જ વધી જાય છે, શાસ્ત્રોનાં રહસ્ય સમજતાં નથી; અને કાંઈપણ સંત એનાથી સંપૂર્ણ પ્રસન્ન થતા નથી, તેથી સાચી સમજણ એવા અભાગીઆને પ્રાપ્ત જ થતી નથી.

બધી જાઓ. સાધનસંપન્ન થાઓ. લોભમોહ કે દોષદષ્ટિ કેહાડીને સંતોનો સત્સંગ કરો, એમાંથી કાંઈ એકનામાં શુરુશુદ્ધિ સ્થાપો, અને આશા પ્રમાણે નિઃશંક ભાવે સાધના કરો. વ્યવસાયાત્મિકા શુદ્ધિઃ સમાધૌ ન વિધીયતે । એમ કહીને ભગવાને ગીતાશ્રમાં હદ કરી છે કે અનેક સ્થળે ભટકનારી શુદ્ધિને કદી સમાધાન કે સમાધિ મળતાં જ નથી.

ભગવાને અર્જુનને પણ ગીતાજ્ઞાન એટલા માટે આપ્યું કે—

इष्टोऽसि मे दृढमिति ततो वक्ष्यामि ते हितम् ॥

ભાવાર્થ—તું મને ખૂબ વહાલો છે તેથી તારું હિત કહું છું.

આવો પ્રેમ સંતો માટે—શુરુદેવ માટે કેળવ્યો હોય, તો જ હિતનાં

વાક્યો એમના અંતરના કથાદમાંથી રહેજે નીકળી પડે. સતો તો નિઃસ્વાર્થી છે, એમને મારાપગવા નથી—સમદર્શી છે; એટલે જેવી જેની શ્રદ્ધા, જેટલી જેની ભક્તિ તેટલી તેની કૃપા; અને જેટલી એ કૃપા તેટલું સાધકનું આત્મક્રયાણુ તેમ તપહીન અલકત અને સેવાહીનને તત્ત્વ ન મળે—સદગ્ન સ્વભાવે ન મળે એવું અમરવાક્ય પણ ભગવાન જ કહી ગયા છે. અધ્યાય ૧૮ ના શ્લોક ૬૫ માં કહે છે કે:—“ તારા આત્મક્રયાણુ માટે કહેલું આત્મજ્ઞાન તપહીન, અલકત, અને સેવાશુશ્રુષાથી રહિત હોય, અને મારી અમૃતા કરતો હોય, તેને આપવા જેવું નથી.”

*

*

*

ભગવાનના આપ્તવાક્યમાં શ્રદ્ધા રાખીને સાધન સપત્તિના અજવાળા અતઃમા ભિતારો, સતસેવા કરો, સત્શાસ્ત્રો ભણો, શુદ્ધભક્તિ ઢેળવો આ એક જ ગજમાર્ગ છે, એ વિના બીજાં બધાં સાધન અણપ પણ છે. સત્યના જિજ્ઞાસુને તો બધું સરલ છે, બાકી જેને ભક્ત કે જિજ્ઞાસુ કહેવગવવું જ છે, એમના ઉપર પરમાત્મા દયા કરે! એમની ભુધિમાં વિવેક ભરે! એમના હૃદયમાં નિશ્ચલતા લાવે, એમની વ્યભિચારી વૃત્તિને દૂર કરે, અને કેંક એકનિષ્ઠ સાધન સપત્તિ એમને મુઠ્ઠે કે જેથી એ પણ સન્માર્ગે વળે!

*

*

*

પરમાત્મા આપણને સૌને સાધનસંપન્ન થવાના સાચા અધિકારી બનાવે!

ભકિતરહસ્ય

લેખક:-સ્વા. શ્રી. અદ્વૈતાનંદજી

卐

મનુષ્યના ચિત્તની અંદર મુખ્ય ત્રણ શક્તિઓ રહેલી છે, ઇચ્છા, ક્રિયા, જ્ઞાન. આમાંથી કોઈ પણ એક શક્તિની પ્રધાનતા ઉપરથી પ્રત્યેક વ્યક્તિનો યોગમાર્ગ નિશ્ચય થાય છે. સાધનપદ્ધતિ સ્વાધિકારાનુસાર હોય તો જ તે દ્વારા જીવનમાં આધ્યાત્મિક પ્રગતિ ઝડપથી થઈ શકે છે. જ્ઞાનયોગ, ભકિતયોગ, કર્મયોગ વગેરે સાધન પ્રણાલિકાઓ આ નૈસર્ગિક પ્રકૃતિભેદના સિદ્ધાન્ત ઉપર જ રચાયેલી છે. જીવાત્મા પરમાત્માને પ્રાપ્ત કરવા મથે છે તે માત્ર જ્ઞાનપિપાસાની તૃપ્તિ અર્થે નહિ, તેમ ઇશ્વરનું અકલ્પ્ય સામર્થ્ય સંપાદન કરવા માટે પણ નહિ; પરંતુ જીવાત્માને પરમાત્માને જે નિત્ય અને અજ્ઞાત સંબંધ છે તેને લીધે જીવ પરમાત્મા તરફ આકર્ષાય છે ને તેમાં પુનઃ લીન થવા માગે છે. પરમાત્મા પ્રેમરૂપ છે, આનંદરૂપ છે તેથી સર્વ પ્રાણીઓ તેને ઝંખે છે ને સંસારભરમાં જે ગતિ, અસાંતિ આપણને દષ્ટિગોચર થાય છે તે એક રીતે જોતાં જીવનના અંતિમ ધ્યેયની પ્રાપ્તિ સાર અનિવાર્ય પ્રયત્ન જ છે. આપણે હંમેશા સીધી ને સીધી રેખામાં ચાલ્યા જઈએ છીએ, એવા સાશ્વત પ્રગતિવાદમાં વિચારશીલ મનુષ્યને શ્રદ્ધા હોઈ શકે નહીં. કોઈ પણ ગતિ નિરંતર સીધી લીટીમાં જ થવા કરે નહીં. સીધી લીટી લંબાવવાથી વર્તુલ બને છે અને એ માટે ગ્રેરેલું બળ વર્તુલ પૂરું કરીને પોતાના મૂળસ્થાન ઉપર જ, મૂળ ગિંદુ પર જ પાછું આવે છે. એક પ્રયત્ન નહી મહાસાગર પ્રતિ વહી રહી છે તે સંસાર; તેમાં અનેક

જીવાત્માઓ ધાસના તણખજાઓની માફક આમતેમ ધસડાતા જાય છે. ધડીમાં આગળ આવે ને ધડીમાં પાછળ જાય પણ આખરે તે સમુદ્રમાં મળ્યા સિવાય છૂટકો થતો નથી. જુદામાન મનુષ્ય કુદરતના નિયમોનું નિરીક્ષણ કરી, પ્રકૃતિપ્રવાહની દિશાનો નિશ્ચય કરી, તે તરફ જાનસંહિત ઝડપથી પહોંચવાનો પ્રયત્ન કરે છે, અન્ય મનુષ્યો તથા ખીન પ્રાણીઓ તથા સમસ્ત જંગલ અજ્ઞાણતાં તે તરફ માથા ના પ્રાગટ્યથી ધસડાય છે. જાણપૂર્વક અસ્ખલિત ગતિને યોગ નામ આપવામાં આવે છે.

આ પૂર્ણાનંદમય તત્ત્વ ચૈતન્યવાળું અને સત્તામય પણ છે. જ્ઞાનમાર્ગમાં તેના ચૈતન્યસ્વરૂપ ઉપર ભા. મુકવામાં આવે છે, કર્મમાર્ગમાં તેની શક્તિ ઉપર ભા. મુકવામાં આવે છે, અને લકિતમાર્ગમાં તેના પ્રેમ-આનંદ સ્વરૂપ ઉપર ભા. મુકવામાં આવે છે. નિત્ય તત્ત્વ પ્રેમરૂપ હોવાથી સર્વ પ્રાણી પદાર્થોને પોતાના તરફ ખેંચે છે; ને પોતામય કરવા મથે છે. આ નિર્લેપ, વ્યાપક, પ્રેમનાં આદેશનો જેઓ ઝીલી શકે છે ને જેઓ પોતાના મનને તે તરફ પાળી શકે છે, તેઓ પરમાત્માના સ્વરૂપને જલ્દી પ્રાપ્ત કરી શકે છે.

આનંદમય પરમતત્ત્વનાં બે મુખ્ય રૂપ છે; નિરાકાર અને સાકાર. અમર્યાદિત ચૈતન્યવાળું સ્વરૂપ તે નિરાકાર ને દ્રવ્ય, શુણ્ય, કર્મની સત્તાથી પરિમિત થયેલું તે સાકાર. ભજનીય પરમતત્ત્વ સ્વેચ્છાથી લકતોના અનુમહાર્થે અને અધર્મોએના નિમ્મહાર્થે પાર્થિવ ભૂમિકામાં ઉતરે છે ત્યારે તેને અવતાર કહેવામાં આવે છે. અવતારો ચાર પ્રકારના માનવાયા આવે છે. કલ્પાવતાર, મનવંતરાવતાર. યુગાવતાર, સ્વરૂપાવતાર. કલ્પાવતાર અસામાન્ય પરિવર્તન કરવા માટે આવે છે મનવંતરાવતારો તે તે મનવંતરમાં દેખાતા દોષોનું નિવારણ કરવા આવે છે, યુગાવતારો યુગધર્મના પ્રવર્તક તરીકે આવે છે ને અસ્થાવતારો અમુક ખાસ ગુણોનો આલિંગકાર કરે છે.

આ પરમતત્ત્વના મૂળ સ્વરૂપ (નિરાકાર) સાથે, અથવા સાકાર

સ્વરૂપ સાથે અથવા અવતાર સ્વરૂપ સાથે પ્રેમપૂર્વક મનની સ્થિતિ
 પાંધવી તેને “ ભકિત ” કહેવામાં આવે છે. શ્રી. મહર્ષિ નારદ દશ્વર
 પ્રત્યેના “ પરમ અનુરાગ ”ને ભકિત કહે છે. એ ભકિતરસ જ પરમા-
 મૃત છે. એની પ્રાપ્તિ યતાં જીવને કોઈ પણ અન્ય પ્રકારના સુખની
 ઇચ્છા રહેતી નથી. તે સર્વાર્થસંતુષ્ટ રહે છે ને કોઈ પણ પ્રકારની
 હાનિથી શોક પામતો નથી. કોઈની ઈર્ષ્યા પણ કરતો નથી. ઇષ્ટસાક્ષા-
 ત્કારથી મનુષ્ય પ્રેમાન્મત્ત બની જાય છે. સ્તબ્ધ પણ બની જાય છે
 અને આત્મારામ પણ બને છે. સધળા વિચાર, વચન, કાર્યનું જ્યારે
 પ્રભુને સમર્પણ થઈ જાય અને શાશ્વત વિસ્મૃતિથી પણ અત્યંત વ્યા-
 કુળતા થાય, ત્યારે ભકિતનો યથાર્થ ઉદય થયો છે એમ કહી શકાય.

શ્રી. રામકૃષ્ણ પરમહંસના અભિપ્રાય પ્રમાણે આ આખો સંસાર
 ગાંડાની મોટી ઈરિપતાવ જોવા છે. સધળાં પ્રાણીઓ ગાંડાતુર જેવાં જ
 છે. કેટલાક ધન પાછળ, કેટલાક સૌંદર્ય પાછળ, કેટલાક સત્તા પાછળ,
 ધણાજ થોડા-હજારોમાં એક ઇશ્વરની પાછળ ગાંડા હોય છે. તેમના
 જીવનમાં એક જ અભિલાષ હોય છે, તે એ કે ઇશ્વરનું દર્શન ક્યારે
 થાય. પ્રભુનું સ્વરૂપ પારસમણિ જેવું છે, તેના સ્પર્શ માત્રથી માણસ
 કંચનરૂપ બની જાય છે.

શાંડિલ્ય ઋષિના મત પ્રમાણે પ્રભુ ઉપર “ અત્યંત પ્રેમ ” તે જ
 ભકિત. ભકતશિગેમણિ પ્રહ્લાદ “ અસાનીજનો જે પ્રકારનો અસા-
 ધારણુ પ્રેમ ઇન્દ્રિયોના નશ્વર વિષયો તરફ ઢાળે છે તે પ્રકારના ભગવાન
 પ્રત્યેના હોડા અને વ્યાપક પ્રેમ ”ને ભકિત કહે છે.

ભકિત બે પ્રકારની હોય છે; વિદિતા અને અવિદિતા. સાધ્ય
 અને સાધનના જ્ઞાનવાળા અને શ્રદ્ધાવાળા અદ્વૈતુકી ભકિત તે વિદિતા
 અને નિષિદ્ધ ભાવોવડે ઇશ્વરમાં ચિત્ત એકાગ્ર થવાથી ભગવાનમાં
 સ્થિતિ બંધાય તે અવિદિતા. અવિદિતા ભકિતના મુખ્ય ચાર પ્રકાર
 છે. કામજ્ઞ, દ્વેષજ્ઞ, ભયજ્ઞ અને સ્નેહજ્ઞ. સામાન્ય રીતે અવિદિતા

લકિત ત્યાજ્ય છે, સેવા કોટિની નથી. વિદિતા ભકિત શુદ્ધ અને પ્રેમ-
રૂપ હોવાથી તે ઉત્તમ છે. ભગવાનનાં નામ, રૂપ, ગુણ, કર્મ, જન્મ
વગેરે સંબંધનું સતત ચિંતન જેવાથી ચિત્ત શુદ્ધ અને સાત્વિક થાય
છે અને છેવટે લકિત સર્વ દોષોથી મુક્ત થઈ સામીપ્ય, સાર્વજ્ય,
સામોક્ય, અને સાયુજ્ય મુક્તિ મેળવે છે.

લકિતમાર્ગમાં એક સુગમતા છે, તે માર્ગ દિવ્ય લક્ષ્યને પ્રાપ્ત
કરવાનો અતિ સરળ અને સ્વાભાવિક માર્ગ છે. સાધાગણ રીતે મનુષ્યમાં
બુદ્ધિપ્રાધાન્ય કરતાં લાગણીની પ્રમાણતા વધારે હોય છે. જ્ઞાનમાર્ગ
અને લકિતમાર્ગના છેવટના પ્થેયમાં ભિન્નતા છે એવી કેટલાકની મા-
ન્યતા છે જ્ઞાની લકિતો ભેદ જોતા નથી. તેમને મન બંનેનું લક્ષ્ય એક જ
છે. જ્ઞાની લકિતોની માન્યતા પ્રમાણે અંતિમ અવસ્થામાં ઉપાસક-ઉપા-
સ્યનો ભાવ નષ્ટ થઈ જાય છે અને અભેદજ્ઞાન ઉદ્ભવે છે. દ્વિત સંપ્ર-
દાયોના અનુયાયીઓ (આમાં વિશિષ્ટાદ્વિત, શુદ્ધાદ્વિત, દ્વિત સર્વેનો
સમાવેશ થઈ જાય છે.)ના મત પ્રમાણે લકિત સાધન છે અને સાધ્ય
પણ છે. તેઓ દૈવત્વ મુક્તિમાં માનતા નથી. અંશશિભાવ અંતિમ
અવસ્થામાં પણ કાયમ રાખી લકિતરસનું આસ્વાદન કરવામાં તેઓ
માને છે અને તેને જ ઉત્કૃષ્ટ કોટિનો અનુભવ તેઓ ગણે છે. આ
ઉભય મતોમાં કાંઈ ખાતો ફેર નથી. બંનેયમાં ચિત્તની પર જઈ, સુખ-
દુઃખનાં દ્વંદ્વોનો ત્યાગ કરી, નિત્ય અને અવિચ્છિન્ન આનંદની પ્રાપ્તિ
કરવાનો જ આદર્શ છે. નવરસના આલંબન રૂપે ભગવાનને લઈને જે
પોતાના મનને તેમાં રથાપે તે લકિત અને લકિતના ચિત્તમાં જે આનં-
દનો ચમત્કાર અભિવ્યક્ત થાય તે લકિતરસ.

અભ્યાસમૈક્યજ્ઞાન એ જ ખરું સાધ્ય છે અને તેના જેવું પવિત્ર
જ્ઞાન જગતમાં બીજું કાંઈ નથી એ તો નિઃશંક અને સુક્તિયુક્ત છે.
જેમ સારી રીતે પ્રદીપ્ત કરેલો અગ્નિ ગમે તેવા કાષ્ટને બાળી ભરમ
કરી નાખે છે, તેમ આ પરમૈક્યજ્ઞાન ગમે તે માર્ગ દ્વારા પ્રાપ્ત થઈ

હોય, તો પણ કર્મમાત્રનો દાવ કરી નાંખે છે. કર્તૃત્વભાવનાની ત્યાગથી ક્રિપમાણથી સચિત વધવાનો સંભવ ન રહ્યો, તેમ પિંડબ્રહ્માંડ-ક્યનું જ્ઞાન થયું એટલે સિંગદેહ પણ શુદ્ધ અને સત્વમય થવાથી સંચિત નષ્ટ થાય છે. પ્રારબ્ધ પણ દેહ હોવાથી બીજાની દૃષ્ટિએ છે, પણ જ્ઞાનીને દેહાધ્યાસ ન હોવાથી તેને મન પ્રારબ્ધ નથી. અહંતા ત્યજ એટલે મોક્ષ આપોઆપ જ થયો. તેને માટે દેહધ્વંસની આવશ્યકતા નથી. આ અદ્વૈતવાદ બુદ્ધિથી ગ્રહણ કરવો તે જ પ્રથમ તો કહેણું છે અને તેનો સાક્ષાત્કાર કરવા માટે નિરાકાર તત્ત્વમાં ચિત્તને સ્થિર કરવું તે તેથી પણ વધારે દુષ્કર છે. પરિવર્તનશીલ નામરૂપાત્મક માયાથી આગ્રહાદિત ચચેક્ષા અમૃતરૂપ નિરાકાર, નિર્વિકાર, સચ્ચિદાનંદ પરબ્રહ્મનું વર્ણન કરતાં મોટા જ્ઞાની પુરુષોને પણ " નેતિ નેતિ " કહીને જ અટકી જવું પડે છે. અનિર્વાચ્ય, અચિંત્ય બ્રહ્મને ઓળખવા માટે સામાન્ય બુદ્ધિના મનુષ્યોએ શું કરવું ? જેમનામાં તીવ્ર બુદ્ધિનો અભાવ હોય તથા જેમનું મન અમૂર્ત વસ્તુનું ધ્યાન કરવા અસમર્થ હોય, તેમણે શું આ સંસારમાં કાપમ પામર પ્રાણીની માફક જ જીવન વ્યતીત કરવું ? તેમને માટે મુક્તિનો ટોઈ માર્ગ નથી ? આ પ્રશ્ન સદૃજ જ ઉપરિચિત થાય છે. આપણે સ્થાનુભવથી જાણીએ છીએ કે જગતમાં સર્વ વ્યવહાર ગ્રહા, ગ્રેમ વગેરે મનુષ્યસ્વભાવમાં સિધ્ધ થયેલી મનોવૃત્તિઓ દ્વારા જ ચાલે છે. પરોક્ષજ્ઞાનને અપરોક્ષ કરવા સાર પણ તર્કાત્મક નિશ્ચયમાં શ્રદ્ધાની આવશ્યકતા છે. સૃષ્ટિની પીઠમાં રહેનાર મૂળતત્ત્વ અનાદિ-અનંત-જ્ઞાન સ્વરૂપ છે, જ્ઞાનંદ સ્વરૂપ છે. એ બુદ્ધિથી જાણ્યા પછી તેના અનુભવ માટે શ્રદ્ધા ભોધ્યે એ તો નિર્વિવાદ છે.

સામાન્ય રીતે નિરાકાર વસ્તુમાં અને સાકારમાં પણ જે વસ્તુ અવ્યક્ત એટલે કાષ્ઠપણ પ્રકારનાં ખાસ આકારવાળી અને ઇન્દ્રિયોને પ્રત્યક્ષ થાય તેવી ન હોય, તો તેના ઉપર ગ્રેમ આંધવો ને તેના ચિંતનથી

તેમાં વૃત્તિને તદાકારં કરવી તે મનુષ્યને અત્યંત કઠણ લાગે છે. એટલે ભૂમિતિશાસ્ત્રમાં જેમ અનાદિ-અનંત રેખાની કલ્પના મનમાં કરીને તેનો એક ભાગ પાટીઆ ઉપર વ્યક્ત કરીને જનાવવો પડે છે, તેવી રીતે નિરાકાર, નિર્વિકાર બ્રહ્મમાં વૃત્તિ જોડવા માટે પ્રત્યક્ષ પ્રતીક ગખવાની ઘણાખરા મનુષ્યોને જરૂર પડે છે, એટલે ઉપાસના માટે નિર્ગુણમાંથી સગુણમાં અને તેમાં પણ અવ્યક્ત અને અમૂર્ત સગુણ કરતા વ્યક્ત અને મૂર્ત સગુણનો આશ્રય લીધા સિવાય જનસમૂહને બીજો માર્ગ છે જ નહીં. તેથી જ અનાદિકાળથી ઇન્દ્રિયમાણ પ્રતીકની ઉપાસનાનો માર્ગ ચાલ્યો આવે છે. વેદકાળમાં પણ અગ્નિ, સૂર્ય જન્મેની મુખ્યત્વે કરીને ઉપાસના થતી. શ્રી ગીતાજીમાં અર્જુન શ્રી હગવાનને પ્રશ્ન કરે છે કે, “ તમને સાકાર, સગુણ માનીને સર્વથા મન, વાણી, કર્મથી, નિરંતર તમારા રૂપ થઇ જઇ ઉપાસે છે તે અને અક્ષર, અરૂપ, અનણ, ઉપાધિ માત્રથી રહિત, નિરાકાર અને નિર્ગુણતત્ત્વની ઉપાસના જ્ઞાનદ્વારા કરે છે તે બન્નેમાંથી શ્રેષ્ઠ યોગવિત્ કોને કહેવો ? ” આનો ઉત્તર આપતા શ્રી કૃષ્ણચંદ્રજી જણાવે છે કે “ અવ્યક્તાસક્ત ચિત્તવાળાનું સાધન અધિકતર કલ્પેપમય છે, કારણ કે દેહવત્થી અવ્યક્ત ગતિ દુઃખથી પમાય છે; પણ જેઓ સર્વ કર્મ મારામાં સમર્પી, મત્પર થઈ અનન્યયોગથી મારું ધ્યાન કરતાં મને ઉપાસે છે, જેઓએ પોતાનું ચિત્ત મારામાં જ પરોવ્યું છે, એવાનો હું મૃત્યુમય સંસારસાગરમાંથી સમુદ્ધતાં થોડા જ સમયમાં ચાઉં છું. ” આ પ્રત્યક્ષમાર્ગ તે ભક્તિમાર્ગ. બ્રહ્મનું સ્વરૂપ નક્કી કરીને કેઈ પણ પ્રતીક લઈ, તેમાં બ્રહ્મભાવ આરોપી, તેની ઉપાસના દ્વારા સાક્ષાત્કારના પ્રયત્ન થાય તે ભક્તિ કહી શકાય. અધ્યાત્મવિચાર દ્વારા, અવ્યક્ત ઉપાસના દ્વારા, દિવ્ય સ્વલક્ષ્યપ્રાપ્તિના, માર્ગજ્ઞે જ્ઞાતમાર્ગ કહેવામાં આવે છે. જ્ઞાનમાર્ગનું પગથિયું શુદ્ધિ છે તે તેમાં શ્રદ્ધા પણ શુદ્ધિના નિશ્ચય ઉપર રહે છે. ભક્તિમાર્ગમાં શ્રદ્ધા તે પ્રેમની

પ્રધાનતા છે. તેમાં સામાન્યતઃ આત્મવાક્યમાં, શાસ્ત્રવચનમાં ગુરુના બોધવચનોમાં અથવા ઈષ્ટદેવતામાં પ્રથમથી જ પ્રેમપૂર્વક શ્રદ્ધા રાખીને જ સાધન શરૂ કરવામાં આવે છે. ગમે તે રસ્તે જઈએ તોપણ આખરે એક જ પરમેશ્વરનું જ્ઞાન મળે છે. અનુભવાત્મક જ્ઞાન સિવાય મુક્તિ નથી. મન, બુદ્ધિ, અહંકારની પર ગયા વગર સંસારનાં દુઃખોમાંથી નિવૃત્તિ થતી નથી. આ સિદ્ધાન્ત બંનેમાં કાયમ રહે છે, તેથી જ્ઞાનમાર્ગ શ્રેષ્ઠ કે ભક્તિમાર્ગ શ્રેષ્ઠ એવા નિર્ણયક ક્ષમણથી કંઈ ક્ષાયદો નથી. મનને શાંત કરવા અને શુદ્ધ કરવા માટે પરમેશ્વરની અનેક સગુણ વિભૂતિઓ પૈકી કોઈ એક વિભૂતિનું ધ્યાન કરવું, અથવા માનવરૂપ ધારી સગુણ પરમેશ્વરની અનન્ય અને એકાન્તિક ભક્તિ એ જ પરમેશ્વરની પ્રાપ્તિનું સરળ, અને સર્વમાન્ય સાધન છે એ વિષે તો ગતશેદ હોઈ સકે જ નહોં.

ઉપાસનાનો સામાન્ય અર્થ એ છે કે ચિત્તવડે ઈષ્ટદેવની પાસે જઈ તેમાં રિયલિ બાંધવી. ઉપાસનાના બે મુખ્ય પ્રકાર છે; અહંગ્રહ અને પ્રતીક. પરમાત્મા હું જ છું એ પ્રકારના આવેશ વાળી ઉપાસનાને અહંગ્રહ ઉપાસના કહેવામાં આવે છે. પ્રતીકોપાસનામાં કોઈપણ બાહ્ય આલંબનને પકડી તેમાં બ્રહ્મભાવના કરી ચિત્તને એકાગ્ર કરવાનું હોય છે. પ્રતીકોપાસનાના ત્રણ પ્રકાર આપણા શાસ્ત્રમાં જણાવવામાં આવ્યા છે કે:-સારોપા, સંપદૂપા, ક્રિયામયી, અને સાધ્વાસા. પુનઃ ઉપાસનાના કાયિક, માનસિક અને વાચિક એવા ત્રણ ભેદો પણ કરવામાં આવે છે; અને ત્રણેય પ્રકારની ઉપાસનાનો પરસ્પર સંબંધ હોય છે.

પ્રતીક એક પ્રકારનું સાધન જ છે એ આપણે ધ્યાનમાં રાખવું જોઈએ. નામરૂપાત્મક કોઈપણ વસ્તુ લઈએ તે તો માયા જ છે અને છેવટે પરમેશ્વરની પ્રાપ્તિ માટે તો દૃષ્ટિને તેનાથી પર લઈ જવી જ જોઈએ. ગીતાજીમાં શ્રી કૃષ્ણજીગવાને સ્પષ્ટ જણાવેલું છે કે, “બુદ્ધિ

વિનાના લોકો મારો અવ્યય અને અનુત્તમ પરમભાર ન જાણી મને અવ્યક્તને વ્યક્ત થયેલો માને છે. હું મારી પ્રકૃતિને અવલંબી તેના વચ્ચે અવશ રહી, વારંવાર અખિલ જૂતસમદને સર્જું છું. હું અધ્વક્ષ રહીને પ્રકૃતિને સચરાચર કરાવું છું, હું કવુ છું, ધરુ છું, સ્વધા છું, જ્યોત્ષ્ણ છું, મંત્ર છું, મૃત છું. અમ્મિ છું, હૃત છું. હું જગતનો પિતા, માતા, પાતા, પિતામહ છું, ગતિ છું, ભક્તિ છું, પ્રભુ, આદી, નિવાસ, શરણ, મિત્ર, પ્રભવ, પ્રલય, સ્થાન, વિધાન, ને નિત્ય ખીજ છું, અમૃત તેમ મૃત્યુ, સત્ તેમ અસત્ હું જ છું. ”

પ્રતીક ગમે તે લઈએ, મનને, આધારને, અમ્મિને, મૂર્તને, ચંદ્રને, જળને, વાયુને, પૃથ્વીને, અથવા સાલિગ્રામ, શિવલિંગ અથવા શી ગમગંદ્રજ, શ્રીકૃષ્ણચંદ્રજ, વગેરે અવતારિની અથવા અન્ય સાધુ પુરોહોની વ્યક્ત મુક્તિઓ લઈએ, આ સર્વ ચિત્તને પરમેશ્વર તરફ વાળવાના સાધનો છે. તે પ્રતીકોપાસનામાં મનુષ્યનો ઉદ્ધાર કરવાની જે સંદેશ છે તે પ્રતીકમાં નથી. પ્રતીક ગમે તેનું હોય, ધાતુનું, પથ્થરનું કે સોનાનું. પ્રતીક તે પ્રતીક જ છે. પ્રતીકમાં જેવી ભાવનાનું આરોપણ થાય તેનું જ ફળ મળે છે. પ્રતીક ગમે તેટલું શુદ્ધ હોય પણ ભાવનાની, શ્રદ્ધાની અને એકાગ્રતાની ખામી-હોય તો આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ ધર્મ શકતી નથી. તેમ આપો દહાડો ધ્યન આસક્તિમય, સ્વાર્થમય, રાગદ્વેષમય હોય ને સત્ત્વ સાંજ દેશલોકોમાં જઈને દર્શન કરી આવવાથી અથવા થોડો સમય ઉપર ઉપરથી ભક્તિ કરવાથી પરમેશ્વરની પ્રાપ્તિ થતી નથી. વિપરી મનુષ્યો મંદિરમાં, તીર્થસ્થાનોમાં જઈ અન્ય જાતિ ઉપર ક્રુદ્ધિ નાંખે છે, ચોર લોકો તેવા સ્થાનોમાં ચોરી કરવાના ઉદ્દેશથી જાય છે અને પગરખાં, છત્રી વગેરે જે હાથમાં આવ્યું તે ઉપાડી અથવા તો ખીસાં ટાતરી ચાલવા માટે છે. વેપારી લોકો વ્યાપાર વૃદ્ધિના હેતુથી જાય છે, તથા તમાસ-ગીરા તમામોએ બતારી લોકોનાં મનરંજન કરી દ્રવ્યપ્રાપ્તિના

ધ્યેયથી જાય છે. દેવાદ્યોમાં જવાથી અથવા મૂર્તિઓનાં દર્શન કરવાથી જ મુક્તિ મળતી હોય તો તો આ બધાને પણ મળવી જોઈએ. પણ તેમ થતું નથી. તેથી જ શ્રી ગીતાશ્રમાં પ્રતિપાદન કરેલું છે કે, "શુભ શ્રદ્ધામય છે, શ્રદ્ધારૂપ છે." શ્રદ્ધા પ્રમાણે જ તેની સ્થિતિ થાય છે. જેની જેવી શ્રદ્ધા તે તેવો થાય છે એવો અચલ નિયમ છે. 'સૃષ્ટિમાં જંતુમાત્ર મને જ લગે છે, હું જ સર્વમય છું' એટલે મારાથી બહાર કશું નથી. જે જંતુ મને જે રૂપે ઉપાસે છે તેને હું તે રૂપે જ બહુ છું એટલે આનંદ આપું છું. જુદા જુદા દેવોને બજનારા સર્વ મને જ પરબ્રહ્મને જ લગે છે. કર્મની સિદ્ધિ એટલે સકામ ભક્તિ કરનારા પામર જંતુઓ પણ તે તે ફળના અભિમાની દેવતાઓને લગી કર્મફળ પાળી સંતુષ્ટ થાય છે. કર્મસિદ્ધિ જલદી ચર્ધ રાકે તેમ છે. નિષ્કામ-ભાવથી ભક્તિ કરી મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવો તે ઠણિયું છે. આના કારણથી લોકો જુદા જુદા દેવને ઉપાસે છે. પણ તેથી કરીને તેઓ મારા કરતા કોઈ અન્ય દેવને ઉપાસે છે એમ નથી. બધાએ દેવો મારાં સ્વરૂપ જ છે. મનુષ્ય પોતપોતાનાં સકામ, નિષ્કામ, કર્માનુસાર ફળને પામે છે. " સકામ ભક્તિનું ફળ ક્ષણિક હોય છે. નિષ્કામ ભક્તિ મોક્ષદાયી છે.

સાધિગ્રામમાં વિષ્ણુનો ભાવ કરે તો વિષ્ણુસૌકમાં જવાય અને પ્રતીકમાં ચક્ષુગદ્ધસાદિ ભૂતની ભાવના કરે તો તેવી ગતિ થાય. ફળનો આધાર ભાવ ઉપર છે. મૂર્તિમાં પ્રાણપ્રતિષ્ઠા કરવાની જે પ્રથા છે તેનું ગદસ્ય પણ આ જ છે. જે ભાવનાથી જે મૂર્તિની પૂજા કરવાની હોય તે દેવતાની-તેમાં પ્રતિષ્ઠા કરવામાં આવે છે.

પ્રતીક અને તેમાં કરેલો ભાવ એ એ વચ્ચેનો ભેદ ખાતર મગજમાં રાખવા જેવો છે. મૂર્તિમાં પરમેશ્વરની ભાવના કર્યા વિના પૂજા-ઉપાસના કરવાથી ગતિ પણ તે જ પ્રકારની થાય છે. પ્રતીક ગમે તે હોય તે બદલ તકરાર કરવામાં કોઈ પ્રયોજન નથી. 'સંત ગુણગમ' કહે છે કે દેવ ભાવના ભૂખ્યા છે. મહાભાગતમાં એક સાત્વિક વૃત્તિના અને શ્રદ્ધાળુ

પ્રયાગરાજનો કુંભમેળો

(ગતાંકથી ચાલુ)

લેખક:-શ્રી. માધવતીથાજી

પ્રકરણ ૨

કુંભના મેળાની માયા

કચ્છમાંડવીથી મારા ઉપર એક જિજ્ઞાસુ મિત્રનો પત્ર આવેલ હતો. તેમાં તેણે એમ લખ્યું હતું કે જે સાધુ મહાત્મામાં વિતૃપણા અને લોકો-પણા ન હોય એવા કોઈ મળે તો તેમનાં નામ અને ઠેકાણાં લખી મોકલવા કૃપા કરશો. મેં તેને જવાબ આપ્યો કે “એવા પૂર્ણ મહાત્મા બહુ વિરલ હોય છે, ને ધણે ભાગે ઉપદેશનું કામ કરતા નથી.” વળી એવાની પરીક્ષા કરવી એ પણ મુશ્કેલ કામ છે. સાધુઓનાં જીવન એમની આંતરિક દશા ઉપર નબી રહેલ હોય છે અને તે દશા સંપૂર્ણ રીતે બીજાથી જાણી શકાતી નથી, તેથી સાધુઓને માટે અભિપ્રાય આપવો અઘરો છે.

જિજ્ઞાસુઓએ તો જોટલા ગુણ જે સાધુમાં દેખાય ત્યાંથી તે ગ્રહણ કરી લેવા જોઈએ કાઈ મોટો દોષ કાઈ સાધુમાં હોય તો જરૂર તેનો સંગ ન કરવો જોઈએ, પણ તે સિવાય સામાન્ય રીતે જે સાધુનું જીવન પોતાના કરતાં આગળ વધેલું હોય, તેમનો સત્સંગ કરી તેના ગુણ ગ્રહણ કરી જિજ્ઞાસુએ પોતાનું જીવન સુધારી લેવું જોઈએ.

શ્રી રામકૃષ્ણ પરમહંસ કહે છે કે સાધુઓને માટે મોટામાં મોટું અને છેલ્લું વિધન ‘લોકોપણા’ છે. સૌને મોટા થવું ગમે છે; કારણ કે જીવ પોતાના સ્વરૂપે અહારૂપ છે, પણ એ તત્ત્વનો સાક્ષાત્કાર જ્યાં સુધી

બનવર થતો નથી, ત્યાં સુધી કેટલાક સાધુઓ મડગો કરીને, અખાડા કરીને અથવા બીજી કોઈ રીતે મોટા થવાની ઇચ્છા કરે છે અને મોડાને આકર્ષણ કરવા માટે અનેક ઉપાય કરે છે કુર્બાના મેળામાં કોઈએ આમોદોન પણ નાખ્યા હતા તે આમોદોનમાથી સવાગમાં ભજન નીકળતા હતા અને તે અવાજ 'લાઉડસ્પીકર' માથી નીકળતા હતા, તેથી ઘણે દૂર સુધી સભળાતા હતા. વળી ત્યારે જાણુની જાનણીસાગને શાંતિથી ભજન કરવું હોય અથવા સત્સંગની વાતો કરવી હોય ત્યારે "લાઉડસ્પીકર"ના અવાજ વિધનરૂપ થતા હતા મેળામાં મુખ્યત્વે કરીને શાંત ભક્તિનું વાતાવરણ નહોતું પણ ક્રિયાત્મક ભક્તિનું અને દર્શન ભક્તિનું વાતાવરણ વધારે પ્રમાણમાં હતું.

જિજ્ઞાસુઓ આવા પ્રસંગે સત્સંગ માટે આવે છે, ત્યારે કેટલેક અંશે પોતાના ધર્મો સસંગ જૂરીને આવે કે, તેથી જો તે સત્સંગના લાભ લેવાની ખાસ ઇચ્છા રાખીને કરે તો તેના અધિકાર પ્રમાણે સત્સંગ મળી રહે છે અને માયાનું જોર નગમ પડે છે, પણ જો તેનું મન મેળાની બીજી બાજતો જેવામાં રોકાયે રહે, તો તેની માયા ઓછી થતી નથી મેળામાં કેટલીક જગ્યાએ વાચનાવચ હતા તેમાં રહેલ ન્યુસપેપરોમાં રોજના લગાઈના ખબર આવતા હતા, તે વાચનામાં પણ કેટલાંખના મન રોકાયે ગયા હતાં મન એવું છે કે તેને જે ટેવ પાડીએ તે ટેવ પડી જાય છે એક વાર ન્યુસપેપર વાચવાનું મન થયું અને ટેવ પડી ગયું તો તે વ્યસન જેવું કામ કરે છે અને પછી તે વાચના વગર રહેવાનું નથી એવા મનને કેમ વશ કરવું એ પ્રશ્ન ઝીતામાં અર્જુનને ભગવાનને પૂછેતો છે અને ભગવાને તેનો જવાબ આપેલ છે કે "અભ્યાસ અને વૈરાગ્યથી મન વશ થઈ શકે છે" કેટલાક અભ્યાસીને એમ લાગે છે કે અભ્યાસનું જોર બહુ હોય અને વૈરાગ્ય થોડું હોય તો હરકત નથી અને કેટલાક વૈરાગીને એમ લાગે છે કે વૈરાગ્યનું જોર બહુ 'ાય અને અભ્યાસ થોડું હોય તો હરકત નથી, તેથી કયા સાધકને

માટે કેવા પ્રકારનું સાધન અનુકૂળ છે કે પ્રતિકૂળ છે. એ વ્યક્તિગત પ્રશ્ન છે.

મુખ્ય મુદ્દાની રાત એ છે કે વેદાન્તનું પ્રતિપાદ્ય તત્ત્વ અદ્વૈત છે એટલે બે નથી. બે નથી છતાં બે હોય તેવા વ્યવહાર અહીં વધી પડે અને વસ્તુ એક છે એવું જ્ઞાન અને જ્ઞાન અગ્રામર ન રહે તો કાર્યસિદ્ધિ થતી નથી. એ એક એવી વસ્તુ છે કે જેમાં બે જણાતા નથી; તેથી એના ધર્મ એટલે જીવ, જગત અને તેના ધર્મ તેમાં રહી શકતા નથી.

અદ્વૈતનો અગ્રામર અનુભવ થયો હોય તેવા પુરૂષો કુંભના મેળામાં સત્સંગનો લાભ લેવા માટે આવતા નથી; પણ સત્સંગનો લાભ આપવા માટે પ્રારબ્ધથી ખેંચાઈ આવે છે. તે પોતે કાંઈ કરે છે એવું માનતા નથી. તેમને પોતાને લોકસંગ્રહ જેવું પણ રહેતું નથી. જ્યાં દ્વૈતશુદ્ધિનો અભાવ રહે છે ત્યાં લોકસેવા જેવું રહેતું નથી. તે કાંઈ ન કરે તો સ્વરૂપમાં હાનિ નથી અને કાંઈ કામ કરવાથી સ્વરૂપને લાભ નથી. આત્મસ્વરૂપ નિજલાભપૂર્ણ છે, છતાં પ્રારબ્ધયોગે સહજ કરે છે.

અંતઃકરણમાં રહેલ અવચ્છિન્ન ચૈતન્યને જ્ઞાતા કહે છે. વૃત્તિમાં રહેલ અવચ્છિન્ન ચૈતન્યને જ્ઞાન કહે છે અને વિષયમાં રહેલ અવચ્છિન્ન ચૈતન્યને જ્ઞેય કહે છે. એ ત્રણે ચૈતન્ય જે દશામાં એક યઈ જાય છે તે દશામાં કેવળ અદ્વૈતનો સાક્ષાત્કાર છે. ભકતોની ખરી ભકિતની મસ્ત દશામાં પણ કેવળ અદ્વૈતનો સાક્ષાત્કાર રહે છે.

What the most perfect lovers experience in the most perfect moments of their love, gives a glimpse of that state which the great saints and Bhaktas experience and describe.

ખધા જીવોનું જીવન જે પરમ આનંદથી ચાલે છે તે આનંદ સાધનજન્ય નથી પણ સહજ છે. સાધનનું પ્રયોજન ફક્ત આવશ્યકલગ્ન કરવાનું છે. જગતમાં જે કાંઈ છે, જે કાંઈ બને છે, તેમાં તે, આનંદ

ભરેલો છે. લગાઇ વખતે પોતાના દેશ માટે મરનાર માણસ દેશમેવાથી મળતા સુખ માટે મરે છે. અને મારનાર માણસ દેશમેવાથી મળતા સુખ માટે મારે છે. છતાં આત્મજ્ઞાન વગર પોતાના ખરા દેશની ખજર પડતી નથી. બ્રહ્મજ્ઞાનીની સામે બીજા કોઈ :હેતા નથી તેથી તેઓ પોતાનું સ્વશાન્ત્ય વિધન વગર ભોગવી શકે છે. ખરે રાગ પોતાના શાન્ત્યનું સુખ શાંતિથી ભોગવવા માટે પોતાની સામે કોઈને રહેવા દેતો નથી. ખરે બ્રહ્મનિષ્ઠ મહાત્મા પણ પોતાનું સુખ શાંતિથી ભોગવવા માટે પોતાની સામે બીજાને (એટલે દ્વૈતને) રહેવા દેતો નથી. આવા જ્ઞાની પુરુષોનો સત્સંગ કુંભના મેળામાં એક જગ્યાએ થતો હતો ત્યારે એક જિજ્ઞાસુએ કહ્યું કે, “ હવે આપણને મેળામાં આવવાનું ફળ મળ્યું.”

જેના હાથમાં ચિંતામણિ છે તે કોઈ પાસે બીજા માગવા જતો નથી, છતાં ભગવાન પોતાની હીલા માટે તેનો ઉપયોગ કરે છે અથવા તેના જ્ઞાની પોતાની હીલા માટે એટલે પોતાની મોજ માટે આવા સ્થળે આવી ચડે છે અને બીજાને સત્સંગનો લાભ આપે છે. વાયુનું સ્પર્શ એ વાયુનો મહિમા છે, તે તેનો સહજ સ્વભાવ છે, તેમ આત્મજ્ઞાનીનું ફરવ સહજ થાય છે. ફૂલ ઉધડે છે ત્યારે બીજાને તેની સુગંધ સહજ મળે છે.

કુંભનો મેળો એ પણ એક પ્રકારની માયા છે. તેમાં જે સંભાળ રહે તો માયામાંથી છોડાવે એવી માયા છે અને સંભાળ ન રહે તો માયામાં ફૂંટાડે તેવી માયા છે. ન્યાં જુઓ ત્યાં ધણે લાગે મંડળીઓ, અખાડા, દળ, પંથ, મત, સમિતિ વગેરે જોવામાં આવે છે. તે ઉપરાંત અસંખ્ય જિજ્ઞાસુ, શુદ્ધસ્થ, દુઃખવાળા, પોલીમો, ઇર્ષ્યાવાળા, સમાજ-સેવકો, પાણીવાળા, વામણ દેવવાળા, દવાવાળા, પુસ્તક વેચવાવાળા વગેરે વગેરે જોવામાં આવે છે. છતાં ત્યાં ધણી નથી, પણ માત્ર એક પરમાત્મા જ છે એવી લાવના રહે, તો માયામાંથી છૂટી શકાય છે; પણ ન્યાં એક છે ત્યાં અનેક દેખાય અને તે બધા સાથે લાગે તો માયામાં

પડવાનું નિમિત્ત મળે છે અને માયાની વાતોથી જોડા સંસ્કાર જોર કરે છે.

પહેલાના કાળમાં- મંડળીઓના આચાર્યો પરસ્પર મળી જ્ઞાન ચર્ચા કરતા હતા. હવે માત્ર સમષ્ટિ વખતે કોઈ જિજ્ઞાસુ પ્રશ્ન પૂછે ત્યારે આચાર્યો ઉત્તર આપે છે. તે સિવાય દરેક આચાર્ય પોતાને ગમે તેવી રીતે ગોતાના મઠમાં ઉપદેશ આપે છે. તેમાં કેટલાક હવે “ લાઉડ સ્પીકર ” નો ઉપયોગ કરે છે અને તેનાથી થતા ઘોંઘાટથી બાલુની છાવણીમાં યતાં વ્યાખ્યાન ત્યાંના જિજ્ઞાસુ સાંભળી શકતા નથી. સંન્યાની નવીનવી શોધથી અને તેના સંગથી માણસો પણ સંન્યા જેવા થવા લાગ્યા છે. ન્યાં આચાર્યોને એક બીજાથી મોટા થવાની અને દેખાડવવાની વૃત્તિ હોય ત્યાં અદ્વૈત ભાવના દૃઢ રહેવી બહુ મુશ્કેલ છે. હાથી ઉપર ખેસી સ્વારીમાં ફરતાં ફરતાં હાથી, પેતે, સેવકો, પ્રેક્ષકો બધા એક છે, અથવા બધામાં એક જ તત્ત્વ છે એવી ભાવના રહેવી મુશ્કેલ છે, છતાં કયા મહાપુરુષની અંતરંગ દશા કેવી છે તે જાણી શકાય નહિ. કોઈ ચોડી માયા આરોપબુદ્ધિથી સ્વીકારી, પછી આત્મવિચારથી તેને દૂર કરી શકતા હોય તો તે અંતરંગ ક્રિયા બીજા જાણી શકે નહિ.

અમુક પ્રકારના માણસો માટે મત, પંથ, વાકો, મંડળી વગેરેમાં રહેવું, ઉત્તરવું એ જરૂરનું હોય અને આચાર્યો માટે પણ તેમના અધિકાર પ્રમાણે તેમની પ્રવૃત્તિ જરૂરી પણ હોય. ભગવાન કઈ જગ્યાએથી કેવી રીતે કામ કરે છે અથવા કરવા માગે છે તે સાધારણ માણસથી સમજી શકાય તેવી વાત નથી. ખરા જિજ્ઞાસુ માટે એ જ રસ્તો છે કે કોઈના ગુણ દોષમાં પડવું નહિ; બધું ભગવાનની હીલા છે એમ જોવું અને પોતાને માટે ન્યાંથી જે સાધન ઉપયોગી થાય તેવું મળી આવે ત્યાંથી તે લઈ લેવું અને પછી અસંગ થઈ જવું. કારણ કે સત્સંગ માટે બેગા થયા પછી જો વાતોમાં ખ્યાન ન રહે તો આત્માની વાતો સાથે અનાત્માની વાતો બહુ વધી પડે છે. જેમ ધરમાં માયાની વાતો નડે છે તેમ સત્સંગ માટે બેગા થયેલ માણસો પણ ધણીવાર માયાની

વાનોમા પડી જાય છે; અને એ નાની ભૂલ નથી. એ ભૂલ પડવા માટે બહુ સાવધ રહેવું જોઈએ, નહિતર એમ લાગશે કે અમે સત્સંગ કરી આવ્યા પણ ખરી રીતે માયાની વાતો વધારે લઈ આવ્યા હોય છે.

એક રોજ કુંભના મેળામાં એક જગ્યાએ એક પંડિતપ્રી પંડિત “હર રંગ તેરા, તું બહુરૂપીઆ હૈ” એ વિષય ઉપર ઠીક વ્યાખ્યાન આપતા હતા. એ સિદ્ધાંત સ્પષ્ટ કરતાં તેમણે જણાવ્યું કે, “લગવાને પડદો રાખ્યો છે પણ પોતે પડદામાં નથી. જેનું દિલ તેને મળવા માટે તરફડે છે, તેની આડો તે પડદો રાખતા નથી.” તે પછી ત્યાંના આચાર્યનું વ્યાખ્યાન શરૂ થયું. તેમણે પણ કહ્યું કે “લગવાન નજીક છે તેમજ દૂર પણ છે. જેમનું ચિત્ત શાન્ત છે તેમને માટે લગવાન નજીક છે. જેમનું ચિત્ત ચંચલ છે તેમને માટે ભગવાન દૂર છે. જેમ કોઈ સ્થિર જગ્યા વાસુના કારણે ચાલવા માંડ્યું. તેમાં સૂર્યનાં કિરણો પડ્યાં. ત્યાં કિરણો છે ત્યાં સૂર્ય છે, પણ ચંચળ ગતિવાળા પાણીમાં સૂર્યનું સ્વરૂપ જેવું છે તેવું અનુભવમાં આવતું નથી. માટે મનને વશ કરી શાંત રાખવું, એ જ આત્મસાક્ષાત્કાર માટે ઉત્તમ સાધન છે. ચિત્ત શાંત કરવા માટે અભ્યાસ અને વૈરાગ્યની જરૂર છે.”

એક આચાર્ય એવો અભિપ્રાય આપ્યો હતો કે મંડલીના ગુરુઓ અને મઠધારી સાધુઓ કે જેને ઘણા શિષ્યો હોય છે, તેમને માટે એક દષ્ટિએ જેતાં સંસારી માણસોના જેટલો અથવા વધારે સંસાર દેખાય છે, પણ તે આત્મવિચારના જોરથી તે માયાને વળગવા દેતા નથી. સંસારનાં માણસોને આત્મવિચાર માટે જોઈએ તેટલો વખત અને જોઈએ તેટલી સમવક મળી શકતાં નથી. તે ખુસ્તકો વાંચી શકે છે પણ તે ઉપર ઝનન કરી યોગ્ય વિચાર પોતાના કરી શકતાં નથી, તેથી તેમનું જીવન ફરતું નથી. વિચાર એ વસ્તુ છે અને જે સારા વિચાર, મનન અને નિદિધ્યાસનથી પોતાના કર્યા હોય તો જીવનમાં ફેરફાર થવા વગર રહેજ નહિ. જે વિચાર વગર આત્મમાન થતું હોય તો સુશને અને પત્થરને

પણ થઈ જાય

પણ માયા સાધુઓની અને ભક્તોની પણ ખૂબ કસોટી કરે છે. જરા ભૂલ થઈ કે, “ હું અને મારું ” એનો આવેશ આવવા લાગે છે; કાંઈવાર થોડી સિદ્ધિ આવવાથી પણ લાલચ ઉત્પન્ન થાય છે. શિષ્યોને સ્તુતિ કરવાની ટેવ પડી જાય છે એટલે પછી તે કામ એવું સંન્યાની માફક ચાલે છે કે તેના અર્થ તરફ ધ્યાન રહેતું નથી. સાધારણ જિજ્ઞાસુઓને ક્રિયાવાળી ભક્તિ બહુ ગમે છે અને એવી ભક્તિ બતાવનારા પણ ધણા મળી આવે છે; પણ એ ભક્તિમાં આગળ કેમ વધવું અને અંતર્મુખ વૃત્તિ કેમ કરવી એ બતાવનાર બહુ થોડા મળી આવે છે.

પાંતજીવ યોગ સૂત્રમાં કહેલ છે કે, “ જપ કરવો ત્યારે અર્થની ભાવના પ્રમાણે કરવો જોઈએ. ” અર્થની ભાવના એટલે બીજા વિચાર કરવા એમ નહિ પણ અર્થનો નિશા ચડવો જોઈએ.

વૈરાગ્ય

જેમ સ્તુતિનું કામ સંન્યાની માફક ચાય છે તેમ વૈરાગ્યનું કામ પણ ધણીવાર સંન્યાની માફક ચાલે છે. અમુક જાતના વૈરાગ્યની ટેવ પડી ગઈ એટલે પછી તે વૈરાગ્યના કયા હેતુ માટે લીધેલ છે તે તરફ લક્ષ રહેતું નથી. વૈરાગ્યના ધણા પ્રકાર જોવા હોય તો કુંભના મેળામાં જોવામાં આવે છે. વૈરાગ્યની ભાવના આ દેશમાં ધણા કાળથી અને ધણા પ્રકારે ફેલાઈ ગયેલ છે. કોઈ માણસ અમુક વસ્તુ ખાતો ન હોય અને બીજો માણસ તે વસ્તુ ખાતો હોય, તેથી પહેલો એમ માને છે કે પોતાનામાં વધારે વૈરાગ્ય છે; પણ ખરી રીતે જોતાં પહેલામાં બીજાં કરતાં કદાચ વધારે રાગ હોય છે.

કુંભના મેળામાં કેટલાક સાધુઓ તદ્દન નાગા કરે છે એટલે લંગોટી પણ પહેરતા નથી, અને સખત દંડી પણ સહન કરી શકે છે. કેટલાક જમવામાં વૈરાગી હોય છે. કાંઈ કપડામાં વૈરાગી હોય છે, કાંઈ કહે છે

કે, “અમે શિષ્યો કર્યા નથી.” જેઓએ શિષ્યો કર્યા છે તે કહે છે કે,
 “સાધુઓમાં જે કોટી હોય છે, એક આચાર્યની કોટી અને એક
 અવધૂતની કોટી. આચાર્યની કોટીવાળા શિષ્યો કરે છે અને લોકોને
 ઉપદેશ આપી ઉપકાર કરે છે.”

પહેલા પ્રકરણમાં જણાવ્યું તે પ્રમાણે આ દેશમાં બહાનના વૈગ-
 મ્યવાળા સાધુ ધણા છે અને તેમાંથી ધણાને વૈરાગ્યનું અભિમાન
 હોવાથી સંસાર તરફ દેખ રહે છે, એટલે કે સંસારી માણસો બધા
 નરકમાં પડવાના અને અમે જ માયાને તરી જવાના એવું માને છે.
 છતાં કુંભના મેળામાં જોયું હોય તો બહાનથી બહુ વૈગમ્યવાળા કેટલાક
 સાધુઓ પણ ગાળો અને અપરાધ વાપર્યા વગર વાત કરતા નથી
 કેટલાક સ્નાન વખતની રવારીમાં તદ્દન નાગા છતાં હાથમાં તલવાર
 લઈ પહેલવાનની માફક પટ્ટા ખેંચતા હોય છે.

બીરી રીતે વૈગમ્ય એ મનની દશા છે. જે માણસો રહેવાના નથી,
 જે વસ્તુઓ રહેવાની નથી, જે બધાને એક દિવસ બૂલી જવાં પડશે
 તેમને બૂલીને આત્મચિંતન કરવું એ ખગ વૈગમ્યનું લક્ષણ છે. તેણે
 માણસ અનાસક્ત થઈ કર્મ કરી શકે છે. જે નિષ્કામ ભાવે કર્મ કર્યા
 હોય, તો ત્યારે ધ્યાનમાં બેસવાનું મન થાય, ત્યારે ધ્યાન તમ્બ થઈ
 શકે છે. ખરું ધ્યાન ત્યારે જ થયું કહેવાય કે જ્યારે ધ્યાન કરવામાં
 મહેનત ન પડે, પણ ધ્યાન છોડવામાં મહેનત પડે. ખરું સુખ જોને
 મળવું હોય તેને તે સુખ છોડવું ગમવું નથી. એવું આત્માનું સુખ
 લેવાવાળા બહુ થોડા હોય છે. કુંભમેળામાં આવનાર અસંખ્ય સાધુ
 ઓમાં પણ કોઈક જ એ સુખ લઈ ચડતા હશે.

છતાં તેવું સુખ લેવા માટે સાધનદશામાં ધણી અગત્ય છે. ધણ
 લોકો ભોગવે છે. બાર વર્ષ પહેલાં ત્યારે અહીં કુંભમેળો મેળો ભર્યો
 હતો, ત્યારે લગભગ ૩૫ લાખ માણસો આવ્યાં હતાં. કુંભમેળો મેળો કે
 આખી પૃથ્વી ઉપર મોટામાં મોટો ધાર્મિક મેળો ગણાય છે. પણ

વર્ગે લગાઈને કારણે અને ટિકિટ ખર્ચ થઈ જવાને કારણે લગભગ ૨ લાખ સાધુઓ અને ૨ લાખ ખીજાં માણસો ભોગાં થયાં હશે. તેમને રહેવા માટે અને હરવા ફરવા માટે ગંગાનો અને જમનાનો મોટો પટ છે અને સામે કિનારે ખુશી ગામની જગ્યા છે, તેથી બહુ બીડ જેવું ફક્ત સ્નાનના ત્રણ દિવસે જ જણાયું હતું. અસહ્ય ઠંડીમાં ઉપર વરસાદ વરસતો હોય ત્યારે ભક્તિ માટે ભકતો ફેટલી અગવડ ભોગવે છે તે આવા પ્રસંગે દેખાય છે.

ધણા ગ્રહસ્થાને વિષય મળે ત્યારે સુખ અને વિષય ન મળે ત્યારે દુખ લાગે છે. પણ ભકતોને માટે તો ભગવાનનું સ્મરણ એ જ સુખ છે અને ભગવાનનું પિરમરણ એ જ દુખ છે.

ગૃહસ્થાશ્રમી ધન માટે અમવા સંસારનું સુખ મેળવવા માટે ધણું તપ કરે છે, ઘણી અગવડો ભોગવે છે, પણ ભક્તિ માટે તેઓ એવું ઇચ્છે છે કે કોઈ મહાત્મા એવો મળી જાય અને માથે હાથ મૂકી એકદમ આત્મસાક્ષાત્કાર કરાવી આપે તો કાંઈ મહેનત કરવી ન પડે. કુંભના મેળામાં અનેક પ્રકારના સાધુઓ આવેલા, છતાં માથે હાથ મૂકીને એકદમ કોઈને સાક્ષાત્કાર કરાવી આપે એવો કોઈ જણાતો નથી, માટે દરેક જિજ્ઞાસુએ પોતે પુરુષાર્થ કરવો જોઈએ અને શાસ્ત્રમાં જે પ્રમાણે વર્તન રાખવાની આજ્ઞા કરી છે તે પ્રમાણે વર્તવું જોઈએ. તેમ કરવામાં ભગવાનની કૃપા અને ગુરુની કૃપા જરૂર મદદરૂપ થાય છે, પણ જે પોતે પોતાના ઉપર કૃપા કરતો નથી તેના ઉપર ગુરુકૃપાની બહુ અસર થતી નથી.

એમ રહેવાય છે કે શ્રી રામકૃષ્ણ પરમહંસે પોતાની કૃપાથી વિવેકાનંદનું અને ગિરીચનું જીવન ફેરવી નાંખ્યું હતું. એવું દેવલાલ વિરઘ ગુરુઓ કરી શકે છે. છતાં પણ વિવેકાનંદમાં ભકત થવાની પાતતા હતી અને ગિરીચના દોષનો અંત આવ્યો હતો. તે જાને પદ્મલાલ નાસ્તિક જેવા હતા છતાં તેમનામાં આસ્તિકતાનું ખીજ હતું.

છે. જેવું સ્વપ્નમાં છે તેવું જાગ્રતમાં છે. જાગ્રતમાં આત્મરાત્ન યતાં માયા અને તેનું કાર્ય વાધિત થાય છે એટલે તેનો અત્યંત અમાવ થાય છે.

As the waking condition destroys the dream completely, the condition of self-experience destroys the subject-object dual and unites them so completely that one and only one is experienced much in the same way as in the most perfect moments of love.

જે દેવ જ સાચું હોય તો શાસ્ત્ર, ગુરુ, આચાર્ય, બ્રહ્મવિદ્યા એ બધાં નકામાં થઈ જાય; કારણ કે દેવ તો સામાન્ય અજ્ઞાની માણસોના અનુભવની સિદ્ધ વસ્તુ છે; પણ શાસ્ત્ર અને ગુરુ તેનાથી વિરુદ્ધ અનુભવ જણાવે છે એટલે કે અદ્વૈત જ સાચું છે, અને દેવ દર્શિત છે. એટલું ખરું છે કે જ્યાં મોટાં સહેરો હોય, જ્યાં લાખો માણસોની વસ્તી નજરે પડતી હોય ત્યાં એક છે એમ માનવું અને એવી દ્રષ્ટિમાં નિહા રાખવી એ ધણું અઘરું કામ છે; પણ અઘરું કામ કરવું અને તેને માટે જે સહન કરવું પડે તે સહન કરવું એ મનુષ્યસ્થવનનું ખરું જીવન છે.

કોઈ યુરોપીઅન માણસને કોઈએ એક વાર એમ કહ્યું હતું કે હિંદુઓ એવા પૈસાદાર છે કે જમ્યા પછી જમવાનાં વાસણ ફેંકી દે છે, અને રોજ નવા વાસણમાં જમે છે. દાંત સાફ કરવા માટે રોજ નવું ધણ વાપરે છે, દૂધ કે ચા પીવા માટે જે કપ વાપરે છે તે પીવા પછી ફેંકી દે છે. રહેવા માટે એક રૂપીઆમાં ધર ખનાવી લે છે. એ દલીલતનો સાચો અર્થ નજરે ધોવો હોય તો કુંભના મેળામાં વપરાતાં પત્રાવજાં, દડીઆં, દાંતણ, ઠીંકરાના કરોગ અને ધાસની સુંદર કુટીરો જોતાં સમગ્રાઈ જાય છે. અહીં જે કોઈ તેવા યુરોપીઅન જોવા આવે

તે તેમને લાગે કે આ લોકો પૈસાદાર નથી પણ સાદા છે. સાદું જીવન એ ભક્તિમાર્ગમાં એક મુખ્ય સાધન છે. છતાં સાદાઈ અત્રેજ સંસ્કાર આ દેશમાં આવ્યા પછી જતી રહી છે. નવી જન્મેલી પ્રગતે દેશન ગમે છે, વર્ણાન્તર લગ્ન ગમે છે, સ્વતંત્રતાને નામે સ્વચ્છંદતા ભોગવે છે. ધાર્મિક વ્યાખ્યાનને બદલે સીનેમા ગમે છે. આ પ્રવાહ કેમ રોકવો એ ઘણા મુશ્કેલ પ્રશ્ન છે. પહેલાના કાળમાં જીવન સાદું હતું અને વેદાન્તના પૂર્વપક્ષમાં ફક્ત ન્યાય, વૈશેષિક વગેરે હતા. હાલના કાળમાં જીવન સાદું નથી અને વેદાન્તના પૂર્વપક્ષમાં ઝનાત્મવિદ્યાના એટલે અત્રેજ વિદ્યાના સંસ્કાર પડેલા છે. અત્રેજ વિદ્યામાં જે સારા ભાગ છે તે વિદ્યાર્થી મહાયુ કરતા નથી પણ ખરાગ ભાગ મહાયુ કરી લે છે. કુંભના મેળાના મંડલેશ્વરો અને આચાર્યો જુની પદ્ધતિ અમાથે

વખતે જાણે કે ન્યાય અને વૈશેષિક વગેરે વેદાન્તના પૂર્વપક્ષમાં તેવી રીતે તેને તોડે છે. પણ હાલનો પૂર્વપક્ષ જુદા પ્રકારનો. નવી પ્રગતે આપણું જીવન સાદિત્ય નવી રીતે સમજાવવાની જરૂર છે. જેમ વેદાન્તનો પ્રચાર કરવા માટે ન્યાય વગેરેને તોડવાની જરૂર પહેલાં માનવામાં આવતી હતી અને તે માટે ન્યાય વગેરેનો અભ્યાસ થતો હતો, તેમ હાલના કાળમાં જે આચાર્યો થોડુંક અત્રેજ જ્ઞાન સાથે ગમે, તે ભાષાના સંસ્કારનું વધુ સમજીને તે જાતના પૂર્વપક્ષને તોડી શકે, તે ધણીને લાભ થાય તેમ છે. એવું કામ સ્વામી વિવેકાનંદ, સ્વામી ગમતીય, કવિવર ટાગોર, શ્રી અરવિંદ ઘોષ, મહાત્મા ગાંધીજી, સર રાધાકૃષ્ણ વગેરેએ કેટલેક અંશે કરેલું છે. તેમનાં વ્યાખ્યાનોની અને જીવનની કેટલીક અસર આ દેશમાં અને બીજા દેશોમાં થઈ છે. પણ એવાની સંખ્યા બહુ અલ્પ છે.

જુની ઢળથી સમજાવનાર આચાર્યો જુની ઢબમાં રહેલા થોડા માણસોને અસર કરી શકે છે અથવા બૈર્ગંજોને અસર કરી શકે છે, પણ નવી ઉગતી પ્રગતે અસર કરે તેવા ધણા મહાત્માની હવે જરૂર છે.

પ્રેમ-ખ્યાલો

લેખક-શ્રી. પ્રાણલાલ પ્ર. બક્ષી બી. એસસી.

વાસનાઓની પિપાસાથી છટપટાતા સંસારને મનવાદા હરિશ્ચન્દ્રે એક દિવસે કહ્યું હતું કે:-

“પી પ્રેમ-પિપાસા ભર ભર કર, કુછ ઇસ મયકા ભી દેખ મઝા”

પ્રેમીઓ પ્રેમ-ખ્યાલાની એટલી ખંધી તારીફ કેમ કરતા હશે કે પ્રેમ-ખ્યાલામાં એવું શું ઝરેલું છે ? તે તો માત્ર તેના પીવાનાળા જ બળે છે. પ્રેમ-ખ્યાલાની મદિરા તો કંઈ વિશ્વદાણુ જ છે ! આ લોકની મદિરાની તો વિસાત શું છે ? પરંતુ સ્વર્ગની સુરા પણ તેની આગળ તુચ્છમાં તુચ્છ છે, આ ક્યનમાં અનંત સત્ય રહેલું છે, અમર્યાદ સૌંદર્ય ઝરેલું છે અને અતુલ કલ્યાણુ સમાયેલું છે. એકવાર એ પ્રેમ-ખ્યાલાને હોઠની સાથે લગાવી લ્યો અને પોતાના જીવનને જીવન-મુક્તિના રંગથી રંગી નાંખો. એ ખ્યાલાનો મોહન-મધુ ત્યારે રોમેરોમમાં પચી જાય છે, ત્યારે ફરી બીજા કોઈ મામુલી શરબો પીવાની કલ્પના પણ આવી શકતી નથી. એ સંબંધમાં કબીરસાહેબની એક સાખી છે:-

“કબીરા ખ્યાલા પ્રેમકા. અંતર લિયા લગાય;

રોમ-રોમ મેં રમી રહા, ઔર અમલ ક્યા ખાય.”

કબીર સાહેબે કહ્યું છે કે, જ્યેણે પ્રેમનો ખ્યાલો અંતરમાં ઊતારી દીધો તેના રોમેરોમમાં અનંત અને દિવ્ય જીવનની જ્ઞોતિ પ્રગટ થાય છે. તેને બીજા કોઈ મધુ પ્રકારનો અમલ કે નશો કરવાની હાજત

રહેતી નથી.

પ્રેમ-પ્યાસા ની મદિરામાંથી જ સ્વર્ગની મુધાનો જન્મ થયેલો છે. 'આખેહયાન' (અમૃત) નું ઝગણું આ પ્યાસામાંથી જ ઝરી રહ્યું છે. આ પ્રેમરસને કેણુ પી શકે ? જે લોકો પોતાનું અભિમાન-અહં, મમત્વ સાચવીને આ પ્યાસાનો પ્રેમરસ પીવા આહતા હશે તો, તેનાથી એ રસ પી શકાતો નથી. જેણે પોતાનું મસ્તક મુધા અર્પણ કરેલું છે, અર્થાત્ જેણે પોતાના અભિમાનનો સર્વથા ત્યાગ કરેલો છે, તે જ આ પ્યાસાનો પ્રેમરસ પીવાનો અધિકારી બની શકે છે. આ સંબંધમાં કબીર સાહેબે કહેલું છે કે:-

“ જોગી, જંગમ સેવડા, સંન્યાસી દરવેશ;
બિના પ્રેમ પહુંએ નહીં, દુર્લભ સતગુરુ દેશ
જો તૂં પ્યાસા પ્રેમકા, સીસ ઠાટિ ઠરી ગોય;
જખ તૂ એસા હોયગા, તખ કહુ હે સો હોય.
પીયા ચાહે પ્રેમરસ, રાખા ચાહે માન;
દોય ખડગ એક ધ્યાનમેં દેખા મુના ન કાન.
ગોતા મારા સિંધુ મેં, મોતી લાયે પૈક;
વહ કયા મોતી પાયંએ, (જો) રહે કિનારે બૈક.
પિયા પિયા રસ જાનીયે, છિતરે નહીં ખુમાર;
નામ અમલ માતર રહે, પિયે અમીરસ સાર.
કબીર લાડી પ્રેમકી, બહુતક બૈકે આય;
શિર સૌંપે સો પીવસી, નાતર પિયા ન જાય.

*

*

*

નામ રસાયન પ્રેમરસ, પીવત અધિક રસાલ;
કબીર પીવન દુલખ હે, માંગે સીસ કલાલ.
વહ રસ મહંગા સો પિયે, છાંડિ જીવકી બાન:

માયા સાટી જો મિલે, તૌ જી સસ્તા જાન.
 સર્વે રસાયન હમ ક્રિયા, પ્રેમ સમાન ન હાય;
 રંચક તનમે સંચરે, સખ તન કંચન હોય.
 અમૃત પીવે સો જતા, સતગુરુ લાગા કાન;
 વસ્તુ અગોચર મિલિ ગઇ, મન નહિ આવે આન. ”

x

x

x

પ્રેમ-પ્યાલાને હોઠની સાથે લગાડવાથી જ હૃદયમાં એક પ્રકારની
 મીઠી લહરી ઊઠ્યા કરે છે; પછી તો પીવાવાળા એવા કોઈ મીઠા દર્દમાં
 મસ્ત થઇ જાય છે, કે એહોશ થઇ જાય છે. કવિ નઝીર કહે છે કે:-

“સખ હોરા જાદનકા ફર હુઆ,
 જળ ગત પર આ મિઠદંગ જળ;
 તન જંગ હુઆ, દિલ દંગ હુઆ,
 સખ આન મઇ એઆન સજ. ”

x

x

x

કોઈ બીજી બાજુમાં તેમની લગન લાગી જાય છે. તેને એ વાતનું
 જ્ઞાન પણ રહેતું નથી, કે તેનું કાલુ સાથી છે, અથવા તે કેનો સાથી
 છે ? જ્યારે જુઓ ત્યારે મતવાલા હાથીની માફક લૂમતો-ઝૂમતો
 નજરે પડે છે. તેની દષ્ટિમાં ન કોઈ રાગ છે કે ન કોઈ રંઠ. સંસારી
 મોહના જોટલા નાતા સંજંધ કે બંધન છે, તે સર્વને તોડીફાડી તે
 નિર્ભયપણે વિચારી કરે છે. પછી તેના હૃદયમાં કોઈ વામના કે કામ-
 નાને માટે કંઈ સ્થાન પણ નહીં રાકતું નથી. પોનાના પ્યાગ પ્રિયતમથી
 ગળીને-અમેદ જનીને ; તેનામય એકરૂપ થઇ જાય છે. એ પ્રેમ-પ્યા-
 લાનો પીવાવાળો પ્રેમી પ્રેમરૂપને પીતાં પીતાં જ એ અગમ ધરમાં-
 સ્થિતિમાં પહોંચી જાય છે. ત્યાંથી પાછો આવી, ફરી કોઈ આવાગમનના
 ચક્રમાં પડતો નથી. અનાયાસે જ તેને મુક્તિલાભ પ્રાપ્ત થઈ જાય છે.

પરંતુ મોહપદને તે કંઈ અધિક આદર આપતો નથી તે તો પોતાના પ્રિયતમના દર્શનમાં જ સદા મસ્ત રહે છે. કબીર સાહેબ તેવા મતવાડાના સખધમા કહે છે કે -

“ રાતા માના પીવડા, પીયા પ્રેમ અપાય,
મતવાડા દીદારકા, મારૂં મુક્તિ બનાય,
કદિન પિયાવા પ્રેમકા, પિયે બે દરિ કે હાથ,
આગે જુગ માતા રહે, કિતરે જિયકે સાથ.”

પ્રેમની સુગ પીવાથી હૃદયમાથી જીવન-મગ્નુનો ભય નિ શેષ થઈ જાય છે તે તેની અદર છડી ગયો તો, તેની દષ્ટિમાં સસાર સામાન્ય મનુષ્યને જણાય છે તેવા જણાવો નથી, તો તો જેમ નજીર કહે છે, તેમ -

“ જસ સિમત નઝર કરે દેખે હેં,
હિસ દિલ્લવરકી ફૂલવારી હૈ,
કહી સમજકી હનિયાલી હૈ
કહી ફૂલોખી ગુલઠવારી હૈ,
દિન-ગત મગન ખુશ બૈઠે હૈ,
ઔર આસ હિસીકી ભારી હ.
બસ, આપ હી વો દાતારી હૈ,
ઔર આપ હી વો ભઝારી હૈ,
હર આત હસી, હર આત ખુશી,
હર વક્ત અમીરી હૈ બાગા,
જબ આશિક મસ્ત ફકીર હૂએ,
ફિર કયા દિલ્લીરી હૈ બાગા ”

કા તો નિશ્ચય ત ચંદને વિચરતો રહે છે, અથવા મતવાડો આનંદ-મગ્ન સદા મોહના હોજમા પડ્યો રહે છે. એક વાર પણ જ્યે પ્રેમ-

રસને હોઠ ઉપર લગાડી લીધો, તેને હવે વખતોવખત પીધા સિવાય રહી જ શકાતું નથી. તે તો હવે સર્વદા તેની આહનામાં ડૂબ્યો રહે છે. ધનદોષતને તે પાણીની માફક વહેવડાવી નાખે છે. સર્વસ્વ જામ તો પરવા નહિ; પરંતુ તે પ્રેમ-સુગ્રા પીવાનું હોડશે નહિ. આ સંબંધમાં સંત “ જામસી ” કહે છે કે—

“ સુતુ ધન, પ્રેમસુગ્રા કે પિપે, મરન-જિયન કરે રહે નહિ એ.
જેહિ મદ તેહિ કહાં સંસારા, કી સો ધમી રહ કી મતવારા.
જા કહં હોધ બાર ઈકલાહા, રહે ન એહિ બિતું એહી આહા.
અરય દરય સો દેઈ બહાઈ, કી સય જાહુ, ન જાઈ પિયાઇ. ”

બસ એક જ પ્યાલો જોઈએ, ગુરુદેવ ! એક જ પ્યાલો. સાકી, હાથ જોડીને કહું છું, તારા ચરણોમાં પડું છું, દયા લાવીને માત્ર એક જ પ્યાલો ભરી દે. શું એમ પૂછ્યું કે પ્યાલો લખને શું કરીશ ? તારી આપેલી પ્રેમ-સુગ્રાને પીને તેની મસ્તીમાં એક ખેલ ખેલીશ. તારા મદિરાશયમાં, તારા મયખાતામાં, ન જાણે કેટલા પ્રેમ-યોગિયોએ આવા ખેલો ખેલેલા છે. હું પણ એક કંથા વર્ણ, અને તેને ખમા ઉપર ધારણ કરીને યોગ જગાવીશ. યોગ ધારણ કરીને, હું મારા પોતાના જનાવેલા સંસારનો પ્રલય કરવા આહું છું. યોગી બનીને હું એ અગમ દેશમાં જવા માગું છું, કે જે મારા પ્રિયતમનું નિવાસસ્થાન છે. આ દેશમાં રહેવું હવે મને જરા પણ ગમતું નથી. એક એક પણ એક એક વર્ષ જેવી વીતી રહી છે. ત્યાં એ મારા “ પ્રાણ ” વસે છે, ત્યાં જવાને માટે હવે અધિરો બની ગયો છું, તેથી સાકી, હવે એક પ્યાલો ભરીને આપી દે.

‘ દે મદિરા જર પ્યાલા પીધાં, હોઈ મતવાર કાંધરા સીવોં.
મેા કાંધર કાપિ પર કારકિ, જોગી હોઈ જગ આહન મારકિં,
હોઈ જોગી તેહિ દેવદિ નહિ, દે જોહિ દેસ મુપ્રિતમ કાઈં. ’

મો હિ યહ દેસ ન આવત, છન હૈ જગસ સમાન,
અખ તેહિ દેસ સિધાગઢ, જહા રહત વહ પ્રાન.

—નૂરમહમદ જયમી ”

એક પ્યાવાની જે કંઈ કિમત લેવા ચાહીશ તે હું ખુશીથી
આપીશ માર વહાતુ મન પણ હું તને હસતા હસતા સોપી દઈશ.
તારા આ પવિત્ર મદિગાલયને હું મારી પલકોથી બોળી દઈશ તો હવે
તો દયા કર, મારા વહાલા સાકી !

“ એક પિયાલા ભર મદ દી જે, મોલ પિયારો માનસ લી જે.
પિઉ સુના સન ચિન્તા મારઉ, પલકન સો મદ-સદન મોહાઉ.
નૂર૦ જયમી ”

સાકી ! એ રી ટળનો કોઈ પ્રાનો પાઈ દે, કે જે પીતાની સાથે
માગ નિજુર “ પ્રિયતમ ” મને ચાહતા લાગે

“ તૂ આજ દુઆ સાકી, ગર મેરી લિયા આહે
ઈસ દબકી પિવાહે મૈ, પીતે હી પિયા આહે ”

સત પ્રેમસ પણ એવું જ કંઈક ગાઈ ગયા છે:-

“ દેહુ કનાની ! એક પિયાલા, ઐસા હવધૂ હૈ મતવાલા. ”

અરે ભાઈ ! એ પ્રેમપ્યાલાને કયો કમનસીબ પીવા ન ચાહે ! એ
રસ પણ મધુર અને પીવા લાયક છે અરે મિત્રો ! તમને એવી ગદી
અને રહી શગળો પીવી કેમ ગમે છે ? તેમાં તો તમારા માનવજીવનની
ખરાબી થઈ રહી છે, એ તમે જોઈ શકતા નથી ? વળી કેટલાક
તો રૂપસુદરીઓની મોહક અને માદક નજરોથી મોહ-
મદિરા દાવવી રહ્યા છે, તો કોઈ ધન-દોલતની શરાબમાં ચકચૂર બની
ગયા છે વળી કોઈ તો અધિકા ની મદિરા લીધી એટલાય થઈ પડ્યા
છે પરંતુ તમે જાણો છો કે, એ સર્વ લોકોને ત્રિશો ક્યાં લગી ટકી

શકશે ? એ સર્વ ચાર મિનિટોના જ નિશા છે. એ ખ્યાલાઓમાં એક ખૂંદ સરખું પણ રહી શકશે નહિ. એ મદમાતી રસીલી આંખો માટીમાં ક્યાંઈ ધુસી જશે. ચંચલ લક્ષ્મી પણ ચપળતાથી ક્યા દારથી ક્યારે નિદ્રણા જશે તેની ખબર પણ પડશે નહિ. અને અધિકારોના મદ તે બેતબેતામાં ઉતરી જશે. તો પછી વહાલા મિત્રો ! શા માટે એવી જૂઠી અને મંદી ચરાખો ઉપર મરી શીટા છો ! શા માટે એ પ્રેમ-સુરાને ખરીદી લેતા નથી ? કે જેને પીવાથી તમે એવા સ્થાન ઉપર પહોંચી શકશો કે, જે સ્થિતિમાંથી સર્વ પણ તમને ચલિત કરી શકશે નહિ. તેમ જ મહાપ્રલય પણ તમારી શાંતિ-નિદ્રાનો ભંગ કરી શકશે નહિ. ધન્ય છે એ વારણી ! સંત કવિ હરિશ્ચન્દ્ર કહે છે કે:—

“યહ વહ મૈ હૈ જિસકે પીનેસે ઔર ખ્યાન છૂટ જતા હૈ;
અપને મેં ઔ દિલ્લવર મેં ફિર કુછ ભેદ નહીં દિખાતા હૈ.
ઈસકે સુર મેં મસ્ત હરેક અપને કો નજર નસ આતા હૈ;
ફિર ઔર હવસ રહતી ન જરા, કુછ એસા મઝા દિખાતા હૈ.
કુઠ માન મેરા કહના, દિલ્લકો ઈસ મૈખાનેકી તરફ ઝુકા;
પી પ્રેમ-પિપાલા ભર ભર કર, કુછ ઇસ મૈકા બી દેખ મઝા
—હરિશ્ચન્દ્ર”

સ્વર્ગની પણ એક પ્રકારની સુરા સાંભળવામાં આવે છે; પરંતુ તે પ્રેમ-સુરાની સરખામણીમાં કંઈ વિસાતમાં નથી. સ્વર્ગની સુરા, એ તો કર્મકાંડીઓની ઠેરી દૃષ્ટના માત્ર છે. જિયારા તેનાથી પોતાનું ચાકેણું અને માંદું મન મનાવી લે છે પોતે તેને પી શકતા નથી, તેમ જ બીજા કોઈને પાઈ શકતા નથી. ગાલિબે એક કર્મકાંડીને ક્રોધે હર્ષિત કર્યો છે, તે લુંઓ:—

“વાર્ષજ, ન તુમ પિયો, ન ફિરસીકા પિલા ચકો;
ક્યા જાત દૈ તુમહારી, ચંદાબે તદ્દરકી !

સરાખે તહરની અર્થાત સ્વર્ગની સુગની એ દશા છે. એક વાર પણ એ નીરસ કર્મકાંડીઓને અમારી પ્રેમ-મદિરાનો સ્વાદ મળી ગયો હોત, તો પછી એ પોતાની કલિપત સ્વર્ગ-સુરાનો કદી પ્રસંગ પણ છેડી શકત નહિ, એટલા માટે એરા કર્મકં રોગીઓ સાર તો પ્રેમ-પ્યાલો ઉત્તમ દવા છે. એવા રોગીઓમાથી કાષ્ટ પૂછે તો દવા બતાવી દેવી કે, થોડી પ્રેમ-મદિરા પી લ્યો, એટલે નીરસતાનો અસાધ્ય રોગ દૂર થઈ જશે.

“ જો પૂછે જાહિદે ખુશ અપની દાર, કહ દો, મેં પી લે.

—જૈક.”

બસ, પ્રેમ-પ્યાલામાં જ એક એવો મધ ભરેલો છે, કે જે આ નીરસ છવનને રસમય બનાવી દે છે. એ તો માત્ર એક જ છે અને તે પ્રેમ-રસ છે. જગતભરમાં અર્થાત આ લોક અને પરલોકમાં પ્રેમ-સમાન બીજો એકે રસ નથી. તે સર્વનો સાર છે. કહ્યું છે કે:—

“ એ હિ જગમાહ એક રસ સારા;

એસ બિનુ છુ સકલ સંસારા.”

—ઉસમાન.

એ આત્મ-રસ પ્રેમ-પ્યાલામાં જ તમને ધોળેવો મળશે; એટલા માટે ભાષ, અમે તો વારંવાર હરિશ્ચન્દ્રના સ્વરમાં સ્વર મેળવીને એમ કહીશું કે:—

“ પી પ્રેમ-પ્યાલા ભરભર કર, કુછ ઈસ મૈકા બી દેખ મત્રા.”

જેટલો આ મધ પીવાય તેટલો પી લ્યો. પ્યાલા ઉપર પ્યાલા ઘટ-કાવતા જાઓ. આવો અવસર વખતો વખત પ્રાપ્ત થતો નથી. અહા! કેવો મનદાર પ્યાલો છે! અન્તમાં કવિવર દેવની સાથે સાથે સુગતિ-કલારીના હાથથી એક પ્યાલો લેવાને અમારું મન પણ અધીર થઈ થઈ રહ્યું છે:—

“ધુરતે મધુર, મધુ રસહ બિધુર કરે,
 મધુ રસ બેધિ ઉર ગુરુ રસ ફૂલી હૈ;
 દુઃખ-પ્રહલાદ ઉર દુઃખ અહલાદ જાસેા,
 પ્રજ્ઞતા ત્રિલોક હકી તિલ-સમ તૂલી હૈ.
 બેદમસે બેદ-મતવારે મતવારે પરે,
 મોહે મુનિ દેવ ‘દેવ’ સૂલી-ઉર-સૂલી હૈ;
 પ્યાલા ભરિ દૈરી, મેરી મુરતિ ઠવારી તેરી,
 પ્રેમ-મદિરા સોં મોહિ મેરી મુધિ ભૂલી હૈ.”

ॐ

શ્રી લઘુ વાસુદેવમનન

(ગતાંકથી ચાલુ)

પંચમ વર્ણક

卐

આ આત્માને શરીરના પન્નિગ્રહથી દુઃખ પ્રાપ્ત થાય છે, અને શરીરનો પરિગ્રહ કર્મથી થાય છે એનું આપણે આ પહેલાના વર્ણકમાં કહ્યું.

શિષ્ય:—એ કર્મ કેટલાં પ્રકારનાં છે ?

ગુરુ:—કર્મ ત્રણ પ્રકારનાં છે; (૧)

ના ત્રણ પ્રકાર; પુણ્ય. (૨) પાપ અને (૩) મિશ્ર. દેવ-
પાપ અને દેવતાનાં શરીર પુણ્યકર્મનાં હલ છે; પશુ-
મિશ્ર પક્ષી વગેરે સર્વ શરીરો પાપકર્મનાં હલ છે,
અને મનુષ્ય વગેરેનાં શરીર મિશ્રકર્મનાં હલ માન્યાં છે.

ઉપર કહેલાં ત્રણ પ્રકારનાં કર્મ વળી ઉત્કૃષ્ટ, મધ્યમ અને

સામાન્ય એમ પ્રત્યેક ત્રણ પ્રકારનાં છે. આવા
ઉત્કૃષ્ટ, મધ્યમ અને પૂર્વોક્ત કર્મભેદને લીધે લિન્ગ લિન્ત
સામાન્ય; એવા પ્રકારનો જન્મભેદ થાય છે. તે આ પ્રમાણે:—
અન્ય ત્રણ પ્રકાર.

હિરણ્યગર્ભ વગેરેનાં શરીર ઉત્કૃષ્ટ પુણ્યકર્મનાં હલ છે; ધન્વ
વગેરેનાં શરીર મધ્યમ પુણ્યકર્મનાં હલ છે; અને ચક્ષ રાક્ષસ તથા

પિણ્ય વગેરેનાં શરીર સામાન્ય પુણ્યકર્મનાં
કર્માનુસાર શરીર ફલ છે.

પારકાને સંતાપ કરનારાં કાંઠા અને
વિપવાળાં વૃક્ષ તથા વ્યાધિ, સર્પ, ચીંછી, ઘૂડ, મચ્છર અને જળો
વગેરેનાં શરીર ઉત્કૃષ્ટ પાપકર્મનાં ફલ છે: કણસ, આંખો, કેળ, નાળિ-
યેર તેમજ ફલ, પત્ર, પુષ્પ વગેરેનો ઉપયોગ થઈ શકે એવાં વૃક્ષજાતા
વગેરે, વળી બૂંડ, બેંસ, ગધેડા, ઊંટ વગેરે શરીરો મધ્યમ પાપકર્મનાં
ફલ છે. અને પીંપળો, તુલસી, બીવી, ગાય, ઘોડો વગેરેનાં શરીર
સામાન્ય પાપકર્મનાં ફલ છે.

આ મનુષ્ય લોકમાં નિષ્કામ કર્મનું અનુદાન, સાધનચતુષ્ટય,
સદ્ગુરુની પ્રાપ્તિ, શ્રવણ, મનન અને આત્મજ્ઞાનના ક્રમે કરીને
જીવન્મુક્તિ તથા વિદેહમુક્તિને યોગ્ય આ માનવ શરીર ઉત્કૃષ્ટ મિશ્ર
કર્મનું ફલ છે. પોતાના આશ્રમને યોગ્ય કર્મ અને કામ્યકર્મના
અનુદાનને યોગ્ય શરીર મધ્યમ મિશ્રકર્મનું ફલ છે; અને ચંડાલ,
પુલકસ, કિરાત અને યવન વગેરેનાં શરીર મિશ્રકર્મનું સામાન્ય ફલ
છે. આ ઉપરથી વિવેકી પુરુષે તે તે કર્મનું તારતમ્ય વિચારીને આ
સંસારમાં મનુષ્યજન્મમાં ઉત્કૃષ્ટ મિશ્રકર્મનો જન્મ જેવી રીતે પ્રાપ્ત
થાય, તેવાં પોતાના વર્ણાશ્રમને યોગ્ય કર્મ, ફલની ઈચ્છાનો ત્યાગ કરીને
ઈશ્વરને અર્પણ કરવાં જોઈએ; અને આત્મવિચારદ્વારા મોક્ષપ્રાપ્તિને
માટે પ્રયત્ન કરવો જોઈએ, એવો સિદ્ધાન્ત છે.

શિષ્ય:—ત્યારે એ ત્રણ પ્રકારનાં કર્મ કયાં સાધન વડે કરાય છે ?

શુભ:—ત્રણ પ્રકારનાં કરણ (સાધન-

ત્રણ પ્રકારનાં કર્મનાં હથિયાર) વડે કરાય છે.

શિષ્ય:—આ સંસારમાં “હું કરું છું,”

હું કરું છું.” એવું દેહનારા બધા લોકોનો અનુભવ તો એવો છે કે
આ દેહમાં દેહનો અગ્નિમાત્રી જ્વલનાર, અહં-હું ચબ્દનો વિષય (હું

શબ્દ વડે ઓળખાતો) જે આત્મા ગહે છે, તેનું કર્તૃત્વ (કર્તાપણું) કહેવાય છે; તેને બદલે ત્રણ કરણોનું કર્તૃત્વ છે એમ આપ કેવી રીતે કહો છો ?

ગુરુ—આત્મા તો અવિદ્યા, તિષ્ઠ્ય, અને સ્વગતભેદથી રહિત છે, તેથી આત્મામાં કર્તૃત્વ છે એમ કહી શકાય એમ જ નથી

શિષ્ય—પણ કર્તૃત્વ તો આત્મામાં ગહેલું છે એમ દેખાય છે; અન્ય તો કોઈ કર્તા જણાતો નથી; એનું કેમ ?

ગુરુ—આત્મામાં પ્રતીત થતું કર્તૃત્વ અધ્યાસને લીધે છે, સ્વભાવને લીધે નથી એમ સમજ, જે એ આત્મામાં કર્તૃત્વનું (કર્તૃત્વ) સ્વાભાવિક છે એમ માનીએ તો, કારણ; અધ્યાસ

“ વેદાન્તનો વિચાર કરીને મારું આ કર્તૃત્વ નષ્ટ કરવું જોઈએ, એનો નાશ નહિ થાય ત્યાં સુધી સંસારના બંધનો નાશ નહિ થાય ” એવી કોઈએ પણ બ્યર્થ પ્રયત્ન ન કરવો જોઈએ એમ સિદ્ધ થશે.

શિષ્ય—આત્માનું કર્તૃત્વ ભલે સ્વાભાવિક હોય પણ કોઈ વિશેષ માણ પ્રયત્નથી એનો નાશ થતો હશે એમ માનીએ તો કેમ ?

ગુરુ—સ્વભાવ તો પોતાનું સ્વરૂપ કહેવાય છે તેથી સ્વરૂપના નાશને માટે કોણ પ્રયત્ન કરશે ? અને સ્વરૂપનો નાશ થાય તો પછી પુરુષાર્થનું કશું કોણ અનુભવશે ? અને અકર્તા ભાવનાના જીવન્મુક્તો ન રહે તો વેદાન્તનો સંપ્રદાય તથા ગુરુશિષ્યપરંપરા પણ નહિ રહે ! વળી “ ૧૫(એ) નિષ્કલ્પ (કર્મારહિત), નિષ્ક્રિય (ક્રિયારહિત), શાન્ત, નિર્દોષ (ગુણરહિત) અને નિરંજન છે. ” “ ૧૬(એ) સાક્ષી, ચૈતન્યરૂપ, કેવલ અને નિર્ગુણ છે. ” એવી રીતે આત્મા અકર્તા, સાક્ષી અને નિષ્ક્રિય છે એવું પ્રતિપાદન, કરનારી શ્રુતિની ઉક્તિએને

(૧૫) નિષ્કલ્પ નિષ્ક્રિય શાન્ત નિર્દોષ નિરંજનમ્ (થે. ડ. ૬-૧૬)

(૧૬) સાક્ષી ચૈતા કેવલો નિર્ગુણઃ (થે. ડ. ૬-૧૭)

પણ હાનિ પહોંચશે.

વળા સુપુષ્ટિમાં આત્મા હોવા છતાં એમાં કર્તૃત્વ દેખાતું નથી. જે એનું કર્તૃત્વ સ્વાભાવિક છે એમ માનીએ તો અગ્નિની ઉષ્ણતાની પેઠે એ ત્યાં પ્રાપ્ત થવું જોઈએ; પણ તેમ થતું નથી. આટલા માટે આત્માનું કર્તૃત્વ સ્વાભાવિક નથી.

શિષ્ય:—સુતાર વગેરે કારીગરનું કર્તૃત્વ વિદ્યમાન હોવા છતાં જેમ સ્નાન તથા ભોજનવેળાએ જણાતું નથી, એમ સુપુષ્ટિમાં કરણના વિયોગને લીધે કર્તૃત્વ નહિ દેખાતું હોય એમ ન કહેવાય ?

ગુરુ:—મૌનભાવની અવસ્થામાં અંતઃકરણનો સંયોગ હોવા છતાં પણ કર્તૃત્વ દેખાતું નથી, તેથી આત્મામાં કર્તૃત્વ સ્વાભાવિક નથી, કિન્તુ આધ્યાસિક જ છે, એમ નક્કી થાય છે.

શિષ્ય:—આધ્યાસિક કેવી રીતે ?

ગુરુ:—અધ્યાસ એટલે એક [વસ્તુ] માં રહેલા ધર્મનો બીજામાં આભાસ (આંતિ). નૌકાની ગતિનું કિનારા-પરનાં વૃક્ષમાં અને કિનારાંના વૃક્ષની અચલતાનું નૌકામાં અધ્યાસને લીધે જેમ [હિંદુ-વિપરીત] લાન થાય છે, તેમ ત્રણ પ્રકારનાં કરણમાં રહેલા કર્તૃત્વનું આત્મામાં અને આત્માના અકર્તૃત્વનું ત્રણ પ્રકારનાં કરણમાં જે લાન થાય છે, તે અજ્ઞાનને લીધે છે, આવી રીતે આત્મામાં કર્તાવ્ય આરોપને લીધે જણાય છે એમ જાણજે.

શિષ્ય:—એ ત્રણ પ્રકારનાં જડકરણો અચેતન હોવાથી એ અચેતનમાં કેવી રીતે કર્તૃત્વ સંભવે ? અને જડકરણમાં કર્તૃત્વ-એ ત્રણ કરણોમાં કર્તૃત્વ માનીએ તો પછી નો સંભવ. એનું કોઈ અન્ય કરણ માનવું નહિ પડે ?

ગુરુ:—જગતમાં જેવી રીતે અચેતન વાયુ અને જલના પ્રવાહનું વૃક્ષ વગેરેને ઉખેડી નાંખવામાં, તેમજ તેને દૂર ધસડી જવામાં કરણ વિના પણ કર્તૃત્વ દેખાય છે, તેમ એ ત્રણ કરણને પણ બીજા કોઈ

ઉપર દર્શાવેલ તેમ જ પ્રકારના કૃત્ય થયે છે એમ જાણવું.

શિષ્ય —જલમાં ગહેતા કમનપત્રની પેઠે શાની કર્મ વડે સિદ્ધ થતો
 શાની અને કર્મના નથી, કોઈ પણ જાતના એને વિધિનિયમ
 વિધિ નિયમ નથી, એ તો અકર્તા, કર્મનો કેવલ સાક્ષી
 કૃતકૃત્ય છે એવો સિદ્ધાન્ત છે, તો પછી એવા
 શાનીએ અશાનીની પેઠે પુણ્ય કર્મના અનુબંધન જ કરવા જોઈએ એવો
 કેમ નિયમ લાગુ પડે ?

ગુરુ —તું કહે છે એ સાચી વાત છે એ શાની તો કૃતકૃત્ય
 છે અને કર્તા પણ હોતો નથી એમા કશો સંદેહ છે જ નહિ તો પણ
 બ્રહ્મવિદ, બ્રહ્મવિદ્, બ્રહ્મવિદ્વરીયાન્ અને બ્રહ્મવિદ્વરિષ્ઠ એમ તે આ
 કોટિના શાનીઓમા બ્રહ્મવિદ્વરિષ્ઠ જ વિદેહચુકત કહેવાય છે એ
 વચ્ચે જ વૃત્તિશૂન્ય હોય છે, એને જ વિધિનિયમ હોતા નથી પ્રથ
 મના ત્રણને પણ તેઓના જ્ઞાનના મહિમાને લીધે વિધિનિયમના અભાવ
 તો છે જ, તો પણ તેમનામા વૃત્તિશૂન્યતાનો અભાવ જણાતો હોવાથી,
 તેઓ વ્યવહાર કરતા હોવાથી, તેઓએ લોક (સ સામાન્ય)ના
 અનુગ્રહને માટે સદાચાર નિભાવવો જોઈએ એમ કહ્યું છે એ કોઈ નિયમ
 (વિધિ-આચાર) ન કહેવાય. વળી એટલા જ માટે તત્ત્વજ્ઞાનીઓ કર્મો
 ઓની વચ્ચે જ ગહે છે તેથી કર્મોઓની પેઠે કર્મ કરવા જોઈએ
 પણ જિજ્ઞાસુઓની વચ્ચે તો કર્મના ત્યાગપૂર્વક " બ્રહ્મ જ સત્ય છે,
 અન્ય સર્વ અસત્ય છે " એવા જ્ઞાનને તેઓએ ઉપદેશ કરવો જોઈએ

શિષ્ય —આનો મુખ્ય વિષય સાથે શું સંબંધ છે ?

ગુરુ —એ જ કે ત્રણ પ્રકારના કરણને જ કર્તૃત્વ લાગુ પડે છે,
 આત્માને નહિ એમ નિમિત્ત યથુ

શિષ્ય —એ ત્રણે કરણો પોતાની મેળે કર્તા હોય છે કે કોઈ અન્યની
 પ્રેરણાથી ?

કરજોની કર્મપ્રવૃત્તિ- રાગદ્વેષાદિની પ્રેરણાથી એ કર્તા બને છે, માં રાગાદિની પ્રેરણા પોતાની મેળે નહિ રાગદ્વેષાદિ હોય તો જ ત્રણે કણો પ્રવૃત્તિ કરે છે, એ નથી હોતા તો એની પ્રવૃત્તિ થતી નથી એવી રીતે નાગદ્વેષાદિ કણોમા પ્રવૃત્તિ કરાવે છે એવો અન્યથાવ્યતિરેક- વડે અનુભવ મિદ્ધ થાય છે

શિષ્ય —પણ “હું દેવાદ્ય કગવું છું, હું તળાવ કગવું છું.” એવા વ્યવહાર ઉપરથી આત્મા દાન્યતા (પ્રવૃત્તિની પ્રેરણા કરનાર, પ્રવૃત્તિ કરાવનાર) જણાય છે !

ગુરુ —આત્માના નિર્વિકારીપણાને લીધે એમા પણ દારયિત્વ (કગવવાપણું-કર્મની પ્રેરણા) સંભવત્ નથી.

શિષ્ય —(પણ ઉપર કહ્યું તે પ્રમાણે) આત્મામા દારયિત્વ દેખાય છે તો ખરું !

ગુરુ —ગતિ દીના પુણી ગતાશ એની પાસે પડેલા રૂઢિકમા દેખાય, તેમ રાગદ્વેષાદિમા નહેણું દારયિત્વ જ્ઞાન્તિને લીધે આત્મામા આશયિત થાય છે એમ જાણવાનું છે જો એ સ્વાભાવિક છે એમ માનીએ તો સ્વભાવ તો પોતાનું સ્વરૂપ હોવાથી એનો નાશ કરવા માટે કોઈ પણ પ્રયત્ન નહિ કરે કાણ કે એનો નાશ કરતાં સ્વરૂપનો પણ નાશ થઈ જાય. વળી આત્મામા દારયિત્વ છે એમ માનીએ તો “૧૭ એ અદૃષ્ટ, અવ્યવહાર્ય, અમાત્મ, અલક્ષણ અચિત્ત, અવ્યપદેશ્ય, એક, આત્મપ્રત્યયનો સાર, પ્રપચરહિત, રાન્ત, શિવસ્વરૂપ, અદ્વૈત, એવો જે એથી [અર્ધ તન્માત્ર-નિર્ગુણ] છે, તે જ [વાસ્તવિક] આત્મા છે. એનું જ વિજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ” આવી રીતે એ આત્માને અમગ, નિષ્ક્રિય, અને અદારિયતા પ્રતિપાદન કરનારી અતિમા માધ

(૧૭) અદૃષ્ટમવ્યવહાર્યમપ્રાપ્તમચિન્ત્યમવ્યપદેશ્યમૈકાત્મ્ય પ્રત્યક્ષસાર પ્રપચોપદામ શાન્ત શિવમદ્વૈત ચતુર્થ મન્યત્ત સ અત્મા સ વિદ્યેય ।

આવે છે, તેમ જ કાર્યિત્વ ઉત્પત્તિવાળું છે, તેથી ઉત્પન્ન થતી મુક્તિમા પણ ઉત્પત્તિનો ભાવ માનવો પડશે, વળી સુષુપ્તિમા પણ કાર્યિત્વ દેખાવું જોઈએ, પણ ત્યાં તે દેખાતું નથી. એટલા માટે આત્મામા કાર્યિત્વ રવાનાવિટ નથી, પણ આગન્ટુક છે.

શિષ્ય — સુષુપ્તિમા કાર્યિત્વ નથી દેખાતું એટલા ઉપરાંત જ આત્મામા કાર્યિત્વ નથી એમ કહી શકાતું નથી, જેમકે ઉપાધ્યાયનું અધ્યાપકપણું વિદ્યમાન હોવા છતાં પણ શિષ્યવર્ગ પાસે નથી હોતો, ત્યારે જણાતું નથી, તેની પેઠે સુષુપ્તિમા કરણના સંયોગનો અભાવ હોવાથી કાર્યિત્વ વિદ્યમાન હોવા છતાં પણ ન દેખાતું હોય ! અને જાગૃત તથા સ્વપ્નમા કરણનો સંયોગ હોય છે તેથી દેખાય છે એમ ન કહેવાય ?

ગુરુ — એમ હોય તો જાગૃતિમા ઉદાગ્રીન અને મૌનભાવની અવસ્થા હોય ત્યારે કરણનો સંયોગ વિદ્યમાન હોવાથી કાર્યિત્વ દેખાવું જોઈએ, પણ તે વખતે દેખાતું નથી, તેથી એ આગન્ટુક છે એમ જ કહેવું જોઈએ જેવી રીતે અન્યોન્ય અધ્યાસને લીધે (તપાવેલા) લોખંડમા રહેતું નાના મોટાપણું અગ્નિમા અને અગ્નિમા રહેલા ગરમી તેજ વગેરે લોખંડમા દેખાય છે, તેવી જ રીતે અજ્ઞાનને લીધે રાગદ્વેષાદિમા રહેતું કાર્યિત્વ આત્મામા અને આત્મામા રહેતું અકાર્યિત્વ રાગદ્વેષાદિમા દેખાય છે.

શિષ્ય — પણ એ અચેતન રાગદ્વેષાદિમા કાર્યિત્વ છે એમ કેવી રીતે કહેવાય ? શું એક ઘડો બીજા ઘડાને પ્રેરણા કરે છે એમ કહી શકાય ?

ગુરુ — તારી શકા વાસ્તવિક છે, પણ ઠાઠવાર ચોખ્ખતાવશાત્ જડ (પદાર્થ) પ્રેરણા કરે છે, અને કોઈવાર ચોખ્ખતાના અભાવે પ્રેરણા નથી પણ કરતું. દષ્ટાંત તરિકે અગ્નિ જડ હોવા છતાં પણ કોચદાના ચૂર્ણ સાથે જ ધક વગેરેની મેજવણી વડે મોટી તોપમા ભરીને ફાડીએ તો સમૂહ પત્થરને તોડે છે, અને ચતુર્થ સેનાનો પણ તારા કરે છે. તેમજ

પ્રેત શરીર (મડદું) જડ હોવા છતાં પણ તેને માટે સ્વચ્ચારિત્વારા જે ક્રિયામાણ કર્મ થાય છે, તેમાં તે સ્વચ્ચારિત્વારા બને છે: એવી જ રીતે ગાદેપાદિ પણ અચેતન હોવા છતાં કરચિત્તા થઈ શકે છે.

શિષ્ય:—તો પછી "૧૮ આત્મા હૃદયોનો સ્વામી-(હૃદયકેશ) અને સર્વનો અન્તર્યામી છે " એમ કહેનારી શ્રુતિનું શું તાત્પર્ય સમજવું ?

ગુરુ:—સૂર્યની પેઠે દેવલ સંનિધાને (સમીપતા)ને લીધે જ બધાં કાર્યોને અનુકૂલ થાય છે એવું એનું તાત્પર્ય છે.

શિષ્ય:—ત્યારે આત્મા પણ જે દેવલ સંનિધાનને લીધે જ પ્રાણી-માત્રના કર્મમાં હેતુ (કારણ-પ્રેરણાનુ મૂલ) હોય, તો આત્માને પણ એ પુણ્ય-પાપ તથા એના ફલનો સંબંધ થતો હોવો જોઈએ !

ગુરુ:—ના, એમ નથી: દેવલ સૂર્યના સંનિધાનને લીધે મનુષ્યોનાં પુણ્ય-પાપને એ (સૂર્ય) અનુકૂલ છે, તો આત્મા પુણ્યપાપ-થી નિરંજન છે પણ જેમ પુણ્યપાપ તથા તેના ફલનો કશો સંબંધ નથી, તેવી જ રીતે આત્માનું પણ માનવાનું છે. વળી જેમ લોખંડનું હલનચલન એને અનુકૂળ રહેનારા લોહચુંબકને સ્પર્શ કરતું નથી, તેમ પ્રાણીઓનો કર્મસંબંધ આત્મા સાથે સમજવાનો છે. આવી રીતે આત્માનું નિરંજનપણું અને નિર્વિકારીપણું ભંગ થતું નથી.

(અપૂર્ણ)

પરમહંસ સ્વા. શ્રી. રામતીર્થજી
ની

નીતિકથાઓ

(ગતાંકથી ચાલુ)

કથક - શ્રી. નર્મદાશંકર હરિશંકર વ્યાસ બી. એ.

૫૧

[૨૪]

રાત્રી અને રામ

એક વખત સ્વામી રામને કોઈ મોટો રાત્રી પગે લાગવાને, માન આપવાને આવતો હતો. રામને આ જાણ્યો એક માણસે આવીને આપ્યા. જગતની અંદર હંમેશાં દુન્યવી માણસોને પોતાનાં વખાણુ, પોતાની ગડાઈ અને પોતાની ખુશામત અત્યંત પ્રિય લાગે છે. આવો મોટો સમૃદ્ધ રાત્રી રામને ચરણે આવતો નોઈ, જાણ્યો આપનાર માણસને બહુ તવાઈ લાગી, અને રામના મગજ ઉપર, એ જાણતની મહત્તા, અને એ પ્રસંગનું ગાંધીયં ઠસાવવાની તેણે કેશિય કરવાનું કર્યું. પણ રામના મુખમાંથી તો સહજ એટલા જ શબ્દો નીકળી ગયા કે “ તેથી રામને શું ? ”

પેલા માણસે કહ્યું, “ આપને ભેટ આપવા માટે એ તો ખૂબ જ કિંમતી અને લબ્ય વસ્તુઓ ખરીદે છે. ”

“ એની મને શી વિસાત છે ? મારે મન રાજા ઠેાણું છે ? મને માત્ર મારી વાસ્તવિકતામાં જ રાચવા દો. એવા કુદલક અને હુન્યવી દેખાવોમાં મને રસ નથી. મારું સત્ય, મારું ધર્મ, મારો આનંદ, મારો આત્મા મને પ્રવૃત્ત રાખવાને પુરતાં છે. ખોટી બડાઈની વાતો, હુન્યવી દંભ અને પોલા ભૌતિકભાવો મારે જોઈતા નથી, મને તે સ્પર્શી શકે તેમ પણ નથી. રાજાઓ અને મહારાજાઓ તેમની સઘળી સમૃદ્ધિના સાજ સાથે રામના નશ્વર દેહને નમવા આવે છે. રામ જો એ નશ્વર દેહની લીલામાં, માનઅપમાનના વર્તુળમાં અને હુનિયાના પોલા દંભની ચૂંચાલમાં ફસાઈ જાય, તો રામ, રામ મટી, ફરી માનવી-મર્યાદિત માનવી બની જાય. પણ રામને માટે હવે એ શક્ય નથી. તેના આંતરદેહમાં દિવ્ય-સંગીતની અનુપમ જમાવટ થયેલી છે, તેનો આત્મા પરમાત્માના સ્વસ્થપમાં તડલીનતા અનુભવી રહ્યો છે. સારા યે જગતના પાદશાહના આગમનની ઘટના પણ તેની લાગણીને ઉશ્કેરી શકે તેમ નથી. ” રામે આમ પ્રત્યુત્તર આપ્યો.

જીવનનું દૃષ્ટિબિંદુ બદલાતાં જગતના સમાચારપત્રો તમારી લાગણીઓને ઉશ્કેરી નહિ શકે. જ્યારે આ સમાચાર-પ્રધાન યુગમાં, સમાચારની અસરથી તમે પર થઈ શકો, ત્યારે સમજવું કે દેહભાવમાંથી મુક્તિ મળવા લાગી છે; અને પ્રભુતા નજીક આવતી જાય છે. દરરોજના બ્યવહારમાં માનવી આઘાતો અને પ્રત્યાઘાતોથી પર થઈ શક્યો છે કે નહિ, એ એના આત્મિક જીવનની સાચી કસોટી છે. લાગણીઓથી પર થયેલો માનવી, હૃદય ન હોય તો રાક્ષસ બને છે, અને હૃદયને

પરમ વિશુદ્ધિ બક્ષી પરમાત્મભાવે જીવતો હોય તો પરમ સત્યમય, પ્રભુમય જીવન પ્રાપ્ત કરે છે.

ખોધઃ—જેના જીવનનું દૃષ્ટિગિંદુ ઔહિક મટી આત્મિક બન્યું હોય છે, તેને માટે જગતની મહાનમાં મહાન સમૃદ્ધિ કે સત્તા અર્થાહીન છે. તેના જીવનનો સમગ્ર રસ પરબ્રહ્મમાં એકાગ્ર થયેલો હોય છે.

[૨૫]

સ્વામી રામના નોકર

સ્વામી રામના નોકરની અંદર, રામના સતત સહવાસને લીધે, આત્મભાવના બાગૃત થઈ હતી. એક દિવસ મકાનની છેદલી અટારી ઉપર ચાલતાં ચાલતાં તે “હું પ્રભુ છું, હું પરમાત્મા છું” એવી ખૂમો મારવા લાગ્યો. આસપાસનાં લોકોએ એની ખૂમો સાંભળી, ક્રોધમાં આવી જઈ કહ્યું, “શું બરાડા મારે છે? તું પ્રભુ છે? તું શું બકે છે, તેનું તને જ્ઞાન છે? તું ભગવાન છે? ન જોયો હોય મોટો ભગવાન તો! જો ખરેખર ભગવાન હો, તો માર ત્યાંથી કૂદકો, પછી ખબર પડશે કે ભગવાનને કેવું વાગે છે? જો ખરેખર તને કંઈ પણ ઇજા નહિ થાય, તો અમે માનશું કે તું ખરેખર પરમાત્મામાં લીન છે, પણ જો તને ઇજા થશે જો તને દેહાંત-દંડની શિક્ષા કરવામાં આવશે, કારણ કે તને—તારી જાતને ભગવાન તરીકે જાહેર કરવાનો જરાય અધિકાર નથી.”

બ્રહ્માનંદની મસ્તીમાં રાચતાં છોકરાએ જવાબ આપ્યો “હું કૂદકો મારવાને તૈયાર છું; તમે કહો તેવા ઈંડા કે અંધારા ગર્તમાં કૂદવા હું તૈયાર છું; ગમે તેટલી સાગરની

ઊંડાઈએ જવા હું તૈયાર છું; પણ કૃપા કરીને મને, તમે એવું એક પણ સ્થાન, વિશ્વનું એક પણ આણુ ખતાવો કે જ્યાં હું નથી. જ્યાં હું નહોઉં, ત્યાં હું કૂદકો મારી શકું ને? હું બ્રહ્મ છું, સર્વવ્યાપક છું. મને એક પણ સ્થાન મારી હરતી વિનાનું ખતાવો, ત્યાં કૂદવા તૈયાર છું. જ્યારે હું સઘળે સ્થાને વ્યાપ્ત છું, ત્યારે મારા માટે એક સ્થાનથી બીજા સ્થાને જવાનો પ્રશ્ન જ રહેતો નથી. મર્યાદિત માનવી માટે સ્થાન-ફેર શક્ય બને છે, -જે અહિં હાજર હોય અને ત્યાં ન હોય. પણ હું તો સર્વસ્થાને સર્વવ્યાપક છું, અહિં છું, ત્યાં છું, નીચે છું, ઊંચે છું, હું ક્યાં નથી, કે એ સ્થાને કૂદકો મારી શકું? ”

હોઠોએ કહ્યું. “ તું એવો ધંધર છે? નહિં નહિ, તું તો માનવદેહે વિચરતો માત્ર સાધારણ માણસ જ છે. ”

બ્રહ્મજાણે જવાળ આપ્યો, “ આ શરીર તો માત્ર તમારી જોડી કલ્પનાનું પરિણામ છે. હું આ શરીર નથી. તમારા પ્રશ્નો અને વાંધાઓ મને પહોંચી શકતા નથી, તે માત્ર તમારી કલ્પનાની જાળ છે. જે સર્વવ્યાપક છે, તેને ક્યાં કૂદવાનું છે? જે સર્વજ્ઞ છે, તેને શું જાણવાનું છે? સર્વશક્તિમાન છે, તેને કઈ શક્તિ મેળવવાની છે? જે સર્વસંચાલક છે, તેને કયું સંચાલન ધારણ કરવાનું રહે છે? જે સર્વસત્તાધીશ છે, તેને કઈ સત્તા સ્વીકારવાની રહે છે? એવું એક પણ સ્થાન નથી, જ્યાં હું નથી. હું એ બ્રહ્મ છું; હું એજ પરમાત્મા છું, જો હું આ શરીરમાં જ મર્યાદિત હોઉં અને સર્વ સ્થાને ન હોઉં તો જરૂર મારે માટે આ શરીર દ્વારા દુન્યવી પરચાઓ-અમત્કારો,

રજુ કરી પુરવાર કરવાનું રહે કે હું પરમાત્મા છું. પણ સર્વ શરીરો મારાં છે, સર્વ સર્જન મારું છે; મારે કંઈ કરવાનું રહેતું નથી, બધું મારાથી જ થયું છે. ”

બોધઃ—જેને ખરેખર અલ્પજ્ઞાન હોય છે તે પોતાને સર્વસ્થાને વ્યાપ્ત જુએ છે.

[૨૬]

આંધળો માણસ

એક વળત ચાર અંધ માણસોને દવાખાનામાં આંખના મોતીયાનું ‘ઓપરેશન’ કરાવવા માટે લઇ જવામાં આવ્યા. તેમની આંખ તો કામ આપતી જ નહોતી, માત્ર બાકીની ચાર ઇન્દ્રિયો દ્વારા જ શરીરનો વ્યાપાર ચલાવતા હતા. એક દિવસ બારીના કાચનો રંગ કેવો છે, તે બાબત તેઓ ચર્ચામાં રી પડ્યા.

એક જણાએ કહ્યું “ મારો પુત્ર જે મહાવિદ્યાલયમાં અભ્યાસ કરે છે તે અહીં આવેલો અને તેણે મને કહેલું કે બારીનો કાચ પીળો છે. ”

બીજાએ કહ્યું “ મારો કાકો, જે ચહેરમુઠરાઈનો વડો છે, તે મઘ કાલે મારી બગર લેવા આવેલ અને તેણે તો મને એમ કહ્યું કે બારીનો કાચ રાતો છે. ”

ત્રીજાએ કહ્યું “ મારો પિત્રાઈ, જે મહાવિદ્યાલયમાં આચાર્ય છે, તે જ્યારે મારી તબિયતના બગર લેવા આવેલ ત્યારે તો એમ કહેતો હતો કે બારીનો કાચ લીલો છે. ”

આ પ્રમાણે ત્રણે અંધ માણસો કાચના રંગ જાણત વાદ-
વિવાદે ચડ્યા, રંગ કેવો છે તેનો નિર્ણય કરવા તેઓ કોશિષ
કરવા લાગ્યા. પહેલાં તેઓ કાચને છબથી ચાખવા લાગ્યા પણ
તેનાથી કંઈ રંગનું જ્ઞાન થયું નહિ. પછી તેમણે કાચને ટકેરી
જોયો, પણ અવાજથી રંગનો ખ્યાલ આપ્યો નહિ. કાચને
સૂંધી જોયો, પણ એ રીતેય રંગનો પત્તો લાગ્યો નહિ, તેમની
સ્પર્શેન્દ્રિય, ઘ્રાણેન્દ્રિય, સ્વાદેન્દ્રિય કે રસેન્દ્રિય તેમજ કર્ણ-
ન્દ્રિય કાચનો રંગ કેવો હતો તે કહી શકી નહિ. એ જ પ્રમાણે
આપણે અમર્યાદિત પ્રહારને મર્યાદિત શરીરથી, મર્યાદિત બુ-
દ્ધિથી કે મર્યાદિત ઇન્દ્રિયોથી જાણી શકીએ નહિ. મર્યાદિત
કલ્પનાથી અનંત પ્રહારને કળી શકાતું નથી, એ અશક્ય છે.
એ તો માત્ર પ્રહારસ્વપ જનતાં અને પરમાત્મભાવનો આવિર્ભાવ
પ્રત્યક્ષ કરતાં જ પારખી શકાય છે.

ઇન્દ્રિયો ઇન્દ્રિયાતીત વસ્તુઓને જોઈ શકતી નથી. બાહ્ય
આલંબનથી કોઈ દિવસ ખરું આંતરજ્ઞાન પ્રાપ્ત થતું નથી.
આંધળોઓની માફક કાચનો રંગ પીળો, રાતો કે લીલો જ
માની લેવો પડે, કારણ કે પુત્ર, કાકા કે પિત્રાઈએ એ પ્રમાણે
કહેલું છે. જ્યાં સુધી સ્વપ્રેરણાપડે આંતરજ્ઞેતના જાગૃત થાય
નહિ, જ્યાં સુધી સ્વાલંબનપડે આંતરચક્ષુઓ ખુલે નહિ, ત્યાં
સુધી બાહ્ય આલંબનો ઉપર જ આધાર રાખવો પડે અને એ
પ્રમાણે સ્વત્વની સિદ્ધિ કે પ્રહારનું સ્વરૂપ અલભ્ય જ રહે છે.

બોધ:-અનંત પ્રહારને મર્યાદિત ઇન્દ્રિયોથી કળી શકાતું
નથી, કારણ કે તે ઇન્દ્રિયાતીત છે એ તો માત્ર પ્રહારભાવથી જ
સમજી શકાય.

નજરે ચડ્યું. તેમના જીવનની આ સ્વપ્નદેવીને મળવાનું અને તેની સાથે વાતોચીતો કરવાની તેમના જીવનમાં એક જિંદગીમાં જિંદગી મહત્વાકાંક્ષા હતી, પણ આજે તેનાં ચમકતાં ચિમતની તેઓ સંપૂર્ણ અવગણના કરી રહ્યા હતા.

શિવચરણ બાણુ ઘર પાસે આવી પહોંચ્યા અને મકાનની આસપાસ જળરદસ્ત શોરણકોર અને કોલાહલ તેમને માલુમ પડ્યાં. ધૂમાડાના ગોટેગોટા આકાશમાં ઉપર ચડતા અને સૂર્યને પણ ઘેરી લેતા તેમની દૃષ્ટિએ પડ્યા. તેમની પત્ની, માતા, દાદીમા અને અન્ય આત્મજનો ઘરને ભરખી રહેલ અગ્નિને સંબોધી છાતીફાટ રૂદન કરી રહ્યાં હતાં; તેમણે પોતાનાં બધાં સગાં અને રનેહીઓને ત્યાં જોયાં, પણ પોતાના જીવનનો સુખદીપ, તેમનો કુલદીપક એકનો એક પુત્ર દૃષ્ટિગોચર થતો નહોતો. પ્રભુના પયગમ્બર સમા એ બાળકને તેઓ જોવા તલપી રહ્યા હતા; પણ તે ત્યાં નહોતું. તેમણે, બાળક ક્યાં ? એવો પ્રશ્ન ન કહી શકાય તેવી આતુરતાથી ક્યો, પણ પત્ની કંઈ જવાબ આપ્યા વિના જ રહી હતી. તેઓ સમજી ગયા; બાળક ઘરમાં-સળગતા ઘરમાં રહી ગયું હતું.

જ્યારે ઘરને આગ લાગી ત્યારે બાળક આપા પાસે હતું. આપાએ બાળકને પારણામાં સુવરાવેલું અને પોતે કંઈ કામ માટે બહાર ગયેલી. આગ લખૂંટી ઉઠતાં ઘરનાં બધાં માણસો પોતપોતાનો જીવ બચાવવા બહાર દોડી આવ્યાં. પ્રત્યેકના મનમાં એમ હતું કે બાળક કોઈ જગ્યાની પાસે તો હશે જ, પણ જ્યારે બધાં બહાર એકઠાં થયાં ત્યારે જણાયું કે બાળક કોઈની પાસે નહોતું અને ઘરમાં જ રહી ગયેલું. બધાં રડતાં

હતાં, કકળતાં હતાં, છાતી કુટતાં હતાં પણ મદદ નહોતી; બાળકને બચાવવા મા-બાપ તેમ જ બધાં સગાં વંડાણાં બૂમરાણું કરી રહ્યાં હતાં, પણ આશા નહોતી. “બાળકને કોઈ બચાવે તો તેને સઘળી માલમિલકત, દશ વર્ષ સુધીની બધી કમાણી, બધું જ આપશું.” એવી બૂમો મા-બાપ પાડતાં હતાં. બાળકને ખાતર સર્વસ્વનો ભોગ આપવા તેઓ તૈયાર હતાં.

ખરેખર, બાળક માનવ ઉદાનમાં ખીલતું સુમધુર પુષ્પ છે. નિસર્ગને બોળે ખિલખિલાટ કરતું બાળક પ્રભુની સાક્ષાત્ પ્રતિમા છે. બાળકને માટે અને તેના સંરક્ષણ અર્થે માનવી પોતાની બધી માલમિલકત, સંપત્તિ અને સ્વાર્થ હોમી દેવા તૈયાર હોય છે.

પણ રામનો એક પ્રશ્ન છે. “શું બાળક ખરેખર માનવ-જીવનના સુખનું મૂળ છે ? કે એ મૂળ કોઈ અન્ય સ્થાને છે ?” બાળકની ખાતર સર્વસ્વનું બલિદાન દેવા માતા-પિતા તૈયાર હતાં, પણ ખુદ બાળકનું જ બલિદાન કંઈક અન્યના રક્ષણ અર્થે દેવાઈ નહોતું રહ્યું ? બાળક કરતાં પણ એ ચીજ વધારે મધુર, વધારે શ્રેષ્ઠ હોવી જોઈએ કે જેના ખાતર બાળકને બચાવવાનો આદેશ નહોતો. આ ચીજ માનવજીવનના સુખનું મધ્યગિન્દુ, ખરા સુખનું મૂળ હોવું જોઈએ અને તે શું હશે ?

બાળકને બચાવવા તેઓ કોઈ અગ્નિમાં-મૃત્યુના સુખમાં ન પડ્યાં, એ ચીજ એમનું પોતાનું ‘સ્વ’ છે, પોતે છે. જો તેઓ પોતે અગ્નિમાં પડે તો તેઓ પોતાનું બલિદાન આપે છે, કે જેને માટે તેઓ તૈયાર નથી. બાળકની ખાતર ‘સ્વ’ સિવાય બધાનું બલિદાન અપાય છે અને ‘સ્વ’ની વેદી ઉપર

ખાળકનું બલિદાન દેવાઈ જાય છે.

બોધ:-માનવી પોતે જ જીવનમાં સુખનું સાચું મૂળ છે.

[૨૬]

આનંદનું મૂળ

રામે એક વખત એક યુવાનને જિંદગીના છેલ્લા શ્વાસ લેતો જોયો. તે જીવલેણ દરદથી પીડાતો હતો. તેના શરીરના રૂંધેરૂં વાંમાંથી દર્દ ઉભરાતું હતું. પગની પેનીમાંથી દર્દ શરૂ થયેલું. પ્રથમ તો તે કંઈ ખાસ ગંભીર નહોતું જણાતું, પણ ધીમે ધીમે દર્દ ફેલાવા લાગ્યું. ફેલાતું ફેલાતું ગોઠણ સુધી અને ગોઠણથી પેટ સુધી આવ્યું. દર્દની ઉચ્ચતા પ્રતિક્ષણે વધતી જતી હતી અને જ્યારે તે હૃદય સુધી આવી પહોંચ્યું ત્યારે જીવલેણ નીવડ્યું. જીવનની છેલ્લી ઘડીએ ઉચ્ચારેલા યુવાનના શબ્દોનો ધ્વનિ જિંદગી ક્યારે છૂટી જાય, દેહમાંથી પ્રાણનું વિસર્જન ક્યારે થઈ જાય તેવો હતો.

માનવીના જીવનમાં પાર્થિવ દેહ અને પ્રાણ કરતાં પણ વેધ મહાન તત્ત્વ રહેલું છે, જે તત્ત્વ “મારું જીવન” કે “મારો પ્રાણ” એવું ઉચ્ચારણ કરે છે. જે તત્ત્વની અંદર પ્રાણ રહેલો છે, જે પ્રાણ અને જીવનની પર છે અને જે જીવન અને પ્રાણ કરતાં અનેકગણું વધારે મધુર અને પ્રિય છે. વ્યક્તિગત જીવન અને પ્રાણ કરતાં આ હોય તત્ત્વને માટે જીવન અને પ્રાણનું બલિદાન દેવામાં આવે છે. એ તત્ત્વમાં જ ખરો આનંદ રહેલો છે, એ ખરેખર સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપ છે, તે જ આનંદના અખૂટ અને અસ્ખલિત અરણાનું અનંત મૂળ છે, તે જ જીવનની જિંદગી ભૂમિકા છે, સુખનું ખરું સ્વરૂપ છે,

જેની પ્રાપ્તિને કાળે જીવનનું બલિદાન દેવામાં આવે છે.

ખોધ:-સ્વનું આત્મિક સ્વરૂપ આનંદનું ખરું મૂળ છે.

[૩૦]

વ્યર્થ-શોધ

એક ઘણી જ ગરીબ બાઈ, જેના ઘરમાં દીવાનું પણ સાધન નહોતું, તેની સોય ખોવાઈ ગઈ. સોય ઘરમાં જ ખોવાઈ ગયેલી પણ દીવાના અભાવે તેનાથી ઘરની અંદર તેની શોધ થઈ શકે તેમ નહોતી, એટલે તે ઘરની બહાર જઈ સુધરાઈના દીવાના પ્રકાશે રસ્તા ઉપર સોયની શોધ કરવા લાગી ! રસ્તેથી પસાર થતા એક ગૃહસ્થે બાઈને પૂછ્યું કે, “શાની શોધ કરી રહ્યાં છો ?” બાઈએ જવાબ આપ્યો કે “સોયની.” સજ્જનને પુછ્યું કે “સોય કઈ જગ્યાએ ખોવાઈ ગઈ છે ?” “ખોવાઈ તો ઘરમાં ગઈ છે.” બાઈએ પ્રત્યુત્તર વાજ્યો. “ઘરમાં ખોવાઈ ગયેલી વસ્તુ માટે રસ્તા ઉપર શોધ કરવી એ કેટલું બધું વણવિચારું કર્તવ્ય છે !” સજ્જન બોલ્યા.

આ પ્રમાણે જ સંસારમાં માનવી વ્યર્થ જોશમાં બાધાં કરે છે. ખરું સુખ, સાચું સ્વર્ગ, શાશ્વત આનંદ તો તમારામાં જ, તમારું પોતાનું ખરું સ્વરૂપ સમજવામાં જ રહેલો છે. છતાં તમે તો બાહ્ય સાધનોમાં જ તેની શોધ કરી રહ્યા છો. આંતર શોધન થવાને બદલે કેવળ બાહ્ય શોધન અને તે પણ ઇન્દ્રિયો દ્વારા, કેટલું વિચિત્ર ! !

ખોધ:-બાહ્ય સાધનોદ્વારા જીવનમાં ખરા સુખની શોધ વ્યર્થ છે. શાશ્વત આનંદ તો માનવીના ખરા આત્મિક સ્વરૂપના અવિભાવમાં જ રહેલો છે.

‘સાધન ચતુષ્ટય

ક્રમ

શિષ્ય । આ સાધન સંધરજો;

આમુરી સ્વભાવ પરદરજો.

તન મન ધન પ્રભુદીધાં પામ્યો પામ્યો માનવ નામ,

પ્રભુદીધુ પ્રભુચરણે ધરીને બંધ વિમોચન પામ;

જન્મ આ સાર્યંક છું કરજો.-શિષ્ય૦

વિશ્વ વિરાટ વિદ્યારક્ષેત્ર મહી વસ્તુસમૃદ્ધ વિશાળ,

પ્રભુસુત છું પ્રભુમાં લય પામી ત્યજ આ માયાગળ;

તત્ત્વમાં તત્ત્વરૂપે ફરજો.-શિષ્ય૦

તન મન ધનનો મોહ વધે તો વધે અદ્ભુતમ પાથ,

કીર્તિવાસના કરે સમૂળો માનવતાનો નાશ;

સર્વ એ શ્રીકરિતું ગણજો.-શિષ્ય૦

ગુણમયી માયા ગુણ પ્રકટાવે અનાતમ જિમટયાં રૂપ,

નામ રૂપ ગુણ ભાસ વિચારી ઓળખ આત્મસ્વરૂપ;

વિચારી વિવેક વાપરજો.-શિષ્ય૦

ધનઉદારતા ધનમદ્દ હાવે મનઉદાર મદ્દમાન,

તનઉદારતા તેજ વધારી ઉપજવે અભિમાન;

જથ્થે ત્યાં વિરક્તિ છું વરજો.-શિષ્ય૦

“ ઉત્થાન ”માં સાધનચતુષ્ટયના છેળમાં જે ચારે સાધનનું વર્ણન આપી ગયું છે, તેને અનુરૂપ આ કાવ્યન “ સર્વદરા ”નું “ માંથી અહીં ” ઉપા-
રેલું છે.

આ વ્યવહાર વિચિત્ર ચિકારી વિહંગના વિદ્વેષ,
ઉર ઉઠળાટ વધે ત્યાં ક્ષણ ક્ષણ રમર શ્રી ગુરુ નિર્લેપ;

નિત્ય ત્યાં શમ ગુણ સાચવજો.-શિષ્ય૦

ઇન્દ્રિયગણ ઉદ્ધત બની ઘમે પંચ વિષય પરિવાર,
સંયમબલ અણુધાતુ તોડે અરિદલ અપરંપાર;

વીર તું દમન શસ્ત્ર ધરજો.-શિષ્ય૦

કર્મભોગ પ્રકટયા વિધવિધ ત્યાં વધે વાસનાલેશ,
આઘ અવિદ્યા અટપટી ખેલે ઉર ઉપગ્નવે કલેશ;

ત્યાંથી તું ઉપરતિ અનુસરજો.-શિષ્ય૦

રાગદ્વેષ માનસ ભયસાગર જન્મમરણ તનભોગ,
પ્રાણાપાન ગતિ પ્રકટાવે ક્ષુધા તૃપાના રોગ;

તિતિક્ષા તરણી લઈ તરજો.-શિષ્ય૦

શાસ્ત્રસમુદ્ર ભયું જલ ખાઈ ગુરુમુખ અમૃત પાન,
આત્મસમર્પણ અવિચલ કરજો ત્યાગીને અભિમાન;

સરલ ચર્ષ શ્રદ્ધામાં ઠરજો.-શિષ્ય૦

પ્રમાદને પંહરી રમૃતિ શોધી લક્ષ્યવિષય ઉર ધાર,
તત્ત્વ વરણ વ્યતિરેક બધું એ વિષસમ તું પરિહાર;

શાંત ચર્ષ સમાધાન ધરજો.-શિષ્ય૦

ક્ષણક્ષણ વિણસે એ દુઃખદૈતે બંધ ન વ્યર્થ વધાર,
આત્મવિચાર કરી અતિ ઉત્તમ માનવ જન્મ સુધાર;

મુમુક્ષા અન્તર આદરજો.-શિષ્ય૦

સાધન ધનસુખ સંગ્રહી સાચું યજો મુમુક્ષુ વીર,
સદ્ગુરુ શરણે સ્વયં અભયપદ વરી લે ધીર ગભીર,

• નિત્ય ત્યાં નિર્ભય ચર્ષ કરજો.-શિષ્ય૦

સ્વયં જયોતિ

ઉપનિષદની આખ્યાયિકા

મિથ્યાભિમાન

લેખક-શ્રી. નાનાલાલ દેવશંકર વૈદ્ય

એક વખત દેવતાઓ અને અસુરો વચ્ચે ભારે લડાઇ થઈ. અસુરો જન્મતના સત્ત્વગુણ બની ઈશ્વરીનિયમો તોડનારા દોષાથી જન્મતની રિયતિ દાપમ ગાખવા માટે પરમાત્માએ અસુરોનો પગાજ્ય કર્યો, દેવોને અર્થે જ્ય મેળવ્યો અને તેઓને મોટાઈ, ઐશ્વર્ય, પૂજા, સત્કાર વગેરે અપાવ્યાં. બ્રહ્મનિર્મિત વિજય પ્રાપ્ત થયા પછી અગ્નિ વગેરે દેવતાઓને મોટા વૈભવ મળ્યો અને જન્મતમા તેમને સૌ પૂજના લાગ્યા. અસુરો દાર્યા અને પોતે છૂટ્યા તથા પોતાનો મદિમા વધ્યો એ બધું કેવળ પોતાના મ્વતત્ર પનાકમથી જ થયું એવું દેવતાઓને અભિમાન આવી ગયું. પોતાના વિજય અને મદિમાનું ખરું આંતરકારણ તેઓ યદ્યપા નહિ અતર્યામી સર્વશ, સર્વશક્તિમાન ઈશ્વર કે તેની ૧ આ વિશ્વવત્ર નિયમિત આસ્થા કરે છે, સૌ એને કર્મોનુસાર ફળ મળ્યા જાય છે, તેની સત્તાને તેઓ શ્રૂષી જ ગયા અને વાસ્તવિક રીતે જે શક્તિ અને જે સત્તાસામર્થ્ય પોતામાં ન હતાં તે શક્તિ અને તે સત્તાસામર્થ્ય પોતામાં છે, એવું માની લઇ પોતાને જ સર્વશક્તિમાન અને સર્વસત્તાધારક ગણીને અભિમાનથી ધુલાઇ ગયા; સૌ પોતપોતાની બડાઇ દાકતા ઇન્દ્રભવનમાં એકઠા મળ્યા; ભારે આડંબરથી પોતાનાં પનાકમનાં બલુમાં ધુકેલા જ્વાળા કે, અમને વિજય મળ્યો છે, અમારા વૈભવ વધ્યો છે, અમને 'અગ્નિ, વાયુ, ઇન્દ્ર' એવાં ઐશ્વર્ય સૂચક નામ મળ્યાં છે, અમારું મહત્ત્વ વધ્યું છે.

આ બધું અમાન જ પરાક્રમનું' યજ્ઞિયામ છે.

દેવતાઓનું આ મિથ્યાજ્ઞાન અને મિથ્યા અભિમાન સર્વસાક્ષી સર્વશ પગમાત્રમાના જાણવામા આવ્યું દેવતાઓ મિથ્યાભિમાનથી ઇશ્વરી સત્તાને ભૂલી જશે તો અસુરોની પેઠે તેમનો પગભવ થશે, તેમ ન થાય અને દેવતાઓનું ખોટું અભિમાન દૂર થાય એવી દર્શણપૂર્ણ ઇચ્છાથી દેવતાઓ પગ અનુગ્રહ કર્યા પરમાત્મા એ દેવતાઓ પામે પ્રગટ થયા પોતાનાં યોગમાહાત્મ્યથી નિર્માણ કરેલી, અતિ અદ્ભૂત, અતિ વિસ્મય પમાડે તેવી પૂજ્ય મૂર્તિરૂપે દેવતાઓની નજરે પડ્યા.

અકસ્માત્ પ્રગટ થયેલી આ વિલક્ષણ મુનિને જોઇ દેવો ભારે નવાઇ પામ્યા, અને બીકથી મુઝાઇ ગયા તેઓ આ અદ્ભૂત આશ્ચર્ય-કાન્ક પૂજનીય મૂર્તિ શું છે તે કળી પણ ન શક્યા તેઓ ઢીલા પડી ગયા માહોમાહે રિયાજવા વાગ્યા પણ તેઓ આ મહા વિસ્મયમાન્ક મૂર્તિને ઓગળી શક્યા નહિ હેવે બધાએ રિયાજ કરી એ સ્વપ્ને જાણવાની ઇચ્છાથી અગ્નિને કહ્યું, “તમે અમાન અગ્રેસર છો, તમારો પ્રભાવ ભારે છે, તમે જ્ઞાતવેદા છો, મધુ જાણનારા છો, તમે અધિક તેજસ્વી છો તમે ત્યા જઈને જાણી આવો કે આ યક્ષ-પૂજ્ય વસ્તુ શું છે ” આ રિનતિ સાલળી અગ્નિદેવ હા કહો યક્ષ ભાગી દોડમા-ઝડપથી ગયા પણ ત્યા પહોચતા જ તેના દિવ્યસ્વરૂપમા અજાણ ગયા, પૂછવાનો પ્રશ્ન તે પૂછી ન શક્યા, ત્યા જ ચાલી ગયા. ત્યારે યક્ષરૂપ ધારી પરમાત્માએ અગ્નિદેવને પ્રશ્ન કર્યો-“ ભાઈ તમે ખાણ છો ? ”

અગ્નિદેવ આત્મજ્ઞાધા કરતા બોલ્યા “ મારું નામ અગ્નિ છે. મને જ્ઞાતવેદા પણ કહે છે આ બે નામે હું સર્વત્ર પ્રસિદ્ધ છું. યક્ષ - “ આપનું નામ પ્રસિદ્ધ છે, તો તે પ્રસિદ્ધ નામ પ્રમાણે ગુણ પણ હોવા જોઈએ આપનામા શું સામર્થ્ય છે, કેવું કં મગ છે તે તો કહો ”

અગ્નિએ ગર્વિષ્ઠપણે જવાબ વાલ્યો-“ બધું જગત બાળી ભસ્મ કરી નાખવાનું સામર્થ્ય મારામા છે રથાવર જ નમ જગત તો મું

પણ અતન્દ્રિમાં ગેહુ' પણ બધુ હું બાળી શકું છું. "

અભિમાન બરેલા આ બોલ સાંભળી પરમાત્માએ તેની પામે સૂક્ષ્મ ધાસનું એક તણખડું મૂકીને કહ્યું, " આ તણખડુ બાળો જોઈએ, જો બાળી ન શકો તો તમારી બાળવાપણાની શક્તિનું અભિમાન મૂકી દેજો "

અગ્નિદેવ ઉત્સાહભે વેગથી એ તણખડાને બાળવા ગયા, જેટલુ પોતામા બળ હતુ તે અજમાવ્યું. ઘણો પ્રયત્ન કર્યો પણ બાળી શક્યા નહિ પોતાનામા માની લીધેથી શક્તિ વિદૂળ ગયેથી જોઈ તેઓ શરમાઈ ગયા તેમનુ અભિમાન ગળી ગયુ અને નન્મ યઈ વીલે મોએ દેવતાઓ પાસે પાછા જઈ બોલ્યા કે, " એ પૂજ્ય મૂર્તિ શુ છે તે માગથી જાણી શકાય નથી "

પછી દેવોએ વાયુને કહ્યુ " હવે તમે જાઓ; તમાના વગર આ કામ નહિ થાય, જાઓ અને આ ચમત્કાન્તિક સ્વરૂપ શુ છે તેના ગુણ ધર્મ શુ છે, તે જાણુ આવો "

વાયુએ હા પાડી અને ઝડપથી યદ્ય પામે ગયા, પરંતુ તેઓ પણ સમીપ પહોચતા તેના તંત્રમા અન્નઈ ગયા અને કઈ પણ બોલી ન શક્યા હેવટે યદ્યે જ પૂછ્યુ કે, " બાઈ તમે કોણુ છો ? " તેના ઉત્તરમા વાયુએ પોતાનુ નામ માતરિશ્વા, વાયુ એવુ સર્વ પ્રસિદ્ધ છે એમ જણાવ્યુ

યદ્યે પૂછ્યુ - " કીક આવા પ્રસિદ્ધ નામ તથા ગુણુવાળા તમારામા કેવુ સામર્થ્ય છે ? "

વાયુએ જવાબ આપ્યો- " એ પૃથ્વી તથા અન્તરિક્ષમા જે કાંઈ સ્થાવર જંગમ પદાર્થ છે તે સર્વને ઊડાડી મૂકવાને હુ સમર્થ છુ "

પરમાત્માએ તેની આગળ પહુર્ચે જ સૂક્ષ્મ તણખડુ મૂકીને કહ્યુ - " આ સૂક્ષ્મ તણખડાને જ હુ મારા દેખતા ખસેડ જોઈએ. "

વાયુદેવે પોતાના સપૂર્ણ વેગથી તે તણખડાને ખસેડવા પ્રયત્ન

કરવા લાગ્યા, પરંતુ જરા જોટલું પણ તેને ખસેડી શક્યા નહિ. છેવટે પોતાની શક્તિ કામ કરી શકતી નથી એ જોઈ નીચે મોંએ પાછા વળી આવ્યા. અને એ યક્ષ કોણ છે તે જાણવા પોતે સમર્થ નથી એમ દેવાને જણાવ્યું.

આથી દેવતાઓ ભારે મૂંઝાયા. છેવટે તેઓએ પોતાના મહાગજ ઇન્દ્રદેવને વિનંતિ કરી કે:-“ હવે તો આપ પધારો અને તેની વિશેષ માહિતી મેળવી આવો. આપ સિવાય બીજા કાઈથી એ કામ બની શકે તેમ નથી. ” અભિમાનથી મસ્ત ઇન્દ્રગજ વેગથી યક્ષ તરફ દોડ્યા, પરંતુ ઇન્દ્રપણાંનું અભિમાન તોડવા માટે તેનાથી અગ્નિ અને વાયુની પેઠે યક્ષ પરમાત્માએ સંવાદ પણ ન કર્યો. ઇન્દ્રદેવ આવતા જ તરત તેના દેખતાં તિરોધાન થઈ ગયા. ઇન્દ્ર જે સ્થળે હતા તેજ સ્થળે થબી ગયા. અગ્નિ અને વાયુની પેઠે પાછા વળી ન ગયા. અને એ યક્ષ-લગવાનનાં સ્વરૂપનું ચિંતન કરવા લાગ્યા. તેનો ગર્વ ગળી ગયો હતો. તેઓ હિંમત ન હારતાં એકાગ્ર ધ્યાનમગ્ન થઈ ગયા; તેવામાં વિદ્યાદેવી ઉઘા સ્વરૂપે પ્રગટ થયાં. તેઓ સુવર્ણના ઉત્તમોત્તમ અશ્વકારોથી સોભતાં હતાં. તેમનાં દર્શનથી ઇન્દ્રદેવને હર્ષ થયો. આ ઉમાદેવી નિત્ય જ્ઞાનસ્વરૂપ પરમાત્મા પાસે હમેશાં રહેતાં હોવાથી યક્ષ સંબંધી માહિતી તેમને હશે એવું વિચારી તીવ્ર જિજ્ઞાસાથી વિનયપૂર્વક ઉમાદેવીને શરણે ગયા અને પૂછવા લાગ્યા કે:-“ માતા ! હમણાં અમને દર્શન આપી અંતર્ધાન થઈ ગયા તે યક્ષ કોણ હતા ? ” આ ઉપરથી ઉમાદેવીએ કહ્યું:-“ હે ઇન્દ્ર ! તે ખલ્લ હતા; એ ખલ્લની શક્તિથી જ તમને વિજય મળ્યો; વસ્તુતઃ એ ઇન્દ્રિયે જ અસુરોનો પરાલવ કર્યો હતો, તમે તો માત્ર નિમિત્ત જ હતા. ”

“તમને મોટાઈ મળી તે એ પરબ્રહ્મે તમારા અર્થે મેળવેલા વિજયને લીધે જ. તમારું અભિમાન વ્યર્થ છે. વિજયનો મહિમા તમારો નથી. સર્વેશ્વર સર્વશક્તિમાન પરમાત્માનો છે; માટે અભિમાન મૂકી તેનો

જાગ્યકાર જોનો તેને જ ધન્યવા આપો એ પરમાત્માની જ શક્તિ અને સત્તા કામ કરી ગયા છે " ઈન્દ્રદેવને ઉમા દેવીના મહેવાથી બહુ જ્ઞાન થયું પોતાની સ્વતંત્રતાથી જ્ઞાન થયું નહિ આ ઉપરથી સમ જાય છે કે, ગુરુ વગર જ્ઞાન થતું નથી ચિત્તની એકાગ્રતા થયા સિવાય ગુરુ મળતા નથી, અને અધિકાર મેળવ્યા વગર ચિત્તની એકાગ્રતા અને દૃઢ નિશ્ચય થતાં નથી

ઈન્દ્ર દેવ આવી રીતે જ્ઞાન પામી દેવતાઓ પામે પાછા આવ્યા અને મનેલી બધી હપીકત તેઓને રહી સભળાવી આ ઉપરથી પોત પોતાની શક્તિનું અને સત્તાનું અભિમાન બધા દેવતાઓનું ગમી ગયું ખરી વસ્તુરિચિતિ તેઓ સમજી ગયા મધો મહિમા પોતાનો નહિ પણ કેવળ પરમાત્માનો જ છે એમ માનવા લાગ્યા આ પરમજ્ઞાનું સ્વરૂપ સૌથી પ્રથમ ઈન્દ્ર દેવ ઉમારી પાસેથી સમજી આવ્યા તેથી તેઓ સૌથી શ્રેષ્ઠ મનાય છે અગ્નિ અને વાયુએ પણ એ મૂર્ત સ્વરૂપ નેયું, તેનાથી વાર્તાવાદ કર્યો અને પછી ઈન્દ્ર દેવ પામેથી એનું જ્ઞાન મેળવ્યું તથી તેઓ પણ શ્રદ્ધ થયા આ આખ્યાયિગમાથી નીચેનો ઉપદેશ મળે છે

૧ બ્રહ્મજ્ઞાન મેળવવું એ દેવતાઓ માટે પણ દુર્વલ છે તે માટે વિશેષ યોગ્યતા અને અધિક પ્રયત્ન તો જરૂર છે

૨ સદ્ગુરુ વિના જ્ઞાન થતું નથી, વળી જ્ઞાનપ્રાપ્તિ માટે દમ, દમ, અભિમાન ત્યાગ વગેરે સાધનોની પ્રથમ જરૂર છે નાગદેવ અભિમાન બહારની મોટાઇ, પડિનાઇ નકામા છે

૩ બ્રહ્મના એ સ્વરૂપ-સગુણ અને નિર્ગુણ સગુણ સ્વરૂપનું જ્ઞાન થયા પછી નિર્ગુણ સ્વરૂપ સમજી શકાય છે

૪ સર્વત્ર ઇશ્વરીય શક્તિ કામ કરી રહી છે, એ શક્તિને યોગે એક તણખવા જેવી વસ્તુ પણ રજ જેવી મતી મળે છે

૫ જે મર્દિયાય છે, અને છે તે ઇશ્વરીય ઘટનાને યોગે જ થાય છે કર્તાપણાનું અભિમાન બ્યર્થ છે

૬ આપણા હૃદયમાં જ દૈવસુરસંગ્રામ નિત્ય ચાલવા કરે છે. સહ-
વૃત્તિ-દૈત્રી સંપત્તિ તે દેવતાઓ છે. આસુરીવૃત્તિઓ તે અસુર છે, આ
સારી નરસી વૃત્તિઓ વચ્ચે ચાલુ ઝઘડો ચલા જ કરે છે. કર્માત્મા
હંમેશાં સારી વૃત્તિઓને જ જય અપાવે છે. સહવૃત્તિનો જય થાય છે,
ત્યારે જ ખરા મહિમા અને શ્રેષ્ઠતા મળે છે: પરંતુ આ જય, આ મહિમા
અને આ શ્રેષ્ઠતા મધ્યસ્વીય શક્તિથી જ છે. એમ સમગ્ર અભિમાન
તજવું જોઈએ. અભિમાન, દંભ, ક્રોધ જેવી આસુરીવૃત્તિઓ-અસુરોનો
અંતે પરાજય જ થાય છે.

૭ ઈશ્વરની ઈચ્છા વિના એક પાંદુ પણુ હાથી શકવું નથી. અગ્નિ,
વાયુ, ઈન્દ્ર વગેરે પોતપોતાનાં કામ કરે છે પણ તે પરબ્રહ્મની શક્તિ વડે
જ, તેઓમાં સ્વતંત્ર અને સ્વતઃસિદ્ધ સત્તા કે શક્તિ નથી.

૮ વિરૂપ પણ વિદ્યાવાન બહુ શોભે છે. વિદ્યા બહુ શોભાયમાન છે જ.

આશ્રય ન મળ્યો, તેમજ એમનાં સેવાચાકરી પણ હીક નહીં થતાં હોવાથી કંટાળીને આપઘાતનો માર્ગ લીધેલો. પાછળથી આશુદંટ કલ્યાણની પેઢીને જાણુ થતાં એમને દવા તથા જગ્યાની સગવડ મળી હતી.

(૪) દ્રાક્ષના મંદિરમાં રૂા ૬૦૦ ની ચોરી થઈ, તેમાં એક મુસ્લિમ પતિપત્ની ઉપર વહેમ આવતાં તેમની ઝડપી લેવાઈ, નિર્દોષ પતિપત્નીને આથી અપમાન લાગ્યું અને બંદુક વડે આપઘાત કર્યો.

(૫) ભાવનગરમાં સખા મહારાજ નામનાં એક સ્ત્રીભક્તે પોતાના ભજન વખતે હાથમાંથી કંકુ વેરીને કૌતક જીણું ક્યું હતું. એમની આસપાસ સ્ત્રીઓ એ વખતે વીંટળામેલી જ રહેતી હતી. ત્યાંના શિક્ષિત વર્ગના આ પ્રસંગે પ્રતિ ઉગ્ર અલુગમો હતો.

(૬) મુબમમાં ખખતાવમલ નામના અગીઆર વર્ષની ઉમરના છોકરાને ઉઠાવી જઈ સાધુની દીક્ષા આપવાનો પ્રયત્ન થયો હતો, પણ પાછળથી છોકરાના એક સગાને ખબર પડતાં એને પકડી લેવામાં આવ્યો હતો.

(૭) મધ્યપ્રાંતમાં માંડલા ખાતે ૧૦૦ જેટલા હરિજનોએ ઇસ્લામ ધર્મ સ્વીકાર્યો હતો. ઉચ્ચવર્ગના હિન્દુવર્ગની કનડગતનું આ પરિણામ હતું એમ મનાય છે.

ધર્યામૃતમ્-અર્થાત્ શ્રી લ ગીતાનો બારમો અધ્યાય ઉત્થાનન પહેલા અક્રમા સ્વીકાર કરેલા આ મથની બીજી આવૃત્તિ શ્રી ઠા નમજી પીમજી કેસવાળા, ૧૮૭, ગુલાવવાડી, મુંબઈ તરફથી એમના માતૃશ્રીના પુણ્ય સ્મરણાર્થે જે આપવા માટે હપાઈ છે એમના વિર ગ્વહર્તા શ્રી નહિન મ, ભદ્ર બી એ શીતગામાતા મેરી, વવસાડ છે

(૨) સાધન મૂકતાવહી-અયોગદ શ્રી શાન્તિલાલ ઠાકર એમ એ આ સમય મૂળ મેક અને અનુવાદ તથા વિવેચન સાથે મિતાસુ એને ખૂબ જ ઉપયોગી થઈ પડે એવો છે. (૧) અનિત્યતા તરમ, (૨) વેગમ તરમ અને (૩) મોક્ષ તરમના મળુ વિભાગમાં વહે- સાધલા આ પ્રસ્તુતમાં ભર્તૃહરિચંદ્ર, ઉપનિષદ, ગીતા, તેમજ બીજ સંસ્કૃત શુભાગિતોમાંથી તાગવી જાગવીને અનેક સૂતો ગાહ્યા છે બાપા યોગદથી અને મન્દ છે બીમત ૩ ૦-૮-૦ પ્રાપ્તિરથા શ્રી શાન્તિલાલ ઠાકર એમ એ ખેડા

(૩) સવાદમાલો-અયોગદ શ્રી. શાન્તિલાલ ઠાકર એમ એ પ્રકાશક શ્રી અગ્નિદ દાર્યાલય, આબુદ, બીમત ૩ ૦-૬-૦ સંસ્કૃત અન્ધોમાંથી ચૂટી કાઢેલા, મૂલ અસ્કૃત અને સાથે સાથે મન્દ અનુ વાદવાળા આ સ રાદો ગૂઝરાતી ભાષામાં એક નવી જ ભાત પાડે છે સંસ્કૃતના અભ્યાસીઓને ભાષાશાસ્ત્ર કેળવવામાં ઉપયોગી થાય એવા ઐટ્યુ જ નહિ, પણ પ્રાચીન ભારતમાં પણ કેવા સુદર સવાદોહા લોકશ્રિયને અનુકૂળ આવે એવી રીતે અનેક સમાજપ્રમોદ પૃથક્કર થતુ હતુ તેનુ આ સવાદમાલો ભાન કરાવે છે.

(૪) રાસકૌમુદી, (૫) રામનિકુજ, (૬) કુલવેણી (૭) રાસપદ્ય, (૮) સ્મૃત્તિનિકુજ-લેખક અને પ્રકાશક મૂ જીભાઈ પી. શાહ-રાવપુરા, વડોદરા-આ બધા કાવ્યપુસ્તકો છે. મૂ જીભાઈમા નૈસર્ગિક કાવ્યકલા છે, ભાવની ભગતી છે, અને એમનો રસપ્રવાહ રાસરમણીઓને અખડ રસતાનમાં ગણે એવો છે શ્રી મૂળ-જીભાઈ એમની રાસકૃતિઓ માટે ગૂઝરાતમાં ખૂબ જ મશહૂર થઈ પડેલા છે, એવે એમની યોગબાણ આપવી તમમી છે.

જ્ઞાન, વૈરાગ્ય અને ભક્તિનાં રહસ્ય સમજાવનારાં
ઉત્સાહ અને જાગૃતિ ઝેરનારાં

—: પુસ્તકો :—

	કિંમત	પોસ્ટેજ
કિરણકલાપ :—વૈરાગ્ય બોધક કાવ્યો	૦-૮-૦	૦-૧-૬
ભગવદ્ગીતા :—ભગવાનો સંગ્રહ	૦-૬-૦	૦-૧-૩
મીરાં અને રાણો :—ભગવતી મીરાંનાં ભક્તિ, જ્ઞાન અને વૈરાગ્ય સમજાવનારો સંવાદ.	૦-૩-૦	૦-૦-૬
શ્રી સદ્ગુરુ ગિદ્યાશતક :—વેદાન્તના ઉચ્ચતમ સિદ્ધાન્તોને સરળ શાબ્દમાં જીતારેણું શતક	૦-૩-૦	૦-૦-૬
શ્રી સદ્ગુરુ સ્તુતિશતક :—નિત્ય પાઠમાં ઉપયોગી શાબ્દ એવું ભક્તિવર્ધક શતક.	૦-૩-૦	૦-૦-૬
વા. રામનીર્ધની સંક્ષિપ્ત જીવનકથા :—	૦-૨-૦	૦-૦-૬
બધાં પુસ્તકો સાથે લેનારને પોસ્ટેજ ૦-૩-૩.		૧

દરેક પુસ્તક માટે ટપાલ તથા પેકીંગ ખર્ચ જુદું.

અભ્યર્થક :—“ ઉત્થાન ”

હોદ્દાઉદ્દેપુર, પૂર્વગૂજરાત

“ જે મનુષ્ય ક્ષત્રિય હોવા છતાં બીકણ હોય, બ્રાહ્મણ
 હોવા છતાં શર્વભક્ષી હોય, વૈશ્ય હોવા છતાં નિરશ્રુક
 હોય, ક્ષીન જાતિનો હોવા છતાં આગસુ હોય, વિદ્વાન
 હોવા છતાં દુરાચારી હોય, કુળવાન હોવા છતાં ચારિત્ર્ય-
 ં હોય, બ્રાહ્મણ હોવા છતાં અત્યક્ષ્મ હોય, શ્રી
 છતાં વ્યભિચારિણી હોય, યોગી હોવા છતાં રાગી
 , દેવાદિના નિમિત્ત વિના કેવળ ચોતાને માટે જ
 ... કરતો હોય, મૂખ હોવા છતાં બહુ વાચાળ
 હોય, જે રાષ્ટ્ર રાજ્યથી રહિત હોય, અને જે મનુષ્ય
 વિરાગી થએલો હોય છતાં યોગસાધનથી રહિત હોય,
 તેઓ સર્વ અત્યંત યોગ્યનીય દશાને પામે છે. ”

મહાભારત, શાંતિપર્વ; અ. ૨૬૦-૧૫૦. ૨૫-૨૬

ઉત્તિષ્ઠત જાગૃત પ્રાપ્ય વરાન્ નિષોષત ।

હોઠો સાધક ! જાગો ને આચાર્યવર મેળવો;
આત્મેબોધ મળે એવાં વિદ્યાવિજ્ઞાન દેખવો.

‘પહેલું’ વર્ષ
[સપ્તમી અંક]

[એપ્રિલ - ૧૯૪૨
મે : ૧૯૪૮]

તંત્રી
સ્વા. સ્વયંજયેતિ તીર્થ
જ્ઞાનસાધન આશ્રમ
છોટાઉદેપુર, (પૂર્વ ગુજરાત)

જરૂરી

ગ્રાહકોને

હસમો અક હવે મળે છે, અત્યાર સુધીના ઉત્પાદનોની પ્રવર્તે અમે આટલે સુધી આગળ વધી શક્યા છીએ, ગૂઝગતી ભાગામાં વિશુદ્ધ અને નિષ્પક્ષપાત રીતે તત્ત્વજ્ઞાનની દિશા સૂઝાડનાર ખીણું માસિકપત્ર નથી, એમ અમને અત્યાર સુધી મળેલા સંકેતો પરથી જણાય ૧ નમૂના તરીકે અમે કેટલાએક આપી ચૂક્યા છીએ. વાચકોનો સગાર એ જ અમારો સંતોષ છે.

પરંતુ

રથી લાગે છે, પણ જે પરમાત્માએ આ માહસ કરવાની અમને અને ઉત્તેજન આપવાની મિત્રો અને આહોકોને પ્રેરણા કરી છે, તે જ પ્રેરણા આ પુરુષાર્થને મંદ નહિ પડવા દે એવી શ્રદ્ધા જ આપણો ધર્મ છે, અને તેથી એક વધુ સાહસ કરીએ છીએ.

આહોકોની સંખ્યા

અત્યારે હજુ સંતોષકાંક્ષ નથી, શરૂઆતના વર્ષ તરીકે કેવળ જોણી પણ નથી, તેમ સંતોષકાંક્ષ પણ નથી; કારણ કે ઉત્થાનનું કદ ૧૦૦ થી પણ વધારે પૃષ્ઠનું કરવું હતું તે નથી કરી શકાયું. જૂદી અન્યમાળા ચલાવવી હતી તે નથી બની શક્યું. બેટનું બહુ મોટું સુંદર પુસ્તક છપાવી આહોકોની મેવામાં ઘરવાની ધારણા હતી તે સફળ નથી થઈ;

છતાં

બારમા અંકની સાથે 'ત્રિપુરારહસ્ય' નામનું પુસ્તક આપવાનો વિચાર રાખ્યો છે. ખોટ પૂરી પાડનાર તો પરમાત્મા છે, પણ સાહસ કરીને ય આ અશાન્તિના વાતાવરણમાં થોડી પણ શાન્તિ આપે તેવા ઈશ્વરસ્મરણ, આત્મચિંતન કે ધર્મવિચારદ્વારા મળતાં સંતોષ અને સહન-શક્તિ જ છે, એ સેવા કરવામાં ઉત્થાન નિમિત્ત થાય એ દષ્ટિ રાખીને બેટપુસ્તક આપવાની યોજના કરી છે;

એટલે વિનંતિ

એ છે કે જે સન્નજન હિતૈષિઓએ અત્યાર સુધી આહક વધારવામાં તનતોડ મહેનત કરી છે તેઓ, તેમજ બીજા આહોકા પણ થોડાં આહક મેળવવામાં હજુ પણ પરિશ્રમ કરે. અમને લખતાં સંપૂર્ણ સંતોષ થાય છે કે ઉત્થાનના નિઃસ્વાર્થ હિતૈષિઓની સંખ્યા બહુ સારી છે, જેમાંના ઘણા ધનિક સન્નજનોએ તો પોતે લગ્નજમ ભરીને ઉત્થાનની દ્વાણી કરી છે; એ બધા ધન્યવાદને પાત્ર છે. અને અમે આશા રાખીએ છીએ કે ચાલુ વર્ષના આહોકા આવતા વર્ષમાં પણ આહક તરીકે રહી સ્વાર્થ

ચોક્ષીએ આવી શાંતિ કરી. (૫) મુંબઈ વિદ્યાપીઠ તરફથી હક્ક
 વ્યાખ્યાનમાળા તરોડે જહાંગીરજી સંગ્રહનાં વ્યાખ્યાનો થયાં; પ્રાચીન
 આર્યસંસ્કૃતિને સપ્રમાણ માસાહારી કરી, તદુપરાંત બીજી પણ
 સાહિત્યક વિષય વિગતોમાં ખૂબ તેજ આવે એવાં વ્યાખ્યાનો થયાં.
 (૬) તા. ૧૫ મી માર્ચે, દિલ્હીમાં સર્વધર્મ પરિષદ ભરાઈ; પ્રમુખ-
 ચાનેથી સર સુક્ષ્મતાન મહમદે તમામ ધર્મોના પાયામાં માનવજાત માટે
 અમાનતા ગણવાની મૂલ્યના કરી બીજા દિવસના પ્રમુખ શ્રી મહાત્મા
 સુદરશાને ધર્મોની એકતાનો ઉપદેશ ન કરતાં હોય તેવાં પાંદવ પ્રસ્ત-
 કેને વિદ્યાપીઠના અધ્યાપકમંડળમાંથી દૂર કરવાનો હરાવ કરાવ્યો.
 (૭) મુબઈમાં સિન્દી સરકારના કેળવણી ખાતાના વડાના પ્રમુખપદ
 નીચે પુસ્તકાનય પરિષદ ભગઈ. શ્રી દનૈયાલાલ મુનશીએ રાજ્ય અધ્યક્ષી
 માંડીને વાળી અને ભાષા વિસ્તારનું રહસ્ય સમગ્રવ્યુ અને લેખન-
 કરાવે. દલિદાસ વર્ણવ્યાં. (૮) બ્રીદવાડામાં એક વૃદ્ધ અને અસહ્ય
 જગદને કાષ્ઠ જતાં ખાંડીને દયા આવી હતી ફેંકી દીધી અને
 સવિધ્યમા હત્યા ન કરવાની પ્રતિજ્ઞા લીધી !

૨
નારાયણ

ઉત્થાન

વર્ષ પહેલું] એપ્રિલ ૧૯૪૨-ચૈત્ર ૧૯૪૮ [અંક દસમો

ईश्वरोगुरुरात्मेति मूर्तिभेदविभागिने।

व्योमयद् व्याप्तदेहाय दक्षिणामूर्तिभ्ये नमः ॥

ઈશ, સદ્ગુરુ ને આત્મા, મૂર્તિમાત્ર વિભાગ જે;

વ્યોમશા વ્યાપ્ત એવા એ, દક્ષિણામૂર્તિને નમું.

*

*

*

શ્રી સદ્ગુરુનાં કૃપા અને પ્રેરણાથી 'ઉત્થાન' પ્રકટ કરવાનું
સાક્ષ્ય કર્યું, અને એમના જ આશીર્વાદથી પહેલા વર્ષનો દસમો અંક
પ્રકટ થાય છે.

*

*

*

પથામતિ અમે આગળ ચાલ્યા જઈએ છીએ-આપના અત્યાર
સંધીના સદ્કારના બળે અને ભવિષ્યમાં એ સદ્કાર વધતો જશે એવી
શ્રદ્ધાના ઉત્સાહે, પરસ્પરમાવયન્તઃ એ ન્યાયે આપણે યેયસ્ પ્રાપ્ત કરીએ
એ ભગવાન શ્રી કૃષ્ણચંદ્રનો આપણને શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતામાં મળેલો
કલ્પાલુપ્તમંત્ર.

x

.

x

x

ભગવાન શ્રી શકરાનાથ શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતાના ભાષ્યમાં
ધર્મનું સ્વરૂપ સમજાવતા એના બે પ્રકાર વર્ણવે છે મૂળ સંસ્કૃત ન
આપતા અહીં નીચે ગૂજરાતી સંખ્યાર્થ ઉતારીએ છીએ —

“ શ્રી નારાયણ (નરોત્તમ) સમૂહ તે નાર, એમાં જેનું અગ્નિ-
સ્થાન છે તે નારાયણ પ્રાણી માત્રની બુદ્ધિરૂપ ગુહામાં તેનો નિવાસ છે
તેથી તે શુદ્ધ ચૈતન્યરૂપ છે એવો અર્થ) અવ્યક્તથી શ્રેષ્ઠ-મર છે, એ
અવ્યક્તમાંથી આ એક (બ્રહ્મા-અવ્યક્ત) ઉત્પન્ન થયેનું છે એ
બ્રહ્માંડમાં જ બધા લોક તથા સાત દ્વીપવાણી પૃથ્વી આવેલા છે ”

“ એ ભગવાને આ જગતને જીતે-તેની સ્થિતિ માટેની ઈચ્છા
કરીને પ્રથમ મરીચિ (અસંખ્યવેળા આ સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ સ્થિતિ
અને સહાર થયા કરે છે પ્રત્યેક વખતે એની ન્યના કરનાર દેવી રત્ને-
ગુણી શક્તિ તે પ્રજાપતિ એના લિન્ન લિન્ન નામ હોય છે મરીચિ
એમાંના એક પ્રજાપતિના માનસપુત્રનું નામ છે. મરીચિનો ખીજો અર્થ
કિંગ્ડમ પણ થાય છે પરમાત્માના એક એક કિરણમાં, એકાદ સક-
લમાં સૃષ્ટિ, સ્થિતિ, સહારનું સામર્થ્ય છે અને એ એક બ્રહ્માંડની રચ-
નાના અધિષ્ઠાતાને પણ મરીચિ કહી શકાય) વગેરે પ્રજાપતિને ઉત્પન્ન
કરીને તેમને વેદોક્ત પ્રવૃત્તિચક્ષુ (ધર્મદ્વારા અર્થ અને કામ
વડે મેળવાતા અબ્યુદય સ્વરૂપ) ધર્મ સમગ્રવ્યો, ત્યાગ પછી સનક,
સનન્દન વગેરે બીજાને ઉત્પન્ન કરીને જ્ઞાનવેગમ્બુ લક્ષણવાળો (ધર્મ,
અર્થ અને કામવાળા ધર્મથી સંસારમાં લોકપરવોહનું કલ્યાણ સાધ્યા
પછી પ્રાપ્ત કરવાનો મોક્ષ સ્વરૂપ) નિવૃત્તિચક્ષુ ધર્મ સમગ્રવ્યો
આવી રીતે જગતની સ્થિતિ (રક્ષા) ને માટે પ્રવૃત્તિ અને નિવૃત્તિ
રૂપ બે પ્રકારનો વેદોક્ત માર્ગ છે ”

x

x

x

ઉપરના ઉતારા ઉપરથી સ્પષ્ટ થાય છે કે જગતની સ્થિતિ માટે
-સંસારના વ્યવહાર માટે પ્રવૃત્તિ અને નિવૃત્તિ બન્ને પ્રકારના માર્ગની

આવશ્યકતા છે. આપણે એ બંને શબ્દો પર થોડું મનન કરીએ. ધર્મ, અર્થ અને કામની પ્રેરણાથી ચતી ક્રિયા, ક્ષલ્ભોગ રૂપે લોક-લોકાન્તરમા આવતી દેહપ્રાપ્તિ, અને દેહગ્રસ્ત માટેની ભોગબુદ્ધિમાં આવશ્યક અને ઈષ્ટ અનુકૂળતા થવી એ બધું પ્રવૃત્તિમાર્ગમા આવી જાય છે. ટૂંકામાં કહીએ તો લોકલોકાન્તરમા દેહ ધારણ કરવાની, સુખ-સામ્રાજ્ય મેળવવાની અને ધર્મને માર્ગે કેવળ ભોગમા જ ન્યાપર્યાગી ગઈ વિષયાધીન, કર્માધીન અને દેહાધીન મનોદશા ગમવાની વૃત્તિ તે પ્રવૃત્તિ કહેવાય છે.

એનાથી ગણદુ ધર્મ, અર્થ અને કામના ક્ષેત્રમાથી ઉદાસીન બની, એમા કેવળ જન્મમરણ, સુખદુઃખ, નગદ્વેષ જેવા ક્ષેત્રો જ ભરેલાં છે, એવા જ્ઞાનવૈજગ્ય ફેળવી, ચિત્તને એ ત્રિવર્ગના પ્રદેશમાથી બેચી લઇ, એ બધામાથી છૂટવા માટે-નિત્યને માટે મુક્તિ મેળવવા માટે, વૃત્તિ-ઓના સમૂહને એકમાત્ર અખડ, સમ્યક્દાનન્દવન પરમાત્મા ભણી વાળવા પ્રયત્ન કરવો અને એને અગે જે ક્રિયાકર્મ થાય, ઉપાસના કે યોગના અંગ સધાય, તત્ત્વજ્ઞાનના પ્રશ્નોનો ઉકેલ કરી અંતર્મુખ થવાના સાધનો શોધાય, એ બધું નિવૃત્તિમાર્ગનું ક્ષેત્ર.

+

+

+

બ્રહ્માના માનસપુત્ર મરીચિએ પ્રવૃત્તિમાર્ગ સંબોધ્યો; એમણે ધર્મનું પાલન કરવા, ધર્માચરણથી જ અર્થ-ધન મેળવવા અને એ દ્વારા લોક લોકાન્તરમા ધર્મકાર્પે વડે અમૃતદય-ઉન્નતિ સાધવાનો માર્ગ સમજાવ્યો. પરંતુ લોક લોકાન્તરના બ્રમણથી જીવાત્માને નિત્ય સંતોષ કે નિત્ય તૃપ્તિ થતા નથી. એને જૂખ છે નિત્યાનંદની, વિષયથી મુક્ત, સ્વતંત્ર સુખભોગની, વિષયોમા પરતંત્ર બનેલા દેહાધીન બુદ્ધિ કે અહંકાર કદી નિત્ય શાંતિ મેળવી શકતાં નથી. નામરૂપના મર્યાદિત મડળમાં ફરનારને અમર્યાદિત આનંદ મળી શકતો નથી; અને તેથી પ્રથમના ત્રિવર્ગમાથી બ્યારે જીવાત્મા શોકે છે, ત્યારે એનામાં જે જીવ,

ધ્રુવર, અને જગતની ત્રિપુરીમા દોષ નિત્ય તથ્ય છે કે નહિ, એની સંશોધનવૃત્તિ જાગે છે, એ વૃત્તિ તે જ એની નિવૃત્તિ

+

+

+

જે વૃત્તિ લોક લોકાન્તરના લોગમાં જીવાત્માને બહિર્ભુજ રાખી કર્મ કરાવ્યાં કરે, રાગદ્વેષની પ્રેરણામાં રાખી લોગ માટે વલખાં મરાવ્યાં કરે, એ વૃત્તિ તે પ્રવૃત્તિ.

જે વૃત્તિ વિષયાધીન મનાદશા, લોગ, રાગદ્વેષ અને પરિચ્છિન્ન દેહબુદ્ધિ, એ બધાંમાંથી મુક્ત થવાની પ્રેરણા કરે, અને એમાંથી છૂટવા માટે જે જે કર્મ કે વિચાર કરાવે અથવા જ્ઞાનની ભૂખ ઉઘાડે, એ વૃત્તિ તે નિવૃત્તિ

x

x

x

વેદાંત ધર્મના બે માર્ગ છે, એક પ્રવૃત્તિને પોષે એવો કર્મ-કાંડનો માર્ગ, અને બીજો કર્મ હાગ તો ક્ષમાગ પ્રાપ્તિ જ હોય એટલે એમાંથી છૂટવાનો કે પાછા વળવાનો, એટલે નિવૃત્તિને વેગ આપ એવો જ્ઞાનકાંડનો માર્ગ

પ્રવૃત્તિમાર્ગમા ચતુષ્પાદ અને કર્મમાર્ગના સાધન બતાવે તેવો જે માર્ગ છે તેમા, તથા નિવૃત્તિના સાધન શીખવવામા સહાયતા કરે, અને જ્ઞાનમાર્ગમા ઉપયોગી થાય એવો આચાર-વિચાર (રહેણીકરણી) ઉપદેશે તેવા શાસ્ત્રોનો સમાવેશ થાય છે

પરંતુ નિવૃત્તિમાર્ગમા મુખ્યતઃ વેદોના અતિમ ભાગ ઉપ-નિષદ્ધનો સમાવેશ થાય છે, બ્રહ્માની સૃષ્ટિમા માનવસમાજ લોક-લોકાન્તરમા બ્રમણ કરીને ચાકયો, ત્યારે એમાના જે માનવોત્તર જીવાત્માઓ હતા તેમાના કોઈએ એકલા, તો કોઈએ સાથે સાથે રહી, હા હામાંથી છૂટવા માટેના સાધનો શોધી કહાડ્યા, એની ચર્ચાઓ અને વિવાદો થયાં, અને અનુભવ કરીને જે સર્વમાન્ય સાધનો શોધી કહાડ્યાં, તે ઉપદેશના સમૂહને ઉપનિષદ્ કહે છે

વેદમાર્ગ-સૃષ્ટિની રચનાની માન્યતા પશ્ચિમના જેવી નથી. પશ્ચિમના વિદ્વાનોને એમ લાગ્યું છે કે પૃથ્વી ઉપર પ્રથમ કીટ, પક્ષી કે વન્યપશુઓની સૃષ્ટિ થઈ અને એમાં વિકાસ થતાં થતાં મનુષ્યોની પત્ન્યાં. આદિ મનુષ્યોમાં પ્રથમ પાશવીય સંસ્કાર હતા; ધીરે ધીરે એમાં વિકાસ થયો, બુદ્ધિ વધી, અને સુખ સાધનોની અવનવી શોધ કરી સમાજમાં વ્યવસ્થા સાચવવાના નિયમો ધડાયા, પરિણામે અત્યારની સુધારાની (?) સ્થિતિ પર એમનો સમાજ પહોંચ્યો છે. સારાંશ કે પહેલાંના મનુષ્યો કટતાં કાલક્રમે અત્યાગતા મનુષ્યો વધારે ડાહ્યા, વધારે બુદ્ધિશાળી, વધારે મુધરેલા (?) અને વધારે સાધનસંપન્ન તથા સુખી છે ? !

+

+

+

પરંતુ પુર્વની માન્યતા એવી નથી. એમાં મહાન બેદ એ છે કે સૃષ્ટિક્રમ સમાન લીટીમાં નહિ પણ ચક્રાકાર ગતિમાં આવે છે. ઋતુઓના દિવસરાત્રિના કે પ્રદરોના ક્રમ પ્રમાણે, અસંખ્યવાર સૃષ્ટિ-રચના થાય છે, માનવસમાજ એમાં ક્રમ કરે છે, ભોગ ભોગવે છે, અને પાછો એનો સંહાર થાય છે; એમાં સત્વગુણી, રજોગુણી, અને તમોગુણી-એમ ત્રણે પ્રકારનાં મનુષ્યો હમેંશાં હોય છે; પુનર્જન્મનો સિદ્ધાન્ત એમાં સ્વીકારાયેલો સર્વમાન્ય હોવાથી જીવત્મા કાલક્રમે ઉન્નતિ શાધે છે. તમો ગુણનાં અગાન, અંહકાર, તથા દેહભોગી અને વિપત્તી સંસ્કારમાંથી રજોગુણના સ્વાર્થી ભોગચક્રમાં જીવ આવે છે, ને ત્યાર પછી નિઃસ્વાર્થ નિરંહકાર વૃત્તિના પ્રભાવે સત્ત્વગુણના બુદ્ધિ, જ્ઞાન, તેમ જ આત્માના પ્રકાશના વાતાવરણમાં આવીને એ એવું ઉન્નત જીવન જીવે છે ત્યારે એની દષ્ટિ હમેંશાં ઉન્નતગામી-એટલે આર્પ કહેવાય છે અને તેથી માનવસમાજની સર્વોત્કૃષ્ટદક્ષાએ પહોંચેલા એવા જીવત્માઓ ઋષિઓ કહેવાય છે.

+

+

+

+

પાછલી સૃષ્ટિના સંહાર સમયે જે સર્વશ્રેષ્ઠ મહાપુરુષો ઉન્નતિની ટાંચે પહોંચેલા હોય છે, તેઓ નવીન સૃષ્ટિની શરૂઆતમાં દીર્ઘદૃષ્ટા ઋષિઓ તરીકે અવતરી માનવસમાજ માટે મનાતન સત્યોનું પુનરુચ્ચારણ કરી જાય છે, ધર્મ અને નીતિના માર્ગો સ્થાપી જાય છે, અને સામાન્ય જીવાત્માઓને બધા યુગમાં ઉપયોગી થાય એવા વિદ્યાનોત્તો આવિષ્કાર કરી આપી, ધર્મ અને કર્મ ઉભયનો એવો તો નાજમાર્ગ દોરી આપે છે કે જે પ્રજા એ માર્ગે જ ચાલે તો જીવન ઉર્ધ્વગામી થાય, વિપથે ન જાય અને ભૂલો કરવાનો કે નવા અખતન કરવાનો પ્રસંગ પણ ભાગ્યે જ આવે.

આ આદ્યદૃષ્ટાનું મહત્ત્વ તે ઋષિમહત્ત્વ, અને ત્યાં પછી પણ જ્યારે જ્યારે સત્તાતન અત્યો પર અધર્મનું આવગળું ચઢવા મડિ, બહુમુખી સમાજમાં અવ્યવસ્થા, અને ગમદેવના મોજા ઉછળવાની તૈયારી થાય, ત્યારે સસા ની રક્ષા કે જેને શાસ્ત્રોમાં સ્થિતિ કહી છે, તેને માટે પરમતત્ત્વ પરબ્રહ્મ, પોતાની સ્વેચ્છા દ્વારા અવતરી, આધળાને પણ માર્ગ સૂઝે એવી રીતે ધર્મકર્મનો પુનરુદ્ધાર કરવા તૈયાર જ હોય છે.

+

+

+

આમ એક બાજુ ધર્મ, અર્થ, અને કામનો જન્મમરણ ચક્ર પ્રવૃત્તિમાર્ગ જેમ સ્વાભાવિક છે, તેમ એના બંધનમાંથી છૂટવાનો નિવૃત્તિમાર્ગ પણ આવશ્યક છે, સમસ્ત વ્યવહાર દૈતશી છે, દૈતમાં જ વ્યવહાર હોય છે, અને ત્રિગુણાત્મક માનવ સ્વભાવમાં દેવી અને આસુરી બન્ને પ્રકૃતિના જીવાત્માઓનો સમાવેશ છે તેથી, ધર્મભાવે જીવન ગાળનારાની સામે અધર્મી અને આસુરીનું જોર ? હિમટે, ત્યારે ધર્મ માર્ગે જીવન ગાળનારની રક્ષા માટે અવતારી પુરુષો આવી, એમાંથી એમને બચાવી, નિવૃત્તિ માટે આવશ્યક સાધનો સંપાદી, માનવજીવનને અધારામાંથી અજવાળા તરફ દોરે છે.

ભગવદ્ગીતાનો ચદા ચદા દ્વિ ધર્મસ્ય નામનો સુપ્રસિદ્ધ શ્લોક
આ વાતની સાક્ષી પૂરે છે, અને આ પ્રાકૃતિક ગદસ્ય સમગ્રવે છે.

+

+

+

આવી રીતે પ્રવૃત્તિ માર્ગ અને નિવૃત્તિ માર્ગનાં શાસ્ત્રો અને તે
પ્રમાણોનો વ્યવહાર સંસારની સ્થિતિને માટે રક્ષક છે. પ્રવૃત્તિ વિના
નિવૃત્તિ વ્યર્થ છે, અને નિવૃત્તિ વિના પ્રવૃત્તિ આધળી અને છે; નિવૃત્તિ-
નું લક્ષ્ય ગમ્યા વિનાની પ્રવૃત્તિ અધાગમાં ગોથા ખવગવે છે. જીવન
માત્રનો ઉદ્દેશ નિવૃત્તિ છે; અને એનું સાધન પ્રવૃત્તિ છે, પણ જે
પ્રવૃત્તિનાં શાસ્ત્રો નિવૃત્તિનું લક્ષ્ય ન ગમે, એ પ્રવૃત્તિ એક દરે માનવહિન
કરી શકેતી નથી.

પ્રવૃત્તિધર્મનો ઉદ્દેશ વ્યાવહારિક ઉન્નતિ છે, ઈશ્વરાર્પણ
બુદ્ધિથી અને નિષ્કામતાથી એ જે પણ તો કામનાથી ગદિત
યથેષુ ચિત્ત વિશુદ્ધ અને છે; અને એવું જ ચિત્તનિવૃત્તિ ધર્મ માટે
અધિકારી છે, એમ ભગવાન શંકરાચાર્ય આગળ ગતા સ્પષ્ટ કરે છે
તેઓથી લખે છે કે:-

“અભ્યુદયને માટે પણ પ્રવૃત્તિ લક્ષણવાળો ધર્મ વર્ણાશ્રમને ઉદ્દેશીને
(અર્થાત્ સૌના સ્વાભાવિક ધર્મકર્મ પ્રમાણે) છે. તે દેવ વગેરે
શરીર પ્રાપ્ત કરવામાં હેતુભૂત છે; જતા પણ રૂપની ઈચ્છાગદિત
ઈશ્વરાર્પણ બુદ્ધિથી કરાવું તેનું આચરણ અંતઃકરણની શુદ્ધિને માટે
યાય છે. અને શુદ્ધ અંતઃકરણવાળો પુરુષને જ જ્ઞાનનિષ્ઠા (નિવૃત્તિ-
માર્ગનો અધિકાર) સંભવી શકે છે. ”

x

x

x

નિવૃત્તિ અને પ્રવૃત્તિની આદલી યોખવટ કરી લીધા પછી હવે
આપણે એનો વિશેષ વિસ્તાર કરીએ. આધુનિક સમાજમાં નિવૃત્તિ
શબ્દનો બહુ દુરપયોગ થાય છે. ઉપરના વિવરણ ઉપરથી જોઈ શકાશે
કે જેણે ઈશ્વરાર્પણ, બુદ્ધિથી નિષ્કામ કર્મયોગ સાધ્યો હોય, સ્વાર્થનો

અંશ ચિત્તમાં ન રહ્યો હોય, જગતની ખોટી કીર્તિ, ધનનો લોભ, અને સંતતિનો મોહ જેણે પોતાના ચિત્તમાંથી ઉખેડી નાંખ્યાં હોય, એવો સાધક જ નિવૃત્તિમાર્ગનો અધિકારી અને છે. નિવૃત્તિમાર્ગનાં સાધનનો વિચાર કરતાં આપણને એક વાત વારંવાર ટહેવામાં આવે છે કે ચિત્તને સંસાર, જગત, વ્યવહાર, લોકસમૂહ આવી આવી અનાત્મભાવનામાંથી દહાડી નાંખી કેવલ પરમતત્ત્વના સ્મરણમાં લેડી દેવું. અને માટે એકાંત જોઈએ. સંસારથી દુર્ગુણિત દુર્ગુણ અને ભયભીત અનેલા ચિત્તને શુદ્ધ અને સશક્ત બનાવવા માટે એની પામેથી એવો વ્યવહાર લઈ લેવો જોઈએ કે જ્યાં એને ઓછામાં ઓછા દૂરો સતાવે, અને નિર્વિગ્ન રહીને એ લક્ષ્ય વિષયમાં પોતાના ચિત્તને પરાવી શકે.

x

x

x

અહ્મતાન, આત્મસાક્ષાત્કાર, ઇશ્વરદર્શન, મુક્તિ, ભક્તિ, શક્તિ, સિદ્ધિ, શુધ્ધિ જેવા શબ્દોનો પરિચય થતાં વેંત જ સાધકને જ્યારે નિવૃત્તિધર્મના શાસ્ત્રઅવણનો અને સંત મહાત્માઓના સંગનો લાભ મળવા માટે છે એટલે એક વાત મગજમાં એવી પેસી જાય છે કે:-“ રાત દિવસ બજન કર્યા કરે, અહોનિશ ભગવાનનું ધ્યાન કરે, વત ઉપવાસ ઠગી ઇન્દ્રિયો અને મનનો સંયમ વધારે, આસન પ્રાણાયામ કરી સમાધિનો અભ્યાસ કરે, સર્ગાસંબંધી કે સ્નેહી વર્ગમાંથી જ્યાં જ્યાં સંસાર” સંબંધ હોય તેનો ત્યાગ કરી, શિક્ષાન્નથી નિર્પાક ચલાવીને પણ બીજું કશુંયે ન કરતાં કેવળ અહ્મતાનંદ, આત્માનંદ, કે ઇશ્વરદર્શનનો પ્રસાદ જ લૂંટવા કહે.”

ભાવના બહુ સુંદર છે, મનોહર છે, રાંતિ એથી જ મળે એ વાત પણ ચોક્કસ છે, અને એ ઉદ્દેશને લક્ષ્યમાં રાખીને વેદોક્ત માર્ગના શ્રમની વ્યવસ્થા રાખેલી હતી. શુભુકર્મના સ્વભાવ પ્રમાણે ઘણાંદિ વર્ણ અને અહ્યથાંદિ આશ્રમની વ્યવસ્થા ગોઠવાઈ હતી.

પોતાના વર્ણ અને ધર્મ પ્રમાણે સૌ પોતપોતાના પ્રવૃત્તિધર્મના સાધનો કરે, નિવૃત્તિધર્મને લક્ષરમા ગણીને જ વિશુદ્ધ ખાનપાન, સદાચાર તથા પાઠપૂજા, દેવદર્શન, તીર્થયાત્રા, દાનપુણ્ય વગેરે કરે, કે જેથી આશ્રમ બદલતા બદલતા વાનપ્રસ્થ અને સન્યસ્ત અવસ્થાનો સમય આવે, ત્યારે એકાન્તનો એ યથેષ્ટ નાલ લઘ શકે તે વખતે મન સસાર ના અનુલવથી એવું તો પગિપકવ અને તૃપ્ત થઈ ચૂક્યું હોય, કે એકાન્તમા નિવાસ કરવાનો પ્રસંગ આવે, ત્યારે પૂર્વસંસ્કારમા જામી ગયેલા ધનનો લોભ, વૈભવવિદાસનો મોહ, અને સ્ત્રીસતતિની આસક્તિ સતાવે નહીં ઉત્તરાશ્રમમા નિવૃત્તિધર્મ પ્રમાણે જીવન ગાળવાનું સગળ થઈ પડે, અને ગમે તો આ જ જન્મમા મનુષ્ય જીવનનું મોક્ષસ્વરૂપ, પગમ ધ્યેય એને સહજ સાધ્ય થઈ પડે

+

+

+

આને માટે બિન્ન લિન્ન જાણીઓ, દષ્ટાઓ, ધર્મો, સંપ્રદાયો, મતો કે પંથો અનેકવિધમાર્ગ બતાવે છે, પણ સંક્ષેપમા એ બધાનો અમાવેશ, કર્મ, ભક્તિ અને જ્ઞાનમા થઈ જાય છે, મન જેમ જેમ સસાનમાથી નિવૃત્ત થતું જાય છે, તેમ તેમ એણે પ્રવૃત્તિ ધર્મ પ્રમાણે ચલાવેલો વ્યવહાર સ્વાધીન છે, એનો અત જ નથી, એમા વાસનાઓ જોગ પડડતી જાય છે, સ્વજનો કે સસારીઓ માટે કર્મ કરતા કરતા પણ નિત્ય સુખ નથી મળતું પોતાને કે નથી પ્રાપ્ત થતી કાયમની સગવડ એમને, એ દષ્ટિએ એને પ્રવૃત્તિ માર્ગમા મૂઝવણ એ આવે છે કે મુખી ચપુ કેમ ? કર્મનો અત નથી, કર્મ માટે વાસનાનો અત નથી, કર્મ, કર્મભોગ, વાસના, અને એ ત્રણેય ને માટે જોઈતું શરીર, એમા જ વારવાર રહેતા રહેતા, અને સ્વધર્મ પ્રમાણે ચાલતા ચાલતા પણ દૂધથી મુકિત તો મળતી જ નથી, એટલે પછી કર્મ, કર્મફળ માટે નહિ, પણ ઈશ્વરનાજ વિવર્તસ્વરૂપ જેવું આ વિગટ વિશ્વ, અને એમા વિહાર કરતા પ્રાણીમાત્રને

માટે યથાધર્મ વ્યવહાર કરી છુટ્કો, અને દગ્ધ્યાન સાચું સુખ
ઈશ્વરના સ્વરૂપમાં છે, વાસના કાપી તો ઈશ્વરની કરવી, એવી સુધ્ધિ
એને સૂઝે, અને એ પ્રમાણે કેવળ ઈશ્વર પ્રીત્યર્થે કર્મ કરે ત્યારે
એના એવા વ્યવહારને, એના સમસ્ત પ્રવૃત્તિ માર્ગને નિષ્કામ કર્મ-
યોગ કહેવામાં આવે છે.

નિષ્કામ કર્મ કરવા એ કર્મયોગ, હૃદય પ્રીત્યર્થે જગતના
કલ્યાણ માટે, લોક સઅર્થર્થ, કે જગતની સેવા માટે કર્મ કર્યા કરવા,
સ્વમુખની કશી પણ આશા વિના, તિતિક્ષાવધાગતાં વવાગતા તન, મન,
ને ધન ખર્ચી નાખવા એ કર્મભાર્ગ. આવા કર્મભાર્ગમાં પણ જે
સસાન-લોકસમૂહ માટે કર્મ થાય છે, એ પણ નિત્ય સુખી તો થતા
નથી જગતના પવિર્તનશીલ સ્વભાવ પ્રમાણે લોકસમૂહ અને હું
ગન્ને લોકલોકાન્ત-મા ક્યાં કન્નાર પ્રવાસીએ છીએ, અને સુખદુઃખ
તો જીવાત્માએ પોતપોતાના કર્મફલ પ્રમાણે પામે છે એવી સમગ્રજી
આવવા માટે છે, ત્યારે એને એમાથી-કર્મભાર્ગમાથી વેગવ્ય આવે છે,
મન કર્મ કરના કરતા ઉપરામ પામે છે, અને આ સૃષ્ટિની પીઠ પાછળ
રહેવ પન્માત્માજ સાચુ સુખધામ છે, એ આનંદધન પાછાતમા તો
નથી જગત કે નથી જીવસમૂહ, તો પછી સુખદુઃખના દુઃખ કેવા ?
આવી દષ્ટિ ઉઘડતા, એ કર્મયોગનો આશ્રય છોડી, નિષ્કામકર્મને
પણ પ્રવૃત્તિ માનીને કેવળ હૃદયગ્નુ સમગ્રજી, ધ્યાન, કે એમનાં અવતાર
કે પ્રતીકની ઉપાસનામાં લાગી જાય, એના દર્શન માટે-એના ધ્યાન માટે
શરીરને કષ્ટ આપે, યમનિયમ પાળે, આસન પ્રાણાયામ સાધે, પ્રત્યાહાર
કેળવે, અને હૃદયરતા ગુણકર્મ કે સ્વરૂપનો વિચાર કરી, એ સમસ્ત
લાવસમૂહને પરમ પ્રેમ દ્વારા ભગવાન લાણી વાળે-એ એની ભક્તિ;
એને માટે જે માર્ગ તે ભક્તિ કે યોગ માર્ગ; આ અવસ્થામાં જે જે
પૂજા, ઉપાસના, પાક, જપતપ વિગેરે કરે કે કોઈ સપ્રદાય, મત, કે
પંથના બાહ્ય ચિન્હ ધારણ કરી, તે તે પ્રજાલિષ્ઠ પ્રમાણે સાધન કરે

એ બધાં ભક્તિમાર્ગના નિવૃત્તિપોષક કર્મ

* * *

નિવૃત્તિ ધર્મમા નિષ્કામ કર્મ, અહૈતુકી ભક્તિ, સંપૂર્ણ વૈરાગ્ય-
પૂર્વકના ધ્યાનધારણા, કે એવા મનને સસાગ્રમાથી ખેંચીને પરમા-
ત્માના સ્વરૂપમા નાખવાના જે સાધનો થયા, એ દ્વાગ જ્યારે મન
સંપૂર્ણ સમાહિત થાય, ત્યારે સમાધિ દ્વાગ જે સસારની અલ્પકાલિક
વિરમ્ભિતિ બોગની હોય, તેમા સઠા ઉડે કે જે નિરાકાર પરમાત્માનું
સ્વરૂપચિત્ત્વન થાય છે એમા સસાર ગહેતો નથી, એમાથી
વ્યુત્થાન પામતા સસાર પાછો ખડો થાય છે, તો પછી આ ત્રિપુટીનું
અસ્તિત્વ કેવું ? ધ્યાતા કે ઉપાસક, ધ્યેય કે ઈશ્વર, અને એ બન્નેય
જ્યા જણાય છે એ આખી ત્રિગુણાત્મક પ્રકૃતિ, એ ત્રણેયમા નિત્ય
કોણ ? ત્રણેયના સ્વરૂપ કેવા ? આની આની જિજ્ઞાસાની પ્રશ્નધાગ
છુટવા માડે ત્યારે એ કર્મયોગ અને ભક્તિયોગમાયો નીકળી જ્ઞાન-
યોગમા પ્રવેશ કરે છે ત્યાં એ શુદ્ધિને વિશુદ્ધ અને વિરહત બનાવો
એકધારે વિચાર કરવા માટે સતેજ કરે છે, અને ઉપગ વર્ણુવેલી
ત્રિપુટી સબધે જેઓએ નિર્ણય અને અનુભવ કરી લીધા હોય,
તેવા ઓત્રિય અને નૈદિક પુરુષનું સગળ મેળવી, એનું અતિમ
સમાધાન મેળવે, ત્યારે એ જિજ્ઞાસુ જીવાત્માનું કામ પૂર થાય છે.
એને પરમતત્ત્વનું જ્ઞાન થાય છે, પરમાત્માનું સ્વરૂપ સમજાય છે,
જગતની મિથ્યાત્મસત્તાને એ ઓળખી કહાડે છે અને પોતાની
મનોમયી કલ્પનાની જ આ બધી લોકલોકાન્તર તથા દુઃખોની માડણી
હતી એમ એ અનુભવે છે, ત્યારે એ નિવૃત્તિમાર્ગ પૂરો થાય છે.

* * *

પ્રવૃત્તિ અને નિવૃત્તિના યથાર્થ પાલનથી માનવજીવનની સર્વશ્રેષ્ઠ
ઉન્નતિને શિખરે પહોચાય છે. ઐદિક-પારમાર્થિક જાને જીવનનું
કલ્યાણ સધાય છે. પરંતુ એમા જો ઉદ્દેશ ન સચવાય, પ્રવૃત્તિમાં
હેતુ છે સદાચારના પાલન દ્વારા ચિત્તશુદ્ધિ કેળવવાનો, ઈશ્વર-

શિક્ષણ આપવા માટે એ નીચે ઉતરે છે. ત્યાંની જાલ પ્રભુશિક્ષા તો વિજ્ઞાનની પરીક્ષામાં ઝંકડા થયા પછી પ્રોફેસર કે શિક્ષક થવા જેવી છે.'

નિવૃત્તિને માટે એકાન્તમેવન અને લૌકિક વ્યવહારને ત્યાગ લગ-
ભગ બધા ધર્મોમા એક જ પ્રકારનો છે. પંતુ ઈશ્વરના સ્વરૂપજ્ઞાનમા
બેદાને હોનાથી એની પ્રાપ્તિના સાધનમા અહુ તફાવત હોય છે અને
એને જ અંગે અલ્પબુદ્ધિ સાધકો એના માહ્ય ચિન્હ માટે ગગદ્વેષમા
ફસાઈ પડે છે.

અર તરવરાન, સાચી બ્રહ્મવિદ્યા, વાસ્તવિક અનુભવ, અને એ આનંદના ઉન્માદ, મસ્તી કે ખુમારીમા તદનીત ગહેનાન મહાપુરુષોના જીવન અને ગૃહેષ્ટીકગુણી તેા સામાન્ય જનતા માટે હમેશા અલુકિકેલ કાયડો ન્હો છે ને રહેશે. સાધારણ જનસમાજને જે વિધિનિષેધના નિયમોમા માધીને, પુરુષાર્થ અનુબંધમા ધીરે ધીરે તૈયા કરીને, માનવ-જીવનનુ પરમ ધ્યેય પ્રાપ્ત કરવાવાનુ હોય છે, એવુ જોશે આ જન્મમા, વર્તમાન શરીરમા જ પ્રાપ્ત કરી લીધુ હોય, તેવાઓની મનોદશાતો અનુભવ સાધારણ લોકોની જુદીમા, સમજાણમા અને જીવનવ્યવહારના સાકાડા નિયમોમા બંધાર્થ રહેતા નથી એ અગત્યવિહારી જીવાત્મા-ઓની મનોદશા કોઈ અલૌકિક આનંદમા એટલી તો નિમગ્ન થઈ જાય છે કે ઉપનિષદ્ પણ એને માટે એમ કહે છે કે —

अत्र पिताऽपिता भवति, माताऽमाता, लोकाऽलोका,
देवा अदेवा, वेदा अवेदा । अत्र स्तेनोऽस्तेनो भवति भूणहा
ऽभूणहा, चाण्डालोऽचाण्डाल, पौत्रसोऽपौत्रसः, श्रमणा-
ऽश्रमण, तापसोऽतापस ॥

માવાર્થ -એ અનુભવ મેળવ્યા પછી પિતા અપિતા થાય છે, માતા અમાતા, લોક અલોક, દેવ અદેવ, અને વેદ પણ અવેદ બની જાય છે. અચોર થાય છે, ચાડાઇ અચાડાઇ થાય છે, ધાતક અનાતક થાય. રીક્ષ (ક્ષત્રિય માતા બને ચક્ર પિતાથી ઉત્પન્ન થયેલા સતાન)

અપોદકસ સન્નાસી અસન્યાત્મી અને તપસ્વી અતપસ્વી થાય છે
તાત્પર્ય એ કે સર્વત્ર સમદર્શી પુરુષના પૂર્વના બધા શુભાશુભ
બંધન તૂટી જાય છે, એના પાપ ધોવાઈ જાય છે, એની સાથે જ ભાવી
સરીગની અસભવિતતાને લીધે પુણ્યકર્મનું બંધન અને રાસ્ટ્રારા પણ
ગહેતા નથી અને તેથી એના આશ્રમ, વણ કે જપતપના બધા સાધન
રહેતા નથી વેદ અવેદ અને કે એટલે વેદની આરા પણ એની ઉપ-
શાસન ચલાવી શકતી નથી ભગવાન શકગથાર્ય વિવેકચૂડામણિમા
લખે છે કે —

અગ્નિજ્ઞાતેપરેતત્ત્વે શાસ્ત્રાધીતિસ્તુ નિષ્ફળા ।

ત્રિજ્ઞાતેઽપિ પરેતત્ત્વે શાસ્ત્રાધીતિસ્તુ નિષ્ફળા ॥

અર્થ — ૫૦ તત્ત્વનું જ્ઞાન ન થયું હોય (કે એને માટે જેને કશો
પાપ પ્રયત્ન કરવો નથી) તેવાઓ માટે (નિવૃત્તિ ધર્મના) શાસ્ત્રોનો
અભ્યાસ (વિધિનિષેધ) નકામો છે, તેમ જ જેણે પરમતત્ત્વનું જ્ઞાન
મેળવી લીધું છે, તેમને પણ શાસ્ત્રનો અભ્યાસ નિષ્ફળ છે

શાસ્ત્રની મર્યાદા, એ પ્રમાણેની ગ્રહેણીકરણી, એના વિધિનિષેધ
જેણે ધર્મનું નામ પણ સાબળ્યું નથી તેમને માટે નકામો છે તેમને
માટે રમૃતિના-કાયદાના નિયમો જ ઉપયોગી છે સસાનના પ્રપચમા
કસેલા, પાપાયગ્ધુના ભય કા વનમા જ વિરાગનાગ માનવપણુઓ માટે
તો રમૃતિ (હિન્દુ ધર્મના કાયદાના પુસ્તકો કે જેના પુણ્યથી સુખ
અને પાપથી દડરૂપ દુખ મળવાનું વર્ણન છે અને જેને લીધે જ
સમાજની વ્યવસ્થા સચવાઈ ગહે છે તે Hindoo Law) ની આરા
પ્રમાણે ભયથી વ્યવહાર કરાવવાનું જ વર્ણવેલું છે એવાઓ માટે
નિવૃત્તિધર્મના શાસ્ત્રો નકામો છે

તેમજ જેઓએ પ્રવૃત્તિ ધર્મના ત્રણ પુરુષાર્થનું શાસ્ત્રોક્ત વિધિથી
પાલન કર્યું હોય, એ દ્વાગ ચિત્ત વિશુદ્ધ થયું હોય, અને ત્યાં પછી
નિવૃત્તિધર્મના શાસ્ત્રોના અભ્યાસથી પરમતત્ત્વનું અનુશીલન કરી, એ

આત્મસુખાનેા અનુભવ કરી લીધો હોય, તેમને પણ પછી એ સાત્ત્વોની આવશ્યકતા ઝેલતી નથી.

સંશિપ્તમાં પ્રવૃત્તિ કે નિવૃત્તિધર્મ આમ માનવસમાજની બંધ-
બેશની વ્યવસ્થામાં ઉપયોગી છે, અને જાતેનું યદ્યર્થ પામવા દ્વારા પછી
એનાથી પર થવાય છે, એનું વિશુદ્ધ જ્ઞાન, યદ્યોક્ત આચરણ, અને
મર્યાદાગદ્ધ અનુભવથી જ પરમતત્ત્વનો બોધ થાય છે, અને ત્યાર પછી
જ ભગવાન સંકારાચાર્યના નીચેનો શ્લોક એમનાં હૃદયમાં સાર્યક
થાય છે.

કચિન્મૂઢો વિદ્વાન્કચિદપિ મહારાજયિમયઃ
કચિદ્ધ્યાન્તઃ સૌમ્યઃ કચિદ્જગરાચારફલિતઃ ।
કચિત્પાત્રીભૂતઃ કચિદયમતઃ કાવ્યચિદિતઃ
ચરદેવેષ્વપ્રાણઃ સતતપરમાનન્દ સુગિતઃ ॥

વિવેકચૂડામણિ-૫૪૨

ભાવાર્થઃ—તત્ત્વજ્ઞાની કોઈ કોણે (અજ્ઞાનીની દષ્ટિએ, મૂઢ જેવા,
કોઈ કોણે (ગાળ મહારાજન કે ધનાઢ્યના સ્વરૂપે વડે) મહારાજના
જેવા વલ્લભવાળા, કોઈ કોણે (દેશદેશાચરમાં) બ્રમણ કરનારા, કોઈ
કોણે પ્રિય દર્શનવાળા, કોઈ કોણે અજગરના જેવી વૃત્તિવાળા,
કોઈ કોણે (જિજ્ઞાસુઓથી) સ્વરૂપ પામેલા, કોઈ કોણે (દુર્જનો વડે)
અપમાન પામેલા, અને કોઈ કોણે કોઈ ન ઓળખે એમ વિચરે છે;
આવી રીતે (તેમનો બાહ્ય હૃદયનો વ્યવહાર પ્રારબ્ધભેદે અનેક પ્રકાર-
નો હોવા છતાં પણ) તે બ્રહ્મવિદ્ (પોતાના અંતઃકરણમાં) નિરં-
તર પરમાનંદ વડે સુખી હોય છે.

પરમાત્મા આપણને સૌને સદ્ધર્મ—સાચો ધર્મ સજ્જાડીને એનું અનુ-
શીલન કરવાનું સામર્થ્ય આપે ।

ભકિતરહસ્ય

(ગતાંશ્રી ચાલુ)

લેખક:-સ્વા. શ્રી. અદ્વૈતાનંદજી

(૨)

ભકિતના જે પ્રકાર છે પરા અને અપરા, અથવા ઉચ્ચતમ અને ગૌણી અથવા પ્રાથમિક, સર્વ ધર્મોમાં પૌરાણિક અને વૈદિક ભાગો છે; તેનો મુખ્ય ઉદ્દેશ એ જ હોય છે કે મનુષ્યને શરૂઆતમાં ઈશ્વરાભિમુખ થવાને સહાય કરવી. બાળમસ્તિષ્કને સૂક્ષ્મતત્ત્વનો સાક્ષાત્કાર કરવા માટે સ્થૂળ મદદની આવશ્યકતા રહે છે, એટલું જ નહિ પણ મનને રંજન કરવા માટે સૌંદર્યની અને આનંદદાયક અને આકર્ષક પદાર્થોની પણ જરૂરીયાત લાગે છે. પ્રત્યેક આત્મા સ્વમાનથી પરિપૂર્ણ છે જ, ને અજ્ઞાનનું આવરણ ગમે તેટલું ઘટ થાય તો પણ છેવટે તો હરેક આત્માને સ્વસ્વરૂપનું જ્ઞાન તો થવાનું જ. પ્રકૃતિનો હેતુ જ એ છે કે જીવાત્માને ભિન્નભિન્નાનુભવોમાંથી પચાર કરી છેવટે નિઃસ્વરૂપનું જ્ઞાન કરાવવું. તે પ્રાપ્ત કરવામાં જાણ પરિસ્થિતિ મદદગાર થઈ પડે છે. મનુષ્યો સામાન્ય રીતે સંનિગોને અધીન હોય છે વિરલ પુરુષોમાં જ એવી સંકલ્પશક્તિ હોય છે કે પ્રતિજ્ઞ વાતાવરણમાં પણ પોતાના સિદ્ધાન્તોને વળગી રહે. સામાન્યતઃ મનુષ્યો જ્યાં સુધી આજીવનની સ્થિતિ ઈષ્ટ હોય ત્યાં સુધી નીતિના નિષ્ક્રમનું પાલન કરી શકે છે, ને સદાચારી જીવન ગાળી શકે છે. સંનિગો વિપરીત થતાં મનોબલ ક્ષીણ થઈ જાય છે, ને પોતાનાં આદર્શને દૃઢતાથી વળગી રહેવાની શક્તિ

શનુસાર તેમાંથી લાભ લેવાય છે. આવા મહાન પુરુષો મોઢની માથે સ-
 વંધમાં ન આવે તો પણ માત્ર પોતાના અસ્તિત્વથી જ જગત ઉપર
 દેવતાળુ કર્યા કરે છે. તે ઉપરાંત પોતાના આચાર દ્વારા પણ અસર કરે
 છે. ઉપદેશ કરતાં આચારની અસર વધારે પ્રબળ હોય છે. ભાષણો
 સારાં સારાં કરવાની અને લેખો લખવાની શક્તિ હોય પણ જે વિચારો
 ખીંગને આપવાને આપણે તત્પર થઈએ તે પ્રમાણે વર્તન ન હોય તો તેવા
 વિચારોની કિંમત બહુ ન અંકાય. એ તો મિથ્યા બહવાદ જ થયો એમ
 કહેવામાં કાંઈ પણ અતિરાયોક્તિ નથી. વિચાર ને આચારની એક-
 વાક્યતા જીવનમાં હોય તો જ ઉપદેશ સચોટ ખીંગના મનમાં ઉતરે.
 ત્રીજી રીત ઉપદેશ દ્વારા વિચારોનો પ્રચાર કરવાની છે. આ ત્રણેય
 શક્તિઓ જેનામાં હોય તેવા ગુરુઓનું સરળ પ્રાપ્ત થાય તો પ્રગતિ
 ધણી જ જલદીથી થઈ શકે. તેથી જ ગુરુ બ્રહ્મનિષ્ઠ અને બ્રહ્મશ્રોત્રિય
 હોવો જોઈએ એવી શાસ્ત્રોની આજ્ઞા છે.

શ્રી ગીતાજીમાં આરા મહાત્માઓનાં બાણ લક્ષણો પણ આપવામાં
 આવ્યાં છે. રાસ્ટ્રીય ભાષામાં ગુરુ તરફથી મળેલી પ્રેરણાને દીક્ષા કહે છે.
 દિવ્યજ્ઞાન આપે અને પાપોનું ક્ષાલન કરે તેથી તે દીક્ષા કહેવાય છે.
 આ દીક્ષા આપવાના બિન્ન બિન્ન પ્રકારો શાસ્ત્રમાં વર્ણવ્યા છે. મૌન
 દીક્ષા, સ્પર્શદીક્ષા, આશ્રુપીદીક્ષા, (નેત્રો દ્વારા) વાણી વડે
 અપાએલી વાગ્દીક્ષા, મનથી (ધ્યાનથી) આપવામાં આપેલી
 દીક્ષાને વેધદીક્ષા કહેવામાં આવે છે. દીક્ષાના બીજી રીતે પણ ત્રણ
 ભેદો કરવામાં આવે છે. શાકતી-શક્તિનો પાત શિષ્યના ચિત્તમાં
 કરનારી, શાંભવી સ્વ-સ્વરૂપના જ્ઞાનનો જેમાંથી ઉદય થાય તેવો
 બોધ કરનારી, માંત્રી-આગંભથી અંત સુધી મંત્રની પ્રયોગપદ્ધતિ
 વડે સાક્ષાત્કાર કરાવનારી. સરલ ભાષામાં આપણે કહીએ તો દીક્ષાના
 પ્રકાર હોઈ શકે. આધ્યાત્મિક, માનસિક, વાચિક, કાપિક, સંકલ્પ
 પ્રાપ્તથી જ જે શિષ્યના મનમાં પરિવર્તન કરી શકે તે આધ્યાત્મિક.

વિચારદાન માનસિક, ઉપદેશ દાન વાચિક સ્પર્શ વગેરે દ્વારા કાયિક પણ આ પ્રમાણે દીક્ષા (દિવ્ય જ્ઞાન જેથી પાપોનો ક્ષય થાય) આપવાની ગુરુમા યોગ્યતા જોઈએ માટે આવા ગુરુને કેવી રીતે ઓળખવા ને કેવા ગુણો તેમનામાં હોવા જોઈએ તે વિષે સક્ષિપ્તમાં આપણે વિચાર કરવો જોઈએ.

પ્રથમ તો ગુરુ બ્રહ્મશ્રોત્રિય હોવા જોઈએ. જે વિષયનું જ્ઞાન ખીજને આપના માગે તેવું જ્ઞાન પોતાને હોવું જોઈએ શાસ્ત્રના રહસ્યને, હાઈને જાણનારા જોઈએ શાબ્દિક ગુથણી કરવાનામાં નહીં. શાબ્દિકજ્ઞાનમાં પોતે જ રમેલા હોય તો તેમાંથી ખીજને મુક્તિ આપી શકે નહિ કેવળ અવતરણો આપવાનું પાડિત્ય કાર્ષકામનું નથી આપા પાડિત્યમાં ફક્ત સ્મરણશક્તિનો જ વિકાસ થયેલો હોય છે વાતનાતમાં પુસ્તકોમાંથી ટાચણો આપવામાં આવે તે સુદ્ધિની ખીલનણીની કસોટી નથી, ફક્ત સ્મરણશક્તિ જ કેળવાયલી છે એમ કહી શકાય અધ્યયન કરી, તેનું મનન કરી, રહસ્ય સમજી પોતાના સ્વતંત્ર નિર્ણયો કરી તેને મૌલિક વિચાર્યેણીમાં દર્શાવવાની શક્તિ હોવી જોઈએ આને જ વાસ્તવિક વિદ્વત્તા, શાદાગતા ગણી શકાય પ્રત્યેક શાસ્ત્રમાં કેટલાક સનાતન સત્યો હોય છે અને કેટલાક આગન્તુક આગમપાથી વિચારો તત્કાળના સમયને અનુકૂળ હોય સનાતન સમયને ના હોય તેટલા માટે જ સનાતન ધર્મના અનુભવીઓમાં એવી દૃઢ માન્યતા છે કે શ્રુતિમાં પ્રતિપાદન કરેલા સિદ્ધાન્તો શાશ્વત છે, પણ સ્મૃતિમાં દેશ કાળાનુસાર પરિવર્તન થવું જોઈએ માટે ગુરુમાં હ સની માફક તત્ત્વને પકડી શાસ્ત્રોના મર્મને જાણનાની, ચગ અને અચગ સત્યનું પૃથક્કરણ કરવાની શક્તિ હોવી જોઈએ, નહીં તો મિથ્યા અક્ષરજ્ઞાનથી પુલાઈ પોતાને કાલો માનનાર પશુ ખરી રીતે અધકાગમાં રહેનાર માગુસ ખીજને પણ અધકાગમાં નાખે છે ગુરુ બ્રહ્મનિષ્ઠ પણ હોવા જોઈએ પરોક્ષ અને અપરોક્ષ બન્ને પ્રકારના જ્ઞાની તેમનામાં જરૂર છે. પરોક્ષ

જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવા માટે શુદ્ધિની આવશ્યકતા છે, અપરાધ માટે ત્યાગની વૈરાગ્યની, સંયમની અને અભ્યાસની. આત્માને બ્રહ્મની એકતાનો વિચાર ગ્રહણ કરવા માટે બહુ પરિશ્રમની જરૂર નથી, તેમ મનોબળ અને તપની પણ જરૂર નથી, પણ તેનો સાક્ષાત્કાર કરવામાં ને આચારદ્વારા આવિર્ભાવ કરવામાં હજારો જન્મો નીકળી જાય છે. આર્ચાવર્તની અદ્ય ધાર્મિક વિચારો બાળકના મનમાં જન્મથી જ મૂકવામાં આવે છે અને એકંદરે વાતાવરણ પણ ધાર્મિક જીવનને પોષક છે, તો પણ દસ હજારમાં એક મનુષ્ય સર્વ પ્રકારની વાસના ગ્રહિત, સંયમી અને વિશ્વપ્રેમી જોવામાં આવે છે. આ નૈતિક ગુણોની જગ્યાએ આટલી ખોટ છે તો પછી સાક્ષાત્કારની તો વાત જ શી ? તેવા પુરૂષો, સિદ્ધ પુરૂષો તો કરોડોમાં એક હોય. આપણા મનમાં હજારો જન્મોના સંસ્કારો પડ્યા હોય તેમાં એકદમ પરિવર્તન કરવું તે શક્ય નથી. દૈ નિશ્ચય અને અનુષ્ઠાન મનોબળ હોય તો ત્વરાથી થઈ શકે, થોડા જન્મોમાં અથવા થોડા વર્ષોમાં. સાધારણ રીતે તો ઘણા જન્મોની જરૂર રહે છે.

બ્રહ્મનિષ્ઠ પુરૂષોના બાહ્યલક્ષણો કેવાં હોવાં જોઈએ તે વિષે આપણે વિચાર કરીએ. તેમની જે આંતરિક ભૂમિકા હોય તેનું જ્ઞાન તો તેમને જ હોય અથવા સમાનાવસ્થાના પુરૂષોને થઈ શકે. પણ ખીન્ન મનુષ્યો તો પ્રત્યક્ષ લક્ષણોથી જ અનુમાન કરી શકે, તેથી જ શાસ્ત્રોમાં પણ આવા જ લક્ષણોનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે. શ્રી ગીતાશ્રમાં આવા પુરૂષોને સ્થિતપ્રજ્ઞ, શુશ્રુતાતીત પણ કહે છે. શ્રી કૃષ્ણ ભગવાન કહે છે કે “ જ્યારે મનોગત સર્વ કામનાઓને ત્યજી આત્માથી જ સુદ્ધ થઈ આત્મામાં જ વિરમે ત્યારે સ્થિતપ્રજ્ઞ કહેવાય. ” જ્ઞાનપ્રાપ્તમાં વિધન કરનારી એપણાઓનું વર્ગીકરણ ત્રણ વિભાગોમાં શાસ્ત્રમાં કરવામાં આવ્યું છે. લોકૈષણ, પિતૈષણ, પુત્રૈષણ. તેમાં દ્રવ્યપ્રાપ્તિની અને પ્રજોત્પત્તિની ધન્યતાઓનો ત્યાગ કરવો તે સુગમ છે, પણ લોકૈષણનો ત્યાગ દુષ્કર છે. નિરૈષણ થઈ એટલે આત્મારામ, આત્મકીડ

થવામા મુખ્ય નડતર દૂર થાય છે સ સાગમા એ જ વસ્તુઓ છે. આત્મા
 ને અનાત્મપદાર્થો અથવા ઈશ્વર ને સ સાગ તેમાં એક તરફ પ્રેમ
 હોય તો બીજા તરફ ઉદાસીનતા સ્વાભાવિક જ છે અનાત્મવસ્તુ-
 ઓમા વિરાગ, અનાસક્તિ થઈ એટલે ઈશ્વર ઉપર શાશ્વત પ્રેમ આપે
 આપ જ ઉદય પામે છે, તેથી જ્ઞાનમા સ પૂર્ણ કામનાઓનો ત્યાગ
 અવશ્ય હોવો જ જોઈએ વળી “દુઃખમા જેના મનને ઉદ્વેગ થતો નથી,
 તથા સુખમા જે સ્પૃહા-હિત છે, જે રાગ, દ્વેષ, ભય, ક્રોધને તરી
 ગયેલો હોય છે, જેને સર્વત્ર આસક્તિનો વિષય જ ઠાઈ નથી, જે
 નાના પ્રકારના પ્રાપ્ત થયેલા શુભાશુભથી આનંદ કે દ્વેષ પામતો નથી,
 જગતના પદાર્થોથી સર્વ ઇન્દ્રિયોને અતર્કુષ્ણ કરી કાયબો જેમ પો-
 તાનુ અંગ કાયદામા તાણી લે છે તેમ વાળી વેવાને જે સમર્થ હોય
 તેને જ સ્થિતપ્રજ્ઞ કહેવાય ” “તેવા પુરુષની રસરૂપ જી હી વાસના પણ
 પગમાત્રાના દર્શનથી જતી રહેલી હોય છે ” જેને સ્વ-સ્વરૂપાનુભૂતિ
 હોય તેને સુખ દુઃખના દુઃકોનો સવાલ જ ન ગ્યો. સુખ દુઃખની કલ્પ-
 નાઓ માનસિક છે. આખ્યાત્મિકાનુભવની ભૂમિકા મનની પર છે,
 તેથી તેને તો સદા, સર્વદા, સર્વથા આનંદ જ છે. જન્મમા કે મૃત્યુમા,
 ઉત્પત્તિમા કે પ્રલયમા, ધનાદય સ્થિતિમા કે ધનહીન સ્થિતિમા, મા-
 નમા કે અપમાનમા તેને કોઈ પણ પ્રકારનો હર્ષ કે શોક થતો નથી.
 અત્યંત સુખ પામીને પણ તેને સ્પૃહા ન હોવાથી ભય વિગેરે વિકારોથી
 મુક્ત હોય છે, કોઈ પણ વિષય ઉપર આસક્ત ન હોવાથી સમદૃષ્ટિ
 હોય છે, તે કોઈની ગુણિ-નિંદા પણ કરતો નથી, અને તેની વાણી
 જ્ઞાનપરાયણ સદ્બોધની જ હોય છે મન ઉપર એટલો કાબૂ હોય છે
 કે ઇન્દ્રિયાનુમાર પોતાની ઇન્દ્રિયોને આત્મામા સમાવી દઈ સ્થિર થઈ
 શકે. સદ્ગમ વામનાઓનો પણ અભાવ જ હોય સ્વ-સ્વરૂપાનુભવ પછી
 વાસનાઓનું બીજા પણ બળી જાય શમ વગરનો દમ નકામો છે, મિથ્યા-
 ચાર જ છે, શમ જ મુખ્ય ચીજ છે, તે પછી દમ સહજ પ્રાપ્ત થાય

છે. રાજયોગ વિના કેવળ હૃદયોગ નિર્ગથક છે. ધન્વિયોને રાજયોગથી,
 ગગદ્વેષથી મુક્ત કરી, મનનો નિગ્રહ કરી, તે પછી સ્વધર્માનુસાર
 વિષયોમાં રમે તો પણ આત્મામાં સ્થિર રહેનારું ચિત્ત પ્રસન્ન રહે છે
 જ્ઞાની સર્વદા આત્મપરાયણ થઈ વ્યવહરે છે, વિષયોથી લેપાતો નથી.
 મનોનિગ્રહ તે જ ખરો યોગ છે, મિથ્યા દેહદમનથી તો જડતા આવે
 છે જ્ઞાની આ પ્રમાણે સર્વ પ્રકારનો વિલેપ ત્યાજી, નિરપૃથક થઈ,
 અહંત્વ, મમત્વ છોડી દઈ વિચરે છે. રસ્તે જતાં ચમેલા તૃણસ્પર્શની
 માફક ગૃહ ત્રિગેરેનો આત્મામા સતત નિઠા રાખી ઉપભોગ કરે છે, તે
 જ ખરો ત્યાગી છે. ગુણાતીતનાં લક્ષણોનું વર્ણન કરતાં પણ શ્રી ભગવાન
 જણાવે છે કે, તેણે પુરુષ " ગુણ કાપોને મિથ્યા માની તેમાં રાગદ્વેષ
 રહિત રહે છે, ગુણોથી ચલાયમાન થતો નથી, સર્વાવસ્થામાં સમતા
 ગળી શકે છે. " " હોદ્દા, પાયાણુ, કાચન તેને સમાન છે. " " જેને
 પ્રિયાપ્રિય તૂટ્ય છે, જે સ્થિર છે, જેને પોતાના સ્તુતિ નિંદા સમાન છે,
 મિત્રારિપક્ષ જેને સમાન છે ને જે સર્વાંશ પશ્ચિયાગી છે " તે ગુણા-
 તીત કહેવાય, શ્રી ભાગવતમા પણ " સ્વપ્નમાંથી ઉઠેવો જીવ સ્મર-
 ÷ણુમા આવતા સ્વપ્નદેહમા રહેવો હોય ના પણ સ્વપ્નાવસ્થાના સુખ-
 દુઃખથી રહિત હોય છે, તેમ જ્ઞાનપ્રાપ્ત થવાથી મુક્તિ પામેલો જીવ
 સંસ્કાર રૂપે માત્ર દેહમા રહેલો હોય છે, તો પણ તે દેહના સુખદુઃખને
 પોતાના માનતો નથી અજ્ઞાની જીવ દેહજદ્દ હોય છે ને તેના સુખ
 દુઃખને પોતાના માને છે. જ્ઞાની જીવ અભિમાનગ્રહિત થઈને દેહમાં
 રહે છે. આકાશ જેમ સર્વત્ર રહ્યા છતાં કોઈ પણ સ્થળે બંધાતો નથી,
 સૂર્ય જેમ પ્રતિબિંબ રૂપે રહ્યા છતાં જળમા બંધાતો નથી, વાયુ જેમ
 સર્વ ઠેકાણે ફરવા છતાં બંધાતો નથી, તેમ દેહમા રહ્યા છતાં પણ જ્ઞાની
 બંધાતો નથી. મૂર્ખ માણસો દેહને પીડે અથવા સન્નિવૃત્તો તેનું પૂજન
 કરે તેની તેને પરવાહ હોતી નથી સર્વત્ર સમદષ્ટિવાળો, આત્માનંદમા
 મગ્ન રહીને વિચરનારો હોય છે. " " પારકાના દુઃખને મહન ન કર-

નાગ, ક્ષમાવંત, સત્યવાદી, ધર્માદિકથી રહિત, સર્વનો શક્તિ પ્રમાણે ઉપકાર કરનાર, વિષયોથી અક્ષોબ્ય મનવાળો, ઇન્દ્રિયોનો વિજય કરનાર, ક્રોધના મનવાળો, સદાચારી, પરિમિત રહિત, લૌકિક સુખને માટે પ્રયત્ન ન કરનાર, મિતાહારી, શાંત, સ્વમાત્રમા દૃઢબુદ્ધિવાળો, માત્ર મારો જ આશ્રય કરનાર, આત્મતત્ત્વનું મનન કરનાર, સાવધાન, વિકાર રહિત, દુઃખ વખતે ધૈર્ય રાખનાર, ક્રુધા, તૃષ્ણા, શોક, મોહ, જરા, મૃત્યુને પોતાને વિષે ન જાણનાર, માનની ઈચ્છા ન ધરાવનાર, ઉપદેશ કરવામા કુશળ, ક્રોધને પણ નહીં ઠગનાર, દયાથી જ સર્વ કાર્ય કરનાર તથા રિવેટ્ટી-જે હોય તેને સાધુ મહાત્મા જાણવો "

આ તો રૂઢત બાણ લક્ષણો જ છે જે સર્વે જોઈ શકે છે ને સંપર્કમા આવીને જાણી શકે છે. સંસર્ગની ખાસ આવશ્યકતા છે, ઉપલક્ષ્ય દૃષ્ટિથી મૂલ્યાંકન કરવાનું નથી; જાણીને કાંઈ શી ગડા અથવા બીજું કાંઈ વિશેષ ચિન્હ હોવું નથી, કે જેથી જોતાવેંત જ ખબર પડી જાય. આ ઉપરાંત બ્રહ્મનિષ્ઠના આત્મિક અનુભવો અવર્ણનીય અને સ્વસંવેદ્ય છે, અન્યને બુદ્ધિગમ્ય નથી.

ગુરુઓ ત્રણ પ્રકારના હોય છે. દિવ્ય, (ઇશ્વરગતારો આ ક્રોટિમા પડે છે), સિદ્ધ પુરુષો અને માનુષી ગુરુઓ (મધ્યમ ક્રોટિના). અવતારી પુરુષો કવચિત્ જ દર્શન આપે છે. હમ્મર વર્ષમાં એક વાર. સિદ્ધ ગુરુઓ જેઓની આત્મામાં સતત નિષ્ઠા રહે તેવા પણ ગણ્યા ગાંઠ્યા જ હોય, કશોકામાં એક. પણ સાધારણ ક્રોટિના ગુરુઓ જેઓની શક્તિ મર્યાદિત હોય પણ જેઓમાં આદિગુણ હોય, અનુભવ પણ કાંઈ કાંઈ વાર થતો હોય તેવા ગુરુ પણ બીજાને પ્રેરણા આપી શકે ને સહાય કરી શકે. આવા ગુરુઓની, મહાત્માઓની સંખ્યા ઠીક ઠીક પ્રમાણમા હોય છે. તેમના સત્સંગનો લાભ ઉદાવવામા, તેમની આજ્ઞાનું પાલન કરવામા, તેમની સેવા કરવામા ને તેમના ઉપદેશને વિચારપૂર્વક ગ્રહણ કરવામા ને તદનુસાર વર્તન કરવામાં કાંઈ પણ પ્રકારનો વાધો હોઈ

શકે નહિ ફક્ત ચમત્કારોથી અથવા આધિભૌતિક સિદ્ધિઓથી અં-
 નર્થ જાણું ન જોઈએ. સિદ્ધિઓ તો એકાગ્રતાથી, ઔપચીય, મંત્રથી
 પણ પ્રાપ્ત થઈ શકે. રોમ નિવાગણ કરવાની શક્તિ, વિચાર જાણવાની
 શક્તિ, વ. સામાન્ય શક્તિઓ હોય, પણ આધ્યાત્મિક જગ ન હોય,
 સંયમ ન હોય, સંપૂર્ણ વાસનાઓનો ને વિકારોનો પરિત્યાગ ન
 હોય, મમત્વ હોય, મિથ્યાભિમાન હોય એ સંભવિત છે.

વાસ્તવિક સિદ્ધિ તો વિશુદ્ધતામાં છે. મન ઉપર આધિપત્ય પ્રાપ્ત
 કરવામાં છે. આધ્યાત્મિક શક્તિનો વિકાસ ને આધિભાવ આ વિના
 (ચિત્તશુદ્ધિ, ચિત્તવિશાળતા, ચિત્તએકાગ્રતા) શક્ય નથી. અમુક
 સિદ્ધિઓ હોય પણ ચિત્તશુદ્ધિ વ. ન હોય તો જાણવું કે તે મનુષ્ય
 આધ્યાત્મિક ક્ષેત્રમાં ગુરુ થવાને યોગ્ય નથી. તેનામાં હ-યપક્ષેટા કરી
 ચિત્તને ઉર્ધ્વગામી કંઠ્યાની શક્તિ નથી સિદ્ધિઓ હોય તો પણ મહા-
 ત્માઓ તેમનું પ્રદર્શન ન પણ કરે, તેઓનું કામ કાઈ જાદુગરનું નથી.
 તેઓ સારી પેઢે જાણે છે કે કેવળ ભોગવૃત્તિઓથી અથવા શરીર-
 ગ્રહક શક્તિઓ મેળવનાથો પાઞ્ચમાર્થિક કલ્યાણ અથવા દુઃખમાંથી
 આત્મતિક નિવૃત્તિ મળતી નથી. અધ્યાત્મજ્ઞાનનો ઉદ્દેશ પ્રકૃતિના
 બંધનમાંથી સદાને માટે મુક્ત થઈ તેના ઉપર વિજય મેળવવાનો છે.
 સાધકે તો આધ્યાત્મિક શક્તિ જે પવિત્રતામાંથી, સંયમમાંથી, નિસ્વા-
 ર્થપણમાંથી ઉદ્ભવે છે, તેના ઉપર જ ધ્યાન આપવું ને ધર્મેષદેશકમાં
 તે છે કે કેમ તે જ જોવું. સદામી મનુષ્યો ચમત્કારોની કિંમત વધારે
 આકે છે ને જ્યારે તેમની વાસના કૃણ્ણભૂત ન થાય, ત્યારે ચમત્કાર જતા-
 વનાર પુરુષની નિદા કરવા માટે છે ને બીજાની પાછળ દોડે છે. ખરા
 જિજ્ઞાસુએ આ હૃદયવૃત્તિને જડમૂળમાંથી જ ઉખાડી નાખી જોઈએ
 અને ફક્ત આધ્યાત્મિક વિકાસ ઉપર જ ધ્યાન આપવું જોઈએ અને
 તેને પોષક ગુણો ગુરુમાં છે કે નહીં તે જોવું. સિદ્ધ ગુરુઓ થણા જ
 થોડા હોય છે, કરોડોમાં એક, પણ જગત તેમનાથી રહિત નથી. આવા

પુરૂષો જ માનવજીવન રૂપ જગીયાનાં મનોહર પુષ્પો છે અને તેમના પ્રભાવથી સૃષ્ટિક્રમ ચાલુ રહે છે. આવા વિલક્ષણ પુરૂષોને કાંઈ જન-સમાજ સમક્ષ આવી ઉપદેશ કરવાની જરૂરીયાત રહેતી નથી. તેઓ અવ્યક્તપણે અથવા વ્યક્તપણે અનુપમ ચેતનશક્તિ સમાજમાં પ્રસારે છે અને તેને ટકાવી રાખે છે. આવા સમર્થ પુરૂષોના ચારિત્ર્ય સિવાય સંસાર બપોર નરક બની વિધ્વંસને યોગ્ય જ થાય.

હવે શિષ્યમાં કેવા ગુણો હોવા જોઈએ તેનો વિચાર કરીએ. જિ-સાસુઓના પણ ત્રણ પ્રકારના ભેદ કરવામાં આવે છે. કનિષ્ઠ, મધ્યમ, ઉત્તમ. સાંખ્યની પરિભાષામાં સાત્વિક, રાજસિક, તામસિક. સાકત-તંત્રની પરિભાષામાં, પશુઅધિકારી, વીર અધિકારી અને દિવ્ય અ-ધિકારી. અધિકારાનુસાર સિદ્ધિ એક જ જન્મમાં અથવા ઘણા જન્મો પછી પ્રાપ્ત થાય. ગુરુ તરફથી પ્રત્યેકને પોતાને અનુકૂળ માર્ગ જતા-વવામાં આવે, પણ સાધકમાં જ્ઞાનપિપાસા, ઉદ્યોગ, ખંતની આવશ્યકતા તો છે જ. ગુરૂમાં ગમે તેટલું સામર્થ્ય હોય પણ શિષ્યમાં લાયકાત ન હોય તો ગુરુ કાંઈ કરી શકે નહીં. બીજા જીવંત હોવું જોઈએ તેમ ક્ષેત્ર પણ તેમાર જોઈએ. શિષ્યના વિકાસનો આધાર પોતાના મનોબળ ઉપર છે. ગુરુ પ્રેરણા આપી શકે, માર્ગદર્શક થઈ શકે, શિષ્યનું કામ પોતે કરી શકે નહીં. સ્વપ્રયત્ન વિના, પુરૂષાર્થ વિના આમ તેમ દોડ-વાથી કાંઈ દહાડો વળતો નથી. ઇશ્વરમાં અતૂટ્ય શક્તિ છે. તેની ઇચ્છા હોય તો એક સંકલ્પમાત્રથી સૃષ્ટિના સર્વ જીવાત્માઓને મુક્તિ આપી શકે છે; પણ તેમ થતું નથી. કાળજી કે સૃષ્ટિ ઉત્પન્ન કરીને સ્વ-કૃત નિયમોનું તે સ્વેચ્છાથી પાલન કરે છે તે પ્રત્યેક જીવાત્માને પોત-પોતાના કર્મોનુસાર ફળ આપી, લિન્ન જિન્ન પ્રકારના અનુભવો આપી કર્મશઃ પોતા તરફ વાળે છે; તે જ પ્રમાણે ગુરુ પણ શિષ્યનું કામ પોતે કરતા નથી, પણ ઉપદેશદ્વારા રસ્તો બતાવી, જિજ્ઞાસા ઉત્પન્ન કરી, સ્વ-પ્રયત્નથી ઉન્નતિ-સાધવામાં બળ આપે છે. રસ્તો બતાવવો, પ્રેરણા-

હન આપવું તે ગુરુ કામ, બાળી શિષ્યે પોતે પોતાના બાહ્યગ ઉપર
આધાર ગાળીને જ વર્તન કરવાનું હું. થોડી ધણી સાધુ પુરોની
ધનથી મેવા કરી કાંઈ પણ આતર્થિક વિમાસ વગર, અધિકાર વગર
અને પ્રયાસ વગર આશા નાખવી કે ગુરુ મુક્તિ આપી દેશે તે કેવળ
અજ્ઞાનજન્ય ભ્રમણા જ છે અને સ્વાશ્રયની, આત્મશ્રદ્ધાની અને
મુક્તિની ઉણપ બતાવે છે

ગુરુ ઉપનાત સતત સત્સંગ, ભગવાનનાં નામ, રૂપ, ગુણોનું વર્ણન
હોય તેવા પુસ્તકોના શ્રવણની, અધ્યયનની, ઉપાસનાની પણ આવ-
શ્યકતા છે પ્રતીક વિશે આપણે વિચાર કરી ગયા છીએ ધર્માધતાનો
ત્યાગ અનિરાય છે આપણુ પ્રતીક જ ખરું ને બીજા બધા ભોગ
એવી ભાવનાનો ત્યાગ થવો જોઈએ વિચાર, ઔદાર્ય ને સહિષ્ણુતા
દોવી જોઈએ ગુરુ વિશે તેમ શાસ્ત્ર વિશે પણ તે જ સિદ્ધાન્ત લાગુ
પડે છે એક જ ગુરુને અથવા પુસ્તકને પ્રાથમિક અવરચામાં વગળી
રહેવાનું ધણાખગન અનુકૂળ આવે છે, પણ તેથી બીજાઓ માટે
આદરભાવ ન રાખવો અથવા બીજાઓ પાસેથી કાંઈ પણ શ્રેદ્ધા ન
કરવું એમ તથી એ જ ધ્યેયની પ્રાપ્તિ માટે ભિન્ન ભિન્ન માર્ગો છે
મનુષ્યના ચિત્તમાં જેમ જેમ વિકાસ થતો જાય તેમ તેમ ઉચ્ચતર
સાધનપદ્ધતિ શ્રદ્ધા કરવી જોઈએ ધર્મ માર્ગોમાં દૈવિધ્ય જોઈએ,
સંશોધનવૃત્તિ સતેજ રાખવી જોઈએ, નૂતન સર્જનાત્મક શક્તિ
જાગૃત રાખવી જોઈએ ધર્મનો ખરો વિકાસ ત્યારે જ થયો કહેવાય
જ્યારે પ્રત્યેક માણસ પોતાને અનુકૂળ માર્ગ પોતે જ શોધી કઢાડે
સૃષ્ટિ એટલે અનંતા, વિધિવિધતા અને પરિવર્તનશીલતા

(અપૂર્ણ)

પ્રયાગરાજનો કુંભમેળો

સં. ૧૯૮૮

(ગતાંકથી ચાલુ)

લેખક:-સ્વા. શ્રી. માધવતીધર્મજી

પ્રકરણ ૩

દષ્ટિમાર્જન

આ સૃષ્ટિની રચના એવા પ્રકારની છે કે જેની જેવી દષ્ટિ તેને તેવું જગત દેખાય છે, તેથી સત્ય સમજનાર જિજ્ઞાસુએ પહેલાં પોતાની દષ્ટિનું માર્જન કરવું જોઈએ. જેમ ઘરમાં વપગતાં વાસણોને રોજ માર્જવાં પડે છે, તેમ વ્યવહારમાં જતી દષ્ટિને માર્જવાની ટેવ ગખવી જોઈએ, તે સિવાય દૈતની ભાવના દૂર કરી શકાશે નહિ.

દિવસના વખતમાં ઘણાં ધૂઅડ ભોગાં ચર્ધ એમ નકકી કરે કે આંહી અંધારું છે, તેથી અંધારું સિદ્ધ થતું નથી, તેમ ભગવાન સર્વત્ર સર્વદા પ્રત્યક્ષ હોવા છતાં ધણાને ન દેખાય, તેથી ભગવાનનું અસ્તિત્વ અસિદ્ધ થતું નથી. કોઈ કહે કે “ મેં વીંટી જોઈ છે, પણ મોતુ જોયું નથી, તરવાર જોઈ છે પણ લોહુ જોયું નથી, ધડો જોયો છે પણ માટી જોઈ નથી ” એ જેમ અજ્ઞાન બતાવે છે, તેમ જો કહે છે કે “ મેં જગત જોયું છે, પણ ભગવાન જોયા નથી ” એ પણ એવા જ પ્રકારનું અજ્ઞાન છે.

ભૂલનું મુખ્ય કારણ એ છે કે જે આત્મા સર્વવ્યાપક છે, તેને એક જગ્યાએ રહેતો માનવાથી, જેમ અપ્પનામાં શૂન્ય માય છે, તેમ

અગ્રનમા પણ પોતે અર્ચનાપક હોવા છતાં પોતાને સામાન્ય હાથનો દેહયુક્ત માની એક જગ્યાએ અમુક વર્ષ ગહેવો જોવો એ અજ્ઞાન છે. તેથી ભાગનો ત્યાગ કરી ભાગત્યાગવશ્વણથી એક અખંડ સર્વવ્યાપક સ્વરૂપનો અનુભવ લેવો જોઈએ.

તે માટે મુખ્ય સાધન સત્સંગ છે, સત્પુરુષોનો સંગ કરવો જોઈએ.

જેમણે બુદ્ધ કાંતી હોય તેમના સંગથી બુદ્ધ નીકળી શકે છે, ને જે બુદ્ધમા પડ્યા હોય તેમના સંગથી બુદ્ધ વધે છે. વળી સત્સંગ મેળવવા માટે અથવા જ્યાં સત્સંગ મળતો હોય ત્યાં જવા માટે જે અગવડ ભોગવવી પડે તે સહન કરવાની ટેવ પાડવી જોઈએ.

શ્રી રામચંદ્રજીને વનરાસ જવાનો વખત આવ્યો ત્યારે સીતાજીએ કહ્યું કે — “મારે પણ સાથે આવવું છે ” તેમને ઘેર ગહેવા માટે રામચંદ્રજીએ, કૌશલ્યા માતાએ અને બીજાંએ ઘણું સમજાવ્યું અને કહ્યું કે “તમે રાગદંબ્યા છો, તમે જંગલના દુઃખ જોયા નથી તો તમે તે કેવી રીતે સહન કરી શકશો ? ” તેના જવાબમા મીતાજીએ કહ્યું કે “હું જાણું છું કે જંગલમા અનેક ભતના કષ્ટ પડશે, પણ હું ત્યાં માગ પતિનું મુખ જોઈ લઈશ એટલે એ બધા કષ્ટ હું ભૂલી જઈશ ” તેવી જ રીતે જે કોઈ માણસ સત્સંગ માટે અગવડ ભોગવવા તૈયાર થઈ જાય છે તેમને આત્મલાભ મળે છે. તે પતિનું મુખ જોઈ શકે છે. પણ જેઓ એમ માને છે કે “અમારી નોકરી એમને એમ રહે, અમારો વેપાર અને સસાર એવો ને એવો રહે અને અમારે ઘેર આવી મોઢાં એમને ભગવાનના દર્શન કરાવી આપે તો ઘણું સારું ” તેમને માટે આ છેવટે જન્મ થઈ શકશે નહિ માટે ઘરની બહાર નીકળી થોડો વખત ઘર વિસારે પડે તેવા સ્થળમા, જ્યાં સાધુઓ ગહેતા હોય તેવા સ્થળમા જઈ સત્સંગ કરી પોતાની દષ્ટિ સુધારવી જોઈએ. તે બિવાય માયાનું જોર નગમ પડશે નહિ.

કુલના મેળામા કડકડતી ઠડીમા ગગાના ઠડા પાણીમા ન્હાવાથી શહેરના લોકાને ન્યુમોનિઆ થવાની જરૂર ખીક વાગે તેવું હતું, પણ ત્યાં તો તદ્દન નાગા સાધુઓ એની ઠડીમા “ગગા મૈયાકી જે” બોલી હિંમતથી ન્હાતા જેવામા આવતા હતા, અને “ગગા માતાની જે” બોલાય એને માતાજી તેમને ઠડી સદન કરવાનું આધ્યાત્મિક મગ આપતા હોય તેવું જણાતું હતું તે ઉપરાંત ગગાના પાણીમા ખાધેતું પચાવવાની અદ્ભૂત શક્તિ છે અને તે પચવાથી પણ અદર ગંભી ઉત્પન્ન થાય છે એવી શક્તિ ગુરુકાજના ઘણા ડબ્બા પીવાથી કે મહા-અનેશ્વર અથવા મીમલાની હવાથી પણ મગવાનો એાઠો સભર છે ગગાનો આવો પ્રતાપ ‘ગગા મૈયાકી જે’ એ શબ્દોથી ઉત્પન્ન થતી ભાવનામા પણ સમાએનો છે આપણે પંચગાના વ્યવહારમા ‘જય શ્રી કૃષ્ણ’ અથવા ‘જય મીનાગમ’ કહીએ છીએ, તેમા પણ એવું જ મગ આવે છે તેનો અર્થ એ થાય છે કે ‘તમારી અદર જ્ઞેવ શ્રી કૃષ્ણનો જય થાય અને માયાનો પનજય થાય’ આપણે એક ખીજને બે હાથ જોડી પગે વાગીએ છીએ તેનો અર્થ એવો થાય છે કે ‘મારો આત્મા ને તમારો આત્મા એક છે’ એક મહાત્મા ફક્ત બે ત્રણ ગ્રાસ (પ્રાણીઆ) જેટલું જ જમે છે, પણ ખીજને ખૂબ જમાડે છે અને તે એની ભાવના ગમે છે, કે “ખીજના શરીરમા પણ જમું છું.” તેના પરિણામમા ખીજના શરીરની શક્તિ તેને પણ મળે છે અગ્રેજ સમાજના ધોરણ પ્રમાણે જ્યારે ‘ડીનગ પાર્ક’ આપવામા આવે છે, ત્યારે મુખ્ય માણસ બોને છે કે “I am drinking the health of Mr so & so” એટલે ‘હું જે પીઉં છું તેનાથી અમુકની તબીયત સારી થાય’ એવું ઈન્છું છું

નાસિકના કુલના મેળામા એક બાર્ડ પોતે કાર્ડ જમતી નહોતી, પાણી પણ પીતી નહોતી, તેને ઝાડો કે પેશામ થના નહોતા હતા તેનું શરીર આડ હતું, કાગળ કે તે ખીજને મદુ જમાડતી હતી અને એવી

તે પછી માતાજીએ તેમના પુત્રને રાતિથી જમાડ્યા, મુખવાસ માટે પાન-મોપાની અપ્યા અને પછી ધગ્ગી બધી કિમતી વસ્તુઓ ઝવેનન, ધરેણુ, પૈસા વિગેરે જે હતુ તે બધું ધન બતાવ્યું અને કહ્યું કે “ આ બધું ધન તમારું જ છે, તમે માન પુન છે, તમાનાથી વધારે મારે શું હોય ? ” એ સાભળી ચોગ અદર અંદર વિચાર કરવા લાગ્યા કે હવે શું કરવું ? એટલામા એક ચોરે કહ્યું કે “ આ માતાજીએ તો આપણી સાચી મા જેવું કામ કર્યું છે, તે આપણી સાચી મા થઈ, માટે માનું ધન દીકરાથી ચોરાય નહિ ’ ખીન્ન ચોરે પણ એ પાતને ટોઠા આપ્યો ત્રીજાએ કહ્યું માની સેવાના મદલામા આપણે તેને કાષ્ટ આપવું જોઈએ ચોથાએ કહ્યું કે, ‘ અત્યાગ્ર સુધી આપણે આપણી મિલકતના ચાર ભાગ પાડતા હતા, હવેથી પાંચ ભાગ કરવા અને તેમાંથી એક ભાગ આ આપણી માને આપવો, ” એવો સૌનો વિચાર થતા તે બધા ચોગ માતાજીને પગે લાગ્યા અને ત્યાંથી ચાલ્યા ગયા આવો મનાવ મને એ સર્વાત્મભાવ કેળવવાનું કળ છે તેમા જોખમ છે, સાહસ છે પણ સાહસ કર્યા વગર મનુષ્યજીવનમા કોઈ સારું કામ થતું નથી, તે માટે કાયમ દષ્ટિમાર્જન કરવાની જરૂર છે જેમ માતા જીએ પોતાના ભાવની વિજિતિ ચવા ન દીધી, તેમ કોઈ ભક્ત જો આવે પ્રસંગે પાતાના ભાવની વિજિતિ ચવા ન દે તો સર્વ ઠેકાણે પર માત્રા છે એવો અનુભવ તેને જરૂર મળે પણ ન્યા મઠ, આશ્રમ કે ક્ષેત્ર વિગેરે હોય, ન્યા ઘણા માણસોનો સમુદાય રહેતો હોય, ત્યાં આવી ભાવના કેળવવી એ બહુ મુશ્કેલ કામ છે એક માણસનો જિયો ભાવ ખીન્ન પાસેના માણસો ટકવા દેતા નથી

આવા પ્રસંગો ભકતોની કમોટી માટે આવે છે જો ભગવાનની લીલાનો અનુભવ લેવો હોય તો ગમે તેટલું નુકસાન થાય, સરીર આપી દેવાનો વખત આવે એટલે કે પ્રાણ અર્પણ કરવાનો વખત આવે તો એ જોનો સર્વાત્મભાવ ડગે નહિ તેમને ભગવાનની લીલાનો અનુભવ જરૂર થાય

ભગવાનનું સગુણ સ્વરૂપ ક્રિયાવાળું હોવાથી જેને સગુણ ભક્તિ સિદ્ધ કરવી હોય, તેમને માટે દરેક ક્રિયામાં ભગવદ્ભાવ લાભ્યા વગર સગુણ જીવનો અનુભવ થશે નહિ. નિર્ગુણ જીવ જ્ઞાનસ્વરૂપ છે, તે કોઈ સારા કર્મથી સુધરતું નથી અને ભૂલથી ખરાબ કર્મ થઈ જાય તો બગડતું નથી. જ્ઞાન એ પવિત્ર વસ્તુ છે. કોઈ વક્રીલ એલ, એલ, બી.ની પરીક્ષામાં પાસ થયો, પછી તેનાં શુભ અશુભ કર્મથી તે જ્ઞાન દૂર થતું નથી; તો જેણે જીવનો જ્ઞાનસ્વરૂપે અનુભવ લીધો હોય તેમનું સિદ્ધ થયેલું જ્ઞાન શુભ અશુભ કર્મથી બગડી જતું નથી. આવા જ્ઞાની સામાન્ય રીતે શુભ કર્મમાં જ રહે છે છતાં તેમણે અમુક રીતે રહેવું જોઈએ એવો નિયમ નથી. એ વાત જ્ઞાન થયું હોય તેને જ સમજાય છે. નારદજીનો કણ્ઠા કરાવવાનો સ્વભાવ હતો, દુર્વાસા ક્રોધી હતા, કૃષ્ણ ભોગી હતા, જનક રાજ્ય કરતા, શુક્રેવજી ત્યાગી હતા અને દત્તાત્રેય પ્રતિપિદ્ધ કર્મથી રહેતા હતા, છતાં એ બધાની અંતર્દશા સરખી હતી.

છતાં અજ્ઞાની માણસો જ્ઞાનીના જેવી છૂટ લેવા જાય તો પડ્યા વગર રહે નહિ; તેથી સગુણ ભક્તિવાળાએ સારાં કર્મ માટે ખાસ ધ્યાન રાખવાની જરૂર છે અને નિર્ગુણ ભક્તિવાળાએ જ્ઞાનની રક્ષા તરફ ખાસ ધ્યાન રાખવાની જરૂર છે. બન્ને તરફ ધ્યાન રહે તો વધારે સારું. બન્નેમાં લાભ છે તેમ જોખમ પણ છે. જોખમ ખેડ્યા વગર કોઈ સારું કામ થતું નથી.

વળી સગુણ સ્વરૂપ શક્તિમાન હોવાથી ભક્તમાં સિદ્ધિ આવવા માટે છે અને તેના ઉપયોગમાં હૃતભાવ આવી, જાય છે, તે ભક્તને આગળ વધતો અટકાવે છે.

શ્રીમદ્ભાગવતમાં ત્રણ પ્રકારના અદ્વૈતનું વર્ણન આવે છે.

૧ ભાવ-અદ્વૈત એટલે જ્ઞાનથી બધું એક છે એમ જાણવું.

૨ દ્રવ્ય-અદ્વૈત એટલે બધા ભોગ અને દ્રવ્ય એકના છે, એકની

નિકળ્યો હતો

પ્રશ્ન - ધણી મરેનત કરતા પણ દૈનભાવ કેમ દૂર થતો નથી ?

ઉત્તર - મધુ એક સત્તાથી ચાને છે તેનું ભાન સતત મહેતુ બેઠાંએ વ્યવહારમાં જોને જીવ કહે છે તેને કાંઈ સત્તા નથી હાથની કેળવણી દૈનભાવનાળી હોવાથી એ તત્ત્વ નરાનર સમજાવવામાં આવતું નથી આગલા વખતમાં આપોના સરકાર અને આરોગીની વિદ્યા એવા પ્રકારની હતી કે ધ્રુવ જેવા બાળક પણ તપ કરી એક નવતો સિંદ્ધાત સમજી શકતા હતા ધ્રુવને નારદ ગુરુ તરીકે માન્યા હતા તેથી ધ્રુવની શ્રદ્ધા ભગવાનમાં દર ધર્મ મર્મ હતી જ્યારે ભગવાને ધ્રુવને દર્શન આપ્યા ત્યારે ધ્રુવ કહે છે કે -

યોડન્ત પ્રવિદ્ય મમ યાચમિમા મમુપ્તા

સક્તીઘવત્યશિલશક્તિધરઃ સ્વધામ્ના ।

અન્યાશ્ચ હસ્ત ચરણમ્વણત્યગાદીન્

પ્રાણાન્મમા ભગવતે પુરુષાય તુભ્યમ ॥

' આપે મારી અતર પ્રવેશ કરી મારી ગુપ્ત વાણીને જગાડી છે અને તને જીવન આપી બોધવાની શક્તિ આપી છે, તે જ આપ મારા હાથ, પગ, કાન, ત્વચા અને પ્રાણ વિગેરેને જીવન આપી રહેવ છો તે સર્વ શક્તિમાન સ્વરૂપના પ્રકાશથી પ્રકાશિત આપ પૂર્ણ પુરુષોત્તમને હું નમસ્કાર કર છું "

આ રજીત ઉપરથી પણ સિદ્ધ થાય છે કે બ્યાવહારિક જીવને કાંઈ સત્તા નથી મધુ ભગવત્ સત્તાથી ચાને છે

પ્રશ્ન - જો એ વાત સાચી હોય તો મુંડક ઉપનિષદમાં એક ઝાઝ ઉપર બે પક્ષીની વાત આવે છે ત્યાં ચોખ્ખુ દૈન જણાવ્યું આવે છે

ઉત્તર - દ્વા સુવર્ણ સયુજા સલાયા નમાન ઘૃક્ષ પરિપસ્યજાતે એ વાક્યમાં દ્વિત્ય એ શબ્દ બેઠવાયક નથી તેની સાથે પડેલા શબ્દ સયુજા એ બન્નેની એકતા જણાવે છે

વળી સમાન વૃક્ષ ઉપર ગ્રહેલ હોવાથી જન્મેનું અધિષ્ઠાન એક છે. બેઢની નિદા ઉપનિષદમાં ઘણે દેશણે છે, તેથી દષ્ટિનું માર્ગન કરવા માટે જુદીજુદી મુક્તિઓ આપવામાં આવેલ છે. ઠઠ-ઉપનિષદમાં પણ કહેલ છે કે જે નાનાત્વ એટલે બેદ જુએ છે, તે મરણ પામે છે તેથી શ્રુતિનો શબ્દાર્થ ન જોવો પણ તાત્પર્ય જોવો. મહાકથ ઉપનિષદમાં પણ કહેલ છે કે અભિજ્ઞાન એ એક પ્રકારનો અસ્પર્શ યોગ છે એટલે કે અધિષ્ઠાન માયાના ધર્મથી વિકાર પામતું નથી. તે યોગ સર્વ રીતે સુખકર અને દિતકર છે. માયાના સુખમાં દિત નથી. આત્માના સુખમાં જ દિત છે, આત્મા જ પ્રેમ કરવાનાયક વસ્તુ છે એના યોગને કોઈ સાથે વિવાદ નથી તેમ વિરુદ્ધતા નથી, કાંચ કે તેની સામે કોઈ ગ્રહેતુ નથી

પ્રશ્ન - ગીતામાં પણ છેલ્લા શ્લોકમાં કહેલ છે કે “મધા ધર્મ” છોડી તુ મને શરણ આવ.” એ વગ્દતમાં પણ શરણલાવ છે તેથી દ્વેત જેવું જણાય છે.

ઉત્તર - જેવી શિષ્યની જુદી હોય તે પ્રમાણે ઉપદેશ આપવાનો પ્રકાર શાસ્ત્રીમાં છે. પણ તેનો ખરો અર્થ એવો છે કે સર્વ ધર્મ છોડીને એટલે કે અનેક ભાવ છોડીને મને એકને એટલે એકત્વને શરણ આવ. એમ કહેવામાં દ્વેત ઉત્પન્ન થતુ નથી. પણ ઉલ્લેખિત છોડીને અદ્વેતમાં આવવાનું કહે છે, ગીતાના બીજા અધ્યાયમાં પણ ભગવાને અર્જુનને કહેલ છે કે :-

પપા બ્રાહ્મી સ્થિતિપાર્થ નૈનાં પ્રાપ્ય વિમુક્તતિ ।

સ્થિત્વાસ્યામતકાલેડપિ બ્રહ્મનિર્વાણમૃચ્છતિ ॥

આવી બ્રાહ્મી સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરતા ફરીથી જીવને મોહ થતો નથી અને તે નિર્વાણરૂપ બ્રહ્મસ્વરૂપને પામે છે એ શ્લોકમાં પણ ભગવાને જીવની બ્રહ્મદશા સાચી છે એમ માનેલ છે.

પ્રશ્ન - પુરુષસૂક્તમાં એમ કહેન છે કે ભગવાનના એક ચળુમાંથી મર્વ

પ્રાગ્જીમાન ઉત્પન્ન થયેલ છે ત્યાં પશુ ભેદ નગરે પડે છે

ઉત્તર - અશની અથવા પાત્ની એવી કદના શિષ્યની બુદ્ધિને સમજાવવા માટે છે જો એમ કહેવામાં આવે કે બ્રહ્મ સિવાય બીજું કંઈ નથી તો જીવ તરત તે સિદ્ધાંત પકડી શકે નહિ તેની બુદ્ધિમાં તત્ત્વ બનાવર સમજનાર તેટલા માટે કલ્પિત માયાને સ્વીકારી તે માયા બ્રહ્મના એક ભાગમાં છે, અદૃષ્ટ છે એમ કહેવામાં માયાની સત્તા મહુ નાની ગતાવચામાં અને બ્રહ્મની સત્તા ઘણી મોટી છે એ બતાવવામાં તાત્પર્ય છે કે જેથી શિષ્ય મોટી સત્તાનો આશ્રય લઈ શકે અને માયાની સત્તા નાની હોવાથી તેને ખીટ લાગે નહિ આવી રીતે સમજાવવાની પદ્ધતિને શાસ્ત્રમાં પશ્ચિમ્યાવિધિ કહે છે, એટલે કે સાબળેલો અર્થ છોડીને ન સાબળેલો તાત્પર્ય અર્થ પ્રદર્શન કરવો તેને પશ્ચિમ્યાવિધિ કહે છે જેમકે મૂઠ દાનુષ્યક ઉપનિષદમાં કહેવ છે કે આત્મા યા અરે દ્રષ્ટવ્ય ધ્યોતવ્ય મત્તવ્ય નિદિધ્યાસિતવ્ય । એટલે કે આત્માનુ શ્રવણ કરવું, મનન કરવું અને નિદિધ્યાસન કરવું હવે વસ્તુતાએ જોઈએ તો આત્મા દષ્ટિનો કે શ્રવણ પ્રદિયનો વિષય નથી તેથી આત્માનુ દર્શન કે શ્રવણ થઈ શકે નહિ, પણ તેનું તાત્પર્ય એ છે કે અનાત્માનુ શ્રવણ ન કરવું, અનાત્માનુ દર્શન ન કરવું અનાત્માનુ મનન ન કરવું માટે શબ્દાર્થ તરફ ધ્યાન ન ગમતા તેનું તાત્પર્ય શું છે તે જોવું કંઈ પિતાએ પુત્રને કહ્યું કે "ઝે ખા" એવું વાક્ય બાપ બોલે નહિ પણ પુત્ર દુરમનને ઘેર જમવા જતો હતો તેને રોકવા માટે બાપે કહ્યું કે 'તે કરતા ઝે ખાવું સારું છે' એટલે તેમ કહેવામાં ઝે ખાવાનું કહેવામાં તાત્પર્ય નથી પણ પુત્રને રોકવામાં તાત્પર્ય છે

પ્રશ્ન - દાસભાવની લક્ષિતના વખાણુ ઘણા કરે છે

ઉત્તર - તેનો મુખ્ય હેતુ પણ શિષ્યને ચોતાના સ્વરૂપ તરફ વાળવાનો

છે. જે શેઠની નોકરી નોકર કરતો હોય તે નોકરને શેઠ જેવા થવાની ઇચ્છા થાય છે. વૈકુંઠમાં પણ જ્યે દાસભાવ રહેતો હોય તો ભેદભુદ્ધિ રહી જાય. અને જ્યે ભેદભુદ્ધિ રહી જાય તો જેમ જય-વિજય વૈકુંઠમાંથી પડ્યા તેમ બીજાને પણ પડવું પડે.

વચમાં બીજા મહાત્માએ કહ્યું:—સ્ત્રી એ દિવસમાં પતિની દાસી છે, રાત્રે દાસી નથી.

ઉત્તર ચાલુ:—એક વખત વૈકુંઠમાં બેઠાં બેઠાં લક્ષ્મીજીનું મન એક ઘોડો જેવામાં એવું એકાગ્ર થઈ ગયું કે ભગવાને લક્ષ્મીજીને બોલાવ્યાં તો પણ લક્ષ્મીજીએ જવાગ આપ્યો નહિ; તેથી ભગવાને તેને ઘોડી થવાનો શાપ આપ્યો. માટે બધી શ્રુતિનું તાત્પર્ય એક અદ્વૈત તત્ત્વમાં છે. અંશની કલ્પના અથવા દાસભાવની કલ્પના શિષ્યની બુદ્ધિને સમજાવવા માટે છે. ભક્તિ કરવી હોય તો વિષ્ણુ થઈને વિષ્ણુની પૂજા કરવી, દેવ થઈને દેવની પૂજા કરવી, શિવ થઈને શિવનું અર્ચન કરવું એવી રાસની આજ્ઞા છે. બેઠે જ્યે કાંઈ જેવામાં આવે તો તે વિશેષજ્ઞમાં છે, ઉપાધિમાં છે, વિશેષ્યમાં નથી, અગ્રણ્ય અધિષ્ઠાનમાં નથી, માટે માયાવાળી દષ્ટિનું માર્ગન કરવું જોઈએ.

(અપૂર્ણ)

શ્રી લઘુ વાસુદેવમનન

(ગતાકથી ચાલુ)

પચમ વર્ણક

૩૬

જ્ઞાનમા ત્રણ
પ્રતિબધક

એવા પ્રસિદ્ધ આત્મસ્વરૂપનો ગુરુદ્વાર ઉપ
દેશ અપાયા છતાં પણ ત્રણ પ્રતિબધકને
લીધે નિશ્ચય થતો નથી એ પ્રતિબધક ત્રણ

છે (૧) સંશયભાવના, (૨) અસંભાવના અને (૩) વિપરીત-

ઋગ્વેદ વિગેરેની શાખાઓમા ઉપદેશ કરામેના ઉપનયન વગેરે
કર્મ જેમ અનેક પ્રકારનાં છે, તેમ ઋગ્વેદ
(સંશયભાવના) વગેરેની શાખાઓમા ઉપદેશાયેલું આત્મતત્ત્વ
પણ અનેક પ્રકારનું છે કે અન્ય પ્રકારનું,
એવો સંશય સંશયભાવના કહેવાય છે, અને સમસ્ત વેદાન્તશાસ્ત્રના
સાવધાનતાપૂર્વક કરેલા શ્રવણથી એ નાશ પામે છે

સમસ્ત વેદાન્તશાસ્ત્રનું અદ્વૈત અર્થમા જ તાત્પર્ય છે, એવા શ્રવણ
દ્વારા પ્રમાણવિષયનો સંશય નાશ પામ્યા પછી
(અસંભાવના) પણ સત્ય જેવા પ્રતીત થતા પગરપર ભિન્ન
એવા શુદ્ધ જગત્ અને દુઃસ્વપ્નમા એક જ
અદ્વૈતની કેવી રીતે સંભાવના હોઈ શકે એવી ભુદ્ધિ અસંભાવના કહે-
વાય છે, અને એ સ્વપ્નના દૃષ્ટાન્ત વગેરેથી મુક્તિપૂર્વક કરેલા મનન-
દ્વારા નાશ પામે છે

આવી રીતે ત્રણ અને મનન કર્યા છતાં પણ અનાદિ અવિદ્યા-
જન્ય વાસનાને લીધે પહેલાના જેવી જ
(વિપરીત ભાવના) સમસ્ત જગતમા અત્યપણની પ્રતીતિ થાય
એ વિપરીત ભાવના છે, અને એ બ્રહ્મની સાથે
એકાકાર જ્ઞાનના પ્રવાહરૂપ એવા નિર્દિષ્ટામનથી નાશ પામે છે.

આ ત્રણે પ્રતિજ્ઞાકરો નાશ ન કર્યો હોય તો જેમ સર્વને ભસ્મી-
ભૂત કરે એવો અગ્નિ મણિમ ત્રાદિકના પ્રતિજ્ઞાકરથી પ્રતિજ્ઞાકર થયેનો
રોય તો એક તૃણને પણ બાળી શકતો નથી તેમ જ્ઞાનરૂપ અગ્નિ પણ
પ્રતિજ્ઞાકરથી પ્રતિજ્ઞાકર થયેનો હોવાથી અજ્ઞાન અને તેના કાર્યો
(સમાજ)માથી દૂરના પણ ભસ્મીભૂત કરી શકતો નથી, પણ ઉપર
વર્ણન કર્યું તેવી રીતે ત્રણે પ્રતિજ્ઞાકરો નાશ થયા પછી અગ્નિ જેમ
તૃણને તરત જ બાળે છે તેમ એ (જ્ઞાન) પણ અવિદ્યા અને તેના
સમસ્ત કાર્ય (સમાજ)ને બાળી મૂકવા સમર્થ થાય છે.

અને (શાસ્ત્ર)ના તાત્પર્યનો નિર્ણય કરવામા નીચે પ્રમાણે ૭
તાત્પર્યના નિર્ણયમાં લિંગનો ઉપયોગ કરવો જોઈએ.
૭ લિંગની ઉપયોગિતા
અભ્યાસ, (૩) અપૂર્વતા, (૪) ફલ, (૫) અર્થવાદ અને (૬)
ઉપપત્તિ, એ તાત્પર્યનો નિર્ણય કરવાના લિંગ છે

ઉપનિષદની શ્રુતિઓ દ્વારા એનું વિવેચન આ પ્રમાણે છે -
પહેલું લિંગ -(૧૯) “ હે સોમ્ય ! ઉત્પત્તિની પૂર્વે કેવલ એક
અદ્વિતીય સત જ હતું ” એમ ઉપક્રમ (પ્રારંભ-શરૂઆત) કરીને

(૨૦) “ આ (જ્ઞાન) સર્વ આત્મસ્વભાવવાળું છે, તે સત્ય છે.”
એમ છાદોગ્ધના વાક્યદ્વારા એ અખંડ એકરસ છે એવો ઉપસંહાર
કર્યો, એ ઉપક્રમ-ઉપસંહાર નામનું પ્રથમ લિંગ થયું.

બીજું લિંગ:- (૨૧) “ તે તું છે ” એમ નવવાર કહ્યું એ
અખ્યાસ નામનું બીજું લિંગ.

ત્રીજું લિંગ:- આ અખંડ એકરસ આત્મા પ્રત્યક્ષ વગેરે પ્રમાણેનો
વિષય ધર્ષ રાકતો નથી એ અપૂર્વતા નામનું ત્રીજું લિંગ.

ચોથું લિંગ:- (૨૨) “ ત્યાં સુધી [પ્રારબ્ધ કર્મથી] મુક્ત
થયો નથી, ત્યાં સુધીજ વિવંચ છે; ત્યાર પછી એ વિદેહમુક્તિ પામે
છે. ” આમ પ્રારબ્ધભોગના કાચ પછી અખંડ એકરસ જ્ઞાનનું
વિદેહકૈવલ્ય ક્ષણ છે, એમ શ્રુતિ કહે છે, એ ક્ષણ નામનું ચોથું
લિંગ છે.

પાંચમું લિંગ:- પાંચમો અર્થવાદ છે, અને એ (૧) સૃષ્ટિ,
(૨) રિયતિ, (૩) પ્રકાય, (૪) પ્રવેશ, (૫) સંયમન, (૬) તત્ત્વ તથા
ત્વમ્ પદના અર્થનું પરિશોધન અને (૭) ક્ષણ આવી રીતે જ્ઞાન
પ્રકારનો છે:-

(૧) (૨૩) “ તે (પૂર્વકથિત) આ આત્મામાંથી આકાશ
ઉત્પન્ન થયું ” ઇત્યાદિ સૃષ્ટિના અર્થવાદરૂપી શ્રુતિઓ છે, અને તે

(૨-૩) આકાશ વગેરે જખાતો જગતમાંથી ઉત્પત્તિ, તેમાં જ
અવસ્થાવ (રિયતિ) અને પુનઃ તેમાંજ સ્થાય જતાવીને શ્રુતિકામાંથી

(૨૦) एतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यम् । (छा० उ० ૬-૮-૭)

(૨૧) तत्त्वमसि । (छा० उ० ૬-૮-૭)

(૨૨) तस्य तावदेव चिरं वादन्त निमोक्षेऽयं संपश्ये ।

(छा० उ० ૬-૧૪-૨)

(૨૩) तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः । (तै. उ. ૨-

ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ અને લય પામતો ઘડો જેમ મૃત્તિકાથી અલિન્ન છે, તેમ કાગળ ખલનો કાર્ય જગતની સાથે અભેદ દર્શાવીને મહાવાક્યમા કહેના ખલનુ અદ્વિતીયપણું સિદ્ધ કરે છે.

(૪) (૨૪) “ તેણે એકવાએ જ આ (મરતક) ની સીમા ફેડીને એમા પ્રવેશ કર્યો ” (૨૫) “ તેને નિર્માણ કરીને તેણે સ્વતઃ તેમા પ્રવેશ કર્યો ” (૨૬) “ તેણે ધાર્પુ કે આ જીવ દ્વારા (પ્રાણધારી) આત્મામા પ્રવેશ કરીને નામ રૂપ સ્પષ્ટ કરે ” ઇત્યાદિ શ્રુતિઓ જીવ કે જે ખલનોજ પ્રવેશ વર્ણવે છે અને બહાર ગ્લા પછી ધગ્મા પ્રવિષ્ટ થએલા દેવદત્તની પેઠે જીવખલનો અભેદ જ મહાવાક્યનો અર્થ છે, એમ સિદ્ધ કરે છે

(૫) તેવીજ રીતે (૨૭) “ જે પૃથ્વી પર રહેનારો, પૃથ્વીમા અદર રહેનારો, જે આવો છે એમ પૃથ્વી ગણતી નથી, જેનુ શરીર પૃથ્વી છે, જે અદર રહીને પૃથ્વીનુ નિયમન (પ્રવૃત્તિનિવૃત્તિ) કરે છે, એવો આ તારો આત્મા અત્યાંત્રી અને અમૃત છે ” ઇત્યાદિ નિયમન શ્રુતિ [જીવ ખલના] અત્યંત ભેદમા પણ નિયમ્ય નિયામક લાવની ઉત્પત્તિ થતી હોવાથી બંનેના અભેદની સલાવના કરે છે

(૬) તેમજ (૨૮) “ માટે આ પુરુષ અન્નરસથી પૂર્ણ છે ”

(૨૪) સ एतमेव सीमान विदार्य तयाद्वारा प्रापद्यत (ए ૧-૩-૧૨)

(૨૫) तत्स्रध्वातदेवानु प्राविशन् (तै उ ૨-૬)

(૨૬) अनेन जीवेनात्मनाऽनु प्रविश्य नामरूप व्याकरवाणि ।

(छा ૬-૩ ૨)

(૨૭) य पृथिव्यां तिष्ठन्पृथिव्या अन्तरा य पृथिवी न वेद यस्य पृथिवी शरीरं य पृथिवीमन्तरो यमयत्येष त आत्माऽन्तर्याम्यमृत ।

(वृ उ ૩-૭-૩)

(૨૮) सवाएव पुरुषोऽन्नरसमय

(तै उ ૧-૧૧)

(૨૯) " અગ્નિમા ને લાનરૂપ છે " વગેરે તત્ત્વ પદ અને તત્ત્વ પદના અર્થનું પશ્ચિશોધન કરનારી શ્રુતિઓ છુટ અને ઈશ્વર બંનેની ધર્મોનું નિગ્ગસન કરીને તે બંનેનો અભેદ ચિદ્વદ્ છે

(૩) " ૩૦ મદ્યવિદ્ પન્મ (ધ્રુવ) ને પામે છે " " ૩૧ તે અમૃત થાય છે, ઇત્યાદિ શ્રુતિઓ અભેદ અર્થ પ્રકટ કરે છે, તેથી અભેદની સલાખના બતાવીને અભેદજ્ઞાનનું નિન્તિશય દ્વલ બતાવે છે

આવી રીતે સૃષ્ટિ, રિચિતિ, પ્રત્યય, પ્રવેશ, સયમન તત્ત્વ પદાર્થ-પશ્ચિશોધન અને દ્વલપ્રતિપાદન કરનારા સાત અર્થવાદનું વર્ણન કરીને છુટમદ્યની એકતારૂપ અખડ એકરૂપણું અવાતરવાક્યોદ્ધાન પ્રતિપાદન થાય છે, તેથી મહાવાક્યનો અર્થ પણ અખડ એકરૂપણાથીજ પ્રતિપાદન થાય છે

છઠું લિંગ - " ૩૨ હે મોમ્મ ! જે પ્રમાણે માગીના એક વાસણુ પન્થી અન્ય સર્વ મૃતિકાના રિકાર (ટાપ) નું જ્ઞાન થાય છે " એમ જે શ્રુતિ હશે છે, એ દષ્ટાંત ઉપપત્તિ નામનું છઠું લિંગ છે

એ ૭ લિંગોદ્ધાન શ્રુતિનું તાત્પર્ય ધારણ કરવું, એ અવણુ કહેવાય છે

શિષ્ય - આનો સાગરા શુ ?

ગુરુ - જેવી રીતે પ્રધાનની ત્રેગુણથી મેનાએ પ્રાપ્ત કરેલા ચિન્મયનું

(૨૯) યદમે રોહિતે સ્વપ્ન । (છાં ૩. ૬-૪-૧)

(૩૦) મદ્યવિદાન્નોતિ પરમ્ (સ્તં ૨-૧)

(૩૧) અમૃત સમમવત્ (રેં ૫-૪)

(૩૨) યથા સાન્ન્યૈકેન મૃત્તિકાદેન સર્વ મૃત્તય વિજ્ઞાત સ્વાર્થ ।

(છાં ૩ ૬-૧-૪)

આત્મામાં કર્તૃત્વ
તથા કારયિત્વનો
અભાવ.

“હું હત્યો” એમ રાગ પોતાનામાં આરોપણ
કરે છે, તેવી જ રીતે, રાગદ્વેષાદિમાં રહેલું
પ્રેરકપણું અજ્ઞાનને લીધે પોતાનામાં છે, એવું

આત્મા અભિમાન ધારણ કરે છે; એટલા માટે પૂર્વોક્ત પ્રકારે વિચાર
કરીને રાગદ્વેષાદિની પ્રેરણાથી જ ત્રણે પ્રકારનાં કરણો ત્રણ પ્રકારનાં
કર્મ કરે છે, અને કર્તૃત્વ તથા કારયિત્વ આત્મામાં નથી, એવો જે
દૃઢ નિશ્ચય કરે છે તે જ જીવન્મુક્ત છે.

(અપૂર્ણ)

ઓઢણી

ક્રી

ઓઢી અગમનિગમની ઓઢણીરે,
વચમાં સત્તનું પુલ ગુલાબ—ઓઢી૦

ચારે છેડે બાંધ્યા બન્ધ દિગન્તનારે,
ઢારે ઢારે ઢોરા કમળની વેલ—ઓઢી૦ ૧

ઝીણાં ઝીણાં છાંટયાં વિરાટનાં છાંટણારે,
ઝૂઝ્યાં માહી વેદશ્રુતિનાં ફૂલ—ઓઢી૦ ૨

હીધી મને રંગ બોળી સંસારનારે,
નિત્ય નિત્ય વરસે ત્રણ ગુણ મેહુ—ઓઢી૦ ૩

જેમ રંગ નીતરે રૂપ અંબવાય છે રે,
હૂર મારા શ્યામનાં સ્મિત ઢશ્માય—ઓઢી૦ ૪

કાળના વહેણે ઘોઠં મારી ઓઢણીરે,
ધૂંધટના રંગ અરંગી ના થાય:—ઓઢીં ૫

આ શીઠ અગમ અનામી ઓઢણીરે,
શીઠ મારે અરંગીને વળી રંગ:—ઓઢીં ૬

રાતાપીળા રંગે રીઝે ના રામજીરે,
આવો ગોરી કાપાયને પરિધાન:—ઓઢીં ૭

માડી મને દે તો દે કાળી કામળીરે,
જાણું મારે પરપ્રદાને પુકાર:—ઓઢીં ૮

રહામે તીરે સ્વામી મારે સાદ દે રે,
આવો ગોરી આવડા શીઠ અંતરાય:—ઓઢીં ૯

સૌ. કુસુમ ઠાકોર એમ. એ.

કવિ સમ્રાટ ટાગોર-એક અંજલિ

(લેખક:-શ્રી. શાન્તિલાલ ઠાકર એમ. એ., બી. ડી.)

પરમકૃપાળુ પરમાત્માની ભારત ઉપર-ગંગા ઉપર કૃપા છે કે કવિનર ટાગોર જેવા મહાપુરુષને એણે આટલાં લાંબાં આયુષ દીધાં. બાળપણથી જ બાદશાહતમાં ઉછરેલા એ કલ્પના દેવીના લાડીલા બાળકે બાદશાહી ગાણું ગાયાં છે. છતાં જીવનના અંતભાગમાં કવિ ઝંઝે છે-

આવો કોઈ નવજવાન, ગાઓ ધગ્તીનાં ગાન;
જનતા કેરી જાપાન જનતા કેા આવો ।
ખેતી કરતા કિસાન સંજે જની એકતાન;
ધગ્તીની ધૂળ આલ-રાદળ પિરદાવો ।

શરૂઆતમાં ગગનમંભી કલ્પનાથી મૃદુલ કાવ્ય-કૃત્તુમે નીપજનવાન કવિ સમ્રાટમાં આવો ચમત્કારી પલ્ટો રાખી ? એમની છેલ્લી ઝંખનામાં એમના જીવન-અનુભવનો નિષ્કર્ષ આપણને એમણે આપ્યો છે. સાચા કવિનો એમનો આદર્શ એ છે કે-તે પૃથ્વીની પીઠ પર વિચરતાં પોતાનાં દીન ભાઇભાંડુઓ સાથે એકતાન જની, તેમની કાવ્યમય જીવ્હા ખમે, અને તેની ધગ્તીમાતાની ધૂળને સ્વર્ગની રજ જોવી દિવ્ય અને મોંઘેરી બનાવે. એમનો આ આદર્શ રચાયો છે ભારતવર્ષની આમજનતા સાથેના સૈફા સુધીના સીધા સંસ્પર્શ ઉપર, અને મહાત્મા ગાંધીજી સાથે ધીમે ધીમે પરિપકવ બનેલા તેમના મૈત્રીસંબંધને પરિણામે.

ભવ્ય મુખમુદ્રા, ચિંતનધેરી આંખો, વેદના કે ઋષિને હાજરે તેવી શ્વેત દાઢી, બુદ્ધિવૈભવ દાખવતું તેજસ્વી વિશાળ લલાટ, રેખાઓમાં અને વળાંકમાં કાવ્ય રચતાં તેમનાં સુકુમાર બાદશાહી અંગ-ઉપાંગો-તેમને જોતાં જ આપણને કોઈ ક્રાન્તદર્શી ઋષિનો ખ્યાલ આવે. તેમણે કાવ્યો, નિર્મધો, નવલિકાઓ, નવલકથાઓ, નાટકો, તત્ત્વજ્ઞાનની વિચારસરણિ-સાહિત્યનાં સઘળાં ક્ષેત્રોને સ્પર્શ કર્યો છે. અને સાહિત્યપ્રદેશનું એવું એક પણ ક્ષેત્ર નથી કે જેને તેમની પ્રતિભા ન સ્પર્શી હોય અને તેને વધારે ઉજ્જવલ અને અલકૃત ન બનાવ્યું હોય. ધસમસ ધપતા ધોધ માફક તેમની સર્જનશક્તિ વહી છે, અને પરિણામે જગતને અનુયમ દહ્વનામૃષ્ટિઓ પ્રાપ્ત થઈ છે, જેના સિવાય જગતનું સાહિત્ય દીન, દરિદ્ર અને કેળાવ ભાસત.

કવિવરના સમૃદ્ધ અને ઉતુંગ શ્રવણને અમજવાની ચાવી એક છે, અને તે એ કે તે માત્ર કવિ કે લેખક ન હતા, પણ શ્રવણસાધક હતા. તેમની ત્રિપુલ સર્જનસામગ્રી તો તેમના આંતરશ્રવણને આવિષ્કાર આપવાનું સાધનમાત્ર હતી. અને તેમાં ય એક વાત યાદ રાખવાની ખાસ જરૂર છે કે તેમનો મહાન આત્મા ભારતીય સંસ્કૃતિના રંગોથી રંગાયેલો આત્મા હતો, તે ભારતની વિશિષ્ટ સંસ્કૃતિના શુદ્ધતમ પ્રતિનિધિ હતા. બ્રાહ્મસમાજનાં ધ્યાન અને નિર્ગુણ બ્રહ્મની ઉપાસના તેમને પોતાના પિતા મહર્ષિ દેવેન્દ્રનાથ તરૂંથી વારસામાં મળ્યાં હતાં. ઉપનિષદોના ઉપાસનાવિભાગ એ તેમના અભ્યાસનો પ્રિય વિષય હતો. મૃત્યુપર્યંત પ્રાતઃકાળમાં વહેલા ઊઠીને ઉપનિષદમાં વિહિત કરેલું અનંત જ્યોતિર્મય બૃહદ્ ચૈતન્યનું ધ્યાન કરવું એ તેમની ટેવ હતી. તે જગતની પીઠમાં રહેલા તત્ત્વને સાક્ષાત્કાર કરવા મથતા. પણ તે એકાંગી જ્ઞાનમાર્ગ કે ભક્તિમાર્ગ કે કર્મમાર્ગદ્વારા, નહિ, પણ આ સર્વે માર્ગોનો સર્મન્વય સાધતી ક્રાન્ત કવિદષ્ટિ વડે, આની સાક્ષી પૂરે છે તેમના 'સાધના' નામના પુસ્તકાકારે પ્રસિદ્ધ થયેલા લેખો

અંતરે મનુષ્યજનન પર ઓગરે છે. અને છતાં પણ કવિની દષ્ટિ નિર્મલાવાદી નથી. તેમને પ્રાતઃકાળમાં આંડી મધુરપયી હસના રૂપમાં દિવ્ય પ્રિયતમનું પ્રેમચિન્તન નગરે પડે છે. રહવારમાં કલ્પવૃક્ષે ગાના પંખી તેમને માટે પ્રભુનો પયગામ લાવે છે. ઉપાના લાલ સોનેરી રંગો અને સંખ્યાના ગૂંચ બેદલમાં તેજ કવિને કાંઈ અનેરી સુષ્ટિના સ્પર્શ આપના હોય તેમ લાગે છે. નીરવ ગમિતા ગાઠ અધકાશમાં મધુકતા તારા તેમને માટે દિવ્ય પ્રીતમના સંજેતની કોઈ ગયળી અશ-રમાળા રમે છે. તે મૌન્યને સૌન્દર્ય આતર, સુંદર વગ નટવર નાગર પ્રભુના આદિજ્ઞાન નરીકે ગાહે છે. આ આગતમાં તેમનો કલાનો ખ્યાલ મહાત્મા ગાંધીજીના કલાના ખ્યાલ કરતાં કંઈક જુદો પડે છે. જે દરિદ્રતાગમ્યને મદદપ ન નીચડે, જે કોઈ પણ કલાસૃષ્ટિ આમ-જનતાને ઉપભોગ્ય અને ઉદારજ્ઞ ન હોય, તે કલા ગાંધીજી તેમાં કલા ન જોઈ શકે. પણ કવિને માટે તેની મર્યાદા મંજૂર નથી. કલા

તમ હોય, કેવલ ગમિકરનેતે જ તે ઉપભોગ્ય હોય, તેનું મહત્વા-સૂક્ષ્મ અવેદનોની અનુભૂતિમાં જ યદ્યપિ તેમ હોય અને તે મુદ્દવગ પગમાત્રના સૌન્દર્યને વ્યક્ત કરતી હોય, તે પણ કવિ તેને વધારી લે છે. દેહમાં કવિનો આત્મા માદંવમાં અને સુલલિત રંગો કે રેખાઓની મિલાવટમાં વ્યક્ત થતી કલા તરફ વધારે આકર્ષાય છે; ત્યારે ગાંધીજીના તપસ્વાદર્શિ અને સંયમ પરનો ઝોઢ તેમને માટે તે વિષયમાં મર્યાદારૂપ ગતી જગતનો સંભવ છે.

કવિની કૃતિઓમાં વપરાયલા અલંકારો-ઉપમા તથા રૂપકો પણ સ્વતંત્ર અભ્યાસ માગી લે તેવાં છે. ધણીવાર તેમનાં ઉપમેય આદ્ય જગતના પદાર્થો હોય છે, ત્યારે ઉપમાનો આંતરજગતની અનુભૂતિઓ હોય છે. અને ઉપમેયો ત્યારે આંતરજગતની અનુભૂતિઓ હોય છે ત્યારે તે તેમને વિશદ કરવા જાણજગતના પદાર્થો કે ઘટનાઓનો પ્રયોગ ઉપમાનક તરીકે કરે છે. આ રીતે પણ કવિ જગતમાં અભેદતત્ત્વનું

પ્રતિપાદન કરે છે એ તેમની વિશિષ્ટતા છે, તેમની ક્રાન્તદષ્ટિનું
આનુષંગિક પાલ્લવ છે. દાખલા તરીકે-પવન પડી જવાથી હોડીના
સદ શિથિલ થઈ ગયા, જેમ આશા ઊડી જવાથી માનવનું મન શિથિલ
થઈ જાય તેમ. અથવા તો, તે સુંદરીની સાડીનો પાલન ભાગ ચિત્તમા
હજી પળ દુઝે છે, જેમ સવારના પહોળાનું ગુલાબી રંગનું માનવના
મનમાં તેની આછી મધુરી છાયા મૂકી જાય તેમ.

આ રીતે નેતા કવિ આધુનિક હિંદની એક મહાન વિભૂતિ હતા.
આધુનિક હિંદની મહાન વિભૂતિઓ ત્રણ-એક શ્રી અરવિંદ ઘોષ
યોગના ક્ષેત્રમાં, બીજા શ્રી ચીન્દ્રનાથ ટાગોર કવિતાના ક્ષેત્રમાં, અને
ત્રીજા શ્રી મહાત્મા ગાંધીજી નજદગણમાં અનુરચિત કરાવણી નીતિ
અને વિશુદ્ધિના ક્ષેત્રમાં, ત્રણેના વ્યક્તિત્વ નિગળા, ક્ષેત્રો નિગળા,
જીવનયોગની પદ્ધતિઓ નિગળી, અને જતાય તો ભાનતીય સંસ્કૃતિના
સાચા પ્રતિનિધિઓ જીવનને અને જગતને તેમના અર્પણો કીમતી
અને મોઘેના. કરિએ તો પોતાના જીવનની એકેએક દાણનો મદુપયોગ
કર્યો છે. તેમની કૃતિઓ-સખ્યા તેમ જ ગુણની દષ્ટિએ, વિપુલ
અને મમ્મદ છે. અને જતા ય કરિની નમતા કેવલી મધુ છે. મૃત્યુ
પહેલાં થોડે જ મમથે તે ગાય છે કે —

મે તો જીવનકિનાર ગાઈ છે વાગવાર,
બીતગના હાગ દુયી જોડ્યા નવ ખુલ્યા,
માગ ગીતોની છાન શબ્દોથી દાખદાન,
મરતા અરનામ એમા કાલ્યા ને કુલ્યા !
છેડી તન્ને હમગ, પલટી વિધવિધ પ્રકાર,
કદમો લાચાર મારા ઉબરમાં કુલ્યા !
જીવનવિહોણા ગાન ગાવાના શા શુમાન !
નિધ્નજ્ઞતાના નિશાન દેખું હું કુલ્યા !

એમ સ્વીકાર કરવું પડશે. અને જો એ સ્વીકાર કરશે તો “કર્તૃત્વ” શબ્દનો અર્થ ‘દબ્દત્વ’ થાય છે એ પણ માનવું પડશે. એટલે, જે કર્તા છે તે જ્ઞાતા છે, એમ અવશ્ય સ્વીકાર કરવું પડશે; કારણ કે, કર્તૃત્વ શી રીતે કરવું તે જાણ્યા વગર કર્તૃવ્ય શક્ય નથી; એટલે જ્ઞાનશક્તિને જ્ઞાતા માનવી પડશે. જ્ઞાનશક્તિથી જ જ્ઞાતા હોય તો તમે એમ શી રીતે કહી શકશો કે જ્ઞાનશક્તિ જ્યારે જડની સાથે મયોગ પામે છે ત્યારે જ્ઞાતા થાય છે ? વાર, હવે જ્યારે જ્ઞાનશક્તિ જ જ્ઞાતા વા દબ્દા થાય છે તો તે જ્ઞાનશક્તિ હું જ છું. એ જ્ઞાનશક્તિજ ચૈતન્ય વા જ્ઞાતા છે તો પછી હું જ્ઞાનરૂપ છું. જ્ઞાનપદાર્થ છું. મારો સ્વભાવ પ્રકૃતિ કે ધર્મ એ છે કે હું જાણું છું, હું જોઉં છું, હું દેખા વા જ્ઞાતા છું, મને જ્ઞાનશક્તિ છે, દર્શનશક્તિ છે એમ વ્યવહાર થાય છે એમ કહેવાય છે. વસ્તુતઃ જ્ઞાનસ્વરૂપ-મારાથી વ્યતિગ્રિહ-કે માગથી સ્વનંત્ર જ્ઞાનશક્તિ નથી.

[૫]

હું વિકારી છું કે અવિકારી ? અર્થાત્ કે મારું પરિવર્તન થાય કે હું અપરિવર્તનશીલ પદાર્થ છું ? કાલ્યે વા પૂર્વે કે પૂર્વમુદ્દતે જે ‘હું’ હતો તે જ ‘હું’ અત્યારે કે આ ધડિયે છું; એટલું જ નહીં પણ આવતી કાલ્યે કે ત્યાં પછી પણ ‘હું’ જ હોઈશ, એ હું જાણું છું. મારું એકત્વ નાશ પામવું નથી. જો હું વિકારી હોત તો આજે જે હું એક છું ને કાલ્યે હું બીજો હોત. બીજું એ પણ છે કે જે પરિવર્તનશીલ છે તે જડ છે. કાઈ પણ જડ પદાર્થ અપરિવર્તનશીલ જોવામાં આવતો નથી. મારું દેહમાં પરિવર્તન થાય છે, માટે તે જડ છે. જે જડ છે તે સારથ્ય છે. કાઈ પણ જડ પદાર્થ અધ્યવહીન જોવામાં આવતો નથી. માટે જે કાઈ અધ્યવહ હોત તો હું જે જ્ઞાન સ્વરૂપ છું તે તેને જોઈ શકત. આથી એ સ્વીકારવું પડશે કે હું નિરવયવ છું. નિગ્ધવ્યવ પદાર્થનું પરિવર્તન કદાપિ સંભવતું

નથી. સાનસકિત વગર કોઈને કર્તૃત્વ શક્ય નથી. કે જોથી તે કત્ત
સાતા કે દષ્ટા થઈ શકે. ત્યારે આગળ કહ્યું તેમ હું જ એ સાનસકિત
હું-મારાથી સાનસકિત અભિન્ન છે, ત્યારે મારું પરિવર્તન કેમ
કરી શકે ? મારું પરિવર્તન હું તો કરતો નથી, એ હું જાણું છું
આથી હું અપરિવર્તનશીલ પદાર્થ અર્થાત્ હું નિર્વિકાર છું.

ભગવાન શ્રી કૃષ્ણે ગીતાના બીજા અધ્યાયના તેરમા શ્લોકમાં
આ વાત અર્જુનને સમજાવી છે. છાંદોગ્યમાં. (૬, ૨, ૧) ' સદે
સૌમ્યેદમમ ગ્રાહીદેહમેવાદિતીયમ્ ' થી આત્મામાં ત્રણે પ્રકારના ભેદનું
નિરાકરણ કર્યું છે.

[૬]

હું નિર્વિકાર રહે કે નિર્વિકાર અવસ્થામાં અનાદિ અનંતકાળ
સ્થાયી છું, એથી હું ' સત્ ' પદાર્થ છું.

[૭]

આથી હું સત્ સ્વરૂપ અને ચિત્ત સ્વરૂપ ના જ્ઞાન સ્વરૂપ
વસ્તુ છું.

[૮]

હું નિરવયવ છું અને નિર્વિકાર છું તેથી હું નિર્ગુણ છું, કારણ
એ કે ગુણનું જ પરિવર્તન જોવામાં આવે છે.

[૯]

હું નિરવયવ છું, તેથી હું નિરાકાર છું અને નીરૂપ છું, એટલું
હું અસીમ અર્થાત્ કે સીમારહિત છું.

[૧૦]

જે પદાર્થ નિરાકાર છે, નીરૂપ છે, નિરવયવ છે, અસીમ છે તે
એક જ હોતો જોઈએ; કારણ કે, નિરવયવ અને અસીમ એવા જે
પદાર્થોનું અસ્તિત્વ-સંભવનું નથી. જે હોય તો પણ એક જ થઈ જશે.

આ ઉપરાંત નિગ્ધયવ અને અમીમ એવા એ પદાર્થોનો પરસ્પર એ નિકપક કોઈ પદાર્થનું અસ્તિત્વ સંભવતું નથી, કાન્થ કે, સારથય પદાર્થ વડેજ, નિરવયવ અને અસીમ એ પદાર્થોનો ભેદ થઈ શકે છે આથી નિગ્ધયવ પદાર્થ એકથી લિન્ન બીજે સંભવનો નથી, આથી કરીને 'હ' જ નિગ્ધયવ છું

શ્રુતિ અને શાસ્ત્રોના 'સચ્ચિદેક બ્રહ્મ' એમ જે પ્રતિપાદન કરવામા આવ્યું છે તે મત્ત તે હું જ છું હું 'સત્ સ્વરૂપ' છું, ચિત્ત સ્વરૂપ છું અને માગથી લિન્ન કોઈ 'સચ્ચિદ' પદાર્થ નથી, કાન્થ કે જે 'સચ્ચિત્' પદાર્થ નિગ્ધયવ, અમીમ હોય છે તે એક જ છે. હું જ્ઞાનસ્વરૂપ છું એથી કરીને "બ્રહ્માવ્રહ્મ" એ વેદના મહાવાક્યનો પ્રતિપાદ્ય બ્રહ્મ પણ "હ" જ છું. આત્માર સુધી આપણે જે મીમાંસા કરી તે પરથી વેદનું એક બીજું મહાવાક્ય 'અદ્વિત્યમસિ' તે સિદ્ધ થઈ ગયું અર્થાત્ કે હું બ્રહ્મ છું

આત્માર સુધીની આપણી મીમાંસાથી એમ સિદ્ધ થયું કે 'હ' જ ત્રીતીય ભેદ સ્પષ્ટિત બ્રહ્મ છું 'હ' અને બ્રહ્મ લિન્ન નથી.

અર્થાત્ કે વૃક્ષનો પોતાની ડાળી પત્ર, પુષ્પ, ફળ સાથેનો જે ભેદ છે તે સ્વગતભેદ કહેવાય છે એ વૃક્ષનો બીજા વૃક્ષોથી ભેદ તે સમ્બંધીય ભેદ છે એજ વૃક્ષનો પાંખાણ, છંદ વગેરેથી જે ભેદ છે તે વિગ્નતીય ભેદ છે આત્મા વા બ્રહ્મ આના ત્રણે પ્રકારના ભેદથી સ્પષ્ટિત છે સ્વગત ભેદ કેવળ સાવયવ પદાર્થોમાં જોવામા આવે છે. આત્મા નિરવયવ છે તેથી સ્વગતભેદની સંભાવના નથી આત્મા બ્રહ્મથી

× શ્રી વિદ્યારણ્ય સ્વામી ત્રણ પ્રકારના ભેદ સમજાવવા કહે છે કે-
વૃક્ષસ્વ સ્વગતો ભેદ પત્રપુષ્પફલોદિમિ ।

વૃક્ષાતરણ્ સજાતીયો વિજાતીય તિલાદિત ॥

(પ. ૬ ૨/૨૦)

અભિન્ન છે. માટે બ્રહ્મમાં પણ સ્વમનભેદ નથી. બ્રહ્મની સમાન અન્ય બ્રહ્મ નથી તેથી વિગ્નતીય બ્રહ્મની કે આત્માની પણ સંભાવના નથી. સૃષ્ટિ પૂર્વે નામરૂપની અવિદ્યમાનતા હોવાથી તે પણ આત્માના અંશ નહિ કહી શકાય. સૃષ્ટિકાળમાં નામરૂપાદિ ઉપાધિથી રહિત અવસ્થામાં એટલે સુષુપ્તિ કે સમાધિકાળમાં અન્ય સત્ય પદાર્થનું જ્ઞાન નથી થતું એથી પણ આત્મા સમ્મતીય ભેદથી રહિત છે. સદૃશ આત્માનો વિગ્નતીય તો અસત જ હોઈ શકે, પણ એની સત્તા કોઈને અભિપ્રેન નથી. આથી આત્મા ત્રણે પ્રકારના સ્વમત, સમ્મતીય અને વિગ્નતીય ભેદથી રહિત છે. છાંદોગ્ય ઉપનિષદમાં (૬, ૨, ૧) ‘ એકમેવા દ્વિતીયમ્ ’ એમાં એક, એવ અને અદ્વિતીયમ્ એ ત્રણે વિશિષ્ટોથી ત્રણ પ્રકારના ભેદોનું નિરાકરણ કયું છે.

‘ જગતમાં અવતરેલા મહાન વિષ્ણુતિવાળા મહાત્માઓને મારા નમસ્કાર છે, પણ મારું અન્ન જેમ તેઓ પચાવી આપી શકનાર નથી, તેવી જ રીતે ઈશ્વરની સાથે મારો અભેદનો અનુભવ મારા પુરુષાર્થ વિના તેઓ કરાવી શકશે નહીં. એ અહ્મતાનુભવ તો મારે જાતે જ સાધ્ય કરવો જોઈએ. ’

શ્રવા. રામતીર્થ

પરમહંસ સ્વા. શ્રી. રામતીર્થજી
ની

નીતિકથાઓ

(મતાકથી ચાલુ)

કથક.-શ્રી. નર્મદાશંકર હરિશંકર વ્યાસ જી. એ.

ક્ર

[૩૧]

શાપિત-આશિર્વાદ

એક ધન્ય સ્ત્રી નવ પુત્રોની માતા હતી. એક દિવસ કોઈ સાધુ તેના ઘર પાસેથી પસાર થતા તેણે તેને સાડું દાન આપ્યું. સાધુ મહારાજ એટલા ગધા ખુશ થઈ ગયા, કે તેણે પ્રભુ પ્રત્યે પ્રાર્થના કરી અને એ બાઈને સાત પુત્રોની માતા થવાનો આશિર્વાદ આપ્યો. આવો આશિર્વાદ સાંભળી બાઈને ઘણું માતું લાગ્યું; કારણ કે તે નવ પુત્રોની માતા તો હતી જ અને તેમાંથી સાત પુત્રોની માતા થાય એટલે તેના બે લાડીલા શુભાવવા પડે. તેને સાધુને બીજો આશિર્વાદ આપવા વિનંતિ કરી. સાધુ મહારાજે તે જ આશિર્વાદનું પુનઃ ઉચ્ચારણ કર્યું. બાઈના ક્રોધની હવે સીમા ન રહી, અને શો

તમાસો છે એ જોવા માટે આસપાસનાં લોકો એકઠાં થઈ ગયાં. આશિર્વાદની ઘટનાં સાંભળતાં બધાંને આશ્ચર્ય થયું કે ખરે-ખર આશિર્વાદ તે આશિર્વાદ નહોતો પણ શાપ હતો.

એ જ પ્રમાણે અવર્ણનીય અને અનિર્વચનીય આનંદ માનવીના પોતાના જ આંતરજીવનમાં રહેલો છે; જો તે તેને પારખી શકે અને માણી શકે તો, એ સમ્વિદ્યાનંદ સ્વરૂપ જીવન્મુક્તિ આપે છે. સંસારની સમગ્ર યાતનાઓમાંથી મુક્ત કરે છે.

આ પાર્થિવ દેહ અને તેનું વ્યક્તિત્વ, હિમાલયની શિલાના કમળ માફક, કોઈની જાણ વિના જલે ખીલે; અથવા તો જલે એ દેહને ખીલા ઠોકી દેવામાં આવે, કે જોડણાનાના સળિયાઓ પાછળ ધકેલી દેવામાં આવે; અગર તો મહા-સાગરનું કોઈ ધુધવતું મોલું જલે તેનો કોણિયો કરી જાય, કે પછી તેને ઉપ્પી કટિબંધની ઉખામાં શેકી નાંખવામાં આવે; તેનું ગમે તે થાય, તેની શુભ કે અશુભ ગમે તેવી સ્થિતિ થાય, તેની સદ્ગતિ કે દુર્ગતિ થાય, પણ પેલું અનંત આનંદનું ઝરણું સદા શાશ્વત છે; નથી તેમાં ઓટ કે ભરતી, નથી તેમાં આવેશ કે ઉન્માદ, નથી તેમાં શોક કે ગ્વાનિની ઝીણી ઝીણી પણ રેખાઓ. એ આત્મિક પ્રસન્નતાનું પદ્મું સદાય સમતોલ રહે છે. એ સુખને-એ સ્થિતિને પોતાના આંતર-આત્મિક જીવનમાંથી જ પ્રાપ્ત કરવાની હોય છે. એ પ્રાપ્ત થયા પછી માનવી પોતે જ પ્રભુ છે.

બોધ:—અવર્ણનીય આનંદનાં આંતરઝરણો સાથે સર-ખાવતાં દુન્યવી સુખનો આશિર્વાદ શાપરૂપ છે.

ગાંડાનો તરંગ

એક વખત કોઈ ગાડા માણસે, શેઠીમા રમતા બાળકોને
 ડહુ કે નગરશેઠને ત્યાં મહાન લોજનની તૈયારી થઈ રહી છે
 અને તેમણે ગામના બધા બાળકોને પણ જમવાનું આમત્રણ
 આપ્યું છે બાળકોને તો સહજ સ્વભાવે આ વાત બહુ
 ગમી અને દોડતા કૂદતા નગરશેઠને ઘેર પહોંચી ગયા પણ
 ત્યાં તો લોજન જેવું કંઈ હતું જ નહિ, લોજન થવા માટેની
 કોઈ પણ જાતની હીલચાલ પણ નહોતી. બાળકો તો બાપડા
 મૂઝાયા, અને પોતાની હાસી થઈ જાણી જાણવા થઈ ગયા
 બાળકોએ તેમને ત્યાં લઈ આવનાર પેલા પાગલને પૂછ્યું કે
 “ મહેરબાન સાહેબ ! જ્યારે આપ આવી ગયે સલાવના
 હતા, ત્યારે તમે પણ અમારી સાથે અહિં સૂધી શા માટે
 આવ્યા ? ” તેણે કહ્યું, “ કદાચને વાત સાચી થઈ જાય અને
 ખરખર જમણુ સાપડી જાય તો વગી હું રહી જાઉં ને ? ”
 લોજન કદાચિતને અકસ્માત પ્રાપ્ત થઈ જાય તો તે તડ ન
 ગુમાવવાની ઇચ્છાથી પાગલ પણ બાળકોની પાછળ પાછળ
 નગરશેઠના ઘર સૂધી આવ્યો !

જે લોકો પોતાની કલ્પનાથી, પોતાના જ મનમ્વી
 તરજોથી કૂલોને સુદર ણનાવે છે, દુન્યવી વસ્તુઓને મોહક
 અને આકર્ષક બનાવે છે, દરેક ઐતિહાસિક વસ્તુને પોતાની
 કલ્પના પ્રમાણે મૂર્તિમત કરે છે, તે લોકો ખરેખર પાગલની

માફક પોતાના જ તરંગો પાછળ દોડે છે વાસ્તવિક રીતે તે અપ્રાપ્ય અને અલભ્ય છે. અંબાના - જળરૂપી સંસારી સુખના કાલ્પનિક તરંગો પાછળની અંબના કે દોડધામ એ પાગલપણું નહિં તો ખીણું શું ?

બોધ—મોહ અને માયાની જાળમાં ફસાયેલો માનવી પોતાની કલ્પનાથી જ અવાસ્તવિક વસ્તુઓને આકર્ષક બનાવે છે અને પછી તેને માટે અંજો છે, ખુરે છે, મરે છે.

[૩૩]

કાચના ઘરમાં ફૂતરો

એક વખત કોઈ લબ્ધ અને આલીશાન કાચગૃહમાં એક ફૂતરો આવી ચડ્યો. કાચગૃહમાં પ્રવેશ કરતાં જ ફૂતરાને પોતાની જમણી બાજુએથી, ડાબી બાજુએથી, સામેથી, નીચેથી, ઉપરથી, પાછળથી, જે બાજુ જુએ તે બધી બાજુએથી ફૂતરાંઓનાં લશ્કરનાં લશ્કર તેની તરફ ધસી આવતાં લાગ્યાં. ફૂતરાંનો તો કુદરતી રીતે જ અદેખો સ્વભાવ છે. પોતાની નજદીક તે બીજા ફૂતરાની હાજરી સહન કરી શકતો નથી. હર્ષણુગૃહમાં પ્રવેશેલા ફૂતરાએ જ્યારે અગણિત ફૂતરાઓ પોતા તરફ ધસી આવતા જોયા, ત્યારે તે ગલરાયો; ચારે તરફ ચક્કર ચક્કર કરવા લાગ્યો, તો પણ ફૂતરાંઓનાં ધાડાં ને ધાડાં તેની આસપાસ ફરતાં હતાં; ચારે તરફ ફૂદવા લાગ્યો, તો પણ ઉપર, નીચે, આગુબાજુ, બધે ફૂતરાંઓ ફૂદતાં ફૂદતાં જાણે તેને ફાડી ખાવા જ ધસતાં હોય એમ લાગ્યું; જ્યારે તે સસવા લાગ્યો, ત્યારે પણ સારોયે જ્વાન-

સમુદાય તેને વળતો જવાળ આપતો હોય તેવું દૃશ્ય થયું.
 ગિંળ અને પ્રતિગિંળોમાં, ધ્વનિ અને પ્રતિધ્વનિઓમાં ઘેરાયેલો
 કૂતરો છેવટે પોતાની બધી શક્તિઓ ખતમ કરી - ઢળી
 પડ્યો.

એજ પ્રમાણે વેદાન્ત નમને પુકારી પુકારીને કહે છે કે
 આ સંસાર એક આલીશાન દર્પણગૃહ છે અને તેમાં
 વિચરતાં લાખો અને કરોડો માનવીઓ આયનામાં પડતાં
 પ્રતિગિંળો અને ઝોળાઓ જ છે. જેવી રીતે શ્વાનને પોતાનાજ
 સ્વરૂપમાં અનેક સ્વરૂપનો લાસ થયો, તેમ ખરી રીતે પોતાનાં
 આત્મિક સ્વરૂપને પિછાણનાર માનવી જગતના ઝોળાઓને
 સત્ય માની લેતો નથી, પણ એક જ અભેદ અને અવિચ્છિન્ન
 આત્માનાં અગણિત સ્વરૂપો સંસારના આયનામાં પ્રતિગિંળો
 પાડે છે, તેવું બરાબર સમજે છે. અસંખ્ય શરીરોમાં પ્રતિ-
 ગિંળિત થતો એક અનંત રામ જ છે. - જગતની અંદર
 અજ્ઞાની લોકો, શ્વાનની માફક, પોતાના સ્વરૂપના ઝોળાઓથી
 ગભરાય છે અને માને છે કે કોઈ તેને મારી નાંખશે, કોઈ
 તેને લુટી લેશે, કોઈ તેને રંતડશે, વગેરે. અરે, આ જગતમાં
 કેટલી ઇર્ષા, કેટલો લય ! સંસારના અજ્ઞાની લોકો ઉપર
 ઇર્ષા અને ભયનું અજોડ સામ્રાજ્ય સ્થપાયેલું છે. મનુષ્યરૂપે
 વિચરતી અણુજ શ્વાનસૃષ્ટિને જગતનો અખૂટ ઇર્ષા અને
 બીકનો ખજાનો આલારી છે.

સંસારનું બીજું પાસું—ખડું પાસું તપાસવાની ખાસ
 જરૂર છે, તેના વાસ્તવિક સ્વરૂપને સમજી જગતની અંદર
 જગતના માલિક તરીકે પ્રવેશ કરવાનો માનવીનો ખરો ધર્મ

છે. માનવી તેના ખરા જ્ઞાનપ્રકાશમાં શ્વાનની માફક નહિ, પણ પરમાત્માની માફક પ્રતિબિંબિત થાય છે. સંસારના આયનામાં ભાસતાં અગણિત પ્રતિબિંબોને તે ઘરાઘર પોતાના જ આત્માના ઓળાઓ તરીકે ઓળખે છે અને તેની પ્રગતિમાં તે રાચે છે. તેની ઉન્નતિમાં એ આનંદનાં અખૂટ ઝરણાંઓ પ્રાપ્ત કરે છે. તે ખરેખર સંસારમાં સ્વર્ગ પાડું કરે છે.

બોધ:—વાસ્તવિકતાનું અજ્ઞાન ઇર્ષ્યા અને ભયનું કારણ છે.

[૩૪]

મીઠાઈની લહાણી

એક મંદિરમાં મીઠાઈની લહાણી થઈ રહી હતી. કેાઈપણ શુભ પ્રસંગે મીઠાઈ બહેંચવાનો રિવાજ પ્રચલિત છે. મીઠાઈની લહાણી કરતા માણસને આવી કેાઈએ પૂછ્યું કે શા માટે મીઠાઈ બહેંચી રહ્યા છો ? એણે પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે તેનો ઘોડો ખોવાઈ ગયો છે, અને તે તેના આનંદનું કારણ છે. આસપાસનાં બધાં લોકોને આશ્ચર્ય થયું ને બોલ્યાં કે ઘોડો ખોવાઈ ગયો, એ તે કેાઈ દિવસ આનંદનું કારણ હોઈ શકે? પેલાએ વધારે સ્પષ્ટતાથી કહ્યું, “કે મારા કથનથી ગેરસમજીતી થવાનું કાંઈ કારણ નથી. મારો ઘોડો ખોવાઈ ગયો છે, પણ ઘોડાનો ચડનારો-ઘોડેસ્વાર બચી ગયો છે. ડાકુઓની ટોળીએ મારો ઘોડો ચોરી લીધો છે, સદ્ગુણોએ તે વખતે હું ઘોડાની પીઠ ઉપર ન હોતે, નહિં તો હું પણ ચોરાઈ ગયો હોત !

હું બચી ગયો અને માત્ર ઘોડો ગયો તે ખરેખર આનંદની
બીના છે ” લોકો આ વાત સાંભળી ખૂબ હસ્યા કેરો
બોળો માણસ !

વાત હાસ્યાસ્પદ લાગે છે, પણ જરા ઊંડાણથી વિચાર
કરતા જણાયે કે શુ પ્રત્યેક માનવી-પુરુષ કે સ્ત્રી-પેવા
ઘોડેસ્વાર કરતા પણ વધારે ભોળપણ કે અજ્ઞાનમા નથી ગચ્છી
રહ્યા ? તેણે તો માત્ર ઘોડાને જ ગુમાવ્યો, પણ પોતાની
જાતને બચાવી લીધી જ્યારે જગતની અદર લાખો અને
કરોડો માનવીઓ પોતાની જાતને ગુમાવી ઘોડાને બચાવવા
મથી રહ્યા છે એ તો ઘણું જ ખરાબ એને માટે તો ખરેખર
એ પ્રમથ આનંદનો જ હતો પ્રત્યેક વ્યક્તિ સાધારણ
ગીતે તો સમજી શકે છે કે ઘોડાનો એને ઘોડેસ્વારનો જેવો

બંધ છે, તેવો જ શરીર અને આત્માનો સંબંધ છે પણ
માનવી માત્ર પોતાના પાર્થિવ શરીરની જ સૃષ્ટિમા જીવન
યાત્રા કરતો હોય તેમ વર્તે છે તે જીવનના ખરા મુદ્દાને,
જીવનના ખસ તત્ત્વને પકડી શકતો નથી. આપણે કોઈને
“ તમે કોણ છો ? તમે શુ છો ? ” એવો પ્રશ્ન પૂછીશુ તો
પ્રત્યુત્તર મળશે કે “ મારું નામ અમુક, હું અમુક
કામકાજ કરું છું, હું આમ છું, તેમ છું વગેરે ” આ
પ્રત્યુત્તરમા તેના ખરા સ્વરૂપનું ધ્યાન થતું નથી એ જવાબ
મુદ્દાસર નથી આપણે તેને તેની જાત માટે-તેના ખરા
ચૈતન્યજીવન માટે પૂછીએ છીએ, ત્યારે તે ઘોડાની વાત
કરતો હોય તેમ પાર્થિવ શરીર અને પાર્થિવ વિગતોની જ
વાત કરે છે શુ આપણે ઘોડાને જ, ઘોડેસ્વાર તરીકે નથી

માની લેતા ? નગ્ન મત્ય તો એ છે કે ઘોડો નથી ખોવાયો. પણ ઘોડેસ્વાર જ ખોવાઈ ગયો છે. શરીરનું જ્ઞાન તો પુરેપુરું છે, પણ આત્મજ્ઞાન, આંતરચેતના અને ખરા સ્વરૂપને જાગૃત કરવાની ખાસ આવશ્યકતા છે.

બોધ—દેહને સાચવવામાં અને દેહભાવમાં માનવીઓ આનંદ માને છે. જ્યારે તેમનો આત્મા, તેમનું ખરું સ્વરૂપ તો ખોવાઈ ગયેલું-વિસરાઈ ગયેલું હોય છે. આ ખરેખર હાસ્યાસ્પદ છે.

[૩૫]

તરખુચ

પંજાબમાં એક શેઠે, પોતાને ત્યાં કામ કરતા ત્રણ છોકરાઓ ઉપર ખુશ થઈ ચાર આના ત્રણે જણા વચ્ચે સરખે ભાગે વહેંચી લેવા આજ્ઞા. ત્રણે જણાએ ચાર આનાની કોઈ પણ ચીજ લઈ વહેંચી લેવા નિર્ણય કર્યો. ત્રણે છોકરાઓ જુદી જુદી જાતના હતા. એક હતો અંગરેજ, બીજો હિંદુ અને ત્રીજો ધરાની. એકબીજા પરસ્પર સામસામાની ભાષાઓ જાણતા નહોતા, એટલે કઈ વસ્તુ લેવી તે નક્કી કરવામાં તેમને મુંશકેલી પડી.

અંગરેજ છોકરાએ ‘વોટરમેલન’ લેવા માટે આગ્રહ જતાવ્યો. હિંદુ છોકરાએ કહ્યું “ નહિ નહિ મારે તો હિંદવાના જ જોઈએ ” જ્યારે ધરાની છોકરાએ પોતાનો મત રજુ કરતાં કહ્યું “ નહિ, નહિ, આપણે ‘તરખુચ’ જ લેવું જોઈએ ” આ પ્રમાણે ત્રણે જણા કઈ વસ્તુ લેવી તે નક્કી

કરી શક્યા નહિ. દરેક પોતાની મનગમતી વસ્તુ લેવા માટે ખીજના વલણની દરકાર કર્યા વિના આગ્રહ રાખતો હતો. પરિણામે ત્રણે વચ્ચે ઝઘડો શરૂ થયો. ઝઘડતાં ઝઘડતાં રસ્તે ચાલ્યા જતા હતા તેવામાં તેમની પાસેથી એક એવો માણસ પસાર થયો કે જે ત્રણે ભાષા જાણતો હતો. છોકરાઓનો ઝઘડો સાંભળી તેને બહુ આનંદ પડ્યો. તેણે કહ્યું, “ છોકરાઓ, આપસ-આપસમાં લડવાનો કંઈ અર્થ નથી. અહીં આવો હું તમારો ઝઘડો પતાવી દઉં. ” ત્રણે જણાએ તેને સમાધાન કરનારા તરીકે માન્ય રાખ્યો અને ચૂકાદાને અપનાવી લેવા હા પાડી.

પછી તે બંનેમાં એક ક્ષણ વેચનારાની દુકાને જઈ ચાર આનાનું મોટું સારું ભેંઈને ‘ તરણુચ ’ લઈ આવ્યો. છોક-ઓથી તેણે ક્ષણે સંતાડી રાખ્યું અને ત્રણેયને વારાફરતી નાલાવી તેમનો ભાગ આપવા જોઈવળું કરી. પહેલાં અંગરેજ છોકરાને બોલાવી તેને ‘ તરણુચ ’નો ત્રીજા ભાગનો કડકો આપી કહ્યું: “ કેમ, આ વસ્તુ તમારે ભેંઈતી હતી તે જ છે ને ? ” છોકરો તો ખુશ ખુશ થઈ ગયો અને નાચતો કુદતો ‘ વોટર-મેલન ’ની મોજ માણતો ચાલ્યો ગયો.

પછી તેણે ઇરાનીને બોલાવ્યો અને તેના હાથમાં તેના ભાગનો ‘ તરણુચ ’નો કડકો મૂક્યો. “ કેમ, તમને મન-ગમતી વસ્તુ આ જ છે ને ? ” એ પણ આનંદના આવેશમાં નાચતો કુદતો “ મને મારું તરણુચ મળી ગયું; મને મારું તરણુચ મળી ગયું ” એમ બૂમો મારતો દોડી ગયો. પછી હિન્દુ છોકરાને તેનો ભાગ આપવામાં આવ્યો અને પૂછ્યું

“ કેમ, જરાબર છે ને ? તારી મનગમતી વસ્તુ આ જ છે ને ?” એને પણ ખૂબ સતોષ થયો અને આનંદથી ‘ હિંદુ-જ્ઞાના ’ની દહેજત ઉડાવવા લાગ્યો.

ત્રણે જણાને એક જ વસ્તુ ભેઈતી હતી, તો પછી અગડો થવાનું કારણ શું હતું ? એવી કંઈ બાબત હતી કે જેને લીધે ત્રણે વચ્ચે ગેરમમજુતી ઉપસ્થિત થઈ ? માત્ર નામ. વસ્તુ એક જ હતી પણ જુદા જુદા નામના પ્રયોગને લીધે જ અઘડો થયો હતો. અનેક પ્રકારના નામના અંચળાઓ લઈદ્યો, અને પછી જે ખરું તત્ત્વ અજ્ઞાનના અંધકારમાં ઢંકાયેલું પડી રહ્યું હોય છે, તે આપોઆપ પ્રકાશમાં આવશે. ‘ વોટરમેલન ’, ‘ તરબુચ ’ અને ‘ હિંદવાના ’ એમ ત્રણ જુદા જુદા નામથી પુકારાતી વસ્તુ એક જ છે, પણ જ્યાં સુધી તેના એકત્વનું જ્ઞાન નથી થતું, ત્યાં સુધી અઘડાનું કારણ રહે છે અને સમાધાન થતું નથી. સંભવ છે કે ઇંગ્લંડના ‘ વોટરમેલન ’માં અને ઇરાનના ‘ તરબુચ ’માં થોડો નજીવો તફાવત હોય, તેમ જ હિંદુસ્તાનમાં થતા ‘ હિંદવાના ’માં ‘ વોટરમેલન ’ અને ‘ તરબુચ ’ કરતાં કંઈક ફરક હોય, પણ વાસ્તવિક રીતે ત્રણેયનું ફક્ત તત્ત્વ તો એક જ છે. એક જ પ્રકારનાં ત્રણે ફળો છે અને માત્ર દેશ અને આબોહવા પૂરતા થોડા તફાવતને જતો ફરીએ તો ચીજ એક જ છે. નજીવા જુજ તફાવતો જતા કરવા જ ભેઈએ.

આજ પ્રમાણે ધાર્મિક અઘડાઓનું કારણ પણ પાયા વિનાનું હોય છે. દુનિયાના બધા ધર્મોનું ધ્યેય એક જ હોય

છે, છતાં દરેક ધર્મ બીજા ધર્મના સંઘર્ષમાં આવે છે, તેનું કારણ માત્ર નામલેદ ન હોય છે. જો નામલેદના પડદાઓનું આવરણ લઈ લેવામાં આવે, તો પાછળના ખરા તત્ત્વમાં ખાસ મોટો લેદ નહીં જણાય.

બોધ:—નામલેદની ગેરસમજુતીમાંથી ધાર્મિક ઝઘડાઓ ઊભા થાય છે. નામલેદની પાછળ રહેલી વાસ્તવિકતાને સમજતાં શાંતિ પ્રાપ્ત થાય છે

ॐ

૨૫-૨૫રૂપ

લેખક:-શ્રી. કેશવલાલ આં. ઠક્કર એમ. એ. એલ. એલ. બી.

卐

ब्रह्मैवाहम् ब्रह्मैवाहम् । मनबुद्धि नाहम् नाहम् ॥

(સતોત્રી ધૂન)

આ વિશ્વનો કોપડો ઉઠેલવા મથનાર જિજ્ઞાસુ અને મુમુક્ષુ
વિશ્વનો કોપડો અને જીવતા મનમાં વારંવાર પ્રશ્નો ઊઠે છે કે-
અનાદિ પ્રશ્નપરંપરા. કોહમ્ ? કોડયં સંસાર : ? હું કોણ ? આ
જગત્ ? હું દેહધારી પુરંજન કે નિરંજન ?
મારે અને આ જગત્ને શો સંબંધ ? મારે અને જગન્નાથ (ધૈશ્વર) ને
શો સંબંધ ? હું ક્યાંથી આવ્યો છું ? ક્યાં જવાનો છું ? (Born for?)
આ ભવચક્રમાંથી છુટવાની કંઈ આશા છે ? આ અને આવા પ્રશ્નોનું
જ્યાં સુધી સતોષકારક નિરાકરણ થાય નહીં, ત્યાં સુધી મુમુક્ષુ જીવને
શાંતિ મળે નહીં. તેથી આપણે આ સ્વસ્વરૂપની વિચારણા ત્રિવિધ
દૃષ્ટિબિંદુથી કરીશું. જીવ, જગત્ અને જગન્નાથની ત્રિપુટીનો સ્વયં
વિચાર કરીશું. કારણ કે આ ત્રિપુટીને એક બીજાથી અલગ પાડી
શકાય તેમ નથી.

૨. વસ્તુતઃ જીવ, જગત્ અને જગન્નાથ સ્વભસ્વરૂપ છે. આપ-
મૂલમાં ત્રિપુટી મહર્ષિઓના ઉપદેશનું આ રહસ્ય ચાર વેદમાં
સ્વભસ્વરૂપ. ચાર મહાવાક્ય ઉપરથી સ્પષ્ટ થાય છે કે:-

(Aim of life) અહીં હોવાથી હજી મેશ તે હોડાયત્રની માફક બ્રાહ્મી ભાવમાં જ જીવે છે, અને તેથી જ બ્રહ્મર્ષિ અખાજ કહે છે કે —

હરિજન તે હરિમે રહે, મનસા વાયા ડાય

બાહિર બીતર નાહી, અખા ! તો કાહા તે કાહાકુ જાય

(અપ્રસિદ્ધ સાખીઓ)

અતર્મુખી જીવનમાં બહાવેલા અહોનિશ પોતાના અતરત્વ અવગોચર (Self-introspection) કરી પરમ સત્ અને પોતાના મન-વાણી-કર્મ વચ્ચેનું અતર દૂર કરી હ મેશા પ્રગ્ન્યમ્ હોય એવું જ જીવન જીવે છે પોતાના મન, બુદ્ધિ, ચિત્ત અને અહ-આ ચતુષ્ટયને માધિક પ્રગાહમાંથી વાળીને (Turn Back) બાહી બાળે છે અને સાગરમાં જ્યમ સદગ્ન તરંગ આવ્યા જ કરે છે તેમ તેના અતરમાં સતત બહાભાવ જ વસા કરે છે બહિર્જનમાં જેટલું જુ બ્રહ્મણ્યમ્ હોય, તેને જ તે પુષ્ટિ આપે છે-તેમાં વૃદ્ધિ કરે છે,

તનીન થાય છે અને સત્પ્રગ્નની ઉપેક્ષા કરે છે આથી મત્રી કરેલા મુદિતા અને ઉપેક્ષા એ એના અતરજીવનના સદગ્ન લક્ષણો હોય છે, ખપ કરતા અધિક આસક્તિ તેને પોતાના દેહ કે આસપાસની દુનિયા સાથે દિગ્દિ હોતી નથી. આમ ત્રિવિધ પોતાના અહ ને બ્રાહ્મી બનાવે છે એક રાગદમા કહીએ તો પોતાના અહનું ઓમ્મીકરણ કરે છે આ ઓમ્મીકરણમાં આત્મ-બુદ્ધિ (War watching) પ્રકટે છે અને તેમાં ક્ષાત્રવીર જ ટકી શકે છે તેથી જ કહ્યું છે કે બ્રહ્મરસ તો સાગર દિલ જ પચાવી શકે છે કારણ કે માહીબાન પ્રકટતા પૂર્વે દંદ્રાતીત અને દ્વેતાતીત દશા અનુભવની જાઈએ અને દષ્ટિ અને તિતિદ્યા વિના સહ્યાનુભવ અશક્ય છે-દુ સાધ્ય છે શ્રુતિમાં યથાર્થ કહ્યું છે કે -વ્રજવિદ્ વ્રજૈર ભવતિ ।

“ નિજનું જ્ઞાન નિજરૂપે હોય, અખા ! પાલો જ્યમ થાયે તોય ”
આવી નષ્ટમોહ અને સ્થિતપ્રજ્ઞ અવસ્થા પ્રાપ્ત કરવી એ જ

બ્રાહ્મીશ્વરનું અંતિમલક્ષ્ય હોય છે.

૫. અને આવી બ્રાહ્મી દશા પ્રાપ્ત થતાં મહાનુભવમાં ભકિત, ગાન અને યોગની ત્રિપુટી એકરૂપતા ધારણ મહાનુભવમાં ત્રિપુટીની એકતા, કરે છે, અનુભવ એકજ છે-માત્ર પ્રકાર ભિન્ન ભિન્ન હોય છે. “ મહા અનુભવનું મહા-

લક્ષણ પિંડબ્રહ્માંડકય ”-અર્થાત્ યત્ પિંડે તદ્ મહાકે । કારણ કે, અધે એક જ આવી લાગી રહેલી છે. અખિલ વિશ્વનું સત્ર બ્રહ્માધીન છે અને સ્વયંભૂ વસ્તુતઃજ બધું થયા કરે છે:-

“ સહજ નિર્વાહ હોત હૈ, દેવ નર નાગ સખ લોક;

અખા । કોઈ જનત અનુભવી, શીર લે ન કરત શોક.”

(અપ્રસિદ્ધ અક્ષય સાખીઓ)

આ બ્રહ્માંડમાં કયાંય માયાનું પોલ આલણું નથી, અને તેથી તત્ત્વ-દર્શીએ મનસા, વાચા, કર્મણા પૂર્ણ પવિત્ર, નિષ્પાપ નિષ્પ્રપંચી શ્વન શ્વવું જોઈએ. જે બ્રહ્મલક્ષ્યને અનુરૂપ જ આંતરબાહ્ય શ્વન ગણે છે અને તે જ સાચો તત્ત્વદર્શી છે-તે જ બ્રહ્મવેત્તા છે-તે જ પૂર્ણતા પામે છે. આથી જ અંગ્રેજીમાં કહ્યું છે કે:-External (બાહ્ય) અને Internal (આંતર) Eternal (સનાતન વસ્તુતુલ્ય કિંવા બ્રહ્મભાવ) ને વસવર્તી હોવાં જોઈએ. External-Internal-Eternal-આ ત્રણની એકવાક્યા એટલે Perfection (પૂર્ણતા). આ પૂર્ણતાથી જ શ્વન રસખસ યાય છે-કૃતકૃત્ય અને રાતરાતબ્ય યાય છે. તેથી પોતે પરિપૂર્ણ થવું એ જ ધર્મેનિ પણ મહાધર્મ છે. Self-perfection is the Highest Religion. આવો પૂર્ણપુરુષ એટલે મહાજ્ઞાની-મહાભક્ત અને મહાયોગી. યાગવલ્ક્ય અને વસિષ્ઠ, રામ અને કૃષ્ણ, મનસુર, મહેતા અને મોરારી, જલધર અને ગોપીચંદ; ગજ અંબરીષ અને જનક વિદેહી; શુકદેવ, વ્યાસ અને ભગવાન શંકરાચાર્ય; નાનક, કમ્પીર અને અખાશ.

૬. આની પૂર્ણતા-આ મહાપદની પ્રાપ્તિનો મહા રાજમાર્ગ

આત્માનુભવનો માર્ગ
મહમ્ શિવોડહમ્ ।

‘ નિઝાનદ ’ની વિચારણામાં આપણે વળ્યું
છે તેનું અહીં સ્મરણ કરીશું દેહાભિમાનનું
‘ અહ ’ ઓગાળતા મઘ્નૌવાહમ શેષ રહે છે

‘ અહ ’ ઉપર ગીકૃ મૂકતા શિવોદ્ધમ સિતક મ્હે છે તેથી ‘ ૦=૧ ’
એ જ મહાપદ પ્રાપ્તિનો ગજમાર્ગ યોગીની નિર્વિકલ્પ સમાધિ,
જ્ઞાનીનો બ્રહ્માનુભવ અને ભક્તની રસબસતા આ જ વાતનું
સ્પષ્ટીકરણ કરે છે સૂરીઓનું ફના પછીનું બકા અને કાષ્ઠનું
ફના (Crucifixion) પછીનું દિવ્યજીવન (Resurrection)
આ જ વાતનો નિર્દેશ કરે છે મહાનુભાવ અખાલ મ્હે છે તેમ -

“ જમ લગ અહતા ઉલગી ત તગ સત્ સસાર,
અખા । જમ મુલદી બધી, તજ તે પામ્યા પાઠ ”

(અક્ષય સાખીઓ)

ઉનદુ ‘ અહ ’ એજ બ ધન, અને સુવદુ “ અહ ” મઘ્નૌવાહમ એજ મોક્ષ
૭ ઉપમહાગ્ધા ઓળુ જ કે મનખા દેહ મળવા છતાં ને પુઝા

ઉપસહાર સસારસાગર તરે નહીં, તો તે ખરેખર આત્મ
ધાતી છે શ્રુતિમાં યથાર્થ કહ્યું છે કે -

यदि पुमान् न तरेत् आग्महा । (શ્રુતિ)

પુરુષ જન મરી નિરજન થવું એ પ્રત્યેક મનુષ્યના હાયની વાત
છે દંડ ઇન્દ્ર છે તો માર્ગ છે જ છે આ દેહનમરીમાં કાગમઝઘના કેવી
થવું કે ગજમહેતના તાગ થવું - નરદેવ થવું કે નરપથ થવું - એનો
નિર્ણય સ્વયંજી આપણે પોતે જ કરી લેવાનો છે કાળથી કે, મનુષ્ય
જે ઇન્દ્ર છે તે પ્રાપ્ત કરી શકે છે મારે આ સસારરૂપી આગમાંથી
નીકળવા માટે જડજીવનમાંથી જાગીને ચેતી ઉઠવું જોઈએ સતસમા
ગમ અને અતસેવાદાગ ગુરુગગ પામીને આત્મા-પરમાત્માની
એકતાના મુકામે દેહ વતનમાં પહોંચવું જોઈએ વસ્તુને જાણીને
વસ્તુને પામવામાં - વસ્તુનુભવમાં જ જીવનસિદ્ધિ રહેલી છે, મા-
જરડ અને એકદમ એ જ જીવન જીતવાનો મહામય ઈ શાંતિ ।

જોશીવિરાગ્ય અને ભક્તિનાં રહસ્ય સમજાવનારાં
ઉત્સાહ અને જયંતિ પ્રેરનારાં

—: પુસ્તકો :—

	કિંમત	પોસ્ટેજ
દિવસુદક્ષાપ :—વૈરાગ્ય બોધક કાવ્યો	૦-૮-૦	૦-૧-૯
ભગવદ્ગીતા :—ભગવાદેના સંગ્રહ	૦-૬-૦	૦-૧-૩
મીરાં અને શણેર :—ભગવતી મીરાંનાં ભક્તિ, ગાન અને વૈરાગ્ય સમજાવનારાં ગ્રંથાં.	૦-૩-૫	૦-૦-૬
શ્રી સદગુરુ શિક્ષાશતક :—વેદાન્તના ઉચ્ચતમ ત્રિદાન્તેના સુખા ગ્રંથમાં જીતાગેયું થતક	૦-૩-૦	૦-૦-૬
શ્રી સદગુરુ સ્તુતિશતક :—નિત્ય પાઠમાં ઉપયોગી ધાર્મિક ભક્તિવદ્ધક ગ્રંથાં:	૦-૩-૦	૦-૦-૬
સ્વા. રામનીધંની સંક્ષિપ્ત જીવનકથા :—	૦-૨-૦	૦-૦-૬
બધાં પુસ્તક સાથે લેનારને પોસ્ટેજ ૦-૩-૩.		
દરે પુસ્તક માટે દપાલ તથા પેટ્રોંગ ખર્ચ જુદો.		

પ્રબન્ધક :—“ ઉત્થાન ”
હોલિવુડપુર, પર્વતગિરિ

“કામને સંકલ્પના ત્યાગથી, ક્રોધને કામનાના ત્યાગથી, માલને અર્થમાં અનર્થબુદ્ધિ કરીને તથા ભયને તત્ત્વજ્ઞાનથી છૂતવો નોંધવો. એવી જ રીતે શોક તથા મોહને અધ્યાત્મવિદ્યાથી, દમ્ભને સ્વાપુરુષની સેવાથી, યોગનાં બિંદોને મૌનથી, હિંસાને ગરીરની ઈથી, આધિભૌતિક હુઃખને ઈશ્વરરૂપાથી, આધિદૈવિક વેદનાને, થી, આધ્યાત્મિક કષ્ટને યોગશ્રદ્ધથી, નિદ્રાને સાત્ત્વિક આહાર-જોશુથી અને તમોશુલને સત્ત્વગુણથી, અને સત્ત્વગુણને અપરતિથી છૂતવો નોંધવો. અને એ જાણાં શ્રીગુરુની ભક્તિથી તદ્દનમાં છૂતી થકાય છે. જ્ઞાનરૂપ દીપકનું જ્ઞાન કરનાર સાક્ષાત્ ભગવત્સ્વરૂપ ગુરુદેવમાં જે ‘એ મનુષ્ય છે’ એવી દુષ્ટબુદ્ધિ કરે છે, તેનું જનું શાસ્ત્રશ્રવણ હાથીના સ્નાનના જેવું વ્યર્થ છે. યોગેશ્વરગણ દેના અરણ્યકમંત્રનું અનુમંધાન કરે છે તથા જે પુરુષ તથા પ્રકૃતિના બધીશ્વર છે એ ગાણાત્ ભગવાન જ ગુરુદેવ છે, તેમને લોકો માનિથી મનુષ્ય માને છે. ”

શ્રીમદ્ભાગવત, ૭-૧૫, -અંશ ૨૨ થી ૨૭

શમજીભાઈ નાનાભાઈ શાહે ૧૯૫૧ સ્વયંભૂતિ / ૧૧૫ મુ. પાઠાકરપુર,
એમને માટે જોડાશ, રાજપુરા, અષ્ટાક પ્રિન્ટરીમાં જાણું અને ત્યાથી
મુદ્રા ૧૫. તા ૧૫-૪-૧૯૪૨

उत्तिष्ठत जाग्रत प्राप्य वरान निमोषत ।

હોદો સાધક ! જાગો ને આચાર્યવર મેળવો ;
આત્મજોધ મળે એવાં વિદ્યાવિજ્ઞાન દેખવો.

પહેલું વર્ષ
બારમો અંક]

[જુન : ૧૯૮૨
અ. જોડે ૧૯૮૮]

ॐ

તંત્રી
સ્વા. સ્વયંજ્યોતિ તીર્થ

જ્ઞાનસાધન આશ્રમ
હોદાઉદેપુર, (પૂર્વ ગુજરાત)

વડોદરા રાજ્યનાં પુસ્તકાલયો માટે

ઉત્થાન

અધ્યાત્મવિદ્યાનું માસિક પત્ર
વાર્ષિક લવાજમ પોસ્ટેજ સાથે

હિંદ	ખર્ચ	આક્રિશ	એક અંકની કિંમત
રૂ. ૩-૮-૦	રૂ. ૪-૦-૦	રૂ. ૮-૦	રૂ. ૦-૧-૦

પુસ્તકાલયો માટે માત્ર રૂ. ત્રણ

નિયમો:—(૧) ઉત્થાનનું વર્ષ જુલાઈથી શરૂ થાય છે, અને વર્ષ વચ્ચે ગ્રાહક ચનારને પાછલાં અંકો મોકલી આપવામાં આવે છે. (૨) પ્રત્યેક અંક અંગ્રેજી મહિનાની ૧૫ મી તારીખે રવાન થાય છે. અંક ન મળે તો પ્રથમ પોતાની નજદીકની પો. ઓ. મ તપાસ કરવી અને પછી જ કાર્યાલયમાં લખવું. મહિનાની આખર તારીખ સુધી નખનારને જ અંક મળી શકશે; ત્યાર પછી કિંમત લઈને અપાશે. (૩) પત્ર વ્યવહાર કરનારાઓએ પોતાનું નામ તથા ઠેકાણું સ્પષ્ટ અક્ષરે ગ્રાહકનંબર સાથે લખવું. જવાબ માટે હમેશાં પૂરતી રીક્ટા મોકલવી. (૪) મ. ઓ. થી લવાજમ મોકલનારાઓએ કુપનમાં પોતાનું નામ, ઠેકાણું સ્પષ્ટ અક્ષરે લખવું. (૫) પુસ્તકાલયોએ મ. ઓ. થી નાણાં મોકલવા ઉપરાંત પ્રમુખ તથા મંત્રીના હસ્તાક્ષરનો પ્રમાણભૂત પત્ર બીડવો. (૬) ‘ ઉત્થાન ’ વડોદરામાં છપાય છે અને ત્યાંથી ગવાના થાય છે; પરંતુ એ અંબધે બંને પત્રવ્યવહાર નીચેના સગનામે કરવો.

છ આનુબ્રુની ટિકીટો બીડી તમૂનાનો અંક મંગાવી જુઓ.
પ્રખન્ધક, ઉત્થાન, હોરાઉદેપુર, (પૂર્વગૂજરાત)

જૂના-નવા ગ્રાહકોને

ચિનતી કે,

(૧) જો આપને બીજા વર્ષના ગ્રાહક રહેવું હોય તો ૨૦૦ પૃષ્ઠના ભેટના દળદાર પુસ્તકનો અને ગુજરાતભગ્ના વિદ્વાનો અને ગિરસાસુઓથી પ્રશંસા પામેલા ઉત્થાનનો લાભ લેવા માટે

અ હવાગમતા સાહચરણ રૂપિયા મ. ઓ. થી મોકલી આપો; અથવા

જ ભેટનું પુસ્તક વી. પી. થી મોકલવાની આજ્ઞા આપો. આઠેક દિવસમાં એ તૈયાર થઈ ગ્રાહકોને રવાના થશે. તે પહેલાં અમારે આપનો નિયુક્ત જાણવો જોઈએ.

(૨) જો આપને બીજા વર્ષે ગ્રાહક ન જ રહેવું હોય, અને ભેટનું પુસ્તક મેળવવું હોય તો આર આનાની દપાલની ટીટીટો મોકલી આપો. પુસ્તક તૈયાર થશે આપની મેવામાં હાજર કરાશે.

આટલું કરે એટલે અમારું ઠામ સરળ થાય. કામગીરી મોંઘવારી અને અજીત ખૂબ જ વધી પડ્યાં છે; તેવે વખતે પણ ચારા બગાડામગી અને સુધર ધાપકામવાળું ઉત્થાન આપવાનું સાદસ રહ્યું છે; અને આપે તો ઉત્તેજન આપવું જોઈએ. જનતામાં બધે નિગાશા, નિરુત્સાહ અને પામગતા વધી પડ્યાં છે, એક માત્ર આત્મસાન જ એવું સાન્યમય છે કે જે જનતાને પાતાતામાં નિર્ભયતાનો લુસ્સો પ્રકટાવી બધાં સંકેરોની સામે થઈ એમાંથી વિજેતા બની પાર નીકળવાની શક્તિ આપે છે.

આવું નિર્ભયતા અને નિરુત્સાહની પ્રેરણા આપનારા સાહિત્યને પોતાથી આપી સ્વાર્થ સાથે પરમાર્થ સાથે. ખોટા ખર્ચાને જ એ અસાધ્ય છે એ ન બૂલગો. આપનો ગ્રાહક રહીને ગ્રાહક વધારવાનો પ્રયત્ન આપ રહેશે તો અમારો પ્રયત્ન સફળ થશે સાચા ત્રણ રૂપિયા જેવા

નજીવના વસાનમમાં વર્ષદહાડે ૧૨૦૦ પાનીનું અમૂલ્ય પ્રાણુવાન સાહિત્ય મળે છે, અને એને માટે વિદ્વાન સંતમદ્વાત્માઓ, અન્ય વિવેકપ્રીથુ લેખકો, તથા અમે પત્રિકામ કરીએ છીએ, એને મધુળા બનાવી પુણ્ય-શાલી બનો એવી અમે હવે પણ શ્રદ્ધા ગળીએ છીએ.

ધણાનાં નવા વર્ષના લરાનમ આવી ગયાં છે; કેટલાએક ભેરવું પુસ્તક વી. પી. થી મોકલવાની આજ્ઞા આપી છે, અને જેઓએ કાંઈ પણ કાગળવશાત્ ભવિષ્યમાં શાલક ન ગહેવાની સૂચના આપી છે, તેમણે પણ પહેલે વર્ષે શાલક બની ઉત્થાનને પોષણ આપ્યું છે તે માટે એ સૌને અતેકશઃ ધન્યવાદ !

હવે પણ વિશેષ પ્રયત્નની જરૂરીઆત છે. ગૂઝગાતની ધર્મપ્રાણુ પ્રજા છે; દાનપરાયણ છે, પણ એ વિવેકપરાયણ નથી, તેથી જ વિચાર-પ્રધાન છે; ગૂઝગાતમાં લક્ષ્મીનંદનોની ખોટ નથી; દાનવીરોની ઉજ્જ્વલ નથી; પરંતુ એમના ધનવ્યયની સાચી દિશા જ્ઞાનપ્રયાગની છે એટલે વિવેક એમને શીઘ્ર સૂઝે, અને મર્વત્ર, જ્યાં જ્યાં જરૂરીઆત હોય, ત્યાં આત્મજ્ઞાનદ્વારા ચાગિય ધડાય એવા સાહિત્યનો પ્રચાર કરવામાં પોતાનો ઉદાર હાથ લખાવે એવું આકર્ષણ પણ નમ્રભાવે લખવું પડે છે.

આ આકર્ષણ મળતાં વેત જ અમને ઉપર લખ્યું છે તેમાથી હાઈ પણ એક રીતે વ્યવસ્થા કરવાની સૂચના કરી આભારી કરેલા એવી આશા છે ! આથી બીજું વધારે શું લખાય ? સૌ મુત્ત હો !

તા. ૧૦-૬-૪૨
જ્ઞાનસાધન આશ્રમ
છોટાઉદેપુર

સદા શુભેચ્છક
સ્વા. સ્વયંભોતિમા
નાગાયણુરમરણુ

ॐ
नारायण

उत्थान

वर्ष 'पहेलु'] जुन १९४२-अ. नं० १९९८ [अंक ५२३]

ईश्वरो गुह्यरात्रेति मूर्तिभेदविभागिने ।
व्योमघट्ट व्याप्तदेहाय दक्षिणामूर्तिभ्ये नमः ॥

ईश, सहस्ररु ने आत्मा, मूर्तिमान् विभाग ने;
व्योमघटा व्याप्त एवम् अ, दक्षिणामूर्तिभ्ये नमः ।

*

*

*

શ્રી સદ્ગુરુના કૃપા અને પ્રેરણાથી ' ઉત્થાન ' પ્રકટ કરવાનું સાહસ કર્યું, અને એમના જ આશીર્વાદથી પહેલા વર્ષનો આ ઊત્તો-
નારનો અઠ પ્રકટ થાય છે.

*

*

*

યથામતિ અમે આગળ ચાલ્યા જઈએ છીએ, એમ કહેતા કહેતા આ બારનો અઠ આપની સનામાં ધરી ચૂક્યા, અનેક વિધો આવ્યા પણ ' ઊઠપા પછી ઊઘ કેવી ? ' એવું લક્ષમાં રાખના પ્રયત્ન કર્યો, અને વિધો સાથે લડતા-ઝગડતા પણ આટલે સુધી પહોંચ્યા, એ પરમાત્માની અગાધ દયા !

x

x

x

એમરે અસાન, કનેશ કુસપ અને વેગેર જ ઘેરી મૂક્યાં છે, ત્યાં વ્યવહાર ને વિપમતાના બંધન બાધી લે એમાં શુ આશ્ચર્ય !

x

x

x

સંસ્કારી અને સતત ત્ર વિવેકશક્તિનો વિકાસ કરે એવું નૈતિક, ધાર્મિક અને અધ્યાત્મ વિદ્યાના મૂળભૂત પાયારૂપ વેદાન્તનો પ્રચાર કરે એવું સાહિત્ય પીરસનાના કોડથી ' ઉત્થાન 'ની શરૂઆત કરી.

વિદ્વાન સંન્યાસીઓ અને વિચારોએ સહભાવપૂર્વક વેળસામગ્રી પૂરી પાડી અને સેવાભાવી સજ્જનોએ આદર મેગવવામાં નિસ્વાર્થ પરિશ્રમ ઉઠાવ્યો છે એ પૂરતા સતોષની વાત છે સૌના સ્વધર્મે અમે વર્ષ પૂરું કરી શક્યા, એ ખાતર એ સૌનો આભાર માની, લ-વિશ્વમાં એવા જ સહકાર માટે વિનંતી કરીએ છીએ

*

*

*

વિદ્વેદો વધ્યા છે; લગાઈ વધારે ઉંચ ગતી છે અને હિંદુસ્તાનના સીમાડા સાચવવાની રાજ-પ્રજા બન્નેને એકસામટી ચિંતા વધી પડી છે. પરંતુ માયાના અદૃષ્ટ હેતુઓ વાંચવા, સમજવા, અને એ પ્રમાણે જીવન ધડવાનું કામ તો માયાને ચલાવનાર માયાધીશ-ઈશ્વર-ને ઓળખ્યા વિના મૂકે એવું નથી. માણસ માણસ મટીને પશુ બનવા-અને પશુ કરતાં પણ ઘેર પાતકી બનવા ધસી રહ્યા છે, ગાદીની સ્વભાવનું જ ધનધોર તાંડવ ખેલાઈ રહ્યું છે, અને યુદ્ધ જ જાણે એના સુધારાની પરાકાષ્ટા હોય એવું પ્રદર્શન કરે છે; ત્યાં દેવી જીવનના પ્રવાહ માટે મથતા, 'ઉત્થાન' જેવા ઊગીને ઊભા થતા માસિકપત્રને અડચણો-અસંખ્ય અડચણો-આવે એમાં કશી નવાઈ નથી.

x

x

x

કાગળની મોંઘવારી અને અછત વધી પડ્યાં છે. અત્યાર સુધી જાયા, સંદેહ કાગળ વાપર્યાં છે. બારે અંકના મળી ૧૦૭૫ પૃષ્ઠ પૂર્ણ થયાં છે, અને બેટના પુસ્તક 'ત્રિપુનારહસ્ય'નાં ૧૭૫થી પણ વધારે ૫૪ ઉમેરતાં લગભગ ૧૨૦૦ પૃષ્ઠનું વાચન ગ્રાહકોને પૂર્ણ પાડ્યું છે, અને એ રીતે અમને આપની સેવા કરવાનો સંતોષ થયો છે.

પણ બીજે વર્ગે એક કડવો અનુભવ ધવા માંડ્યો છે. છેલ્લા બે અંકથી પૂછીએ છીએ જતાં ધણા ગ્રાહકોએ અમને નથી જણાવ્યું કે તેઓ બીજા વર્ષના ગ્રાહક રહેવાના છે કે નહિ. બેટનું પુસ્તક વી. પી. થી મોકલીને લવનિમ વચ્ચે કરવામાં સરળતા ખૂબ જ હતી. લગભગ ૨૦૦ પાનાનું એ પુસ્તક ખૂટપોટથી મોકલતાં ગેરવહેતે જવાનો ચંલવ હોતો ને હજુએ છે. એટલે હજુ પણ વિનવીએ છીએ કે સૌ બીજા વર્ષના ગ્રાહકો તરીકે રહી, જે માસિકને આપે પહેલા વર્ગે ઉમેરન આપી શકે કૃપાથી, તેને હવે ઉમેરવાનું-ઉત્સાહ આપવાનું

ચાલુ ગએ.

+

+

+

ગૂજરાતમાં ધાર્મિક વાચનના વિષયમાં આટલો પ્રમાદ કેમ ?
ધનપ્રેમી ગૂજરાતીઓને ધર્મપ્રેમી થવાનું કયારે સ્મરશે ? ગહન વિચારોની
બિણુપ, અને ધનયોલુપતાએ ગૂજરાતને લગભગ બધા વિષયોમાં ઝીઝર
બનાવી મૂક્યું હોય એમ લાગે છે । વાઙ મયના બધા પ્રદેશમાં જ્યાં
આવી ફરિયાદ છે, ત્યાં પરમતત્ત્વની મોષ માટેના ચનારા પ્રયત્ન માટે જે
ગહન વિચાર, ગંભીર અભ્યાસ, અને મનોમગ્નપૂર્વકની ભકિતનો વેગ,
તેનો શું એટલે બધો અભાવ છે કે, ધાર્મિક માસિકો પૂરતા ગ્રાહકોને
અભાવે હતાશ થાય !

*

*

*

અસ્તુ અમારે તો પ્રયત્નપરાયણ રહેવું છે અમારા સુદ વાચ-
કોને વિનવીએ છીએ કે તેઓ ગ્રાહક તરીકે ચાલુ રહે વિષય કે ભાષા
। વગ લાગતા હશે તો એવું વાચન છોડી દેવાથી નહીં શીખાય, પણ
વાચતા વાચતા અભ્યાસ વધશે તેમ તેમ સરલ લાગવા માંડશે કામ
વસમો છે, છતાં મોડાસારીના કા-લે જેમ બીજી દિશામાં અર્થ થાય
છે તેવો જ પ્રયત્ન મનની શાંતિ મેળવવા માટે કરવો જોઈએ વરસ
દહાડે પૂરા ૧૨૦૦ પાનાનું સુદર અને સુધડ જાપેણું, મનને સતો ।
અને શાંતિ પમાડે તેવું રોજની એ પાઈની કિંમત કરતા પણ સસ્તું
ધાર્મિક સાહિત્ય ગૂજરાતની જનતાને મોધુ-ભારે-પડે, એ પ્રજાને
હિંદ કહેવી કે લોખી ? સેવાભાવી કહેવી કે સ્વાર્થી ? પરોપકારી કહેવી
કે પેટપાણુ ? પરમાત્માએ તન-મન-ધન આપ્યા છે એનો સદુપયોગ
કરવો એ આપણો પરમપુરુષાર્થ. એ પુરુષાર્થના પગિલામે વ્યક્તિ અને
સમાજનું જીવન ધકાવે તો જ સર્વવ્યાપી સુખની આશા બધાય,
પણ જ્યાં કેવળ સ્વાર્થી વૈરવૃત્તિ જ વધ્યા કરતી હોય, પોતાના

લાભની દૃષ્ટિથી વ્યવહારની જાળ વણવામાં બુદ્ધિની ચતુરાઈ વપરાતી હોય ત્યાં પછી કુસંપ, કલેશ અને કષ્ટનાં વિપત્તિઓ ઊભે, અને એમરે હાહાકારના ત્રાહિ ત્રાહિ પુકાર જ ચાલવાય એમાં શું આશ્ચર્ય !

*

*

*

પશ્ચિમના જડ વિજ્ઞાનના અભિમાને એમને અટળક સંપત્તિ અપાવી, વૈભવવિલાસનાં સ્વર્ગો ઊભાં કરાવ્યાં, અને છેવટે શ્રી ભગવદ્-ગીતામાં ભગવાન કહે છે તેમ-

તે તં મૂકયા સ્વર્ગલોકં વિશાલં,
શીળે પુણ્યે મર્ત્યલોક યિશંતિ ।
एवं धर्षी धर्ममनुप्रपन्ना,
गतागतं कामकामा लभन्ते ॥

મ. ૧. શ્લોક. ૨૧

મર્ત્યલોકના અધિકારી જની જોશ છે. ઉપધુંદત સ્થોત્રનો ભાવ્ય એવો ચાય છે, મનુષ્ય જ્યારે ઇશ્વરદત્ત મજેશ્વરો તન-ગન ધનનો કેનઈ સ્વાર્થી વિવિધસેવાપુષ્પતામાં આંધળો જની ભોગવૈભવને માટે જ પ્રયત્ન કરે છે, ત્યારે સ્વર્ગશુભને પામે છે તો ખરો, પણ તેવાં કર્મને અંતે તો એમરે વારંવાર મૃત્યુના મુખમાં જ હોગાનું પડે છે. વેદોના સંદિનાભાગમાં, એટલે કે જે શાસ્ત્રો કેવલ કર્મ અંતે એ પ્રમાણે મળતા ભોગવિલાસ માટે જ શરીરના સોહીનું પાણી કરી તનનો ક્ષય કરે છે; ઇશ્વર જે બુદ્ધિ-ઇશ્વરનું જ્ઞાન મેળવી, આત્મલ ભ મેળવવાનો છે; તેમાં કષ્ટ, પ્રપંચ અને જડવિજ્ઞાનના વૈભવનાં સાધનો વધારવામાં

જા દુરુપયોગ કરે, અને પૂર્વકર્મના ફલરૂપે જો ધન-સંપત્તિ મેળવ્યા હોય, તેને માત્ર સ્વાર્થ તથા આ સુખવૈભવ માટે જ વાપરી નાંખે, તેવા ભોગોની જ વાસનાવાળા પુરુષો, જન્મમૃત્યુના હેરાફેરામાં જ ચક્કર લગાવ્યા કરે છે. એમને માટે કશી સ્થિરતા નથી. સ્થિરતા નથી એટલે શાંતિ નથી, શાંતિ નથી એટલે સંતોષ નથી, સંતોષ નથી તેથી સ્વાર્થ અને દેહભોગમાં જ જીવન વેડફાઈ જાય છે.

x

x

+

આપણાં ધર્મશાસ્ત્રો આનું આપું તો પ્રત્યેક અન્ધે, વાક્યે અને-શબ્દે શીખવે છે કે હું માનવ પ્રાણી ! મોક્ષસાધનના હારણ માનવ શરીર પામ્યો છે તે ગુમાવી ન ખેંચ; ધર્મને માટે વૈભવ છે, વૈભવને માટે ધર્મ નહીં. પ્રપંચ, કપટ, અસત્ય, રાગદ્વેષ છોડવા તને માનવ શરીર મળ્યું છે તે વેડી નાખીશ, તો વળી પાછો કેાણ જાણે ક્યારે એ દ્રમાના મોક્ષદારે બોલો રહેવાનો અધિકારી બનીશ. માટે વિશ્વંજ ન કર ! આવી ચેતવણીની અસર ન થાય તો પશુ અને મનુષ્ય વચ્ચે કશો તફાવત નથી.

ચારે તરફ પશુધર્મની બોધબાણ છે, તેમાથી બનશૂત થવા 'ઉત્થાન'નો પ્રયત્ન કર્યો છે; વિદ્વાન લેખકો, આદકો, આદકો વધારી ઉત્થાનને આમળ વધારવાનો સેવાધર્મ બજાવનારા ઉત્થાનપ્રેમાઓ, એ બધાનો ઉપકાર માનીને વળી પાછા વિનવીએ છીએ કે આટલી સગવડ અમને જરૂર કરી આપો.

૧. આવતા વર્ષના પણ અવરથ આહત રહે.

૨. ભેટનાં પુસ્તકનાં ધાર્યા કરતાં પાના વધી પડવાથી એ બહુ જ

મોધું પડ્યું છે, તેથી જેઓ ખીજ વર્ષના ગ્રાહક રહે તેમને જ એનો વિના મૂલ્યે લાભ મળશે એવી અમારી મરજી વિરુદ્ધ અમારે ગોઠવણ કરવી પડી છે, તે માટે ક્ષમા કરી, અમને ઉત્તેજન મળે એટલા માટે ગ્રાહક રહો અને તે સુંદર પુસ્તકનો લાભ લો.

૩. ભેટનું પુસ્તક વી. પી. થી મોકલવા અમને આજ્ઞા કરો, કે જે મારફત ખીજ વર્ષનું લવાજમ વસૂલ થાય.

૪. બારમો અંક મળતા વેંત જ અમને ગદ્યા ગ્રાહકો સૂચના આપે કે જેથી ખીજ વર્ષના પહેલા અંકની ફેટલી પ્રત જપાવવી એની મુજ પડે.

૫. કેવળ આશયવૃત્તિ ઉપર નિર્ભર રહીને આ સાદસ હતું. જ્ઞાનસેવનો જ એમાં ઉદ્દેશ છે. એમાં ખોટ આવે એ સુગરાતી જનતાની શોભાને લાંબન લાગે. નિઃશંકુઓ ને, જેમને તરવચાન પ્રાણીથી પણ અધિક પ્રિય હોય, તેવાઓને વર્ષના સાગવણ રૂપીઆ ભારે પડે એ હાસ્યાસ્પદ છે.

૬. માટે સત્વર ભેટનું પુસ્તક વી. પી. થી મંગાવી લવાજમ મોકલવાની ગોઠવણ કરાવી લો.

ફેરલું લખીએ ? શા માટે લખીએ ? આપને અણસમજી માનવામાં અમને જ ખેદ થાય. પહેલે વર્ષે આપે ઉત્તેજન આપ્યું તે માટે આપને અનેકથઃ ધન્યવાદ, અને ઉત્થાનનો આર્જન આપના ઉત્સાહથી ધરો છે, તે જ આપના જ પુરુષાર્થથી સાધુ રહે એવી પરમકૃપાળુ પરમાત્મા પામે પ્રાર્થના કરીને વિરમીએ હીએ.

સુખ શોધે છે, પ્રતિષ્ઠા શોધે છે, તેઓ તો માત્ર મીઠાઓના જ શુભા-
કાર કરી રહ્યા છે. આધ્યાત્મિક જ્ઞાનનો પ્રકાશ જ ખરો આનંદ
આપી શકે છે.

૪. જે ધ્વજાનિષ્ઠ પુરુષ સાંસારિક સંપત્તિને લાત મારે છે, તે
સદાને માટે ઈશ્વરના વક્ષાસ્થળમાં બિગળે છે, અને સામાનિક સંપત્તિ-
માં આસક્ત બનેલો, આખી દુનિયાનો શહેનશાહ હોય તો પણ
બિખારીની જે લાતો ખાશે

૫. ગરીબ કાણ? જેનો ધનલોભ પૂરો ન થાય તે. ઈચ્છાના શુભામે
ધાણીના બળદીઆ જેવા છે જગ દૂર એક બાબુએ પડેલું ધાસ
ખાવા જાય છે, પણ તે ખાઈ શકતા નથી. ઈચ્છાઓ છોડો એટલે
પરમ શાંતિ મળશે.

૬. બસની રહે છે કે, 'માન શરીરમાં જડ વસ્તુ રહી નથી; હું
તદન સાદ છું.' બધી ઈચ્છાઓ ઈશ્વરને અર્પણ કરવાથી તમારી
હૃદય-બસીમાંથી પણ અજબ સુરીલું ગાન નીકળશે

૭ આત્મભ્રમોગ આપનારની જ જગતમાં છૂત થાય છે. ગ્રીક
લોકોની દોડધામથી પૃથ્વી ધમધમી ગઈ હતી-પણ તે ફિલિપ્સ અને
સિકંદરના દેશની આજે તો માત્ર વાત જ રહી ગઈ છે, રોમન સામ્રા-
જ્યનો ગરુડ ખજ એક વખત સાગરે વિશ્વ પર ફરકી રહ્યો હતો, પણ
આજે સીકરના સિંહાસન પર કરોળીઆઓએ જળા બાધ્યા છે.
જ્યારે હિન્દુજાતિ તો તેત્રીસ કરોડ આજે હયાત છે; કારણ તેનું પ્રત્યેક
વાક્ય ઝૂં થી શરૂ થાય છે, અને શાન્તિ શાન્તિ શાન્તિ થી પૂર્ણ
થાય છે, વિગ્રહ અને રૂઢહને બદલે ત્યાગ અને વૈરાગ્ય એ તેના શસ્ત્રો
છે. બીજાઓના ઉપર નહી પણ પોતાના ઉપર જ વિજય મેળવે.

૮. Deserve and then desire. અર્થ સ્વર્ગતો હોય તો

પ્રાણવાયુ ખેંચાઈ આવે જ આવે; આરસપહાણુ રસતામાં રઝળતા પડ્યા રહે જ નહીં.

૯. Thought is another name of Fate. સદ્ગુણી થવું હોય તો ખીગ્નના સદ્ગુણો અને શ્રેષ્ઠતાના વિચાર કરો અને તેને માન આપો.

૧૦. આપણું કાર્મપણ નિઃસ્વાર્થ કર્મ ઈશ્વરને આપણો દેણદાર બનાવે છે. લેતી વખતે તેમણે જે હાથ વાપર્યો હોય તે કદાચ દેતી વખતે તેઓ ન પણ વાપરે, પરંતુ ખીગ્ન હાથો દ્વારા તે આપણું દેવું વ્યાજ સહિત ચૂકવી આપે છે જ.

૧૧. શરીર એ આત્માનું-ઈશ્વરનું-મંદિર છે, પણ તેનો અર્થ એવો કરવાનો નથી કે તમારે દેહનું રક્ષણ કરી ઈશ્વરને તદ્દન વિસારી મૂકવાનો છે. લોકો તો જસ ! મંદિરને જ પોતાનું સર્વસ્વ માની અંતર્યામી ઈશ્વરને બૂઝી જાય છે. દેવની ભક્તિસહિત પૂજા કરવી એ જ દેવાલયનો સદુપયોગ છે.

૧૨. બધાં પાપો વિવેકનાં અગ્નિને લઈને જ યાય છે, ધર્મનું, જ્ઞાનનું મથાર્થ સ્વરૂપ સમન્વ્યા વિના તમારાં પાપો દૂર કરવા ગમે તેટલા પ્રયત્નો કરશો તો તમામ નિષ્ફળ જશે.

૧૩. મનને સ્થિર કરવા માટે તમારી નોંધપોથીમાં-હૃદયમાં ઉત્સાહ આનન્દ અને ઉન્નતભાવ ગ્રેરે એવા ઉતારાઓ લખી રાખો. વારંવાર તે વાંચો અને મનને સ્થિર કરો.

૧૪. કુટુંબીઓ અચરોધરૂપ લાગે તો તેમનો સંયમ કેળવવામાં ઉપયોગ કરજો. ધર્મના અલૌકિક મર્મને અનુસરી આપણે ગૃહસ્થાશ્રમ સલામીએ તો સહેલાઈથી આપણી આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ થાય, અને આત્મસાક્ષાત્કાર પણ થાય.

વેલો !!

લેખક:-શ્રી. રમેશનાથ રંગનાથ ગૌતમ, બી. એ.

દેવ શમ્યા ધમકંતા, ધંટા-ધડિયાળોના પણ રણુકાર
વિરમ્યા, ને વિખરાયાં ભાવિક મંદિરમાંથી નર ને નાર;
દેવાયો સમ્પ્રમાકાર, ને પૂજારી પણ નિસરે ખહાર,
ત્યાં દેખી સોપાને બેઠો સુતો માનવ પ્રભુને દ્વાર.-૧

હળવેથી ઉપહાસ કર્યો, “ રે વરં બ્રૂહિ, પ્રસન્નોઽસ્મિ ! ”
વિહ્વલ એની આંખો ચમકી સોભુક આરાની ભર્મિ:
“પ્રભુનાં નિત પૂજન કરનારા, રીઝયા પાગલના સ્વામી ?
આજ કરાવો જાંખી ! હું તો હરિદર્શનનો છું કામી ! ”-૨

મેલા, ધૂળ ભરેલા ઘેલા વેરે દેખાતો પાગલ !
પ્રેમલ એની મુખચળિની કેમલતા કેવળ પાગલ !
અંતરીક્ષ બોજતાં નયનો રધવાયાં દીસે, પાગલ !
એકલવાયો, આનંદસ્થો-દુનિયા એને કહેતી પાગલ !-૩

“સરિતાની લહરીનાં નમણા નર્તનથી જો આંખ ઠરે,
એના કાલાં કલરવ શુંજન જો આનંદે જિર ભરે,
તો જેની મોહકતાના એ તો આછેરાં બિચ્છ ધરે,
એ પ્રભુદર્શનની હહે લાગી, મને આવરો, વ્યગ્ર કરે.-૪

“સન્ધ્યાકાળે વ્યોમસુન્દરી પાલવરગા સંકેરે-
કોયલ, શુભશુભ, મીઠડી મેના સંગીતે પિયૂષ કરે-
ઋતુગર્જનાં નવપલ્લવ, તે ગ્રીષ્મે આબલિયો મ્હેરે-
સુન્દર ફૂલડાંનાં મટકલડા જગળાએ સૌરભ ફેરે-૫

“જગતચોકને નભચંદ્રવે સોમ-સૂર્ય-તાગક ગજે-
તડિત-જડિત જલધગ્ની વર્ષા ધમ ધૂંગવંતી ગાજે-
જેના ભાવોની એ ળાયા, એ હગ્નિના દર્શન દાજે
આ ઘેલાના નયનમોહના કળા ઠરી ઘે ઘે નાચે ।-૬

“મદિરે, મસ્જિદે શોધું, ફરું ફૂંદતો દારેદાર,
પણ માનવની નયનળારીએ પેણુ પ્રભુતાના ઇન્કાર ।
ગિરિગંધરને કુંજન નિકુન્જે, જનપદને વનપદ મોઝાર,
સરિતાતટ પર જોવા નટવર ઝંખી ઝણુણે દિલના તાર.-૭

“રીઝયા રવામી ? આજે નિમ્બે ભવકેરી ભાવટ ટળશે,
એક, ભલે બસ એક જ મટકું હરિની જો ઝાખી મળશે”
“મૂગબ કહીતો !” હસ્યા પૂજારી “પ્રાણુ દેહથી નીકળશે
તારા પાગલ દિલની ત્યારે આશાઓ ઘેલી ફળશે । ”-૮

x

x

x

માઝમ ગતે, તારકસાળે, નદીતટે ઘેલો આલ્મો;
પુલકિત તન, ને પ્રસન્ન વદતે, જળબ્દેણે ઘેલો આલ્મો;

તેને તો આપવાનું જ રહ્યું.

સખ્યભાવ મૈત્રી ઉપર બધાયેલો છે. પ્રત્યેક મનુષ્ય પોતાના મિત્રની આગળ પોતાનું હૃદય ખુલ્લું મૂકી દે છે, તેના દોષો પણ જાણી લે છે. તેની અભિધાન્યો, તેના મનની વાસ્તવિક સ્થિતિ, તેની આગળ અભિવ્યક્ત કરે છે. તે જાણે છે કે તે તેને દોષ દેશે નહીં. ઉલ્ટા સહાનુભૂતિ બતાવી સહાય કરશે. તે જ પ્રમાણે ભક્તિમાં પણ છે. આ ભક્તિ સમાનતાના ભાવ ઉપર રચાયેલી છે. આમાં ઈશ્વરની સાથે બરોબરીઆ થઈને રમત રમાય છે. આ સંસાર એક રમત માત્ર છે, ખેલ છે, ભગવાનની લીલા છે. આપણામાં દેહાધ્યાસ દહ હોવાથી આ વાતને આપણે ભૂલી જઈએ છીએ. સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ, તેનું રક્ષણ, તેને સંહાર, તે પણ લીલા જ છે. ભગવાન, આ ત્રણેય પ્રકારની પ્રવૃત્તિમાં એક સરખો જ આનંદ લે છે. અસાની છવોને (જેઓ શરીરની અને સંસારના તુચ્છ નામરૂપાત્મક પદાર્થની કિંમત અનહદ આંકે છે) તેમને ભગવાનની વિનાશાત્મક લીલાનું રહસ્ય સમજાતું નથી. નાટકમાં જેમ એકનો એક માણસ આજે રાત્રીને વેશ ભજવે ને કાલે લિલ્લુકનો, તે પછી સ્ત્રીનો, તેમ આ વિશ્વરૂપી નાટકમાં એક જ ઈશ્વર વિધિવિધ વેશો ભજવીને ખેલ કરે છે. નાટકનાં પાત્રો પોતાના લિલ્લુ લિલ્લુ વેશોમાં એક સરખો જ આનંદ લે છે. તેમને ભવિષ્યની પણ ખબર હોય છે કે હવે પછી આમ યશે તોપણ પોતાનું કર્તવ્ય બરોબર બજાવે જ જાય છે. તેમ જગતને કેવળ લીલાક્ષેત્ર, રમતનું જ મેદાન માની ઈશ્વરની સાથે રહી રમત કંવામાં જ આનંદ છે, પછી ગમે તે પ્રકારની તે રમત હોય. આપણને ગમે તે સ્થિતિમાં તે જાહેવે, આપણને સર્જનાત્મક, રક્ષણાત્મક કે સંહારાત્મક, ગમે તે પ્રકારનું કામ સોંપવામાં આવ્યું હોય, તે કામ આપણે સંપૂર્ણ નિઃશયી કરવું જ જોઈએ. એ જ આપણો પગલું ધર્મ છે.

જ્યારે આ રમતના ખ્યાલનું વિસ્મરણ થાય અને ખેલમાં સત્યતાનું

ભાન યાય એટલે શોક, મોહ, ક્રોધ વિગેરે વિકારો ઉત્પન્ન થાય છે અને તે આપણા સ્વરૂપને દાખી દે છે. માધુર્ય-પતિપત્ની આશક-માશુકના સંબંધ ઉપર ઘડાયેલું છે. સુશી લોકો ઈશ્વરને માશુક માની તેની ઉપાસના કરે છે. કેટલાક આશક માની ભક્તિ કરે છે, જ્યારે પ્રેમનો આ ઉચ્ચતમ આદર્શ પ્રાપ્ત થાય છે, ત્યારે તેવા ભક્તો નિર્વાણ કેવલ્ય મુક્તિની પણ પરવા કરતા નથી, કેટલાક ભક્તોનાં મન એવાં હોય છે કે સાકર બનવાની જરૂર નથી; તેમાં આનંદ નથી. ખરો આનંદ તો તેમાં રહી તેનો આસ્વાદ લેવામાં છે, એમ માને છે. તેઓને એકબેનો અનુભવ થાય પણ જાણીએ છીએ પૃથક્તા રાખી પ્રિયતમનો ઉપભોગ કરવામાં જ રસ લે છે.

ભક્તિમાર્ગમાં પ્રથમની શરૂઆત દ્વેત ભાવનાથી થાય છે. પ્રાથમિક પગથિયાં, પ્રતીક, ગુરુ, શ્રવણ, સત્સંગ, વિ. દ્વારા ચઢ્યા પછી જેમ જેમ ચિત્ત શુદ્ધ થતું જાય છે, તેમ તેમ ઈશ્વર પ્રત્યે પ્રેમની વૃદ્ધિ થતી જાય છે, તે ઈશ્વરની નિકટ જાય છે અને ઈશ્વર તેની પાસે આવે છે. પછી આ બાહ્ય વિધિઓ, શાસ્ત્ર, સત્સંગ, ગુરુ વગેરે અવલંબનોની આવશ્યકતા રહેતી નથી. તેની બધી સાધના માનસિક સાધન પકડે છે. તેનું ચિત્ત ઈશ્વરમાં જ પરોવાયેલું રહે છે. તેને છેવટે એ અનુભવ થાય છે કે, “ હું ઈશ્વરનો એક અંશ છું. ” તેને સાદૃશ્ય, સામીપ્ય, સાયુજ્ય; સાલોક્ય વિ. લિન્ન લિન્ન ભૂમિકાઓ પ્રાપ્ત થાય છે અને છેવટે કેટલાક ભક્તો કેવલ્ય મુક્તિ પ્રાપ્ત કરે છે. તે પ્રેમ, પ્રેમાસક્ત ને પ્રિયતમની અથવા ઉપાસક, ઉપાસના અને ઉપાસ્ય દેવની એકના મેળવે છે ને કેટલાક અંશાંશી ભાવથી છેવટ સુધી પ્રિયતમના પવિત્ર અને અવર્ણનીય, અખંડ સ્પર્શનું આસ્વાદન લેવામાં જ કૃતકૃત્યતા માને છે.

શ્રી ભાગવતના પ્રથમ સ્કંધમાં શ્રી નારદજીએ ભક્તિની ભૂમિકાઓનું કથન કર્યું છે, અને શ્રી મધુસૂદન સ્વામીએ ભક્તિરસાયનમાં

તેનો સંગ્રહ કર્યો છે. આમાં પ્રાથમિક અને ઉચ્ચતમ બન્નેનો સમાવેશ થઈ ગય છે. ભક્તિમાર્ગી માટે આ ઉપયોગી હોવાથી સંક્ષિપ્તમાં તેનો ઉલ્લેખ આ લેખમાં કરવામાં આવ્યો છે.

પ્રથમ ભૂમિકા:— “મહત્ત્વેષવા”

મહાત્મા, સાધુ, સંત, શિષ્ટપુરુષ, જીવન્મુક્ત, સ્થિતપ્રજ્ઞ, ગુણાતીત, આવા પુરુષોની શકત્યાનુસાર સેવા કરવાથી ચિત્તની શુદ્ધિ થાય છે, અને ભક્તિનો ઉદય થવા માટે છે; જેવી રીતે વસ્ત્ર, જળ, ભૂમિ-વિ. પદાર્થો જે પુષ્પોના સંપર્કમાં રહે છે, તેમાંથી સુગંધ સ્પર્ધીભાવ સ્થળોએ તેનો પ્રચાર કરે છે, તેવી રીતે મનુષ્યો પણ સારાખોટા સહ-વાસથી પોતાના ચારિત્ર્યનું ધક્કાર કરી તે દ્વારા બીજાઓ ઉપર અસર કરે છે. શ્રી. ભાગવતમાં પ્રતિપાદન કરેલું છે કે જેવી રીતે આ સગોને નિવૃત્ત કરનાર સત્સંગમને વશ કરે છે, તેવી રીતે અષ્ટાંગ યોગ, સાંખ્ય, પદ્મપદ્ધતિ, વેદાભ્યાસ, તપ, સંન્યાસ, દક્ષિણ, ઉપવાસાન્વિત, જપ, તીર્થ, નિયમ, યમ વગેરે કોઈપણ અન્ય પ્રકારનું સાધન મને વશ કરી શકતું નથી. શ્રી યોગવાસિષ્ઠમાં પણ શ્રી રામચંદ્રજીને ઉપદેશ કરતાં મહર્ષિ વસિષ્ઠ કહે છે કે, “સંસારસાગર તરવાને સર્વત્ર ગનુષ્યોને ઉપકાર કરનારે સાધુસમાગમ જ ઉત્તમ છે. સાધુ પુરુષોની સેવા અને ભગવત્સેવા સમાન છે.” તેથી શાસ્ત્રોમાં, ભગવદ્ભક્તની સેવાને સાક્ષાત્ ભગવદ્સેવા કહી છે. એવા ભગવત્સેવાના બે પ્રકાર કહેવામાં આવ્યા છે.

બીજી ભૂમિકા: “તદ્વ્યાપાવતા” ની છે.

મહાન પુરુષો સ્વાભાવિક રીતે જ દયા, પ્રેમ, અનુકંપા, વગેરે ઉદાર લાગણીઓથી યુક્ત હોય છે; તેથી નિષ્કામ સેવાથી પ્રસન્ન થઈ અધિકારીઓ ઉપર અનુગ્રહ કરે છે. ગુરુકૃપા, ઈશ્વરકૃપાનો આધાર આપણી યોગ્યતા ઉપર છે. લાયકાત પ્રાપ્ત કરી એટલે બીજું બધું આપોઆપ જ આવી રહે છે. પુરુષાર્થનો ત્યાગ ન કરવો જોઈએ.

તેથી જ સત્સંગ થાય, ચિત્તની ઉન્નતિ થાય, ને ત્યારે જ કૃપાપાત્રતા આવે. જળ હંમેશ જોમ નીચા પ્રદેશમાં કુદતીરી તે જ વહે છે, તેમ જો મનુષ્ય સદ્ગુણી હોય તેના ઉપર ભગવાનનો અનુમદ અવશ્ય થાય છે.

ત્રીજી જૂમિઠા “ શ્રદ્ધા ” ની છે,

સંત પુરોના ઉપદેશોમાં, શાસ્ત્ર ને ગુરુના વચનોમાં શ્રદ્ધા રાખી તે પ્રમાણે વર્તન કરવું જોઈએ, એવો વિશ્વાસ દૃઢ હોવો જોઈએ કે “ આચારમાં મૂકવાથી મને દર્શન થશે અને હું કૃતકૃત્ય થઈશ. ” આવા અડગ વિશ્વાસને “ શ્રદ્ધા ” કહેવામાં આવે છે. ગમે તેટલી મુશ્કેલીઓ આવે તે પંમકૃપાળુ પરમેશ્વર આપણી કસોટી કરે તો પણ જરાપણ ડગવું નહીં, આવા અચળ નિશ્ચયની તો દરેક કાર્યમાં જરૂરીઆત છે. તે સિવાય કોઈપણ ક્ષેત્રમાં પ્રગતિ થઈ શકતી નથી. પરોક્ષ જ્ઞાન અને અનુભવ બન્નેનું અનુસંધાન કરનારી સાકળી શ્રદ્ધા જ છે. જેવી શ્રદ્ધા તેવું ફળ. શ્રદ્ધાહીન મનુષ્યોને મહિરનિવાસથી દેવ-દર્શનથી, તીર્થયાત્રાથી, શાસ્ત્રના અધ્યયનથી, યજ્ઞ, દાન, તપથી કોઈપણ ફળ મળતું નથી. શ્રદ્ધાપૂર્વક કરેલું કાર્ય આવધિપૂર્વક હોય, શ્રદ્ધા-પૂર્વક જપેલો મંત્ર અશુદ્ધ (અખદ્ધ) હોય તો પણ તેના અનુષ્ઠાનથી ધ્યેયસિદ્ધિ થાય છે.

ચોથી જૂમિઠા “ હરિગુણશ્રુતિ ” ની છે

ભગવાનનાં નામ, રૂપ, કર્મ, ગુણોનું અવળું કંઠવું તેનું નામ “ હરિગુણશ્રુતિ ” છે. આમાં સામાન્ય રીતે જેને નવધાભક્તિ કહેવામાં આવે છે તે અંતર્ગત છે. (શ્રવણ, કીર્તન, નામસ્મરણ, પાદસેવન, અર્ચન, વંદન, દાસ્ય, સખ્ય, આત્મનિવેદન.) શ્રવણથી વાસ્તવિક ધર્મ શું છે તે જાણવામાં આવે છે તથા ભગવાનનું રસરૂપ, પ્રાપ્તિનું સાધન વગેરેનું યથાર્થ જ્ઞાન થાય છે. શ્રવણના ત્રણ ભેદો કરવામાં આવે છે. સારિક, ગજસિક, તામસિક. જે શ્રવણથી આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ થાય

તે સાત્વિક, જેથી બુદ્ધિનો વિકાસ થાય પણ સર્વ વાસનાઓનો અને આસક્તિઓનો ત્યાગ ન થાય તે મજસિક, ને જેથી અધોગતિ ન થાય તે દોષોની વૃદ્ધિ થાય તે તામસિક આધ્યાત્મિક શાસ્ત્રનું શ્રવણ પણ સાત્વિક રાજસ અને તામસ ત્રણ પ્રકારનું હોય જે શ્રવણ જલદીથી સાત અથવા થોડા દિવસોમાં જ સમાપ્ત કરવામાં આવે તે 'મજસ' છે કષ્ટ વિના રસો અનુભવ કરતાં કરતા શાંત ચિત્તથી, અધ્યાત્મી કરેનું રોજનું શ્રવણ સાત્વિક કહેવાય અને આનંદમયી અને મદ્દા વિના કરેનું શ્રવણ તેને તામસિક ગણવું.

કીર્તન — ભગવાનના દિવ્યકર્મને યથાવત સમજીને પછી પ્રીતિ પૂર્વક તેમનું જ ગાયન ને સંગીત સાથેનું ઉચ્ચાણ તે કીર્તન પરમાત્માના નામસ કીર્તનમાં અનંત શક્તિ રહેતી છે. તેમાં પુરુષપણ, સ્ત્રીપણ, જાતિ, આશ્રય, વગેરેનો કોઈ પણ પ્રતિગંધ નથી સર્વજાતિ આશ્રયવાળી ભક્તિ કરી શકે છે એક શુદ્ધ પ્રેમની જ આવરપડતા છે એવા ઉપદેશથી ગમચડાણે સમરી નામની બીજ જાતિની સ્ત્રીને ઉપદેશ કર્યો છે આથી જ તે કૃતાર્થ મર્ષ હતી.

નામસ્મરણ — શિવપુરાણમાં સ્મરણની વ્યાખ્યા કરતા મહેશ્વર કહે છે કે “સર્વ વ્યાપક એવો જે હું તેનું હમેશાં સર્વ દિશામાં ધ્યાન કરવાથી લોકમાં સદાને માટે જે નિર્ભયત્વ પ્રાપ્ત થાય છે તેનું નામ ‘સ્મરણ’ નાયકક્રમ મંત્રનો જપ અને વાચ્યરૂપ દેવનું ધ્યાન એ પણ સ્મરણ જપ ચાર પ્રકારના છે નામિક, ઉપાશુ, ધ્યાનસ્થ અને અજપા જપ ક્રમશઃ એકાગ્રતા પ્રાપ્ત થતા ઉચ્ચ ભૂમિકાઓમાં જવાય છે. મુખ્ય વાત ચિત્તને સ્થિર અને શુદ્ધ કરવાની છે. સામાન્ય રીતે મનુષ્યોનું ચિત્ત વિવેકોર્મા જ સ્મરણ રહે છે તેથી અત્યુચ્ચ સહેલાઈથી થઈ શકતું નથી નિયમોમાયી પ્રીતિ નીકળી જાય અને પરમાત્મામાં જ પ્રીતિ થાય ત્યારે જ પરમેશ્વરનું ચિત્તન સ્વભાવિક અને છે માયા ઉપર પાણી લાવનાર માણસ વાતો પણ કરે, શરીરથી ગતિ પણ કરે ને હાથ

ધુટા રાખે તો પણ તેનું ચિત્ત હંમેશાં ધરમાં જ રહે છે. તેવી જ રીતે ભક્ત સંસારમાં રહે તો પણ પોતાની વૃત્તિને પરમાત્મામાં જ રાખી શકે છે; આવશ્યકતા પ્રેમની છે.

જે પદાર્થ ઉપર આપણને અત્યંત પ્રેમ હોય તે તરફ જ મન વળે છે. સર્વ દિશાઓમાં, સર્વથા, સર્વદા, જ્યારે ચિત્તની વૃત્તિ ધોયાકાર રહે ત્યારે જ ધ્યાનની પરિપક્વતાવસ્થા ધર્મ કહેવાય.

પાદસેવન:—છબ્દદેવની અને ગુરુની શરીરની મેવા તેનું નામ પાદ-સેવન. શ્રી ભાગવતાનુસાર, તૃષ્ણા, અભિનિવેશ, વિવાદ, ક્રોધ, માન, રુદ્ધા, દીનતા, ભય, આધિ, વગેરેના દારણરૂપ, તથા જન્મગદબ્ધરૂપી મંસારના મમૂહ રૂપ ગૃહ વગેરેના માનથી પરિત્યાગ કરીને ભગવાનના ચરણની સેવા જ નિર્ભયતાનું સાધન છે. આ પ્રમાણે માનસિક સમર્પણને પણ પાદસેવન કહેવામાં આવે છે.

અર્ચન:—પૂજનું નામ અર્ચન; તે પણ છબ્દદેવના પ્રતીકનું અથવા ગુરુનું પણ ધર્મ શકે છે. પૂજનવિધિ ત્રણ પ્રકારની છે. વૈદિક, તાંત્રિક અને ગિયિત. તે ઉપરાંત શ્રી ગીતાજીમાં પ્રતિપાદન કર્યું છે તે પ્રમાણે શુદ્ધ ભુદ્ધિવાળો ભક્ત શ્રદ્ધા સહિત, પત્ર, પુષ્પ, ફળ, જળાદિ, અથવા અનાયાસે મનથી દોષ પણ વસ્તુ પ્રીતિપૂર્વક ભગવાનને અર્પણ કરે તો તે પણ ભગવાન સ્વીકારે છે. શુદ્ધ ભાવના, શ્રદ્ધાની પ્રથમ આવશ્યકતા છે. બીજું બધું ગૌણ છે. શ્રી ભાગવતમાં પણ સુદામાજી પ્રતિ શ્રીભગવાન જણાવે છે, કે મારા ભક્તે અર્પણ કરેલી વસ્તુ થોડી હોય તો પણ તે મારે બહુ જ છે; અને શ્રદ્ધાહીન અને અભક્ત મનુષ્યે આણેલી વસ્તુ બહુ જ હોવા છતાં પણ તે મને પસંદ કરવાને પૂર્ણ નથી. સુદામાજીના તાન્દુલનો દૃષ્ટાંત આના સમર્થન માટે સુપ્રસિદ્ધ છે. શ્રી ભાગવતમાં પૂજનના લિન્ન વિન્ન સ્થાનેનું વર્ણન કરતાં ભગવાન જણાવે છે કે પ્રતિમા, સ્થંડિલ, અગ્નિ, સૂર્ય, જળ, હૃદય, અતિથિ, આદિ એ મારાં પૂજનનાં સ્થાન

છે. આગળ ઉપર સૂર્ય, અગ્નિ, આજ્ઞા, ગાય, વિષ્ણુ, ભક્ત, હંદ્યા-
કાશ, વાયુ, જળ, પૃથ્વી, દેહાદિ સંઘાતમાં ગ્રહેલો આત્મા તથા સર્વ
પ્રાણી માત્ર એ મારી પૂજનાં રચાતો છે એમ કહેલું છે. આ ઉપરથી
સ્પષ્ટ જણાય છે કે દીન, દુઃખી, અર્પંગ, રાગી મનુષ્યોની તથા અન્ય
પ્રાણીઓની સેવા એ પણ ભગવાનની પૂજા છે.

વંદન:-મનને વાણીથી જે અર્પણ બૂરપઈ તેનું નામ વંદન.
પરમેશ્વરની પ્રાપ્તિ માટે ઘણાં સાધનો છે. તેમાં મન, વાણી ને કર્મથી
સર્વમાં ઈશ્વરશુદ્ધિ કરવી એ ઉત્તમ સાધન છે. સર્વને ઈશ્વરશુદ્ધિથી
નમસ્કાર કરવાથી અભિમાન ગળી જાય છે અને તમ્મતા, મૃદુતા,
શીઘ્રતા આવે છે. ઈશ્વર પોતે જ ચરાચર સંસાર રૂપે પ્રતીત થાય છે.
માટે સમદષ્ટિ રાખવી ને તે પ્રમાણે વર્તન કરવું.

દાસ્ય ભાવથી ભક્તિ કરનારને સર્વ પ્રકારની સિદ્ધિ થાય છે. તે
પોતાના સ્વામીને વન, મન, ધન, અર્પણુ કરી દે છે. કોઈ પણ પ્રકારનો
સોદો કરવાની ઈચ્છા રાખતો નથી.

સખ્ય:-પરમેશ્વર સર્વના સુહૃદ છે. પ્રત્યુપકારની ઇચ્છા વિના
સ્વમાનથીજ સર્વનો ઉપકાર કરનારા છે. જેનું હૃદય સુદર અને શુદ્ધ
હોય તેને સુહૃદ કહેવાય છે.

આત્મનિવેદન એટલે આત્મ સમર્પણ. ભગવાનની પ્રીતિ અર્થે
દેહાદિ સર્વ ભગવાનને જ અર્પણુ કરવું. સર્વનો પરિત્યાગ કરીને ઈશ્વર
પરાયણ થવાય ત્યારેજ ભક્તિનો ઉદય થયો કહેવાય. પરમાત્માના સર્વ
જવાનાં ત્રણ પગથિયાં છે. એક " હું પરમેશ્વરનો દાસ છું. " બીજું
" પરમેશ્વર મારા જ છે. " અને ત્રીજું " હું પરમેશ્વર જ છું. " આ
અવસ્થાઓ ક્રમે ક્રમે પ્રાપ્ત થાય છે. પ્રથમ દૈતભાવથી શરુ કરી અંતિમ
અવસ્થામાં સર્વ બેદનો ત્યાગ કરવામાં આવે છે.

પાંચમી ભૂમિકા રત્યક-કુરોત્પત્તિ

પ્રથમ વલુવેલી ચાર ભૂમિકાઓ સાધનરૂપ છે. તેનું અનુદાન

કરવાથી ચિત્ત નિર્મળ થાય છે. અને તેમાં ભગવદાકાર વૃત્તિરૂપ
 ભક્તિનો ઉદય થાય છે. પ્રેમસદૃશી ભક્તિ આને જ કહે છે. પરમેશ્વર-
 વિષયક જે વૃત્તિની અખંડ ધ્યાન તેનું નામ ભક્તિ ભગવદાકારતા
 આવી તદાકારતાને લાગ પણ કહે છે ને તેનો કદાપિ ક્ષય થતો નથી,
 તેથી “સ્થાયિભાવ” કહેવામાં આવે છે. તદ્દગ્ન્ય આનંદને રસ
 કહે છે. દુન્યવિત્તમાં પ્રવિષ્ટ થયેલો ભગવદાકારનારૂપ ભાવ સ્થાયી
 રહેવાથી ભક્તને અહોનિશ ભગવાનનું જ્ઞાન રહે છે. તેથી તેના ભક્તને
 ઉત્તમ ભક્ત અથવા કૃત્યકૃત્ય ભક્ત પણ કહે છે. શ્રી ભાગવતમાં પ્રતિ-
 પાદન કરેલું છે કે “જે ભક્ત સર્વ પ્રાણીઓમાં ભગવાનના સ્વરૂપને દેખે
 છે અને સર્વ પ્રાણીઓને શ્રી ભગવાનમાં કલ્પિત જુએ છે તે મારા
 ભક્તોમાં ઉત્તમ છે. જે ભક્તો ઇશ્વરમાં પ્રેમ કરે છે તે ભક્ત સાથે
 મિત્રભાવ ગણે છે, આસાની તરફ દયાભાવ રાખી તેના દુઃખની
 નિવૃત્તિ કરવાની ઇચ્છા કરે છે અને ભક્તો તરફ દ્રેષ કરનારાઓ તરફ
 ઉદાસિનતા, ઉપેક્ષા બુદ્ધિ દાખવે છે; તેઓ મધ્યમ ભગવદ્ભક્ત છે.
 અને જેઓએ જ્ઞાનેમાંથી કાઢીપણ સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરી નથી પણ તે
 મેળવવા મથે છે તેઓ પ્રાકૃત કાટીના ભક્તો છે. જે ભક્ત પોતે
 માનેલી પ્રતિમાનું અથવા ગુરુનું પૂજન શ્રદ્ધાથી કરે છે, પરંતુ અન્ય
 સાધનોમાં અને અન્ય ભક્તોમાં જેને શ્રદ્ધા નથી (અન્ય પ્રતીકમાં
 અને ગુરુઓમાં) ને જેને અન્ય પ્રાણીઓ તરફ પ્રેમ નથી તે પ્રાકૃત
 ભક્ત કહેવાય છે. તે નવીન ભક્ત છે તથા સાધનની શરૂઆત
 કરનાર જ છે.”

જીવી ભૂમિકા, સ્વરૂપાધિગતિ

સ્વરૂપ અને સૂક્ષ્મ દેહોથી ભિન્ન થઈને આત્માનું જે જ્ઞાન તેને
 સ્વરૂપાધિગતિ કહે છે. આ પ્રકારનું અનુભવાત્મક જ્ઞાન કાયમ ન રહે
 તો દેહાધ્યાસથી બંધન રહે છે અને પૂર્ણ રૂપની પ્રાપ્તિ અસંભવ
 છે. પ્રથમ આત્મા પરમાત્માનો અંશ છે એમ અનુભવ થાય છે અને

છે. એકબેના આ અનુભવ ભેગવવાને તેમાં કાયમ સ્થિતિ આપવી એ જ પરમ પુરુષાર્થ છે.

સાતમી ભૂમિકા — પ્રેમવૃદ્ધિ

હઠી ભૂમિકા પ્રાપ્ત થયાથી સર્વ વસ્તુઓમા ભગવાનના જ દર્શન થવાથી પ્રેમવૃદ્ધિ સહજ થાય છે, એને પરાનંદ પણ કહે છે. ભગવાનથી અતિરિક્ત કોઈ વસ્તુ છે જ નહિ એવો અનુભવ હોવાથી આવો પુરુષ રાગદ્વેષ વિ. બંધનોથી પર હોય છે. તેનો ભાવ ગમે તે સ્થિતિમા હોય, ચૂંતેના હોય, ખેડેલા હોય, ક્રૂતા હોય, ખાતા હોય, પીતા હોય, તોપણ તેના અંતઃકરણની વૃત્તિ પરિશીલિત (ભગવદાકાર, આલિંગિત,) હોવાથી તે સંસારના પદાર્થોને, પદાર્થો તરીકે જોતો નથી, સામાન્ય રીતે વૃત્તિઓ વિષવાકાં હોય છે, અને તેમા પણ એક વિષય ઉપર લાભો વખત ટકી શકતી નથી તેથી વિશેષમય હોય છે. ભગવદાકાર થાય અને તેમા સ્થાયી થાય એટલે આ ભૂમિકા પ્રાપ્ત થાય છે.

આઠમી ભૂમિકા “ તત્ત્વકુશલ ”

પ્રેમના આશ્રય થી ભગવાનના સાક્ષાત્કારરૂપ આ ભૂમિકા છે. શ્રી ભાગવતમા આનુ વર્ણન કરતા કહે છે કે, “ હે અંબ ! સત પુરુષો પ્રસન્ન મુખવાળા, અનુભુ રંગના નેત્રવાળા, લક્ષ્મીને વગ દેનારા, મારા અતૈકિક રૂપોને દેખે છે અને મારી સાથે “સ્તુત્વીય” વાણી બોલે છે.”

નવમી ભૂમિકા — “શ્રી ભગવદ્ધર્મનિષ્ઠા”

જ્યારે શ્રી ભગવાનમા જ ચિત્ત કાયમ લાગેલું હોય, તેમના જ સમજુમા લાગેલું હોય, અને સર્વ ઈન્દ્રિયોદ્ધાગ ભગવાનનાં જ દર્શન થાય, ત્યારે નિષ્ઠા બંધાઈ કહેવાય સાત પરીક્ષિતને આ અવસ્થા પ્રાપ્ત થઈ ત્યારે બોલ્યા કે “ હે બ્રહ્મણ્યો, મને થી ભગવાનમા ચિત્ત લગાવેલાને તેમનો શરણાગત જાણો, ‘તક્ષક’ નામ મને લલે કરડો આપ લોક તો શ્રી ભગવાનના શુણોતુ ગાયન જ કરતા રહો.” આ પ્રમાણે નિશ્ચય કરી

રાજ્ય પરીક્ષિત અન્નજળનો પરિત્યાગ કરી ભગવાનના ધ્યાનથી દેહનો ત્યાગ કરવા બેસી ગયા, ત્યારે દેવતાઓએ પ્રેમથી પુષ્પોની વૃષ્ટિ કરી અને બેરી આદિ વાણત્રો વાગવા લાગ્યાં.

દશમી ભૂમિકા—સ્વસ્તિમંસ્તદ્દશુણ્ણશાલિતા

અક્ષય ભગવાનની સમાન ગુણોનો આવિષ્કાર આ ભૂમિકામાં થતો હોવાથી, તેને “તદ્દશુણ્ણ શાલિતા” કહેવામાં આવે છે. શ્રી ભગવાનનું વચન છે કે “ મારા ભકતો વૈકુંઠલોકમાં સ્થિત ભોગસંપત્તિની ઇચ્છા નહીં હોવા છતાં પણ મારા લોકમાં દુઃખથી રહિત તે વિભૂતિઓને પ્રાપ્ત થાય છે.

અગીઆરમીઃ—પ્રેમની પરાકાષ્ઠા

ક્ષણ માત્ર પણ વિરહની અસહિષ્ણુતા રૂપ પ્રેમની પરમ અવધિને પ્રેમની પરાકાષ્ઠા કહે છે.

આ ભૂમિકાઓમાં ભકતની સાધન અને સાધ્ય જન્મે અવસ્થાઓ આવી જાય છે.

મુક્તિ પાંચ પ્રકારની છે. સાલોક્ય, સાર્ધ્ય, સાષ્ટ્ય અથવા સામીપ્ય, સાયુજ્ય અને પાંચમી કેવલ્ય. ભગવાનના લોકને પ્રાપ્ત થઇ ઇચ્છિત ભોગને ભોગવે તેને સાલોક્ય. (એક સ્થાનમાં નિવાસ). ભગવાનના તુલ્યરૂપને પ્રાપ્ત થઇને અનેક પ્રકારના ભોગો ભોગવે તે સાર્ધ્ય. સમાન સત્તાવાળી મુક્તિને સામીપ્ય. સગુણ પરમેશ્વરને પોતાના સ્વરૂપ તરીકે ગણવું તે સાયુજ્ય. અદ્વૈતાનુભવ, સંસ્પર્શનાંદ સ્વરૂપમાં સ્થિતિને કેવલ્ય મુક્તિ કહે છે. કેટલાક ભકતો “સાયુજ્ય”ને જ પોતાનો ધ્યેય માને છે. જ્ઞાની ભકતો કેવલ્યને અંતિમ ધ્યેય તરીકે સ્વીકારે છે. આ અધી ભૂમિકાઓમાં અપર મનતા દંદોથી પર જવાય છે તેથી તેને મુક્તિની ભૂમિકાઓ કહેવામાં આવે છે. જ્ઞાનીઓ અખ્યાતમર્ચિયારદ્વાગ અથવા ઉપાસના દ્વારા “ સુષોમેદ્ધ ” પ્રાપ્ત કરે છે. તેમાં કેઈ પ્રકાર

પડશે; વર્ણધર્મ અને આશ્રમધર્મ પડી જાશે, એવું અમે મહર્ષિ
જોએ કહેલ શાસ્ત્રદ્વારા સાંભળેલ છે. રાત્રીના સુખના લોભમાં અમે
કુળધર્મનો નાશ કરવા બેઠા છીએ, એ કરતાં તો કૌરવો અમને મારી
નાંખે એ અમે વધારે સારું માણીએ છીએ. "

અર્જુનના આ પ્રશ્નની અંદર એક મોટો પ્રશ્ન સમાયેલો છે અને
તે એ કે સમાજધર્મ મોટો કે વ્યક્તિનો ધર્મ મોટો? યૂરોપ અને અમે-
રિકામાં સમાજધર્મ બહુ જોર કરેલ છે. ત્યાં એમ માનવામાં આવેલ છે
કે વ્યક્તિએ સમાજ માટે પોતાનો જોગ આપવો જોઈએ અને તેમ
કરવાથી સમાજને જે વ્યાવહારિક સુખ મળે, તેમાં વ્યક્તિને લાભ છે,
માટે લિમિટેડ કંપનીઓ, સંઘધર્મ, પાર્લામેન્ટના ઠાવઠા, સમષ્ટિ માટે
ધાગ જે બધા જોગો યઈ નહીં કરે, તે દરેક વ્યક્તિએ પાળવા જ
જોઈએ. લડાઈ જાહેર થાય ત્યારે પાર્લામેન્ટ દુકમ કરે તે પ્રમાણે દરેક
વ્યક્તિએ તૈયાર થવું જ જોઈએ. આવા ધર્મથી જે કે વ્યક્તિ ઉપર
એક વ્યક્તિની પરતંત્રતા આવી પડે છે, પણ એ પરતંત્રતાને યૂરોપમાં
સ્વતંત્રતા માને છે. જે માણસનું જીવન અર્થ અને કામ એ બે પુરુ-
ષાર્થ સિદ્ધ કરવામાં પૂર્ણ થતું હોય, તો યૂરોપની સમાજવ્યવસ્થા
અને રાત્રી વ્યવસ્થા અમુક અપેક્ષાએ ઠીક કહી શકાય; પણ ધર્મ અને
મોક્ષ એ બે પુરુષાર્થ વધારે માન્યા વગર માણસનું જીવન સુધરતું નથી.
જન્મતું હોય તો સાથે મળીને જન્મી શકાય, પણ જન્મતું કે મરતું હોય તો
સાથે જન્મી શકતું નથી અને સાથે મરી પણ શકતું નથી. તેથી ધર્મ
અને મોક્ષ એ બે પુરુષાર્થ સિદ્ધ કરવા હોય તો દરેક વ્યક્તિએ પોતાનો
સ્વભાવ સુધારવાની જરૂર છે.

વધારે સમાજધર્મ વ્યક્તિને સંસારના સુખમાં ધસડે અને
વ્યક્તિની ઈચ્છા આત્માનું સુખ લેવાની થાય ત્યારે, અથવા વ્યક્તિને
સંસારનું સુખ ગમતું હોય અને સમાજ તેને આત્માના સુખ તરફ
વાળતી હોય ત્યારે, એક તો એ ત્રણ દરજ્જા ઉત્પન્ન થાય છે અને તે

વળતે શુ કંઠુ એ પ્રશ્ન ધણીને મુકવે છે.

કુળધર્મ એટલે સમાજધર્મનો પ્રશ્ન જુદું અર્થ છે જે સમાજને બહુ સ્વતંત્રતા આપવામા આવે તો હાથ જેમ જર્મનીમા નાઝી-ઓએ કરેલુ છે, તેમ વ્યક્તિને કચરી નાખે છે અને વ્યક્તિના ધર્મને બહુ સ્વતંત્રતા આપે તો તે સમાજનુ હિત અથવા દેશનું હિત જોવાની જગ્યા કરતો નથી

આવો મોટો પ્રશ્ન અર્જુનને ગીતાની શરુઆતમા લગવાન પાસે મુકેલ છે, અને તેનો સ્પષ્ટ ઉત્તર લગવાને ગીતામા કયે ઠેકાણે આપ્યો છે તે ધણીને તરત સમજતુ નથી. કુલના મેગામા મેગા થયેલા મહાત્માઓ સાથે અને મહત્વીના આચાર્યો સાથે આ પ્રશ્નની ચર્ચા કરવાનો અવકાશ થોડોક મળ્યો હતો, પણ તેના ઉત્તરથી પણ આ પ્રશ્ન જોઈએ તેટલો સ્પષ્ટ થઈ શક્યો હોય એમ લાગતુ નહોતુ

એક મહાત્માએ એમ કહ્યુ કે “ લગવાનના ઉત્તરમા દ્વનિયે દ્વનિયનો ધર્મ પાળવાની જરૂર બતાવી છે દ્વનિયો પોતાના ધર્મનુ પાલન કરે તો સ્ત્રીઓનુ નફાલુ થાય, અને તે પણ પોતાના ધર્મમા નહી રહે, તેથી વર્ણાશ્રમ ધર્મ પાળવામા સમાજનો ધર્મ રહેલો છે. ”

બીજા એક મહાત્માએ કહ્યુ કે “ સમષ્ટિના પાપપુન્ય ગમષ્ટિને ભોગવવા પડે છે, બેલગુણને આક્રીકામા પોતાનો વેપાર વધારવા માટે ત્યાના લોકોના હાથ પગ કાપી દુઃખી કર્યા, તેના બદલામા ૨૫ વર્ષ પહેલા ન્યારે યૂરોપમા લડાઈ બહોર થઇ, ત્યારે બેલગુણમની પ્રગતિ નિર્દોષ લાગતી હતી છતાં પહેલા તેમના ઉપર હુમલો થયો અને ધણી નિર્દોષ મરી ગયા આર્યોએ હિંદમા આવી અનાપોને નસાડીને, ઘટલાકને મારીને પોતાની જગ્યા કરી તેથી આર્યો ઉપર બી ન ચડી આવ્યા અને તેમનુ રાજ્ય લઘુ લીધું, જે દેશનું પાપ હોય તે દેશના બધા માણસોને ભોગવતુ પડે છે. તેથી જેમ વ્યક્તિના પુણ્ય-પાપનો હિસાબ

રહે છે તેમ સમષ્ટિનાં પુણ્ય અને પાપનો પણ હિસાબ રહે ન્હે. જેમ વ્યક્તિગત જીવનું આયુષ્ય છે અને તેનું પ્રારબ્ધ છે, તેમ સમષ્ટિના અભિમાની દેવ બ્રહ્માનું અને તેના શ્રદ્ધાંડનું આયુષ્ય છે અને પ્રારબ્ધ છે. જેને જે દેશનું અભિમાન છે તેને તે દેશનું પ્રારબ્ધ સાથે બોગવતુ પડે છે. તેમાં લાભ છે, તેમ ગેરજ્ઞાન પણ છે. જેને અભિમાન નથી અથવા બધું અભિમાન મૂક્યું છે તેને વ્યક્તિગત માત્ર દેહનું પ્રારબ્ધ રહે છે. હાલના કાળમાં કેટલાક ન્યોતિપવિદ્યા વાળુવાવાળા શુદ્ધ શુદ્ધ દેશનું પ્રારબ્ધ કહી આપે છે, એટલે કે ઈશ્વાંડનું શુ યશે અથવા વતપાનનું ભવિષ્ય કેવું યશે, અને તેમના વર્તાર કાલેક અંશે સાચા પડે છે તેથી સમષ્ટિના પ્રારબ્ધ જેવી કોઈ વસ્તુ ભગવાનની માયામાં હોવી જોઈએ એવું લાગે છે.

ત્રીજા એક મહાત્મા કે જેનું વચન ગીતા ઉપર પ્રમાણ મનાય છે તેમણે કુળધર્મ અથવા સમાજ ધર્મના નાશ માટે અર્જુને જે પ્રશ્ન પૂછ્યો છે તેનો હિતર ભગવાને કયાં આપ્યો છે તે કહ્યું નહિ, " પાછળથી કહીશ " એમ જવાબ આપ્યો.

ચોથા મહાત્માએ જવાબ આપ્યો કે " વર્ણાશ્રમ ધર્મ એ જ કુલ-ધર્મ છે અને વર્ણાશ્રમ ધર્મ પ્રમાણે ભગવાને અર્જુનને લડવા માટે કહ્યું. " તે મહાત્માએ એમ પણ કહ્યું કે " ગીતામાં અદ્વારમા " અધ્યાયમાં ભગવાને કહેવ છે કે " જે પરમાત્માની સત્તાથી બધા પ્રાણી માત્રની સત્તા ચાલે છે, જેનાથી આ બધું જગત વ્યાપ્ત છે, તેને પોતાના કર્મ અર્પણ કરી તેની પૂજા કરવાથી માણસને સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે. " આ જવાબમાં પણ વ્યક્તિના ધર્મનો લાભ થાય છે. વ્યક્તિનો ધર્મ તો ભગવાને ગીતામાં ઘણે ઠેકાણે બતાવેલ છે. જે અમુક રીતે રહે છે તેને અમુક લાભ થાય છે એવું તો ઘણી જગ્યાએ કહેવ છે. આખી સમાજ તેવું કરે તો આખી સમાજને તેવો લાભ મળે, પણ હાલની મમાજનું લક્ષ્ય રોટલી મેળવવામાં અને વાસનાની

- તૃપ્તિ એ એમાં જ અટકી ગયું છે. અર્જુનના વખતમાં પણ પાંડવોને રહેવા જેટલી જમીન દુર્યોધને આપવાની ના પાડી, એટલે ત્યાં પણ રોટલીનો અને માનનો પ્રશ્ન હતો; પણ ભગવાને ખાસ કરીને તેને આત્મધર્મ સમજાવ્યો છે, એટલે આત્માનું સ્વરૂપ સમજી તે પ્રમાણે રહેવાનું કહેલું છે. એવો ધર્મ ધણા માણસ ભેગા થઈ પાળી શકે એવું હાલના સમાજનું વાતાવરણ નથી. મહાભારત વખતે પણ આત્મા જન્મતો નથી, મરતો નથી એવું જ્ઞાન લડનારાઓમાં ઘણાને નહોતું.

ગીતા જેવા સર્વમાન્ય પુસ્તકમાં સમાજધર્મના પ્રશ્નો ઉત્તર યોગ્યો ન મળે એ મોટું આશ્ચર્ય લાગે છે. તેથી એમ લાગે છે કે કાંતો લડાઈ, કેટલાક માને છે તેમ સાચે સાચી થઈ નથી, પણ આપણા મનમાં થતું 'દેવી અને આસુરી પ્રકૃતિનું' યુદ્ધ એ મહાભારતનું યુદ્ધ સમજવાનું છે. અથવા ઋષિમુનિઓના સમાજમાં કાડીમઠાડીને પણ નજીકના સગા માનવામાં આવેલ હતા; અથવા ભગવાનના મત પ્રમાણે સમાજધર્મ કરતાં વ્યક્તિધર્મ જિંવો છે; વ્યક્તિની સ્વતંત્રતામાં સમાજની સ્વતંત્રતા છે. વ્યક્તિએ આખું વિશ્વ એક સત્તાથી ચાલતું 'જોવું' જોઈએ. છતાં વ્યક્તિને પણ અમુક નિયમોમાં બાંધ્યા વગર તેની સ્વતંત્રતા ભંગ થતી નથી. તેથી સમાજ એવો જોઈએ કે વ્યક્તિને આડે ન આવે અને વ્યક્તિનું જીવન એવું જોઈએ કે સમાજને આડું ન આવે. પણ એવી સમાજરચના કરવી એ ઘણું મુશ્કેલ કામ છે, કારણ કે જગતની રચનામાં ચાર પ્રકારનું સુખ છે; ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ અને સમાજને એક સુખ જોઈએ અને વ્યક્તિને બીજું સુખ જોઈએ, ત્યારે માણસના હૃદયમાં અને દેશમાં ઝઘડો ઉત્પન્ન થાય છે.

તેથી બંનેના ધર્મ નક્કી કરતાં પહેલાં માણસના જીવનનો હેતુ નક્કી કરવો જોઈએ, અને સમાજનું હૃદય તે હેતુ તરફ હમેશાં રહેવું જોઈએ, પરંતુ તે પણ ઘણું મુશ્કેલ કામ છે. જર્મનીએ, જાપાને

અને ઈંગ્લીશને સસાની મગવડો મેળવવાની ઇચ્છા ગણી છે
 ઈંગ્લાંડ અને અમેરીકાએ વેપાર વધારીને સસાની સમવડો મેળ
 વવાની ઇચ્છા રાખી છે. રશિયાએ મજુરોની સલામ અને ખેડૂતોની
 સલામ રાખવા તરફ ધ્યાન આપ્યું છે મહાત્મા ગાંધીજી પણ ગરી
 બોની સલામ નહે તેમા જ દેશનું કલ્યાણ માને છે. આગળના જાપિ
 મુનિઓએ મોક્ષને પગ પુરુષાર્થ માનેલો હતો, તેથી હાલના કામ
 ફક્ત દાનિયો માટે જ ગમ્યુ હતુ, અને તેમા પણ જે શસ્ત્ર વગરનો
 હોય તેને મગાય નહિ, જે શસ્ત્રે આવ્યો હોય તેને મગાય નહિ જેનું
 ધ્યાન ન હોય તેને મનય નહિ, નિર્દોષને મનય નહિ, એવા અનેક
 બાધન દાનિયો માટે ગમેના છે હાલના મુદ્દમા તો ૧૮ વર્ષની ઉમરથી
 ૪૦ સુધીના બધાએ લગાઈ માટે તૈયાર થઈ જવું, સ્ત્રીઓએ પણ
 મુદ્દમા મદદ કરવી અને ગમે તેને ગમે તે સ્થિતિમા મારવો એ જ
 ધર્મ. દરેક મોટો દેશ બીજા નાના દેશને એમ કહે કે " હા તો અમારા
 મિત્ર થાઓ અથવા અમારા શત્રુ થાઓ, અથવા અમારા મિત્ર હોય
 એવા દેશના મિત્ર થાઓ, અને અમારા શત્રુ હોય, એવા દેશના શત્રુ
 થાઓ, એવી દરેકમા વ્યક્તિને સ્વતંત્રતા નહેતી નથી અને સમાજનો
 સ્વભાવ પણ જેવો યહ જાય છે

જ્યાં સમાજનું ધ્યેય ફક્ત અર્થ અને કામ એ બે પુરુષાર્થ તરફ જ
 હોય, ત્યાં વ્યક્તિનું અને સમાજનું જીવન પણના જીવન કરતાં
 આગળ વધી શકતું નથી તો અપૂર્ણ સમાજસેવકનો અપૂર્ણ મન
 અપૂર્ણ સમાજ સાથે નહે છે સમાજસેવક એક પ્રકારના ન્હાના અભિ
 માનભાથી બીજા પ્રકારના મોગ અભિમાનમા પ્રવેશ કરે છે અને
 પોતાના સિવાય બીજા બધાને સુધાન્વાની ઇચ્છા નાએ છે, તેથી હાલની
 સમાજસેવામા દૈતલાવ દૂર થતો નથી

હાલનો સમાજસેવક એમ માને છે કે જો તેના મતના જેવા
 સમાજ-સેવક તૈયાર નહિ થાય તો સમાજનું શું થશે ? વળી ભક્ત-

કોટિના માણસો એમ માને છે કે જે ભગવાને જગત રચ્યું છે, તે જગતને સુધારવાનો આધાર તેના ઉપર છે, અને રાની પુરુષો એમ માને છે કે વસ્તુ એક છે, અદ્વૈત છે, ધણા છે જ નહિ, તેથી એક વસ્તુમાં કાંઈ જગડતું નથી કે ખનતું નથી. પહેલી ફાશ મદ જિરાસુ માટે છે, બીજી મધ્યમ માટે છે, ત્રીજી દગા ઉત્તમ અધિકારી માટે છે.

રાની માણસો જે ઉપદેશ સમાજને આપે છે, તે ધણા સમજી શકતા નથી સમાજમાં ધણા માણસો અરાની હોય છે તેથી મહા ત્માઓ જે ઉપદેશ આપે છે, તે ઉપદેશ સમાજના માણસો જગાડી નાંખે છે. બુદ્ધે જે અહિંસાનો ઉપદેશ આપ્યો, તેથી વિરૂદ્ધ વર્તન બુદ્ધધર્મવાળા જાપાનનું જોવામાં આવે છે; ક્રાઈસ્ટે જે ઉપદેશ આપ્યો તેથી વિરૂદ્ધ વર્તન ક્રિશ્ચિયનોમાં જોવામાં આવે છે. આર્યોના ઋષિ મુનિઓએ નીતિ અને સત્યના જે સિદ્ધાંતો સમજાવેલ છે, તેથી વિરૂદ્ધ વર્તન તીર્થસ્થળોમાં પણ જોવામાં આવે છે. દુકાનદારો, ગાડીવાળા, પંડ્યા લોકો, વિગેરે ધણાના જીવનમાંથી પ્રમાણિકપણું જતું રહેલ છે.

સમાજધર્મ અથવા કુટુંબધર્મ નિયમ કેમ સારો રહે, એવી ચિંતા અજીનને ગીતાની રચનાતમા થયેલ છે. અને તે મુશ્કેલી તેણે બહોત પણ કરેલ છે. ભગવાન ચોથા અધ્યાયમાં એટલું કહે છે કે જ્યારે જ્યારે ધર્મની ગ્લાનિ થાય છે અને અધર્મ પ્રવર્તે છે, ત્યારે સાધુઓના ગદાણુ માટે, દુષ્ટર્મીઓના વિનાશ માટે અને ધર્મની સ્થાપના માટે હું અવતાર લઉં છું.” તે ઉપગ્રથી એમ લાગે છે કે સમજિને સુધારવાનું કામ બહુ અઘરું હોવાથી ભગવાન જનને અવતાર લઈ તે કરે ત્યારે જ થાય તેવું છે. તે પહેલાં પોતે કામ કરે આથી સંહારની ક્રિયા પણ કરે છે. જે માણસો દુષ્ટર્મી હોય, જે વધારે જીવે તો અમા-જને જગાડે તેવા હોય, તેઓનો નાશ થયા વગર નવો સારો ધર્મ ઉત્પન્ન કરી શકાય નહિ, અને તે નહીં શકે નહિ. તેથી લગાઈએ નના ધર્મની ઉત્પત્તિ પહેલાંએક જરૂરી પ્રવૃત્તિ છે. જુના અનેક માણસ અનેક

જનતા ગમ કાઢે, ત્યાં માર્ગનામા પૂરી મતા ન હોય, ત્યાં સમાજ-
 ઉત્પત્તિનું લક્ષ્ય બાધ્યા વગર, જીવન સુધારવા અતેજ જનતાનાં સાધન
 અનેક માળખે જતાવે, ત્યાં ક્યે જરૂરે કામ કરવું એ ધ્યાનને સજ્જ
 નથી સમાજ સુધારવામા આપણો સ્વભાવ સાથે ગહે છે તેથી જોડકો
 આપણો સ્વભાવ સુધર્યો હોય તેટલી અને તેની સેવા ધર્ષ રહે છે
 સમાજને સુધારવા જતા જો પોતાનો સ્વભાવ સુધારવાનું જ્ઞાનમા
 ન હોય, તો પોતાના જીવનમા અનાત્મભાવ વધી જાય છે

વળી સમાજસુધારકના વખાણ અમાની માણસો કરે છે, તેથી ધણી
 વાગ સમાજસેવક પોતાની જનતાને સુધારવાનું કામ બધ કરાં દે છે
 તેથી આર્યાની વિદ્યાભાગમા એવી પદ્ધતિ છે, કે નાનાએ મોટાની સેવા
 કરી કે જેથી મોટાનું જ્ઞાન નાનામા આવે, અને નાનાનો અહ કા-
 વધે નહિ

શાઓમા કહેવ, છે કે મો કામ પડતા મૂકીને જમી લેવું, હજાર
 પડતા મૂકીને રનાન કરી લેવું દાનનો વખત આવે ત્યારે લાખ કામ
 પડતા મૂકીને દાન કરી લેવું અને કરોડ કામ પડતા મૂકીને થી હાંતિ
 ભજન કરી લેવું

વળી એક જગ્યાએ યોગ પણ કહેવું છે કે કુટુંબનું દિત થવું
 હોય તો પોતાનું દિત જવું કરવું, ગામનું દિત થવું હોય ત્યારે
 કુટુંબનું દિત જવું કરવું દેશનું ભવું થવું હોય ત્યારે ગામનું દિત
 જવું કરવું અને આત્માનું દિત થવું હોય ત્યારે દેશનું દિત જવું કરવું
 આવા કાં ચુને લઈને થી અગરિદ યોગે ભક્તિ માટે પ્રેરેમનું પ્રમુખ
 પદ પણ સ્વીકાર્યું નહિ, અને પોતાના આત્મમા ગતદારી વાનો
 કરવાની ના પાડે છે તેના આત્મમા લાગણી છે તેમા ન્યુસપેપરો
 આવે છે, પણ તે ઝોરકાના દસ્તાવેજ ઉપર 'falsehood' લખેલ છે
 એટલે કે ન્યુસપેપરોમા જો આવે છે તે બધું જુઠું છે આગલા મળમા
 પણ ધણી નગ્નઓએ ભક્તિ માટે નજર છોડ્યાં છે

હાનનો દેશસેવક ધણી સત્તાને માને છે રાજની સત્તાને માને છે

પ્રગ્મની સત્તાને માને છે, બીજા દેશની સત્તાનો વિચાર કરે છે લોકત
 ફક્ત એક જ સત્તાને માને છે તે એમ માને છે કે બધું એક ભગ
 વાનની સત્તાથી ચાલે છે. માટે પોતે માણુ ? અને પોતાની સમજ
 પ્રેમથી અથવા પોતાનો દેશ કેવડો એ પહેલા નક્કી કરવું જોઈએ તેથી
 અધિકારી બેદરે સમાજસેવાના કામ માનીએ તો જ સત્ત સમગ્રય તેવું
 છે બધા માણસો અદ્વૈત તત્ત્વ અદ્વૈત કંઈ શકતા નથી, તેથી તમોગુણી
 માણસો માટે ભગવાને લયાનક સાધન ગણેલા છે અને તેમને માટે
 યુદ્ધ કરવા, યાત્રાની નિદા કરવી, યાત્રા દોર બતાવી અગડો કરીને
 સમાજસેવા કરવી એ પણ સાધન છે તેઓ એક બીજા યુદ્ધ કરી
 સુધરે છે અને સુધારે છે. રજોગુણી માણસો લાનચથી સુધરે છે તેમને
 માટે શાસ્ત્રમા રોચક વાક્યો છે. જેમ કે ગીતાનો રાજ એક અધ્યાય
 વાચવાથી અમુક ફળ છે માથ મહિનામા ત્રિવેણીસગમમા સ્નાન કર
 વાથી અમુક જાતનું પુણ્ય છે કુભના મેળામા સાધુઓના દર્શન કરવાથી
 પણ ધણું પુણ્ય થાય છે કાશીમા મગવાથી તો જરૂર મુક્તિ થાય છે
 વિગેરે સત્ત્વગુણી માણસો માટે યથાર્થ વાતો શાસ્ત્રોમા મળી છે, તેમને
 કાશીમા મરનાની જરૂર નથી, કાશ્યુ કે આત્માનો જન્મ નથી તેથી
 બધાને સુધારવા માટે એક જ પ્રકારનું સાધન નથી બધાએ અમુક
 કામ કરવું જ જોઈએ એમ કોઈ કહી શકે નહિ અને કહે તો બની
 શકે તેવું નથી તેથી બધા દેશાની પાર્વામિન્દોમા પણ ધણું મતભેદ
 જોવામા આવે છે મીઠા જાડ ભગવાને વાવેલા છે અને કડવા જાડ
 પણ તેમણે વાવેલા છે, તે બધાને તે પાણી પાય છે. ગુલામનું ફૂલ
 અને કાંટા એક જ ડાળીમાથી થાય છે

પચાસ પોણોસો વર્ષની આ માણસની જિંદગી અને તેમા સમા
 જને સુધારવાની ધમાલ એ સાચી છે, કે કોઈ જાદુગરની ઈશ્વરની છે
 કે મૃગજની પેડે આભાસ માત્ર છે ? જના અનેમ્ત્વ નથી ત્યાં અનેક
 ત્વ જોઈ બાતિમા પડવું એ શું કહાપણ છે ? ધ્રુવડને દિવમે અધાર
 દેખાય તેથી અધાર સાચુ છે ? માણસને અનેમ્ત્વ દેખાય

તેથી અનેકત્વ સાચું છે ૨ સમાજની મેવા કમ્પાવાળા તો આપણા શરીરના જન્મ પહેલા હતા, અને પછી પણ આવશે. જન્મ-તનો ખોતે આપણા ઉપર નથી. જેવી સમાજ તેના સેવા કમ્પાવાળા આવ્યા જ કરશે, અને છતાં હજુ માણસની સમાજનું દેશાણું નથી. યુરોપ અને અમેરીકાના માણસો કહે છે કે તેમના બાપદાદા વાદશ હતા, અને ધીરે ધીરે હવે તે માણસ થતા જાય છે, પશુધાથી માણસ થતા વાર લાગે છે. માણસ થયા પછી બહારનાની વાતો તેને કાને આવી શકે, પણ તેમના વેપારી અને સ્વાર્થી સંસ્કારની અસર બીજા દેશોમાં ફેલાઈ છે. કૃષ્ણ અને મહાવીર, બુદ્ધ અને મહંમદ અને ક્રાઈસ્ટ આવ્યા ને ગયા, અને છતાં જેઓનું અંતઃકર્ણ તેમનું જ્ઞાન જીવવાને તૈયાર હતું તેજ જીવી શક્યા છે.

ખગ સુધારક આત્માના સુધારક છે, માયાના સુધારક નથી. માયા-ને સુધારો તો મે તે માયાજ રહે છે.

કુલના મેળામા પણ સમાજસેવાની ભાવના રહે છે. ધાર્મિક સમાજનું લક્ષ્ય ધર્મના પ્રચાર તરફ રહે છે, છતાં મહંતો અને શિષ્યો આત્મધર્મને બદલે મારો ધર્મ અને તમારો ધર્મ એમ બેદમા પડે તો માયા છતી શકાતી નથી ત્યાં પણ પરાધીનપણું રહે છે જ્યાં પર પરતું દેખાય ત્યાં પરાધીનપણું દૂર થતું નથી સ્વ-ને દેખે તે જ સ્વતંત્ર થઈ શકે છે જ્યાં સુધી માણસમા આત્મજ્ઞાન નથી ત્યાં સુધી તે સમાજના ન્યાય નીચે રહેવાનો જ. જે પોતાતા સ્વભાવને વશ કરી શકે તો નથી, તેને વશ રાખવા માટે બીજાની જરૂર પડે છે. There must be Governors and there must be governed.

અચાની માણસ કુદુબનો શુદ્ધામ બને છે, અથવા રાતિનો, સમા જનો, કાઉન્સિલનો, રાજ્યનો, અખાડાનો કે મડળીનો શુદ્ધામ બને કે ધાર્મિક ભાવનાનું લક્ષ્ય બરાબર ધ્યાનમા ન રહે તો મહત્ત અ-મડ્યેશ્વરનો શુદ્ધામ બને છે, અને એ શુદ્ધામીમાથી કેમ નિકળવું એ

તેને સ્વચ્છું નથી. મહંતોને પણ કેટલીક જાતની પરતંત્રતા રહે છે. તેમને આશ્રમે ચલાવવા માટે પૈસાની જરૂર પડે છે અને તેથી ગૃહસ્થોને માન આપવું પડે છે, અને તેમનાં વખાણ કરવાં પડે છે.

આત્માની કિંમત આત્માથી છે. અજ્ઞાની સમાજ કે અજ્ઞાની કુટુંબ આત્માની કિંમત બરાબર સમજી શકતાં નથી, તેથી ભગવાન કહે છે કે “હું જેના ઉપર અનુગ્રહ કરું છું તેનાં ધન, વૈભવ, અને કીર્તિ હરી લઉં છું” કે જેથી તે બરાબર ભક્તિ કરી શકે.

જેને એમ લાગે છે કે જગતમાં જે કંઈ છે તે પ્રભુનું છે, અને તેની સત્તાથી ચાલે છે અને તે સત્તાથી આપણે ભુદા નથી તે ખરું સ્વરાજ્ય લોગવે છે. તે માત્ર બધે સ્વ-ને જ જુએ છે. બીજા મનાતા સ્વરાજ્યમાં, એક બે વર્ષ પછી અથવા ૨૦-૨૫ વર્ષ પછી બીજી સત્તા તે રાજ્ય પકાવી લે છે. આપણા કુટુંબની સેવા આપણે કરીએ છીએ, ત્યારે આપણે પરોપકાર કર્યો એમ કહેતા નથી; તેમ આપણું જગત આપણું કુટુંબ માની જે કંઈ પોતાનાથી બને તે બીજાને સુખ આપવા માટે થાય, તો તે ખરી સમાજસેવા છે. ખરી સેવામાં પરોપકારની લાવના રહેતી નથી. પરને જોવું એ દોષ છે.

હાલની સમાજસેવામાં બધા સાથે હોય ત્યારે કિંમત રહે છે અને માણસ એકલો પડે ત્યારે નાકિંમત થઈ જાય છે. ભક્તિમાં એકલો માણસ પણ કોઈથી બીતો નથી. મહાભારત વખતે કૌરવની સંઘ-શક્તિ એક શ્રી કૃષ્ણની વ્યક્તિગત સત્તાથી હારી ગઈ હતી, તેથી જે કામ એક મહાત્માની શક્તિથી ચાલે છે, તે બધા અજ્ઞાનીને ભેગા કરવાથી થતું નથી. ઇંગ્લાંડની પાર્લામેન્ટમાં જેટલા ડાહ્યા માણસો ભેગા થયા હતા તે પણ હારાઈ અટકાવી શક્યા નહિ.

વળી બધાએ એક પ્રકારની જ સેવા શા માટે કરવી જોઈએ? અમુક સેવામાં માણસો વધારે વખાણ કરે તેથી તે જ સેવા સાચી છે એવો નિયમ નથી. આપણા શરીરમાં હાથ હાથનું કામ કરે છે અને

ગુપ્ત વિગેરે મનમૂલ બહાર કાઢી મ્યુનીસીપાલીટી કામ કરે છે, તેથી તે કામ ખર્ચ છે એમ કોઈ કહેતું નથી, તેથી બધાએ એક જ પ્રકારની સેવા કરવાની જરૂર નથી

સમાજસેવા એ ભગવાનની સેવા છે એમ માનવું હોય તો સમાજ હમેશા ભગવાન રૂપે પ્રતીત થવી જોઈએ જ્યાં વારંવાર અનેક જીવનજરે આવે, ત્યાં અનેક નથી પણ એક જ પરમાત્મા છે, એવી બુદ્ધિ સ્થિત રાખવી એ ઘણું મુશ્કેલ કામ છે. તેથી કુભના મેળામાં પણ ઘણી મહાત્માઓમાં અદ્વૈતની ભાવના જાગ્રત રહેતી નથી

જતા લોકોમાં ધાર્મિક ભાવના ફેલાવવાનું જે શરૂઆતનું કામ છે, તે આના મહત્ત્વ અને અખાડા કેટલેક અંશે હીક કરી શકે છે ભજના નદી સાધુઓ ફક્ત રાટલીના નદલામાં લોકોને સારા ભજનો સંભળાવે છે અને તેમની પણ જરૂર છે

પ્રાણી માત્ર ઉપર દયા રાખવી, તેમને મદદ કરવી એ ખરી સાધુતાનું એક મુખ્ય લક્ષણ છે, જતા તેમાં વિવેક જોઈએ વિવેક ન રહે અને અપ્રશસ્ત રાગ રહે, તો જેમ ભરતને હરણ થયું પડ્યું હતું તેમ સેવા કરનારની હલકી દશા પણ થઈ જાય છે

એક મહાત્માને કોઈ શેઠે આશ્રમ બાંધવા માટે મોગી રકમ આપવા માગી તેણે તે લીધી નહિ થોડા વખત પછી બીજા જગ્યાએ દુકાળ પડ્યા, એટલે તેમાંથી કેટલીક રકમ તે દુકાળમાં મદદ કરવા માટે મહાત્માએ તે શેઠને લખ્યું, શેઠે જે રકમ આશ્રમ માટે અલગ રાખી હતી તેમાંથી અરધી મોકની તે વપરાઈ ગઈ અને દુઃખના દુઃખથી પીડાતા માણસો વખ્યા ગેઠની શ્રદ્ધા સારી છે એમ માની તે મહાત્માએ દેવું કરીને દુકાળીઓને મદદ કરી અને તે દેવું ચૂકવી આપવા શેઠને લખ્યું શેઠે કહ્યું કે, મેં તો એ રકમ આશ્રમ માટે જ અલગ રાખી છે, અને બીજા કામ માટે આપી શકું નહિ, તેથી તે મહાત્મા ઉપર કંઈનો ખોત્તે એવો ગ્રહી ગયો, કે તેને પોતાની આત્મ-

સાધનામાં ચિંતા વિઘ્નરૂપ થવા લાગી, આ ભગતની માફક અપ્રશસ્ત રાગનો નમુનો છે. આ બનાવ પંદર વર્ષ પહેલાં બનેલો છે. સાધુઓ વ્યવહારી માણસોને આધારે રહેવા કરતાં ભગવાનને આધારે રહેવાની ટેક રાખે; તો આવા બનાવ બને નહિ.

ભગવાન હજારો હાથે યોગક્ષેત્ર ચલાવે છે:

ગીતામાં કહેલ છે કે:-

શ્રેયો દ્રવ્યમયાત્ યજ્ઞાત્ જ્ઞાનયજ્ઞઃ પરંતપ ।

સર્વં કર્માન્વિલં પાર્થ જ્ઞાને પરિસમાપ્યતે ॥

એટલે દ્રવ્ય વિગેરેથી થતા બધા યજ્ઞ કરતાં જ્ઞાનયજ્ઞ શ્રેષ્ઠ છે, બધાં કર્મ જ્ઞાનમાં પરિસમાપ્ત થઈ જાય છે.

(અપૂર્ણ)

નાવલડાંની વાટ

જેઠ હું તો નાવલડાંની વાટ.
થાકીપાકી કરી સવતવટ
ઉપડવાને માટ;
નિર્જન આરે વાટડી જોતાં
જાગે દિલ ઉચાટ....જેઠં.

વસંત આવી, ફૂલડાં લાવી
કરમાયાં યે ફૂલ;
કરમાયેલાં ફૂલને જારે
જીવન થાતું ફૂલ....જેઠં.

હરખે હેયું જરતાં ભૂંડ્યો
માનવતાતું માન;
રંગરાગ ભોગવવામાં ના
રહીજ સાચી જ્ઞાન....જેઠં.

વાટડી ખૂટી જીવન ફેરી
જોતો રહ્યો હું ત્યાંજ;
હવે વાટડી નાવલડાંની
જો થ મળે છે ક્યાં જ ?....જેઠં.

બિપિન વેદ

ॐ

શ્રી લઘુ વાસુદેવમનન

(ગતાંકથી ચાલુ)

સત્તમ વર્ણક

૬૬

આ સાતમા વર્ણકમાં આત્મા અને અનાત્માનો વિવેક, તેનાથી આત્મા અને અનાત્માનો વિવેક, સાધ્ય થતું આત્મજ્ઞાન, અને તેનાથી સાધ્ય થતા બ્રહ્મકૈવલ્યનું વર્ણન છે.

શિષ્ય :—આત્મા અને અનાત્માના વિવેકમાંથી આત્મજ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે, એમ આપે ઠીક કહ્યું, પણ એ આત્મા એટલે શું ?

ગુરુ :—ત્રણ શરીરથી વિલક્ષણ, ત્રણ અવસ્થાનો સાક્ષી, પંચકોશથી વ્યતિરિક્ત, તથા સત્, ચિત્ અને આનન્દલક્ષણરૂપ એ આત્મા છે.

શિષ્ય :—અને અનાત્માનાં શું લક્ષણ છે ?

ગુરુ :—અનાત્મા એટલે ત્રણ શરીર, અને એ અનૃત, જડ, અને દુઃખરૂપ છે. વળી એ ત્રણે શરીર વ્યપ્તિ અને સમપ્તિને વિચાર

લક્ષણ પ્રથમ વર્ણકમાં કહ્યાં છે, છતાં અહીં પણ કહ્યું છે તે સાંભળ. વત્ એટલે સમપ્તિ; (એક) વૃક્ષ એટલે વ્યપ્તિ; (દ્વેકમાં) સમસ્ત હોય તે સમપ્તિ અને વ્યસ્ત (છટું હવાયું, એકલું) હોય તે વ્યપ્તિ. આવી રીતે ત્રણે શરીરો વ્યપ્તિ અને સમપ્તિ રૂપવાળાં છે.

શિષ્ય — તે કેવી રીતે ?

ગુરુ :—સમષ્ટિ સ્થૂલ શરીર, સમષ્ટિ સૂક્ષ્મ શરીર અને સમષ્ટિ કાળુ શરીર, તેવી જ રીતે વ્યષ્ટિ સ્થૂલ શરીર, વ્યષ્ટિ સૂક્ષ્મ શરીર અને વ્યષ્ટિ કાળુ શરીર; એમ ત્રણે શરીર વ્યષ્ટિ અને સમષ્ટિના ભેદ વડે જ પ્રકાગ્ના થાય છે.

આત્માને સમષ્ટિના ઉપાધિને લીધે ઈશ્વરપણુ અને વ્યષ્ટિના ઉપાધિને લીધે જીવપણું પ્રાપ્ત થાય છે, જે કે આત્મા એક જ હોવાથી એ [ભેદ] વાસ્તવિક નથી. આત્માને એ ઈશ્વરપણુ માયાના ઉપાધિને લીધે અને જીવપણુ અવિદ્યાના ઉપાધિને લીધે છે. એમાં કશું ચે વાસ્તવિક નથી. બ્રહ્મા સુધી એ વાસ્તવિક છે એમ જે જાણે છે, ત્યાં સુધી એના બંધની નિવૃત્તિ થતી નથી. “ જીવ અને ઈશ આભાસમાત્રથી બનાવે છે, પોતે જ માયા અને અવિદ્યા થાય છે. ” આમ એ વિષયમાં સમસ્ત-જીવોની માતા, શ્રુતિભગવતી ઉપદેશ કરે છે.

શિષ્ય .—ઈશ્વરને સમષ્ટિ કાળુ શરીરમાં અભિમાન હોવું નથી, એમ કહેવાય છે, એનું શુ કારણ ?

ગુરુ :—મહાસુષુપ્તિ (સષ્ટિનો મહાપ્રલય)માં અહંકાર લીન થતો હોવાથી અભિમાનના કારણનો જ ત્યાં અભાવ હોય છે. આ સમષ્ટિ કારણના ઉપાધિવાળા ઈશ્વરને અવ્યાકૃત અને અન્તર્યામી પણ કહે છે, અને ઉત્તમલક્ષ્મી ક્રાંતિના જીવો એની ઉપાસના કરે છે.

જેઓ એ (અન્તર્યામી)ની ઉપાસના કરી શકે તેવા ન હોય, તેઓને શ્રુતિ સમષ્ટિ સૂક્ષ્મ શરીરના ઉપાધિવાળા ઈશ્વરની ઉપાસના કરવાનો ઉપદેશ કરે છે, જેનાં હિરણ્યગર્ભ, સુત્રાદ્રમા અને મહાપ્રાણુ એવા નામ છે.

શિષ્ય:—ત્યારે શું આ હિરણ્યગર્ભને પોતાના સૂક્ષ્મ શરીરમાં અભિમાન હોય છે કે નહિ ?

ગુરુ:—તે વખતે જો કે અભિમાન ધારણ કરનાર અહંકાર વિદ્યમાન છે, છતાં પણ સ્વપ્ન અવસ્થાને લીધે અભિમાનના આશ્રયવાળા સ્થૂલ શરીરના પ્રવેશનો અભાવ હોવાથી, એ સૂક્ષ્મ શરીરમાં પણ ધ્રુવરને અભિમાન હોતું નથી.

આ સૂક્ષ્મ ઉપાધિવાળા ધ્રુવરની ઉપાસનામાં પણ (જે) જીવો અસક્ત હોય છે, તેમને માટે સમષ્ટિ સ્થૂલ ઉપાધિવાળા ધ્રુવરની ઉપાસના કરવાની શ્રુતિ આપા કરે છે. તે ધ્રુવરનાં વિરાટ, વૈરાજ અને વૈશ્વાનર એવાં નામ છે.

શિષ્ય:—એને પણ આ સ્થૂલ શરીરમાં અભિમાન હશે કે નહિ હોય ?

ગુરુ:—વિચાર કરતાં જણાય છે કે નથી હોતું.

શિષ્ય:—કેવી રીતે ?

ગુરુ:—એક તો સમસ્ત જીવોનાં શરીરો એકત્ર યમને શરીરરૂપે રહે ત્યારે એની સ્થિતિ કહેવાય તેથી, અને બીજું “ અહમ્-હું ” એવો વ્યવહાર કરનાર પ્રતિયોગીના અભાવને લીધે.

ઉપર કહ્યા તે ત્રણે સમષ્ટિ શરીરના ઉપાધિવાળા ધ્રુવરની ઉપાસના પણ ન કરી શકે એવા જીવોને માટે શ્રુતિ એવું વિધાન કરે છે કે તેઓએ, દુષ્ટનું દમન કરનારા, અને શિષ્ટ (સન્નત)નું પરિપાલન કરનારા, સદિ, સ્થિતિ (પાલન) અને સંહાર કરવાને રાજ/સ, સાત્ત્વિક અને તામસ મૂર્તિધારી, જ્ઞાના, વિધ્યુ અને રૂદ્રનું નામ ધારણ કરીને, મુસ્ય, દૂર્મ વગેરે અક્તાર ધારણ કરે છે, એ ધ્રુવરની ઉપાસના કરવી જોઈએ.

શિષ્ય:—જ્ઞાના વગેરેની મૂર્તિ ધારણ કરનાર ધ્રુવરને તે તે મૂર્તિ-ઓમાં અભિમાન હોય છે કે નહિ ?

ગુરુ:—અભિમાન તો હોય છે; કાણુ કે જો અભિમાન ધારણ ન

કરે તો તે તે મૂર્તિદ્વારા સૃષ્ટિ, સ્થિતિ વગેરે કાર્ય કરી શકાય નહિ, તેથી અભિમાન હોય છે, એમ માનવું જોઈએ.

શિષ્ય:—ઈશ્વરને પણ જીવની પેઠે જો એમ અભિમાન હોય છે એમ કહીએ તો પછી જીવના કરતાં ઈશ્વરમાં શું વિશેષતા રહી ?

ગુરુ:—વિશેષતા છે; જીવોને પોતપોતાના શરીરોમાં અદ્વંતા તથા મમતા સતત રહે છે જ; ત્યારે ઈશ્વર તો, પોતાની [ઈચ્છાથી સ્વીકારેથી] ભૂમિકા ભજવનાર નહીં પેઠે, લોક-રક્ષણને માટે કેવલ કૃપાપૂર્વક જ તે તે કાર્ય કરતી વખતે પોતાની મૂર્તિમાં અભિમાનની કલ્પના કરી લે છે. આવી રીતે જીવના અભિમાન અને ઈશ્વરના અભિમાનમાં મહાત્તર ભેદ છે.

આવા મૂર્તિસ્વરૂપ ઈશ્વરની પણ જેઓ ઉપાસના ન કરી શકે તેવા હોય, તેઓને શાસ્ત્ર તામ્ર વગેરે ધાતુની બનાવેલી કલ્પિત પ્રતિમાની ઉપાસના કરવાનો આદેશ કરે છે. એટલા માટે કેટલાએક ઈશ્વરશ્રુદ્ધિથી પ્રતિમાની ઉપાસના કરે છે. (સત્ય તો એ છે કે) સર્વત્ર એક જ અન્તર્યામી પરમેશ્વર બ્રહ્મા વગેરે મૂર્તિઓમાં અનેક મૂર્તિઓ તેમજ તેમની પ્રતિમાઓમાં નિવાસ કરીને હોવા છતાં અન્તર્યામી ઈશ્વર એક છે. પોતપોતાના ઉપાસકોને ફલપ્રદાન કરે છે. મૂઠ લોકો ઈશ્વરના સર્વાંગભાવનો વિચાર ન કરતા, તે મૂર્તિઓમાં અનેક લિન્ન લિન્ન ઈશ્વરો છે, એમ માનીને પગપર કનક કરે છે (લડે છે) પણ અન્તર્યામી ઈશ્વર તો એક જ છે એમ તું જાણજે.

શિષ્ય:—ઈશ્વર સર્વત્ર અને એક જ છે, તો પછી શાસ્ત્રો તે તે જોની મૂર્તિના ભેદનો અંગીકાર કરીને તેઓની ઉપાસનાનો ભેદ પ્રતિ-પાદિત કરે છે એનું શું કારણ ?

ગુરુ —જહિર્મુખ વૃત્તિવાગને ધીરે ધીરે અન્નર્મુખ કરીને ' પર-

માત્રા જ શ્વેતમા છે, [કોઈ] અન્ય નથી' એવું જ્ઞાન આપીને મુક્તિપ્રદાન કરાવવાની ઈચ્છાથી અનાદિ કાલથી પ્રવૃત્ત થયેલા ભેદનો શાસ્ત્ર અંગીકાર કરે છે, અને તેમની સુદ્ધિ અનુસાર લિન્ન લિન્ન પ્રકારની યોજના કરે છે. પણ એ કાંઈ મુખ્ય તાત્પર્ય નથી. આવી રીતે પરમાત્મા પરમેશ્વરનું ત્રણ સમષ્ટિ શરીરના ઉપાધિભેદ વડે ઈશ્વરત્વ સિદ્ધ કરી બતાવ્યું.

હવે એક જ પરમાત્માને ત્રણ વ્યષ્ટિ શરીરના ઉપાધિને લીધે કેવી રીતે શ્વેતત્વ સિદ્ધ થાય છે તે કહું છું. વ્યષ્ટિ આત્માનું શ્વેતત્વ. કારણ શરીરના ઉપાધિને લીધે તે પરમાત્માનાં પ્રાણ, પારમાર્થિક, અવિદ્યાવચ્છિન્ન એવાં નામ પડ્યાં છે. વ્યષ્ટિ સૂક્ષ્મ શરીરના ઉપાધિને લીધે એ જ પરમાત્મા તેજસ, રવ્ય કલ્પિત તથા પ્રાતિભાસિક એવાં નામથી ઓળખાય છે; અને વ્યષ્ટિ રૂઘ્વ શરીરના ઉપાધિને લીધે પરમાત્માને વિશ્વ, વ્યાવહારિક અને ચિદાભાસ એવાં નામ પ્રાપ્ત થયાં છે.

શિષ્ય:-એ શ્વેતને પણ ત્રણ શરીર શા માટે હોય છે ?

ગુરુ:-એમાં પણ પ્રયોજન છે. અંતઃકરણમાં પડેલું પ્રતિબિંબ શ્વેત કહેવાય છે, તેથી શ્વેતને સૂક્ષ્મ શરીરની પ્રથમ આવરણકતા પડે છે. ત્યારપછી રૂઘ્વ શરીર વિના કર્મ તથા કુતુંભ (કર્તાપણ) સંભવી શકતાં નથી, તેથી રૂઘ્વ શરીર આવરણક છે; અને આ બંને કાર્ય-શરીરો કારણ શરીર વિના રહી શકતાં નથી, તેથી કારણ શરીરની પણ આવરણકતા પડે છે; એટલા માટે શ્વેતને પણ ત્રણ વ્યષ્ટિ શરીર જરૂરનાં છે.

શિષ્ય:-એ ત્રણ વ્યષ્ટિ શરીરોમાં શ્વેતને અભિમાન હોય છે કે નહિ?

ગુરુ:-વિચાર કરતાં જણાય છે કે અભિ-
શ્વેત અને એનું માન હોય છે.
અભિમાન

શિષ્ય:-કેવી રીતે ?

ગુરુ:-જીવમાં કર્મ અને કર્તૃત્વ હોય છે તેથી: જે શરીરમાં અભિ-
માનનો અભાવ માનીએ તો જીવને તે કર્મ અને કર્તૃત્વ જ ન પ્રાપ્ત
થાય. એને અભાવે શરીરનો સંભવ મનાતો નથી; શરીરનો અભાવ થાય
એટલે જીવત્વ જ નહિ સંભવે. એટલા માટે જીવને અભિમાન છે
એમ માનજો. આવી રીતે પરમાત્મા તો એક જ છે, પણ વ્યષ્ટિ અને
સમષ્ટિના ઉપાધિઓને લીધે જીવ તથા ઈશ્વરભાવને પ્રાપ્ત થાય છે.

શિષ્ય:-આમાં કાંઈ દૃષ્ટાન્ત છે કે ?

ગુરુ:-જેવી રીતે એક જ દેવદત્ત નામના પુરુષને પુત્ર તથા
પૌત્રની ઉપાધિઓને લીધે પિતા અને પિતામહ એવાં બે નામ પ્રાપ્ત
થાય છે, તેમ અવિદ્યા અને માયાના ઉપાધિઓને લીધે એકજ આત્મા,
જીવ તથા ઈશ્વરપણાને પ્રાપ્ત થાય છે.

શિષ્ય:-પૂર્વોક્ત દૃષ્ટાન્તદ્વારા જીવ અને ઈશ્વર એવાં બે નામની
યોજના તો સમન્વર્ધ પણ અલ્પજ્ઞતા, અને સર્વજ્ઞતા વગેરેના ખાસ
બેદમાં કોઈ દૃષ્ટાન્ત છે ખરું ?

ગુરુ:-હા; તેમાં પણ દૃષ્ટાન્ત છે; જલ એક જ છે, પણ મોટા
તળાવમાં રહેલું હોય ત્યારે આખા ગામની
આત્મામા સર્વજ્ઞતા-
અલ્પજ્ઞતા ઉપાધિ-
ઓ નથી.
એકજ ધરને પૂરું પડે એટલું હોવાથી
અલ્પજ્ઞતાવાળું બને છે; વળી એકજ અગ્નિ મોટી મશાલમાં હોય,
તો બહુ જુદી પ્રકાર પાડનારો હોવાથી મહાજ્ઞતાવાળું બને
નહાના કોડિયામા બાળ્યો હોય તો ધરમાં જ પ્રકાર પાડતો હોવાથી
અલ્પજ્ઞતાવાળું કહેવાય છે; તે જ પ્રમાણે આત્માને પણ કારણજૂત
માયાના મહાન ઉપાધિને લીધે સર્વજ્ઞતા અને કાર્યજૂત અવિદ્યાના
ઉપાધિને લીધે અલ્પજ્ઞતા પ્રાપ્ત થાય છે; પરંતુ (વસ્તુતઃ)
સર્વજ્ઞ કે અલ્પજ્ઞ એ બેમાંથી કાંઈ પણ આત્મા બનતો નથી. એટલા

માટે તો વેદાન્તશાસ્ત્ર તત્ત્વ અને ત્વં પદનું ત્રણ પ્રકારના સંબંધ વડે અખંડપણું સમજાવે છે.

શિષ્ય:-એ ત્રણ પ્રકારના સંબંધ કયા કયા ?

ગુરુ:-એ પદોનો સંબંધ સામાનાધિ-
 ત્રણ પ્રકારના સંબંધ. દરણ્ય કહેવાય છે; એ પદોના અર્થોનો
 સંબંધ વિશેષણ વિશેષ્યભાવ કહેવાય છે,
 અને એ પદોનો અથવા એ પદોના અર્થનો પ્રત્યગાત્માની સાથેનો સંબંધ
 લક્ષ્યલક્ષણભાવ કહેવાય છે; આવી રીતે સંબંધ ત્રણ છે. તેમાં
 દર્શાવેલ આ પ્રભાણ:-

સોડયં દેવદત્ત:- સઃ અયમ્ દેવદત્ત:- " તે આ દેવદત્ત " આ વાક્યમાં ત્રણે સંબંધ છે.

(૧) સામાનાધિકરણ્ય સંબંધ:- " તે (સઃ) " શબ્દ અને
 સમાન અધિક- " આ (અયમ્) " શબ્દનું એક દેવદત્તનું
 રણનો સંબંધ સરીર સમાન અધિકરણ્યમાં છે, તેથી એ એ
 શબ્દોનો સામાનાધિકરણ્ય સંબંધ છે. *
 તેથી જ રીતે (તત્-ત્વમ્-અસિ)માં તત્ (તે) પદ અને ત્વમ્ (તું) પદનું
 પણ એક જ ચૈતન્ય સમાન અધિકરણ્યમાં છે; તેથી બન્નેનો પણ સામાન,
 અધિકરણ્ય સંબંધ છે.

(૨) વિશેષણવિશેષ્યભાવ સંબંધ:-તે કાચ (સમય)ના

* બન્ને શબ્દો એક જ વિભક્તિવાળા છે અને એક જ દેવદત્તના દેહરૂપ
 એક જ અર્થને કહી બતાવે છે, તેથી એક જ અધિકરણ્યવાળા કહેવાય છે;
 તેથી જ રીતે તત્ અને ત્વમ્ શબ્દો એક જ (સમાન) વિભક્તિવાળા છે,
 તથા એક જ ચૈતન્યરૂપ અર્થને કહી બતાવે છે, તેથી એ બન્ને પણ સમાન
 અધિકરણ્યમાં છે.

વિશેષણવિશેષ્ય
ભાવ સંબંધ
અને તે દેશ (સ્થાન)ના વિશેષણવાળા દેવ
દત્તવાચક સ-તે રાખના અર્થ (દેવતા)ને
આ ટાંચ (અત્યા)ના અને આ સ્થાન
(અહી)ના વિશેષણવાળા દેવ-ત્તવાચક અયમ્-આ રાખના અર્થ (દેવ
દત્ત) સાથે પરસ્પર બેદ ન ગહેતો હોવાથી જેની રીતે વિશેષણવિશેષ્ય
ભાવ સંબંધ છે, તેની જ રીતે સર્વગતા, પરોક્ષના વગેરે વિશેષણોવાળા
ચૈતન્યવાચક તત્-તે પદના અર્થનો અદ્યક્ષતા વગેરે વિશેષણોવાળા
ચૈતન્યવાચક ત્વમ્-તુ પદના અર્થની સાથે પરસ્પર બેદ દૂર થતો હો
વાથી પરસ્પર વિશેષણ વિશેષ્યભાવ સંબંધ છે.

(૩) લક્ષ્યલક્ષણભાવ સંબંધ :—સ-તે અને અયમ્-અ
એ બે પદોમાં અથવા એ બે પદોના અર્થમાં
લક્ષ્યલક્ષણભાવ સંબંધ અખડ અર્થ (વસ્તુ) રૂપ જે દેવ ત નામનું
સંબંધ શરીર છે, તેનો વિચાર ઠ-વામાં વિરુદ્ધ અસતો
ત્યાગ કરીને દેવદત્ત નામના અવિરુદ્ધ અશરૂપી શરીરને ઓળખાવનારો
સંબંધ લક્ષ્યલક્ષણભાવ સંબંધ કહેવાય છે એ જ પ્રમાણે તત્-તે અને
ત્વમ્-તુ એ બંને પદોમાં અથવા એ બંને પદોના અર્થમાં અખડ
સમ્પ્રિતન હતું જ મહણ કરવામાં વિરુદ્ધ અસતો ત્યાગ કરીને ચૈતન્ય
માત્ર જે અવિરુદ્ધ અસતે ઓળખાવનારો સંબંધ લક્ષ્યલક્ષણભાવ
સંબંધ છે. એ લક્ષ્યલક્ષણભાવ સંબંધને ભાગત્યાગલક્ષણ અથવા
જહત્-અજહત્-લક્ષણ પણ કહે છે

શિષ્ય —એ જરા સ્પષ્ટતાથી સમજાવશો ?

ગુરુ —શાસ્ત્રમાં વાક્યનો અર્થ સમજવામાં મુખ્યવૃત્તિ, ગુણવૃત્તિ

મુખ્યવૃત્તિ, ગુણવૃ- અને લક્ષણવૃત્તિ એમ ત્રણ પ્રકારની વૃત્તિનો
ત્તિ, લક્ષણવૃત્તિ ઉપયોગ થાય છે. “રાગ નામ છે” એ વાક્યના
અર્થમાં મુખ્યવૃત્તિ છે “કમલ આસમાની
છે ” “દેશકર તો અગ્નિ છે ” એ વાક્યના અર્થમાં ગુણવૃત્તિ છે

જહત અજહત-સ-
દાણા.

અને જહતલદાણા, અજહતલદાણા તથા
જહત-અજહત લદાણા એમ લદાણાવૃત્તિ ત્રણ
પ્રકારની છે.

“ ગંગામા જૂ પડું છે. ” “ ગતો દોડે છે. ” અને “ તે આ દેવ-
દત્ત ” એ ત્રણે વાક્યો અનુક્રમે ત્રણ લદાણાવૃત્તિનાં ઉદાહરણ છે. એનો
મુખ્યાર્થ લેવામાં વિરોધ આવતો હોવાથી લદાણાવૃત્તિથી જ એનો અર્થ
કરવો જોઈએ.

શિષ્ય — તત્ત અને ત્વમ્ પદોમા વાચ્યાર્થ
તત્ત-ત્વમમા વા-
ચ્યાર્થ લક્ષ્યાર્થ.

ગુરુ — માયા, માયામા પડેલું પ્રતિમિજ

અને માયાતું અધિષ્ઠાન (જેનું માયામા પ્રતિમિજ પડે છે તે) બ્રહ્મ
ચૈતન્ય એ ત્રણેનો સમુદાય તત્ત-પદનો વાચ્યાર્થ છે, અને કેવલ શુદ્ધ
બ્રહ્મ તત્ત-પદનો લક્ષ્યાર્થ છે.

અવિદ્યા, અવિદ્યામા પડેલું પ્રતિમિજ, અને અવિદ્યાનું અધિ-
ષ્ઠાન સાક્ષી ચૈતન્ય, એ ત્રણેનો સમુદાય ત્વમ્-પદનો વાચ્યાર્થ છે, અને
કેવલ સાક્ષી કૂટસ્થ ચૈતન્ય ત્વમ્-પદનો લક્ષ્યાર્થ છે.

હવે તત્ત-તે અને ત્વમ્-તું પદોના રાક્યનો અર્થ સમજવામા છવ
તથા ઈશ્વરના વાચ્યાર્થનો વિરોધ આવે છે, તેથી બન્નેના વિરોધી અ-
શનો ત્યાગ કરીને અવિરુદ્ધ અંશરૂપી બ્રહ્મચૈતન્ય અને કૂટસ્થચૈતન્યનો
અભેદ છે, તેથી બ્રહ્મ અને કૂટસ્થને જ લક્ષ્યમા રાખીને જે અખંડ અર્થ
નીકળે છે, તે જ એ બન્નેના ઐક્યરૂપે રહે છે, તેનો જ મહાવાક્ય
(તત્ત્વમસિ) ઉપદેશ કરે છે. (દષ્ટાન્ત તરીકે) જેમ પુત્ર અને પૌત્ર એ
બન્ને ઉપાધિનો ત્યાગ કરીએ એટલે પિતા અને પિતામહપણનો
અભાવ થવાથી એક દેવદત્ત જ કેવલ અવગેષ રહે છે, જેમ મોટું તળાવ
તથા ઘડાની ઉપાધિનો ત્યાગ કરીએ એટલે શીતલતા, પ્રવાહીપણ અને
મધુરતાના સ્વભાવવાળું કેવલ જલ જ અવશેષરૂપે રહે છે, જેમ મોટી

મસાલ અને નાનું કોવિયું એ બંન્ને ઉપાધિનો ત્યાગ કરીએ એટલે લાલ, ઉધણ અને પ્રકાશ સ્વભાવવાળો અગ્નિ જ અવશેષ રહે છે, તેમ માથા અને અવિદ્યાની ઉપાધિનો પરિત્યાગ કરવાથી સમ્વિદ્યાનાંદ સ્વભાવવાળી એક માત્ર આત્મવસ્તુ જ અવશેષરૂપે રહે છે.

આ પ્રમાણે નિચાર કરીને “પરિપૂર્ણ સ્વભાવ, પ્રત્યક્ (અનર્થામી) આત્મા જ માફ સ્વરૂપ છે, હું બ્રહ્મ છું, બ્રહ્મ જ હું છું”* એવો અનુભવ જે મહાનુભાવને થાય છે, તે જ મુક્ત, તે જ કૃતકૃત્ય, અને તે જ બ્રાહ્મણ^x છે એમ બધાં વેદાન્તશાસ્ત્રો કહે વગાડીને કહે છે.

*અહમ્બ્રહ્મસિમ, બ્રહ્મૈવાહમસિમ ।

^xબ્રહ્મવિદ્; બ્રહ્મણ.

કોહમ્-હું કેાણુ છું ?

(દસમા અંકથી આણુ)

લેખક:-શ્રી. રમણીક એ. મહેતા

૧૧

હું જ્ઞાનસ્વરૂપ છું, તાત્પર્ય કે મારી જ્ઞાનશક્તિ (જાણવાની-સમજવાની શક્તિ) છે, હું જાણી શકું છું. આ જ્ઞાનશક્તિ મારાથી કોઈ સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી. હિદાયરજી તરીકે, અગ્નિ એટલે શું ? તે સમજાવવા માટે, અગ્નિની દાહકશક્તિ અને પ્રકાશ કરવાની શક્તિ છે, એમ કહેવામાં આવે છે; પરંતુ, દાહકશક્તિ, અગ્નિથી ભિન્ન, સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી. બાળવું એ અગ્નિનો ધર્મ, પ્રકૃતિ કે સ્વભાવ છે. આ જ પ્રમાણે જ્ઞાન એટલે શું? તે સમજાવવા માટે જ્ઞાનની 'જ્ઞાનશક્તિ' છે એમ કહેવામાં આવે છે; પરંતુ, ખરી રીતે જ્ઞેતા જ્ઞાનથી એ કોઈ સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી. દાહકશક્તિ જ્ઞે અગ્નિમાંથી લઈ લેવામાં આવે તો અગ્નિનો અભાવ થાય છે, તે જ પ્રમાણે જ્ઞાનશક્તિનો અભાવથી જ્ઞાનનો અભાવ થાય છે. 'જ્ઞાનની જ્ઞાનશક્તિ છે' એનો અર્થ એટલો કે, જ્ઞાન એ જ જ્ઞાતા કે દષ્ટા છે. આથી જ્ઞાનશક્તિ શબ્દપ્રયોગમાં કંઈ વાંધા જેવું નથી, કારણ કે એથી અર્થનો ખાધ થાય છે. આ જ્ઞાનશક્તિ એક છે એટલે ક્રિયાના આધકાભાવે તે અસીમ છે. એમાં હાસ કે વૃદ્ધિ-વધધટ થતી નથી. જ્ઞાનશક્તિ જ્ઞે કોઈ સ્વતંત્ર પદાર્થ હોત તો તેમાં વધધટ થવાનો પ્રશ્ન ઊભો થાત; પરંતુ, અસીમ જ્ઞાનશક્તિ એ જ જ્ઞાન છે. કેવી રીતે? જેવી રીતે અસીમ દાહકશક્તિ એટલે જ અગ્નિ તેની માફક. આ પરથી

એટલું સ્વીકાર્ય છે કે જ્ઞાન-જ્ઞાતા એટલે જ્ઞાનશક્તિ. જે વસ્તુ કે પદાર્થની જે પ્રકૃતિ, તે વસ્તુમાંથી પ્રકૃતિને જાદુ દરીએ તો તે વસ્તુનો જ લોપ થાય છે. અગ્નિમાંથી તેની દાદિકા અને પ્રકાશિકા શક્તિ થઈ જાય તો અગ્નિનો લોપ થાય છે-અગ્નિ જેવું કંઈ રહેતું જ નથી

૧૨

આપણે હવે જોઈએ કે હું જે જ્ઞાનસ્વરૂપ અને ચિત્તસ્વરૂપ છું તે સક્રિય છું કે નિષ્ક્રિય ? હું નિરવયવ, નિર્વિદ્યાર અને અસીમ એટલે નિઃસ્વરૂપ છું, રિચ્છુ છું, એથી હું નિષ્ક્રિય છું. મારો સ્વભાવ કે પ્રકૃતિ છે કે હું જોઉં છું વા જાણું છું. અર્થાત્ કે હું તો માત્ર સાક્ષીરૂપે કેવળ દૃષ્ટા કે જ્ઞાતા જ માત્ર છું. હું કંઈ કંતો નથી અર્થાત્ કે હું કંઈ જગતિક પરિવર્તન કંનવતો નથી-જગતમાં કંઈ ફેરફાર કરાવતો નથી એટલે સૃષ્ટિ વિનાશાદિ ક્રિયા મારી નથી. હું જે જ્ઞાન પદાર્થ છું તો મારી જ્ઞાનશક્તિથી કેવળ હું જાણું છું, જોઉં છું, એમ કહેવું સુકિત સંગત છે જ્ઞાનશક્તિ સૃષ્ટિવિનાશાદિ ક્રિયાબોધક નથી, એ સહજમાં જાણી ચકાવ છે

જે એમ કહો કે જ્ઞાનસ્વરૂપ જ્ઞાનને જ્ઞાનશક્તિ છે અને એ જ્ઞાન શક્તિ જ્ઞાનથી સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી, અર્થાત્ કે જ્ઞાન અને જ્ઞાનશક્તિ એક અને અલિન્ન છે એમ આપણે સ્વીકાર કર્યું, પરંતુ, જ્ઞાનની જે પ્રમાણે જ્ઞાનશક્તિ છે તે પ્રમાણે જ્ઞાનની 'ક્રિયાશક્તિ'-સૃષ્ટિવિનાશાદિ ક્રિયાશક્તિ-અને ઇન્દ્રિયશક્તિ એમ સ્વીકાર કરવામાં હચકત શી છે ? જ્ઞાનની ઇન્દ્રિયશક્તિ અને ક્રિયાશક્તિનો સ્વીકાર કરી શકતા નથી જ્ઞાનસ્વરૂપ જ્ઞાન સાક્ષીરૂપ છે, માત્ર દૃષ્ટા છે, જ્ઞાતા છે સૃષ્ટિવિનાશાદિ જગતિક ક્રિયા-જગતક્રિયા-તેનામાં નથી. જગતિક પરિવર્તનરૂપ ક્રિયા તેની નથી અને તેની ઇન્દ્રિય પણ નથી 'ઇન્દ્રિયશક્તિ' અને ક્રિયા શક્તિ જે તેનામાં હોય તો એમ અવશ્ય સ્વીકાર કરવું પડે કે 'જ્ઞાન-શક્તિ' જેમ જ્ઞાનથી સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી, તેમ 'ઇન્દ્રિયશક્તિ' અને

‘ક્રિયાશક્તિ’ પણ બ્રહ્મથી સ્વતંત્ર પદાર્થ નથી—અભિન્ન છે. જ્ઞાનશક્તિ તે જ બ્રહ્મ તે પ્રમાણે ‘ઈચ્છાશક્તિ’ ને ક્રિયાશક્તિ પણ બ્રહ્મ એમ કહેવું પડશે. ‘ક્રિયાશક્તિ’ અને ‘ઈચ્છાશક્તિ’ એ બ્રહ્મથી અતિરિક્ત કોઈ સ્વતંત્ર પદાર્થ હોય તો તે બન્ને પદાર્થો નિરવય કિંવા સાવયવ હોવા જોઈએ. જો સાવયવ હોય તો તેમનાં અવયવ જ્ઞાનસ્વરૂપ બ્રહ્મથી દૃષ્ટ હોવાં જોઈએ. આથી ‘ક્રિયાશક્તિ’ અને ‘ઈચ્છાશક્તિ’ નિરવયવ પદાર્થ કહેવાં પડશે. એક બ્રહ્મ સિવાય નિરવય પદાર્થ કોઈ નથી એમ આગળ ઉપર સિદ્ધ કરવામાં આવ્યું છે આથી કરીને ‘ક્રિયાશક્તિ’ અને ‘ઈચ્છાશક્તિ’ બ્રહ્મને જ સ્વીકાર કરવો પડશે. આપણે આગળ ઉપર ‘જ્ઞાનશક્તિ’ને બ્રહ્મરૂપે સ્વીકારી છે; એથી ‘ક્રિયાશક્તિ’ અને ‘ઈચ્છાશક્તિ’ તે પણ બ્રહ્મ કહેવી પડશે. આથી એમ થશે કે ‘જ્ઞાનશક્તિ’ તે જ ‘ક્રિયાશક્તિ’ અને ‘ઈચ્છાશક્તિ’ તે જ ‘જ્ઞાનશક્તિ.’ તાત્પર્ય કે ‘ક્રિયાશક્તિ’ અને ‘ઈચ્છાશક્તિ’ અને ‘જ્ઞાનશક્તિ’થી સ્વતંત્રતા ભિન્ન નથી. જો ‘જ્ઞાનશક્તિ’ એ ‘ક્રિયાશક્તિ’ કે ‘ઈચ્છાશક્તિ’ થાય તો જ્ઞાનશક્તિની ક્રિયા અને ઇચ્છાશક્તિની ક્રિયા સાથે એક અને અભિન્ન થશે. ‘જ્ઞાનશક્તિ’ ની ક્રિયા જાણવું વા જોવું. ‘ઈચ્છાશક્તિ’ ની ક્રિયા ઇચ્છા કરવી, વાંછના કરવી’ અને ક્રિયાશક્તિની ક્રિયા ‘સૃષ્ટિ કરવી, વિનાશ કરવો અને જગતિક પરિવર્તન કરવું’ આથી એમ થયું કે જો ‘જાણવું’ કે ‘જોવું’ તે જ ઇચ્છા કરવી, વાંછના કરવી અને તે જ સૃષ્ટિ કરવી, વિનાશ કરવો, જગતિક પરિવર્તન કરવું. ફરીથી કહીએ તો જાણવું-જોવું=ઈચ્છા કરવી=સૃષ્ટિ કરવી, વિનાશ કરવો, જગતિક પરિવર્તન કરવું. આ કેવળ અસંગત છે. ‘દર્શન’ અને ‘ઈચ્છા’ એક નથી. તે જ પ્રમાણે ‘દર્શન’ અને ‘સૂજન’ પણ એક થઈ શકતાં નથી. આથી એ જ સુકિતસુકત છે કે બ્રહ્મની કેવળ ‘જ્ઞાનશક્તિ’ છે ‘ક્રિયાશક્તિ’ અને ‘ઈચ્છાશક્તિ.’ મૂળમાં જ નથી.

હવે જે એમ કહેવામાં આવે કે 'જ્ઞાનશક્તિ' છે માટે જ્ઞાનની 'ક્રિયાશક્તિ' અને 'ઈચ્છાશક્તિ' છે એમ સ્વીકાર ન થઈ શકે, તો પછી 'ક્રિયાશક્તિ' કિંવા 'ઈચ્છાશક્તિ'નો સ્વીકાર કરી 'જ્ઞાનશક્તિ'ના અસ્તિત્વનો અસ્વીકાર કરવામાં શો વાધો છે? તો આના જવાબમાં અમે એ કહીશું કે 'જ્ઞાનશક્તિ'ના અસ્તિત્વનો અસ્વીકાર થઈ શકતો નથી. 'હું છું' એ હું જાણું છું, આથી કરીને મારી 'જ્ઞાનશક્તિ' છે, વા જાણવાની શક્તિ છે; એ તો અવશ્ય સ્વીકારવું પડશે. હવે 'જ્ઞાનશક્તિ'નો અસ્વીકાર કરી કેવળ 'ઈચ્છાશક્તિ' કે 'ક્રિયાશક્તિ'નો સ્વીકાર કરીએ તો પછી 'ઈચ્છા' અને 'ક્રિયા'નો જ્ઞાતા કેણુ? જ્ઞાનશક્તિના અભાવે 'ઈચ્છા' અને 'ક્રિયા'ના જ્ઞાતા કે કર્તાના અભાવ થશે. ઈચ્છાકારી-ઈચ્છા કરનાર કે સૃજનકારી કર્તા પોતાના અસ્તિત્વને ન જાણવાથી શી રીતે ઈચ્છા કરશે કે શી રીતે સૃજન કરશે? આથી આપણે એવા સ્થિતિ સિદ્ધાંત પર આવવું પડશે કે જ્ઞાનની કેવળ 'જ્ઞાનશક્તિ' છે, તેને ઈચ્છા અને ક્રિયાશક્તિ નથી. તે તો કેવળ સાક્ષીરૂપ જ્ઞાતા કે દૃષ્ટા જ છે. તે ઈચ્છા પણ કરતો નથી અને સૃષ્ટિ પણ કરતો નથી; એટલું જ નહીં પણ તે જનનતિક પરિવર્તન પણ કરતો કે કરાવતો નથી. ઈચ્છા એટલે શું તે આપણે આગળ ઉપર જોઈશું; પણ હમણાં તો આપણી મીમાંસાથી એમ સિદ્ધ થયું કે જ્ઞાનસ્વરૂપ હું જ્ઞાત નિષ્ક્રિય છું.

જે હું નિષ્ક્રિય અને સંન્યતિરહિત જ્ઞાત છું તો પછી આ જનનતિક પરિવર્તન કેણુ કરે છે? મારા દેહમાં પણ હું પરિવર્તન જોઉં છું. આજે જે હું એકરૂપ છું તો કાલે તેવો હોતો નથી. આજે જોઉં છું કે મરુભૂમિમાં જળ છે, કાલે જળ જણાવું નથી. જે જણાવું હતું તે મરીચિકા એટલે ગ્રાંજવાનું જળ હતું. એક જ વસ્તુને એક વખતે બાષ્પરૂપે જોઉં છું, બીજી વખતે તે તરલ પદાર્થ જળરૂપે જોઉં છું, અને ત્રીજી વખતે ઘન-ધન-જોઉં છું. મારા દર્શન જોવાની

ક્રિયા-ના જ્ઞાનમાં આ પરિવર્તન કોણ કરાવે છે ? મારી જ્ઞાનશક્તિમાં
 તો વધઘટ થતી નથી. જ્ઞાનશક્તિ તો છે તેમની ત્યેમ છે, તો પછી
 આજે જે એકરૂપે જોઈં છું તે કાલ્યે બીજા રૂપે શા માટે જોઈં છું.
 જ્યેમ દર્પણને લઇને આપણી જ મુખાકૃતિ કોઈ દર્પણમાં વક્ર, કોષ્ટમાં
 દીર્ઘ, કોષ્ટ દર્પણમાં ન્હાની, કોષ્ટમાં મ્હોટી જણાય છે, પરંતુ દષ્ટિ-
 શક્તિ તો તેની તે જ રહે છે અને મુખમાં-મુખાકૃતિમાં કંઈ પરિવર્તન
 થતું નથી. આ જ પ્રમાણે આજે એક વસ્તુ જળાકાર જણાય છે, કાલ્યે
 તે વસ્તુ બરફાકાર કે બાષ્પાકાર જણાય તો તેથી મારી જ્ઞાનશક્તિ-દર્શન-
 શક્તિ-માં વધઘટ થતી નથી એમ સ્વીકારવું પડશે. કારણ કે હું નિર્વિ-
 કાર નિર્ગુણ જ્ઞાન (૩૫) છું અને જ્ઞાનશક્તિ મારાથી કોઈ સ્વતંત્ર કે
 ભિન્ન પદાર્થ નથી. જ્યારે મારી જ્ઞાનશક્તિ અસીમ અને નિર્વિકાર
 (અપરિવર્તનશીલ) છે ત્યારે મને એ ભ્રમ નથી મથો એ સ્વતઃસિદ્ધ છે.
 હું જે જોઈં છું તે જરાબર જોઈ છું, જ્ઞાનમાં ભ્રમ પ્રમાદ યુક્તિસંગત
 નથી. દર્પણમાં પ્રતિબિમ્બ જોઈં છું, મુખ જોતો નથી. પ્રતિબિમ્બ
 નાના પ્રકારનાં હોઈ શકે પરંતુ મુખ તો છે તેમનું ત્યેમ રહે છે, જો
 હું પ્રતિબિમ્બ ન જોતાં મુખને જોતો હોત તો તેથી હું મુખના
 રૂપને જ જોત. મુખ એક જ પ્રકારનું જોત, નાના પ્રકારનું નહીં. જેવું
 પ્રતિબિંબ પડત તેવું જોત. એથી મારી દષ્ટિશક્તિનો દોષ નથી. એક જ
 વસ્તુ જળ, બરફ કે બાષ્પ રૂપે ભિન્ન ભિન્ન આકારે ભિન્ન ભિન્ન સમયે,
 જ્ઞાનસ્વરૂપ જે હું તેણે જોઈ. આથી મારી જ્ઞાનશક્તિને-દર્શનશક્તિને
 દોષારોપણ કરી શકાય નહીં. હું જે જોઈં છું તે જરાબર-મથાર્થ જોઈં
 છું, એમાં કોઈ પ્રકારનો ભ્રમ નથી. આજે મરૂભૂમિમાં જળ જોયું,
 કાલ્યે તેને મરીચિકા-મૃગજળ તરીકે ઓળખ્યું. આ ઉભય દર્શન મથાર્થ
 છે. દર્શનમાં ભ્રમ સંભવતો નથી. જ્ઞાનસ્વરૂપ બ્રહ્માં ભ્રમ એ યુક્તિ-
 વિરૂદ્ધ છે. તો અહીં પ્રશ્ન એ થાય છે કે એક જ વસ્તુ જે આકારે જણાય
 છે તેનું કારણ શું? મૂળ એક જ છે પરંતુ જે ભિન્ન ભિન્ન દર્પણમાં ભિન્ન

શકિત પણ રહેશે; આ પરથી એમ સિદ્ધ થાય છે કે જગત્ નામે કોઈ
 પદાર્થ નથી. જો જગત્ નામનો કોઈ પદાર્થ હોત તો જગત્પ્રપંચ
 રૂપી દશ્યનો અભાવ કોઈ કાળે પણ થાત નહીં. ગીતામા કહ્યું છે કે
 ' નાસતો વિદ્યતે માવં નામાવો વિદ્યતે સતઃ ' (ગી. ૨. ૧૬) ' આદ્યત્તે
 વ્યવન્નાસ્તિ વર્તમાનોઽપિતત્ તથા ' (ભોગવાસિષ્ઠ) આ પરથી જગત્
 પ્રપંચરૂપ દશ્ય અવસ્તુ છે. અર્થાત્ કે માત્ર પ્રતિબિંબ છે, એટલું જ
 નહીં પણ ખીજા કોઈ પદાર્થનું અસ્તિત્વ જ નથી, તો એ પ્રત્યક્ષ જ
 પ્રતિબિંબ છે. જ્ઞાનસ્વરૂપ બ્રહ્મ કેવળ સાક્ષી, દૃષ્ટા કે જ્ઞાતારૂપે રહે છે,
 અને તે નિષ્ક્રિય છે. આથી વિનાશરૂપ ક્રિયાના અભાવે-અભાવને
 લક્ષને જગત્ને અનિત્ય અર્થાત્ વિનાશરહિત પદાર્થ પણ કહી શકીશું
 નહિ. આથી એમ સિદ્ધાન્ત થશે કે જગત્પ્રપંચરૂપ દશ્ય માત્ર આદ્ય
 પ્રતિબિંબ છે

જો એમ પ્રશ્ન કરવામા આવે કે અંત કરણનો વિનાશ કોણે કર્યો ?
 તો એમ કહીશું કે અંતઃકરણ પ્રતિબિંબ નથી અને તેની વર્તમાનત્વ
 અસ્તિત્વ-જ્ઞાનગોચર છે. તે નિરવયવ પદાર્થ નથી તેમ સાવયવ પણ
 નથી. જો અંત કરણ નિરવયવ પદાર્થ હોય તો બ્રહ્મની સાથે
 એક અને અલિન્ન હોત અને જો તે સાવયવ હોત તો તેના અવયવ
 જરૂર જણાત. ત્યારે પ્રશ્ન એ થાય છે કે અંતકરણ સમાવિશિષ્ટ જ્ઞાન
 દર્પણ તે શું ? તેનો વિચાર આગળ પર કરીશું.

અપૂર્ણ

ગીતાશાસ્ત્ર

(એક સંવાદ)

લેખક:-શ્રી નાનાલાલ દેવરાંકર વૈદ્ય

ક્રી

તત્કપ્રસાદ:-કેમ ભાઈ, હાલ શું વાચન ચાલે છે ?

વિદ્યાચતુર:-ગીતાજીનાં વાચનનો ક્રમ જારી છે.

તત્કપ્રસાદ:-જ્યારે પૂછીએ ત્યારે તમારો તો એ જ જવાબ છે. એવું તે એમાં શું છે ? મેં તો એક બે વાર વાંચી છે, મને તો કંઈ રસ પડતો નથી. ઠેકઠીક શંકાઓ ઉઠે છે. એ તો મરણ્યકાળે વાંચી સંભળાવવાનો પાઠ છે.

વિદ્યાચતુર:-ભાઈ એમાં તમારી ભૂલ છે. એ તો એક મોટું ધર્મશાસ્ત્ર છે-યોગશાસ્ત્ર છે. કેવળ મરણ્યકાળે જ વાંચી સંભળાવવાના પાઠનું એ પુસ્તક ન હોય. એ એક જ શાસ્ત્રનો આશ્રય હૃદયમાં ભરી દીધો હોય તો ખીજાં શાસ્ત્રોના વિસ્તારનું કશું પ્રયોજન રહેતું નથી. એ ગ્રંથની મહત્તા ઓળખો-

તત્કપ્રસાદ:-એ બધી મોટી મોટી વાતો રહેવા છો, પોતાનાં કુટુંબીઓનો ધાત કરવો એ તો મોટું કુકર્મ. એવા વિચારથી અર્જુન ખિન્ન થયો. તેનો ખેદ દૂર કરી તેને યુદ્ધમાં બોડેવા સારું ગીતા અર્વાર્ધ એટલું જ કે ખીજું કંઈ? એ તો યુદ્ધશાસ્ત્ર થયું. યોગશાસ્ત્રે શાનું અને ધર્મશાસ્ત્રે ય શાનું ?

વિદ્યાચતુર (હસીને):-ખરું છે, વાંચ્યા વિચાર્યા વગર-અભ્યાસ કર્યા વગર જ અભિપ્રાય આપવા મંડી પડવું એ હાલના જમાનાનું

ખાસ લક્ષણ છે. પોતે બુદ્ધિપૂર્વક વાંચ્યાવિચાર્યા કે સમજ્યા પહેલાં બ
અમુક કૃતિ, રીતિ, વિચાર પર શુષ્ક તર્કો ઉઠાવવા, આલેખો કરવા,
અથવા ધરવી-એ હાલના હુદાનીઆઓનો સ્વભાવ થઇ પડ્યો છે.
પણ હીક આપણે મૂળ વિષય ઉપર આવીએ. એટલું તો તમે જાણો
છો કે શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન અને અર્જુન વચ્ચે થયેલો પુણ્ય, ગુણ અને
ધર્મ્યસંવાદ એમાં છે.

તર્કપ્રસાદ:-આવાં લાંબાં ભાષણ અને મોટા મોટા ચખ્ખોમાં અને
વિશેષણોમાં અમે સમજીએ નહિ, સીધી વાત કરો.

વિદ્યાચતુર:-એ વિશેષણો ખુદ ગીતાજીમાં વપરાયલાં છે અને એમાં
ધાતુ રહસ્ય સમાયલું છે.

તર્કપ્રસાદ:-એ રહસ્યની વાત પછી, મહેલાં મારા તર્કોનું સમાધાન
તો કરો કે ગીતાજી તો યુદ્ધશાસ્ત્ર છે કે નહિ ?

વિદ્યાચતુર:-હીક, ત્યારે કહો અર્જુન વીર હતો, સમજી હતો અને
લોભમૂલક રાજ્યસુખની ઇચ્છાથી યુદ્ધ કરવાનો પક્ષો નિશ્ચય કરી
રણસંગ્રામમાં આવ્યો હતો; એ ખરું છે ?

તર્કપ્રસાદ:-હા, વીર છતાં એ કાયર બની ગયો, તેની વચ્ચે જેવી
છાતી દયાભાવથી કોમળ થઈ ગઈ, સમજી છતાં અણસમજી થયો-
તમારે મતે; કેમકે યુદ્ધ એ મહા ધોરકર્મ છે, એથી ઉપરામ પામવું એ
સમજીનું કામ છે, એમાં અણસમજી જેવું હતું જ શું ?

વિદ્યાચતુર:-તમે વચમાં તર્કો ઉઠાવો નહિ, જગ સ્થિર થઈ ને
સાંભળો; પૂછું તેના જવાબ દેતા આવજો, બીજી વાત પછી કરજો. હા-
પણ એની એ કાયરતા અણીને વખતે હતી કે નહિ ?

તર્કપ્રસાદ:-અણીનો વખત તો ખરેખરો એમાં ના કેમ કહેવાય.

વિદ્યાચતુર:-ખરેખર એ વિષમ પ્રસંગનું ચિત્ર ભગવાન વેદ-
વ્યાસે ભારે કુશળતાથી આલેખ્યું છે. જુઓ લડાઈના મેદાનમાં જાને
પક્ષની મહાસેના લડવાને સજ્જ થઈ ઉભી છે, ભારે કાલાહલ થઈ રહ્યો

છે, કાનના પડદા તોડી નાંખે એવાં રણુથીંગડાંએના ઘોર અવાજ થઈ રહ્યા છે, ભારે ઉત્સાહ ફેલાઈ રહ્યો છે, લઠવેયાઓ પોતપોતાની જગા પર ગોઠવાઈને ઉભા છે, એક બીજા ઉપર શસ્ત્રો ફેંકવાની તૈયારી થઈ રહી છે. તે સમયે એ મહાવીર અર્જુનનું પ્રથમ યુદ્ધઔત્સુક્ય, સ્થૂર્ત અને પાછળથી હૃદયમાં કર્ણભાવ અને પ્રશાન્તભાવ-વિપાદનો ઉદય-આ મહાચિત્ર સાહિત્યના જગતમાં દુર્લભ જ છે.

તર્કપ્રસાદ.—ખરું છે, પરિસ્થિતિ ખારીક અને વિષમ ખરેખરી.

વિદ્યાચતુર:—વળી કહો, યુદ્ધનો પ્રસંગ ટાળવા માટે શ્રી કૃષ્ણ વગેરેએ શક્ય તેટલા ઉપાય કર્યા હતા, કૌરવોને ફેટલીક છૂટ મૂકી હતી, અર્જુન બધો વખત યુદ્ધ કરવાના પક્ષમાં હતો, યુદ્ધ વિના અન્યાય પૂર્વક હરી લીધેલા રાજ્યનો પુનરુદ્ધાર અસંભવિત હતો, મહાભારતનું ઉદ્યોગપર્વ વાંચ્યું છે ?

તર્કપ્રસાદ:—નારે ભાઈ, આટલી બધી મહેનત અને માયાફાડ કોણ કરે ?

વિદ્યાચતુર:—હીક; એમાં આ વાતના અનેક વિચાર અપાયા છે. વિચારને અંતે એ સ્થિતિ કે યુદ્ધ જ કર્તવ્ય છે.

તર્કપ્રસાદ:—અને યુદ્ધ તો જગતમાં જેટલા પ્રકારનાં કર્મો છે તે સર્વથી નિકૃષ્ટતમ છે.

વિદ્યાચતુર:—ધીરજ રાખો ભાઈ, કમુલ છે. યુદ્ધ એ મહાધોર કર્મ છે, પણ બધાં યુદ્ધ ધોરકર્મ ગણાતાં નથી. ધર્મયુદ્ધ પણ હોય છે. સ્વાર્થ ખાતર અહમહિતો પોષવો ખાતર, વિશાળ અને નિરંકુશ તૃષ્ણા, ધનલિપ્સા, વિષયોપભોગની કામના સતોષવા ખાતર જે યુધ્ધો થાય છે, તેવાં યુધ્ધો મહા ધોર કુકર્મ છે. પરંતુ ગરીબો, નિદોષો સદાચારીઓને સ્વાર્થ ખાતર પીકનારાઓ જગતમાં અશાન્તિ ફેલાવનારાઓ ઇશ્વરી નિયમથી વિરુદ્ધ વર્તન કરનારાઓ, દુષ્ટ કર્મ કરનારાઓને અટકાવવાના હેતુથી જે યુદ્ધ થાય છે તે કુકર્મ નથી. બહુ

એક મહાન કર્તવ્ય છે વળી અમુક કર્મની સારાસાગતાનું ધોરણ હોય
એક સરખું પણ રહેતું નથી. એક પ્રસંગે સારું એ બીજે પ્રસંગે ખોટું
અને એક પ્રસંગે ખોટું તે બીજે પ્રસંગે સારું એમ પણ બને છે.

તર્કપ્રસાદ:-એ હીક, એટલું કબુલ કે યુદ્ધ કુકર્મ ખરું પણ બધું
યુદ્ધ કુકર્મ નથી; અને પાંડવોની યુદ્ધપ્રવૃત્તિ પણ ધર્મ્ય હતી-સ્વધર્મ
રૂપે હતી.

વિદ્યાચતુર:-હાં, સ્વધર્મરૂપ હતી એ હીક કહ્યું; હવે એટલું બીજું
પણ કબુલ કરો છો કે અર્જુન ખિન્ન થયો; યુદ્ધ કરવાને સંપૂર્ણ રીતે
નિશ્ચય કરી અને તૈયાર થઈને આવ્યા પછી, અને યુદ્ધથી ઉપગમ
પામ્યો; એની એ ઉપરતિ વિષમ પ્રસંગે હતી.

તર્કપ્રસાદ:-હા. ખરું લાગે છે. અહા ! એ ખિન્નતા, એ ઉપરતિ,
એ કંઈલાલાય, એ પરાક્રૂપા યુદ્ધભૂમિ પર તે આવ્યો તેથી પહેલાં ક્યાં
હોત તો ?

વિદ્યાચતુર:- અને તે વખતે શ્રીકૃષ્ણપરમાત્માએ તેને યુદ્ધ કરવાનું
કહ્યું હોત તો અને તેને યોગે અર્જુને લડાઈની તૈયારી કરી હોત તો
ગીતા યુદ્ધશાસ્ત્ર દરી ચકત. પરંતુ તેમ તો છે નહિ. યુદ્ધનો એત
નવીન ન હતો અર્જુન પહેલાંથી જ યુદ્ધ કરવાના પક્ષમાં હતો, અને
પૂર્ણ ઉત્સાહથી રણભૂમિ ઉપર આવ્યો હતો, માત્ર દશભુજ રહેનાર
મનોયુદ્ધ તેના હૃદયમાં ઉત્પન્ન થઈ આવ્યું. તેનો ક્ષાત્રસ્વભાવ દબાઈ
ગયો; પરંતુ તે સ્વભાવ પાછો ઉજળા આવત જ, ન્યારે લડાઈ આવત,

તર્કપ્રસાદ:-હીક હીક. આ યુદ્ધપ્રતિજ્ઞ ધક મનોયુદ્ધનું કારણ ભય-
ને સમાવ્યું-હૂઝ કયું એમ તમારું કહેતું છે ?

વિદ્યાચતુર:-જી હા, કહેવાની મતલબ એટલી જ કે અર્જુનને
તે જોડવા માટે જ ગીતાગાન કહેવાયું છે એમ નથી, પણ જે
નસંમોહથી અર્જુનને અકર્તવ્યમાં કર્તવ્ય ભુદ્ધિ થઈ, જે અગામ
સંમોહથી મારાંતારાં માની શોકમોહથી વ્યાકૃત બની ગયો, જે અગામ

સંમોહથી તે ધર્મસંગ્રહ જન્મે, ધર્મ અધર્મ સમજી શક્યો નહિ અને સંદેહનગમાં ગુંચવાઈ ગયો. સ્વધર્મ તથા પરધર્મ સ્વીકારવા તૈયાર થઈ ગયો, તે અજ્ઞાન સંગોહનો નાશ કરવા અને ત્રેલોક્યનું નિષ્કંટક સામ્રાજ્ય તો શું પણ દેવતાઓનું આધિપત્ય પણ જે શોક સમાવવા અમર્થ નથી, તે શોક મોહ દૂર કરવાને અને નિશ્ચિતત્રેયો-માર્ગે દસોવવાને ગીતા ઉપદેશાઈ છે.

તર્કપ્રસાદ—એ તો લાંબું બાજબી થાય છે—દૂંદર્ઘા જે પતાવો ને; પણ હવે આવતી કાલે વાત. મોડું થઈ ગયું છે, મારે મણું ધણું પૂજવાનું છે.

(જન્મે મિત્રો જન્ય છે)

૬૬

“ આત્માનું સર્વદા અનુસંધાન કરવારૂપ અંતઃપૂજન લાલતાં, લિલા રહેતાં, જાગતાં, સૂતાં અને બધી જાતના વ્યવહારોમાં પણ થાય છે. શરીરમાં રહેલ મહામંગલરૂપ આત્મા કે જે શન્નિધિમાનથી બધાં દરેકોને ઉત્પન્ન કરે છે, તેનું પોતાથી જ ચિંતન કરવું.”

શ્રી યોગવશિષ્ઠ મહારામાયણ

પરમહંસ સ્વા. શ્રી. રામતીર્થજી
ની

નીતિકથાઓ

(દસમા અંકથી ચાલુ)

કવચ:-શ્રી. નર્મદાશંકર હરિશંકર વ્યાસ બી. એ.

૫૧

[૩૬]

ઘડિયાળ

વિશ્વવિદ્યાલયમાં અભ્યાસ કરતો શરદ ઉનાળાની રજા
ઓમાં પોતાને ગામડે ગયો, ત્યારે પોતાની સાથે ઘડિયાળ
લેતો ગયો. શરદનાં દાદીમા જુના જમાનાનાં ડાશીમા હતાં,
એટલે તે ધરાણર સમજીને જ તેના મહાવિદ્યાલયના અને
શહેરના સાજ શહેરમાં છોડીને જ આવ્યો હતો. પણ ઘડિ-
યાળની આવશ્યકતા તેને અનિવાર્ય લાગવાથી તે પોતાની સાથે
લઈ આવ્યો. પણ દાદીમા તો પાશ્ચાત્ય જીવનશૈલીની કોઈપણ
ચીજ ગ્રામજીવનમાં ન પ્રવેશ કરે તેને માટે બહુ ચૂસ્ત હતાં.
અદ્યત્ત તેમની ચૂસ્તતામાં સિદ્ધાન્તના બળ કરતાં વહેમનું
વેશ વધારે હતું.

ચોપીસે કલાક ટક....ટક....ટક થતા ઘડિયાળમાં તેમને
કોઈ ભૂતાવળ ભરાઈ બેઠાનો ભાસ થયો. “તેનાથી કોઈ

મહાન આદ્ય આવી પડશે, નિર્જીવ વસ્તુ અવાજ કયાં કરે તે તો મોઢું અપશુકન ગણાય, માટે તેને તોડી ફેાડીને ફેંકી જ દેવું જોઈએ. ” એવો દાદીમાએ પોતાનો મત પ્રદર્શિત કર્યો.

યુવાન શરદે દાદીમાને સમજાવવાની ઘણી કોશિષ કરી પણ દાદીમાનું સમાધાન કોઈ વાતે થાય તેમ નહોતું. છેવટ દાદીમાનો વિરોધ હોવા છતાં તેમનો ઠપકો ખમી લઈને પણ શરદે તો પોતાના અભ્યાસગૃહમાં ઘડિયાળને રાખ્યું જ.

હવે જનવાકાળ છે ને, એક દિવસ ઘરમાં ચોર આવી ચોરી કરીગયા. પછી તો દાદીમાના વહેમનુ પુછવું જ શું ? “ જો હું નહોતી કહેતી કે આ ઘડિયાળ અપશુકનિયાળ છે, તેને રાખવાથી જરૂર કંઈ આદ્ય આવવાની જ”. એમ દાદીમાનું વ્યાખ્યાન શરદના સુધારાની ઉપર લગભગ આખો દિવસ ચાલ્યું. દાદીમાની એક દલીલ ગાહુ સચોટ હતી “ જુવોને ચોર ઘરમાંથી જાધુ ઉસેટી ગયા, પણ મુઆ આ સેતાન ઘડિયાળને લેતાં તો તેઓ પણ ગભરાયા એટલે તેને મૂઢીને જ ચાલ્યા ગયા છે ચોર પણ સમજે છે કે એને લઈ જઈશું તો વળી આપણી ઉપર પણ આદ્ય આવશે. આ રડયા શરદા, તું હવે માનીશ કે નહિ ? શા માટે માનતો નથી અને એ ટક-ટકને દફનાવી દેતો નથી ? ” દાદીમાએ પોતાનું ખરૂં સ્વરૂપ પ્રકાશતાં શરદ સામે ચોરચો માંડ્યો.

શરદ પણ કંઈ ઉતરે તેવો નહોતો. આજના યુવાનોમાં વહેમ અને જુની રૂઢીઓનો સામનો કરવાની ધગશ ખુબ હોય છે, અને વળી શરદ તો મહાવિદ્યાલયમાં અભ્યાસ કરતો ભાવનાશીલ યુવાન હતો, એટલે તે કેમ માત્ર વહેમનાં પદ્ધતિ-

ને જ નમતું તોળાવા દે ?

બાણે કે કુદરત શરદની કસોટી ન કરતી હોય ! થોડા દિવસ થયા ને તેના પિતા ગુજરી ગયા. દાદીમા શરદના જક્રી-પણા ઉપર સખત, રીતે ઉતરી પડ્યાં અને તેની ઉપર વાણી-પ્રહાર જેટલો કરી શકાય તેટલો કયો. પણ શરદ અડગ અને અણુનમ હતો.

એક બાગુ હતો બુદ્ધિની પરીક્ષામાં ન ટકી શકે એવો માત્ર ડોશીમાનો વહેમ અને બીજી બાગુ અર્થહીન પ્રભુવિકાસોને ભૂંસી નાખવાની શરદની અડગ લાવના. પ્રભુ પણ યુવાનના લાવનાળળને માપી રહ્યા ન હોય, તેમ તેના ઉપર એક પછી એક આક્રમણો વાદળોથી ઉતારતા હતા.

થોડા દિવસ થયા અને શરદની મા ગુજરી ગઈ ! હવે દાદીમા શરદની સાથે જીલાલેડી કરવા થોડે તેમ નહોતાં. ઠોઠું પણ ભોગે તેઓ એ અપશુકનિયાળ ઘડિયાળનો નાશ કરવા જ તત્પર થયા હતાં. શરદની સહજ ગેરહાજરીનો લાભ લઈ દાદીમાએ ઘડિયાળને બે પથ્થર વચ્ચે, જેમ ઘંટીના બે પડ વચ્ચે ઘડીને દળી નાંખે, તેમ ટીપી નાખ્યું. દાદીમાની ધારણા પ્રમાણે અંદરથી જો કે અવાજ કરતો રાક્ષસી જીવડો નીકળ્યો નહિ, છતાં સેતાનનો નાશ કરી તેમણે આપ-સિઓ ઉપર આપત્તિઓનાં વાદળો ધસી આવવાના કારણને નિમૂંળ કરી દમ જેવો.

શરદ ખિન્ન હૃદયે મહાવિદ્યાલયની નવી સત્ર શરૂ થતાં શહેરમાં આવ્યો ગયો.

દાદીમાની માર્કકજ સંસારના અજ્ઞાન માનવીઓ કુદરતની

અકળ ગતિના પ્રવાહમાં જનતા પ્રસંગોનાં ખોટાં કારણો શોધી કાઢે છે, અને જુઠાં પરિણામો માની લે છે.

બોધ:—વહેમ હંમેશાં ખોટાં સમાધાન તરફ જ લઇ જાય છે.

[૩૭]

ધણી જીવતાં વિધવા !

ગાંડાલાલનું માનસિક સમતોલપણું હમણાં હમણાં વધારે અસમતોલ થતું જતું હતું. હોળીના દિવસો આવ્યા. ગામના ટીખળી જીવાનીઆઓએ ગાંડાલાલની ગમ્મત કરવાનું નકકી કર્યું. એક સાંજના ગાંડાલાલને જરાજર પીવડાવ્યો, પીધા પછી તો તેનું જ પૂછ્યું જ શું ? જેમ જેમ એક ખ્યાલી ખાલી થતી જાય તેમ તેમ ‘ ઓર પીયે જા ’ ની જીમ લગાવતો, પછડાતો અથડાતો ગાંડાલાલ ચકચૂર બન્યો.

હસમુખ ગાંડાલાલનો ખાસ પ્રિય મિત્ર હતો. હસમુખે આવી જગર આપ્યા કે ગજળ થઇ ગયો ! “ અરે ગાંડાલાલ, જરા સાંભળ તો ખરો, હું તારે ઘેરથી જ આદ્યો આવું છું. કુદરતનો કોઇ કોપ ઉતર્યો, વારી પત્ની રાંડી; ” હસમુખે ગંભીર મુખમુદ્રા રાખી કૃત્રિમ હુશકાં ખાતાં વિહ્વળતાથી બોલી નાખ્યું.

ગાંડાલાલને તો જરાજર ચડેલો એટલે વાત ખરી કે ખોટીનો વિચાર કરવાપણું હતું જ નહિ. તે પણ છાતીફાટ રડવા ને કુટવા લાગ્યો; “ હાય દે, હાય મારી બાયડી રાંડી ! ઓ.....ઓ.....ઓ.....ગજળ થઇ ગયો, મારી વહુ વિધવા થઇ !! ”

ગાંડાલાલનું આકુંદ માંભળી આસપાસના લોકો ભેગા થઈ ગયા અને પૂછવા લાગ્યા કે શા માટે રડે છે ? ” “ અરેરે શું કહું, મારી વહુ રાંડી રે....ઓ....ઓ....ઓ. ” બધા હસવા લાગ્યા અને કહેવા લાગ્યા “ એ બંને જ કેવી રીતે ? તારા જીવતાં તારી પત્ની કેવી રીતે વિધવા થાય ? તું જ તારી પત્નીનું વૈધવ્ય રડે છે ? એ તો ખરેખર વિરોધતી વાત છે. ”

ગાંડાલાલ બોલ્યા : “ જાઓ, હરામખોર, તમે બધા છુટ્યા છો, મૂર્ખ છો. આ મારો ખામ પ્રિય મિત્ર હમમુખ મારે ઘેરથી જ મારી પત્નીની વૈધવ્યદશા જોઈને આવે છે, અને તેણે મને કહ્યું કે તારી પત્ની રાંડી; શું એ વાત ખોટી છે ? નહિ, કદાપિ નહિ, મારી વહુ ખરેખર રાંડી જ છે. ” લોકો આ ભયાનક વિચિત્રતા ઉપર હસતાં હસતાં ચાલ્યા ગયા.

આવી ભયાનક વિચિત્રતા જગતના લગભગ બધા જ ધર્મોથી અને સંસ્કારના દંભી, ધમંડી પોલા લોકોથી પોષાય છે. તેઓ પોતાની આંખોથી તો દેખતા જ નથી, પોતાના મગજથી તો વિચારતા જ નથી. ખરી રીતે તો તમારો પોતાનો આત્મા એ જ તમારું પ્રહસાંડનું અને પ્રહસનું ખરું સ્વરૂપ છે, પવિત્રમાં પવિત્ર, પ્રકાશમાનમાં પ્રકાશિત, સ્વર્ગોનું પણ સ્વર્ગ, અનંત, અખંડ અને નિર્લેપ, આત્મા સદા ચેતનસ્વરૂપ છે, સદાચે જીવન્ત છે, સદા વ્યાપક છે. તે કોઈ દિવસ મરતો નથી, કષાતો નથી, બળતો નથી અને છતાં મૂર્ખ માનવી દુઃખી થાય છે, કાર્પનિક કંટાળા જીલી કરે છે, રડે છે, અને

બોલે છે, “ મને સુખ ક્યારે મળશે ?” સુખ મેળવવા માટે દેવદેવતાને સેવે છે. આપત્તિમાંથી બચવા માટે કોઈ ઇલમી કે સિદ્ધની શોધ કરે છે. પોતાની જાતને દુઃખી, હલકી માની, માનવી પોતામાં ભયંકર વિરોધાભાસ ભરેલો કરે છે. જગતની મહાનમાં મહાન અને ભયાનકમાં ભયાનક વિચિત્રતા એ જ છે કે મનુષ્ય પોતે પોતાના ખરા સ્વરૂપને જ પારખી શકતો નથી !

બોધ:—માનવી પોતાની જાતને દુઃખી અને હલકી માની આકંઠ કરે છે, કારણ કે ખીજાએ તેને તેમ સમજાવ્યું છે. કેવી વિચિત્રતા ! પોતાનું સ્વરૂપ સમજવું તે જ ખરા સ્વધર્મ છે.

[૩૮]

અંધારી ઔરડીમાં

શ્રીરામે ગરીબોના લતામાંથી પસાર થતાં એક ઝૂપડીમાં અંધકાર પથરાયેલો જોયો અને અંધારામાં ઝૂપડીનો માલીક તેની પત્નીને ધમકાવતો હોય તેવું જણાયું. હિંદમાં ગરીબાઈનો પણ ક્યાં પાર છે ? જિત્વારાં અર્ધભૂખ્યાં અને અર્ધનગ્ન માનવીઓના ઝૂંપડાઓમાં રાત્રે દીવો કરવાનું પણ સાધન હોતું નથી. દિનભર મહેનત મજૂરી કર્યો ગાદ થાકેલો પાકેલો શ્રમજીવી અંધારામાં ઘરમાં પ્રવેશતાં ખાટલા પાસે અથડાયો, ખીજી તરફ ક્યો ત્યાં વળી ડામચીયા સાથે અથડાયો, એમ ચારે બાજુ-કોઈ ને કોઈ ચીજ સાથે, અંધારામાં અથડાવાનું જ હતું.

પોતાની પત્ની ઉપર અને ઘરનાં માણસો ઉપર ધુંઆં

પુ'આં થઇ ગયો, પણ તેનો બીજો ઉપાય શો હતો ? વસ્તુઓ એક જગ્યાએથી બીજી જગ્યાએ મૂકી હોત, તો પણ જ્યાં સુધી અંધકાર ન નિવારી શકાય ત્યાં સુધી કંઈ ને કંઈ અકળાવાનું જ હતું. પણ જો અંધકારને દૂર કરી પ્રકાશ આણી શકાય, તો ભલે સર્વ વસ્તુઓ પોતપોતાને સ્થાને રહે તો પણ કોઈની સાથે અકળાવાનો સંલોગ નહિ આવે.

આધ્યાત્મિક ગરીબાઈમાં સળડતો સંસાર પણ અંધકારમાં પટકાયા જ કરે છે. જ્યાં સુધી જ્ઞાનરૂપી સૂર્ય અંતરમાં પ્રકાશ્યો નથી ત્યાં સુધી માનવી જગતની પ્રત્યેક વસ્તુ સાથે સંઘર્ષભર્યાં આવે છે. અથડામણો અને સંઘર્ષો નિવારવાનો કોઈ પણ બાહ્ય ઉપાય શક્ય નહિ નીવડે, એ તો માત્ર આંતરચેતના, આંતરબૃત્તિથી જ એવો પરમદીપ પ્રાપ્ત થવાનો, કે જે મંસારના ઘોર તિમિરોને ભેદી જગતની સર્વ ગડમથલોથી પર લઇ જઈ, માનવીને પરમાત્માના સ્વરૂપમાં પલટાવી નાખે છે; માત્ર બાહ્ય સમાધાનથી, પુષ્કળ ધનપ્રાપ્તિ કરવાથી, આલીશાન ઈમારતો બાંધવાથી, અથવા મોટી જગીરો પ્રાપ્ત કરવાથી ખરી શાન્તિ-ખરો પ્રકાશ પ્રાપ્ત થતો નથી. જગતના ઝંઝાવાતોથી પર થવાનો એ માર્ગ નથી. દુઃખ નિવારવાનો માત્ર એક જ માર્ગ છે અને તે પોતાના જ ઘરમાં પ્રકાશ આણવાનો. જગતના ચોકમાં જમે તેટલી રોશની હોય તે સ્વ-પ્રકાશને માટે નકામી છે. જ્યાં સુધી પોતાના ઘરનું, પોતાનું જ અંધારું-અજ્ઞાન દૂર નથી થયું, અને જ્ઞાનદીપ પ્રગટ્યો નથી, ત્યાં સુધી બધાંજ બાહ્ય આલંબનો નકામાં છે. માનવીના હૃદયમંદિરમાંથી અંધકાર દૂર થતાં, તેમાં સ્વયં પર-

માત્માનું સ્વરૂપ પ્રગટ થાય છે.

બોધ:-જગતનું અજ્ઞાન અને અંધકાર બાહ્ય સાધનોથી નિવારી શકાતાં નથી; પણ જ્યારે માનવી પોતાનું સાચું સ્વરૂપ સમજી આંતરદીપ પ્રગટાવે છે, ત્યારે જ માયાનાં તિમિર-પડો ભેદાય છે.

[૩૬]

ગુફાનો રાક્ષસ

હિમાલયના પહાડ ઉપર ઘણી જાતની જંગલી પ્રજાઓ વસે છે. આ જંગલી પ્રજાને અગ્નિ પ્રજ્વલિત કરવાનું જ્ઞાન હોતું નથી. જગતની શરૂઆતમાં પણ જ્યારે માનવજાત જંગલી અવસ્થામાં હતી ત્યારે અગ્નિનું તેને જ્ઞાન નહોતું. ખોરાક રાંધવાની કળા ખીલેલી નહોતી. સૂર્યના તાપમાં વસ્તુઓ સૂકવી કે તપાવીને લેવામાં આવતી.

આ જંગલી લોકો સાંજે સૂર્યોસ્ત પહેલાં ઉંઘી જાય છે અને સવારે સૂર્યોદય સાથે ઉઠે છે; એટલે તેમને સ્થૂળ અંધકારનું જ્ઞાન હોતું નથી. તેઓના રહેઠાણ નજીક એક મોટી ગુફા હતી; તેમની એવી માન્યતા હતી કે એ ગુફામાં તેમના માનવતા વડવાઓનું રહેઠાણ હતું. વાસ્તવમાં ભૂતકાળમાં તેમના વડવાઓ એ ગુફામાં પ્રવેશ કર્યો પછી તેમાંથી બહાર નીકળી જ શક્યા નહોતા. ગુફાના અંધકારમાં-અનંતતામાં આટોપાઈ ગયા હતા.

ગુફાને એ લોકો ઘણી પવિત્ર માનતા હતા પણ અંધકારથી અજ્ઞાન હોઈને તેમને મન ગુફાનો અંધારપીછોડો રાક્ષસ સમાન હતો. અંધકાર નિવારવા માટે તેમને કોઈએ સૂચન

કચું કે ભકિતભાવથી ગુફામાં પ્રવેશવાથી નિખિડ અંધકારનો નાશ થઈ શકશે. ઘણા જ ભકિતભાવથી પ્રાર્થનામય રીતે તેઓ ગુફા તરફ ગયા પણ તેથી રાક્ષસ દૂર ધાય તેમ હતું નહિ.

બીજું સૂચન એવા પ્રકારનું આવ્યું કે રાક્ષસનો હિંસાથી પ્રતિકાર કરવામાં આવશે તો જ ગુફાને તે છોડશે. શક્ય તેટલા બધા જ હિંસક માર્ગો અંધકાર દૂર કરવા તેઓએ અજમાવી લેયા પણ તિમિરરાય અણનમ હતા.

ત્રીજું સૂચન ઉપવાસ માટે આવ્યું. રાક્ષસને દૂર કરવા ઉપવાસનું મત કરવાની ખાસ જરૂર હતી, બધા જ લોકો સામુદાયિક ઉપવાસ ઉપર ઉતર્યા. પણ તેથીજે કંઈ અર્થ સંધો નહિ.

ચોથું સૂચન દાનનું હતું. દાન-પુણ્યથી જો રાક્ષસનો નાશ કરી શકાશે એમ માની તેમની પાસે જે કંઈ હતું તે બધું દાન-પુણ્યમાં આપી દીધું, પણ અંધકાર એ જ સ્વરૂપ મા મોબુદ હતો.

પછી જ્ઞાનપ્રકાશે આવી સાચી સલાહ આપી કે તે લોકો જો તેની સલાહ પ્રમાણે ચાલે તો રાક્ષસને પલવારમાં ગુફામાંથી વિસર્જન કરાવી શકાય. તેની સૂચના પ્રમાણે જંગલી લોકો મોટા મોટા વાંસ લઈ આવ્યા અને તેને છેડે સુકું ઘાસ બાંધી તેની ઉપર તેલ રેડ્યું; પછી ચક્રમકના ઘર્ષણથી જ્ઞાનપ્રકાશે અગ્નિ પ્રગટાવી વાંસના છેડાઓને સળગાવ્યા. પ્રજ્વલિત અગ્નિનું દૃશ્ય જંગલી લોકોને તદ્દન નવું અને આશ્ચર્યજનક હતું, કારણ કે તેમની છાંદગીમાં પહેલી જ વાર

તેઓ અગ્નિદેવનું દર્શન કરતા હતા ! સળગતા વામ લઈ
 ગુફામાં હિ મતથી પ્રવેશવા માટે જ્ઞાનપ્રકાશે તેમને પ્રેરણા
 આપી અને રાક્ષસ કોઈ જગ્યાએ દેખાય તો તેને પકડી પા
 ડવા જણાવ્યું

આ દીમીયામાં પ્રથમ તો તેમને શ્રદ્ધા ન બેઠી, કાગળ કે
 પડવાઓ તો જુદા જ માર્ગ જતાવી ગયા હતા, અને આવો
 વળી કોઈ અબળદ્યો માણુમ આવી તેમને માથે માર્ગ જતાવે
 તે બંને જ કેમ ? જોટલે અગ્નિને શાન્ત કરવા પ્રયાસ કરવા
 લાગ્યા પણ થોડા વિચારશીલ લોકોએ અખતરો કરવાનું
 માથે લીધું અને જ્ઞાનપ્રકાશની પાછળ પાછળ ગુફામાં પ્રવેશ
 કર્યો. ગુફામાં ઘણી શોધ કરી પણ તિમિરરાયનો પત્તો લાગ્યો
 નહિ જ્ઞાનપ્રકાશના આગમનથી જ અધકારનો નાશ થયેલો.

સમારની ઘેરી ગુફામાં અજ્ઞાનરૂપી અધકાર જળરહસ્ય
 રાક્ષસ છે. આ માયાવી રાક્ષસે માનવીઓની હૃદયગુફામાં
 મચોટ રીતે મ્થાન લીધું હોય છે, તે સ્વર્ગમાંથી નરક જીભ
 કરે છે અને પરમ પવિત્ર શાન્તિના વાતાવરણને ઢાળી નાખી
 ઉદ્વેગ ને ઉત્પાત ઊભા કરે છે.

સસારની મમઝ યાતનાઓ, દુનિયાના બધા દુઃખો,
 જગતની સર્વ આળ-પ પાળ ને બળ માનવીના અદરથી જ
 ઉદ્ભવે છે અને માનવીને દેવ તત્ત્વથી દૂર કરી રાક્ષસી તત્ત્વ
 તરફ લઈ લાય છે. મચ્છાના નિજિડ તિમિરમાં અથડાતો
 માનવી ખરા જ્ઞાનપ્રકાશના પરિચયમાં આવતા મત્યને, પ્રકા-
 શને, જ્ઞાનને પામે છે.

બોધ — અજ્ઞાનરૂપી અધકાર જ્ઞાનથી દૂર કરી શકાય,

જ્ઞાનનો પ્રકાશ સ્વયંપ્રેરિત આંતર પ્રદેશમાંથી ઉદ્ભવેલો હોય
તો, બાહ્ય ઉપચારો, અપવાસ, તપ, જપ, જાપ અને કર્મ-
કાંડથી ખરા જ્ઞાનની પ્રતીતિ થતી નથી.

[૪૦]

ગાંડીનો કુકડો .

દુઃખની પરંપરામાંથી પસાર થતાં કેસરનું મગજ થોડાં
વર્ષોથી અસ્વસ્થ થઈ ગયેલું. કેસરને છોડી, તેનાં બધાં જ આ-
પ્તજનો અનંતતાને જોળે પોલી ગયાં હતાં. હવે માત્ર કેસ-
રની દુનિયામાં અને કેસરના જીવનમાં હતો એક કુકડો.
કુકડો તેનું સર્વસ્વ હતું, કુકડાને તે પુત્રસમો બહાલ કરતી
અને પાળતી. સંસારમાં માનવીઓ-ડાહ્યાં કે ગાંડાં-એવાં કંઈ
આલંબનથી જ જીવનની મજલ પૂરી કરતાં હોય છે ને? કેસર
પણ કુકડાના માન્નિધ્યમાં જીવનયાત્રા પૂરી કરી રહી હતી.

ગામના લોકો કેસરને મતાવતા હતા, તેનાં અનેક નામ
પાડતા હતા, તેને કોઈને કોઈ બહાને ખીજવતા હતા. કેસરે
એક દિવસ તો કંટાળીને ગામલોકોને મોટીસ આપી દીધી.
“ તમે લોકો મને પગવો છો, હેરાન કરો છો, પણ ધ્યાનમાં
રાખજો હું તમારી ઉપર વેર ન લઉં તો ?” લોકોએ કેસરને
સી કાઢી. “ ધ્યાન રાખો, તમે મને હસો છો, પણ હું બહુ
સખત થઈશ. ” કેસરે દબતાથી કહ્યું. લોકોએ પૂછ્યું:

“ શું કરશે તું ? તારાથી અમને શું થઈ શકે એમ છે ? ”

“ એ વાતમાં શું માલ છે ? હું ધારું તો તમને સૂર્યના
કાશથી વંચિત રાખી શકું તેમ છું. ” કેસરે ક્રોધના આવે-
શમાં પોતાની શક્તિનો એકરાર કર્યો.

લોકોએ પૂછ્યું: “ એ તે વળી તારાથી કેમ થઈ શકે ?
જા, ગાંડી, તારું તો લેખું ચસકી ગયું છે. ”

હવે કેસરના મગજની લગામ કાણુમાં રહે તેમ નહોતું.
“ મારો કુકડો જ્યારે બોલે છે ત્યારે સૂર્ય ઉગે છે. જો તમે
મને ગાંડી ગણી પજવશો તો હું મારો કુકડો લઈ બીજે ગામ
ચાલી જઈશ, અને પછી જો જો કે સૂર્ય કેમ ઉગે છે ? ”

કુકડાના બોલવા સમયે સૂર્ય ઉગે છે તે વાત સત્ય છે,
પણ સૂર્ય ઉગવાનું તે કારણ નથી. કેસર તો ગામ છોડી ચાલી
ગઈ, અને બીજે ગામ ગઈ, છતાં પણ સવાર થતાં કુકડો
બોલ્યો અને બધા ગામમાં સૂર્ય ઉગ્યો. કેસરને આથી ઘણું
દુઃખ થયું.

માનવહૃદયમાં ધર કરી બેઠેલી વાસનાઓ અને ઇચ્છા-
ઓની પરિતૃપ્તિ માટેની ઝંખના કુકડાનું બોલવું છે. વાસના-
ની ઝંખના કરતાં પ્રાપ્ત થતાં સાધનો સૂર્યના ઉગવાં જેવાં છે.
ભૌતિક વસ્તુઓ કે પારિવ સાધનાની પર્યોક્તિ માટે સેવવામાં
આવતી ઝંખના-સકામ સેવા, ઉપાસના, તપ, દાનધર્મ વિગેરે
વાસ્તવમાં કંઈ આપી શકતાં નથી. એ તો કેવળ અકસ્માત જ
હોય છે. છતાં મૂર્ખ મન માનો લે છે કે ઝંખનાના પરિણામે
ફળસિદ્ધિ મળી. પરંતુ તે અશક્ય છે, એ તો આત્માને છેતર-
વાની ચાલબાજી છે. બહિર્મુખ ઉપાસના કે બાહ્ય આલંબનોથી
કોઈ દિવસ માનવીનું સાચું શ્રેય સંભવી શકતું નથી.

બ્રહ્માંડને પ્રકાશમાન કરતો સૂર્યોનો સૂર્ય તો માનવીની
અંદર જ રહેલો છે. જીવનનાં સર્વ સાધનો અને સર્વ પ્રસંગો
આ અસીમ સૂર્યથી નિર્ગમિત બને છે. એ છે સ્વયં પ્રકાશિત

આત્મદીપ આત્મદીપના પ્રકાશે જીવનનું પ્રભાત પ્રકાશે છે, એ આત્મદીપને માયાની અંધાર પિછોડીમાં વીંટતાં જીવનની સંધ્યા અને રાત્રિ સંભવે છે.

નોંધ:—જીવનની ઉચ્ચ આધ્યાત્મિક કક્ષાએ પ્રાપ્ત થતું 'આનંદ અરણ્ય, બહિર્મુખ ઉપાસનાનું' પરિણામ માની લેવું, તે ખોટી વિચારણા છે.

“ હે ઉદ્ધવ ! સત્ત્વ, રજસ્ અને તમસ્ એ બુદ્ધિના ગુણ છે, આત્માના નહીં. સત્ત્વવડે રજેશુષ્ણ અને તમેશુષ્ણને પ્રથમ જીતી લેવા અને પછી સત્ત્વની પ્રવૃત્તિને સત્ત્વ (વિચાર વિવેકાદિ) વડે શાન્ત કરવી. સત્ત્વશુષ્ણથી જ પુરુષને ભારી ભક્તિરૂપ ધર્મની પ્રાપ્તિ થાય છે. સાત્ત્વિક વસ્તુઓના સેવનથી સત્ત્વશુષ્ણ વધે છે અને એનાથી ભારી ભક્તિરૂપ ધર્મમાં પ્રવૃત્તિ થાય છે. ”

શ્રી ભાગવત; એકાદશસ્કંધ

પ્રસંગસ્ફૂર્તિ

—મહેસાણામાં અંબાજીના મંદિરમાં સળીઆ તોડી ધાડપાડુઓ દોઢેક હગ્ગરની કિંમતનો માથ ઉઠાવી ગયા હતા.

—ઠાણપુર પાસે આવેલા કુબોજ ગામમાં દિગંબરજૈનોએ શ્વેતાંબરજૈનોનું નવું ચણાવું મંદિર તોડી પાડ્યું છે.

—ગોધગના દેરાચરના નાણાંને વહીવટદારો અંગત રીતે ઉપયોગ કરે છે એવો સુધારક જૈન યુવાનોનો આક્ષેપ છે. વાત અફાલતે ચડવા સંભવ છે.

—ગુજરાત સાહિત્ય સભાના વાર્ષિક વ્યાખ્યાન તરીકે ડૉ. હરિ-પ્રસાદ દેસાઈએ ધર્મારણ્ય અને ધર્મક્ષેત્ર (ઉત્તર ગુજરાત અને ઇડર પ્રદેશ) ના પૌરાણિક ઇતિહાસ પર બાપલુ કયું હતું.

—ટાંગાવાળા સાથે દર વિગે રકમકે ચતાં હહેરાદુનમા કોમી રમખાણ ચયું હતું, આ માટે ૧૭ માણસોને પકડવામાં આવ્યા છે.

—મુંગઈમાં ફળુસવાડીનાં બેંકડેસ મંદિરમાં શ્રી ૧૦૦૮ શ્રી જગદ્ગુરુ શ્રી કૃષ્ણમાયાર્જુ મહારાજની અધ્યક્ષતા નીચે અધિક જેઠ સુદ ૭૬થી પૂર્ણિમા સુધી ચત્ત સમારંભ તથા ૧૦૮ ભાગવત અપ્તાહ પારાયણ વિશ્વશાંતિ માટે કરવામાં આવ્યાં છે.

—મુંગઈ આર્યસમાજ તરફથી શિશુશ્રદ્ધ, અનાથ બાલોત્તરમ અને અનાથ મહિલાઓને શરૂ થનાર છે. બાલોત્તરમ માટે શ્રી. ગિહારીલાલ નાઝરે રૂ. ૧૦૦૦૦ ની અખાવત કરી છે.

—અમરાવતીમાં ગણપતિવિસર્જનના સરંચસ વખતે કોમી અથ-ગમણ ચઈ હતી. ૧૪૪ મી રકમ જાહેર થઈ છે.

—પોન્નદંના મહાગણાએ મજદોટના મમકૃષ્ણ આશ્રમમાં વિવેકાનંદ ગુરુકુળની ઉદ્ઘાટન ક્રિયા કરી હતી અને તેના ફંડમાં રૂ. ૧૦૦૦૭ આપ્યા હતા.

—ગ્લાપૂરમાં શ્રીકૃષ્ણ કાર્યાલય તરફથી તત્ત્વજ્ઞાન અને ચિંતનના ગ્રંથોની 'પૂર્ણમાળા' નામે ગ્રંથમાળા શરૂ કરવામાં આવી છે. 'આનંદ-મય જીવનમ્હસ્થ' એ નામનું પહેલું પુસ્તક જહાજ પડ્યું છે.

—ભાવનગરમાં તા. ૨૮ થી ૩૦ એપ્રિલ સુધી જુદા જયંતી ઉજવવામાં આવી હતી.

—શ્રી સયાજી બાળમાનમાળા તરફથી 'ગુરુનાનક' અને 'ગુરુ ગોવિંદસિંહ' એ પુસ્તકો જહાજ પડ્યાં છે.

—તા. ૧૦ મી મે ને રોજ અમદાવાદમાં હિંદુસભાની દોશ્વણી ઉદ્ઘાટન શ્રી. વામનરાય ઘોળકિયાના પ્રમુખપદે પાકીસ્તાન વિરોધી અખંડ ભારત દિન ઉજવવામાં આવ્યો હતો.

—થોડા માસ પહેલાં બે વાગડીઆ જૈનો એક ગરીબ કચ્છી જૈનના આઠ વર્ષના છોકરાને ઉઠાવી ગયા હતા, અને તેને એક જતીને વેચ્યો હતો. જતીએ એક જૈન સાધુને સોંપ્યો હતો, જેની પામેથી તે મળી આવ્યો છે. ઉઠાવી જનાર જૈનો પકડાતાં એકે ફાંસો ખાધો છે, અને બીજો જમીનપર છૂટી લાગી ગયો છે. દોઢા માટે આ મનુષ્ય-વેચાણ થયેલું.

—મુંબાઇમાં શ્રી. જમનાદાસ મહેતાના પ્રમુખપદે પાકીસ્તાન વિરોધ દિન ઉજવાયો હતો.

—તા. ૭-૫-૪૨ ને રોજ માલસર મુકામે ભજનનાનંદી મહાત્માથી પ્રેમાનંદજીની પ્રણયતિથિ ઉજવવામાં આવી હતી.

—અમરેલી તાબે ગોવિંદપુરામાં ગરીબો માટે અન્નદોષ જોવાયું છે.

—ગુજરાત વર્તકિયુલર સોસાયટીએ કેનેપનિપહનો અનુવાદ રા. મણીલાલ જગારામ બટ્ટ પાસે કરાવી જાવ્યો છે.

જ્ઞાન, વૈરાગ્ય અને ભક્તિનાં રહસ્ય સમજાવનારાં
ઉત્સાહ અને જાગૃતિ પ્રેરનારાં

—: પુસ્તકો :—

	કિંમત	પોસ્ટેજ
કિરણકલાપ :—વૈરાગ્યબોધક કાવ્યો	૦-૮-૦	૦-૧-૦
ભગવદર્શન :—ભગવદોત્તમ સંપ્રદાય	૦-૬-૦	૦-૧-૦
મીરાં-અને રાણા :—ભગવતી મીરાંનાં ભક્તિ, જ્ઞાન અને વૈરાગ્ય સમજાવનારો સંવાદ.	૦-૩-૦	૦-૦-૦
શ્રી સદ્ગુરુ શિક્ષાશતક :—વેદાન્તના ઉચ્ચતમ સિદ્ધાન્તોને અરજ કાવ્યમાં જોતાગેલું શતક	૦-૩-૦	૦-૦-૦
શ્રી સદ્ગુરુ સ્તુતિશતક :—નિત્ય પાઠેમાં ઉપયોગી માય એવું ભક્તિવર્ધક શતક.	૦-૩-૦	૦-૦-૦
સ્વા. રામતીર્થની સંક્ષિપ્ત જીવનકથા :—	૦-૨-૦	૦-૦-૦
બધાં પુસ્તક સાથે લેનારને પોસ્ટેજ ૦-૩-૩.		
દરેક પુસ્તક માટે દપાલ તથા પેકેટ અર્થ જુદું.		

પ્રબન્ધક :—“ઉત્થાન”

હામિરપુર, પૂર્વમુગ્ધરાજ

ના, એવો કોઈ અધિકાર છે જ નહિ છે તેનો નાશ કેવો ? તું જે જન્મત છે-આ મધા છે-એને બધા મહેરો પણ રૂપાન્તર પામશે, દેહ બદલશે, કર્મ અને મર્યાદામાં રહેશે, કર્તા અને ભોગતા બનીને અચ ડાતા મીચાતા એ બધા મહેરો-ખીચન શરીર પામશે એની નિન્તા શી ? સ્વભાવ પ્રમાણે સૌ કર્મ કરવા હોવા છે, સૌ સ્વભાવ પ્રમાણે કર્મ કરશે, કર્મ કરશે એટલે ભોગ ભોગવશે, અને નર્મ સુખના ભોગ કોઈને સાપડયા હોય એમ જોયું કે સાલડ્યું છે કોઈ દેહડો આ વિભરી જન્મ તમા ? દાવની બે બાજુ જોવા દેહના જોડા છે સુખની ખીજ બાજુ દુઃખ હાંતી ખીજ બાજુ શોષાણી ખીજ બાજુ જીવન-આમ એ દેહ બધન તો મોહમસ્ત જીવાત્માને લાગેવાજ છે, અને એજ તને મૂઝવે છે, તું એથી જ હતાશ ચલો છે તને આશા છે જીવવાની, તને આતિ છે મિત્રાને જીવાડનાની પણ તારો એ દેહમોહ છે બધો વિનાશી દેહને તું મનુષ્ય સમજે છે, આ તારો વિકાર છે, એ તારો જન્મ છે, એ સતા પથી તું તપી રહ્યો છે એ તાપને દૂર કર, એ ચથરાજ એ ધૂનરી, એ કપ તારી રીરતાને દયાવી બેઠા છે માટે કહુ છું કે કુલ્લસ્વ વિગતજ્ઞ - લડવા તૈયાર થા પણ અતન્નો તાપ સમાવીને

+

+

+

અનેક જન્મ ધાવ્યું કરતા કરતા, અભાડમા અનેક સ્થળે સળધો બાધતા બાધતા, અનેક જાતની લેવડ દેવડ અને લેણદેણો હિસાબ કરતા કરતા અહીં સૌ આવી મળ્યા છે સૌ લડશે મરશે વળી પાછા જન્મશે વળી પાછા લડશે, હાલના બધનમા બધાયેલા આ જીવાત્માઓના ટોળા આમ ને આમ સસારકાવમા ખદ બધા કરશે તું એમાથી મુક્ત થઈ જા

+

+

+

તું દેહ નથી, કુદ જીવાત્મા નથી, તને હુ કોણ છું ? કોણ મરશે ? કોણ જીવશે ? કોણ લારશે ? કોણ જીતશે ? આ બધી જિજ્ઞાસા ચર્ધ

છે, એ વાસ્તવિક છે—અને તેથી જ કહું છું કે સાચું જ્ઞાન તો આથી બિલકુલ છે; જગત અને જીવાત્માના સ્વભાવ કરતાં આત્માનો સ્વભાવ વિપરીત છે. જગત અને જીવ અનિત્ય—આત્મા નિત્ય; જગત અને જીવ ચૈતન્યનો આભાસ—આત્મા ચૈતન્ય સ્વરૂપ; જગત અને જીવ દુઃખનો ભંડાર—આત્મા આનંદધન સ્વરૂપ; તું અંતરમાં અધ્યાત્મદષ્ટિ ભર; જ્ઞાનચક્ષુ બિઘાડ; નિરાશી થા; આશાના તૃણભંડારને સળગાવી દે; મમત્વ વિસારી મૂક; તું પોતે એક અને અખંડ છે. જ્યાં દૈત્યોના ભાસ નહીં, ત્યાં મમત્વ-મારાપણું કાણુ કેના ઉપર કરે ? બિઠ, લડ, લડવા તૈયાર થા; પણ સંભાળ—યા વિગતજ્વર :

x

x

x

જ્વર કહાડી નાંખ, દૈવી સંપદમાં ત્હારો જન્મ । એ દૈવી સંપદના પ્રભાવે તો હું તું મિત્ર છીએ । મારો મિત્ર આવો અજ્ઞાની ? મોહકેષ કે વાસનાજ્વર એને સંતાપે એ શું ? આવાં તો અસંખ્ય શરીરો મહે તહે ધારણ કર્યાં. દૈવી લીલા કરી; આસુરી-એને દયાવ્યા; દૈવી જીવાત્માઓને, સાધુપુરુષોને, પુણ્યશાક્ષીને જાણે મહાગ્યા । માટે બિઠ, બિભો થા । યોગસ્થ કુદ કર્માણિ—આત્મા સાથે અભેદભાવ રૂપી તારા જ્ઞાનનો યોગ અનુભવ, અને પછી પ્રકૃતિમાં દૈવી સંપદ આવે, એને સ્વભાવવશ કર્મ કરવા દે, દૈવી સંપદના ખેલમાં અને આત્મજ્ઞાનના પ્રકાશમાં ભગ કેવો ? વાસનાનો સંગ છોડ । સર્ગત્યક્ત્વા અને સિદ્ધચિદ્ધયો સમોમૂલ્કા કર્મ કર; અસંગ, નિર્લેપ આત્માને મોહસંગ કેવો ? સિદ્ધિ અસિદ્ધિની જ્ઞાન્તિ કેવી ? આત્મજ્ઞાનસ્વરૂપ અભેદ યોગ એટલે તો ચિત્તની સમતા—અને ચિત્તની સમતા એ જ આત્માની નિર્વિકાર અવસ્થા. તેથી જ કહું છું કે સમત્વ યોગ ઉચ્ચતે । એ સમતા થઈ કે તું ચોગી અને જ્ઞાની—સદા સર્વથા નિત્યચુક્ત ।

આર્જુનના તાપ શમ્યા । મોહ નારા પામ્યો; અને તરત જ ભગવાનના ચરણકમલમાં—એના સમર્થ સદ્ગુરુના પાદપંકજમાં

એ મસ્તક મૂકીને કહે છે કે—

તપ્તો મોહઃ સ્મૃતિર્લઙ્ઘા, ત્વત્પ્રસાદાન્મયાઽચ્યુત ।

સ્થિતોઽસ્મિ ગતસંદેહઃ કરિષ્યે ઘચન તથ ॥

અહો ! સદ્ગુરુદેવ ! મહાન ભગવાન, મહારો મોહ તો કપૂરની-
પેટે બળીને હતો નહોતો ઘઈ ગયો; મને હવે યાદ આપ્યું કે હું તો
આત્મા-શુદ્ધ અભિસ્વરૂપ છું; મહારી સ્મૃતિ બિધડી, એ બધી આપની
કૃપા છે, નાથ ! આપની જ દરજ્જા, આપની મહારાપદની અમીમ દયા,
દેવ ! આપના પ્રસાદથી જ આ બધું બન્યું. મહાન ભવતાપ સમ્યાક
આ તે શુદ્ધ કે આ કેવલ પ્રકૃતિમા નિત્ય ચાલતો દૈવી આસુરીનો
વિગ્રહ ? આસુરી દારે અને દૈવી છત મેળવે, એ તો આપની લીલા !
હું એમાં નિમિત્ત યાઉં, એ પણ આપની કૃપા ! મહારી સંકાઓ ગઈ,
અને હવે આપની આરા શિરોધાર્ય છે, ભગવન ! હું બહુ છું. શરીર
ક્ષત્રિય સ્વભાવનું છે, એ એનો ધર્મ બ્રહ્મવશે, એ એની મેળે
સ્વભાવમૈયું ધર્મશુદ્ધ ખેડશે; હું તો આ બધી અવસ્થામાં-બધાં
કર્મમાં એ અકર્મસ્વરૂપ આત્માને જ નિહાળું છું. પ્રભો ! ધન્ય
આપને ! ધન્ય આપના ઉપદેશને અને ધન્ય ધન્ય આપના
આશીર્વાદને !

+

+

+

આમ અર્જુનનું આંતરશુદ્ધ સમે છે; એનું અજ્ઞાન બિડી જાય
છે, અને પછી એ કૌરવ-પાંડવના શુદ્ધમાં વિજયી નીવડે છે. દૈવી
સંપદની છત ભગવાન કરી દેખાડે છે; અર્જુન સમજે છે કે
“ હું ” એવું જોળખાતું મહારું બ્યક્તિત્વ તો કેવલ નિમિત્ત માત્ર
છે; કર્તા હતાં તો શ્રી હરિ છે !

x

x

x

એ ધર્મશુદ્ધ ભગવાનના શ્રીમુખે ભગવદ્ગીતા અપાવી ! વર્ત-
માનશુદ્ધ ભગવાન વિના ભગવદ્ગીતા કેવાંથી અપાવે ? આસુરી

સંપદાનાં આ યુદ્ધ કેવળ પ્રલયકાળના વૃત્ત જેવાં છે. છતાં આપણે ઈચ્છીએ, કે સૌને સહબુદ્ધિ મુઝે ! પરમાત્મા પોતાના અસીમ કરુણા-સાગરમાંથી, થોડાં પણ જ્ઞાનગિન્દુ છાટી કે સૌને વિશ્રાંતિનો માર્ગ મુઝે અને આ સંહારમાંથી સર્જન, અને કુસંપમાંથી પ્રેમની ઉપા બિધડે—સૌને થોડી આત્મન્નપ્રતિ આવે !

સાધક ! ભગવદ્ગીતા ભણુ અને આંતરયુદ્ધ સમાપ્ત, આત્મ-જ્ઞાન વિના દેવી આસુરીના વિઅલમાં પડીશ તો કૌરવોની પેઠે હતો નહોતો યદ્ધ જર્ઘ્ણ; તું અર્જુન થા ! અર્જુનની નિરાસા કેળવ; અર્જુનનો શિષ્યભાવ ધારણ કર ! અર્જુનની આગાધીનતા, અર્જુનની ભક્તિ, અને એની અપ્રતિમ શ્રદ્ધા હૃદયમાં ભરીને એ આત્મજ્ઞાનના અમૃતથી ત્હારો જીવર શાંત કર ! ભગવાન સદા સર્વથા નિરાશુને જ્ઞાનમુખા પાવા તૈયાર છે ! વિશ્વં છે આપણી નિરાસવૃત્તિને સતેજ કરવાનો !

પરમાત્મા આપણને સૌને આવી આત્મદૃષ્ટિ કેળવવાના અધિ-કારી બનાવે !

આર્થ તત્વજ્ઞાનની ભૂમિકાઓ

લેખક, - સ્વા. શ્રી. અદ્વૈતાનંદજી

આપણે જે પ્રકારની સૃષ્ટિઓની સાથે સતત મધર્મમાં આવીએ છીએ, બાહ્ય અને આત્મ. બુદ્ધિતત્વનો વિકાસ યદા મોડે છે તે તરત મનુષ્ય આ જાનને સૃષ્ટિઓનું નિરીક્ષણ કરી, તર્કશક્તિનો ઉપયોગ કરી, કાળજી ધાર્પના અચ્ચ નિયમાનુસાર હા જોનો નિર્ણય કરી, તેમના ઉપર આધિપત્ય પ્રાપ્ત કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે સામાન્ય રીતે બાહ્ય સૃષ્ટિની શોધજોગનું કામ પ્રથમ શરૂ થાય છે ને માનવ જીવનને લગતા અતિમ પ્રયોનો ઉત્તર તે હાગ પ્રાપ્ત કરવાનો પ્રયાસ કરવામાં આવે છે આર્થ ગંરૂતિના સર્વમાન્ય અપૌરુષેય પવિત્ર અથ વેદમાં પણ આગ વિચારપદ્ધતિ મહાજી હ વામાં આવી છે પૂર્વ વિભાગમાં બાહ્ય સૃષ્ટિનું અન્વેષણ કરી સૃષ્ટિની પીઠમાં રહેલા તત્ત્વના અસ્તિત્વ વિશે, તેના સ્વરૂપ વિશે ઘણા ગભીર લઘ્ય નિર્ણયો કરવામાં આવ્યા છે વેદના ઉત્તર વિભાગમાં અન્ય માર્ગ લેવામાં આવ્યો છે. બાહ્ય સૃષ્ટિનું પૃથક્કરણ ન કરતા આત્મસૃષ્ટિનું પિંડનું, મનુષ્યના

શરીરનું અવલોકન કરવા તરફ વૃત્તિ વળી દેખાય છે. આપણા નાશવંત શરીરની પીઠમાં કાંઈ નિત્ય વસ્તુ છે કે કેમ ? તેનો કાંઈ નિત્ય સાક્ષી છે કે કેમ ? હોય તો તેનું સ્વરૂપ કેવું છે ? કેટલાએક કહે છે કે દેહના મૃત્યુ પછી આત્માનું અસ્તિત્વ રહે છે ને કેટલાએક કહે છે કે નથી રહેતું, તો તેમાં સત્ય શું છે ? આ વિચારસરણી પ્રથમથી જુદા પ્રકારની છે. આમાં સૂક્ષ્મ સૃષ્ટિદાર તોના અધિષ્ઠાનમાં પ્રવેશ કરવાનો પ્રયત્ન છે. પણ છેવટના નિર્ણયમાં કાંઈ પણ પ્રકારનો ફેર પડ્યો નથી.

સનાતન સત્ય નિરૂપેક્ષ-અચલ-હોવાથી ગમે તે રસ્તે બુદ્ધિશાલી મનુષ્ય તેને જ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. અર્વાચીન સમયમાં પણ વૈજ્ઞાનિકો સ્થૂલ સૃષ્ટિનું અવલોકન કરી જે સત્ય પ્રતિપાદન કરે છે, તેનો જ આપણા પૂર્વજોએ બીજી ભાષામાં આવિષ્કાર કર્યો છે. પિંડથી શરૂ કરો કે બ્રહ્માંડથી, સૂક્ષ્મથી શરૂ કરો કે સ્થૂલથી, ધૈર્ય સહિત નિરૂપણે શાંત ચિત્તથી વિચાર કરવામાં આવે તો એક જ સનાતન સત્યનો મનુષ્યનાં અંતઃકરણમાં ઉદય થાય છે, કારણ કે જ્ઞાન તો આત્માનું સ્વરૂપજ છે. તે કાંઈ બહારથી આવતું નથી. પ્રયાસથી ચિત્તની અમુક અવસ્થા પ્રાપ્ત થાય એટલે તેની અંદર સ્પુરણા આપોઆપજ યવા માડે છે. સાધારણ રીતે આપણી માન્યતા એવી હોય છે કે જ્ઞાન બહારથી આવે છે પણ વાસ્તવિક રીતે તેમ નથી. બાહ્યવસ્તુઓનો ઉપયોગ તો ફક્ત ચિત્તના વ્યાયામ માટે જ છે. ઉપયુક્ત બન્ને ય વિચારશ્રેણીઓનો ઉપયોગ કરીને માનવજાતિની સમક્ષ જીવનના મુખ્ય પ્રશ્નો વિશે જે ઉચ્ચતમ, લઘ્ય, સર્વોત્કૃષ્ટ વિચારો આપણા પૂર્વજોએ મૂક્યા છે, તે વિશે આપણે સંક્ષિપ્તમાં વિચાર કરીએ.

આર્ય ધર્મમાં જીવ, સૃષ્ટિ અને ઈશ્વર સંબંધી, એમ ત્રણ મતો વિશેષ પ્રમાણમાં પ્રચલિત છે; દ્વૈત, ત્રિવિધાદૈત અને અદ્વૈત સર્વધર્મોની માન્યતાઓનું વર્ગીકરણ આ ત્રણ વિભાગોમાં કરવામાં કાંઈપણ

પ્રકારની સુરેની નહીં તેમ નથી

આ સર્વના મૂલમાં આખ્ય દર્શન જ છે એ વાત મૂલવી જોઈએ નહીં તેમ આ ત્રણેય મતોમાં જે થોડો ધણો મતભેદ છે, તે જીવના સ્વરૂપ વિષે તથા જીવ અને ઈશ્વરના પરસ્પર સબંધ વિષે જ છે, તેનું પણ વિસ્મયન થવું જોઈએ

આપણી જ્ઞાનેન્દ્રિયો દ્વારા આપણને બાહ્ય જગતનું જ્ઞાન થાય છે બાહ્ય વસ્તુનું જ્ઞાન થવા માટે બાહ્યમય સ્પર્શકરણને ઇન્દ્રિયના સંયોગની પ્રથમ આવશ્યકતા છે તે ઉપરાંત મનનો અને ઇન્દ્રિયનો પણ સંયોગ થવો જોઈએ મન સકલ્પવિકલ્પાત્મક છે, તેથી નિશ્ચયાત્મક જ્ઞાનને માટે મનને શુદ્ધિનો આશ્રય લેવો પડે છે ત્યારે શુદ્ધિ નિર્ણય કરી “ આ વસ્તુ આ છે ” એવો પ્રતિધ્વનિ પાડે મન ઉપર પાડે છે ત્યારે જ્ઞાન થાય છે અને આ પ્રતિધ્વન્યાત્મક જ્ઞાનની સાથેજ પુરુષ અદ્વકાર રૂપે મનમાં પ્રગમે છે અમુક વસ્તુનું જ્ઞાન થવામાં આટલી ક્રિયાઓની અનિવાર્ય આવશ્યકતા છે

આખું વિશ્વ અનિત્ય છે, પરિવર્તનશીલ છે, દાણે દાણે બદલાયા કરે છે, એવો આધુનિક ભૌતિક શાસ્ત્રનો પણ સિદ્ધાન્ત છે આ માનવમાં પ્રાચીન આર્ય તત્ત્વશાસ્ત્ર અને અર્વાચીન ભૌતિક શાસ્ત્રની એકવાચ્યતા છે જે પ્રમાણે બાહ્ય જગતની પ્રત્યેક વસ્તુ અસ્થિર છે, તેવી જ રીતે આપણા મન, શુદ્ધિ અને શરીર પણ અસ્થિર છે, વિકાગ્રાધીન છે તેથી જ્ઞાનપ્રાપ્તિ માટે એક એવી શક્તિની આવશ્યકતા છે કે જે સ્થાયી હોય અને ઇન્દ્રિયો દ્વારા પડતા સર્વ સંસ્કારોને એકત્ર કરે આ અવિભરી અધિષ્ઠાનને, જીવ, પુરુષ, આત્મા એવાં અનેક નામોથી મળોદયન કે વામાં આવે છે, આ જીવાત્મા-જે ચૈતન્ય છે, આકાશ અને પ્રાણ તત્ત્વોથી પર છે, સ્પર્શ સ્પર્શ શરીરથી પણ પર છે તેનો કોઈ પણ કાળે નાશ થતો નથી એજ કારણથી એને અજન્મા પણ કહેવામાં આવે છે

દ્વૈતવાદીઓના મત પ્રમાણે સમગ્ર પ્રકૃતિ કોટ્યવધિ હોવા, એક પરમાત્માના તાબામાં છે પરમાત્મા સર્વત્ર સર્વવ્યાપક છે, પ્રકૃતિ ઉપર તથા અસખ્ય જીવાત્માઓ ઉપર તેનું સ્વામિત્વ છે આ સસારમાં દુખનો આપણને જે અનુભવ થાય છે તેમાં પરમાત્માનો કોઈ અપરાધ નથી આપણે પોતે જ તેને માટે જરાબદાર છીએ પ્રત્યેક જીવ અનતમળથી અનેક પ્રમાણના મેનો ભાર વહન કરતો આવે છે અને તે પ્રમાણે તેનો જીવનક્રમ નિશ્ચિત થાય છે સારા કર્મોનું પરિણામ સુખ છે અને ખોટા કર્મોનું પરિણામ દુખ છે દ્વૈતવાદીઓના મનાનુસાર પણ જીવ સ્વભાવે તો શુદ્ધ છે પણ દુષ્ટ કર્મોથી તેનો સ્વભાવ આટલું યદ્ય જાય છે અને સત્કર્મોથી તે શુદ્ધ થાય છે, અને જેમ જેમ શુદ્ધિ પ્રાપ્ત થતી જાય છે તેમ તેમ તેના ખરા સ્વરૂપનું જ્ઞાન તેને થતું જાય છે કોઈ પણ મનુષ્ય સ્વભાવથી અશુદ્ધ કે અજ્ઞાનાટલ નથી સત્કર્મોના પ્રભાવથી જ્યારે સર્વ વિગરો નષ્ટ થાય છે ત્યારે જીવ સ્થૂલ સારીંગનો ત્યાગ કરી સૂક્ષ્મ લોકમાં જાય છે, ત્યાં તેને એક પૂર્ણ મુક્ત જીવાત્મા મેળે છે અને તેને ઉચ્ચતર લોકમાં દોરી જાય છે, તેને બ્રહ્મનોડ કહે છે ત્યાં જન્મ મરણના બંધન-માથી મુક્ત થઈ તે જીવ અનન્યમ્ અવ્યય રહે છે, ને અખડાનદનો ઉપભોગ કરે છે તેને દૈવી સામર્થ્ય પ્રાપ્ત થાય છે માત્ર સૃષ્ટિ સર્જન કંઠાની શક્તિ તેને પ્રાપ્ત થતી નથી કોઈપણ જીવાત્મા પરમાત્મા થઈ શકતો નથી બ્રહ્મનોડની પ્રાપ્તિ એજ જીવાત્માની ઉચ્ચતમ ગતિ છે

નિશિષ્ટાદ્વૈત મતાનુચીઓ આ અભિપ્રાય સ્વીકારતા નથી તેઓના મત પ્રમાણે દ્વૈતવાદીઓની માન્યતા એટલે કે ઈશ્વર જીવ પ્રકૃતિ ત્રણેય લિન્ન લિન્ન પદાર્થો છે એ મુખિત વિરુદ્ધ છે તેમના મત પ્રમાણે જીવ, પ્રકૃતિ અને ઈશ્વર અનાદિ છે. પણ એક બીજાની લિન્ન નથી પરમાત્મા સારીરી છે આ સમગ્ર ત્રિવિધ જડચેતન પદાર્થોના સમૂહ સહિત તથા અસખ્ય હોવા સહિત પરમાત્માનું શરીર છે પરમાત્મા

મૂળ સ્વરૂપને જાણવું કે આપણી સ્થિતિ ખરેખર દયા પાત્ર જ છે આપણ વાસ્તવિક સ્વરૂપ અનત-સંવ્યવસ્થાનું રૂપ હોવી છતાં આપણે પ્રકૃતિના બંધનમાં સપડાઈ ગયા છીએ અદૃતમતાનુસાર આત્મા સબધી જ્ઞાન સત્ત્વગથી મેળવવાથી, મનનથી તેને દૃઢ કરવાથી અને નિદિધ્યાસનથી-નિરતર ચિત્તનથી-સ્વસ્વરૂપતા અનુસધાનથી અવિદ્યા નષ્ટ થઈ જાય છે સત્ જ સાલજીવુ, સત્યનો જ વિચાર કરવો, “ હું બ્રહ્મ છું, સંવ્યવસ્થાનું સ્વરૂપ છું, ” આ વિચારને ચિત્તથી દૂર થવા દેવો નહીં આત્મા વિરોધી સર્વ વિચારોને-સર્વ ભાવનાઓને તિલાંજલી આપવી “ હું શરીર છું હું મન છું ” આ વિચારો બાલિશ છે આસેઆસે “ હું બ્રહ્મ છું ” એ ભાવના દૃઢ કરવી ને સમન્ત નામરૂપાત્મક બ્રહ્માને મગજમાંથી ઉડાવી દેવું. ‘ હું પાપી છું હું દુષ્ટ છું, મને આ માણસ, આ દેવ સહાય આપશે ને સુખી કરશે, આના વિચારો મનમાં ભાવવા તે જ પાપ છે આત્મા પોતે સંવ્યવસ્થાનું સ્વરૂપ હોવાથી કોની પાસેથી સહાયની તેને અપેક્ષા હોઈ શકે ! આપણા સિવાય આપણી જાતને મદદ કરનાર કોઈ પણ શક્તિ નથી, આપણે જ આપણા કર્તા સહકર્તા છીએ જેમ રસમનો કોડો પોતાના પેટમાંથી તણ કાઢી પોતાના શરીરને બાધી લે છે, તેમ આપણે પણ આપણી પનાથી જ બાધાએલા છીએ આપણી ક પનાકૃત જાણ આપણે જ તોડી જોઈએ સુખ, દુઃખ મોહ ઇત્યાદિ દેહાધ્યાસને લીધે જ છે ચયન તથા અસ્થિય ચિત્તને સતત “ સોડહમ્-તે હું છું ” નો પાઠ શીખવવો જોઈએ આ જપથી જ ચિત્તની શુદ્ધિ થઈ જાય છે. સર્વ વાસનાઓ અને આસક્તિઓનો ત્યાગ થાય છે જ્ઞાનમાર્ગીનું શ્રવણ અને મનન એ કર્મ છે અને નિદિધ્યાસન ઉપાસના છે. અને આખરે તે અપરોક્ષાનુભવમાં સમાઈ જાય છે, દૌર્બલ્ય ને કાયરતાનો, મ દોષોનો, સદતર બહિષ્કાર કરવો જોઈએ બસહીન મનુષ્ય કોઈ

પણ પ્રકારના યોગનો, જ્ઞાન, ભક્તિ, કર્મ, રાજયોગ, હાથોગ કે એવા બીજા કોઈ માર્ગનો અધિકારી થઈ શકતો નથી. વ્યવહારસિદ્ધિ માટે પણ મનોબલની આવશ્યકતા છે, તો પરમાર્થને માટે તો એથી અધિક બલની જરૂરિયાત હોય તે સ્વાભાવિક છે.

અદ્વૈતવાદ પ્રમાણે માયા, આ અજ્ઞાનનું મૂળસ્વરૂપ અનિર્વાચનીય છે. તે સત્ નથી, કારણ કે સાંત છે. અસત્ય પણ નથી કારણ કે તેની વ્યાવહારિક સત્તાની સર્વેને પ્રતીતિ થાય છે. ને એક જ વસ્તુ એક વખતે સદસત્ પણ હોઈ શકે નહીં.

માયાના આવરણનો ભંગ કરી, સર્વ ભેદભાવનાઓનો ત્યાગ કરી સર્વત્ર, સર્વેથા, સર્વદે એક જ આત્માનો અનુભવ કરવો એ જ અદ્વૈતમતનું પરમ લક્ષ્ય છે. સદ્ગતિમાં સદ્ગતિ જીવભાવ રહે તો પણ તે દાસત્વની નિશાની છે.

આર્થ તત્ત્વજ્ઞાનના આ ત્રણ મુખ્ય પગથિયાં છે, અને અદ્વૈતવાદ ઉદ્દેશ્ય પગથિયું છે. તેનાથી પર બુદ્ધિ જઈ શકે તેમ નથી. બુદ્ધિનું કામ કાર્યમાંથી કારણ શોધી મૂળ કારણ સુધી પહોંચવાનું છે, તથા કાર્યમાંથી કારણની ઉત્પત્તિનો ક્રમ નિશ્ચય કરવાનું છે. આવ કારણ એક જ છે, તેનાથી પર કંઈ નથી એવો નિર્ણય થાય એટલે બુદ્ધિનું કાર્ય સમાપ્ત થાય છે. એક જ પદાર્થમાંથી સર્વ સૃષ્ટિ નિર્માણ થઈ છે ને થશે તે બંધનનું એ બોધિક જ્ઞાનની પરાકાષ્ઠા છે. વિશ્વવ્યાપક પ્રેમ થવો તે હાર્દિક વિશ્વવિકાસની પરાકાષ્ઠા છે. સર્વલોકસંગ્રહાર્થ પ્રવૃત્તિ કરવી એ ક્રિયાશક્તિના વિકાસની પરાકાષ્ઠા છે અને એકત્વની અનુભૂતિ કરવી તે અપરોક્ષ જ્ઞાનની પરાકાષ્ઠા છે.

અદ્વૈતસિદ્ધાન્ત સાધારણ જનસમાજને માટે નથી. તેને સમજવામાં અતિ સદ્ગતિ બુદ્ધિની આવશ્યકતા છે તથા તેને વ્યવહારમાં ઉતારવામાં મનોબળ એકએ; પ્રથમ દ્વૈતની બુદ્ધિમાંથી શરૂ કરી જેમ જેમ

‘ દેવ ’ નમે યુજન પેળતાં, સુગુણ સાધના લક્ષ દે;
 પથ ગમે દુરજને દયા, મતિ સુધારવા કષ્ટ લે.
 સહે વિતક જે વિતે, જગત સૌખ્ય સાધે જહીં;
 ચહે જતન દીનનાં, દરસ ઈશ લાધે તહીં.
 સદા નિયમમાં રહે, યુમતિ સંયમે શોભતા;
 પ્રભા વદન, છાઈ રહે, નયન દર્શને લોભતા.
 વહે પરહિતે સદાચરણ છન્દગીમાં વણે;
 રહે અમર સત્વમાં, મનુજ દેવ જ્ઞાની ગણે.

‘ શું થવું ? ’ જનો જનમતાં ધરે, ઉદરના જ સંસ્કારને;
 ક્યાં જવું ? સુસંગતિ થકી કરે, સહજ પાર સંસારને.
 તમે ગુણ હૃદે વસે, મનુજ થાય તો દાનવો;
 રજો ગુણ રસે લસે, રસિક હોય એ માનવો.
 વસે અમર સત્વમાં, ત્રિગુણ શ્રેષ્ઠ પથે જવા;
 મથે મનુજ શી ગતે ? દનુજ, દેવમાં શું થવા ?
 યશે દનુજ નીચ ? કે, મનુજ, દેવ હોવા યશે ?
 અધોગતિ વ ઉન્નતિ, પથ કયે જનો ક્યાં જશે ?

“ અત્યારે જે સંયોગોમાં તમે મૂકાયા હો, તેમાં સંતોષ માનીને
 એનો લાભ લો અને એ પ્રસંગોનો સદુપયોગ કરો. અત્યારે તમારામાં
 જેટલો દેવી પ્રકાશ-જ્ઞાન અને શક્તિ હોય તેને અમલમાં મૂકો-આય-
 ગ્યમાં જિતારો, એટલે ષષ્ટી આગળ તો એની મેળે તમને સન્માર્ગ
 મળી રહેશે.”

સ્વા. રામતીર્થ
 (ઉન્નતિનો માર્ગ)

ભક્તિમીમાંસા

(ચતુર્થો આદ્ય)

ભક્તિ અને તિતિશા

લેખક:-સ્વા. શ્રી. માધવતીર્થજી

૬૬

માણસના જીવનનું જગજર નિરીક્ષણ ક્રતા જાણી આવે છે, કે
આજુસના જીવનમાં ચાર પુરુષાર્થ છે, અને તેના રૂઝ તરીકે ચાર પ્રકાર
રૂઝનાં સુખ મળે છે. ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ એ ચાર પુરુષાર્થ
રહેવાય છે, અને તેના રૂઝ તરીકે મનનું સુખ, ચરીત્રનું સુખ, પ્રાણનું
સુખ અને આત્માનું સુખ એમ અનુક્રમે મળે છે. પદેમાં ચાર સુખ
માટે એટલે કે મનના સુખ માટે, મનની યાત્રિ મેળવવા માટે કે દેશ-
ભક્તિ માટે પ્રભુ સદન કંટુ પડે છે; શરીરના સુખ માટે, મન કમાવા
માટે પ્રભુ સદન કંટુ પડે છે, અને પ્રાણના સુખ માટે એટલે વિવ-
રના સુખ માટે પણ પછી મૂરોલીઓ વેદવી પડે છે; પ્રાણીનું સુખ
એટલે આત્માના સુખ માટે કેટલાક એમ માની બેસે છે, કે પોતાના
અભાગમાં કામ પણ કે-નાર ક્યાં વચર અને પોતાનો ગ્રહાવ ફેરવવા

વગર તે પ્રાપ્ત થઈ શકશે, પણ તે મોટી ભૂલ છે જે સુખ મેળવવા માટે જોટલી મહેનતની જરૂર હોય, જોટલા ત્યાગની જરૂર હોય, તે પ્રમાણે ભોગ આપવો જ જોઈએ કોઈ પણ મહાત્મા કોઈ પણ પ્રકારનું કુખ સહન કર્યા વગર આત્માનું સુખ મેળવી શક્યા નથી.

ખરી રીતે જોતા વિષયનું સુખ તો પશુઓને વગર મહેનતે મળે છે અને માણસોને તે સુખ મેળવવા પણ ધણી પ્રયત્ન કરવો પડે છે, ધણું સહન કરવું પડે છે અને એટલું સહન કરતા માત્ર પશુઓના જોટલું જ સુખ મળે, તો માણસના જીવનનું સાર્થક થયું છે એમ કહી શકાય નહિ.

માણસનો જન્મ તો ઉત્તમ સુખ એટલે આત્માનું સુખ મેળવવા માટે છે, અને તે માટે જે જે અગવડો ભોગવવો પડે તે ભોગવવાની તૈયારી ગમ્મવી જોઈએ માત્ર શરીરનું તપ કે મનનું તપ કરવાથી જ કાર્યસિદ્ધિ થતી નથી શરીર, પ્રાણ અને મન એ ત્રણેની શુદ્ધિ આત્માનું સુખ મેળવવા માટે જરૂરી છે. મનથી સમગ્રાય કે અદ્વૈત સાચું છે, એક તત્ત્વ ત્રિવાચ બીજું કાંઈ નથી, છતાં તે વાત વ્યવહારમાં વિસરી જવાય તો ફરી તે વાત મન પાસે ધુટાવવી પડે મનથી તે વાત બગ-બર સમજાઈ જાય, મન કહે કે આત્માનું સુખ સાચું છે છતાં પ્રાણના પરમાણુ બીજું સુખ માગ્યા કરે, શરીરના પરમાણુ ત્રીજું સુખ માગ્યા કરે, ત્યારે તેમની માગણીઓનો ઈન્કાર કરી મન, પ્રાણ અને શરીરને રાત ગમ્મી, આત્માનું સ્વરૂપ ખુલ્લું થતાં માટે પોતાના હૃદયમાં જગ્યા અને વખત આપ્યાં, એમાં ધણી તિતિક્ષાની જરૂર છે, ધણા વિદ્વાનો સામે થવું પડશે એ તો એક એક પ્રજાતની પોતાના સ્વભાવ સાથે મહાન લડાઈ છે આત્મા પ્રકૃતિના ગુણોથી બગડી જતો નથી, પણ પ્રકૃતિના ગુણોમાં રમેલી અહતા આત્માનો સજાતીય પ્રવાહ રાક્ષીને, આત્માનો સ્વભાવ ભૂલાવી દે છે અને આવું કેટલી વાર બને છે, તેના અનુભવ આ માર્ગના બધા સાધકોના જાણવામાં હોય છે.

માટે સાધકે બધા માયાના વિચાર કાઢી, કોરો, સૂકો થઈ જવાની તૈયારી રાખવી. બધી દૃષ્ટના છોડ્યા વગર અંદરનો માર્ગ ખુલ્લો થતો નથી. જ્યારે એવો વિરહ જાગે કે આત્માના સુખ સિવાય બીજો કોઈ ઠેકાણે શાંતિ મળે નહિ, ત્યારે આત્માનો સ્વભાવ જાગ્રત થાય છે. તે માટે ભગવાન તરફ દીનતા જોઈએ અને વિષયો તરફ અભિમાન જોઈએ. વિષયો તરફ દીનતા વહી ન ગય એનું ધ્યાન રાખવું જોઈએ. આપણા અંતઃકરણમાં જોટલી શુદ્ધિ કાયમ માટે થઈ હોય છે, તેની ભગવાન કદર કરે છે. આપણાં બહારનાં કામ કરતાં આપણી અંદરની શુદ્ધિ વધારે ઉપયોગી છે. જે ભક્ત ભગવાનને ખરેખર ચાહતો હોય તો તેને ભગવાન સિવાય બીજી કોઈ જગ્યાએ સંતોષ થવો ન જોઈએ. જેને માત્ર ભગવાન જ જોઈએ છે તેની કોઈ સાધના નકામી જતી નથી. ભગવાનને માટે બધામાંથી આસક્તિ છોડવી એમાં ઘણો લાભ છે. તેનાથી મન નિર્મળ થાય છે અને ભગવાનમાં જરાખર ચોટિ છે. આપું જગત ગોટાળામાં પડે, તો એ ખરો ભક્ત અશાંત થતો નથી. તે બધા બનાવમાં ભગવાનની ઇચ્છા જોઈ શકે છે.

લાકડાં બાળવા માટે જોટલો અગ્નિ જોઈએ તેટલો ન મળે તો લાકડાં બળતાં નથી. તેવી જ રીતે ભક્તિ માટે જોટલો વિરહ જોઈએ તેટલો ન હોય તો જીવ લાવ એટલે અહંકાર બળતો નથી, અને તે બધા વગર ગરમી કે તેજ મળતાં નથી. એક સારો વિચાર, ભગવાન તરફ લઈ જાય એવી એક સારી વૃત્તિ ઉત્પન્ન થાય, એ બીજા બધા લાભ કરતાં વધારે કિંમતી વસ્તુ છે. એ જીવને ખોટા મોહમાંથી ઉત્થાન કરવામાં સહાયબૂત થાય છે.

જે જે વિચારો ભગવાન સંબંધના નથી તે એક પ્રકારની ચોરી છે. ગોપીઓના ઘરમાં જઈ ઝીંકું માખણ ખાતા હતા, ત્યારે ગોપીઓ કૃષ્ણને પકડી જ્યારે યશોદાજી પાસે દરિયાદ કરવા આવી, એટલે યશોદાજી કૃષ્ણને દૃષ્ટે આપવા તૈયાર થયાં, ત્યારે કૃષ્ણે કહ્યું કે

પરમહંસ રવા. શ્રી રામતીર્થજી
ની

નીતિકથાઓ

(ગતાકથી ચાલુ)

કથક — શ્રી નર્મદાશંકર હરિશંકર વ્યાસ બી એ.

ક્ર

વાસના —

[૭]

પવિત્ર છાયા

આ એક પરમ પવિત્ર અને સદ્ર પુરુષની વાત છે. જેમ
આકાશમાંથી તારાઓ તેજ વર્ષાવે છે, અને ઉદ્યાનમાંથી
કુસુમો સુવાસ પ્રસરાવે છે, તેમ તે પોતાના દૈનિક જીવન-
ક્રમમાં ડગલે ને પગલે સદ્ગુણની સેરા વહાવતો. એક
માનવી આટલો પવિત્ર અને પ્રભુમય હોઈ શકે, એ ભેદ
સ્વર્ગમાં દેવતાઓ પણ આશ્ચર્યચકિત થયા અને પૃથ્વી
ઉપર તેનાં દર્શન કરવા આવ્યા.

જે શબ્દમાંજ તેનો સારો ચે જીવનવ્યવસાય સમાઈ જાય છે. તે આપતો-વળતરની આશા કે ઇચ્છા સિવાય; અને જે આપેલું તે ણીજીજ પળે વીસરી જતો ! આ બાળત, એક શબ્દ પણ તેને મોંઢે કોઈ દિવસ ચડતો નહિ. સદા ચે સ્મિત પથરાયેલા તેના ચહેરા ઉપર એ સ્પષ્ટ તરી આવતું. તેની દયાવૃત્તિ, તેની ક્ષમાવૃત્તિ અને તેની દાનવૃત્તિ તે બાળતની મૂક સાક્ષી પૂરતાં.

દેવતાઓએ પરમાત્માને કહ્યું. “ પ્રભુ, તેને પરચાની અદ્ભૂત શક્તિ અર્પો. ”

પરમાત્માએ જવાબ આપ્યો, “ હું સંમત છું, પૂછો તેની શી ઇચ્છા છે ? ”

દેવતાઓએ મહાત્માને પૂછ્યું, “ તમારા સ્પર્શથી રોગીઓના રોગ દૂર થાય, તેવું તમને ગમશે ? ”

“ નહિ, ” મહાત્માએ જવાબ આપ્યો, “ હું ઇચ્છું કે એ શક્તિ માત્ર પરમાત્મામાંજ હોય. ”

“ પાપાત્માઓનાં હૃદયનું પરિવર્તન કરી તેમને સન્માર્ગે લાવવાનું તમને ગમશે ? ” દેવતાઓએ બીજે પ્રશ્ન કર્યો.

“ નહિ, એ દેવતાઓનું કૃત્ય છે; હું કોઈનું પણ પરિવર્તન કરી શકું, એ ઢોંગ મારે નથી જોઈતો. ” મહાત્માએ જવાબ આપ્યો.

દેવતાઓએ આગળ પૂછ્યું, “ ધૈર્યની આદર્શ પ્રતિમા સરળા બની, તમારા સદ્ગુણના તેજે માનવીઓને આકર્ષી

પ્રભુની કીર્તિ ઉજવવા કરવી, એ તમને ગમશે ? ”

મહાત્માએ જવાબ આપ્યો, “ નહિ, જે માનવીએ મારા તરફ આકર્ષાઈને આવશે, તે તેઓ પ્રભુથી તેટલાં વિશુદ્ધ થશે. પ્રભુની કીર્તિ ઉજવવા કરનારો હું કેાણુ ? ”

“ ત્યારે તમારી ઇચ્છા શું છે ? ” દેવતાઓએ જોરથી કહ્યું.

“ હું શાની ઇચ્છા કરું ? ” સ્મિતવદને સંત જોડ્યા. “ પ્રભુની પરમકૃપાને હું પાત્ર બન્યો છું, તેથી બીજું અધિક શું હોઈ શકે ? ”

દેવતાઓની ઇચ્છા હતી કે, તેણે કોઈપણ જાતના અદ્ભૂત પરચાની માગણી કરવી, નહિ તેા બળબળરીધી એવી કોઈ શક્તિનું આરોપણ તેનામાં કરવામાં આવશે.

દેવતાઓના આગ્રહને વશ થઈ, ઉવટે સંત જોડ્યા, “ બહુ સારું, ત્યારે મારામાં એવી શક્તિનું આરોપણ કરો કે મારાથી સતત શુભ પરમાર્થનાં કર્તવ્યો થયા કરે—મને તેનું જરાયે લાન થયા વિના. ”

આ સાંભળી દેવતાઓ ગૂંચવણમાં પડી ગયાં. બધાએ એક સાથે મળી મસલત કરી એક ચુકિત ઘડી કાઢી. તે આ પ્રમાણે:—દરેક વખતે સંતનો પડછાયો કાંતો પાછળ અથવા તેા જાણુમાં પડે, જેથી તે પોતે પડછાયાને જોઈ શકે નહિ, પરંતુ તે પડછાયામાં, રોગીઓના રોગ હરવાની, દુઃખીઓનાં દુઃખ દૂર કરવાની, તથા ગ્લાનિને શાન્ત પાડવાની શક્તિનું આરોપણ કરવું.

અને ઘડ્યું પણ તેજ પ્રમાણે. જ્યારે સ્વંત ચાલતા ત્યારે તેમનો પડછાયો, કાંતો પાછળ કે કાંતો બાજુમાં, જ્યાં પડતો ત્યાં, શુષ્ક વેરાનને લીલી હરિયાળીમાં, કરમાયેલી કુપ્પણોને નૂતન ખીલવટમાં, સુકાયેલાં ઝરણોને મધુરાં વહેણમાં, રોગી ક્ષિકાં બાળકોને નવા આરોગ્યમાં અને દુઃખી માતાઓને ઉદ્ધાસને આનંદમાં ફેરવી નાંખતો.

પણ સ્વંત મહાત્મા તો તેમના દૈનિક જીવનમાં, આકાશના તારાઓની અને ઉદ્યાનનાં પુષ્પોની માફક તેજ અને સુવાસ પ્રસરાવે જતા હતા-કશીએ તેની પ્રતીતિ વિના.

અને લોહો તેની નમ્રતાને માત્ર આપી શાંતિથી તેમની પાછળ ચાલતાં, -તેના પરચાની વાત કયાં વિના. ધીમે ધીમે વખત જતાં લોહો તેમનું નામ પણ જૂલી ગયા અને માત્ર “ પવિત્ર છાયા ” તરીકેજ તેમને સંબોધવા લાગ્યા.

બોધ-જે વાસનાથી પર છે, તે આકાશના તારા અને ઉદ્યાનનાં પુષ્પની માફક સદા સર્વથા તેજ અને સુવાસ સતત પ્રસરાવે જાય છે. તે શુભ કરી રહેલ છે તેની પણ તેને પ્રતીતિ હોતી નથી.

[૮]

રાજા;—રંકનો પણ રંક

એક સાંધુની પાસે થોડા પૈસા હતા અને તે બાળકોને આપી દેવાની તૈયારીમાં હતો, તેવામાં ઘણાં ગરીબ માણસો પૈસા લેવા તેને વીંટાઈ વળ્યાં, પણ તેણે કોઈને એક રાત્રી પાઘ આપી નહિ. છેવટે, ત્યાંથી રાજા હાથીની અંબાડી ઉપર

ખેસી પસાર થયો. સાધુએ રાજાની અંબાડી તરફ પૈસા નાંખ્યા. સાધુના આવા આશ્ચર્યજનક વર્તનથી રાજા તાબુબ થઈ ગયો. સાધુએ કહ્યું “પૈસા રાજા માટે હતા કારણ કે, એ સૌથી રંકમાં રંક છે.

રાજાએ કહ્યું, “હું ગરીબમાં ગરીબ માણસ કેવી રીતે?” સાધુએ જવાબ આપ્યો, “તું ગરીબ છે, કારણ કે તારા પરિશ્રદ્ધને સીમા નથી. રાજ્ય વધારવાની મહાત્માકાંક્ષા તારામાં સતત પ્રત્યક્ષ કરે છે, ધનજંઠાર ભરેલા હોવા છતાં, સદાય તું ધનની આવશ્યકતામાંજ હોય છે, માટે તું ગરીબમાં ગરીબ છે.”

બોધ:-સમૃદ્ધિ કે સંપત્તિના અભાવમાં ગરીબાઈ નથી, પણ પરિશ્રદ્ધની સતત ઇચ્છામાં રંકપણું રહેલું છે.

[૯]

અંધાપાનો ઢોંગ

એક રાજાના દરબારમાં એક ઘણોજ રમૂજી, હાજર જવાળી અને હોંશિયાર શિશુ કવિ હતો. રાજાને શિશુ કવિતાનો બહુ શોખ હતો તેથી ઘણી વખત મોડી રાત સુધી કવિની સાથે આનંદમાં વખત પસાર કરતો. એક રાત્રે બહુ મોડે સુધી, કવિએ રાજાને પોતાની હાસ્ય વિનોદની વૃત્તિથી તથા શીઘ્ર કવિતા બનાવનાની શક્તિથી, ખૂબ આનંદ કરાવ્યો. રાજા જ્યારે મોડી રાત્રે અંતઃપુરમાં ગયા, ત્યારે રાણીએ મોડું થવાનું કારણ પૂછ્યું. રાજાએ કહ્યું કે તેના દરબારમાં એક એવો રમૂજી અને બાહોશ માણસ છે, કે

ઢેની સાથે આજ સાંજના ગમ્મતમાં વળત પસાર કરતાં આટલું મોડું થઈ ગયું, તેનો ખ્યાલ પણ ન રહ્યો ! રાણીને તે માણસની બાળતમાં વિશેષ બદલવાની સહજ કુતૂહલતા થઈ અને રાજાને રાણીએ તે માણસના વિષયમાં વાતચીત કરતાં લગભગ રાત્રિ પસાર કરી નાંખી. રાણીની કુતૂહલતા તે માણસને જોવા માટે અનહદ વધી પડી અને તેણે રાજાને તે માણસને અંતઃરુપમાં લાવવા વિનંતી કરી.

રાજા કવિરાજને અંતઃપુરમાં લાવ્યા. કવિએ પોતાનું કાવ્યગાન, પોતાની વાર્તાઓ તથા અનેક પ્રકારની રમૂજ વડે અંતઃપુરની બધી સ્ત્રીઓનાં મન હરી લીધાં. કવિને પણ અંતઃપુરની મોહિની લાગી, અને ત્યાંજ રહી જવા એક બુદ્ધિ ઉઠાવ્યો. પોતે અંધ છે અને આંખો સારી દેખાતી હોવા છતાં કંઈ દેખાતું નથી એમ જાહેર કર્યું. રાજાએ તેને ખરેખર આંધળો માની અંતઃપુરમાં રહેવાની પરવાનગી આપી; પણ સત્ય કેાઈ દિવસ ઢાંકી શકાતું નથી, એક દિવસ તો જરૂર તે પ્રકાશમાં આવેજ છે.

“ પાતાળમાં દાખેલું સત્ય પણ ફરી પ્રગટ થાય છે, કારણ કે પરમાત્માના અનંત જ્ઞાન સત્યનો નાદ સતત સાંભળ્યા કરે છે.”

ન્યારે કવિને રાજાના આવાસમાં માનપૂર્વક રાખવામાં આવ્યો, ત્યારે તેને પોતાને માટે બહુમાન થયું અને પોતાની સેવા માટે પરિચારકોને હુકમ કરવાનું તેને માટે સ્વાભાવિક બની ગયું. એક દિવસ કેાઈ દાસીને તેણે ખુરશી લાવવા

કુશાવ્યુ', પણ દાસી ઘણી કામમાં હોવાથી કવિના હુકમની અવગણના કરી આવી ગઈ. ખીજી દાસી પસાર થતાં કવિએ તેને હુકમ કયો પણ ' ખુશીજ અહીં નથી ' એમ કહી તે પણ પોતાના અન્ય કાર્યમાં મગ્ન થઈ ગઈ. હવે કવિનો મિલન ગયો, અને ક્રોધના આવેશમાં તેણે ખૂમ મારી કહ્યું કે " શું આંધળી છે ? આ ચોરડામાં અહીં ખુશી પડી છે તે દેખાતી નથી ? " કામ કરાવવાની હુકમતમાં અને ક્રોધના આવેશમાં કવિનું ખરું સ્વરૂપ ઉઘાડું થઈ ગયું અને પોતે અંધાપાનો ઢાંગ કયો છે, તે ઘડીભર ભુલાઈ ગયું. સંસારમાં બુદ્ધિ બોલનાર આથે સત્ય આ પ્રમાણે હાંસી કરે છે એ કુદરતનો કાનૂન છે. દાસીને જ્યારે ખબર પડી કે કવિ ખરેખર અંધ નથી, પણ માત્ર અંધાપાનો ઢાંગ કરે છે, કે તુરતજ દોડતી, રાણી પાસે જઈ બધી હકીકત સાદર કરી; પરિણામે કવિને અંતઃખુશમાંથી હેશવટો મળ્યો અને થોડાજ સમય બાદ તેને ખરેખર અંધાપો આવ્યો.

કર્મની ગતિ ગહન છે ! માનવી ભૂલી જાય છે કે પોતાની જ ઇચ્છાથી અને પોતાનીજ વાસનાઓથી તે પોતાનું શુભ અશુભ ભાવિ નક્કી કરે છે. માનવી પોતેજ પોતાના ભાવિનો નિર્માતા છે. કવિએ પોતેજ પોતાની સ્વેચ્છાએ અંધાપાને આવકાર આપ્યો અને કુદરતે તેને અંધાપો બક્ષ્યો; પણ ખરેખર અંધાપો આવતાં તે આક્રંદ કરવા બેસે છે, હાંત ! ક્યાવે છે અને છાતી ફૂટે છે, પણ એ બધું બ્યર્થ !

બોધ:—જગતમાં પ્રત્યેક માનવી પોતાની ઇચ્છા,

પોતાની વાસના, અને પોતાનાં જ કર્મનાં ફળ લેણું છે.

[૧૦]

મૃત્યુને ભેટતો માનવી

એક થાક્યો પાક્યો વૃદ્ધ શ્રમજીવી, શ્રમના બોલતથી કંટાળી, કોઈ તરુની છાયામાં સંધ્યા સમયે, આરામનો દમ ખેંચવા, બોલતને દૂર કરી પગ વાળી બેઠો. થોડી પળો વીત્યા બાદ, તે જાણે કેમ જિન્દગીના બોલતથી કંટાળ્યો હોય તેમ મૃત્યુદેવને પુકારવા લાગ્યો !

“ હે યમરાજ ! તમે પધારો અને મને જીવનઉપાધિ-માંથી મુક્ત કરો ! ”

તરતજ એક ભયંકર કારમી આકૃતિ તેની સમક્ષ આવી ખડી થઈ ગઈ, એ જોઈને તે આશ્ચર્ય અને ભયમાં ગરકાવ થઈ ગયો. તેણે એ આકૃતિને પૂછ્યું “ કોણ છે તું ? ”

“ જેને તું આવાહન આપે છે તેજ હું મૃત્યુદેવ છું ” આકૃતિએ જવાબ આપ્યો. “ તારી ઇચ્છા પરિતૃપ્ત કરવાનેજ હાજર થયો છું. ”

વૃદ્ધ માનવીએ ધૂનતાં ધૂનતાં કહ્યું, “ મેં તમને, મને મૃત્યુના મુખમાં ધકેલી દેવા નથી બોલાવ્યા, પણ માત્ર આ બોલે જીવંતવામાં મદદ કરવા અને મારી કાંધ ઉપર ફરી એને લાદી દેવાજ આવાહન કરેલું હતું. ”

જગતનું પ્રત્યેક માનવી આમજ કરે છે. મૃત્યુને સદાય યાદ કરવા છતાં, જ્યારે ખરેખર મૃત્યુ આવી પડે છે, ત્યારે

મૃત્યુને ભેટવા કોઈ તૈયાર નથી થતું. માણસ આપ મેળેજ જીવનની અંદર મુશ્કેલીઓના પહોંડ કે દુઃખના દાવાનળ સળે છે. માનવી પોતેજ પોતાનો ભાગ્યનિર્માતા છે. પણ બ્યારે વસ્તુતઃ પરિણામ આગળ આવે છે ત્યારે તેજ માનવી ચરચર ડંપે છે, અને તેની અવગણના કરવાની કેશિપ કરે છે. મૃત્યુની ઇચ્છા કરવી, મૃત્યુને આવાહન આપવું અને પછી બ્યારે મૃત્યુ સમક્ષ આવે, ત્યારે પાછી પાની કરવી, એ કેમ બને? જીવનની હરાજીમાં જે વસ્તુની વધારેમાં વધારે કિંમત આંદી, તે વસ્તુ સ્વીકારવીજ રહી. ગાડીનો ઘોડો દોડે તો ગાડીને પાછળ ઘસડાવું પડે તે અનિવાર્ય છે. એમ દોઈપણ જાતની ઇચ્છા કે વાસના પોષવાથી એ ઇચ્છા કે વાસનાનું ફળ વહોરવુંજ પડે.

બોધ—ઐહિક ઇચ્છાઓ અને કુવાસનાઓના અનિવાર્ય પરિણામ રૂપે માનવીને જીવનમાં દુઃખ, ગ્તાનિ, ઉદ્વેગ અને અશાન્તિ ભેટ તરીકે મળે છે.

[૧૧]

મહાવિદ્યાલયનો અધ્યાપક

અમુક ધાર્મિક સંપ્રદાયના મત પ્રમાણે ચાલતા એક વિદ્યાલયની અંદર એક તેજસ્વી યુવાન અધ્યાપક તરીકે કામ કરતો હતો. તેણે પોતાના જીવનનું સર્વસ્વ એ વિદ્યાલયને તે સમર્પણ કરેલું. તે તેનો આજીવન સભ્ય બનેલો. અને પોતાની સર્વ શક્તિઓ ખચી વિદ્યાલયના ઉત્કર્ષ માટે

કામ કરતો. પણ વખત જતા તેનાં વિચારો વિસ્તૃત થવા લાગ્યા; તેનું દૃષ્ટિબિંદુ વિશાળ થવા લાગ્યું અને તેના આદર્શમાં પરિવર્તન થવા માંડ્યું. હવે કોઈપણ મતના વાડાની મર્યાદામાં રહીને કામ કરવું તેને માટે શુંગળામણ જેવું લાગવા માંડ્યું. રુઢિચુસ્ત મતધારીઓ સાથે તેનો કોઈ પણ રીતે મેળ ખાય તેમ નહોતું; પણ તેનાથી એ વાડ ઠેકી બહાર નીકળાય તેમ હતું જ નહિ. આજીવન સભ્ય ણની પોતાની જાતને તેણે એ મતની જડ શૃંખલાઓથી જકડી દીધેલી. ન તો તે આપ મેળે તેમાંથી છૂટી શકે કે ન તો તેને કાર્યવાહકો મુક્તિ આપે. તેનું શરીર ચંત્રવત્ કામ કર્યે જતું, જ્યારે તેનું મન અને હૃદય અન્ય પ્રદેશમાં વિહાર કરતાં. આવી રીતે મન અને શરીરના મેળ વિના, આચાર અને વિચારના સંયોજન વિના કર્મ અને કર્તાની સંલગ્નતા વિના, માનવી પોતાનો જીવન-વ્યવસાય લાંબો વખત ખેંચી શકતો નથી. અસંગતતાઓથી ઘેરાયેલા માનવીની જીવનદોરી ટૂંકી થઈ જાય છે અને અકાળે જીવન-સમાપ્તિ કરી ઇચ્છાઓના વિરોધાભાસમાંથી મુક્તિ મેળવે છે.

વાસ્તવિક રીતે માનવી પોતે સંયોગોનો સર્જક છે. સંયોગોનો સર્વસત્તાધીશ સ્વામી છે, પોતાનો ભાગ્યનિર્માતા છે, પણ છતાં સદાય દુઃખમાં રગદોળાતો તે વહેંતિયું જીવન જ જીવે છે. મુશ્કેલીઓનું મૂળ ઇચ્છાઓના વિરોધમાં જ હોય છે. કોઈ વખત અમુક ઇચ્છા પ્રબળ, તો કોઈ વખત બીજી ઇચ્છા પ્રબળ, એમ એક જ જીવનની અંદર કેટલાય ભાગ ભજવતો માનવી માત્ર ઇચ્છા અને વાસ્ત-

નાનો ઢીઠા જ છે, એ સામસામી વિરોધી ઇચ્છાઓનું અથ-
ડામણુ થાય છે અને અથડામણુના આઘાત અને પ્રત્યાઘાત
મહીં માનવીના કરુણ જીવનની સમાપ્તિ થઈ જાય છે. એકની
તૃપ્તિમાં બીજીની ઉણપ સાલે છે અને બીજીની તૃપ્તિમાં
પહેલીની અતૃપ્તતા વિકરાળ બને છે. આ પ્રમાણે જ માન-
વીના ભૌતિક જીવનમાં-વાસનાની પરિતૃપ્તિમાં સુખને જદલે
હંમેશાં દુઃખ જ રહેલું છે.

ખોદ્ય:-ઇચ્છાઓના વિરોધાભાસમાંથી દુઃખ, કલેપ અને
મુશ્કેલીઓ ઉપસ્થિત થાય છે.

શ્રીકૃષ્ણલીલારહસ્ય

લેખક:-શ્રી. કેશવદાસ અં. ઠક્કર: એમ. એ. એલ.એલ. બી.

શ્રુતિમાં પરમાત્માને રસરૂપ વર્ણવી રહો વૈ સઃ એવું ઉપનિષદ-કાવ્યના દૃષ્ટાએએ ગાયું છે. સ્થૂલ ખટ્વસ અને સૂક્ષ્મ નવરસથી કેવલ વિવેકથી મજ્જરસનું વર્ણન વાણીમાં કોઈ કરી શક્યું નથી. ભક્તોએ, શાનીએએ, યોગીએએ અને સંત મહાત્માએએ પોતાના અનુભવોદ્ગારદ્વારા અનિર્વચનીય પ્રહારસની કાંઈક ઝાંખી કરાવી છે. આથી જ સદ્ગુરુ શ્રી અખાણ કહે છે કે:-

“અદ્યદ અગાધતા, રસના કહી ન વળય;”

સુરત અખા તારો શમે, તો રસના કયું કરી ગાય ?”

૨. આથી સગુણરૂપધારી લીલાવતાર ભગવાન શ્રીકૃષ્ણચંદ્રના જીવનરહસ્યદ્વારા આ લઘુલેખમાં અમરરસ પીવાનો અને પાવાનો યત્ન કર્યો છે. ઈશ્વરના દશ અવતારોમાં શ્રીકૃષ્ણ પરમાત્માનો અવતાર સૌજ્ઞેસૌજ્ઞ કળાનો પૂર્ણાવતાર ગણાય છે. ઈશ્વરાવતારનો હેતુ સ્પષ્ટ કરતાં પોતે શ્રીમુખે ગીતામાં કહે છે:-

યદાયદા દિ ધર્મસ્ય મ્હાનિર્ભવતિ ભારત ।
 અમ્યુત્થાનમધર્મસ્ય તદાત્માનં મૃજામ્યદમ્ ॥
 પરિત્રાણાય સાધૂર્ણા વિનાશાય ચ દુષ્કૃતામ્ ।
 ધર્મસત્થાપનાર્થાય સમયામિ યુગે યુગે ॥

(ગીતા અ. ૪, શ્લોક ૭-૮)

અર્થાત્-“ દયા સાર લે દશ અવતાર, અમુરનિકંઠત ભકતઉદ્ધાર;
 દયાએ કીધું ગીતા ભાગવત, દયા કરી સમગ્રવ્યા સંત. ”
 (શ્રી અખાણના છપા)

સારાંશ કે આ મત્તું સોડમા અસત, અધર્મ અને અનીતિના પ્રવાહનું પ્રાપ્ત્ય જતમે છે, ત્યારે સતનો, ધર્મનો અને નીતિનો ઉદ્ધાર કરવા માટે પરમાત્મા સ્વયંબુ યુગેયુગે આકાશના છત્ર નીચે અને પૃથ્વીના ૫૮ ઉપર અવતાર ધારણ કરે છે-એવું બ્રહ્મા નિયમન છે.

૩. શ્રીમદ્ ભાગવતના એકશ્લોકી સાર ઉપરથી શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુના જન્મનો રમૂલ ઇતિહાસ આપણા લક્ષ્મી સહજ આવશે.

૪. શ્રી કૃષ્ણચંદ્રનાં મુખ્ય લીલાધામ ગોકુળ, મથુરા અને દ્વારિકા આ ત્રણ છે. પ્રભુએ અવતાર ધારણ કરી ગોકુળમાં શ્રી નંદગણને ત્યાં પધારી બાળલીલા કરી અધાતુર, બેઝાતુર વગેરે દૈત્યોનો નાશ કર્યો હતો; અને નવ વરસની ઉંમરે વૃંદાવનમાં ગોપીઓની સાથે રાસમંડળ રચીને રાસલીલા કરી હતી. પ્રભુ પોતાને જ મળ્યા છે એવા પ્રકારનું ગોપીઓને અભિમાન ચતા, તેમનો ગર્વ નિર્મૂળ કરવા પ્રભુ અંતર્ધાન થઈ ગયા હતા, અને ગોપીઓએ અનેકધા વિલાપ કર્યો ત્યારે તેઓથીએ તેમને ફરી દર્શન દાધાં હતાં. આ કથા શ્રીમદ્-ભાગવતમા રાસપંચાધ્યાય નામે પ્રસિદ્ધ છે. વળી, ગોરાગના સમ-હમાં ગોપરૂપમાં રહેતા પ્રભુ વિગે બ્રહ્માણને જન્મ મળ્યો; અને તેથી તેઓ ગોપ સહિત સર્વ ગાયોનું હમ્બુ કરી ગયા. પ્રભુજીએ સર્વ ગોપ

ધેનુ નવીન ઉત્પન્ન કરી બ્રહ્માજીનો અમ દૂર કર્યો હતો. વળી, ધંદનો ગર્વ ઉતારી ગોવર્દન પર્વત ધારણ કરી પ્રભુજીએ ગોપગણને અનેક દેવોપાસનામાથી એક ઈશ્વરની અવિચળ ભક્તિ તરફ વાળ્યા હતા. એક વખત એવું બન્યું કે ગોવાળ સાથે ગેડી દો રમતાં પ્રભુથી દો કાલિંદીમાં પડ્યો કે જ્યાં કાલીનામ નામનો મહાન ઝેરી નાગ રહેતો હતો. આ સ્થાનમાંથી દો લાવવાની કાઠએ હિંમત ધરી નહીં; તેથી પ્રભુએ પોતે જ યમુનાના નીરમાં ઝપલાવ્યું અને કાલીનાગને નાથીને બહાર આવ્યા. આવા પ્રકારની બાળ લીલામાં શ્રી કૃષ્ણચંદ્રે અગીઆર વર્ષ અને બાવન દિવસ ગોકુળમાં બ્યતીત કર્યા હતા. ભકતહૃદય આ લીલાનું હાર્દ પોતાના અંતરમાં અનુભવી શકે છે.

૫. આ પછી શ્રી કૃષ્ણચંદ્ર મથુરા ગયા; કાણ કે મથુરાના રાજા ઉગ્રસેનને કંસ અને દેવકી એ બે બાલકો હતાં. દેવકીનું લગ્ન વસુદેવ સાથે કરવામાં આવ્યું હતું, અને પોતાની બેનને સાસરે વળાવવા પૂર્ણ હાર્દેર રથમાં આરુઢ થઈને કંસ જતો હતો. રસ્તામાં આકાશ-વાણી થઈ કે “દેવકીનો આઠમો ગર્ભ તારો નાશ કરશે.” આથી કંસ ક્રોધાન્વિત થઈ અગ્ર બેંગી બેનનો વધ કરવા જતો હતો. પણ વસુદેવે ધૈર્ય અને શાનથી શાંત પાડીને તેને કહ્યું કે—અબળાનો—અરે તારી બેનનો વધ કરવાથી તને સ્ત્રીહત્યાનું પાપ લાગશે, વળી તને ડર માત્ર તેના આઠમા ગર્ભનો છે, તેનાથી ભય પામીને અબધડી જતું તારી બેનનો વધ કરીશ તો જગત્ તારી હાંસી કરશે. આથી એ તને સંતોષ ન થતો હોય તો હું તારી બેનનાં પ્રત્યેક સંતાનને જન્મતાંની સાથે જ તને મોકલી આપવા કરારથી બંધાઉં છું. આ પ્રમાણે ડહાપણથી મંહારાની વસુદેવે કંસને શાંત કરીને અણિનો પ્રસંગ વીતાવી દીધો. આથી દેવકીના આઠમા ગર્ભને—શ્રી કૃષ્ણને મારવા માટે કંસે અનેક યોજનાઓ રચી હતી; પરંતુ તે સર્વમાં નિષ્ફળ જવાથી તેણે ધનુર્ધાન નિમિત્તે શ્રીકૃષ્ણબળદેવને મથુરામાં આમંત્ર્યા હતા. આ

પ્રમુખ અનેક મહાત્મીર મલ્લેને કૃષ્ણનો નાવ મરવાની સૂચના મરી
કે સે સજ્જ કર્યા હતા પણ પરમ ઐશ્વર્યસંપન્ન ભગવાન શ્રીકૃષ્ણ
યદ્રેતે સૌનો નાશ કરી કે સતો વધ કર્યો હતો, અને ઉચ્ચસેનને ગજમાદી
આપી ચોતાના માનપિનાને કાગચૂડમાથી મકત કર્યા હતા બધેન
મુકત થતા પિતા વસુદેવે શ્રી કૃષ્ણ ભવગમને ઉપવીત ધારણ કરાવી
ગુરુને ઘેર વિદ્યાભ્યાસ મરવા મોકલ્યા હતા ગુરુ સાંદીપનિને ત્યા રહી
બ્રહ્મચર્યવ્રત ધારણ કરી પ્રભુએ ચોસઠ દિવસમા ચોસઠ વિદ્યાકળાનો
અભ્યાસ કરી ગુરુ શિષ્યા આપી વિદ્યાભ્યાસ પૂર્ણ કર્યો હતો આ
લીલાનુ દર્શ જ્ઞાનીઓને અનુભવગમ્ય થશે

૬ કંસના વધથી ક્રોધાન્વિત થયેલો તેનો સંસરો જરાસંધ ચઢી
આવતા પ્રભુએ સાગરમા મુવર્ણમય દ્વિગિઠા વસાવી અને અષ્ટ પટરાણી
અને ૧૬૧૦૦ મ યાઓ સાથે લખ કરી ચોગેશ્વર શ્રીકૃષ્ણજીએ અનેક
રૂપ ધારણ મરી ગૃહસ્થાશ્રમનુ પાવન કર્યું ચોતાનો બાગસખા લકા
સુવર્ણ દ્વારિમા દર્શનાથે આવતા પ્રભુએ અતિ પ્રેમથી તેનો સખાર
કર્યો હતો અને તેના મુઠીલગ તાદુલથી પ્રસન્ન થઇને તેને અલગક
સપત્તિ આપી તાર બાદ છદ્મપ્રસ્થમા ગળત્ય કરતા પાંડવોએ દિગ્
વિજય કરી રાજસૂય યજ્ઞ આરબ્યો હતો આ દિગ્વિજયમા શ્રીકૃષ્ણ
ચદ્ર પાંડવોને અપૂર્વ સહાય કરી હતી, અને ભીમતા હાથે જરાસં
ધનો વધ કરાવી અનેક ગજઓને બધેનમાથી મુક્ત કર્યા હતા
આથી તેઓશ્રીની ખતિ દિગતમા પ્રસરી હતી વિશેષમા રાજસૂય
યજ્ઞમા મુધિધિરે મુમક્ષુ ભગવાન શ્રીકૃષ્ણજીનુ સૌથી પ્રથમ પૂજન
મુ, તેથી રાજા શિશુપાને વિરાધ સુઝ ઉઠાવ્યો અને શ્રીકૃષ્ણની
નિંદા કરી તેથી તેનો મુદ્દર્શન ચકથી શ્રીકૃષ્ણે શિરચ્છેદ કર્યો કુકુળમા
પાંડવ કૌરવ વચ્ચે વિમલ જગતા વિષ્ટ કરી ભગવાને દુર્યોધનાદિ
કૌરવોને બહુ સમજાવ્યા, પરંતુ દુર્યોધન, દુ શાસન, શત્રુનિ અને કર્ણના
દુગમહથી કુમ્ભેનમા મહાયુદ્ધ થયુ આ સુદમા ચોતાના ગિત અને

લોકત અભુનના સારથિ બની ગીતાનો બોધ કરી ભગવાને અભુ-
નનો મોહ નષ્ટ કર્યો અને પાંડવોને હાથે કૌરવોનો નાશ કરાવી ધર્મ-
રાજ્યની સ્થાપના કરાવી હતી. આવી રીતે ભગવાન કૃષ્ણચંદ્રે અનેક
અસુરોનો વધ કરી, લોકોનો ઉદ્ધાર કરી જૂનાર ઉતાર્યો હતો. પરંતુ
આ દરમિયાન યાદવકુળ ગર્વિષ્ઠ બની ગયું હતું, તેથી હાંસી નિમિત્તે
યાદવો શાપિત થયા અને તેથી યદુકુળનો નાશ થયો. લીલાકાર્ય પૂર્ણ
થતાં પાર્થિના તીરથી ધવાતાં ભગવાન શ્રીકૃષ્ણચંદ્રે ૧૨૫ વર્ષનો
ઉંમરે વિદેહમુક્ત થયા હતા. આ લીલાનું હાર્દ જીવનમુક્તો અનુભવી
શકે છે.

૭. ઉપરનાં વર્ણન ઉપરથી ભગવાન શ્રીકૃષ્ણચંદ્રના જીવનનાં
મુખ્ય મુખ્ય લીલાકાર્યો દષ્ટિ સમક્ષ ખડાં થશે. હવે આમાં રહેલું
આધ્યાત્મિક રહસ્ય વિચારીશું તો આપણે કૃતકૃત્ત્મ થઈશું; અને
આપણું જીવન સંગીતમય બની શ્રદ્ધાસંગીતમાં એકતાર થતાં આપણે
અપૂર્વ મહાનંદ અનુભવી શકીશું. ખરેખર, મહાપુરુષોનાં કાર્યો અઘો-
રિક હોય છે અને તેમાં ઊંડું રહસ્ય રહેલું હોય છે. પ્રથમ આપણે
ઈશ્વરાવતારની અપેક્ષા વિશે વિચાર કરીશું. જેમ બાળકોને ખાંડ કરતાં
ખાંડનાં રમકડાં વધારે પ્રિય લાગે છે, તેમ જીવનની બાંધાવસ્થામાં
વસ્તુનું જ્ઞાન નહીં હોવાથી અલ્પજ્ઞ નિરાંજન નિરાકાર ઈશ્વરી સ્વરૂ-
પની કાંઈપણ મૂર્તિ (Beau Ideal) સ્વચાની મુમુક્ષુને જરૂર પડે
છે. મૂર્તિમાંથી અમૂર્તના નિયમનને અનુસરીને (From the
Concrete to the Abstract) આ મૂર્તિમાં ઈશ્વરી શુભોનું
આરોપણ કરી તેનું શુદ્ધ, સરળ અને શ્રદ્ધાન્વિત અંતઃકરણપૂર્વક
ધ્યાન કરતાં તસ્લીનતા જામે છે, અને રૂને: રૂને: ખ્યાતા ખેંચાકાર થવા
માટે છે, તેમજ સાચા જ્ઞાનનો આવિર્ભાવ થાય છે. સર્વત્ર ઈશ્વરી ભાવના
પ્રકટે છે, અને પછીથી પ્રજ્ઞાસ્મિ અને તર્વં સદુદ્દં પ્રજ્ઞ-આરી શ્રાદ્ધી-
ભાવના જાગ્રત થતાં જીવપણાનું નાનકડું ' હું અને મારું ' વિલીન

ધન જાય છે આથી સગુણ અને નિર્ગુણ બન્ને ઉપાસના સાધકના અધિકાર પાત્રે મરાગ અને સાથી છે આથી જ બ્રહ્મનિષ્ઠ મહાત્મા શ્રી અખાણ કહે છે કે —

તાનીને મન બ્રહ્મ સખે, ઔ લગતકે પ્રતિમા રામ
એ દોનુ નિશ્ચય નહિ, અખા, તાકુ નહિ આનમ
(શ્રી અખાણની અપ્રસિદ્ધ સાખીઓ)

સારાશ કે સગુણ દિવા નિર્ગુણ એકના પણ તલસ્પર્શી અનુભવથી જીવને બધું જ સીધું લાગે છે માત્ર વાદવિવાદમાં જે જીવ સમય બરબાદ કરે છે તેની દશા ત્રિશકુ જેવી અતોબ્રહ્મ તતોબ્રહ્મ થાય છે જ્યાં સુધી ભેદદષ્ટિ છે ત્યાં સુધી ઈશ્વરની સગુણોપાસના આવશ્યક છે અને આ ભેદભેદ મયે આપોઆપ નિર્ગુણત્વનું જ્ઞાન થશે આથીજ ઈશ્વર અવતાર ધારણ કરે છે ઈશ્વર પરિશ્વર (સંપૂર્ણ જ્ઞાન સંપૂર્ણ ધર્મ, સંપૂર્ણ વૈરાગ્ય સંપૂર્ણ હૃદયી, સંપૂર્ણ યશ, અને સંપૂર્ણ ખવ) સંપન્ન હોય છે આના ઈશ્વરની સગુણોપાસનાદ્વારા જ નિર્ગુણ પ્રાપ્તિને અનુભવ કરી શકાય છે

૮ તેથી રાસલીલાનું હાર્દ શુ છે એ હવે આપણે આધ્યાત્મિક દષ્ટિએ વિચારીશુ ભગવાન વ્યાસેજી કહે છે કે શ્રીકૃષ્ણચંદ્રની રાસલીલાનું ખરૂં અને પૂરું રહસ્ય શુકદેવ જાણે છે અને હું જાણુ છું, અને યત્નિચિત્ત સંજય જાણે છે ખાકા કોઈના જાણવામાં નથી. એક વાક્યમાં કહીએ તો વૃત્તિઓનું કૃષ્ણાદ્વાર બનવું, જગતનું જ્ઞાન ભૂલી જવું અને લીનતા આપવી એ જ વાસ્તવિક રાસ છે એક વાર પ્રભુની ત્રાખી થતા જગતમાં કોઈ પણ વસ્તુ સુખદ જણાતી નથી અને હુરિભકિતમાં લીન થયેલાને માધિક પદાર્થોમાં રુચિ થતી જ નથી પ્રભુએ ગોપીઓની સાથે જે એક રાત્રિ ભગનમાં ગાળી તે જ રાસલીલા છે પ્રભુપ્રાપ્તિમાં ગર્વિષ્ઠ બનેલી ગોપીઓનો

ગર્વ ઉતારવા પ્રભુ અંતર્ધાન થઈ જતાં પ્રભુવિરહિણી ગોપીઓ ભાન બૂલી આડપાનને પ્રભુના સમાચાર પૂછી અખંડ અશ્રુપાત કરતી હતી. પ્રેમની આ પરાકાષ્ઠા છે. અને વિરહથી જ વસ્તુની પ્રાપ્તિ થાય છે વિરહમાં જૂરી મરતી ગોપીઓને પ્રભુએ દર્શન આપ્યાં, અને સદા તેમના અંતરમાં વાસ કરી રહેવાનું વચન આપ્યું, ત્યારે જ ગોપીઓ સૌ સૌને ઘેર ગાઇ, અને સંસારમાં અલિપ્ત રહી જીવન ગાળવા લાગી. આ ઉપરથી 'સદજ સમજશે કે પ્રભુપ્રાપ્તિ માટે મુમુક્ષુએ દીન અને અનાય (No master but God) અર્થાત્ અહંમત્વરહિત થવાની જરૂર છે અને સાચી ભકિતથી એક વાર પ્રભુની ઝાંખી થતાં વૃત્તિઓ તદાગર જ રહે છે એ અનુભવસિદ્ધ વાત છે. ગોપીઓના આવા ભેદ પ્રેમથી જ ઉદ્ભવજી તેમને ઉપદેશ આપતાં સરમાઈ જાય છે, અને મુક્ત કંઈ ગોપીઓની પ્રશંસા કરે છે. સદ્ગુરુ સાગરદાગર કહે છે કે:-

“શાન્તી કરે જાવ કૂડા જગતને, જોગી થવું જોશે જોઇએ.”

(દીવાને સાગર, દક્ષતર ખીલું)

રાજર્ષિ કલાપીદેવના શબ્દોમાં બોલીએ તો ગોપીઓ ઉદ્ભવજીને સ્પષ્ટ જ મેલળાવી દે છે કે:-

“હા ! લાખરંગી ધરકનું, કે એકરંગી જનમ છે !

મસ્તાનના મસ્તાન, એવું જનમ પીનારા અમે.”

અર્થાત્ (શ્રીકૃષ્ણચંદ્રપી) એકજ પ્રેમના પ્યાલામાં વિશ્વના લક્ષા-વધિ સ્નેહોને ઘોળીને પી ગયેલી અમે બ્રહ્મમસ્ત નિગ્ગનંદી ગોપીઓ છીએ. માટે તમે પણ મહારસ “પીઓ અને પાવ.” પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર કરવો હોય તેણે પ્રભુની ગોપી બનવું જોઈએ, પ્રભુય વિનાની પ્રભુવધૂન સંભવે જ નહીં. આજ મહા રાજમાર્ગ છે. પ્રભુય પ્રભુવાદાર યર્તા જ પૂર્ણતા અનુભવાય છે. ૐ.

૯. હવે જગા " કાલિયદમન " નું રહસ્ય વિચારીએ. આ દેહ-
નગરી કિંવા જગત એજ કાલિંદી; અને દેહાભિમાન-દેહાધ્યાસ-
અહંકાર (Mr. I) એ જ કાલિયનાગ, આ નાગ અનેક વાસનાથી
સીઓથી ઘેરાયેલો છે. સીમ્બુધંદ્રના પ્રવેશથી-સર્પના પ્રકાશથી જેમ
તિમિરનો નાશ થાય તેમ અહંકારથી કાલિયનાગનો નાશ થાય છે, નાગ
એવે વગરનો થઈ જાય છે. આથીજ સદસુર શ્રી અખાણ કહે છે કે:-

" પૂર્ણ પરમેશ્વર નિદાગતાં છવ ફાટે તત્કાલ "

(અપ્રસિદ્ધ સાખીઓ)

વળી, જેમ વિગ વગરના નાગને મારવાની જરૂર નથી. તેમ પ્રભુના
અરણ્ય- " જ્ઞાન અને ચૈરામ્ય "ના સ્પર્શથી મગદ્ગેય રહિત " અહં-
ભાવ " અર્થાત અહૈવાદમ્ય નો નાશ કરવાની જરૂર નથી; કારણ કે
તે બંધનકર્તા નથી

૧૦. હવે આગળ મધુગની લીલા તરફ વળીએ તો ' કંસવધ '
આપણું ખાસ ધ્યાન ખેંચે છે. કંસ એ આમુરી સંપત્તિના અધિષ્ઠા-
નરૂપ કામ છે. વસુધાના દેવ વસુદેવ જે જ્ઞાન, તેનું સાત્ત્વિકવૃત્તિરૂપ
દેવકી સાથે લગ્ન થતાં કાળને લય લેખને અને તે દેવકીનો નાશ કરવા
તત્પર થાય એ દૈવાસુર સંયોગમાં સ્વાભાવિક છે. જ્ઞાનનું સાત્ત્વિકી-
વૃત્તિ સાથે લગ્ન થતાં કામરૂપ કંસ સાત્ત્વિકીવૃત્તિરૂપ દેવકીનો વિધા-
તક થતાં અટકે છે. અને પરિણામે આ લગ્નથી પ્રભુ પોતે વિરાજિત
થઈ કામ આદિ આમુરી સંપત્તિનો નાશ કરે છે. સંતશિશોમણિ
કબીર સાહેબે યથાર્થ ગાયું છે કે —

" અમ્યાની તો આર્થિ, જ્ઞાન, વિચાર, વિવેક;

પીછે દરિયા આથેંએ, સારી સોઝ સખેડ. "

x

x

x

x

" કામદહન, મન બસકરન, ગગન ચઢન મુરેલવ. "

અર્થાત્ જ્ઞાન, વિચાર અને વિવેકના હિદ્મલ પછી જ છવને પર-

માત્રમાની જાંખી થાય છે. માટે આસુરી સંપત્તિનો નાશ કરી, દૈવી સંપત્તિ પ્રાપ્ત કરી, પોતાની પ્રકૃતિને સ્વચ્છ વર્તાવી, ત્રિગુણાતીત થઈ મુમુક્ષુએ આત્મસાક્ષાત્કાર કરવો જોઈએ. બીજી રીતે બોલીએ તો પ્રેમપિતા (વાસુદેવ) અને શ્રદ્ધામાતા (દેવકી) નું અંતરમાં લગ્ન થતાં જ્યોતિર્રૂપ બ્રહ્મકૃષ્ણનો જન્મ થાય છે; અર્થાત્ નિજનંદની પ્રાપ્તિ થાય છે.

૧૧. આ પ્રમાણે શ્રીકૃષ્ણકીશાનું અંતરંગ ઉકેલતાં સ્પષ્ટ પ્રતીત થાય છે કે પ્રભુપ્રાપ્તિ માટે લાખો માર્ગ હોવા છતાં પ્રેમ એ એવી અજળ વસ્તુ છે કે જે “ હવસના ગુલામને ધરિતો બંદો બનાવે છે, હેરાનને ઈન્સાન બનાવે છે, ઈન્સાનને આશક બનાવે છે, અને આશકને ખુદખુદ માથા બનાવે છે-અરે ધરિતના નરમાં યકતન બનાવે છે.” આમ પ્રેમ મનુષ્યને ઠીક પંખાત્માનો સ્વાનુભવ કરાવી સ્વયં સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપ બનાવી દે છે. પરંતુ પ્રેમ એટલે આત્મપ્રેમ-પરમાત્માપ્રેમ (Celestial Love)-દેહનો પ્રેમ નહીં, એ હરદમ લક્ષમાં રાખવું જોઈએ. દેહનો પ્રેમ એ તો માયા જ છે-મોહ છે-મૃગતૃપ્તિ છે-ભવરણ છે-લક્ષ્યોગ્રાસી છે; અને એનું પરિણામ અધોમુખ ટંગાવાનું જ છે. ભોગમાંથી રોગ અને રોગમાંથી જીવનહાનિ એજ વિલાસનું ફળ. માટે દેહાધ્યાસી પંચવિધી જડ જીવનમાંથી આપણે ચેતીને જાગી ઉઠવું જોઈએ. જીવનની દિશા એકદમ બદલવી જોઈએ અને હોશયંત્રની માફક આજી લક્ષ રાખવું જોઈએ. જેવું લક્ષ્ય તેવાં લક્ષણ પ્રાપ્ત કરવાં જોઈએ, અર્થાત્ ‘ગોપી’ બનવું જોઈએ:-

“ રાખી પ્યેમ ઉરે ગોપી, જનલે સંસાર વ્યર્થ છે.

એવું ગોપી બન્યા વિના, કૃષ્ણભક્તિ નિર્થ છે.”

x

x

x

“ નેહ થતાં પ્રગટશે વિરહાગ્નિ, કંખે અધરરસ પીણા.”

(દી. કા. ૧૬૧૨)

હતો અને દરિદ્રોને યથાશક્તિ મદદ કરતો હતો. વગર વ્યાજે રૂપીઆ ધીરી પ્રભુદંડા પર તેના પુનરાગમનને છોડી દેતો. પરંતુ લોકવાયકા એવી હતી કે એ બ્રાહ્મણના રૂપીઆ કોઈને હરામી રીતે પચતા નહતા. સર્વજનોમાં એ બ્રાહ્મણ પ્રિય હતો અને માન્ય હતો.

બ્રાહ્મણના ગામથી થોડે દૂર એક ખીલ્લ ગામમાં એક રક્તપિપાસુ ક્ષત્રિય ઠેરવણસિંહ રહેતો હતો. એની કુષ્ટતા જગજહર હતી અને સર્વે એનાથી ભય પામતા હતા. એ સાક્ષાત્ રાક્ષસ હતો.

એક દિવસ પ્રાતઃકાળમાં કૃષ્ણભટ્ટના દ્વારપર ઠેરવણસિંહ વિનીત વદને આવીને બોલ્યો, “પંડિતજી, આપ આ દ્વાર પર કૃપા કરો તો પ્રાણ બચે એમ છે.” “શું થયું છે?” કૃષ્ણભટ્ટ બોલ્યા.

“પંડિતજી, પેલા ચરણદાસ શેઠ મારાં ઘરબાર લીલામ કરાવે છે અને જો આપ જેવા મહાપુરુષ દશહંતર રૂપીઆ ન ધીરે તો મારી આળસના કાંકરા થવા બેઠા છે.”

કંઈક થંભીને કૃષ્ણભટ્ટે જવાબ આપ્યો, “ઠાકુર, રકમ નાની નથી માટે અતિશીઘ્ર પાછા આપી જવાની ક્ષમતા હોય તો હું આપોશ.”

“અરે પંડિતજી, આ વર્ષનું મહેસૂલ આવતાં જ ચૂકવી આપોશ.”

“હરિ હરિ,” કૃષ્ણભટ્ટે બોલ્યા, “વારુ સાંજે રૂપીઆ લઈ જાઓ. દસ્તાવેજ તૈયાર રાખીશ.”

કૃષ્ણભટ્ટે રૂપીઆ આપ્યા અને પછી બે વર્ષ થયાં, પણ

કરણસિંહે મોઢું ન બતાવ્યું. ગ્રાહણે અનેક સંદેશા મોકલ્યા પણ બધું વ્યર્થ ગયું. ગ્રાહણને કાને શબ્દો આવ્યા: “ગ્રાહણને મેં કેવો બનાવ્યો !” ગ્રાહણ મૂઠ થઈ ગયો. જીવનમાં લોભ એને અડકી શક્યો ન હતો, પરંતુ એક દુષ્ટ ગામ બનાવી જશે, એમ એણે આશા રાખી નહતી. તેજ દિવસે તીર્થયાત્રા કરતા એક ત્યાગી સાધુનો પડાવ ત્યાં પડ્યો. ગ્રાહણે પોતાની વેદના સાધુ સામે પ્રકટ કરી.

“વત્સ, એને ન્યાયાલયમાં લઈ જા.”

“મહારાજ, હું જિંદગીમાં કોઈ દિવસે કોર્ટે ચડ્યો નથી”

“પરંતુ આ સમયે અવશ્ય જા. તું લોકસંઘર્ષનું કાર્ય કરશે. એ દુષ્ટ કરી કોઈ સંસ્થાને દુઃખી ન કરે એ માટે પણ તારે પ્રભુ પ્રીત્યથે એ કામ કરવું પડશે.”

કૃષ્ણભટ્ટે કહ્યું: “વારુ મહારાજ.”

કૃષ્ણભટ્ટના કરણસિંહ પર કરેલા દાવાએ ખળભળાટ મચાવી મૂક્યો. કૃષ્ણભટ્ટે કોઈ દિવસ કોર્ટમાં જતો નહીં અને કરણસિંહે જરૂર કંઈ દુષ્ટતા કીધું હશે, એવી કલ્પના જનતામાં થવા લાગી. કોર્ટમાં જે મહિના કેસ ચાલ્યા પછી કરણસિંહના નામે પર ડીકી થઈ ગઈ અને એની જમીન તથા ધરનાર લીલામ થવાનો વખત આવી ગયો.

તેજ સમયે એ જિલ્લામાં એક દાનિય રેખ્યુટી કલેક્ટર તરીકે હતા. તેમના હાથમાં એ લીલામને વ્યવસ્થિત કરવાનું કામ હતું. એમને દાનિયો તરફ ખાસ પડપાત હતો અને કોઈપણ દાનિયની જમીનજમીર લીલામ થવા દેવાં પડેલાં પોતાની સત્તા, શામ, હામ, દંડ, ભેદની એ દાનિયને બચાવી

લેતા. આ સમયે પણ કૃષ્ણલટ્ટ પર અનેક પ્રકારની સૂચનાઓ આડકતરી રીતે તેમણે મોકલી, પણ બ્રાહ્મણ અડગ હતો. ઠેરવેલે દિવસે કૃષ્ણલટ્ટ તથા અન્ય વ્યક્તિઓ લીલામની જગ્યાએ હાજર થયા. ડેપ્યુટી માહેબે કંઠમાં રૂદ્રાક્ષની માળા અને દૃઢ એકજ ઉપવસ્ત્ર ધારણ કરેલા-કૃષ્ણલટ્ટના તરફ આગ્નેય દિશે જોઈ પૂછ્યું; “પાંડિત્ય, બ્રાહ્મણોએ આ ધંધો કયારથી શરૂ કર્યો ?”

લોકોમાં શાંતિ ફેલાઈ. કૃષ્ણલટ્ટે જવાબ દીધો “ માહેબ, જયારથી તમે ક્ષત્રિયો પોતાનો ધર્મ ચૂક્યા છો અને રક્ષક મટી ભક્ષક બન્યા છો, ત્યારથી બ્રાહ્મણોએ તમને ઠેકાણે લાવવા આ ધંધો શરૂ કર્યો છે. ”

એક અદભૂત શાંતિ વચ્ચે ડેપ્યુટી માહેબનો પશ્ચાત્તાપ-પૂર્ણ સ્વર સંભળાયો. “ લીલામ શરૂ કરો. ”

લીલામની બોલી બોલાવા લાગી.

કરણસિંહને ડેપ્યુટી પર મોટી આશા હતી પરંતુ આમ છિન્નસિન્ન થતી જોઈ, તેનું અભિમાન ઊતરી ગયું. તે ડેપ્યુટી પાસે જઈ કંઈ કહેવા જતો હતો ત્યાં તો ક્રોધપૂર્ણ સ્વરે ડેપ્યુટી બોલ્યા, “મૂર્ખ, તું ક્ષત્રિય ધર્મ ચૂક્યો છે માટે તને આ સજા થોડી છે. શું ભગવાન કૃષ્ણે નથી કહ્યું સ્વર્ગમાં નિધન ધનઃ પાપમૌ મયાવહઃ”

શાંત ઉલેલી જનતાએ જોયું કે તે જ સમયે કૃષ્ણલટ્ટે ત્યાં એક મંદિર અને ધર્મશાળા બંધાવવાને માટે લીલામના રૂપીઆ દાનમાં આપી દીધા.

એક ખાસ નોંધ

લેખક:- શ્રી. સાગર મહારાજ

મનુષ્યનું “ હૃદય ” એજ વિચિત્ર અગત્યની છે. હઝારો મઝલો લખો કે લખો ઈવિતાની લીટીઓ લખો, પણ હૃદયને પૂરેપૂરું સમજાવવાનું કામ તો નહીં જ બની શકે એવું લાગે છે. જે સમજવાને યાદે છે, તે તો બહુજ દુઝી વાતથી યે આખું સમજી જાય અને સમજવાને જેની ધમ્મા નથી, એટલે જેનો અધિકાર નથી, આંતર પાતતા નથી, તે તો સેંકડો “ કેકારવ ” મોજદ છતાંય સમજી નહીં જ શકે, આ ખરી દકીકત છે; અને તેથી જમતને “ હૃદય ” વિષે એકની એક વાત વારંવાર ઠહેરાની વખાર અગત્ય લાગતી નથી. પ્રેમ, પ્રેમયોગ, “ હૃદય, ” હૃદયભાવોની મુક્તતા અને લાગણીની વિડલાખ પ્રાજ્ઞવવાળી કામવતા, એ વિષયો એવા છે કે ઈશ્વર ને એમને લખવા માટે તો ઇલાખ સ્વધ થઈ શકે નહીં.

ફાઈનર્સની ઈવિતા-એ પ્રીતિઅક્તિ બહેલા અદ્ભુત શુર-નના અદ્ભુત ઉદ્ગારો સુકોદલેનના ગ્રન્થ મળાતા મનુષ્યોએ ધોતે

દિવસે બાળી મૂકવા ! નીતિના સંદેશને નામે આ પરાક્રમ એ લોકોએ કયું !

બાપરનને એવી વિચિત્ર સ્થિતિમાં લાડનના લોકોએ મૂક્યો, કે એને ઇંગ્લેન્ડ છોડીને જતુ પડ્યુ-ઇંગ્લેન્ડના કેટલાક લોકોએ પ્રતિષ્ઠા પામેલા પુરુષોની કમરો જેમા હતી, તે કથગસ્તાન Westminster Abbey)મા એનું શય દાટવાને વાધો લીધો હતો, એટલુંજ નહીં પણ એના મૃત્યુ પછી કેટલેક વર્સે એની જમી એક યુનિવર્સિટીના હોલમાં મુકવાને થયેલી દરખાસ્ત ડાહ્યા ગણાતા માણસોએ નામંજૂર કરી હતી ! આવુ પણ નીતિના સંદેશને નામે કરવામાં આવ્યું હતું !

મીસના લોકોએ રોકેટરીસ જેવા સમર્થ સાધુને મોતની શિક્ષા ફરમાવી હતી એણે કરેલા લાગણો તરફ બધા લોકો એદરકાર જ રહ્યા અને એની જિન્દગીનુ (કાયદેસર) ખૂન કરવામા આવ્યું ! જાહેર નીતિના સંદેશને નામે આ બન્યુ હતુ

હાજેઝ જેવા પ્રેમ પોહારનાન ઈશરકના દિલ્લગ્ગેશને તેની દયાતીમા ઈરાને કનડગત કરવામા કાર્ક બાકી ગય્યુ નહીં એટલુંજ નહીં પણ મૃત્યુ પછી તેનું મુઝફ્ફ ઊંચકવાને પણ ધર્મનિષ્ટ કહેવાતા લોકોએ ના કહી, અને હાજેઝની જિન્દગાની નીતિમાન ન હતી, એજ કારણને આગળ કરવામા આવ્યુ હતું !

‘અદ્દૈતવાદ’ બોલવો એ અતિશય ગંભીર પાપ છે, એનું માનીને બગદાદના લોકોએ મહાત્મા મનસૂરના શરીરને દેહાન્ત શિક્ષા કરી અને એને ફાસીને લાકડે વા ચઢીએ લટકાવી દીધું ! આ પરાક્રમ પણ ધર્મના સંદેશને નામે જ બતાવાયલું !

કાઈસ્ત્ર જેવા દિવ્ય જીવિત પુરુષને અપમાન આપીને ચટ્ટદી જન સમાજે અને શાસક સત્તાએ ફર્મીની સજા કરેલી, તે પણ ધર્મના સંદેશને નામેજ બનેલું હતું !

ગુજરાતના લોકોએ કરસનદાસને આદરપૂર્વક સાંભળ્યા નહીં અને વૈષ્ણવ મહારાજોની બદીને ઢાંકવાને પુષ્કળ પ્રયત્નો કર્યા અનેક બચાવો કર્યા ! આ પણ ધર્મના સંરક્ષણને નામે !

દુનિયાનો સામાન્ય જનસમાજ ખરા ધર્મનાં ઉભા અને પ્રકાશ સહી શકવાને પાત્ર નથી હોતો. પણ ધર્મભાસમાં જ જીવવાને ટેવાયલો હોવાથી વસ્તુને નહી, પણ વસ્તુના આભાસને જ માને છે અને ભુલે છે. આવી પરિસ્થિતિમાં ધર્મનું સાચું વસ્તુ રજૂ કરનારની પૂરી કમખખતી છે. ઉપરના દાખલા સ્પષ્ટ કરે છે કે ધર્મનો આભાસ જ લોકોને વધારે ગમે છે, અને આકરી ગરમી અને ઝગહગ થતું ભુલ્લંદગર, જે ધર્મના સૂર્યનાં સ્વાભાવિક લક્ષણ છે, તેનો સ્વીકાર કે કદર સુધ્ધાં લોકો કરી શકતા નથી.

યુરોપ જેવી સુધારાની ભૂમિમાં આવું અનેકવાર બનેલું છે, તો હિન્દુસ્તાન અને ગુજરાત જેવા કેવળ જ રૂઢીના પૂજારી દેશ માટે તો આવું બને એમાં નવીનતા કશી નથી. ચાલતે ચીલે જાઓ અને જેવા છે તેવા જ રહીને કબરમાં જાઓ, અને લોક બિદ્ધલ ગુસ્સે થશે નહીં. લોક જેને ધર્મ કહે છે તેને તમે ધર્મ કહો, લોક જેને નીતિ કહે છે તેને તમે નીતિ કહો અને લોક બિદ્ધલ ખદા થશે નહિ.

પણ હૃદયને ઠગવું શી રીતે ? હૃદયના ઊંડા ભાગમાંથી લોકની નીતિ કે અનીતિ, અને લોકે કહેલો ધર્મ કે અધર્મ એવો વારંવાર ખનિ આવતો હોય તો એને બંધ કરવો શી રીતે ? એ સાંભળતા હતાં એની અવગણના કરવી શી રીતે ? એ આંતરના સૂર કરતાં લોકોને વધારે ગણવા શી રીતે ? એનો કોઈ કીમીઓ છે ? માત્ર એક જ છે અને તે એ કે હૃદયને ઠગીને.

હૃદયને ઠગીને ? અહ્યત; એ સિવાય લોકોની અપકીર્તિમાંથી લોકોના ગુસ્સામાંથી બચવાને અન્યથા માર્ગ જ નથી મહાત્મા કલાપી

કહે છે —

“ પોતુ છે જગ ને નહી જગતની પોતી જ કીર્તિ દીમે,
 પોતુ આ જગથ ચતા જગતની કીર્તિ સટેજે મજે
 ‘ એ પોતાણુ તથ જનાગ કદિયે કીર્તિ ન પામી શકે,
 “ લોકોની અપકીર્તિમાં હૃદયની સાચી જ કીર્તિ વમે ”

ખીન્ને એક માર્ગ છે, અને તે કહાપણુ ભરેલી રીતે સૂરી મહાત્મા
 ઓઝે યોજેલો છે, અને તે એ કે જગતની સાથે સબધ જ ગખ્યા
 વિના જીવન ગાળવું. હિંદુ સંન્યાસીઓમા કેટલાક મુનિવ્રત પણ મળે
 છે-ખિલકુલ બોલતા જ નથી, તે પણ આવા જ માર્ગ કાણુને લીધે
 સંભવિત લાગે છે.

ના છુટકે જ ખીજની માથે બેળાવુ અને બેળાવુ તોપણ જીવનન
 લમનીથી નહી-મનુષ્ય હૃદયને મારે આ જાકુ સખત પરીક્ષણ છે હૃદય
 ખેચાય ત્યાં એને પૂર્ણ પ્રકાશના બલથી-આત્માના તેજથી વારી લેવું
 અને આન્તરની એકાન્તિક સ્થિતિ સાચવી લેની, એ કેટલું
 વિકટ છે ? હજારોમાં છતાં એકાકી રહેવું એજ સાચો આત્મ
 યોગ છે, જગલમાં જઈને રહેવામાં યોગની પૂર્ણતા નથી.

અહા ! જગત એ કેવો મહાત મહેતાજ છે ! એ મહેતાજ પાસેથી
 જાનુંમાનુ લણી લેવું, અને પોતે પોતાના કડક પરીક્ષક થઈને
 આત્મપરીક્ષણ કરવું

ૐ
નારાયણ

પરમામૃત

(ગતાંકીયા ચાંચુ)

વાશું અંતઃકરણ લિંગદેહ કહેવાય છે, એ જ સ્વપ્નાવસ્થા છે અને વાસનામય છે. (૨૧) ઇન્દ્રિયોરૂપી દ્વારોમાંથી મન જે પ્રવૃત્તિ કરે છે, તે જ અંતઃકરણમાં વાસના રૂપે વ્યાપી રહેલ હોય છે અને તે વખતે સાંભળેલા કે જોયેલા વિષયોના આભાસ રૂપે સ્વપ્નાવસ્થાની માંડણી થાય છે. (૨૨) આ દૃશ્ય જોનાર અભિમાનીનું નામ તંત્રસ છે અને આવી રીતે અંતઃકરણમાં ચિદાભાસ (છવાત્મા) વ્યાપીને રહે છે. (૨૩) સૂર્યકાન્તમણિ (આગીઆ કાચ) માં (સૂર્યને લીધે) અગ્નિ પ્રદીપ્ત થાય છે તે શું સૂર્ય જ નથી ? એવી જ રીતે અંતઃકરણમાં જે જિંઞ પડે છે, તે જ સ્વયંપ્રકાશ આત્મા છે. (૨૪) આમાં મૂળે જ જે તારામાં લલ્લુવાપણું (જ્ઞાનશક્તિ) ન હોત, તો અંતઃકરણ વગેરેમાં કશું સ્ફુરણ જ ન થાત. એટલા માટે ચિદાભાસ વડે જ આ ગધાને આભાસ જણાય છે એમ સમજજો. (૨૫) આમાં તારી આ એક જ્ઞાનશક્તિ જે ખરિત થાય (હજીયં જાય), તો આગળ પછી કશું સમજશે જ નહિ. એ સ્થિતિમાં તું એક જ તારા પોતાના અખંડ સ્વરૂપે જ જાણી રહીશ. (૨૬) તું જ (આત્મારૂપે) સ્ફુરણ પામે છે, જાલે છે, સાંભળે છે અને અંતઃકરણનો મર્મ લાગે છે, એ તું જ તને જુએ છે એવો વિચાર કરીને જોઈ લે. (૨૭) જેના પ્રકાશ વડે અંતઃકરણ પ્રકાશે છે (જે જ્ઞાનથી અંતઃકરણમાં જ્ઞાન થાય છે) અને જે આત્મતેજ સ્ફુરે છે તે જ તું પોતે છે એમ જાણ. (૨૮) આમાં જે લલ્લુવાપણું છે,